CASSANDRA CLARE

Lanțul de aur

5

SERIA

ULTIMELE ORE

CARTEA ÎNTÂI

Traducere din limba engleză de
OANA STÂNESCU

LED DGE

2021

Redactare: Alina Bâltâc
Tehnoredactare computerizată: Roxana Coste, Mihaela Ciulii

ISBN 978-606-95079-7-1

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
CLARE, CASSANDRA

Ultimele ore / Cassandra Clare; trad, din 1b. engleză de Oana Stănescu. - București: Leda Edge, 2021- vol.
ISBN 978-606-95079-8-8
Cartea I: Lanțul de aur. - 2021. - ISBN 978-606-95079-7-1

I. Stănescu, Oana (trad.) 821.III

PENTRU CLARY (CEA REALĂ)

Partea întâi

Pentru mine, ziua aceea a rămas de neuitat, pentru că mi-a adus mari schimbări în viață. Dar oricui i se poate întâmpla așa ceva.
Ia închipuiți-vă că puteți renunța la o zi deosebită din viața voastră și o să
vedeți atunci ce schimbat ar fi fost cursul ei. Tu, care citești aceste rânduri,
cugetă pentru o clipă la lungul lanț defier sau de aur, de spini sau de flori,
care nu te-arfi legat nicicând dacă acea primă
verigă nu s-ar fi format într-o zi de neuitat.[I]

Charles Dickens, *Marile speranțe*

I Charles Dickens, *Marile speranțe,* trad, din limba engleză de Veronica Focșe- neanu, volumul I, Editura Adevărul Holding, București, 2008, p. 86 (n. red.).

TRECUT: 1897

LUCIE HERONDALE NU AVEA DECÂT ZECE ANI CÂND L-A ÎNTÂLNIT pentru prima dată pe băiatul din pădure.

Fiind crescută în Londra, nu își imaginase niciodată că un loc precum Brocelind ar putea exista cu adevărat. Conacul Herondale era înconjurat din toate părțile de arbori cu vârfurile plecate ca într-o adunare tainică, pomii etalând un verde profund vara și un auriu strălucitor toamna. Covorul de mușchi care i se aștemea la picioare era așa de verde și de moale, încât tatăl ei îi spusese că era o pernă pentru elfi și că din steluțele albe ale florilor ce creșteau doar pe tărâmul secret al Idrisului, elfii își făceau brățări și inele pentru mâinile lor gingașe.

James i-a zis, bineînțeles, că aceste făpturi nu aveau perne, ci dormeau sub pământ și le furau din pătuțurile lor, în timpul somnului, pe fetițele neascultătoare. Lucie l-a călcat atunci pe picior, ceea ce a însemnat că tata a luat-o în brațe și a dus-o înapoi acasă înainte să izbucnească cearta. James era moștenitorul familiei Herondale, care se lăuda cu un trecut îndelungat și nobil, dar asta nu însemna că era mai presus de a-și trage sora de codițe dacă era necesar.

Intr-o noapte, strălucirea lunii a trezit-o pe Lucie. Lumina se revărsa lăptoasă în odaia ei, desenând dungi lucitoare pe patul fetei și pe podeaua lustruită, din lemn. Copila s-a strecurat afară din pat și a ieșit pe fereastră, nimerind pe stratul de flori

de dedesubt. Era vară, iar ei îi era cald în cămașa de noapte.

Dincolo de grajdurile în care uneau caii, marginea pădurii părea să lucească. Lucie s-a grăbit într-acolo, ca o mică fantomă. Papucii cu care era încălțată abia dacă deranjau pătura de mușchi în timp ce fetița luneca printre copaci.

Mai întâi s-a amuzat împletind lanțuri din flori și agățându-le de ramurile copacilor. După aceea, s-a prefăcut că era Albă-ca-Zăpada, fugărită de vânător. Alerga printre copacii încâlciți, apoi se întorcea dramatic și suspina, ducându-și dosul palmei la frunte.

— Nu mă vei prinde niciodată! a zis ea. Căci am sânge nobil și în- tr-o zi voi fi regină, de două ori mai puternică decât mama mea vitregă, iar ei am să-i tai capul.

Era posibil, s-a gândit mai târziu, că poate nu-și amintise corect povestea Albei-ca-Zăpada. Totuși, jocul era plăcut și abia pe la a patra sau a cincea rundă de alergare fetița și-a dat seama că se rătăcise. Nu mai zărea printre copaci forma familiară a Conacului Herondale.

Lucie s-a întors speriată. Pădurea nu mai părea magică. In schimb, copacii se plecau asupra ei ca niște fantome amenințătoare. Avea senzația că aude voci de pe altă lume prin foșnetul frunzelor. Norii aco- periseră luna. Lucie era singură în întuneric.

Fata era curajoasă, însă nu avea decât zece ani. A suspinat ușor și a început să alerge în direcția pe care o credea ca fiind bună, însă pădurea nu facea decât să-și adâncească bezna, iar spinii păreau să se încolăcească tot mai strâns. Un spin i-a agățat cămașa de noapte și i-a sfâșiat-o. Fata s-a împiedicat și a căzut. Se simțea ca Alice în Țara Minunilor, deși era mult mai scundă decât Alice. Lucie s-a dat de-a rostogolul și s-a oprit pe un strat de pământ bătătorit.

S-a ridicat, gemând ușor. Se afla pe fundul unei gropi circulare săpate în pământ. Marginile erau netede și se ridicau la câțiva metri buni dincolo de unde puteau ajunge brațele ei. Fata a încercat să-și înfigă mâinile în malurile ce se ridicau de o parte și de alta și să se cațere așa cum ar fi urcat într-un copac. Insă pământul era moale și i se sfărâmă între degete. După a

cincea căzătură de pe unul dintre malurile gropii, fetița a zărit ceva ce lucea pe marginea zidului de pământ. Sperând că era o rădăcină de care s-ar fi putut agăța, Lucie a sărit spre ea și s-a întins ca să o prindă...

------- w- 10 -T

LANȚUL DE AUR

De pe obiectul cu pricina a curs țărână. Nu era deloc o rădăcină, ci un os alb, și nu era de animal...

— Nu țipa! s-a auzit o voce de deasupra ei. O să le atragi aici.

Fetița și-a dat capul pe spate și s-a holbat în beznă. Aplecat peste marginea de pământ era un băiat mai mare decât fratele ei, James — să fi avut chiar șaisprezece ani. Avea un chip frumos, melancolic, și păr negru, drept, iar vârfurile lui îi ajungeau până la gulerul cămășii.

— Pe cine să atrag? a întrebat Lucie, înfigându-și pumnul în șold.

— Pe toți elfii, a zis el. Aceasta este una dintre capcanele lor. Le folosesc, de obicei, ca să prindă animale, dar cred că ar fi foarte mulțumite să găsească o fetiță.

Lucie a icnit, surprinsă.

— Adică vrei să spui că m-ar putea mânca?

Băiatul a râs.

— Puțin probabil, deși cred că ai ajunge să servești nobilimea elfilor în Țara de sub Deal pentru tot restul vieții tale, fără să-ți mai vezi vreodată familia, a spus băiatul, ridicându-și jucăuș sprâncenele.

— Nu încerca să mă sperii, a zis Lucie.

— Te asigur că spun adevărul adevărat, a replicat el. Adevărul mai puțin adevărat este sub demnitatea mea.

— Nu te mai prosti! l-a repezit fata. Eu sunt Lucie Herondale. Tatăl meu este Will Herondale, o persoană foarte importantă. Dacă mă salvezi, vei fi răsplătit.

— O Herondale? a zis el. Ce noroc pe mine!

Băiatul a oftat și s-a apropiat de marginea gropii, întinzându-și mâna în jos. O cicatrice a licărit pe dosul palmei lui stângi — o cicatrice urâtă, ca și cum s-ar fi ars.

— Hopa sus!

Lucie a cuprins mâna dreaptă a băiatului cu ambele ei mânuțe, iar acesta a tras-o cu o forță surprinzătoare. O clipă mai târziu stăteau amândoi în picioare. Acum, Lucie îl putea studia mai bine. Era mai în vârstă decât crezuse ea și era îmbrăcat elegant, în alb și negru. Luna ieșise din nou, iar Lucie a văzut că ochii băiatului aveau culoarea patului de mușchi de pe jos.

— Mulțumesc! a zis ea, afectat.

Lucie și-a scuturat cămașa de noapte, care părea de-a dreptul distrusă de murdărie.

— Acum, vino! a spus băiatul pe un ton blând. Nu-ți fie frică! Despre ce vrei să vorbim? Iți plac poveștile?

— Iubesc poveștile, a răspuns Lucie. Când mă fac mare, o să devin o scriitoare faimoasă.

— Sună minunat! a replicat tânărul.

In vocea lui se distingea o urmă de melancolie. Au mers împreună pe cărările de sub copaci. Băiatul părea să știe încotro se îndreaptă, ca și cum pădurea i-ar fi fost cunoscută. *Cred că a fost schimbat cu un alt copil,* și-a zis Lucie. Băiatul cunoștea multe lucruri despre elfi, dar era clar că nu facea parte din această tagmă: o avertizase că ar putea fi răpită de Neamul Elfilor, ceea ce pesemne că i se întâmplase lui. Lucie nu voia să aducă vorba despre asta ca să nu îl facă pe băiat să se simtă inconfortabil; probabil era un lucru îngrozitor să fii răpit și dus departe de familie. în schimb, a început să vorbească despre prințesele din basme și despre care dintre ele era cea mai buni Timpul a părut să zboare pe nesimțite, iar copiii se aflau de acum înapoi, în grădina Conacului Herondale.

— îmi imaginez că prințesa aici de față știe, de acum, să ajungă singură la castel, a zis băiatul, făcând o plecăciune.

— Ah, singur! a răspuns Lucie, aruncându-și ochii spre fereastra camerei ei. Crezi că o să-și dea seama că am fost plecată?

Băiatul a râs și s-a întors să plece. Fata l-a strigat când acesta ajunsese deja la porți.

— Cum te cheamă? Eu ți-am spus numele meu. Al tău care este?

Tânărul a ezitat o clipi In bezna nopții, era doar o siluetă în alb-negru, ca ilustrațiile din una dintre cărțile ei. Băiatul a făcut o plecăciune adâncă și eleganti așa cum pesemne că obișnuiau să faci pe vremuri, cavalerii.

— „Nu mă vei prinde niciodată”, a zis el. „Căci am sânge nobil și într-o zi voi fi regină, de două ori mai puternică decât mama mea vitregă, iar ei am să-i tai capul.”

Lucie a pufnit, indignati Băiatul trăsese cu urechea la jocul ei, în pădure? Cum îndrăznea să o ia peste picior?! Fata a ridicat un pumn, vrând să-1 agite în direcția lui, dar băiatul dispăruse deja în noapte, lăsând în urmă doar ecoul unui hohot. Aveau să treacă șase ani până să-1 întâlnească din nou.

-------- 12 «-wii

ÎNGERI MAI BUNI

Umbrele propriilor noastre dorințe stau între noi și îngerii noștri, și, astfel, lumina lor este eclipsată.

Charles Dickens, *Barnaby Rudge*

JAMES HERONDALE TOCMAI SE LUPTA CU UN DEMON CÂND A FOST TRAS brusc în Iad.

Nu era prima dată când se întâmpla și nu avea să fie nici ultima. Cu câteva clipe mai devreme, stătuse îngenuncheat pe marginea unui acoperiș înclinat din centrul Londrei, ținând în fiecare mână câte un cuțit subțire, de aruncare, și gândindu-se la cât de dezgustătoare erau resturile care se strângeau în oraș. Pe lângă praf, sticle goale de gin și oase de animale, în rigola de sub genunchiul lui stâng se vedea limpede cadavrul unei păsări.

Ce fascinantă era viața unui vânător de umbre! Suna foarte bine, se gândea el, privind la aleea pustie de dedesubt: un spațiu gâtuit de gunoaie, luminat foarte slab de semiluna de pe cer. O rasă specială de războinici, descendenți ai ținui înger, înzestrați cu puteri ce le permiteau să mânuiască arme din *adatnas* lucitor și să poarte pecetea neagră a runelor sfinte pe trupurile lor — rune ce îi făceau mai puternici, mai rapizi, mai primejdioși decât orice om de rând; rune ce îi făceau să ardă strălucitori în beznă. Nimeni nu amintea de momente precum cel în care îngenunchease asupra unei păsări moarte, în timp ce aștepta apariția unui demon.

Un strigăt a răsunat cu ecou în lungul aleii. Era un sunet pe care James îl cunoștea prea bine: era vocea lui Matthew

a sărit de pe acoperiș fără să ezite vreo clipă. Matthew Fairchild era *parahatai-vl* lui, fratele lui de cruce și tovarășul de luptă. James jurase să îl protejeze, nu că ar fi contat prea mult: James și-ar fi dat viața pentru Matthew, cu sau fără jurăminte.

în capătul aleii, unde strada cotea în spatele unui șir îngust de case, se vedea ceva mișcând. James s-a răsucit pe călcâie în timp ce un demon a ieșit dintre umbre, urlând. Monstrul avea trupul cenușiu, vărgat, un cioc curbat și ascuțit, dinți ca niște cârlige și labe desfăcute din care ieșeau gheare zimțate. *Un demon deumas,* și-a zis James mohorât. Iși aducea cu siguranță aminte că citise despre demonii deumas într-una dintre cărțile vechi de la unchiul Jem. Se presupunea că aveau ceva ieșit din comun. Demonii aceștia erau extrem de cruzi poate sau neobișnuit de periculoși? Tipic, nu-i așa? — trecuseră luni la rând fără pic de activitate demonică, iar acum el și prietenii lui dădeau nas în nas cu unul dintre cei mai primejdioși monștri. Apropo, unde *erau* prietenii lui?

Demonul deumas a urlat iar și s-a năpustit în direcția lui James. Din gură îi curgeau dâre lungi de bale verzui. James și-a rotit brațul spre spate, gata să arunce primul cuțit. Ochii demonului l-au fixat un moment. Erau scânteietori, verde cu negru, și plini de o ură care s-a preschimbat deodată în altceva. Ceva ce aducea a recunoaștere. Insă demonii, cel puțin cei inferiori, nu recunoșteau oamenii. Erau bestii înfometate, mânate doar de lăcomie și de ură. Pe când James ezita, surprins, pământul a părut să tremure sub el. N-a avut la dispoziție decât o clipă ca să gândească, *Oh, nu, nu acum,* înainte ca lumea să devină cenușie și tăcută. Clădirile din jurul lui se transformaseră în umbre incerte, iar cerul era o văgăună neagră, străpunsă de fulgere albe.

James și-a strâns mâna dreaptă în jurul cuțitului — nu în jurul plă- selelor, ci al lamei. Ascuțimea durerii l-a trezit din șoc ca o palmă peste obraz, iar James a revenit cu picioarele pe pământ,

în lumea plină de culoare și de zgomote. Abia dacă a avut suficient timp să își dea seama că deumas-ul se aruncase de acum spre el, cu ghearele scoase, când un vârtej de fire a străfulgerat prin aer, înfașurând picioarele demonului și trăgându-1 pe spate. *Thomas!* s-a gândit James, și, într-adevăr, prietenul

său uriaș apăruse în spatele demonului deumas, înarmat cu o bolea- dora[II]. In spatele lui erau Christopher, înarmat cu un arc, și Matthew, care ținea un pumnal serafic aprins.

Demonul deumas a căzut la pământ, urlând iar, tocmai pe când James își elibera ambele cuțite. Unul s-a împlântat în gâtul demonului, iar celălalt, în fruntea lui. Demonul și-a dat ochii peste cap, a tresărit spasmodic, iar James și-a adus aminte brusc ce citise despre demonii deumas.

— Matthew! a început el, tocmai pe când creatura exploda, um- plându-i pe Thomas, Christofer și Matthew de limfa și de bucățele arse din ceva ce putea trece drept mâzgă.

Murdar, și-a adus aminte James, destul de târziu. Demonii deumas era recunoscuți pentru mizeria pe care o lăsau în urmă. Majoritatea demonilor dispăreau când mureau. Nu și demonii deumas.

Aceștia explodau.

— Ce... Cum...? s-a bâlbâit Christopher, vizibil pierdut.

Mâzga s-a scurs de pe nasul lui ascuțit și de pe ochelarii cu rame aurii. — Dar cum...?

— Vrei să știi cum a fost posibil să dăm de urmele ultimului demon din Londra și să îl găsim pe cel mai dezgustător?

James era surprins de cât de normal îi sunase vocea: deja se scutura de șocul pe care îl suferise privind în tărâmul umbrelor. Cel puțin hainele lui erau neatinse: demonul părea să fi explodat

II Instrument de vânătoare constând în greutăți prinse la capătul unor frânghii interconectate, creat de localnicii din Patagonia și Pampas, adoptat și modificat apoi de gauchos (n. red.).

mai mult în direcția celuilalt capăt al aleii.

— întrebarea nu este de ce, Christopher.

James avea impresia că prietenii lui îl priveau cumva cu ostilitate. Thomas și-a dat ochii peste cap. Tânărul se curăța cu o batistă pe jumătate arsă și udă de limfa demonului, așa că nu îl ajuta prea mult.

Pumnalul serafic al lui Matthew începuse să se stingă. Pumnalele serafice, infuzate cu energia îngerilor, erau adesea armele de încredere ale unui vânător de umbre și cea mai bună metodă de apărare împotriva demonilor, însă, chiar și așa, era posibil să le îmbibi mult prea mult în sânge.

— Sunt indignat, a bombănit Matthew, aruncând pumnalul stins deoparte. Știți cât am cheltuit pe vesta asta?

— Nu te-a pus nimeni să ieși la patrulat îmbrăcat ca un figurant din *Ce înseamnă să fii onest*[III], a zis James, aruncându-i o batistă curată.

Pe când facea asta, James a simțit o înțepătură în mână. Avea în palmă o tăietură sângerândă lăsată de lama propriului cuțit. Și-a strâns pumnul, pentru a-și ascunde rana de tovarășii lui.

— Nu cred că este îmbrăcat ca un figurant, a sărit Thomas, care acum se căznea să îl curețe pe Christopher.

— Mulțumesc! a zis Matthew, plecându-se ușor.

— Cred că este îmbrăcat ca personajul principal, a continuat Thomas, zâmbind larg.

Thomas avea unul dintre cele mai blânde chipuri pe care le văzuse James vreodată și ochi căprui, blajini. Niciunul dintre aceste lucruri nu însemna însă că nu îi plăcea să-și tachineze prietenii.

Matthew și-a tamponat părul de un auriu stins cu batista lui James.

— Este prima dată în an când găsim un demon în timpul unei patrule, așa că am presupus că vesta mea va supraviețui acestei seri. Nu este ca și cum voi ați purta echipamentul.

Era adevărat că vânătorii de umbre plecau de obicei la luptă

III Comedie în trei acte de Oscar Wilde (n. red.).

bine echipați, purtând un soi de armură flexibilă făcută dintr-un material tare, ca pielea, negru și rezistent la sângele demonilor, lame și altele asemenea, însă, în absența activității demonice constante, tinerii se simțiseră tentați să ignore regulile.

— încetează să mă mai freci cu batista aia, Thomas! s-a răstit Christopher, dând din brațe, ca o morișcă. Ar trebui să ne întoarcem la Tavema Diavolului și să facem curat.

Tinerii au murmurat a încuviințare. Pe când se îndreptau din nou spre strada principală, pășind printre bucăți lipicioase de demon, James se gândea la faptul că Matthew avea dreptate. Tatăl lui James, Will, îi povestise adesea despre patrulele pe care le facea cu *parabatai-ul* lui, Jem Carstairs — acum unchiul lui James —, pe când se băteau cu demonii aproape în fiecare noapte.

James și alți tineri vânători de umbre încă patrulau conștiincios pe străzile din Londra, căutând demoni care ar fi putut răni populația de rând, însă, în ultimii câțiva ani, prezența malefică fusese restrânsă, iar aparițiile foarte rare. Era un lucru bun — normal că era un lucru bun —, totuși... Era cu siguranță ciudat. Activitatea demonică era încă normală în ceea ce privea restul lumii, așa că de ce era Londra mai specială?

Pe străzi umblau destul de mulți mundani, deși ora era târzie. Nimeni nu se uita în direcția vânătorilor de umbre pe când se îndreptau pe Fleet Street; runele lor strălucitoare îi făceau invizibili pentru toți cei care nu posedau Vederea.

E întotdeauna ciudat să fii înconjurat de oameni care nu te văd, s-a gândit James. Pe Fleet Street se aflau birourile marilor publicații și ale instanțelor de judecată din Londra, și peste tot se vedeau taverne luminate în care lucrătorii din tipografii, dar și avocații și funcționarii ce lucrau până târziu beau până la revărsatul zorilor. Spectatorii teatrelor și ai sălilor de pe The Strand, care se afla în apropiere, se risipeau care încotro, iar grupuri de tineri eleganți, veseli și gălăgioși alergau acum după omnibuzele care circulau noaptea.

Polițiștii patrulau și ei, iar acei cetățeni londonezi suficient de ghinioniști, încât să nu aibă o casă în care să se adăpostească, ședeau pe vine pe lângă aerisirile pivnițelor prin care se simțea

bătaia unui aer călduț — nopțile puteau fi umede și reci chiar și în august. Pe când treceau pe lângă un grup de siluete strânse una lângă cealaltă, una dintre umbre a ridicat capul, iar James a surprins cu coada ochiului pielea palidă și ochii sclipitori ai unui vampir.

James și-a întors privirea. Repudiații nu erau problema lui decât dacă încălcau Legile Conclavului. Iar James era obosit, în ciuda peceți- lor de energie: se întorcea întotdeauna secat de puteri când era târât în lumea cealaltă, cenușie și locuită de umbre colțuroase. I se întâmpla de mulți ani: știa că era o rămășiță a sângelui de magiciană al mamei lui.

Magicienii erau odraslele oamenilor cu demonii: erau capabili să folosească magia, dar nu puteau purta rune sau să folosească *adamas~vl,* metalul cristalin din care erau făcute stelele lor și pumnalele serafice. Ei reprezentau una dintre cele patru ramuri de repudiați, alături de vampiri, vârcolaci și elfi. Mama lui James, Tessa Herondale, era o astfel de

magiciană, dar mama ei nu fusese doar om, ci și vânător de umbre. Tessa însăși posedase puterea de a-și schimba înfățișarea, transformându-se în oricine, viu sau mort, o putere pe care nu o mai avea niciun alt magician. Și mai era neobișnuită dintr-un motiv: magicienii nu puteau avea copii. Tessa era o excepție. Toată lumea își pusese întrebarea ce însemna acest lucru pentru James și pentru sora lui, Lucie, primii nepoți ai unui demon și ai unei ființe omenești. Timp de mulți ani, se părea că acest fapt nu avusese niciun fel de importanță. Atât James, cât și Lucie puteau purta pe- cețile și aveau aceleași abilități ca ale tuturor vânătorilor de umbre. Ambii vedeau fantome — ca de exemplu pe fantoma familiară și vorbăreață a Institutului, Jessamine —, dar acest lucru nu era deloc ieșit din comun pentru membrii familiei Herondale. In plus, din câte se părea, puteau fi ori binecuvântați cu o normalitate plictisitoare, ori cel puțin cu ceea ce era normal pentru un vânător de umbre. Chiar și Conclavul — organismul

guvernator al vânătorilor de umbre — uitase de ei.

Apoi, când James împlinise treisprezece ani, călătorise pentru prima dată pe tărâmul umbrelor. Intr-o clipă ședea așezat pe iarba verde, iar în următoarea se trezise culcat pe solul carbonizat. Deasupra lui se arcuia văzduhul, care părea Ia fel de ars. Din pământ ieșeau copaci diformi, ca niște gheare răsucite ce dădeau să prindă aerul. James mai văzuse asemenea locuri doar în xilogravurile din cărțile vechi. Știa foarte bine la ce se uita: era lumea demonilor. Iadul. Câteva momente mai târziu fusese readus cu forța pe pământ, însă viața lui se schimbase de atunci definitiv. Ani la rând se temuse apoi că ar putea fi aruncat brusc înapoi în tărâmul umbrelor. Se simțea de parcă o sfoară invizibilă îl lega de lumea demonilor și că, în orice moment, acea sfoară putea fi întinsă mai maximum, smulgându-1 din mediul său familiar și aruncându-1 într-un pustiu de cenușă și foc. In ultimii câțiva ani, cu ajutorul unchiului său, Jem, James credea că reușise să controleze călătoriile neplanificate. Deși nu durase decât câteva secunde, întâmplarea din acea seară îl tulburase, și se simțise ușurat când Taverna Diavolului le răsărise în cale.

Diavolul avea reședința Ia numărul doi, pe Fleet Street, lângă o tipografie care arăta respectabil. Spre deosebire de tipografie, taverna era fermecată, astfel încât niciun mundan nu putea vedea și nici auzi

zgomotele dezmățului ce se revărsau prin ferestrele și ușile deschise. Clădirea era pe jumătate din lemn, în stil Tudor, iar bârnele vechi erau uzate și sparte, și se țineau la un loc doar datorită farmecelor magicienilor. In spatele barului, proprietarul, un vârcolac pe nume Emie, umplea halbe de bere: clientela era un amestec de elfi, vampiri, licantropi și magicieni. Intr-un loc ca acesta, primirea obișnuită pentru vânătorii de umbre era, de obicei, una glacială, însă proprietarii Tavernei Diavolului erau obișnuiți cu băieții. I-au salutat pe James, Christopher, Matthew și Thomas cu strigăte de bun-venit și

glume. James a rămas în tavernă, ca să ia băturile de la Polly, barmanița, în timp ce toți ceilalți au mers în camerele lor, lăsând în urma lor dâre de limfa.

Polly era vârcolac și îi luase pe băieți sub aripa ei protectoare când James închinase prima dată camerele din pod, în urmă cu trei ani, do- rindu-și un refugiu în care el și prietenii lui să se poată retrage departe de privirile iscoditoare ale părinților. Tot ea fusese prima care îi numise Tâlharii Veseli, după exemplul lui Robin Hood și al oamenilor săi. James bănuia că Polly se credea Robin din Locksley, iar Matthew era Will Scarlet. Thomas era, cu siguranță, Micul John.

Vârcolacul a chicotit.

— Aproape că nu v-am recunoscut când ați intrat aici plini de ce-o fi aia.

— Limfa, a zis James, luând o sticlă de vin alb. Este sânge de demon.

Polly a strâmbat din nas, așezând pe umărul lui James mai multe cârpe uzate pentru vase. Apoi i-a dat încă o cârpă, pe care James și-a presat-o pe tăietura din palmă. Rana nu mai sângera, dar încă pulsa.

— La dracu'!

— A trecut o veșnicie de când nu am mai văzut un demon în Londra, a zis James. S-ar putea să nu fi reacționat pe cât ar fi trebuit de iute.

— Presupun că le este prea teamă să-și arate mutrele, a opinat Polly, prietenoasă, întorcându-se pentru a lua un pahar cu gin de la Pickles, duhul casei.

— Teamă? a repetat James. De ce să le fie teamă?

Polly a răspuns grăbită:

— Ah, nimic, nimic! a zis ea, dând fuga spre colțul opus al barului.

încruntat, James și-a croit cale pe scări. Locuitorii Lumii de Jos se purtau uneori extrem de ciudat.

Două rânduri de trepte ce scârțâiau duceau spre o ușă din

lemn pe care cineva scrijelise, cu ani în urmă, cuvintele: *Nu contează cum mori, ci cum ai trăit. S.J.*

James a deschis ușa cu umărul și i-a găsit pe Matthew și pe Thomas tolăniți pe scaune în jurul unei mese rotunde din mijlocul camerei cu lambriuri din lemn. Mai multe ferestre cu sticla plină de defecte și uzată de timp dădeau spre Fleet Street. Strada era luminată din loc în loc de lampadare, iar Curtea Regală de Justiție de peste drum se profila întunecată pe cerul înnorat.

încăperea era un loc drag și familiar, cu pereți degradați, o aglomerare de piese de mobilier jerpelite și un foc ce ardea molcom în cămin. Deasupra șemineului se afla un bust din marmură al lui Apollo, cu nasul ciobit de o grămadă de timp. Pereții erau ticsiți cu volume oculte, scrise de magicieni mundani: biblioteca Institutului nu accepta așa ceva, dar James le colecționa. Băiatul era fascinat de ideea că aceia care nu fuseseră născuți în universul magiei și al umbrelor puteau nutri o dorință așa de mare de a învăța cum să îi deschidă porțile.

Atât Thomas, cât și Matthew se curățaseră de limfa. Erau îmbrăcați cu haine boțite, dar curate, iar părul lor — nisipiu, al lui Thomas, și auriu-închis, al lui Matthew — era încă umed.

— James! a strigat Matthew vesel, văzându-și prietenul.

Ochii lui erau suspect de strălucitori, iar pe masă se afla o sticlă pe jumătate goală de coniac.

— Aia din fața mea este o sticlă de băutură ieftină?

James a așezat pe masă sticla de vin tocmai când Christopher ieșea din micul dormitor de la celălalt capăt al podului. Odaia se afla acolo încă de dinainte să închirieze spațiul: înăuntru exista încă un pat, însă niciunul dintre Tâlharii Veseli nu îl folosea pentru altceva în afară de a se curăța, de a-și depozita armele și de a se schimba de haine.

— James! a strigat Christopher, mulțumit. Am crezut că te-ai dus acasă.

— De ce naiba aș merge acasă?

James s-a așezat lângă Matthew și a aruncat pe masă cârpele pentru vase ale lui Polly.

— Habar n-am, a zis Christopher vesel, trăgându-și un scaun, dar era posibil să te fi dus. Oamenii fac tot felul de chestii ciudate. Am avut odinioară o bucătăreasă care s-a dus la cumpărături într-o zi și am găsit-o două săptămâni mai târziu în Regent’s Park. Lucra la zoo.

Thomas a ridicat din sprâncene. James și restul grupului nu știau niciodată dacă să creadă pe de-a întregul poveștile lui Christopher. Nu că ar fi fost vreun mincinos, însă, când venea vorba despre orice nu era un pahar de laborator sau o eprubetă, tânărul părea să fie doar pe jumătate atent.

Christopher era fiul mătușii lui James, Cecily, și al unchiului Gabriel. Avea structura osoasă frumoasă a părinților lui, păr șaten-închis și ochi de culoarea liliacului. „Irosiți pe un băiat!” spunea adesea Cecily, cu un oftat ca de martiră. Christopher ar fi trebuit să fie popular printre fete, însă ochelarii cu lentile groase pe care îi purta îi acopereau jumătate din chip, iar sub unghii avea în permanență o umbră de praf de pușcă. Majoritatea vânătorilor de umbre priveau armele oamenilor cu suspiciune și cu dezinteres — aplicarea runelor pe metal sau pe gloanțe împiedica praful de pușcă să se mai aprindă, iar armele nemarcate cu rune erau inutile împotriva demonilor.

Cu toate acestea, Christopher era obsedat de ideea că putea adapta armele de foc pentru uzul nefilimilor. James era nevoit să recunoască faptul că ideea de a instala un tun pe acoperișul Institutului prezenta un oarecare interes.

— Mâna ta! a exclamat brusc Matthew, aplecându-se în față și fixându-și ochii verzi asupra lui James. Ce s-a întâmplat?

— Este doar o tăietură, a zis James, deschizându-și palma.

O crestătură diagonală se întindea de-a lungul palmei. Pe când Matthew i-a luat mâna într-a lui, brățara de argint pe care James o purta mereu pe încheietura dreaptă a răsunat atingând sticla de vin de pe masă.

— Ar fi trebuit să-mi spui, a zis Matthew, băgând mâna în vestă și căutând stela. Te-aș fi vindecat chiar acolo, pe alee.

— Am uitat, a zis James.

Thomas, care își trecea degetul în jurul marginii propriului său pahar fără a bea, a zis:

— S-a întâmplat ceva?

Thomas era enervant de perspicace.

— S-a întâmplat foarte repede, a răspuns James, ușor ezitant.

— Multe lucruri care sunt „foarte rapide” sunt și foarte rele, a spus Matthew, așezând vârful stelei pe pielea lui James. Ghilotinele coboară foarte repede, de exemplu. Și experimentele lui Christopher explodează, iar asta se întâmplă adesea foarte rapid.

— In mod clar nu am fost ghilotinat și nici nu am explodat, a zis James. Eu doar... m-am dus în tărâmul umbrelor.

Capul lui Matthew a zvâcnit în sus, deși mâna i-a rămas stabilă pe când *iratze,* o rună de vindecare, prindea contur pe pielea lui James. Acesta putea simți durerea din mână scăzând în intensitate.

— Credeam că nu mai pățești așa ceva, a zis Matthew. Credeam că te-a ajutat Jem.

— M-a ajutat. A trecut un an de când s-a întâmplat ultima dată.

James a clătinat din cap.

— Presupun că a fost prea mult să sper că nu se va mai repeta vreodată.

— Se întâmplă de obicei când ești supărat? a zis Thomas. A fost din cauza atacului?

— Nu, a răspuns James iute. Nu, nu îmi imaginez... nu.

James aproape că așteptase lupta cu nerăbdare. Fusese o vară frustrantă, prima în aproape zece ani pe care nu și-o petrecuse în Idris, cu familia.

Idris se afla în Europa Centrală, protejată din toate părțile. Era o țară neatinsă, ascunsă de ochii mundanilor și de invențiile lor, un loc fără căi ferate, fabrici sau fum de cărbune. James știa de ce familia lui nu putuse să meargă în acel an, iar el avea propriile motive pentru a-și dori să fie acolo, și nu în Londra. Patrulele fuseseră una dintre puținele lui distracții.

— Demonii nu îl deranjează pe băiatul nostru, a zis Matthew, terminând runa de vindecare.

Stând așa de aproape de *parabatai~ul* său, James simțea aroma familiară a săpunului lui Matthew, amestecată cu damful alcoolului.

— Trebuie să fi fost altceva.

— Atunci, ar trebui să vorbești cu unchiul tău, Jamie, a zis Thomas.

James a clătinat din cap. Nu voia să-1 deranjeze pe unchiul Jem cu ceea ce acum părea să fi fost doar o secundă de rătăcire.

— N-a fost nimic. Am fost surprins de demon; am strâns lama din greșeală. Sunt sigur că asta a fost cauza.

— Te-ai transformat într-o umbră? a întrebat Matthew, așezân- du-și stela deoparte.

Uneori, când James era tras în tărâmul umbrelor, prietenii îi spuneau că îi puteau vedea conturul corpului dispărând ușor. De câteva ori, James se transformase complet într-o umbră — avea formă omenească, însă era transparent și imaterial.

De câteva ori — de foarte puțin ori —, James fusese capabil să se transforme într-o umbră pentru a trece prin vreun corp solid, însă nu-și dorea să vorbească despre acele întâmplări.

Christopher și-a ridicat nasul din caietul lui.

— Apropo de demon...

— Care oricum nu era subiectul discuției, a subliniat Matthew.

— ... ce fel de demon era? a întrebat Christopher, mușcând capătul stiloului.

Băiatul nota adesea detalii legate de expedițiile în care se băteau cu demoni. Pretindea că asta îl ajuta cu cercetarea lui.

— Acela care a explodat, adică.

— Spre deosebire de cel care nu a explodat? a zis James.

Thomas, care își amintea până și cele mai fine detalii, a răspuns:

— Era un deumas, Christopher. E ciudat că l-am întâlnit aici; nu se găsesc de obicei în orașe.

— Am păstrat puțin din limfa lui, a zis Christopher, scoțând de undeva o eprubetă închisă cu un capac de plută, plină cu o substanță verzuie. Vă sfătuiesc să nu beți din ea!

— Te asigur că nici prin cap nu ne trecea, prostănacule, a zis Thomas.

Matthew s-a cutremurat.

— De ajuns cu limfa! Hai să închinăm din nou în cinstea întoarcerii lui Thomas!

Acesta a protestat. James și-a ridicat paharul și a ciocnit cu Matthew. Christopher era cât pe ce să ciocnească cu eprubeta în paharul lui James când Matthew, bombănind niște înjurături, i-a confiscat-o și i-a întins în schimb un pahar cu vin.

In ciuda obiecțiilor, Thomas părea mulțumit. Majoritatea vânătorilor de umbre plecau într-un soi de tur al lumii când împlineau optsprezece ani, părăsindu-și Institutul de acasă pentru unul de peste hotare; Thomas tocmai se întorsese de câteva săptămâni după o plecare de nouă luni la Madrid. Scopul deplasărilor era să învețe despre noi obiceiuri și să-și lărgească orizonturile: Thomas se dezvoltase, cu siguranță, deși în mare parte la modul propriu, fizic.

Deși era cel mai în vârstă din grup, Thomas fusese cel mai pipernicit. Când James, Matthew și Christopher sosiseră la docuri să-și întâmpine prietenul sosit din Spania, trecuseră cu privirea peste mulțime și aproape că nu îl recunoscuseră pe tânărul musculos care cobora pe pasarelă. Thomas era acum mai înalt decât ei și bronzat de parcă ar fi crescut la fermă, nu în Londra. Putea mânui o sabie lată cu o singură mână, iar în Spania adoptase o nouă armă, boleadora, făcută din sfori solide și greutăți care i se învârteau deasupra capului. Matthew spunea adesea că se simțea ca și cum ar fi fost prieteni cu un uriaș prietenos.

— Când ați terminat, am niște vești pentru voi, a spus

Thomas, înclinându-și scaunul pe spate. Mai știți conacul acela vechi din Chiswick, care îi aparținea bunicului meu? Lightwood? I-a fost dat mătușii mele, Tatiana, de către Conclav în urmă cu ceva ani, însă ea nu l-a folosit niciodată — preferă să stea în Idris, în vilă, împreună cu vara mea, ăă...

— Gertrude, a spus Christopher, sărindu-i în ajutor.

— Grace, l-a corectat James. Numele ei este Grace.

Grace era și verișoara lui Christopher, deși James știa că ei nu o întâlniseră niciodată.

— Da, Grace, a fost de acord Thomas. Mătușa Tatiana preferă să stea într-o binecuvântată izolare în Idris — fără vizitatori și alte cele —, dar, din câte se pare, a decis să se mute înapoi în Londra, așa că părinții mei ezită.

James a tresărit ușor.

— Grace, a început el și l-a văzut pe Matthew aruncându-i o privire cu coada ochiului. Grace se mută în Londra?

— Se pare că Tatiana vrea să o introducă în societate.

Thomas părea confuz.

— Presupun că ai întâlnit-o la Idris? Casa ta de acolo nu se învecinează cu Conacul Blackthron?

James a dat mecanic din cap. Simțea greutatea brățării în jurul încheieturii lui drepte, deși o purta deja de atât de mulți ani, încât nici nu mai era conștient de prezența ei.

— De obicei, o întâlnesc în fiecare vară, a zis el. Nu și vara asta, bineînțeles.

Nu și în acea vară. Nu fusese în stare să li se opună părinților lui când îi spuseseră că familia Herondale urma să își petreacă vara în Londra. Nu fusese în stare să spună de ce își dorea să se întoarcă în Idris. Până la urmă, în ceea ce îi privea pe ei, James abia dacă o cunoștea pe Grace. Nu putea explica senzația de greață și groaza care îl cuprindeau la gândul că nu avea să o mai vadă timp de încă un an. Era un secret pe care îl purta în inimă de la treisprezece ani. In mintea sa, vedea porțile înalte

ce se ridicau în fața Conacului Blackthorn și propriile mâini — mâini de copil, fără cicatrici, tăind metodic vițele pline de spini. Putea vedea Salonul Lung din interiorul conacului și draperiile ce suflau în vânt la ferestre. Putea auzi muzica. O vedea pe Grace în rochia ei de culoare fildeșului.

Matthew îl privea cu ochii lui verzi și gânditori, care nu mai scân- teiau acum jucăuși. Doar Matthew, dintre prietenii lui James, știa că exista o legătură între James și Grace Blackthorn.

— Londra este năpădită de nou-sosiți, a remarcat Matthew. Familia Carstairs ni se va alătura în curând, nu-i așa?

James a încuviințat cu o mișcare din cap.

— Lucie moare de nerăbdare să o întâlnească pe Cordelia.

Matthew și-a turnat niște vin în pahar.

— Nu-i poți învinovăți că s-au plictisit să putrezească în Devon — cum se numește casa aia a lor? Cirenworth? Presupun că vor sosi într-o zi sau două...

Thomas și-a răsturnat băutura, iar paharul lui James și eprubeta lui Christopher au avut aceeași soartă. Thomas încă încerca să se acomodeze cu noul spațiu pe care îl ocupa și uneori se simțea de-a dreptul stângaci.

— Ai zis că *toți* membrii familiei vin la Londra? *a* întrebat Thomas.

— Nu și Elias Carstairs, a spus Matthew.

Elias era tatăl Cordeliei.

— Dar Cordelia vine și, bineînțeles..., a spus Thomas, lăsându-și cuvintele în suspans.

— Oh, la naiba! a făcut Christopher. Alastair Carstairs.

Christopher părea ușor îngrețoșat.

— Oare nu îmi aduc eu corect aminte? Nu este cumva un nemernic?

— „Nemernic” pare un cuvânt cam blând, a zis James.

Thomas își ștergea băutura vărsată; James s-a uitat la el ușor îngrijorat. Thomas fusese un băiat timid și pipernicit la școală, iar Alastair era un bătăuș de cea mai joasă spiță.

— II putem evita pe Alastair, Tom. Nu există niciun motiv să

ne petrecem timpul cu el și nu cred că el ne duce dorul.

Thomas a bolborosit ceva, dar nu ca răspuns la ce spusese James. Conținutul eprubetei lui Christopher se transformase într-un lichid de un purpuriu-aprins, iar acum rodea lemnul mesei. Băieții au sărit cu toții, căutând cârpele de la Polly. Thomas a aruncat o carafa cu apă pe masă, udându-1 din cap până-n picioare pe Christopher, iar Matthew s-a îndoit de râs.

— Ba bine că nu, a zis Christopher, îndepărtându-și părul umed din ochi. Cred că a funcționat, Tom. Acidul a fost neutralizat.

Thomas clătina din cap.

— Cineva ar trebui să te neutralizeze pe tine, prostălăule!

Matthew hohotea isteric.

In mijlocul acestui haos, James nu se putea abține să nu se simtă foarte departe de tot ceea ce îl înconjura. Timp de mulți ani, în decursul

a sute de scrisori secrete schimbate între Londra și Idris, el și Grace își juraseră că într-o zi aveau să fie împreună; că, într-o zi, când deveneau adulți, aveau să se căsătorească, indiferent de voia părinților, și să locuiască împreună la Londra. Acesta fusese visul lor dintotdeauna. Așa că de ce nu îi spusese Grace că sosea?

— Oh, uite! Royal Albert Hall! a exclamat Cordelia, lipindu-și nasul de fereastra trăsurii.

Era o zi foarte însorită, iar Londra era inundată de lumină, făcând casele din South Kensington, așezate în șiruri albe, să strălucească precum niște rânduri de soldați din fildeș dintr-un set scump de șah.

— Londra chiar are o arhitectură minunată.

— O observație foarte perspicace, a zis plictisit fratele ei, Alastair, care citea, ostentativ, o carte de algebră în colțul trăsurii, ca și cum ar fi vrut să lase de înțeles că nu putea fi deranjat să privească afară. Sunt sigur că nimeni nu a mai

apreciat vreodată clădirile Londrei.

Cordelia l-a străfulgerat cu privirea, însă Alastair tot nu și-a ridicat ochii din carte. Oare tânărul nu își dădea seama că fata încerca doar să îi înveselească? Mama lor, Sona, ședea sprijinită și epuizată de un perete al trăsurii. Sub ochi avea șanțuri adânci și violet, iar tenul ei măsliniu și odinioară radios era acum pământiu. Cordelia era îngrijorată din cauza ei de mai multe săptămâni, încă de când veștile despre tatăl său, care se afla în Idris, ajunseseră în Devon.

— Alastair, ideea este că acum nu mai suntem aici doar în vizită, ci am venit să ne instalăm. Vom întâlni oameni, putem primi vizitatori, nu mai este nevoie să locuim la Institut, deși mi-ar plăcea să fiu aproape de Lucie....

— Și de James, a zis Alastair, fără să ridice privirea din carte.

Cordelia a scrâșnit din dinți.

— Copii!

Mama s-a uitat dojenitoare la ei. Alastair părea iritat — mai rămăsese doar o lună până ce împlinea nouăsprezece ani și sigur nu mai era un copil.

— Este un lucru serios. După cum bine știți, nu am venit la Londra pentru a ne distra. Ne aflăm aici pentru a ne reprezenta familia.

Cordelia a schimbat câteva priviri mai puțin ostile cu fratele ei. Știa că și el era îngrijorat din cauza Sonei, deși nu ar fi recunoscut niciodată. Fata se întreba pentru a mia oară cât de multe cunoștea Alastair despre situația tatălui lor. Știa că Alastair avea informații, dar că, în același timp, nici nu ar fi discutat cu ea despre această problemă.

Fata a simțit un licăr de entuziasm când trăsura a oprit în fața casei de la numărul 102, din Cornwall Gardens. Casa era una dintre acele clădiri albe, impunătoare, victoriene, așezate în șir, cu numărul pictat auster, în negru, pe stâlpul aflat în marginea din dreapta. Pe trepte, sub portic, așteptau mai multe siluete. Cordelia a recunoscut-o îndată pe Lucie Herondale. Fata

era puțin mai înaltă decât ultima oară când o văzuse. Părul ei șaten-deschis îi era ascuns sub pălărie, iar jacheta și fusta de un albastru-deschis i se asortau cu ochii.

Lângă ea stăteau alte două persoane. Una dintre ele era mama lui Lucie, Tessa Herondale, faimoasa — printre vânătorii de umbre, cel puțin — soție a lui Will Herondale, care conducea Institutul din Londra. Tessa părea doar ușor mai în vârstă decât fiica ei. Femeia era nemuritoare, magiciană, își putea schimba înfățișarea și nu îmbătrânea.

Lângă Tessa se afla James.

Cordelia și-a amintit că odată, când era mică, încercase să mângâie o lebădă ce înota în heleșteul de lângă casa lor. Pasărea se aruncase asupra ei, împungând-o în abdomen și aruncând-o la pământ. Timp de câteva minute, fata zăcuse pe iarbă, fără aer, temându-se că nu avea să mai poată respira vreodată.

Cordelia considera că nu era tocmai cel mai romantic lucru din lume să spună că de fiecare dată când îl vedea pe James Herondale se simțea ca și cum fusese atacată de o pasăre de apă, însă era adevărul.

James era chipeș, așa de chipeș, încât fata uita să mai respire când se uita la el. Avea o coamă de păr negru, care i se revărsa pe umeri și care părea moale la atingere, iar genele lui lungi și negre îi conturau ochii de culoarea mierii sau a chihlimbarului. Acum, că James împlinise șaptesprezece ani, îl lăsase în urmă pe băiețelul stângaci din copilărie și arăta elegant și frumos, perfect armonios, ca o piesă minunată de arhitectură.

— Oof!

Picioarele Cordeliei au atins solul, iar fata aproape că s-a rostogolit. Cumva, reușise să deschidă cu forța ușa trăsurii și acum stătea pe alee, sau, mai degrabă, se clătina pe picioarele ce amorțiseră după atâtea ore în care stătuse nemișcată.

James a ajuns la ea într-o clipită și și-a așezat o mână pe brațul ei, ajutând-o să își recapete echilibrul.

— Daisy? a zis el. Ești bine?

Daisy era porecla pe care i-o dăduse el. James nu uitase.

— Sunt doar cam împiedicată.

Cordelia a privit tristă în jur.

— Speram la o sosire mai grațioasă.

— Nu ai de ce să îți faci griji.

James a zâmbit, iar fata a simțit cum inima i-o luase la goană.

— Aleile din South Kensington sunt foarte rele. Am fost atacat de ele de mai multe ori.

Spune ceva inteligent, și-a zis fata. *Spune ceva amuzant.* Insă James se și întorsese și îl saluta acum, cu o înclinare a capului, pe Alastair. Cordelia știa că James și Alastair nu se simpatizaseră în școală, deși mama lor habar nu avea. Sona credea că fiul ei fusese un copil foarte popular printre colegi.

— Văd că ai sosit și tu, Alastair.

Vocea lui James suna ciudat de neutru.

— Și arăți...

Cu ceva uimire, James și-a aruncat privirea spre părul de un blond lucitor, ce părea aproape alb. Cordelia a așteptat ca James să continue, sperând din răsputeri că avea să spună „arăți ca un nap”.

— Arăți bine, a terminat James.

Băieții s-au privit reciproc în tăcere pe când Lucie a coborât în fugă treptele și și-a aruncat brațele în jurul Cordeliei.

— Sunt peste măsură de încântată să te văd! a zis ea, pe nerăsuflate.

Pentru Lucie, toate lucrurile erau „peste măsură de" ceva, fie că erau frumoase, interesante, fie oribile.

— Dragă Cordelia, o să ne distrăm așa de mult...

— Lucie, Cordelia și familia ei au venit în Londra pentru ca voi două să vă puteți antrena împreună, a zis Tessa, pe tonul ei blând. Veți avea mult de lucru și multe responsabilități.

Cornelia și-a plecat privirea. Tessa încerca să fie amabilă,

accentuând faptul că familia Carstairs sosise la Londra doar pentru ca Lucie și Cordelia să devină *parabatai,* însă nu acesta era adevărul.

— Ei bine, cred că vă amintiți cum era la șaisprezece ani, doamnă Herondale, a zis Sona. Fetele adoră balurile și rochiile frumoase. Mie mi-au plăcut, cu siguranță, și îmi imaginez că lucrurile au stat la fel și în cazul dumitale.

Cordelia știa că mama ei mințea de înghețau apele, dar și-a ținut gura. Tessa a ridicat din sprâncene.

— Țin minte că am fost la un chef de vampiri odată. Și un soi de petrecere la Benedict Lighthouse, înainte să se îmbolnăvească de variola demonului și să se transforme într-un vierme, bineînțeles....

— Mamă! a făcut Lucie, scandalizată.

— Păi, chiar s-a transformat în vierme, a spus James. De fapt, mai mult un soi de șarpe uriaș și rău. A fost, fără îndoială, una dintre cele mai interesante lecții de la cursul de istorie.

Sosirea bagajelor familiei Carstairs a salvat-o pe Tessa de la alte comentarii. Mai mulți bărbați masivi au sărit din una dintre căruțe și au tras deoparte pânza care acoperea diferite obiecte de mobilier, legate minuțios cu frânghie.

Unul dintre bărbați a ajutat-o pe Risa, camerista și bucătăreasa Sonei, să coboare din căruță. Risa lucrase pentru familia Jahanshah încă de când Sona era adolescentă și îi rămăsese alături de atunci. Era o mundană, ce avea Vederea, și, astfel, era un tovarăș de preț pentru un vânător de umbre. Risa vorbea doar limba persană; Cordelia se întreba dacă bărbații din căruță încercaseră să poarte un dialog cu ea. Risa înțelegea perfect engleza, însă îi plăcea să păstreze tăcerea.

— Te rog să îi mulțumești lui Cecily Lightwood din partea mea pentru că ne-a pus la dispoziție ajutoarele ei, i-a spus mama Cordeliei Tessei.

— Ah, chiar așa! Vor veni marțea și joia pentru a face muncile mai grele, până vă veți găsi propriii servitori, a răspuns Tessa.

„Muncile grele” includeau tot ceea ce Risa, care gătea, facea cumpărăturile și le ajuta pe Sona și pe Cordelia cu îmbrăcămintea, nu ar fi fost solicitată să facă, precum lustruitul podelelor și îngrijitul cailor. Cordelia știa că ideea că familia Carstairs plănuia să-și angajeze servitori în curând era o altă fabulație născută din nevoia de a păstra aparențele. Când plecaseră din Devon, Sona concediase toți servitorii, cu excepția Risei, căci încercau să economisească cât mai mult posibil, în timp ce Elias Carstairs își aștepta sentința.

O umbră mare în una dintre căruțe a atras privirea Cordeliei.

— Mamă! a exclamat ea. Ai adus pianul?

Sona a ridicat din umeri.

— îmi place să fiu înconjurată de muzică.

Sona a făcut un gest autoritar către lucrători.

— Cordelia, o să fie o adevărată debandadă aici. Poate tu și Lucie ați putea merge la o plimbare prin cartier? Iar tu, Alastair, stai aici și dă-le indicații servitorilor!

Cordelia era încântată să își petreacă ceva timp singură cu Lucie. In același timp, Alastair părea deopotrivă plictisit de ideea că era obligat să rămână lângă mama lui și mândru că îi fusese încredințată responsabilitatea atribuită bărbatului casei.

Tessa Herondale părea amuzată.

— James, mergi cu fetele! Poate le arăți Kensington Gardens? Nu este departe, iar vremea este superbă.

— Kensington Gardens pare un loc sigur, a zis James pe un ton grav. Lucie și-a dat ochii peste cap și a prins-o pe Cordelia de mână.

— Haide! a zis ea, trăgând-o pe fată pe trepte și apoi pe alee. James le-a prins iute din urmă, cu picioarele lui lungi.

— Nu este nevoie să o iei așa la goană, Lucie, a spus el. Mama nu o să te tragă cu forța înapoi și nici nu o să-ți ceară să cari un pian în casă.

Cordelia l-a privit pe tânăr cu coada ochiului. Vântul îi ciufulea părul negru. Nici măcar părul mamei ei nu era așa de închis la culoare, ci avea tonuri de roșcat și auriu. Părul lui James era precum cerneala vărsată. James i-a zâmbit relaxat, ca

, cu siguranță că tânărul se obișnuise

și cum nu ar fi surprins-o holbân- du-se la el. Pe de altă parte

privirile insistente ale altor vânători de umbre. Și nu doar din cauza aspectului său, ci și din alte motive.

Lucie a strâns brațul Cordeliei.

— Sunt așa de fericită că ești aici! a zis ea. Nu am crezut niciodată că se va întâmpla.

— De ce nu? a întrebat James. Legea cere ca voi să vă antrenați împreună înainte de a deveni *parabatai.* In plus, tata o adoră pe Daisy și el face regulile...

— Tatăl tău adoră orice membru al familiei Carstairs, l-a întrerupt Cordelia. Nu cred că am vreun merit special. S-ar putea să îl placă chiar și pe Alastair.

— Cred că a reușit să se convingă singur că Alastair are o anumită profunzime, a zis James.

— Același lucru se poate spune și despre nisipurile mișcătoare, a replicat Cordelia.

James a râs.

— De ajuns! a spus Lucie, întinzându-se să-1 plesnească pe James peste umăr cu palma ei înmănușată. Daisy este prietena mea și nu te las să mi-o furi. Mergi și plimbă-te în altă parte!

Se îndreptau spre Queen’s Gate, în direcția Kensington Road, iar hărmălaia omnibuzelor îi înconjura. Cordelia își imagina că James avea să se piardă în mulțime, unde cu siguranță urma să găsească ceva mai interesant de făcut, sau poate că o moștenitoare frumoasă avea să-1 răpească, iar el se îndrăgostea imediat. Aceste lucruri se puteau întâmpla oricând în Londra.

— Voi merge cu zece pași în urma voastră, ca și cum v-aș ține trena, a zis James. Dar nu am voie să vă scap din ochi, altfel mă omoară mama și o să ratez balul de mâine, iar Matthew o să mă omoare și el, așa că o să mor de două ori.

Cordelia a zâmbit, dar James rămăsese deja în urmă, așa cum promisese, mergând domol și acordându-le fetelor intimitate; Cordelia a încercat să-și ascundă dezamăgirea. Până la urmă, acum locuia în Londra și avea să-1 întâlnească mai des pe

James, ba chiar spera să-1 poată vedea zilnic.

w- 32

LANȚUL DE AUR

Fata a aruncat o privire în urmă; James își scosese deja o carte și citea din ea în mers, fluierând ceva.

— Despre ce bal este vorba? a întrebat ea, întorcându-se spre Lucie.

Fetele au trecut pe sub porțile negre din fier forjat ale Kensington Park și au pășit în umbra frunzoasă. Grădina publică era plină de dădace care împingeau cărucioare cu bebeluși și cupluri de tinere ce se plimbau pe sub copaci. Două fete făceau lanțuri din margarete, iar un băiețel într-un costum albastru, de marinar, alerga de colo, colo cu un cerc, râzând din toată inima. Băiețelul a alergat spre un bărbat înalt, care l-a luat în brațe și l-a legănat în aer pe când râdea. Cordelia a închis ochii pentru o clipă, gândindu-se la propriul tată, la felul în care o arunca el în aer când era foarte mică, facând-o să râdă neîncetat chiar și când o prindea.

— Balul de mâine, a zis Lucie, petrecându-și brațul pe după al Cordeliei. Dăm un bal în cinstea sosirii voastre la Londra. întreaga Enclavă va participa. Se va dansa, iar mama va avea ocazia să-și prezinte noua sală de bal. In plus, eu mă voi putea lăuda cu tine.

Cordelia a simțit cum o cuprinde un fior rece — pe de o parte, era entuziasmată, pe de alta, îngrozită. Enclava era numele oficial al grupului de vânători de umbre din Londra: în fiecare oraș exista o Enclavă, care răspundea în fața Institutului local și a autorității superioare a Conclavului și a Consulului. Fata știa că era un lucru prostesc, dar gândul că avea să întâlnească atât de mulți oameni o neliniștea cumplit. Viața pe care o dusese cu familia ei — mereu pe drumuri, cu excepția cazurilor în care se aflau în Conacul Cirenworth, în Devon — se des- fașurase departe de mulțimile de oameni.

Totuși, era ceea ce trebuia să facă — pentru asta veniseră la Londra. Cordelia s-a gândit la mama ei.

Nu era un bal, și-a zis ea. Era doar prima bătălie dintr-un lung război. Fata și-a coborât vocea:

— Toți cei de acolo... Va ști cineva de acolo despre tatăl meu?

— Oh, nu! Puțini oameni au auzit câte ceva, și chiar și aceia păstrează tăcerea.

Lucie a privit-o cu coada ochiului.

— Ai vrea... adică, dacă mi-ai spune ce s-a întâmplat, jur că nu aș mai spune nimănui, nici măcar lui James.

Cordelia a simțit o durere în piept, așa cum se întâmpla de fiecare dată când se gândea la tatăl ei. însă era nevoită să i se confeseze lui Lucie oricum și în curând avea să le spună și altora. Nu și-ar fi putut ajuta tatăl dacă nu reușea să ceară cât mai clar ceea ce își dorea.

— In urmă cu aproximativ o lună, tata s-a dus în Idris, a început ea. A fost o misiune secretă, dar, din câte se pare, un cuib de demoni kravyăd fusese descoperit chiar la granița cu Idris.

— Serios? a zis Lucie. Sunt foarte neplăcuți, nu-i așa? Mănâncă oameni?

Cordelia a încuviințat.

— Aproape că reușiseră să extermine o întreagă haită de vârcolaci. Lupii au fost cei care au adus vestea în Alicante. Consulul a format o forță expediționară de nefilimi și l-a chemat pe tata datorită experienței lui cu demonii rari. împreună cu doi dintre repudiați, tata a ajutat la planificarea expediției în care ar fi urmat să îi ucidă pe demonii kravyăd.

— Sună foarte interesant! a zis Lucie. Și ce minunat trebuie să fie să colaborezi așa cu repudiații!

— Așa ar fi trebuit să fie, a zis Cordelia.

Fata a aruncat din nou o privire înapoi; James se afla la o distanță considerabilă și încă citea. Nu le putea auzi.

— Expediția a mers prost. Demonii dispăruseră, iar nefîlimii au încălcat teritoriul unui clan de vampiri care afirmau că le

aparține. A urmat o luptă — una foarte urâtă.

Lucie a pălit.

— In numele îngerului! A fost ucis cineva?

— Mai mulți nefilimi au fost răniți, a zis Cordelia. Iar clanul de vampiri a tras concluzia că noi, vânătorii de umbre, ne-am aliat cu vârcolacii pentru a-i ataca. A fost un dezastru; ar fi putut arunca în aer Acordurile.

Lucie părea îngrozită. Cordelia nu putea să o învinovățească. Acordurile erau un document de pace semnat între vânătorii de umbre și

repudiați, care ajuta la păstrarea ordinii Dacă Acordurile erau încălcate, atunci pe toți i-ar fi așteptat un torent de sânge.

— Conclavul a demarat o investigație, a zis Cordelia, așa cum era și normal. Am crezut că tata urma să fie chemat ca martor, în schimb, a fost arestat. II învinovățesc pe el pentru modul groaznic în care s-a terminat expediția. Dar nu a fost vina lui. Nu ar fi avut de unde să știe...

Fata a închis ochii.

— Aproape că a murit de inimă rea știind că a dezamăgit Conclavul într-o așa măsură. Va trebui să trăiască toată viața măcinat de această vină. Dar niciunul dintre noi nu s-a așteptat ca investigația să fie oprită și tata, arestat.

Mâinile Cordeliei tremurau, așa că fata a încercat să le domolească.

— Mi-a trimis un bilet, dar nimic altceva după aceea; nu îi dau voie. Este în arest la domiciliu în Alicante până când poate începe

— Un proces? a zis Lucie. Doar pentru el? Dar au fost și alții responsabili de expediție, nu-i așa?

— Au fost și alții, dar au făcut din tata țapul ispășitor. A fost învinuit pentru tot. Mama a vrut să meargă în Idris, să-1 vadă,

dar el i-a interzis asta, a adăugat Cordelia. A zis că trebuie să venim la Londra în schimb, că, dacă este condamnat, rușinea ce va cădea asupra familiei noastre va fi enormă și că trebuie să ne mișcăm repede pentru a-i micșora efectele.

— Acesta ar fi un lucru tare nedrept!

Ochii lui Lucie au sclipit.

— Toată lumea știe că a fi vânător de umbre este o meserie periculoasă. Sigur că după ce îl vor audia, vor ajunge la concluzia că tatăl tău a făcut tot ce i-a stat în putință.

— Poate, a spus Cordelia, șoptit. Dar au nevoie de un țap ispășitor, iar el are dreptate când spune că avem puțini prieteni printre vânătorii de umbre. Ne-am mutat așa de des pentru că *Baba* era bolnav, nu ne-am stabilit într-un loc — Paris, Bombay, Maroc...

— întotdeauna am crezut că este un stil de viață minunat.

— încercam să găsim o climă care să îi priască, a zis Cordelia, dar acum mama simte că există prea puțini oameni de partea noastră. De aceea suntem aici, în Londra. Speră să ne putem face niște prieteni destul de repede, astfel încât, dacă tata va ajunge la închisoare, vom avea niște aliați care să ne stea alături și să ne apere.

— Unchiul Jem vă va sta mereu aproape. *Este* vărul tău, a sugerat Lucie. Iar Frații Tăcuți sunt foarte apreciați de către Conclav.

Jem, unchiul lui Lucie, era James Carstairs, cunoscut majorității nefilimilor ca Fratele Zachariah. Frații Tăcuți erau doctorii și arhiviștii nefîlimilor: tăcuți, longevivi și puternici. Ei locuiau în Orașul Tăcut, un mausoleu aflat sub pământ, cu o mie de intrări, peste tot în lume.

Lucrul pe care Cordelia îl găsea ca fiind cel mai ciudat la ei era că — la fel precum tovarășele lor, Surorile de Fier, care făureau arme și stele din *adamas* —, aceștia aleseseră să fie ceea ce erau acum: Jem fusese odinioară un vânător de umbre

obișnuit, *parahatai-ul* tatălui lui Lucie, Will. Când devenise un Frate Tăcut, niște rune puternice îl reduseseră la tăcere și îl marcaseră, închizându-i ochii pentru totdeauna. Frații Tăcuți nu îmbătrâneau fizic, dar nici nu avea copii, soții sau un cămin al lor. Părea să fie o viață groaznic de singuratică.

Cordelia îl văzuse, cu siguranță, pe Fratele Zachariah — Jem — la ocazii importante, dar nu simțea că l-ar fi cunoscut la fel de bine precum James sau Lucie. Tatăl ei nu se simțise niciodată confortabil în prezența unui Frate Tăcut și se străduise să evite vizitele lui Jem. Dacă Elias ar fi avut un alt mod de a privi lucrurile, acum Jem le-ar fi fost aliat. Insă așa, Cordelia nu avea nicio idee despre cum l-ar fi putut aborda.

— Tatăl tău nu va fi condamnat, a zis Lucie, strângând mâna Cor- deliei. O să vorbesc cu părinții mei...

— Nu, Lucie! a refuzat Cordelia, clătinând din cap. Toată lumea știe cât de apropiate sunt familiile noastre. Nimeni nu va crede că părinții tău sunt imparțiali.

Fata a oftat.

— Voi merge eu însămi la Consul. Direct. S-ar putea ca ea să nu știe că se încearcă stingerea scandalului iscat cu repudiații, dându-se

vina pe tata. Este mai ușor să arăți cu degetul spre o singură persoană decât să admiți că au greșit cu toții.

Lucie a încuviințat cu o mișcare din cap.

— Mătușa Charlotte este așa de amabilă, nu-mi imaginez că nu ar vrea să te ajute!

Mătușa Charlotte era Charlotte Fairchild, prima femeie aleasă Consul. Era, de asemenea, mama *parabatai-ului* lui James, Matthew, și o veche prietenă a familiei Herondale. Un Consul avea putere uriașă, iar când Cordelia aflase de soarta tatălui ei, se gândise imediat la Charlotte. Insă Consulul nu avea libertatea să facă orice voia, îi explicase Sona. In Conclav existau grupări, facțiuni puternice care o presau mereu să facă una sau alta, iar Charlotte nu își permitea să le înfurie. Faptul

că ar fi apelat la bunătatea Consulului ar fi putut să le înrăutățească situația. In secret, Cordelia considera că mama ei greșea — nu în asta consta puterea? In abilitatea de a risca să înfurii antimiți oameni? Care mai era sensul primei femei Consul dacă tot era nevoită să îi facă pe alții fericiți? Mama Cordeliei era prea precaută, prea temătoare! Sona credea că singura cale posibilă de ieșire din situația de față era ca fiica ei să se mărite cu o persoană cu influență, cineva care ar fi putut salva numele familiei, în cazul în care Elias ar fi mers la închisoare. Insă Cordelia nu avea de gând să menționeze asta de față cu Lucie. De fapt, nu avea nicio intenție să o spună cuiva. Abia dacă suporta ea însăși gândul: nu era împotriva ideii de măritiș, însă acest lucru trebuia să se întâmple cu persoana potrivită și să fie o decizie luată din iubire. Nu avea de gând să se căsătorească doar pentru a încheia un târg prin care să spele rușinea familiei, când tatăl ei nu făcuse nimic greșit. Cordelia avea să rezolve situația cu ajutorul istețimii și al curajului ei — nu vânzându-se ca mireasă.

— Știu, este absolut groaznic acum, a zis Lucie.

Cordelia avea sentimentul că pierduse câte ceva din ce spusese Lucie.

— ... dar știu că se va termina în curând și că tatăl tău se va întoarce în siguranță. Și, între timp, tu vei sta în Londra și te vei antrena cu mine! Vai mie! a zis Lucie, care și-a desprins brațul de al Cordeliei și a băgat mâna în poșetă. Aproape am uitat. Am pentru tine o nouă parte din *Frumoasa Cordelia.*

Cordelia a zâmbit și a încercat să-și alunge gândurile legate de tatăl ei. *Frumoasa Cordelia* era un roman pe care Lucie îl începuse când avea doisprezece ani și fusese menit să o înveselească pe prietena ei în timpul unei șederi prelungite în Suedia. Cartea era cronica aventurilor unei tinere pe nume Cordelia, devastator de frumoasă pentru toți care o priveau, și ale bărbatului care o adora, lordul Hawke. Din păcate,

îndrăgostirii fuseseră despărțiri când superba Cordelia fusese răpită de pirați, iar de atunci încerca să se întoarcă la iubitul ei, deși călătoria era una complicată de multe aventuri și de mulți alți bărbați arătoși — care mereu se îndrăgosteau de ea și doreau să o ia de soție —, că adevărata Cordelia pierduse deja șirul.

De patru ani, în fiecare lună, invariabil, Lucie îi trimisese Cordeliei un nou capitol, iar Cordelia se retrăgea în lumea ficțională și plină de aventuri a tizei ei, lăsându-se furată de fantezie timp de câteva ore.

— Minimat! a zis ea, luând colile. Abia aștept să văd dacă eroina noastră scapă din ghearele nemernicului Rege al Bandiților!

— Păi, din câte se pare, Regele Bandiților nu este întocmai un nemernic. Vezi tu, el este mezinul unui duce care a fost mereu... Scuze, a zis Lucie, împăciuitor, în cele din urmă, văzând privirea Cordeliei. Am uitat că urăști să îți spun povestea înainte de a apuca să o citești.

— Da, chiar așa.

Cordelia a lovit-o ușor pe Lucie cu manuscrisul peste braț.

— Dar îți mulțumesc, draga mea! O să o citesc imediat ce voi avea ceva timp liber.

Fata și-a aruncat privirea peste umăr.

— Oare... Adică, și eu vreau să vorbesc cu tine, în intimitate, însă oare nu suntem peste măsură de nepoliticoase să-1 obligăm pe fratele tău să meargă în urma noastră?

— Deloc, a asigurat-o Lucie. Uită-te la el! E distras de cartea lui.

Așa și era. Deși James părea complet prins de lectură, reușea să ocolească cu admirabilă grație trecătorii, vreo piatră sau creangă căzută și, o dată, un băiețel care se juca de zor cu un cerc. Cordelia bănuia că, dacă ar fi încercat ea un asemenea truc, s-ar fi ciocnit de vreun copac, fără pic de îndoială.

— Ești așa de norocoasă! a zis Cordelia, privind încă peste umăr, la James.

— De ce?

Lucie a privit-o cu ochii mari. în timp ce ochii lui James erau de culoarea chihlimbarului, ai lui Lucie erau albăstrui, cu câteva nuanțe mai deschiși decât ai tatălui ei.

Cordelia și-a întors brusc capul peste umăr.

— Ah, pentru că...

Pentru că îți petreci fiecare zi cu James? Cordelia se îndoia că Lucie ar fi perceput acest lucru ca fiind un dar special; de obicei nu era cazul când venea vorba despre un membru al familiei.

— Este un frate mai mare foarte bun. Dacă l-aș ruga pe Alastair să meargă cu zece pași în urma mea, cred că s-ar asigura că nu se dezlipește deloc de mine doar ca să mă supere.

— Pff! a făcut Lucie. Normal că îl ador pe Jamie, dar a fost groaznic în ultima vreme, de când s-a îndrăgostit.

Lucie ar fi putut la fel de bine să arunce o bombă în capul Corde- liei. Totul părea să se facă țăndări în jurul ei.

— Ce-a făcut?

— S-a îndrăgostit, a repetat Lucie, uitându-se la Cordelia cu privirea cuiva căruia îi făcea o deosebită plăcere să împărtășească o bârfă. Oh, nu vrea să ne spună despre cine este vorba, bineînțeles, pentru că este vorba despre Jamie, iar el nu ne spune nimic niciodată. Dar tata l-a diagnosticat și a zis că, fără îndoială, este vorba de îndrăgosteală.

— Parcă vorbești despre tuberculoză.

Cordelia simțea că lumea se învârte în jurul ei din cauza panicii. James, îndrăgostit? De cine?

— Păi, seamănă un pic, nu? Pălește, este mohorât și se uită ore întregi pe fereastră, cum făcea și Keats.

— Keats se holba pe fereastră?

Uneori era greu să țină pasul cu Lucie.

Lucie a continuat, neabătută de întrebarea referitoare la cel mai important poet romantic al Angliei și obiceiurile acestuia legate de privitul pe fereastră.

— Nu vrea să spună nimic nimănui în afară de Matthew, iar Matthew este tăcut ca mormântul în ceea ce îl privește pe James. Insă am auzit câte ceva din conversația lor în dimineața asta, din greșeală...

— Din greșeală? a zis Cordelia, ridicând o sprânceană.

— Este posibil să fi fost ascunsă sub o masă, a recunoscut Lucie, cu demnitate. Dar mă aflam acolo doar pentru că îmi pierdusem un cercel și îl căutam.

Cordelia și-a reținut zâmbetul.

— Continuă!

— Jamie este cu siguranță îndrăgostit, iar Matthew crede că este un prost. Este vorba despre o fată care nu trăiește în Londra, dar care urmează să sosească aici pentru o perioada mai îndelungată. Matthew nu o place...

Lucie s-a întrerupt brusc și a prins încheietura Cordeliei.

— Oh!

— Au! Lucie!

— O tânără adorabilă, care urmează să sosească la Londra! Oh, ce proastă sunt! Bineînțeles că este limpede la cine s-a referit!

— Da? a zis Cordelia.

Fetele se apropiau de faimosul lac Long Water; Cordelia vedea soarele lucind pe suprafața apei.

— S-a referit la tine, a zis Lucie pe nerăsuflate. Oh, ce minunat! Imaginează-ți dacă voi doi v-ați căsători! Am putea fi surori cu adevărat!

— Lucie!

Cordelia șoptea de acum.

— Nu avem nicio dovadă a faptului că s-a referit la mine.

— Păi, ar fi nebun să nu fie îndrăgostit de tine, a zis Lucie. Ești teribil de frumoasă și, așa cum a spus și Matthew, tocmai *ai* sosit în Londra pentru un timp îndelungat. Despre cine altcineva ar putea fi vorba? Enclava nu este chiar așa de extinsă. Nu, trebuie să fii tu!

— Nu știu...

Lucie a făcut ochii mari.

— Oare tu nu ții la el? Păi, presupun că, momentan, nici nu ți

s-ar putea cere așa ceva. Adică, îl cunoști de-o viață, deci presupun că

nu este așa de impresionant, dar sunt sigură că te-ai putea obișnui cu fața lui. Nu sforăie și nu face glume deșucheate. Serios, nu este deloc un băiat rău, a adăugat ea chibzuit. Mai gândește-te! Rezervă-i măcar un dans mâine. Ai adus o rochie cu tine, nu-i așa? Trebuie să porți o rochie extraordinară ca să-1 farmed de-a dreptul.

— Am adus o rochie, a zis Cordelia repede, deși știa că veșmântul era departe de a fi impresionant.

— Odată ce i-ai luat mințile, a continuat Lucie, el o să-ți ceară mâna. Apoi vom decide dacă vei accepta și, dacă accepți, dacă veți avea o logodnă lungă. Probabil că ar fi mai bine așa, pentru a ne putea termina pregătirea de *parabatai.*

— Lucie, mă amețești! a zis Cordelia, aruncând o privire îngrijorată peste umăr.

Oare auzise James despre ceea ce tocmai vorbiseră? Nu, părea să nu fi fost atent: se plimba tot de unul singur, citind. O speranță trădătoare i-a cuprins inima și, pentru o clipă, Cordelia și-a îngăduit să-și imagineze că era logodită cu James, că era primită cu brațele deschise în familia lui Lucie. In fantezia aceasta, Lucie, cumnata ei acum, ducea un buchet de flori la nunta ei. Prietenii lor — sigur ar fi avut prieteni — exclamau: „Oh, formați o pereche perfectă!"

Cordelia s-a încruntat brusc.

— De ce nu ar fi Matthew de acord cu relația mea cu James? a întrebat ea, apoi și-a dres gasul. Adică, dacă aș fi eu fata despre care vorbeau, ceea ce sunt sigură că nu este cazul.

Lucie a dat din mână a lehamite.

— Credea că fata în cauză nu ține la James. Dar așa cum am văzut, cu puțin efort, te poți îndrăgosti destul de ușor de James. Matthew este foarte protector când vine vorba de Jamie, dar nu are de ce să se teamă. Poate că nu îi plac prea mulți oameni, dar este foarte bun cu cei care îi merg la inimă.

Cordelia se gândea la Matthew, *parabatai-ul* lui James. Băiatul abia dacă se despărțise de James de când terminaseră școala, în Idris, iar Cordelia îl întâlnise când și când la vreun eveniment. Matthew avea părul auriu și un chip mereu zâmbitor, însă tânăra suspecta că sub

înfățișarea de motan drăgălaș se ascundea un leu gata de atac dacă cineva îndrăznea să îl rănească pe James.

însă Cordelia nu l-ar fi putut răni niciodată pe James. îl iubea. îl iubise toată viață. Iar a doua zi avea ocazia să îi mărturisească. Nu se îndoia că, astfel, ar fi avut suficient curaj să o abordeze pe doamna Consul și să ceară îngăduință pentru tatăl ei, avându-1, poate, pe James alături.

Cordelia și-a înălțat bărbia. Da, după bal, viața ei avea să se schimbe.

TRECUT:
IDRIS, 1899

De când își putea aduce aminte James, în fiecare an, el și familia lui își petrecuseră verile la Conacul Herondale, din Idris. Era o clădire mare, din piatră galben-aurie, cu grădini ce coborau în pantă spre tărâmul verde și magic al pădurii Brocelind. Un zid înalt îl despărțea de conacul familiei Blackthorn. James și Lucie obișnuiau să își petreacă timpul jucându-se la marginea pădurii întunecate, înotând și pescuind în râul din apropiere, și călărind pe câmpurile înverzite. Uneori, încercau să arunce un ochi peste zidul Conacului Blackthorn, însă casa era sugrumată de vițe cu spini. Măceși cu ghimpi ascuțiți ca niște lame se încolăceau în jurul porților, de parcă reședința fusese abandonată de mult timp și era acaparată de natură. Cu toate că știau că Tatiana Blackthorn locuia acolo, copiii nu îi zăriseră decât trăsura, de la distanță, intrând și ieșind din curte, cu ușile și ferestrele bine închise. James își întrebase odată părinții de ce nu vorbeau niciodată cu femeia care locuia alături, mai ales din moment ce Tatiana era rudă cu unchii lui James, Gideon și Gabriel Lightwood. Tessa îi explicase atunci, diplomat, că existau niște neînțelegeri de când tatăl Tatianei fusese blestemat, iar unchii lui James nu reușiseră să îl salveze. Tatăl

și soțul ei muriseră în acea zi, iar fiul ei, Jesse, decedase după doar câțiva ani. Femeia îi învinuia pe Will și pe frații Tessei pentru pierderile suferite.

— Uneori, oamenii se închid în jalea lor. Este păcat, căci Will și unchii tăi ar fi ajutat-o dacă ar fi putut.

James nu se mai gândise de atunci la Tațiana: o femeie ciudată care îi ura tatăl fără vreun motiv întemeiat nu era tocmai un om pe care ar fi dorit să îl cunoască. Apoi, în vara în care James împlinise treisprezece ani, familia lui primise un mesaj de la Londra, prin care Will era anunțat că Edmund și Linette Herondale, bunicii lui James, muriseră din cauza gripei. Poate dacă Will nu ar fi fost atât de distras de propria pierdere suferită, lucrurile ar fi decurs altfel. Insă tatăl lui James fusese copleșit, așa că inevitabilul se produsese.

In noaptea de după aflarea veștii, Will ședea pe podeaua salonului, Tessa se odihnea pe fotoliul excesiv de umflat din spatele lui, iar Lucie și James erau întinși pe covorul din fața șemineului. Will își odihnea spatele de picioarele Tessei pe când se uita absent la flăcări. Auziseră cu toții ușa de la intrare deschizându-se; Will își ridicase capul când Jem intrase în odaie. îmbrăcat în roba lui de Frate Tăcut, acesta venise lângă Will și se așezase lângă el. Apoi îi trăsese capul lângă umărul său, iar Will prinsese cu mâinile roba lui Jem și începuse să plângă. Tessa își plecase capul asupra amândurora, iar cei trei rămăseseră așa, uniți în jalea lor de adulți, ca într-un soi de sferă pe care James nu o putea atinge încă. Atunci înțelesese băiatul pentru prima dată că tatăl lui putea să plângă pentru orice.

Lucie și James fugiseră la bucătărie. Acolo îi găsise Tatiana Blackthorn — așezați la masă, în timp ce bucătăreasa lor, Bridget, le punea în față budinca de cină —, când venise să-i ceară lui James să taie măceșii.

Femeia arăta ca o cioară cenușie, nelalocul ei în bucătăria lor luminoasă. Rochia era din serj uzat, ros la tiv și manșete, iar,

îndesată strâmb pe cap, purta o pălărie murdară, cu o pasăre împăiată, cu ochii ca două mărgele. Părul ei era cărunt, pielea îi era plumburie, iar ochii de un verde spălăcit, de parcă nefericirea și furia scurseseră orice urmă de culoare din ființa ei.

— Băiete! a zis ea, uitându-se la James. Porțile vilei mele sunt blocate din cauza buruienilor. Am nevoie de cineva care să taie măceșii. Mă ajuți?

Poate dacă lucrurile ar fi stat altfel, poate dacă James nu s-ar fi simțit deja necăjit de dorința de a-și ajuta tatăl fără a ști cum, poate că atunci ar fi refuzat. Poate că s-ar fi întrebat de ce doamna Blackhtom nu apelase, pur și simplu, la persoana care tăiase spinii până atunci sau de ce voia, brusc, ca acest lucru să se întâmple chiar în acea seară.

Insă James nu își pusese aceste întrebări. Se ridicase de la masă și o urmase pe Tatiana în noaptea ce se lăsa afară. Soarele era la apus, iar vârfurile copacilor din pădurea Brocelind păreau să fi luat foc. Femeia străbătuse cu pași mari terenul dintre cele două case, până la gardul Conacului Blackthorn. Porțile erau negre, din fier forjat, dominate de o arcadă pe care scria, în latină: LEX MALLA, LEX NULLA.

O lege proastă nu este lege.

Femeia se lăsase pe vine printre frunzele căzătoare și se ridicase mai apoi, ținând un cuțit enorm. Odinioară, acesta fusese cu siguranță ascuțit, dar acum lama era atât de murdară de rugină, că părea aproape neagră. Pentru o clipă, James își închipuise că Tatiana Blackthorn îl adusese acolo ca să îl ucidă. Femeia avea să-i scoată inima și să-1 lase zăcând într-o baltă de sânge ce avea să se scurgă pe pământ. In schimb, Tatiana îi pusese cuțitul în mâini.

— Uite, băiete! zisese ea. Nu este nicio grabă.

Lui James i se păruse pentru o clipă că femeia zâmbise, dar era posibil să fi fost doar o iluzie datorată felului în care cădea

lumina. Femeia plecase, lăsând în urmă ecoul foșnitor al ierbii uscate, iar pe James în fața porților, ținând în mâini un cuțit ruginit, de parcă ar fi fost cel mai puțin norocos pretendent al Frumoasei din Pădurea Adormită. Oftând, James începuse să taie. Sau cel puțin încercase. Lama tocită nu reușea să reteze nimic, iar crengile măceșilor erau la fel de groase ca barele porților. De mai multe ori, vârfurile spinilor îl înțepaseră pe James. Curând, băiatul își simțise brațele îndurerate ca de plumb, iar cămașa lui albă se pătase de sânge. *E ridicol,* își zisese. Sigur că trebuia să aibă în vedere și alte lucruri în afară de obligația de a ajuta un vecin. Sigur părinții lui ar fi

înțeles dacă ar fi aruncat cuțitul și ar mers acasă. Sigur... Deodată, o pereche de mâini albe ca niște crini fluturase printre vițe.

— Tinere Herondale, șoptise o voce. Lasă-mă să te ajut!

James se uitase uimit pe când câteva crenguțe se dădeau la o parte. Câteva secunde mai târziu, chipul palid și micuț al unei tinere apăruse în locul astfel format

— Tinere Herondale, repetase ea, ai limbă?

— Da, chiar și un nume, răspunsese el. Mă cheamă James.

Chipul fetei dispăruse apoi printre vițe. Aproape imediat se auzise un zăngănit și, pe dată, o pereche de clești — poate nu pe de-a întregul noi, dar, în orice caz, utili — răsărise de sub porți. James se aplecase să ridice unealta. Tocmai se ridica atunci când își auzise numele strigat era vocea mamei lui.

— Trebuie să plec, zisese el. Dar îți mulțumesc, Grace. Ești Grace, nu-i așa? Grace Blackthorn?

James auzise ceva ce părea *a fi* fost un oftat iar fata apăruse iar în dreptul locului gol dintre buruieni.

— Oh, te rog să te întorci! spusese Grace. Dacă vii și mâine-seară, o să mă strecor până la porți și o să vorbesc cu tine până tai spinii. A trecut așa de mult timp de când nu am mai vorbit cu altcineva în afară de mama!

Mâna fetei se întinsese printre barele porților, iar James

văzuse dârele roșii lăsate de spini pe brațul fetei. James ridicase și el mâna și, pentru o clipă, degetele lor se atinseseră.

— Promit! se trezise el spunând. O să mă întorc!

CENUȘA TRANDAFIRILOR

Frumos ca rozele de-ifi,
Splendoarea-ți cernită și ferecatăfi-va;
Și~n dragoste de ți—oi găsi aleanul,
Totfăr' de-alean te-oi odihni.

Algernon Charles Swinburne, „Grădina Proserpinei"

— MATTHEW! A ZIS JAMES. MATTHEW, ȘTIU CÂ EȘTI ACOLO! IEȘI AFARĂ sau jur pe înger că o să te țintuiesc ca pe o broască!

James stătea întins pe masa de biliard din sala de jocuri a Institutului, uitându-se încruntat peste marginea ei.

Balul începuse deja de cel puțin o jumătate de oră și nimeni nu îl găsea pe Matthew. James bănuia că *parahatai~uL* său se ascundea acolo: era una dintre sălile lor preferate, confortabilă și foarte atractiv decorată de către Tessa. Tapetul în dungi albe și negre se întindea până la lambriu, iar deasupra, peretele era vopsit în gri. Pe pereți erau atârnate portrete și arbori genealogici, iar din loc în loc erau canapele uzate și fotolii. Un set de șah minunat lustruit lucea ca o cutie pentru bijuterii pe o cutie de trabucuri Dunhill. Mai era acolo și o masă uriașă de biliard sub care Matthew se ascundea acum. Deodată s-a auzit un zăngănit, iar capul blond al lui Matthew a apărut sub masă. A clipit, îndreptându-și privirea verde spre James.

— Jamie, Jamie! a zis el, cu o jale prefăcută. De ce trebuie să îți sâcâi așa tovarășul? Dormeam așa de bine!

— Păi, trezește-te! Am nevoie de tine în sala de bal, ca să egalăm situația, a zis James. Au sosit un număr șocant de mare de fete.

— La naiba cu sala de bal! a bombănit Matthew, târându-se de sub masa de biliard.

Matthew arăta splendid în costumul lui gri-deschis, cu o garoafa de un verde pal prinsă la butonieră. Intr-o mână ținea o carafa din sticlă.

— Nu-mi place să dansez. Intenționez să rămân aici și să mă îmbăt cum se cuvine.

Matthew și-a aruncat ochii la carafa, apoi s-au uitat plin de speranță la James.

— Poți să mi te alături, dacă vrei!

— Ala este vinul de Porto al lui taică-miu, a zis James.

Era tare și foarte dulce, știa prea bine.

— O să te simți groaznic mâine-dimineață.

— *Cârpe* carafa! a zis Matthew. Este un vin bun. Să știi că întotdeauna l-am admirat pe tatăl tău. Plănuiam să devin ca el într-o zi. Deși odată am cunoscut un magician cu trei brațe. Se putea duela cu o singură mână, în vreme ce amesteca un pachet de cărți cu cealaltă și dezlega corsetul unei doamne cu cea de-a treia. Ala bărbat demn de a fi imitat!

— Ești deja beat, a zis James dezaprobator, întinzându-se să smulgă carafa din mâna lui Matthew.

Tânărul a fost însă mai rapid decât James și a îndepărtat vasul, ridi- cându-se, în același timp, să prindă brațul lui James. L-a trântit jos de pe masa de biliard și într-o clipită se rostogoleau împreună pe podea, ca niște cățeluși. Matthew hohotea incontrolabil, iar James încerca să îi smulgă sticla de vin.

— Dă-te de pe mine! i-a strigat Matthew, șuierând și dând drumul sticlei.

James a căzut pe spate cu atâta forță, că dopul sticlei a sărit, iar vinul i s-a vărsat pe haine.

— Uite ce-ai făcut! s-a plâns el, folosindu-se de batista din buzunar pentru a șterge cât se putea pata arămie care i se

întindea pe cămașă.

w- 48

LANȚUL DE AUR

— Miros ca un berar și arăt ca un măcelar.

— Prostii! a zis Matthew. Niciuneia dintre fetele de dincolo nu îi pasă de hainele tale, oricum. Sunt prea ocupate să se holbeze în ochii tăi minunați, mari și aurii.

Matthew s-a holbat ca un nebun, apoi s-a uitat cruciș.

James doar s-a încruntat. Ochii lui erau mari, conturați și de culoarea dulceagă a ceaiului auriu, dar fusese de prea mult ori șicanat la școală din cauza stranietății lor, ca să mai găsească vreo plăcere în unicitatea lui.

Matthew și-a întins mâinile.

— Pace! a zis el mieros. Să fie pace între noi! Poți să îmi torni restul de vin în cap.

Buzele lui James s-au curbat ușor într-un zâmbet. îi era imposibil să rămână supărat pe Matthew. Ii era aproape imposibil să se supere pe Matthew.

— Vino cu mine în sala de bal ca să egalăm numărul și cădem la pace!

Matthew s-a ridicat ascultător — oricât ar fi băut de mult, tânărul era mereu stabil pe picioare. L-a ajutat pe James să se ridice cu mâna lui fermă și i-a îndreptat sacoul, astfel încât să acopere pata de vin.

— Vrei ceva din vinul ăsta și pe interior sau doar să-1 porți? a zis Matthew, oferindu-i sticla lui James.

James a clătinat din cap. Nervii lui erau deja întinși și, cu toate că vinul i-ar fî putut relaxa, i-ar fi amestecat și gândurile. James voia să rămână treaz — pentru orice eventualitate. Știa că era posibil ca fata să nu vină în acea seară. Dar, de pe altă parte, era posibil să o facă. Trecuseră șase luni de la ultima ei scrisoare, dar acum tânăra se afla în Londra. James trebuia să fie pregătit pentru orice.

Matthew a oftat, așezând sticla pe șemineu.

— Știi cum se zice, a continuat el, pe când ieșeau din cameră

și își croiau drum spre petrecere. Bea și vei dormi; dormi și nu vei păcătui; nu păcătui și vei fi mântuit; așadar, bea și te vei mântui!

— Matthew, tu ai putea păcătui și în somn, s-a auzit o voce languroasă.

— Anna, a zis Matthew, lăsându-se moale pe umărul lui James. Ai fost trimisă să ne duci la bal?

Sprijinită de un perete era verișoara lui James, Anna Lightwood, îmbrăcată într-o ținută uimitoare, formată dintr-o pereche de pantaloni pe trup și o cămașă cu dungulițe foarte fine. Avea ochii albaștri ai neamului Herondale, care îl tulburau mereu pe James, căci se simțea ca și cum propriul tatăl s-ar fi uitat la el.

— Dacă prin „a duce" vrei să spui „să vă târăsc în sala de bal oricum îmi stă în putință", a zis Anna. Sunt acolo fete care vor să danseze și au nevoie de cineva care să le spună că sunt drăguțe, iar eu nu le pot face pe toate.

Muzicienii din sala de bal au început brusc o piesă — un vals săltăreț. — La dracu', nu vals, a zis Matthew, disperat Urăsc valsul!

Matthew a dat să se retragă, dar Anna l-a prins de spatele hainei.

— Oh, nu, nu pleci nicăieri! a zis ea și i-a împins ferm pe amândoi spre sala de bal.

— Nu te mai uita la tine însăți! a zis Alastair, plictisit. De ce se uită femeile mereu la propria lor imagine? Și de ce te încrunți?

Cordelia i-a tras o uitătură crâncenă fratelui ei, în reflexia din oglinda de pe contrafort. Așteptau cu toții în fața marii săli de bal a Institutului. Alastair arăta impecabil în alb și negru, cu părul lui lins dat cu pomadă și mâinile în mănuși din piele de ied.

Pentru că pe mine mă îmbracă mama, iar pe tine te lasă să

porți orice vrei, și-a zis fata, fără să dea glas gândurilor. Sona era hotărâtă să o îmbrace pe Cordelia după cerințele ultimei mode, chiar dacă cele mai noi tendințe nu se i potriveau defel fiicei sale. Pentru noaptea aceasta, femeia îi alesese Cordeliei o rochie de un liliachiu pal, împodobită cu mărgeluțe lucitoare. Părul fetei era ridicat într-o cascadă de bucle, iar corsetul tip clepsidră o lăsa fără aer.

Cordelia era de părere că arăta groaznic. Culorile pastelate erau la mare trecere în revistele de modă, dar acele reviste promovau fetele blonde, cu sâni mici și pielea palidă, iar Cordelia nu era nimic din toate astea. Culorile pastelate o faceau invizibilă și nici corsetul nu îi putea

aplatiza pieptul. Nici pârul ei de un roșcat-închis nu era fin și diafan, ci se unduia într-o coamă groasă și lungă ca a mamei ei, ajungându-i până la talie când era pieptănat pe spate. Părul ei arăta pur și simplu ridicol în bucle mici.

— Pentru că sunt nevoită să port corset, Alastair! a izbucnit ea. Mă uitam să văd dacă nu cumva m-am făcut vânătă la față.

— Te-ai asorta cu rochia, a observat Alastair.

Cordelia își dorea ca tatăl el să fi fost acolo; el întotdeauna îi spunea că este frumoasă.

— Copii! i-a dojenit mama.

Cordelia credea că Sona avea să li se adreseze astfel chiar și când aveau să fie bătrâni, cu părul alb, și să se dondănească unul cu celălalt din scaunele lor cu rotile.

— Cordelia, corsetele nu doar că îți conturează o siluetă feminină, dar indică si că o fată este bine-crescută si înzestrată cu daruri alese.

I I

Alastair, las-o în pace pe sora ta! Aceasta este o seară foarte importantă pentru noi toți și trebuie să avem grijă să facem o impresie bună.

Cordelia putea simți neliniștea mamei ei cu privire la făptui că era singura femeie din încăpere care purta un *roosari*[IV] pe

IV Termenul persan pentru acoperământul de cap folosit de

cap, dar și că nu cunoștea cine erau oamenii cu putere de acolo, când în Institutul din Teheran nu ar fi avut această problemă.

Lucrurile o să fie complet diferite după aceasta seară, și-a zis iar Cordelia. Nu conta că rochia arăta hidos pe ea; ceea ce conta era să-i vrăjească pe vânătorii de umbre cu influență prezenți la bal și care ar fi putut să o prezinte Consulului. Avea de gând să o facă pe Charlotte să înțeleagă — avea să îi facă pe toți să înțeleagă — că tatăl ei era, poate, un strateg nepriceput, dar că nu exista niciun motiv real pentru care să fie ținut la închisoare. Avea să îi convingă de faptul că familia Carstairs nu avea nimic de ascuns. Avea să-i readucă zâmbetul mamei ei.

Ușile sălii de bal s-au deschis, iar în prag a apărut Tessa Herondale, îmbrăcată într-o rochie din șifon roz, cu mici trandafiri prinși în păr. Cordelia se îndoia că Tessa avea nevoie de un corset; ea era deja o

apariție. Era greu de crezut că Tessa era aceeași femeie care doborâse o armată de monștri din metal.

— Vă mulțumesc că ați așteptat! a zis ea. Am vrut să vă aduc pe toți împreună și să vă prezint. Toți așteaptă cu nerăbdare să vă întâlnească. Hai, hai!

Tessa i-a condus în sala de bal. Cordelia își amintea vag cum se juca acolo cu Lucie, când locul era pustiu. Acum, sala era luminată și răsuna de muzică.

Pereții îmbrăcați în brocart din urmă cu mai mulți ani dispăruseră, la fel și draperiile grele din catifea. Totul era acum diafan și luminos. De-a lungul pereților fuseseră aranjate băncuțe din lemn deschis la culoare, capitonate cu pemuțe în dungi albe și aurii. O friză cu păsări aurii care se înălțau în zbor printre copaci se întindea deasupra draperiilor, iar dacă priveai mai atent, observai că păsările erau bâtlani[V]. Atârnate pe pereți erau mai multe tipuri de arme — spade cu teci bătute în nestemate, arcuri din fildeș și jad, pumnale cu plăsele în formă

---

femeile iraniene (n. tr.).

V *Heron* în engleză; trimitere la numele familiei Herondale (n. tr.).

de stea sau aripi de îngeri. O mare parte a podelei fusese eliberată pentru dans, însă într-un colț se zărea un bufet încărcat cu pahare și carafe cu limonadă cu gheață. Câteva mese acoperite cu pânză albă erau împrăștiate din loc în loc. Femei mai în vârstă și căsătorite și altele mai tinere, care nu aveau partener de dans, stăteau în grupuri pe lângă pereți, bârfind de zor.

Privirea Cordeliei a început instantaneu să îi caute pe Lucie și pe James. Pe Lucie a găsit-o imediat. Fata dansa cu un tânăr cu părul nisi- piu, dar coama de păr negru a lui James nu părea să fie nicăieri. Tânărul nu părea să se afle acolo.

Insă fata nici nu a avut timp să se gândească prea mult. Tessa era o amfitrioană desăvârșită. Cordelia și familia ei au fost împinși de la un grup la altul, prezentați, lăudați. Pe Cordelia, Tessa a prezentat-o unei fete brunete, cu câțiva ani mai în vârstă decât ea, care părea să se simtă foarte confortabil în rochia ei verde pal, garnisită cu dantelă.

— Barbara Lightwood, a zis Tessa.

Cordelia și-a ridicat privirea pe când cele două tinere făceau reverențe. Cei din familia Lightwood erau veri cu James și cu Lucie și erau un nume puternic.

Sona s-a alăturat imediat conversației cu părinții Barbarei, Gideon și Sophie Lightwood. Cordelia o fixa pe Barbara cu privirea. Oare ar fi interesat-o să audă povestea tatălui ei? Probabil că nu. Tânăra privea ringul de dans cu un zâmbet pe buze.

— Cine este băiatul care dansează cu Lucie? a întrebat Cordelia.

Barbara a izbucnit în râs.

— Acela este fratele meu, Thomas, a zis ea. Și, din câte se pare, nu se mai împiedică în propriile picioare.

Cordelia s-a uitat iar la tânărul cu păr nisipiu care râdea cu Lucie. Thomas era foarte înalt și avea umeri lăți. Arăta intimidant. Oare Lucie îl plăcea? Dacă îl menționase vreodată în scrisorile ei, îl pomenise doar în treacăt, ca fiind unul dintre prietenii fratelui ei.

Alastair, care stătuse până atunci retras față de restul grupului, cu o mină plictisită — Cordelia aproape că uitase de prezența lui —, s-a înviorat deodată.

— Charles! a zis el, încântat.

Alastair și-a netezit vesta.

— Mă scuzați, trebuie să merg să salut pe cineva! Nu ne-am mai văzut de un veac.

Tânărul a dispărut printre mese fără să mai aștepte permisiunea. Mama Cordeliei a oftat:

— Băieții ăștia! a zis ea. Ce jignitor!

Sophie a zâmbit spre fiica ei, iar Cordelia a observat pentru prima dată cicatricea urâtă care îi străbătea obrazul. Era ceva la voioșia fetei, la felul în care se mișca și vorbea, care îi facea pe oameni să nu-i remarce din prima semnul de pe față.

— Au și fetele momentele lor, a zis ea. Ar fi trebuit să le vezi pe Barbara și pe sora ei, Eugenia, când erau mici. Oribil!

Barbara a râs. Cordelia o invidia pentru relația ei atât de relaxată cu mama. Un moment mai târziu, un băiat cu părul ele și a invitat-o pe Barbara la dans; fata s-acastaniu s-a apropiat de ărtat de grup, iar Tessa le-a condus pe Sona și pe Cordelia spre următoarea masă, acolo unde unchiul lui Lucie, Gabriel Lightwood, ședea alături de o femeie frumoasă, cu păr

lung și negru și ochi albaștri — soția lui, Cecily. Will Herondale se sprijinea de marginea mesei. Avea brațele încrucișate la piept și zâmbea.

Will și-a îndreptat privirea spre ei, pe măsură ce se apropiau, iar chipul i s-a luminat când a zărit-o pe Tessa și, în spatele ei, pe Cordelia. Tânăra vedea în el ceva din ce ar fi putut deveni James la vârsta maturității.

— Cordelia Carstairs! a exclamat el, după ce a salutat-o pe mama ei. Ce drăguță te-ai făcut!

Cordelia radia de bucurie. Dacă Will considera că era drăguță, atunci poate că și fiul lui avea aceeași opinie. Bineînțeles, din cauza prejudecăților lui Will vizavi de tot ce ținea de familia Carstairs, bărbatul credea probabil că și Alastair era perfect și arătos.

— înțeleg că ai sosit la Londra pentru a deveni *parabatai~vl* lui Lucie a noastră, a zis Cecily.

Femeia arăta aproape la fel de tânără precum Tessa, deși, nefiind o magiciană nemuritoare, era un adevărat mister cum de reușea să se țină atât de bine.

— Sunt încântată! Era și timpul ca mai multe fete să devină *paraba- tai.* A fost un concept monopolizat de bărbați pentru prea mult timp.

— Păi, primii *parabatai* au fost bărbați, a subliniat Will într-un fel care a făcut-o pe Codelia să se întrebe dacă nu cumva Cecily îl găsise pe Will la fel de nesuferit pe cât îl găsea ea pe Alastair.

— Vremurile se schimbă, Will, a zis Cecily, zâmbind. Trăim timpuri modeme. Avem curent electric, automobile...

— Mundanii au curent electric, a zis Will. *Noi* avem lampa-vrăjitoarei.

— Iar automobilele sunt o modă trecătoare, a zis Gabriel Lightwood. Nu vor avea viață lungă.

Cordelia și-a mușcat buza. Nu așa își dorea să decurgă seară. Se presupunea că trebuia să farmece pe toată lumea și să îi influențeze pe cei cu putere, în schimb, se simțea ca un copil izgonit în toiul discuțiilor unor adulți despre automobile.

S-a simțit incredibil de ușurată când a văzut-o pe Lucie părăsindu-1 pe Thomas pe ringul de dans și alergând spre ea. Fetele s-au îmbrățișat, iar Codelia s-a minunat de frumoasa rochie din dantelă albastră a lui Lucie, în timp ce Lucie se holba oripilată la coșmarul liliachiu cu care era înveșmântată Cordelia.

— Pot să o prezint pe Cordelia celorlalte fete? i-a zis ea Sonei, etalând cel mai fermecător zâmbet de care era capabilă.

— Bineînțeles!

Sona părea încântată. Până la urmă, pentru asta o adusese acolo pe Cordelia, nu-i asa? Să întâlnească fiii si fiicele unor vânători de umbre * » >
cu influență? Deși, așa cum bănuia Cordelia, era vorba mai mult despre fii decât despre fiice.

Lucie a apucat-o pe Cordelia de mânecă și a tras-o spre masa cu băuturi, acolo unde se strânsese un grup de fete în rochii colorate. în avalanșa prezentărilor, Cordelia nu a reușit să rețină decât trei nume: Catherine Townsend, Rosamund Wentworth și Ariadne Bridgestock, care pesemne că era rudă cu Inchizitorul. Ariadne era o tânără înaltă, adorabilă, cu câțiva ani mai în vârstă decât celelalte, cu tenul cafeniu, ușor mai închis decât al mamei Cordeliei.

— Ce rochie drăguță! i-a zis Ariadne, cu vocea ei amabilă.

Rochia fetei era din mătase de culoarea vinului și îi venea perfect.

— Cred că această culoare este numită „cenușa trandafirilor”. Este foarte populară la Paris.

— Oh, da! a zis Cordelia, nerăbdătoare.

Fata avusese atât de puțin prietene — de fapt, Lucie era singura pe care o cunoștea. *Cum* le putea impresiona și fermeca? Era extrem de important să știe.

— De fapt, am cumpărat rochia chiar de la Paris. Dintr-un magazin de pe Rue de la Paix. Este creată de însăși Jeanne Paquin.

Cordelia a observat-o pe Lucie privind-o cu ochii mari și plini de îngrijorare. Buzele lui Rosamund s-au strâns sever.

— Ce norocoasă ești! a zis ea glacial. Cele mai multe dintre noi, cele care trăim în mica și înghesuită Enclavă a Londrei, rareori au ocazia să călătorească peste hotare. Pesemne ne crezi foarte plictisitoare.

— Oh! a făcut Cordelia, dându-și seama că dăduse cu nuca în perete. Chiar deloc...

— Mama mea zice mereu că vânătorii de umbre nu ar trebui să fie foarte interesați de modă, a comentat Catherine. Este o chestie pentru mundani.

— Din moment ce ai vorbit atât de admirativ și des despre gusturile lui Matthew, a zis Ariadne scurt, ar trebui să presupunem că regula aceasta se aplică doar fetelor?

— Ariadne, serios, a dat să spună Rosamund, dar a sfârșit prin a râde în hohote. Că tot vorbeam de lup, a zis ea. Uite cine tocmai a intrat în sală!

Fata se uita spre ușile din colțul opus al încăperii, prin care tocmai pătrunseseră doi băieți. Cordelia l-a zărit mai întâi pe James, așa cum făcea de fiecare dată. James era înalt, frumos, zâmbitor: visul oricărui pictor, în alb și negru, cu păr rebel, ca abanosul.

Cordelia a auzit-o pe Lucie mormăind, în timp ce fetele șușoteau între ele: a auzit numele lui James, apoi un altul: *Matthew Fairchild.*

Bineînțeles! *Parabatai~ul* lui James. Trecuseră ani de când Cordelia nu îl mai văzuse. Și-1 amintea ca pe un băiat blonduț și slab. Acum era un tânăr bine făcut, cu chipul unui înger ușuratic, iar părul i se închisese la culoare și era de nuanța bronzului.

— Sunt atât de *chipeșii* a exclamat Catherine, aproape îndurerată. Nu crezi, Ariadne?

— Oh... da! a zis Ariadne iute. Presupun!

— Ea nu are ochi decât pentru Charles, a spus Rosamund.

Ariadne s-a îmbujorat toată, iar fetele au început să râdă, cu excepția lui Lucie, care și-a dat doar ochii peste cap.

— Sunt doar *băieți,* a zis ea.

— James este fratele tău, a replicat Catherine. Nu poți fi obiectivă, Lucie! Este *superb.*

Cordelia începuse să simtă un soi stupoare. Din câte se părea, nu era singura care îl descoperise pe James. El și Matthew se opriseră să discute și să râdă cu Barbara și cu partenerul ei de dans; James avea un braț aruncat peste umărul lui Matthew și zâmbea. Era atât de frumos, că îți săgeta inima! Bineînțeles, Cordelia nu era singura care observase. James își putea alege orice fată dorea.

— Nici Matthew nu arată rău, a zis Rosamund. Dar este așa de *scandalos.*

— Intr-adevăr, a adăugat Catherine, cu ochii sclipindu-i de încântare. Ar trebui să ai mare grijă cu el, domnișoară Carstairs! Are o reputație proastă!

Lucie se îmbujorase de furie.

— Ar trebui să încercăm să ghicim pe cine va invita James la dans prima, a zis o fată blondă, care purta o rochie roz. Sigur te va invita pe tine, Rosamund; arăți adorabil în seara asta! Cine ți-ar putea rezista?

— Ah, sigur, cine va fi binecuvântată cu atenția fratelui meu? a zis Lucie alene. Când avea șase ani, a vomitat în propriii pantofi.

Celelalte fete au ignorat-o intenționat pe când muzica începea iar. Cineva care părea să fie fratele lui Rosamund a venit să o invite pe fata cea blondă la dans; Charles a plecat de lângă Alastair și a invitat-o la dans pe Ariadne, conducând-o pe ringul de dans. Will și Tessa se țineau în brațe, la fel ca ambele perechi de unchi și mătuși ale lui Lucie.

Un moment mai târziu, Matthew Fairchild s-a apropiat de masa cu băuturi. Băiatul se afla deodată șocant de aproape de Cordelia. Fata vedea că ochii lui nu erau întunecați la culoare, așa cum crezuse, ci aveau o nuanță închisă de verde, asemănătoare mușchiului de pădure. Tânărul a făcut o reverență către Lucie.

— îmi acorzi acest dans?

Lucie a aruncat către celelalte fete o privire pe care Cordelia o putea citi de parcă ar fi fost o pagină dintr-o carte. *Ei* nu îi păsa de reputația lui Matthew. Lucie și-a ridicat mândră capul și a pornit, cu eleganță, spre ringul de dans, alături de fiul mai mic al Consulului. Nu era un lucru de condamnat, s-a gândit Cordelia, însă rămăsese singură într-un grup de fete despre care nu era foarte sigură că o plăceau. Cordelia le auzise pe câteva dintre ele șușotind despre ea și spunând că ar fi prea mândră și i se păruse că auzise pomenit numele tatălui ei, alături de cuvântul „proces”. Cordelia și-a îndreptat spatele. Făcuse o greșeală menționând Parisul; nu avea de gând să-și înrăutățească situația, părând o persoană slabă. Fata a privit roată prin sala de bal, cu un zâmbet pe buze. L-a zărit pe fratele ei, care vorbea acum cu Thomas Lightwood. Cei doi băieți ședeau relaxați pe o bancă, de parcă și-ar fi făcut confidențe. Până și Alastair se descurca mai bine decât ea la a fermeca persoanele cu influență din încăpere.

Nu foarte departe de ei, sprijinită de un perete, se afla o fată îmbrăcată după ultima modă — a bărbaților. înaltă și aproape dureros de suplă, fata avea părul la fel de negru ca al lui Will și al lui James. Al ei era

tuns scurt și netezit cu pomadă, iar marginile fuseseră rotite cu vârfurile degetelor în mici bucle delicate. Mâinile fetei erau lungi, pătate de cerneală și de tutun și foarte frumoase, ca mâinile unei statui. Fata fuma o țigară de foi, iar fumul îi luneca peste chipul neobișnuit, delicat și ascuțit.

Cordelia și-a dat seama că era Anna. Anna Lightwood, verișoara lui Lucie. Tânăra era, de departe, cea mai intimidantă persoană din încăpere.

— Vai mie! a zis Catherine, pe când muzica se auzea din ce în ce mai tare. Este un vals.

Cordelia a privit în jos. Știa să danseze: mama ei angajase un

instructor pentru a o învăța cadrilul și Les Lanciers[VI], menuetul și cotilionul. Dar valsul era un dans seducător, în care puteai simți trupul partenerului lipit de al tău, de-a dreptul scandalos când devenise popular. Cordelia nu îl învățase. își dorea foarte mult să danseze vals cu James. însă probabil că el nu voia să danseze deloc; pesemne că dorea doar să discute cu prietenii lui, așa cum ar fi preferat orice tânăr. Cordelia a auzit un alt potop de chicote și șoapte, apoi vocea lui Catherine spunând:

— Nu este fata al cărei tată...?

— Daisy? Vrei să dansezi?

Un singur băiat îi spunea pe acel nume. Cordelia și-a ridicat privirea, nevenindu-i a crede, și l-a văzut pe James stând în fața ei. Părul lui frumos era răvășit, ca întotdeauna, lucru care îl facea încă și mai fermecător: o șuviță îi cădea peste frunte, iar genele îi erau dese și întunecate peste ochii luminoși, aurii. Pomeții lui James se arcuiau ca niște aripi.

Grupul de fete a amuțit brusc, de uimire. Cordelia se simțea ca și cum ar fi putut pluti.

— Nu prea..., a ezitat ea, neștiind ce să spună. Nu prea știu să dansez vals.

— Atunci te voi învăța! s-a oferit James.

Un moment mai târziu, cei doi se aflau deja pe ringul de dans.

— Mulțumesc cerului că ai fost liberă! a spus James de-a dreptul voios pe când își croiau drum printre ceilalți dansatori, în căutarea unui loc liber. Mi-era teamă că ar trebui să o invit la dans pe Catherine, iar ea nu vorbește decât despre cât de scandalos este Matthew.

— Mă bucur că ți-am putut fî de ajutor, a zis Cordelia pe nerăsuflate. Dar chiar nu știu să valsez.

— Ah, păi, nici eu.

James a zâmbit larg și a rotit-o spre el. Cordelia se afla așa de aproape de el, *se atingeau,* mâna lui era pe antebrațul ei.

— Cel puțin nu prea bine. Hai să încercăm să nu ne călcăm

VI Dans asemănător cadrilului (n. tr.).

reciproc!

— Asta pot încerca, a răspuns Cordelia, icnind ușor când James a tras-o în brațe.

încăperea s-a învârtit pentru o clipă. Acela, de lângă ea, era James, James al ei, și o ținea în brațe, mâna lui era pe omoplatul ei. James a apucat cealaltă mână a Cordeliei și a așezat-o ferm pe brațul lui. Apoi au pornit. Cordelia încerca din răsputeri să-i urmeze pașii. Tânăra învățase măcar atâta lucru: cum să se lase condusă în dans, cum să răspundă la mișcările partenerului. James dansa bine — nimic surprinzător, având în vedere cât de grațios era — și făcea ca fetei să îi fie simplu să îl urmeze.

— Nu este rău, a zis James, suflându-și șuvița de păr ce îi atârna peste frunte, făcând-o doar să îi cadă iar peste ochi.

James a zâmbit cu stângăcie. Cordelia s-a silit să nu întindă mâna și să îndepărteze chiar ea șuvița de pe fruntea băiatului.

— Totuși, întotdeauna este jenant când părinții dansează mai bine decât tine.

— Hm, a făcut Cordelia. Vorbește pentru tine!

Fata a zărit-o cu coada ochiului pe Lucie, care dansa cu Matthew la câțiva metri distanță. Lucie râdea.

— Poate Catherine este îndrăgostită de Matthew, a sugerat ea. Poate că el are o fascinație bolnăvicioasă pentru ea.

— Ar fi un lucru tare interesant! Și te asigur, nimic interesant nu s-a mai întâmplat în Enclava londoneză de o grămadă de timp.

Faptul că dansa cu James era, în sine, un dar, bineînțeles, însă Cordelia considera că putea fi și un lucru util.

— Tocmai ce mă gândeam la cât de mulți oameni fac parte din Enclavă și pe cât de puțini îi cunosc. Vă cunosc pe tine și pe Lucie, bineînțeles...

— Vrei să îți fac turul? a întrebat el, pe când executau o piruetă complicată. Poate câteva indicii despre cine sunt toți acești oameni te-ar face să te simți mai în largul tău?

Cordelia a zâmbit.

— Chiar mi-ar fi de ajutor. Mulțumesc!

— Acolo, a zis el, arătând spre Ariadne și Charles, care dansau împreună.

Rochia de culoarea vinului a fetei lucea sub luminile sălii de bal.

— Pe Charles îl cunoști și, cu el, este Ariadne Bridgestock, logodnica lui.

— Nu știam că sunt logodiți!

James a mijit ușor ochii.

— Știi că lui Charles îi va reveni, mai mult ca sigur, poziția de Consul a mamei lui, când aceasta va fi nevoită să se retragă după al treilea mandat. Tatăl lui Ariadne este Inchizitorul. Este o alianță politică foarte avantajoasă pentru Charles, deși sunt sigur că o iubește.

James nu părea tocmai convins de ultima propoziție, deși, după câte i se părea Cordeliei, Charles își privea logodnica destul de afectuos. Fata spera ca James să nu fi devenit cinic. James pe care și-1 amintea ea nu era deloc un cinic.

— Iar aceea trebuie să fie Anna, a zis ea.

Nu putea fi nimeni altcineva decât verișoara pe care Lucie o descrisese în scrisorile ei: frumoasă, neînfricată, purtând mereu cele mai alese haine pe care le putea găsi pe Jermyn Street. Anna râdea, vorbind cu tatăl ei, Gabriel, lângă ușa salonului.

— Intr-adevăr, este Anna, a zis James. Și acolo este fratele ei, Christopher. Dansează cu Rosamund Wentworth.

Cordelia și-a mutat privirea spre un băiat zvelt, cu ochelari, pe care îl recunoștea din fotografii. Cordelia știa bine: Christopher era unul dintre cei mai apropiați prieteni ai lui James, alături de Matthew și de Thomas. Băiatul dansa posac cu o Rosamund care părea scoasă din sărite.

— Vai, Christopher se simte mult mai bine în compania paharelor de laborator și a eprubetelor decât a fetelor, a zis James. Să sperăm doar că nu o va lansa pe biata Rosamund spre masa cu băuturi.

— Este îndrăgostit de ea?

— Doamne, în niciun caz; abia dacă o cunoaște! a răspuns James. In afară de Charles și Ariadne, mai avem cuplul Barbara Lightwood și Oliver Hayward. Iar Anna frânge mereu inima cuiva. In afară de asta, nu mă pot gândi la ce alte povești de dragoste s-ar mai fi putut înfiripa printre cei prezenți aici. Deși faptul că tu și Alastair ați venit la Londra ne-ar putea face tuturor viețile mai interesante, Daisy!

— Nu m-am gândit că îți vei aminti numele acesta vechi.

— Care, *Daisy?*

James o ținea aproape pe când dansau: fata îi simțea căldura trupului peste tot și parcă era înțepată de mii de ace mărunte.

— Bineînțeles că mi-1 amintesc. Doar eu ți l-am dat. Sper că nu vrei să îmi ceri să renunț la el.

— Bineînțeles că nu! îmi place!

Cordelia s-a silit să nu își plece privirea. Doamne, ochii lui James erau înfricoșător de aproape! Aveau culoarea unui sirop auriu și erau aproape șocanți pe fondul pupilelor negre. Cordelia auzise bârfele. Știa că oamenii găseau ochii lui ca fiind bizari și străini, un semn că James era diferit. Ea gândea că au culoarea focului și a aurului, așa cum își imagina ea că ar fi trebuit să arate centrul soarelui.

— Deși nu prea cred că mi se potrivește. Daisy pare numele unei fetițe drăguțe cu părul prins în panglici.

— Păi, ești cel puțin un lucru din ceea ce ai spus, a zis James zâmbind.

Zâmbetul lui James era dulce, așa cum și-1 amintea Cordelia, însă în el se citea și altceva — oare voise să spună că era drăguță sau că era o fetiță? Ori poate se referise doar la faptul că era fată? Ce voise să spună? Doamne, flirtul era un lucru atât de jenant! s-a gândit Cordelia. Ia stai, oare James Herondale/firta cu ea?

— Câțiva dintre noi organizăm un picnic în Regent’s Park mâine, a zis el.

Cordelia a simțit cum i se încordează tot trupul. Oare James era pe cale să o invite undeva? Fata ar fi preferat o plimbare în parc, de unii singuri, dar putea accepta și o ieșire în grup. Dacă era să fie sinceră, ar fi acceptat și o călătorie în Hades.

— în caz că Lucie nu ți-a spus deja...

James s-a întrerupt brusc; deodată privirea lui a lunecat dincolo de ea, spre cineva care tocmai intrase în sală. Cordelia i-a urmărit privirea și a văzut o femeie înaltă, slabă ca o sperietoare de ciori, înveșmântată în straie de doliu. Avea părul cărunt și aranjat după moda de acum câteva zeci de ani. Tessa se îndrepta cu pași repezi spre ea, părând foarte îngrijorată. Will era pe urmele ei. Pe când Tessa tocmai ajungea în dreptul femeii, aceasta s-a dat la o parte, scoțând-o la iveală pe fata care se ascunsese până atunci în spatele ei. Era o tânără îmbrăcată în ivoar, cu o cascadă moale de bucle blonde, aproape albe, ce îi curgea pe spate. Fata s-a îndreptat grațios spre Tessa și spre Will, și, pe când făcea acest lucru, James a dat drumul mâinilor Cordeliei.

Cei doi nu mai dansau. Fără să spună vreun cuvânt, James i-a întors spatele Cordeliei și a traversat încăperea cu pași mari, spre cei abia sosiți. Fata a rămas locului, confuză, pe când James se apleca să sărute mâna fetei extraordinar de frumoase care tocmai pășise în sala de bal. Pe ringul de dans se crease deja rumoare. Lucie se îndepărtase de Matthew, uluită de-a dreptul. Alastair și Thomas se întorseseră și ei și o priveau pe Cordelia cu surprindere.

Cordelia știa că, dintr-un moment în altul, mama ei avea să observe că rămăsese în mijlocul sălii, ca o barcă abandonată, și avea să dea năvală spre ea, și atunci ar fi putut să moară de rușine. Din cauza umilinței. Cordelia tocmai ce își rotea privirea prin sală, căutând cea mai apropiată ieșire, gata să fugă, când o mână i-a cuprins brațul Cineva a rotit-o cu o mișcare exersată: un moment mai târziu, Cordelia s-a trezit dansând iar, în timp ce picioarele urmau automat mișcările partenerului ei.

— Exact așa!

Era Matthew Fairchild, cu părul lui blond, parfumul înțepător și o umbră de zâmbet. Mâinile lui erau blânde pe când o conducea în ritmul valsului.

— încearcă doar să zâmbești și nimeni nu va observa nimic.

James și cu mine suntem practic gemeni, în inconștientul societății, cel puțin.

— James... a plecat, a zis Cordelia, șocată.

— Știu, a încuviințat Matthew. O mișcare neinspirată! Nimeni nu ar trebui să abandoneze o domnișoară pe ringul de dans, cu excepția cazului în care arde ceva. O să am o vorbă cu el!

— O vorbă, a repetat Cordelia.

Fata începea să își revină din șoc, devenind, în schimb, furioasă.

— O vorbă?

— Mai multe, dacă asta te face să te simți mai bine.

— Cine este fata aceea? a întrebat Cordelia.

Aproape că nu își dorise să întrebe, dar era mai bine să știe adevărul, întotdeauna era mai bine să cunoști adevărul.

— Numele ei este Grace Blackthorn, a răspuns Matthew iute. Este pupila Tatianei Blackthorn și tocmai ce au sosit la Londra. Din câte se pare, fata a crescut într-o văgăună, la țară, în Idris — așa a cunoscut-o James. Se întâlneau acolo pe timpul verii.

„Este o fată care nu trăiește în Londra, dar va veni să locuiască aici pentru mai multe vreme.”

Cordelia a simțit că i se face rău. Crezuse că Lucie vorbise despre ea — ce prostie! Crezuse chiar că James ar fi putut simți ceva pentru ea.

— Nu arăți prea bine, a observat Matthew. De vină este cum dansez? Este vorba de mine, personal?

Cordelia și-a îndreptat spatele. Ea era Cordelia Carstairs, fiica lui Elias și a Sonei, urmașa unei descendențe lungi de vânători de umbre. Era moștenitoarea faimoasei săbii Cortana, care trecuse de la un membru la altul al familiei ei, generații la rând. Se afla la Londra pentru a-și salva tatăl. Nu avea de gând să cedeze psihic în văzul tuturor.

— Poate că sunt doar agitată, a zis ea. Lucie mi-a spus nu îți plac prea mulți oameni.

Matthew a râs, surprins, înainte de a reveni la expresia lui obișnuită de mirare superficială.

— Așa a spus? Lucie este o moară stricată.

— Dar nu este o mincinoasă, a zis Cordelia.

— Păi, să nu îți fie teamă! Nu te displac. Abia dacă te cunosc, a zis Matthew. îl cunosc pe fratele tău însă. Mi-a făcut viața un calvar în școală. Și la fel a procedat și cu Christopher și James.

Cordelia s-a uitat bănuitoare la James și la Grace. Formau o imagine uluitoare: părul lui negru și frumusețea ei glacială. Erau precum cenușa și argintul. Cum de putuse Cordelia să creadă că cineva ca James Herondale ar putea fi interesat de cineva ca ea?

— Alastair și cu mine suntem foarte diferiți, a zis Cordelia.

Nu voia să spună mai mult de atât. Se simțea ca și cum îl trăda pe Alastair.

— De exemplu, mie îmi place Oscar Wilde. Lui îi displace.

Coltul buzelor lui Matthew s-a răsucit ușor în sus. *> 1*

— Observ că nu eziți, ataci direct în miezul lucrurilor, Cordelia Carstairs. Chiar ai citit opera lui Oscar?

— Doar *Dorian Gray,* a mărturisit Cordelia. Am avut coșmaruri din cauza ei.

— Mi-ar plăcea să am un portret în pod, a zis Matthew meditativ, care să-mi arate toate păcatele în timp ce eu rămân tânăr și frumos. Și nu doar ca să pot păcătui în pace — imaginează-ți cum ar fi să poți încerca diferitele curente din modă pe el. I-aș putea vopsi părul în albastru, să văd cum îmi vine.

— Nu ai nevoie de un portret. Ești tânăr și frumos, a observat Cordelia.

— Bărbații nu sunt frumoși. Sunt chipeși, a obiectat Matthew.

— Thomas este chipeș. Tu ești frumos, a zis Cordelia, simțind cum îi dădea ghiont un drăcușor neastâmpărat.

Matthew părea încăpățânat.

— Și James este frumos, a adăugat ea.

— James a fost un copil destul de neremarcabil, mereu încruntat și cu nasul prea mare pentru fața lui, a zis Matthew.

— Acum pare ca totul să fie la proporțiile potrivite, a zis

Cordelia.

Matthew a râs din nou, ca și cum ar fi fost surprins să o facă.

— A fost o observație oarecum șocantă, Cordelia Carstairs. Sunt contrariat.

Cu toate acestea, ochii lui Matthew sclipeau ghiduș.

— Ți-a spus James despre întâlnirea de mâine?

— Mi-a spus că va avea loc un soi de ieșire — un picnic, cred. Insă nu sunt sigură că am fost invitată.

— Normal că ești invitată. Ești invitata mea.

— Oh! Poți face asta?

— Cred că vei descoperi că pot face ce vreau și că, de obicei, chiar asta fac.

— Pentru că mama ta este Consulul? a întrebat Cordelia.

Matthew a ridicat o sprânceană.

— întotdeauna mi-am dorit să o întâlnesc, a zis Cordelia. Este aici în seara asta?

— Nu, mama se află în Idris, a răspuns el, ridicând ușor din umăr. A plecat acum câteva zile. Este neobișnuit pentru Consul să locuiască în Londra — stă arareori aici. Conclavul o cheamă.

— Oh! a făcut Cordelia, încercând din răsputeri să își ascundă dezamăgirea. Cât va fi...

Matthew a învârtit-o într-o piruetă surprinzătoare, care i-a lăsat pe ceilalți dansatori cu gurile căscate.

— Vii mâine la picnic, nu-i așa? a zis el. Lucie va avea companie în timp ce James va fi ocupat să o adore pe Grace. Vrei ca Lucie să fie fericită, nu?

— Bineînțeles, a dat să spună Cordelia, plimbându-și ochii prin salon și dâpau-și seama că nu o mai văzuse de ceva vreme pe Lucie.

Nu conta în ce direcție își sucea gâtul și căuta cu privirea printre dar satori. Cordelia nu vedea pe nicăieri rochia albastră a prietenei ei și lici lucirea castanie a părului acesteia. Mirată, fata s-a întors spre M itthew.

— Dar unde este? Unde a dispărut Lucie?

3

ACEASTĂ MÂNĂ VIE

Această mână vie, acum caldă și vrednică
Să te strângă sincer, ar vrea, de rece ar fi vreodată
Și în muțenia de gheață a sepulcrului,
Să-ți urgisească zilele
Să-ți înfioare visele nopții
Ca propria-ți inimă să seci de sânge
Și-n vinele mele să scurgi iar viața rumenă.

John Keats, „Această mână vie"

ERA CA ATUNCI CÂND VISEZI ȘI ÎȚI DAI SEAMA CĂ VISEZI, DOAR CĂ INVERS. Când Lucie l-a văzut pe băiatul din pădure intrând în sala de bal a presupus că visa. Doar când și-a zărit părinții dând fuga spre el și spre cei doi tovarăși ai lui și-a dat seama că totul se întâmpla aievea.

Ca prin ceață, Lucie și-a făcut loc printre dansatori spre ușile sălii de bal. Pe când se apropia de părinții ei, Lucie a recunoscut-o pe femeia cu care vorbeau aceștia. Rochia ei din tafta se întindea pe brațele și umerii osoși, iar capul îi era acoperit de o pălărie decorată cu dantelă, tul și o memorabilă pasăre împăiată. Tatiana Blackthorn.

Lui Lucie îi fusese întotdeauna oarecum frică de Tatiana, mai ales de când venise la ei acasă și îi ceruse lui James să taie mărăcinii din poartă. Și-o amintea ca pe un soi de schelet mare, dar, odată cu trecerea anilor, părea că Tatiana intrase la apă: încă era o femeie înaltă, însă nu mai era uriașă. Iar lângă ea se afla Grace. Lucie și-o amintea ca

pe un copil cu siguranță retras, însă acum era destul de diferită: rece, adorabilă și impunătoare.

Totuși, Lucie abia dacă le-a aruncat o privire fugitivă. In schimb, se holba la băiatul care intrase odată cu ele — băiatul furat de elfi pe care îl văzuse ultima dată în pădurea Brocelind. Nu se schimbase deloc. Părul i se revărsa negru pe frunte, iar ochii îi erau de același verde bizar. Era îmbrăcat ca atunci, în pădure: pantaloni închiși la culoare și o cămașă ivoar ale cărei mâneci erau ridicate până la coate. Era o costumație foarte ciudată pentru un bal. Băiatul îi privea pe Will și pe Tessa pe când le întâmpinau pe Tatiana și pe Grace. Will tocmai se aplecase pentru a săruta mâna înmănușată în satin a lui Grace. în mod ciudat, niciunul dintre ei nu l-a salutat pe băiat. Pe când Lucie se apropia de ei, fruntea i se încrunta din ce în ce mai mult. Cei patru vorbeau unul cu celălalt, ignorându-1 complet pe băiat, discutând ca și cum acesta nici *nu s~arji aflat* acolo. Cum de puteau fi așa de nepoliticoși? Lucie a pornit în grabă spre ei, cu gura aproape căscată și cu privirea ațintită asupra băiatului, băiatul *ei* din pădure. El și-a ridicat capul și a văzut-o cercetându-1. Spre surprinderea fetei, o umbră de groază a întunecat chipul băiatului.

Lucie s-a oprit pe loc. II vedea pe James croindu-și cale prin mulțime spre ei, undeva în depărtare, dar băiatul din pădure plecase deja de lângă Tatiana și Grace și pășea acum spre Lucie. De fapt.Jt^ea spre ea, ca un cal scăpat pe pista Rotten Row. Nimeni altcineva nu părea să îl mai vadă. Nimeni nu s-a întors să-i privească atunci când a cuprins încheietura lui Lucie și a tras-o, după el, afară din sala de bal.

— îmi faci onoarea de a-mi acorda acest dans? a întrebat-o James.

Băiatul era conștient de prezența părinților lui și a Tatianei Blackthorn, care observa totul cu ochii ei verzi ca otrava. Era conștient de muzica plăcută ce continua să răsune în jurul lor și de bătăile propriei inimi, care îi bubuiau în urechi ca tunetul. Era conștient de toate aceste lucruri, însă păreau îndepărtate, ca și cum ar fi fost prinse în spatele unui perete de sticlă. Singurul lucru real din încăpere era Grace. Părinții lui James îi

priveau cu îngrijorare. James simțea un soi de vină căci, pesemne, părinții lui se întrebau de ce fugise la Grace; din

câteva știau ei, James abia o cunoștea. Vina însă era și ea ceva foarte îndepărtat. Oamenii nu știau ce făcuse el. Nu știau cât de important era pentru el.

— Du-te, Grace! a zis Tatiana, pe măsură ce un zâmbet crispat i se ițea pe chipul osos. Dansează cu tânărul gentleman!

Fără să ridice privirea și plină de eleganță, Grace și-a așezat mâna în mâna lui James și și-au croit drum spre ringul de dans. Să o atingă acum pe Grace era ca și cum ar fi atins *adamas* pentru prima dată în viață: James se simțea străbătut de scântei pe când o trăgea pe fată spre el, pu- nându-și o mână pe umărul ei și pe cealaltă pe talie. Grace fusese mereu așa de grațioasă când dansaseră în copilărie, în grădina năpădită de buruieni a casei din Idris! Dar acum, Grace din brațele lui era diferită.

— De ce nu mi-ai spus că vii? i-a șoptit el.

Fata și-a ridicat în cele din urmă privirea, iar James a fost șocat să recunoască un lucru pe care îl uitase: oricât de rece și tăcută părea Grace, fata simțea totul cu o intensitate absolută. Era ca un foc ce ardea în inima unui ghețar.

— Nu ai mai venit în Idris, a zis ea. Am așteptat — te-am așteptat pe tine —, dar nu ai mai venit

— Ți-am scris, a zis James. Ți-am spus că nu aveam să venim acolo în vara asta.

— Mama a găsit scrisoarea. Mai întâi a ascuns-o de mine. Am crezut că ai uitat. In cele din urmă, am găsit-o în camera ei. A fost groaznic de furioasă. Am asigurat-o din nou că suntem doar prieteni, dar...

Grace a clătinat din cap. James era conștient de faptul că toți cei din sală se holbau la ei. Chiar și Anna îi privea curioasă prin fumul țigării de foi ce o înconjura precum ceața de pe malul Tamisei.

— Nu a vrut să îmi spună despre ce era vorba în scrisoare, ci

doar a continuat să zâmbească pe măsură ce zilele treceau, iar tu nu soseai. Și mie mi-a fost atât de frică! Atunci când nu suntem împreună, când nu suntem unul lângă celălalt, legătura dintre noi slăbește. O simt. Tu nu?

James a clătinat din cap.

— Iubirea trebuie să supraviețuiască distanței, a zis el pe cât de blând a putut.

— Nu înțelegi, James. Tu ai o viață aici, în Londra, și prieteni. Eu nu am nimic.

Vocea lui Grace tremura din cauza emoțiilor puternice.

— Grace! Nu spune așa ceva!

însă James s-a gândit la casa năpădită de buruieni și plină de ceasuri oprite, și mâncare stricată. James jurase să o ajute să scape de acolo.

Fata și-a strecurat mâna în josul brațului lui James, iar el i-a simțit degetele cuprinzându-ri încheietura mai jos de brățara din argint. *Loialitatea mă leagă.*

— Ar fi trebuit să am încredere că îmi vei scrie, a șoptit ea. Că te-ai gândit la mine. Eu m-am gândit la tine în fiecare noapte.

înfocare noapte. James știa că Grace o spusese inocent, dar el se simțea încordat. Trecuse așa de mult timp de când nu o mai sărutase! Nu mai ținea minte exact cum fusese, dar știa că îl spulberase în mii de bucățele.

— Eu mă gândesc la tine în fiecare zi, a zis el. Și acum, că ești aici...

— Nu am crezut niciodată că se va întâmpla cu adevărat. Nu am crezut niciodată că voi vedea Londra, a zis ea. Străzile, trasurile, clădirile, totul este minunat. Oamenii...

Grace și-a rotit privirea prin sală. Era ceva în ochii ei, ca o dorință avidă, aproape un soi de foame.

— Abia aștept să îi cunosc pe toți.

— Organizăm o ieșire mâine, a zis James. Suntem un grup de prieteni și vom merge în Regent’s Park. Crezi că mama ta ți-ar permite să vii?

Ochii lui Grace luceau.

— Cred că da, a zis ea. Mi-a spus că își dorește să cunosc oameni aici, în Londra și, oh, mi-ar plăcea să îl cunosc pe *parabatai-ul* tău, Matthew. Și pe Thomas, și pe Christopher, despre care mi-ai vorbit atât. Mi-ar plăcea ca... prietenii tăi să mă placă.

— Bineînțeles, a șoptit James, trăgând-o mai aproape de el.

Grace era ușoară si zveltă, nicidecum la fel de moale si de caldă precum Daisy — *Daisy...* Pentru numele lui Raziei[VII], dansase cu Daisy

cu câteva minute în urmă. Nu își aducea aminte sa se fi scuzat. Nu își aducea aminte cum o lăsase în urmă.

James și-a luat ochii de la Grace pentru prima dată și a cercetat ringul de dans în căutarea Cordeliei. A găsit-o imediat cu privirea — era ușor de zărit Nimeni altcineva nu mai avea păr ca al ei, de un roșcat așa de închis, ca o flacără ce strălucește printr-o cortină de sânge. Fata dansa acum cu Matthew, a observat James surprins. Brațele lui Matthew erau în jurul ei, iar Cordelia zâmbea. James a fost cuprins de ușurare. Deci nu o rănise. Asta era bine! O plăcea pe Cordelia. Se bucurase să o vadă acolo, în grupul obișnuit de fete, să știe că o putea invita la dans fără ca ea să facă vreo presupunere greșită cu privire la intențiile lui: erau prieteni de familie.

Muzica se oprise. Era pauza. Cuplurile au început să iasă de pe ringul de dans — James a zâmbit în sinea lui, văzând-o pe Jessamine, fantoma Institutului, plutind deasupra capului lui Rosamund Wentworth pe când fata sporovăia cu prietenele ei. Lui Jessamine îi plăcea să asculte bârfele, deși era moartă de un sfert de secol.

Cordelia a trecut pe lângă James pe când se îndepărta în grabă de Matthew; fata se uita de jur-împrejur, de parcă ar fi căutat pe cineva. Pe fratele ei, poate? însă Alastair părea adâncit în conversație cu Thomas. Era un lucru tare bizar —

VII In tradiția religioasă ebraică, Raziei este arhanghelul revelării Tainelor Dumnezeiești celor care sunt pregătiți să le primească (n. red.).

James era sigur că Thomas nu îl plăcuse prea mult pe Alastair la școală.

— Mă cheamă mama! a zis Grace. Ar fi bine să mă duc la ea!

într-adevăr, Tatiana o chema de pe margine. James a atins ușor mâna lui Grace. Știa că nu se puteau ține de mână, așa cum făceau Barbara și Oliver. Nu își puteau arăta afecțiunea în public. Nu acum. Dar într-o zi...

— Mâine, în parc, a zis el. Vom găsi un moment pentru a vorbi.

Fata a încuviințat și s-a întors, grăbindu-se să ajungă la Tatiana, care era acum singură lângă ușile sălii de bal. James a petrecut-o cu privirea pe când se îndepărta: trecuseră veri întregi peste ei, dar Grace era tot un mister.

— Este foarte drăguță, s-a auzit o voce cunoscută în spatele lui.

James s-a întors și a văzut-o pe Anna sprijinindu-se de un perete. Tânăra avea bizara abilitate de a dispărea dintr-un loc și a apărea

într-altul, ca un punct mișcător de lumină. James s-a sprijinit de perete, lângă Anna. își petrecuse multe baluri astfel, lipit de tapetul William Morris, alături de verișoara lui cea răutăcioasă. Dacă dansa prea mult, ajungea să simtă că îi era neloial lui Grace.

— Este?

— Am presupus că de aceea ai sărit din colțul opus al sălii, precum Oscar când vede un biscuit.

Oscar era golden retrieverul lui James, cunoscut pentru loialitatea lui, dar nu și pentru inteligență.

— A fost o mișcare proastă, James, să o abandonezi așa pe Cordelia Carstairs.

— Sper că mă cunoști suficient de bine, cât să nu crezi că aș sărit astfel în întâmpinarea oricărei fete drăguțe pe care o văd, a zis James, bășicat. Poate că mi-a amintit de o mătușă de mult pierdută.

— Mama este mătușa ta și nu ai fost niciodată atât de

încântat să o vezi!

Arma a zâmbit. Ochii ei albaștri sclipeau.

— Așadar, cum ai cunoscut-o pe Grace Blackthorn?

James a aruncat o privire spre Grace, care tocmai ce îi era prezentată lui Charles Fairchild. Biata Grace! Nu avea să-l găsească pe Charles nici măcar un pic interesant. James îl plăcea destul de mult pe fratele mai mare al lui Matthew și erau, practic, ca o familie, însă pe el nu îl interesa decât un singur lucru — politica vânătorilor de umbre.

Grace dădea doar din cap și zâmbea politicos. James se întreba dacă ar fi fost bine să îi sară în ajutor. Lumea din Alicante și dramele ei nici că puteau fi subiecte mai îndepărtate de experiența limitată de viață a lui Grace!

— Iar acum te gândești că ar trebui să o salvezi de Charles, a zis Anna, trecându-și degetele prin părul dat cu pomadă. Nu pot spune că te învinovățesc.

— Nu îți place Charles? a întrebat-o James, ușor surprins.

Anna privea lumea cu un soi de toleranță amuzată. Arareori plăcea cu adevărat pe cineva și se întâmpla chiar și mai rar să displacă o persoană.

— Nu îi pot admira toate deciziile, a zis Anna, alegându-și cuvintele cu grijă.

James se întreba la ce decizii se referea verișoara lui.

— Hai, Jamie, salvează-o!

James a reușit să facă doar câțiva pași înainte ca lumea să înceapă să se învârtă și să se schimbe în jurul lui. Arma a dispărut, odată cu muzica și râsetele: un vid cenușiu și fără un contur clar a început să se formeze în jurul lui. Nu își mai putea auzi decât sunetul propriei inimi. Podeaua părea să se încline sub picioarele lui ca puntea unei corăbii ce stă să se scufunde.

Nu! a țipat el în gând. Nu putea face însă nimic: umbrele se ridicau pretutindeni în jurul lui pe când lumea devenea cenușie.

Băiatul a tras-o pe Lucie pe coridor, apoi dincolo de prima ușă, și au intrat în sala jocurilor. Băiatul nu a închis ușa, ci doar a aprins lam- pa-vrăjitoarei de pe șemineu, așa că Lucie a închis chiar ea ușa, învârtind și cheia, pentru orice eventualitate.

Apoi fata s-a răsucit pe călcâie și l-a țintuit cu o privire acuzatoare: — Ce naiba faci aici? l-a întrebat ea.

Băiatul a zâmbit. In mod cu totul uimitor, tânărul nu arăta cu nimic mai în vârstă decât atunci când Lucie îl întâlnise prima dată — avea vreo șaisprezece sau poate șaptesprezece ani. Era tot zvelt, iar la lumina adevărată, nu în clarul lunii, părea teribil, șocant de palid, având aerul acela de boală: ochii lui verzi erau aprinși ca de febră și umbriți.

— *Am fost* invitat, a zis el.

— Nu este posibil, l-a contrazis Lucie, înfigându-și mâinile în șolduri.

Lampa-vrăjitoarei se aprinsese, iar acum vedea că salonul era într-o oarecare dezordine: cineva dărâmase o sticlă, iar masa de biliard era de-a curmezișul.

— Ești un elf și un copil schimbat la naștere.

Auzind acestea, băiatul a început să râdă. Tânărul avea același zâmbet pe care și-1 amintea Lucie.

— Asta ai crezut?

— Mi-ai spus despre capcanele elfilor! a zis ea. Ai apărut din pădure și ai dispărut tot acolo....

— Nu sunt elf și nici nu am fost răpit, a răspuns el. Și vânătorii de umbre cunosc capcanele elfilor.

— Dar tu nu ai nicio rună, a zis fata.

Băiatul și-a aruncat privirea spre propriile brațe dezgolite de la cot în jos. Fiecare vânător de umbre era marcat cu o pecete a Viziunii pe dosul mâinii dominante atunci când împlineau zece ani, pentru a-i ajuta să stăpânească Vederea. Dar singurul semn de pe mâna băiatului era vechea cicatrice arsă pe care Lucie o observase și în pădure.

— Nu, a zis el. Nu am.

— Nu ai spus că ai fi vânător de umbre.

Lucie s-a sprijinit de masa de biliard.

— De fapt, nu mi-ai spus deloc ce ești.

— Nu am crezut că va conta, a răspuns el. Am crezut că, odată ce vei crește, nu mă vei mai putea vedea.

Lucie se simțea de parcă o mână rece tocmai îi atinsese

spatele.

— De ce să nu te mai pot vedea?

— Gândește-te, Lucie! a zis el blând. Ți s-a părut că m-ar fi observat cineva în sala de bal? M-a întâmpinat cineva sau a luat act de prezența mea? Nici măcar tatăl tău nu m-a văzut.

Lucie nu a spus nimic.

— Copiii mă pot vedea uneori, a zis el. Alți oameni nu prea. în orice caz, nu cei așa de în vârstă ca tine.

— Păi, mulțumescȚoarte *multi*

Lucie era indignată.

— Nu am un milion de ani.

— Nu!

Un zâmbet i s-a ițit pe buzele moi.

— Nu ai.

— Dar ai spus că ai fost invitat.

Lucie nu avea de gând să lase comentariul să îi scape.

— Cum se poate una ca asta dacă nimeni nu te poate vedea, deși motivul pentru care se întâmplă așa ceva...

— întreaga familie Blackthorn a fost invitată, a zis el. Invitația a fost adresată Tatianei Blackthorn și familiei. Fac parte din familie. Eu sunt Jesse Blackthorn.

— Dar el a murit, a zis Lucie, fără să gândească prea mult la ce spunea.

Lucie l-a privit pe băiat în ochi.

— Deci ești o fantomă?

— Păi, da, a zis el.

— De aceea ai spus „Nici măcar tatăl tău”, a cugetat Lucie. Pentru că el poate vedea fantome. Toți membrii familiei Herondale au această abilitate. Fratele meu, tata... Ei ar trebui să te poată vedea.

— Nu sunt o fantomă obișnuită, iar dacă mă poți vedea acum, fără îndoială, înseamnă că nici tu nu ești o fată obișnuită, a spus Jesse.

Acum, că băiatul îi spusese cine era, asemănarea era

izbitoare. Avea statura Tatianei și trăsăturile frumoase, simetrice, ale lui Gabriel. Deși părul de un negru profund trebuie să îl fi moștenit de la tatăl lui: sânge amestecat de Blackthorn și Lightwood.

— Dar te pot atinge, a spus Lucie. Te-am atins în pădure. M-ai scos din groapă. Fantomele nu pot fi atinse.

Jesse a ridicat din umeri.

— Gândește-te că sunt prins în pragul unei uși. Sunt incapabil să fac vreun pas în afară și știu că nu îmi va fi permis vreodată să intru înapoi, să trăiesc. Insă ușa nu s-a închis în urma mea.

— Mama și sora ta... te pot vedea?

Jesse s-a cocoțat pe masa de biliard, oftând, ca și cum se împăcase cu gândul că urma o conversație lungă. Lui Lucie nu îi venea să creadă că îl întâlnea din nou pe copilul din pădure și acum afla că nu era deloc un copil răpit, ci un soi de fantomă pe care nu o mai putea vedea nimeni altcineva. Erau multe lucruri la care să cugete.

— Ele mă pot vedea, a zis el. Poate pentru că ele erau acolo când am murit. Mamei i-a fost teamă că voi dispărea când ne-am mutat în casa din Chiswick, dar se pare că nu s-a întâmplat.

— Mi-ai fi putut spune numele tău.

— Erai abia o fetiță. Am crezut că nu mă vei mai putea vedea vreodată. M-am gândit că era mai bine să nu îți dezvălui cine sunt, din moment ce familiile noastre se dușmănesc.

Jesse vorbise ca și cum dușmănia era un fapt de netăgăduit, ca și cum exista o vrajbă de sânge între familia Blackthorn și familia Herondale,

așa cum era între Montague și Capulet. Insă cea care îi ura era Tatiana Blackthorn: ei nu o uraseră niciodată pe ea.

— De ce m-ai târât afară din sala de bal? a întrebat Lucie pe un ton autoritar.

— Nimeni în afară de familia mea nu mă poate vedea. Nu înțeleg cum de ești *tu* capabilă; nu mi s-a mai întâmplat

niciodată. Nu am vrut să te creadă toți nebună. Și în plus...

Jesse și-a îndreptat brusc spatele, ca speriat. O umbră i-a cuprins chipul, iar Lucie a simțit un fior ce-i cuprinsese fiecare oscior; pentru o clipă, ochii tânărului păruseră prea mari pentru fața lui, prea... lichizi, de o formă bizară. Lui Lucie i se părea că reușise să vadă întunericul în ei și o formă care se mișca prin beznă. Jesse și-a întors privirea sinistră spre fată.

— Rămâi în această camerăl a zis el, prinzând încheietura fetei mai jos de manșeta mânecii.

Lucie a rămas fără respirație pentru o clipă; mâinile băiatului erau reci ca gheață.

— Moartea este aici, a zis el și a dispărut

Lumea cenușie îl înconjura pe James. Tânărul uitase de frigul care se lăsa când se ridicau umbrele. Uitase că putea să vadă lumea reală ca printr-o perdea subțire de praf: sala de bal se afla încă acolo, dar o vedea în alb și negru, ca pe o fotografie. Nefilimii de pe ringul de dans deveniseră niște umbre întinse și alungite ca niște siluete de coșmar. James s-a dat un pas înapoi pe când copacii păreau să explodeze în sus prin sol, întinzându-și rădăcini ce se uneau pe podeaua lustruită. Tânărul știa prea bine că nu avea sens să țipe: nu îl putea auzi nimeni. Era singur într-o lume care nu exista. Pârjolite, pământul și cerul îi licăreau prin fața ochilor pe când siluete întunecate se învârteau nepăsătoare în jurul lui. Băiatul a recunoscut câte un chip, un gest ici și colo — i s-a părut că vedea părul Cordeliei, pe Ariadne Bridgestock, înveșmântată în rochia ei de culoarea vinului, pe verișoara lui, Barbara, care se întindea spre partenerul de dans tocmai când cârcelul unei rădăcini i se rotea în jurul gleznei și o trăgea în jos. Fulgere au părut să

îi despice ochii și, deodată, s-a trezit înapoi în sala de bal zgomotoasă și luminată. James a simțit o mâna fermă pe umeri.

— Jamie, Jamie, Jamie! s-a auzit o voce agitată, iar James,

care își simțea inima bătându-i să îi iasă din piept, a încercat să se concentreze la ceea ce avea în fața ochilor.

Matthew! In spatele lui se aflau alți vânători de umbre: James le auzea râsul și conversațiile ca și cum ar fi fost dialogul de fundal al unor personaje într-o piesă de teatru.

— Jamie, respiră! a zis Matthew.

. Vocea lui era singura ancoră într-o lume ce se răsucea cu susul în jos. Oroarea că i se întâmplase într-o mulțime de oameni...

— M-au văzut? a întrebat James cu respirația întretăiată. M-au văzut transformându-mă?

— Nu ai dispărut, a spus Matthew. Sau doar foarte puțin — cred că doar conturul trupului tău a devenit ușor neclar...

— Nu este amuzant, a replicat James printre dinți.

Umorul lui Matthew avea însă efectul unui pahar cu apă rece aruncat în față. Inima lui Jamie a început să își domolească bătăile.

— Vrei să zici că nu m-am preschimbat în umbră?

Matthew a clătinat din cap, lăsându-și mâinile să alunece de pe umerii lui James.

— Nu!

— Și atunci cum de ai știut să vii la mine?

— Am simțit, a răspuns Matthew. Am simțit că te-ai dus... în locul acela.

Băiatul s-a cutremurat ușor și a vârât mâna în vestă, scoțând o butelcuță cu monogramă. James simțea mirosul înțepător de whiskey pe când Matthew desfăcea dopul.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat prietenul lui James. Am crezut că vorbeai cu Anna.

In depărtare, James a văzut că Thomas și Christopher îl observaseră discutând cu Matthew. Probabil că se uitau la ei plini de curiozitate și că discuția lor părea foarte concentrată.

— Fratele tău a fost de vină, a zis el.

— Sunt oricând gata să recunosc vina lui Charles, a zis Matthew, cu un glas ceva mai calm acum, dar în acest caz...

Matthew nu a mai apucat să își termine propoziția, căci din sala de bal a răsunat un strigăt.

Cordelia nu putea înțelege de ce se simțea atât de îngrijorată pentru Lucie. Fuseseră deschise mai multe încăperi, iar Lucie s-ar fi putut afla în oricare dintre ele sau poate că se retrăsese în dormitorul ei. Fata putea fi oriunde în Institut. Matthew îi spusese să nu se îngrijoreze înainte de a pleca în grabă de lângă ea, dar Cordelia nu putea scăpa de sentimentul de neliniște care o cuprinsese.

— In numele cerului! a țipat cineva, întrerupând gândurile fetei.

Era vocea joasă și baritonală a unui bărbat.

— Să o ajute cineva!

Cordelia a aruncat o privire prin sală: toți cei prezenți păreau surprinși și își adresau întrebări unul celuilalt. La o oarecare depărtare, Cordelia a văzut mai multi oameni așezați în cerc. Fata si-a ridicat *t* *t* > > fusta și a încercat să-și croiască drum prin mulțime. își simțea părul desprinzându-se din buclele aranjate cu grijă și răsfîrându-i-se pe umeri. Mama ei ar fi fost furioasă, dar cui îi mai păsa? De ce nu se *mișca* nimeni? Erau vânători de umbre. De ce stăteau încremeniți când cineva avea, clar, nevoie de ajutor?

Cordelia și-a făcut loc printre oameni și a văzut că pe podea se afla un tânăr care ținea în brațe trupul moale al Barbarei Lightwood. Tânărul era Oliver Hayward, pretendentul fetei.

— Dansam, a zis el, confuz, și dintr-odată s-a prăbușit pur și simplu...

Cordelia s-a lăsat în genunchi. Barbara Lightwood era teribil de palidă, iar părul i se umezise de sudoare pe la tâmple. Respira scurt și neregulat. In asemenea momente, timiditatea o părăsea pe Cordelia: nu se putea gândi decât la ce trebuia făcut.

— Are nevoie de aer, a zis ea. Pesemne că o strânge corsetul. Are cineva un cuțit?

Anna Loghtwood și-a făcut cale prin mulțime și a îngenuncheat în fața Cordeliei, cu mișcări fluide și grațioase.

— Am un pumnal, a zis ea, scoțând cuțitul în teacă din vestă. Ce trebuie făcut?

— Trebuie să îi tăiem corsetul, i-a explicat Cordelia. A suferit un șoc și are nevoie de aer.

— Lasă asta în seama meal a zis Anna.

Tânăra avea o voce extraordinară, robustă, ca mierea și șmirghelul. Anna s-a întins să o ridice pe Barbara din poala lui Oliver, apoi și-a trecut pumnalul pe spatele rochiei ei, despărțind delicat materialul rochiei și apoi pe cel mai dur al corsetului de dedesubt. Pe când corsetul se desprindea de trupul Barbarei, Arma și-a ridicat privirea în sus și a zis absentă:

— Ari, dă-mi mantia ta!

Ariadne Bridgestock și-a tras repede mantia de pe umeri și i-a în- tins-o Annei, care a învelit-o pe fata leșinată, ca să nu îi expună trupul acum pe jumătate dezgolit Barbara începuse deja să respire mai regulat iar culoarea îi revenea în obraji. Anna s-a uitat la Cordelia pe deasupra capului Barbarei. în ochii ei albaștri se citea o întrebare.

— Ce...

Sophie Lightwood își făcuse loc prin cercul de spectatori și era urmată de soțul ei, Gideon.

— Barbara!

Femeia s-a întors spre Oliver, care stătea acum în picioare, în apropiere, complet șocat.

— A căzut?

— S-a prăbușit, pur și simplu, a repetat Oliver. Dansam și a leșinat...

Genele Barbarei au început să pâlpâie, iar fata s-a ridicat în capul oaselor, în brațele verișoarei ei, clipind spre Sophie. Obrajii ei erau acum de un roșu-aprins.

— Mă simt... bine, a zis ea. Mă simt bine acum. Am amețit; a fost doar o amețeală.

Cordelia s-a ridicat în picioare pe măsură ce alți invitați îngroșau acum rândul spectatorilor care o înconjurau pe Barbara. Gideon și Sophie și-au ajutat fiica, iar Thomas, apărând din mulțime, i-a întins surorii lui o batistă cam ponosită. Barbara

a luat-o zâmbind strâmb și și-a tamponat buza. Batista era acum pătată de sânge.

— Mi-am mușcat buza, a zis Barbara iute. Am căzut și mi-am mușcat buza. Asta-i tot. >

— Avem nevoie de o stelă, a cerut Thomas. James?

Cordelia nu își dăduse seama că James se afla acolo. Fata s-a întors și l-a găsit stând chiar în spatele ei. Cordelia s-a speriat de cum arăta prietenul ei. Cu ani în urmă, James suferise de febră rea: chipul lui James îi amintea de momentele în care fusese palid și bolnav.

— Stela mea! a zis el cu o voce tremurând!. Este în buzunarul de la piept. Barbara are nevoie de o rună de vindecare.

Preț de o clipă, Cordelia s-a întrebat de ce James nu putea scoate și singur stela, însă mâinile băiatului erau lăsate pe lângă trup, înțepenite ca două pietre. Cordelia a întins mâna, căutând agitată în zona pieptului vestei. Simțea mătase și pânză sub degete, alături de bătăile inimii lui. A pus mâna pe obiectul subțire, sub formă de stilou, care se afla în buzunar, și i l-a întins lui Thomas, care l-a luat, privind-o, încurcat, cu recunoștință.

Cordelia nu îl privise cu atenție pe Thomas înainte de asta — băiatul avea ochi căprui, deschiși, ca ai mamei lui, încadrați de gene dese și castanii.

— *James!*

Lucie se strecurase între James și Cordelia și își trăgea fratele de mânecă.

— Jamie, tu ai...

James a clătinat din cap.

— Nu acum, Luce!

Lucie părea îngrijorată. Cei trei au privit în tăcere pe când Thomas termina runa de vindecare de pe brațul surorii lui, iar Barbara a spus iar că se simțea bine și că nu fusese decât cuprinsă de amețeală.

— Am uitat să mănânc azi, i-a zis mamei ei, pe când Sophie o cuprindea pe după umeri. Asta-i tot!

— în orice caz, ar fi mai bine să te ducem acasă, a zis Sophie, privind de jur-împrejur. Will, poți să chemi trăsura?

Mulțimea începuse să se risipească; în mod clar nu se mai întâmpla nimic interesant. Familia Lightwood se îndrepta spre ușă — Thomas o sprijinea pe sora lui —, când s-au oprit cu toții în prag. Un bărbat cu

pieptul umflat ca al unui guguștiuc și cu o mustață neagră și răsucită dăduse fuga la Gideon și îi vorbea acum agitat.

— Ce îi spune Inchizitorul unchiului Gideon? a întrebat Lucie curioasă.

James și Matthew au clătinat doar din capete. După câteva momente, Gideon a dat din cap și l-a urmat pe bărbat — Inchizitorul, după câte bănuia Cordelia — către locul în care Charles discuta cu Grace Blackthorn. Fata avea chipul întors spre el, iar ochii îi erau aprinși și trădau curiozitate. Cordelia și-a amintit toate lecțiile pe care i le dăduse mama ei legate de cum să disimulezi interesul pentru o conversație la o adunare socială: Grace părea să își fi însușit foarte bine toate învățămintele, chiar dacă se afla în societate de foarte puțin timp.

Charles s-a întors reticent de la Grace și a început să stea de vorbă cu Gideon Lightwood. Inchizitorul înainta prin mulțimea de oameni, oprindu-se, când și când, să discute cu câțiva vânători de umbre. Cei mai mulți dintre ei păreau să fie de vârsta lui Charles: Cordelia bănuia că tânărul avea în jur de douăzeci de ani.

— Se pare că petrecerea s-a terminat, a zis Alastair, apărând din mulțime, cu o țigară aprinsă între degete.

Alastair gesticula cu țigara, deși Cordelia știa că, dacă Alastair începea să fumeze, Sona l-ar fi ucis.

— Din câte se pare, un demon shax a atacat în Seven Dials.

— Un atac demonic? a zis James, ușor surprins. Asupra mundanilor?

Alastair a zâmbit superior.

— Da, știi tu, genul de chestie pe care ar trebui să o prevenim. Ordin serafic și restul.

Chipul lui Matthew împietrise; Lucie se uita încordată la el. James a mijit ochii.

— Charles merge cu Gideon Lightwood și cu Inchizitorul să vadă despre ce este vorba, a continuat Alastair. M-arn oferit să merg și eu, dar nu cunosc încă străzile Londrei suficient de bine. Charles va avea grijă să îmi facă un tur al orașului și atunci voi fi o mană cerească pentru fiecare patrulă.

— *Tu,* mană cerească! a comentat Matthew, cu sclipiri ucigătoare în ochi. Imaginează-ți așa ceva!

Zicând acestea, Matthew s-a îndepărtat, iar Alastair a rămas cu ochii pironiți la el și cu o sprânceană ridicată.

— Ce irascibili suntem! a zis el mai mult pentru sine.

— Nu! a răspuns James scurt.

James avea chipul crispat, ca și cum abia tolera prezența lui Alastair. Cordelia s-a gândit la vremea când Alastair studiase la Academie și se întreba ce se întâmplase între ei. Alastair părea să fie pe punctul de a spune ceva din nou, dar Sona a apărut din mulțime, ca o corabie cu abur, gata de acostare. Eșarfa de pe capul ei s-a unduit ușor când și-a coborât ochii asupra lui Alastair, apoi asupra Cordeliei.

— Copii! a zis ea, pe când Alastair își strecura țigara în buzunar. Cred că ar fi mai bine să ne luăm la revedere!

Zvonurile despre atac se răspândeau, în mod clar, prin sala de bal, întrerupând dansul. Muzicienii se opriseră, iar câteva dintre fetele cu rochii pastelate erau strânse în mantii de către părinții neliniștiți. Will și Tessa se aflau acum în centrul mulțimii, luându-și la revedere de la invitați. In apropiere, Charles înfășură drăgăstos o mantie în jurul umerilor lui Ariadne, pe când Gideon și Inchizitorul îl așteptau lângă ușă.

Un moment mai târziu, Will și Tessa se alăturaseră Cordeliei și celorlalți. Pe când Sona le mulțumea pentru o seară minunată,

atenția Cordeliei a fost atrasă de membrii familiei Fairchild. Matthew stătea lângă un bărbat slab, cu păr roșcat spălăcit, imobilizat într-un cărucior cu rotile. Matthew s-a aplecat peste spătarul scaunului și a șoptit ceva la urechea bărbatului, facându-1 să surâdă. Cordelia și-a dat seama că bărbatul era probabil Henry Fairchild, tatăl lui Matthew. Fata aproape că uitase că Henry era veteran al Războiului Mecanic, în care își pierduse abilitatea de a-și mai folosi picioarele.

— Vai mie! zicea Tessa. Vom încerca din nou, doamnă Carstairs, vă promit! Meritați o primire adevărată în sânul Enclavei londoneze.

Sona a zâmbit.

— Sunt sigură că, dacă ne gândim bine, vom găsi ceva.

— îți mulțumesc că ai sărit așa de repede în ajutorul Barbarei, a zis Tessa. Vei fi un *parabatai* excelent pentru Lucie.

Cordelia a aruncat o privire spre Lucie, care zâmbea la ea. Era un zâmbet ușor ezitant. în ochii lui Lucie era o umbră, ca și cum era neliniștită. Când a observat că fata nu îi răspundea Tessei, James s-a apropiat ușor de sora lui, ca și cum ar fi vrut să pună o barieră între ea și restul lumii.

— Cordelia i-a fost de mare ajutor Barbarei, a zis el. Ea a avut ideea să i se taie corsetul.

Sona părea ușor oripilată.

— Cordelia are tendința să se arunce cu capul înainte în orice situație, le-a spus ea Tessei și lui Will. Sunt sigură că înțelegeți.

— Oh, înțelegem, a spus Will. Noi le vorbim mereu copiilor foarte ferm despre acest lucru. „Dacă nu vă aruncați cu capul înainte în orice situație vi se ivește în cale, James și Lucie, vă puteți aștepta să mâncați pâine și apă la cină.”

Alastair aproape s-a înecat cu propriul hohot de râs. Sona s-a uitat la Will de parcă era o șopârlă cu pene.

— Noapte bună, domnule Herondale! i-a urat ea, întorcându-se pe sine și pe copii spre ușă. A fost, negreșit, o seară foarte interesantă.

Trecuse de mult de miezul nopții. Tessa Herondale ședea în fața oglinzii din dormitorul pe care îl împărțea de douăzeci și trei de ani cu soțul ei și își peria părul. Ferestrele erau închise, dar aerul delicat de vară se strecura ușor pe sub pervaz. Tessa a recunoscut pașii lui Will în hol înainte ca bărbatul să intre în dormitor. După douăzeci și ceva de ani de căsnicie, era și firesc. Will a închis ușa în urma lui și s-a sprijinit de unul dintre stâlpii patului, privindu-și soția așezată la măsuța de toaletă. își dăduse jos sacoul și își desfăcuse cravata. Părul lui brunet era ciufulit, iar în oglinda ușor aburită, pentru Tessa, nu părea cu nimic diferit față de cum arătase la șaptesprezece ani.

Tessa i-a zâmbit.

— Ce este? a zis el.

— Pozezi, a răspuns ea. Mă faci să vreau să îți fac un portret. L-aș numi *Gentleman, ușuratic.*

— Nu poți picta un vers, Tess, a zis el, venind la măsuță și așezân- du-și mâinile pe umerii soției lui.

Acum, că Will era mai aproape, Tessa îi observa firele argintii din părul brunet.

— Cu atât mai puțin să-mi surprinzi frumusețea uluitoare, care, inutil să mai subliniez, nu a făcut decât să sporească odată cu trecerea anilor.

Tessa nu l-a contrazis — Will era la fel de frumos ca întotdeauna, cu ochii de același albastru șocant —, însă nu era nevoie să-i încurajeze vanitatea. în schimb, femeia s-a întins si l-a tras de una dintre șuvițele » » ƒ mai cărunte din părul lui.

— Sunt perfect conștientă de asta. Am văzut-o pe Penelope Mayhew flirtând cu tine în seara asta. Fără rușine!

Will și-a plecat capul ca să sărute gâtul Tessei.

— Nu am observat.

Femeia i-a zâmbit în oglindă.

— înțeleg din atitudinea ta nonșalantă că totul s-a sfârșit cu bine în Seven Dials. Ai primit vreo veste de la Gideon? Sau —

Tessa s-a strâmbat — de la Bridgestock?

— De la Charles, de fapt. Era vorba despre un cuib de demoni shax. Ceva mai mulți decât se așteptau, conform experiențelor din ultima vreme, dar nimic care să îi depășească. Charles a insistat că nu există motiv de îngrijorare.

Will și-a dat ochii peste cap.

— Am sentimentul că îi era teamă că voi sugera să amâne picnicul de mâine, din Regent’s Park. Toți tinerii vor fi acolo.

Will își terminase propoziția cu o ușoară inflexiune, lucru ce se întâmpla uneori când era foarte obosit. Era rămășița unui accent erodat de timp și de distanță. Totuși, când era extenuat sau îndurerat, accentul se întorcea, iar vocea lui Will se rostogolea domoală ca dealurile înverzite ale Țării Galilor.

— Ești îngrijorată? a zis el, întâlnind privirea Tessei în oglindă. Eu îmi fac uneori griji. Pentru Lucie și pentru James.

Tessa și-a așezat peria de păr pe măsuță și s-a întors, neliniștită.

— Ești îngrijorat din cauza copiilor? De ce?

— Toate aceste..., a început el, gesticulând vag. Petrecerile pe barcă, regatele și meciurile de cricket, și târgurile, și balurile; totul este așa de... lumesc.

— Ți-e teamă că se transformă în mundani? Serios, Will, cred că ai prejudecăți!

— Nu, nu mi-e teamă de asta. Doar că... au trecut ani de când activitatea demonică în Londra nu a fost decât minimală. Copiii au crescut antrenându-se, dar fără a fi nevoie să patruleze.

Tessa s-a ridicat de pe scaunul ei, iar părul i s-a răsfirat pe spate. Faptul că părul ei nu mai crescuse de când Tessa încetase să mai îmbătrânească, mai degrabă brusc, pe la nouăsprezece ani, era o altă ciudățenie ce ținea de faptul că era magiciană. Coama ei de păr negru rămăsese la aceeași lungime, la mijlocul taliei.

— Nu este un lucru bun? a întrebat ea. Doar nu vrem să ne aruncăm copiii în calea pericolului, nu?

Will s-a așezat pe pat, aruncându-și pantofii din picioare.

— Nu vrem nici ca ei să fie nepregătiți, a răspuns el. îmi amintesc ce eram noi nevoiți să facem la vârsta lor. Nu sunt sigur că ei ar putea trece prin aceleași încercări. Picnicurile nu te antrenează pentru război.

— Will!

Tessa s-a așezat pe pat, lângă soțul ei.

— Nu este niciun război.

Tessa știa de ce era Will îngrijorat. Ei înfruntaseră războiul și moartea. Fratele Tessei, Nate. Thomas Tanner. Agatha Grant. Jessamine Lovelace, prietena lor, devenită fantomă, care acum păzea Institutul din Londra. Și Jem, pe care îl pierduseră și păstraseră în același timp.

— Știu!

Will s-a întins să mângâie părul soției lui.

— Tess, Tess! Crezi că, atunci când trupul tău a încetat să îmbătrânească, la fel s-a întâmplat și cu inima ta? Tu nu ai devenit cinică și speriată. Oare bătrânețea este ceea ce mă face să mă frământ și să mă agit pentru nimic?

Tessa i-a cuprins bărbia între degete și i-a întors chipul la ea.

— Nu ești bătrân, a zis ea pe un ton hotărât. Și la optzeci de ani vei fi tot frumosul meu Will.

Tessa l-a sărutat. Will a gemut ușor, plăcut surprins, iar brațele lui au înconjurat talia Tessei.

— Tessa mea! a zis el. Soția mea minunată!

— Nu ai de ce să-ți fie frică, a zis ea, mângâindu-i obrazul cu buzele. Mâinile lui Will s-au încleștat în părul ei.

— Am trecut prin atâtea! Merităm fericirea aceasta!

— Sunt și alții care merită fericirea și care nu au primit-o.

— Știu.

Un suspin i s-a oprit în gât; se gândeau la aceeași persoană, iar Tessa nu știa dacă lacrimile pe care și le înghițea acum erau pentru el sau pentru ea și pentru Will.

— Știu, a zis Tessa iar, sărutând ochii lui Will pe când el o întindea pe perne, căutând cu mâinile nodul care ținea rochia

femeii închisă.

Trupul lui zvelt s-a lipit de al ei, apăsându-1 pe saltea. Degetele ei și-au croit cale prin părul lui, împletindu-se printre buclele bogate.

— Te iubesc! a zis ea cu vocea întretăiată, pe când rochia îi cădea de pe trup. Te iubesc, Will!

El nu a răspuns, dar buzele ce se mișcau asupra buzelor ei vorbeau mai mult decât ar fi putut-o face cuvintele.

Așezat pe acoperișul Institutului, James privea trăsura lui Charles Fairchild pe când ieșea, zgomotoasă, din curtea Academiei, pe sub porțile mari și negre, din fier. James venea deseori aici când nu reușea să adoarmă, iar insomnia din acea noapte părea să-1 fi atacat cu mai multă cruzime decât de obicei. James nu își putea alunga din minte imaginile pe care le văzuse în sala de bal — și noaptea de dinainte, pe aleea întunecată de lângă Taverna Diavolului. Tărâmul umbrelor. Așa numise dintotdeauna locul întunecat și cenușiu care i se deschidea uneori în fața ochilor ca o imagine a iadului. II văzuse pentru prima dată când avea treisprezece ani, iar de atunci viziunile se repetaseră, de obicei când pierdea controlul asupra propriilor emoții. Lumea din jurul lui se facea plumburie și, mai târziu, cei care îi erau în preajmă — familia sau prietenii — începuseră să povestească faptul că îl văzuseră dispărând pe jumătate, ca un fum cenușiu. Odată, James se dusese acolo la cererea lui Grace și aproape că nu mai reușise să se întoarcă. Experiența aceea

terifiantă îi adusese coșmaruri din care se trezea țipând. Neștiind ce altceva să facă, părinții lui ceruseră ajutorul unchiului Jem. James se trezise într-o dimineață și îl găsise pe Jem șezând pe un fotoliu, la picioarele patului, privindu-1 printre gene.

Deci, îi spusese atunci Jem. *Știi, bineînțeles, că universul nostru cuprinde multe lumi.*

James încuviințase.

Atunci, gândește-te la univers ca la un fagure de miere, iarfiecare hexagon este o altă lume. Așadar, unele cămăruțe se află una lângă cealaltă. Cred că zidurile propriei noastre lumi și a celei pe care o vezi tu, tărâmul umbrelor, s-au subțiat. Tu reușești să vezi tărâmul acela și săfii atras spre el

— Este periculos? întrebase James.

Ar putea fi. Tărâmurile demonice sunt instabile și nu cunoaștem prea multe despre puterea ta. S-ar putea ca, la un moment dat, să fii atras acolo și să nu te mai poți întoarce.

James rămăsese tăcut pentru o clipă. In cele din urmă, răspunsese:

— Deci somnul meu nu este singurul lucru pentru care ar trebui să îmi fac griji.

Este posibil ca miza să fie mult mai mare de atât, confirmase Jem. *Trebuie să construiești un soi de fortăreață de control în jurul tău. Trebuie să ajungi să cunoști această putere, pentru a o putea stăpâni.*

— Așa a pățit și mama? întrebase James în șoaptă. înainte să învețe cum să își controleze puterea de a-și schimba înfățișarea?

Mama ta a avut niște îndrumători foarte brutali. Au imobilizat-o în ciuda voinței ei și au obligat-o să se Transforme. Cred că a fost înfiorător și dureros.

James rămăsese tăcut.

Știi ci mama ta nu și-a mai folosit puterea de la sfârșitul Războiului Mecanic. De atunci, i-a fost... dificil să își mai schimbe forma. Dureros. A ales să nu o mai facă.

— Din cauza bunicului meu? voise James să știe. Tatăl demon al mamei mele? Acesta este darul lui pentru noi? M-aș fi mulțumit cu o pereche noua de șosete drept cadou de ziua mea.

Chestiunea identității bunicului tău, îi spusese Jem, *este un lucru care m-a preocupat încă dinainte de nașterea ta. Este posibil să lămurească și problema puterii*

tale și a mamei tale. Dar identitatea lui a fost bine ascunsă — așa de bine ascunsă, încât este suspect. în afară de faptul că a fost un Demon Căpetenie, nu am vreo altă informație.

Din câte își putuse da James seama, Jem nu făcuse niciun progres în acel an în legătură cu aflarea adevărului despre identitatea bunicului său sau, cel puțin, nu avea nicio informație care să merite să fie împărtășită. In acel an însă, sub supravegherea lui Jem, băiatul învățase cum să nu mai fie tras în tărâmul umbrelor.

Intr-o noapte rece de iarnă, cu un vânt mușcător, Jem îl luase pe James pe vârful dealului Hampstead, iar tânărul reușise să reziste tentației irezistibile de a călători în tărâmul umbrelor chiar și în ciuda fiorilor care îi cutremurau violent trupul. Se pregătiseră în sala de antrenamente; Jem era surprinzător de agil pentru un Frate Tăcut și discutaseră despre emoțiile care declanșau puterea — despre cum le putea controla și cum le putea ignora, chiar și în toiul unei bătălii.

Intr-o zi care îi rămăsese în amintire, Jem împrumutase câinele lui Matthew, pe Oscar Wilde, îl întărâtase și, în timpul micului dejun, îl asmuțise asupra lui James, care habar nu avea ce i se pregătise. James credea că unele dintre ideile lui Jem despre antrenament erau pur și simplu glume foarte elaborate — Frații Tăcuți reușeau, până la urmă, să disimuleze seriozitatea extrem de bine. Tatăl lui l-a asigurat că lui Jem nu îi stătea în fire și că oricât de ciudat i s-ar fi părut antrenamentul, era sigur că totul era menit să fie luat în serios. James fusese nevoit să accepte, în cele din urmă, că regimul bizar de exerciții dăduse rezultate.

Treptat, somnul îi devenise mai odihnitor, iar mintea nu îi mai era permanent în alertă. Tărâmul umbrelor nu mai apărea așa de clar în câmpul lui vizual, iar James îi simțea influența retrăgându-se, ca pe o greutate pe care nici nu știuse că o purta până să îi fie ridicată de pe piept. Curând, reușise să se piardă din ce în ce mai rar în tărâmul umbrelor. Nu i se mai întâmplase deloc în ultimul an, cu excepția momentului de cu două nopți în urmă, când se luptase cu demonul deumas.

James sperase că nu avea să se mai întâmple, până în acea

noapte. Nu observase nimeni, își zicea el acum. Poate doar Matthew, dar de vină era legătura lor de *parabatai:* Matthew putea simți ce simțea James, până

la un punct. Totuși, Matthew nu putea să și vadă ceea ce vedea James. Nu îi văzuse pe dansatori luându-și chipuri groaznice, sala distrusă sau pe Barbara, care era trasă în adâncurile umbrite. Iar după câteva momente, Barbara chiar leșinase. James nu știa ce să mai creadă. Viziunile pe care le avusese în tărâmul umbrelor nu mai avuseseră niciodată ecou în lumea reală: erau oribile, dar nu erau premoniții. Iar Barbara se simțea bine — nu fusese decât o mică amețeală, așa cum spusese ea —, așa că poate totul fusese doar o coincidență?

Și totuși... James nu credea în coincidențe. își dorea să discute cu Jem. El era singurul cu care putea să vorbească în siguranță despre lumea umbrelor. Jem era un Frate Tăcut, păstrător al înțelepciunii vânătorilor de umbre, pe care aceștia o acumulaseră de-a lungul veacurilor. Jem ar fi știut ce era de făcut.

James a scos o cutie de chibrituri din buzunar. Era un obiect mai degrabă neobișnuit, cu imaginea schițată a lui Hermes, mesagerul zeilor greci. Jem îi dăduse cutiuța cu câteva luni în urmă și câteva instrucțiuni clare despre cum urma să fie folosită. James a aprins un chibrit, fre- cându-1 pe balustrada de fier ce înconjura acoperișul. Pe când chibritul ardea, James s-a gândit brusc la o altă persoană care i-ar fi putut observa comportamentul ciudat: Cordelia. îi dădea de bănuit modul în care fata îl privise când venise la ea și o rugase să scoată stela din buzunar. Nu era ca și cum ascunsese față de Cordelia existența lumii umbrelor. Familiile lor erau apropiate, iar fata îi stătuse alături când suferise din cauza febrei rele la Cirenworth și trecuse pragul lumii umbrelor de nenumărate ori. James s-a gândit că fata poate îi citise chiar cu voce tare atunci. îi era greu să-și mai aducă aminte: fusese tare bolnav pe atunci!

Chibritul arsese până la buricele degetelor lui James. Băiatul a aruncat lemnul ars și și-a dat capul pe spate să privească luna ca o seceră din lapte desenată pe cer. James se bucura de

sosirea Cordeliei la Londra. Era ciudat, s-a gândit el; era ca și cum aproape că ar fi uitat ce luminoasă și liniștitoare era prezența ei într-o lume ce se întuneca.

TRECUT:
CONACUL CIRENWORTH, 1900

DUPĂ CE JAMES A FOST EXMATRICULAT DE LA ACADEMIA VÂNĂTORILOR de Umbre, părinții lui l-au trimis la Conacul Cirenworth pentru a decide ce voia să facă pentru tot restul vieții lui.

Conacul Cirenworth, din Devon, era o matahală din perioada iaco- bină de care Elias Carstairs se îndrăgostise în 1895 și pe care o cumpărase pe loc, intenționând să o folosească drept loc de retragere pentru familia lui, în perioadele dintre călătoriile lor lungi.

Lui James îi plăcea să stea acolo pentru că îi plăcea familia Carstairs — cu excepția lui Alastair, care, din fericire, își petrecea vara cu Augustus Pounceby, în Idris. Dar în perioada aceea, plouase fără încetare. Vremea rea începuse chiar dinainte de a pleca din Londra; o stropeală cenușie ce se preschimbase în timpul călătoriei într-un ropot și apoi într-o stare de fapt ce nu dădea semne de schimbare odată ajuns în Cirenworth. Londra arăta destul de deprimant pe o asemenea vreme, însă Cirenworth ducea întristarea pe noi culmi umede și înnămolite, lucru care îl făcea pe James să se întrebe de ce se mai obosiseră oamenii să se stabilească în Marea Britanie.

Cel puțin șederea lui nu avea să dureze mult timp. Părinții trebuiau să participe la o serie de întrevederi politice

plicticoase, programate să

aibă loc în Alicante, așa că el și Lucie aveau să petreacă mai puțin de o lună la Cirenworth. După aceea, aveau să se întoarcă împreună la Conacul Herondale, acolo unde familia Carstairs urma să îi viziteze mai târziu și unde, spera James, era o vreme frumoasă și senină de vară.

Cea mai proastă parte fusese că toți îi acordau, cu multă grijă, *spațiu.* înțelegea, deci, că oamenii așteptau de la el să își dorească să fie lăsat în pace și *să sitntă* lucruri. Astfel, își petrecea majoritatea zilelor citind în salon, în timp ce Lucie și Cordelia se antrenau, desenau în carnetele lor de schițe, își încălțau cizmele și hălăduiau printre tufele de afin, culegând fructe prin ploaia ce nu mai înceta, făceau și beau mii de cești de ceai, se luptau, energice, cu spadele în încăperi care, în mod clar, nu fuseseră decorate în acest scop. La un moment dat, fetele prinseseră un soi de pasăre mică și foarte zgomotoasă și o ținuseră într-o colivie timp de câteva zile, și îi dădeau lui James atât de mult spațiu pentru a se simți în largul lui, că băiatul începuse să se teamă că avea să devină invizibil.

Lui James îi era dor de tăcutul Idris. Odată întorși la Herondale, avea să poată umbla prin păduri de unul singur, ore la rând, și nimeni nu avea să-i pună vreo întrebare. (Cu excepția lui Grace, poate. Ce i-ar fi putut spune fetei? Oare auzise ceva? James nu credea că Grace și mama ei aveau acces la prea multe bârfe.)

James nu ar fi fost niciodată capabil să răspundă la bunătatea Cordeliei cu altceva decât cu propria lui bunătate, dar, în cele din urmă, Lucie devenise atât de enervant de prietenoasă, încât James izbucnise nervos.

— Nu este nevoie să fii atât de *precaută* când vorbești cu mine, să știi. Mă simt bine.

— Știu, răspunsese Lucie, surprinsă. Știu că ești în regulă.

— Scuze! spusese el.

Lucie se uitase la el cu înțelegere.

— Cred că o să mă antrenez mâine, adăugase el.

— Bine, zisese Lucie, ezitând ca și cum încerca să își dea seama dacă ar fi trebuit să mai vorbească.

— Lucie, zisese James, apăsat Vorbește cu mine! Spune odată!

— Păi... doar că... vrei să venim si noi?

— Da, răspunsese el. Ar trebui să veniți! Ar fi... ar fi bine.

Lucie zâmbise, zâmbise și el și simțise că totul avea să fie bine într-o zi, chiar dacă acea zi nu sosise încă.

Apoi, următoarea zi, James plecase să se antreneze cu Lucie și Cordelia. Aceasta din urmă adusese cu ea faimoasa sabie a familiei Carstairs, Cortana, pe care James visa de mult să o admire de aproape. Băiatul nu apucase însă să facă nimic din ce își propusese, pentru că, la nici zece minute de la începerea exercițiilor, se prăbușise la pământ, zguduit brusc de spasmele unei dureri insuportabile.

Fetele țipaseră speriate și alergaseră la el. James se prăbușise ca o marionetă cu sforile tăiate și doar anii de antrenament îl împiedicaseră să nu cadă în lama propriei săbii. Până să își dea seama unde se afla și ce se întâmpla, James ajunsese deja pe podea. Nici privirea lui Lucie în timp ce îi atingea fruntea nu părea să îl liniștească.

— In numele îngerului! exclamase ea. Arzi!

Cordelia se ridicase deja și alerga spre ușă, strigând, speriată *Mâmân!*[VIII] Imaginea fetei a tremurat și s-a șters pe când James își închidea ochii.

Sona și Elias puseseră repede diagnosticul de febră rea. Mai văzuseră simptomele. Era o boală a *vânătorilor de umbre.* Majoritatea o făceau în pruncie, când se manifesta foarte ușor. Odată ce trecea, nu o mai puteai face iar. Sona începuse să dea ordine, strângându-și în ambii pumni fusta grea, încă dinainte

---

VIII „Mama” (în persană, în orig.) (n. tr.).

ca James să fie ridicat de la podea. Băiatul fusese dus în dormitorul lui, Lucie, trasă deoparte, în camera ei, iar mesajele către Tessa, Will și Frații Tăcuți fuseseră trimise pe dată.

Zguduit de febră, James nu putuse decât să zacă și să privească lumina de afară stingându-se. La apropierea nopții, băiatul începuse să tremure violent. Se învelise în toate păturile pe care le avea, dar tot tremura ca o frunză bătută de vânt. Așteptase astfel sosirea Fraților Tăcuți, căci până nu era consultat de ei, nimeni altcineva nu putea intra în cameră.

Spre dezamăgirea lui James, la căpătâiul lui sosise Fratele Enoch, nu unchiul Jem.

Da, este mai mult ca sigur vorba de febra rea, zisese el. *Toți cei care nu au avut-o încă vor trebui să părăsească imediat conacul. Voi merge să ti anunț.*

Lucie nu făcuse boala. James nu știa nimic despre ceilalți. II așteptase mult pe Enoch, însă pesemne că adormise, căci, brusc, camera era inundată de lumina dimineții, care arunca dungi argintii pe perete. James își mai amintea și sunetul unei uși, pași sau pe Cordelia, care venise să îl viziteze. James o întâlnea arareori pe Cordelia în absența lui Lucie. Nu așa și-ar fi dorit el să se prezinte într-unul dintre rarele momente pe care și le petreceau singuri. James era ascuns pe jumătate sub pături, mișcându-se agitat de pe o parte pe alta, incapabil să-și găsească o poziție confortabilă. Obrajii lui erau aprinși de febră, iar cămașa de noapte îi era lipită de trup, udă de sudoare.

James inspirase, gata să spună ceva, dar începuse să tușească violent.

— Vrei apă?

Cordelia se grăbise să îi umple un pahar cu apă din carafa de pe noptieră. încercase să i-1 pună în mână, dar James nu reușise să îl țină. Cordelia își strecurase mâna caldă sub gâtul lui, sprijinindu-1 pe când îi ducea paharul la buze. James căzuse la loc pe perne, cu ochii închiși.

— Te rog, spune-mi că ai avut deja febra rea!

— Da! Și mama la fel, răspunsese ea. Iar servitorii mundani sunt imuni. Toți ceilalți au plecat. Mai bea niște apă!

— Acesta este tratamentul?

— Nu! spusese Cordelia. Tratamentul este o fiertură cenușie făcută de Fratele Enoch, și îți sugerez să te ții de nas când încerci să o dai pe gât. Iți va scădea temperatura, dar, din câte se pare, singurul leac este timpul. Ți-am adus cărți, adăugase ea. Sunt pe comodă. Aș... aș putea să îți citesc.

James tresărise la geana de lumină de afară, dar se silise să o privească pe Cordelia. Buclele ei roșcate i se răsuceau pe obraji. Lui James îi aminteau de înfloriturile sculptate de pe suprafața frumoasei viori a unchiului Jem. James își aruncase ochii spre comodă unde, într-adevăr, se înălța un teanc surprinzător de înalt de cărți ce nu fusese înainte acolo. Cordelia zâmbise ușor stânjenită.

— Nu am știut ce îți place, așa că am strâns volume din toată casa. Este acolo un exemplar din *Poveste despre două orașe,* căreia îi lipsește ultima

jumătate, așa că poate este doar povestea unui oraș. Și o colecție de poezii de Byron, dar este puțin roasă pe la margini, cred că de șoareci, așa că presupun că este cartea lor. Altfel, ți-am adus literatură persană. Nu am găsit nici măcar cărți pentru sau despre vânătorii de umbre. Ah, cu excepția uneia despre demoni. Cred că se numește *Demoni, demoni, demoni,* James închisese ochii și zâmbise.

— Am citit-o, zisese el. Tata o admiră mult. Probabil că nu ai cea mai recentă ediție, în care s-a adăugat un al patrulea „demoni” titlului.

— Ca întotdeauna, biblioteca Institutului din Londra o face de rușine pe a noastră, zisese Cordelia.

Următorul lucru pe care și-l amintea James era sosirea Sonei și surpriza de pe figura ei când își găsise fiica la căpătâiul lui.

— Cordelia, zisese ea pe un ton care James spera să fie doar o glumă. Serios? Ai intrat singură în camera unui băiat?

— *Mârnân,* abia dacă poate sta în capul oaselor, iar eu sunt o războinică antrenată, care mânuiește o sabie mitică.

— Mmm! făcuse Sona, scoțând-o afară.

Sona se abătuse asupra lui James cu propriile remedii făcute în casă: alifii și comprese cu ierburi aromatice, și gălbenele, și *haoma.*

— Mi-ar plăcea dacă Cordelia s-ar putea întoarce să îmi citească mai târziu, spusese James. Dacă ar vrea.

— Mmm, făcuse Sona iar, tamponându-i fruntea cu o compresă.

Cordelia se întorsese și îi citise lui James. Și apoi se întorsese iar și iar. James era prea răvășit de febră ca să mai fie conștient de curgerea timpului. Uneori, afară era întuneric; alteori era lumină. Când era treaz, ciugulea ce putea, bea puțină apă și se forța să înghită ceva din poți- unea dezgustătoare făcută de Fratele Enoch. Uneori, febra îl părăsea pentru scurt timp, apoi se încălzea iar și transpira; uneori se simțea ca și cum un frig năprasnic îi răscolea trupul și nici măcar un milion de pături și de bușteni aruncați în foc nu îl puteau ajuta. Insă printre toate stările acestea, prezența Cordeliei rămânea constantă, citindu-i în șoaptă și uneori întinzându-se să îi tamponeze fruntea sau să îi umple paharul cu apă.

Fata îi citea poeme de Nizami[IX] și, în special, povestea Laylei și a lui Majnun, pe care era limpede că o îndrăgea și pe care o cunoștea de când era mică. Obrajii fetei se aprindeau deodată când ajungea la părțile mai romantice: băiatul sărac se îndrăgostea de frumoasa Layla la prima vedere și apoi rătăcea singur prin deșert, când era despărțiți.

— Plăcerea inimii, o singură privire să ti pună inima pe jar, o singură privire gândurile-i încurca. O privi, și-așa, cuprinși jură de dragoste. Nu mai visau a se despărți vreodat'.

IX Nizami sau Nezami Ganjavi (II4I—1209), poet și scriitor turc (azer) (n. tr.).

Cordelia îi aruncase o privire lui James, apoi își mutase repede ochii de la el. James tresărise. Oare se holba la ea? Nu era conștient de ceea ce făcea.

— Vraja ucigași ce zăcea în ochii ei negri și dulci ca mierea. Și când obrazul luna~i lumină, mii de inimi fură cucerite: nici mândria și nici scutul nu i-arfi zădărnicit puterea. Layla îi era numele.

— Layla! murmurase James.

Nu credea că fata îl auzise, așa că închisese ochii.

Nu intrase decât o dată în tărâmul umbrelor, din câte își putea aduce aminte. Era treaz, zguduit de febră, avea părul lipit de scalp de sudoarea rece, era agitat. O putuse vedea pe Cordelia făcând ochii mari de teamă pe când el se schimba. Fata sărise în picioare și atunci James gândise: *Vrea să aducă ajutor; îi este teamă, îi e teamă de mine.*

James întinsese mâna după ea, iar umbra care era acum mâna lui o cuprinsese pe a ei: umbră și came. James se întreba cum îl simțea ea. întregul lui trup era tensionat, ca al unui cal speriat de tunet. în cameră mirosea a fulgere.

— James, trebuie să reziști! Trebuie! Nu pleca nicăieri! zicea Cordelia. Stai cu mine!

— Așa de frig, reușise el să îngaime, tremurând. Nu pot să mă încălzesc! Niciodată!

în trupul lui, James și-ar fi închis ochii, încercând să stăpânească fiorii. Ca umbră, simțea că ochii lui erau larg deschiși și nu putea

face nimic să îi închidă. O vedea pe Cordelia alergând prin cameră în căutarea a ceva, orice ar fi putut să îl ajute. Nu avea niciun rost, James știa prea bine; focul ardea deja cu vâlvătaie, era deja înfășurat în pături, iar la picioarele lui era o sticlă cu apă fierbinte. Cu toate acestea, un vânt hain îi biciuia trupul. Cordelia pufaise frustrată, apoi se încruntase, hotărâtă. Gândul că fata era frumoasă trecuse prin mintea lui James în urma vântului ce sufla la infinit. Nu era tocmai gândul pe care l-ar fi

ales și nu avea să își bată capul cu asta acum. Apoi Cordelia se întinsese cu grijă în pat, alături de el. James se afla sub un morman de pături, iar fata era deasupra lor, bineînțeles. însă prezența ei începea să risipească frigul. în loc să mai simtă agonia faptului că era biciuit pe viu de ger, James devenise conștient de lungimea trupului fetei, cald și solid, întins alături de al lui. Prin straturile de pături, James îi simțise corpul lipit de al lui: piciorul fetei se mutase într-o poziție mai confortabilă, șoldul ei era acum lângă al lui. James se uitase la tavan, iar Cordelia îl privea dintr-o parte, însă chipul ei era atât de aproape! Părul ei mirosea a iasomie și a fum de lemne. Fata își așezase brațul pe pieptul lui și se trăsese cât de aproape putuse. James își întorsese capul spre ea, deși simțea că făcuse un efort supraomenesc. Ochii fetei erau deschiși, luminoși și adânci, și îl priveau. Respirația ei era foarte calmă.

— Nu foc am căutat și, totuși, o flacără rni-e inima. Layla, iubirea noastră nu este pământească.

James se scuturase și simțise că revenea complet în lumea aceasta, își simțise trupul întorcându-se la spațiul pe care îl ocupa. Cordelia nu își dezlipise ochii de la el, dar își eliberase buza de jos dintre dinți, relaxându-și trupul, ușurată.

Lui James îi era încă frig, dar nu la fel de frig ca înainte. Cordelia se întinsese și îi îndepărtase o șuviță de păr din ochi. James se cutremurase iar, dar nu din cauza frigului, și își lăsase ochii să se închidă. Când se trezise din nou, era dimineață, iar fata plecase.

Avea să mai treacă o zi până ce febra să părăsească de tot trupul lui James. Și doar încă o zi până ce Fratele Enoch decisese că nu mai era contagios, iar părinții lui sosiseră să-1 ia, alături de Lucie. Apoi se făcuse suficient de bine să se ridice din pat și să plece din Cirenworth

spre Idris și spre confortul familiar din Conacul Herondale. Vremea era minunată acolo, îi povestise tatăl lui. îndată ce se dăduse jos din pat, James și Cordelia se întorseseră la felul lor

obișnuit, cordial, de a se purta. Niciunul dintre ei nu a vorbit despre momentele pe care le împărtășiseră în timpul bolii lui James. Fără îndoială, gândea James, Cordelia nu făcuse altceva decât să aibă grijă de el cu aceeași bunătate și generozitate pe care le arăta tuturor celor dragi. Nu se îmbrățișaseră la despărțire. (Lucie se agățase de Cordelia ca un melc, în ciuda asigurărilor Cordeliei că avea să sosească, împreună cu familia ei, la Conacul Herondale mai târziu în cursul acelei veri.) Pe când intra în Portal, James îi făcuse cu mâna Cordeliei, iar ea își luase la revedere la fel de prietenos.

De atunci, James se gândise de-a lungul multor nopți la mirosul de iasomie și de lemn de foc, la apăsarea brațului ei, la ochii adânci și negri ce priveau într-ai lui.

— Calea secretă degrabă o~alesese, unde Conacul Laylei se înălța; pragul i~a sărutat. O mie de aripi crescut-au să-i dea zor când cu devotament plătit~a în calea spinilor. Z.i sau noapte, jar' de~odihnă — cu gândul doar la Layla.

4

SĂTUL DE UMBRE

Ori când luna se ivi pe cer
Veniră colo doi tineri miri;
„Sătulă sunt de umbre”,
zise Doamna din Shalott.

Alfred, Lord Tennyson, „Doamna din Shalott”

ZIUA URMĂTOARE AVEA SĂ HE SENINĂ ȘI FRUMOASĂ. REGENT’S PARK părea să lucească în soarele după-amiezii târzii, de la Poarta York până la peluza verde care se întindea până la lac. Până la sosirea Cordeliei și a lui Alastair, malul estic fusese deja ocupat de tinerii vânători de umbre. Pături împletite, colorate în cireșiu, sau din bumbac albastru asemenea cerului, fuseseră aruncate pe iarbă, iar grupuri mici se strânseseră în jurul coșurilor de picnic și pe malul lacului.

Câțiva dintre cei mai tineri invitați puseseră pe apă bărci miniaturale, iar pânzele lor albe făceau lacul să pară împânzit de lebede. Fetele mai mari erau îmbrăcate în rochii pastelate sau fuste asortate cu bluze pe gât, iar tinerii purtau pulovere croșetate și pantaloni de golf. Unii își puseseră haine obișnuite de vâslit, din care purtau mundanii — sa- couri și pantaloni din in alb, deși, pentru vânătorii de umbre, albul era culoarea doliului și evitau, de obicei, să o poarte.

Scandalos! și-a zis Cordelia, animată de un amuzament oarecum macabru pe când ea și Alastair se apropiau de mulțime. Atmosfera era diferită

de cea din noaptea trecută: aceea fusese o adunare a Enclavei, la care participaseră vânători de umbre de la cei mai în etate până la cei mai tineri. Cei din parc erau oameni de vârsta Cordeliei. Poate că nu erau tocmai cei care i-ar fi fost de ajutor tatălui ei, însă toți cei prezenți aveau părinți, iar, dintre aceștia, unii se bucurau de o mare influență. Multi dintre invitați aveau frați sau surori mai în vârstă. Balul nu decursese așa cum își dorise Cordelia, însă azi era hotărâtă să se facă remarcată.

Fata le-a recunoscut pe Rosamund Wentworth și pe celelalte tinere de la petrecere; acestea erau adâncite într-o discuție. în Cordelia părea să se înalțe acum un gând tulburător, care nu îi dăduse pace cu o noapte în urmă: cum se putea intra într-un grup social? Cum îi determinai pe membrii acelui grup să dorească să li te alături?

Cordelia își petrecuse dimineața cu Risa și cu bucătăreasa familiei Lightwood, ajutându-le să prepare cel mai elaborat și mai spectaculos coș de picnic pe care îl văzuse cineva vreodată. Fata și-a scos pătura rulată de sub braț și a întins-o aproape de lac, chiar în fața locului în care iarba făcea loc nisipului și pietrișului. Avea să se așeze sub ochii tuturor, gândea Cordelia, trântindu-se pe pătură și facându-i semn lui Alastair să i se alăture. Cordelia și-a urmărit fratele cu privirea pe când acesta așeza coșul de picnic, însoțindu-și gestul de o înjurătură discretă, apoi s-a trântit alături de ea. Alastair purta un sacou în dungi din in gri, care pălea în comparație cu pielea lui măslinie. Ochii lui închiși la culoare se plimbau agitați de un om la altul.

— Nu îmi amintesc, a zis el. De ce am fost de acord să venim aici?

— Nu ne putem petrece viețile ascunși în casă, Alastair. Trebuie să ne facem prieteni, a zis Cordelia. Amintește-ți că ar trebui să intrăm în grațiile acestor oameni!

Alastair s-a strâmbat la sora lui pe când era începea să desfacă pachetele pentru picnic, așezând pe pătură flori proaspăt tăiate, pui rece, plăcinte vânătorești, fructe, unt într-o ulcică, trei tipuri de marmeladă, pâine albă și neagră, crab la oală și maioneză de somon. Alastair a ridicat o sprânceană.

— Oamenilor le place să mănânce, a zis Cordelia.

Alastair părea gata să o contrazică, apoi s-a luminat la față și

s-a grăbit să se ridice în picioare.

T ■ 98 i -----------------

— Văd câțiva băieți de la Academie, a spus el. Piers și Thoby sunt pe malul lacului. O să merg să le intru în grații acum, bine?

— Alastair! a protestat Cordelia, deși fratele ei plecase deja, lăsând-o singură pe pătura groasă, în carouri.

Fata și-a înălțat bărbia, scoțând restul felurilor de mâncare — căpșune, frișcă, tarte cu lămâie și bere de ghimbir. Cordelia își dorea ca Lucie să fi fost acolo, dar, din moment ce fata nu sosise încă, nu avea decât să stea singură. *Ești vânător de umbre,* și-a amintit ea. Unul dintr-un neam mare de persani. Cei din familia Jahanshah luptaseră cu demoni în vremuri pe care oameni precum Rosamund Wentworth nici măcar nu și le puteau închipui. Sona susținea că prin vine le curgea sângele faimosului erou Rostam. Cordelia avea să supraviețuiască unui picnic.

— Cordelia Carstairs?

Cordelia și-a ridicat privirea și a văzut-o pe Anna înălțându-se deasupra ei, elegantă ca întotdeauna, într-o cămașă din in deschisă la culoare și pantaloni galben-închis.

— Pot să stau cu tine?

— Bineînțeles!

încântată, Cordelia i-a făcut loc fetei. Știa că Anna era protagonista unor legende, fiind admirată de mulți: facea mereu doar ceea ce voia, se îmbrăca așa cum îi plăcea și locuia unde avea chef. Garderoba ei era la fel de spectaculoasă precum erau și poveștile care circulau despre Anna, iar dacă ea alesese să i se alăture Cordeliei, atunci nici Cordelia nu putea trece drept plicticoasă. Arma s-a lăsat grațioasă pe genunchi, vârând mâna în coș pentru a scoate o sticlă de bere.

— Presupun, a zis ea, că nu am fost prezentate în mod oficial. Dar, după drama de seara trecută, simt că deja te cunosc.

— După toatepoveștile pe care le-am auzit de la Lucie de-a timpului, și eu simt că te cunosc.

— Văd că ți-ai înșirat mâncarea în jur ca pe un soi de fortăreață, a observat Anna. Foarte înțelept! Și eu consider fiecare eveniment social un soi de bătălie în care trebuie să intru. Și îmi port întotdeauna armura.

Anna și-a încrucișat gleznele, etalându-și cizmele lungi până

la genunchi.

— Iar eu îmi aduc întotdeauna sabia.

Cordelia a bătut cu palma pe plăselele Cortanei, ascunsă pe jumătate sub un fald al păturii.

— Ah, faimoasa Cortana!

Ochii Armei străluceau.

— O sabie fără rune, dar care poate totuși să ucidă demoni. Este adevărat ce se spune?

Cordelia a încuviințat mândră.

— Tata l-a ucis cu ea pe demonul căpetenie Yanluo. Se zice că lama Cortanei poate trece prin orice.

— Sună foarte util.

Anna a atins ușor arma, apoi și-a retras mâna.

— Cum ți se pare Londra?

— Sincer? Copleșitoare! Mi-am petrecut o mare parte a vieții călătorind, iar în Londra nu îi cunosc, decât pe James și pe Lucie.

Anna zâmbea ca un sfinx.

— Dar ai adus suficientă mâncare pentru a hrăni o armată.

Fata și-a aplecat capul într-o parte.

— Mi-ar plăcea să te invit la un ceai, în apartamentul meu, Cordelia Carstairs. Există niște chestiuni pe care ar trebui să le discutăm.

Cordelia era șocată. Oare ce ar fi avut minunata Anna Lightwood de discutat cu ea? Se gândea că ar avea vreo legătură cu tatăl ei, dar, înainte să o poată întreba, Anna privea deja cu fața luminată în zare, făcând semne celor două siluete care se apropiau. Cordelia s-a întors și i-a văzut pe frații Armei, Christopher și Thomas Lightwood, croindu-și cale spre marginea lacului. Thomas era cu un cap mai înalt decât Christopher, care părea să îi vorbească prietenește. Soarele i se reflecta în ochelari.

Zâmbetul Annei era larg.

— Christopher! Thomas! Sunt aici!

Cordelia a zâmbit și ea larg pe când băieții se apropiau.

— Veniți să facem cunoștință! a zis ea. Am tarte cu lămâie și bere de ghimbir, dacă doriți.

Băieții s-au uitat unul la celălalt, iar un moment mai târziu se instalau pe pătură în timp ce Christopher aproape reușise să răstoarne coșul de picnic. Thomas era mult mai atent la cum își mișca brațele și

picioarele lungi, ca și cum și-ar fi făcut griji să nu dărâme ceva. Nu era la fel de frumos ca James, dar, cu siguranță, avea multe pretendente. Cât despre Christopher, asemănarea delicată cu Anna era încă și mai izbitoare de aproape.

— înțeleg de ce ne-ai chemat în ajutor, a zis Thomas pe când măsura cu ochii lui căprui și sclipitori aranjamentul de pe pătură. V-ar fi fost cumplit de greu să consumați totul singure. E mai bine că ați chemat jucătorii de rezervă.

Christopher a înșfăcat o tartă cu lămâie.

— Odinioară, Thomas reușea să ne golească cămara într-o oră — și mă îngrozesc doar la amintirea concursurilor de mâncat pe care le-a avut cu Lucie.

— Cred că am auzit câte ceva, a spus Cordelia.

„Thomas adoră berea cu ghimbir”, îi spusese Lucie odată, „iar Christopher este obsedat de tartele cu lămâie.” Cordelia și-a ascuns zâmbetul.

— Știu că ne-am mai întâlnit și în alte împrejurări, dar sper că acum, că sunt în Londra, vom putea deveni prieteni.

— Cu siguranță, a zis Christopher, mai ales dacă se vor întrezări tarte cu lămâie la orizont.

— Kit, mă îndoiesc că le ia cu ea peste tot, îndesate printre pălării și altele, a replicat Thomas.

— Le țin în centura mea cu arme, în loc de pumnalele serafice, a zis Cordelia, facându-i pe băieți să râdă.

— Cum se simte Barbara? a întrebat Anna, alegând un măr. Se simte mai bine după noaptea trecută?

— Pare să își fi revenit, a răspuns Thomas, arătând spre locul

în care Barbara se plimba alături de Oliver, pe malul apei.

Fata își învârtea umbreluța de un albastru pal și vorbea voioasă. Thomas a mușcat dintr-o plăcintă cu came.

— Dacă ai fi un frate cu adevărat grijuliu, i-ai sta alături, a zis Anna. Eu aș spera că, dacă mi se întâmplă să leșin, Christopher ar plânge inconsolabil, incapabil să mai mănânce plăcinte cu came.

— Barbara nu mă vrea în preajma ei, a mărturisit Thomas, nederanjat. Sper că Oliver îi va cere mâna.

— Chiar așa? a zis Anna, înălțându-și amuzată sprâncenele ei negre.

— Alastair! a strigat Cordelia. Vino să mănânci! Dispare mâncarea! însă fratele ei, care, după cum observa Cordelia, nu vorbea cu băieții de la Academie, ci stătea singur pe malul apei, nu a făcut decât să îi arunce o privire care indica faptul că i se părea plicticoasă.

— Ah! a făcut Thomas, pe un ton ce suna aproape prea relaxat Alastair este și el aici.

— Da! a spus Cordelia. El este bărbatul casei acum, din moment ce tata se află în Idris.

Christopher scosese un mic carnet și scria ceva. Anna privea spre lac, unde mai multe tinere — Rosamund, Ariadne și Catherine, printre altele — deciseseră să se întoarcă.

— Are toată compasiunea mea, a zis Thomas, zâmbind ușor. Tata stă și el mult în Idris, alături de Consul...

Știu, și-a zis Cordelia. Insă înainte să îl poată întreba ceva pe Thomas, fata a auzit-o pe Lucie strigând-o. Cordelia și-a ridicat privirea și și-a zărit viitorul *parabatai* îndreptându-se spre ei, ținându-și pălăria de paie cu o mână și coșul cu cealaltă. în spatele ei era James, cu mâinile în buzunarele pantalonilor cu dunguțe. Băiatul nu purta pălărie, iar vântul îi răvășea părul deja ciufulit.

— Ah, minunat! a exclamat Lucie, văzând muntele de mâncare al Cordeliei. Ne putem combina proviziile! Lasă-mă să văd ce ai adus!

Anna și Christopher i-au făcut loc pe când Lucie s-a lăsat în genunchi și a început să desfacă și mai multă mâncare — brânză și tarte cu gem, sandviciuri și limonadă. James s-a așezat lângă Christopher, aruncându-și alene privirea la carnetul lui. James a zis ceva în șoaptă, iar Thomas și Christopher au râs. Cordelia simțea că rămâne fără aer. Nu apucase să discute cu James de când dansaseră cu o noapte în urmă. Asta dacă nu punea la socoteală momentul în care o rugase să îi scoată stela din sacou. Fata și-a amintit cum își ținea James mâinile pe lângă trup. Acum, el părea o cu totul altă persoană.

— Despre ce a fost vorba aseară? i-a zis Cordelia lui Lucie. Mă refer la chestiunea cu demonul din Seven Dials.

James și-a aruncat privirea spre tânără. Zâmbetul lui era relaxat — prea relaxat, s-a gândit Cordelia; de parcă James era un actor pe o scenă, pus să arate ca și cum s-ar fi distrat.

— Demoni shax care au împânzit strada Monmouth. A fost nevoie de Ragnor Fell ca să vrăjească locul pentru ca mundanii să nu observe ce se întâmpla.

Thomas s-a încruntat.

— Este ciudat, a zis el, ca, după o perioadă atât de lungă, să întâlnim demonul de alaltăieri noapte și acum, iar ieri...

— Ați întâlnit un demon? a întrebat Lucie. Când?

— Păi, a zis Tomas, mutându-și ochii căprui dintr-o parte în alta. Poate că m-am înșelat. Poate nu a fost un demon. Este posibil să fi fost doar un manual despre demoni.

— Thomas, a zis Lucie. Ești cel mai groaznic mincinos! Vreau să știu ce s-a întâmplat.

— Poți scoate adevărul de la Matthew, a spus James. Știi că îi poți smulge orice secret, Luce!

James s-a uitat spre lac.

— Unde-i Matthew? Nu trebuia să vină?

James și-a mutat privirea spre Cordelia, iar fata a simțit cum o cuprinde brusc furia. Fusese tăcută — acum, că reușise să atragă toți acei oameni în jurul Păturii de Picnic a Uneltirilor,

cum mai putea să îl aducă în discuție pe tatăl ei? Insă cuvintele lui James îi aduseseră brusc și dureros aminte de noaptea trecută. James o întreba pe ea dacă știa ceva despre Matthew pentru că dansaseră împreună, iar Matthew dansase cu ea doar pentru că James o abandonase. Cordelia s-a ridicat în picioare, aproape răstumând o sticlă cu bere. A inspirat adânc, și-a netezit fusta din serj albastru și a zis:

— James, aș vrea să vorbim o clipă între patru ochi, dacă nu te superi.

Toții, chiar și Lucie, s-au întors șocați spre ea; James a încuviințat cu o mișcare din cap.

— După tine! a zis el.

Aproape de lac se afla un mic pavilion italian, pe niște piloni albi. Cordelia l-a condus în tăcere pe James departe de mulțimea de tineri, trecând pe lângă câteva grupuri de mundani ieșiți la plimbare. Fata a urcat cele câteva trepte spre centrul pavilionului și s-a întors spre James.

— Noaptea trecută, a zis ea, ai fost extrem de nepoliticos față de mine și mi-ar plăcea să îți ceri scuze.

James și-a ridicat privirea la ea. Deci așa ar fi fost dacă ar fi fost mai înaltă decât James, s-a gândit ea. Pe fată nu o deranja acest lucru. Expresia de chipul băiatului era calmă, ba chiar obscură. Nu era dușmănoasă, dar era complet închisă, ascunsă. Nu era prima dată când Cordelia îi observa chipul schimbat astfel: în secret, numea această expresie „Masca".

Fata a ridicat o sprânceană.

— Nu ai de gând să îți ceri scuze?

Poate că nu era bine să fie mai înaltă decât el, s-a gândit ea iar. Când James și-a ridicat privirea la fată, a privit-o printre genele lui dese și negre, precum ciucurii unei eșarfe de mătase.

— încerc să găsesc cea mai bună cale de a o face. Ce ți-am făcut — faptul că te-am lăsat singură pe ringul de dans — este de neiertat. încerc să mă gândesc la un motiv pentru care m-ai

putea ierta, căci, dacă nu o vei face, inima mea va fi frântă.

Cordelia și-a dres glasul.

— Este un început bun.

Zâmbetul lui James era stins, dar sincer și se ivea acum dincolo de Mască.

— întotdeauna ai fost o ființă generoasă, Daisy.

Fata l-a amenințat cu degetul.

— Nu mă lua cu Daisy! a zis ea. Te-ai gândit vreun pic ce înseamnă să fii fată și să fii pusă într-o asemenea situație? O fată nu poate invita un tânăr la dans; ea este la mila alegerilor sexului opus. Nu poate nici măcar să refuze o invitație la dans. Este umilitor să fii părăsită pe ringul de dans. Și este de o mie de ori mai groaznic să ți se întâmple când porți o rochie oribilă. Cu toții vor discuta ce anume este în neregulă cu mine.

— In neregulă cu tine? a repetat James. Nu este nimic în neregulă cu tine. Tot ce spui este adevărat, iar eu sunt un prost că nu m-am gândit mai devreme. Tot ce pot face este să îți jur că la viitoarele evenimente sociale nu îți va lipsi niciodată un partener. Poate că nu o să îți vină să crezi, întâlnindu-i pe Thomas, pe Christopher și pe Matthew, dar să știi că sunt destul de populari. O să facem din tine eroina anului.

— Serios? a zis ea. Thomas, Christopher și Matthew sunt *popularii* James a râs.

— Da, și îți mai promit ceva: dacă te voi mai jigni vreodată, eu voi fi acela care va purta o rochie îngrozitoare la următorul eveniment social de amploare.

— Prea bine, a zis Cordelia, întinzându-i mâna. Să batem palma, ca niște gentlemeni!

James a făcut un pas înainte să dea mâna cu Cordelia. Degetele lui calde s-au strâns în jurul alor ei. Buzele lui, ușor curbate, păreau incredibil de moi. James părea să îi cerceteze chipul, iar Cordelia se întreba ce anume căuta.

— James, a zis ea.

— Da?

— Poate că în loc de a purta o rochie groaznică, există o altă

cale de a mă ajuta, a zis ea.

— Orice!

James nu dăduse drumul mâinii fetei.

— îmi poți spune care dintre tinerii din Enclavă sunt eligibili, a spus ea. Dacă ar fi nevoie să... să mă căsătoresc, aș vrea să știu care dintre ei are o inimă bună și nu mi-ar fi complet dezagreabil.

James părea uluit.

— Nu te poți căsători...

— De ce?

Cordelia și-a tras mâna dintr-a lui.

— Crezi că nu aș fi o candidată dezirabilă?

Fața lui James căpătase o nuanța ciudată. Cordelia și-a dat seama care era motivul doar când s-a întors și a văzut că în apropierea pavilionului oprise o trăsură.

Pe ușile trăsurii se citeau cele patru C-uri ale guvernului vânătorilor de umbre: Conclav, Consiliu, Convenție, Consul. Matthew era așezat pe locul vizitiului și avea frâiele în mâini. Vântul îi răvășea buclele blonde.

In spatele lui, râzând, se afla fratele lui Matthew, Charles și, alături de el, Grace, care purta o pălărie din paie și rochie albastră, garnisită cu dantelă asortată, de Cluny.

Cordelia și-a aruncat iar privirea la James și a văzut o tresărire în ochii lui — un soi de lumină întunecată în spatele irisurilor. II privea pe Charles, care o ajuta pe Grace să coboare din trăsură. Matthew încerca să sară de pe locul vizitiului, dând drumul frâielor și privind de jur-împrejur, în căutarea prietenilor lui.

— Ce este între tine și Grace Blackthorn? a întrebat Cordelia în Aveți o
șoaptă.

— Înțeleg

Era un termen prea larg. Putea însemna o logodnă secretă sau doar o declarație romantică. Dar părea să fie un cuvânt la fel de potrivit ca oricare altul. Lumina aceea bizară părea să nu fi părăsit ochii lui James și le întuneca nuanța lor aurie până la cea a unui geam fumuriu.

— Știi, există anumite persoane pentru care mi-aș da viața, a zis el.

Cordelia știa la cine se referea James: Lucie, Will, Tessa, Christopher, Matthew, Thomas, Jem Carstairs.

— Grace este una dintre acele persoane, a zis James. Suntem vecini în Idris. Ne-am întâlnit în fiecare vară ani la rând. Ne iubim, dar este secret. Nici părinții mei și nici mama ei nu știu despre legătura noastră.

James și-a ridicat încheietura mâinii, iar brățara a lucit pentru o clipă în soare.

— Ea mi-a dat asta când aveam treisprezece ani. Este simbolul promisiunii dintre noi.

Vocea lui răsuna distant, ca și cum ar fi recitat o poveste pe care o auzise undeva, mai degrabă decât să își fi amintit. Poate era jenat de faptul că mărturisea ceva atât de intim?

— înțeleg, a zis Cordelia.

Fata s-a uitat la trăsură. Ariadne venise la Charles și se salutau; Grace se întorsese și privea spre pavilion.

— Mă gândisem că nu vom merge în Idris în această vară, a zis James. I-am scris lui Grace, pentru a-i da de veste, dar mama ei a ascuns scrisoarea. Ne-am speriat amândoi de tăcerea celuilalt. Am descoperit că a venit la Londra abia ieri, la bal.

Cordelia înmărmurise. Era de înțeles că o părăsise așa de brusc. James o văzuse pe Grace în fiecare vară, cu excepția acesteia; ce mult

trebuie să îi fi lipsit! Fata simțise dintotdeauna că James ducea o viață despre care nu știa foarte multe aici, în Londra, alături de prietenii lui, însă nu se gândise niciodată la cât de puțin îl cunoștea. James ar fi putut să fie un străin oarecare. Un străin îndrăgostit de altcineva. Iar ea, Cordelia, era intrusa.

— Mă bucur că suntem din nou prieteni, a spus Cordelia. Cred că îți dorești să vorbești cu Grace între patru ochi. Fă-i semn să vină aici... Toată lumea este ocupată cu altceva. Nu vă va observa nimeni.

James a dat să spună ceva, dar Cordelia se și întorsese și își croia deja cale înapoi spre lac și spre mulțimea de tineri. Nu ar fî suportat să mai stea o clipă și să îl audă pe James mulțumindu-i că îl lăsa în pace.

Lucie nu o condamna pe Cordelia pentru că voise să-1 pună la punct pe James; fratele ei se purtase ca un adevărat mojic. Chiar dacă o fată era doar prietena ta, asta nu însemna că era în regulă să o părăsești în toiul unui dans. în plus, un asemenea fapt dădea apă la moară bârfelor care circulau între Rosamundele lumii. Lucie și-a amintit să îi spună Cordeliei ce i se întâmplase Eugeniei Lightwood de îndată ce rămâneau singure. De fapt, erau multe lucruri pe care voia să le discute cu Cordelia în intimitate. *Noaptea trecută am întâlnit o fantomă pe care nu o mai vede nimeni. Fantoma unui băiat mort, dar nu chiar mort.*

Lucie deschisese gura ca să menționeze numele lui Jesse lui James sau părinților ei, dar decisese să nu o facă. Dintr-un motiv pe care nu îl prea înțelegea, informația aceasta i se părea extrem de intimă. Nu era vina lui Jesse că ea îl putea zări, iar el o salvase în pădurea Brocelind, cu mulți ani în urmă. Lucie își amintea cum îi spusese că dorea să devină scriitoare. „Sună minunat”, îi răspunsese el pe un ton melancolic. Pe atunci,

Lucie crezuse că băiatul era doar invidios pe năzuințele ei mărețe. Abia acum își dădea fata seama că Jesse se întristase la gândul că ea va crește.

— Văd că se întoarce Cordelia, a zis Anna.

Tânăra era întinsă, sprijinită pe coate, iar soarele lucea cu putere în părul ei negru.

— Dar fără James. Interesant!

Asemenea lui Lucie, Anna găsea comportamentul uman foarte interesant. Uneori, Lucie se gândea că și Anna ar fi trebuit să devină scriitoare. Memoriile ei ar fi fost, cu siguranță, scandaloase.

Cordelia se îndrepta spre ei, pășind cu grijă printre păturile colorate de picnic. Fata s-a așezat lângă Lucie, facându-și vânt cu pălăria din paie. Cordelia purta o altă rochie oribilă, pastelată. Lucie își dorea ca Sona să o fi lăsat pe Cordelia să se îmbrace așa cum dorea.

— I-ai dat lui James ce merita? a întrebat Lucie. L-ai certat?

Zâmbetul Cordeliei era vesel.

— Este de-a dreptul rușinat, te asigur. Dar acum suntem iar buni prieteni.

— Atunci unde a rămas? a întrebat Thomas.

Mânecile cămășii lui erau rulate, iar Lucie putea observa doar marginea tatuajului colorat de pe antebrațul lui stâng. Era un lucru neobișnuit pentru vânătorii de umbre să se tatueze, căci pielea lor era adesea marcată de peceți, dar Thomas își făcuse asta în Spania.

— I-ai îngropat cadavrul undeva în parc?

— S-a dus să stea de vorbă cu Grace Blackthorn, a spus Cordelia, alegând o sticlă de limonadă.

Lucie i-a aruncat o privire tăioasă — și ea își dăduse seama abia noaptea trecută că fata de care era îndrăgostit James era Grace, nu Daisy. Fata spera că nu băgase gânduri prostești în capul Cordeliei tot turuindu-i despre cum James ar fi putut nutri sentimente pentru ea.

Cordelia nu părea supărată și își alungase cu totul din minte

ideea discutată în Kensington Gardens. Probabil că îl considera pe James un soi de văr. Acest lucru era, cu siguranță, un inconvenient pentru visurile lui Lucie. Ar fi fost minunat ca Daisy să îi devină cumnată și nu își imagina cum relația ei cu Grace ar fi putut să fie la fel de plăcută. Lucie nu își amintea să o fi văzut vreodată pe tânără zâmbind sau râzând. Cu siguranță nu ar fi fost fermecată de cântecul lui Will despre variola demonului.

— Nu mi-am dat seama că Grace se află aici, a zis Christopher, servindu-se cu a șasea tartă cu lămâie.

— Este aici, a răspuns Matthew, facându-și apariția printre pădurea de umbreluțe și tineri adunați la picnic.

Matthew s-a așezat lângă Anna, care i-a aruncat o privire și i-a făcut cu ochiul. Matthew și Anna erau foarte apropiați: aveau multe lucruri în comun, precum hainele la modă, saloanele rău famate, arta revoltătoare și piesele de teatru controversate.

— Din câte se pare, Charles a promis noaptea trecută că o va aduce aici cu trăsura noastră. A trebuit să facem un ocol prin Chiswick ca să o luăm de acasă.

— V-ați uitat la Conacul Lightwood... Chiswick? a întrebat Thomas. Am înțeles că este într-o stare deplorabilă.

Matthew a clătinat din cap.

— Grace ne aștepta la porțile principale când am ajuns. Mi s-a părut ușor ciudat.

Conacul Chiswick îi aparținuse cândva lui Benedict Lightwood și era menit să fie moștenit de fiii lui, Gabriel și Gideon. Totul se schimbase după ce Benedict căzuse în dizgrație, iar în cele din urmă, casa, acum numită Chiswick, îi fusese dată Tatianei, chiar dacă se măritase cu un Blackthorn.

Se știa prea bine că Tatiana lăsase conacul în paragină — poate pentru că, după moartea lui Jesse, nu mai considerase că exista vreun Blackthorn căruia să îi dea vila. Grace era fiica adoptivă a Tatianei, nu cea biologică. Atunci când Tatiana avea să moară, casa urma să treacă iar în patrimoniul Enclavei, care o putea chiar da înapoi familiei Lightwood. Pesemne că Tatiana

ar fi preferat să o incendieze decât să lase să se întâmple așa ceva.

Jesse îi spusese lui Lucie că atât mama, cât și sora lui îl puteau vedea. Ce ciudat trebuie să fi fost și pentru el, și pentru ele! Lucie și-a amintit noaptea trecută și ceva ce îi spusese Jesse, și anume că moartea se afla în sala de bal. Insă prevestirea lui nu se împlinise, s-a gândit Lucie. Apăruseră demoni în oraș, însă problema fusese rezolvată cu ușurință. Dar dacă Jesse nu se referise la un pericol iminent în acea noapte, ci la unul care îi amenința pe ei toți? Lucie s-a cutremurat și și-a aruncat privirea spre lac, unde totul părea să decurgă normal — Charles și Ariadne vorbeau cu Barbara și cu Oliver; Alastair arunca pietricele pe suprafața lacului împreună cu Augustus Pounceby. Dintr-un motiv oarecare, Rosamund și Piers Wentworth păreau plini de sine. Catherine Townsend naviga o barcă micuță cu deosebit talent.

Lucie a auzit-o pe Cordelia spunându-i lui Matthew că stătea să plouă. Câțiva nori negri se alergau pe cer, aruncând umbre pe suprafața argintie a apei. Lucie a rămas o clipă fără respirație. Sigur mintea îi juca feste, sigur i se părea doar că reflexia norilor devenea mai densă și mai întunecată.

— Cordelia! a șoptit ea. O ai pe Cortana cu tine?

Cordelia s-a uitat încurcată la Lucie.

— Da, bineînțeles. Este sub pătură.

— la-o!

Lucie s-a ridicat în picioare, simțind-o pe Cordelia cum scoate sabia lucitoare și aurie fără a mai pune vreo întrebare. Era pe cale să strige când apele lacului s-au învolburat brusc, iar un demon a ieșit la suprafață.

— Aceea era Cordelia Carstairs, a zis Grace.

Fata se apropiase de James când acesta îi făcuse semn, dar se oprise la câțiva metri mai departe, părând neliniștită.

James o văzuse arareori pe Grace la lumina soarelui; îi amintea de o floare ofilită, de noapte, pe care soarele o pârjolea

rapid. Pălăria umbrea ochii lui Grace, iar cizmele ivoar din piele de ied erau înfipte cu fermitate în iarba înaltă. James se întrebase întotdeauna de ce se preocupa Tatiana ca Grace să aibă cele mai frumoase și la modă haine când îi păsa atât de puțin de orice altceva.

— Da? a zis James.

Lui Grace nu îi stătea în fire să fie geloasă și nici nu era sigur că despre astea era vorba. Fata părea îngrijorată, dar acest lucru putea însemna multe.

— Știi că cei din familia Carstairs ne sunt prieteni vechi.

James a întins mâna, iar brățara de argint a lucit în soare.

— Grace! Ești departe și am fost departe unul de celălalt pentru prea mult timp.

Tânăra a făcut un pas spre el și a zis:

— Iți amintești când mi-ai povestit despre Cordelia? In vara aceea, după ce ai avut febra rea?

Ușor încurcat, James a clătinat din cap. își amintea că avusese febră, bineînțeles, își aducea aminte vocea Cordeliei, care îi ținuse companie

ca prin vis. Fata fusese bună cu el, însă nu își aducea aminte să îi fi povestit ceva lui Grace.

— Nu, a spus el. Nu chiar, însă eu ți-am spus mereu totul, așa că nu mi se pare surprinzător.

— Nu mi-ai povestit doar că ți-a stat alături când ai fost bolnav, a zis Grace. Mi-ai vorbit despre *ea.* Despre Cordelia.

— Despre Cordelia?

James și-a coborât mâna, aducându-și aminte de pădurea Brocelind, de lumina care se strecura printre frunzele verzi, de cum obișnuiau să stea întinși unul lângă celălalt și să își spună totul.

— Nu cred că știu prea multe lucruri despre ea, a zis James, dân- du-și seama, cu un sentiment surprinzător de neplăcut, că acesta era adevărul.

Presupunea că i-ar fi putut spune lui Grace cum Cordelia îl

rugase să o ajute să își găsească un partener, însă, dintr-un motiv sau altul, nu voia.

— Ea și familia ei au fost dintotdeauna persoane reținute. Lucie o cunoaște mult mai bine decât mine. îmi amintesc că odată...

— Ce este?

Grace se apropiase de el. James îi putea simți parfumul pe când fata și-a ridicat capul spre el; parfumul erau mereu același, de violete.

— Ce îți amintești?

— Lucie a căzut de pe marginea unui stânci, a zis el lent.

Era o amintire ciudat de ștearsă. Se afla acolo un câmp de margarete[X]— Cordelia fusese foarte curajoasă; așa căpătase porecla de Daisy.

— în Franța. Cordelia era cu ea. Ar fi fost un accident grav, însă Cordelia a prins-o de încheietură și a ținut-o ore întregi, până le-am găsit. întotdeauna îi voi fi recunoscător pentru că mi-a salvat sora.

Lui James i se părea că Grace se relaxase ușor, deși nu ar fi știut să spună de ce.

— îmi pare rău că ți-am întrerupt conversația cu prietena ta, a zis Grace. Doar că a trecut așa de mult timp de când nu am mai fost singuri!

Un soi de neliniște a răscolit trupul lui James.

— Voiai să îi cunoști pe Matthew, pe Christopher și pe Thomas, a zis el. Te-aș putea duce...

Grace a clătinat din cap, iar James a rămas, ca întotdeauna, șocat de frumusețea ei. Era rece și perfectă — nu, Grace nu era glacială, și-a zis James. Grace își ținea emoțiile în frâu pentru că suferise mult din pricina pierderii părinților ei, dar și a ciudățeniilor și a cruzimii Tatianei. Dar nu era același lucru cu un suflet rece. Obrajii fetei erau aprinși, iar ochii ei luceau cu pasiune.

— Vreau să mă săruți, a zis ea.

James nu se gândise niciodată să o refuze.

X *Daisy,* „margaretă” (n. tr.).

Soarele strălucea cu putere pe când James s-a întins spre fată; era atât de strălucitor, că îi înțepa ochii. A tras-o spre el: Grace era micuță, rece și ușoară, delicată ca o pasăre. Pălăria i-a lunecat de pe cap pe când și-a înclinat fața spre el. James a simțit dantela foșnindu-i în mâini pe când îi înconjura talia și atingerea rece și moale a buzelor ei. Soarele era un ac încins care îi țintuia pe amândoi locului. Pieptul lui Grace se ridica și cobora lipit de al lui; fata tremura ca și cum i-ar fi fost frig. Mâinile ei i-au cuprins umerii. Pentru o clipă, James nu a mai putut simți decât buzele ei lipite de ale lui, gustul ei ca bomboanele de zahăr care se topeau pe limbă. Ochii lui James au început să ardă, deși erau închiși. Simțea că rămăsese fără respirație și că îi era rău, ca și cum s-ar fi scufundat în apă sărată și ieșise la suprafața prea târziu. Ceva era în neregulă. Trăgând aer brusc și stăpânit de greață, James s-a dezlipit de Grace. Fata și-a dus mâna la gură. Pe fața ei se citea o emoție la care James nu se așteptase — panică incontestabilă.

— Grace..., a început el când în urechi i-au răsunat țipetele ce răzbăteau dinspre lac.

Și nu era doar o persoană care țipa, așa cum făcuse Oliver noaptea trecută, ci se puteau auzi mai multe voci stăpânite de groază.

James a cuprins-o pe Grace și a împins-o spre pavilion. Grace nu știa să lupte — nu fusese niciodată antrenată. Fata îl privea încă terifiată.

— Stai aici! a zis el autoritar și a pornit în goană spre lac.

Cordelia nu a văzut când se întâmplase. Până să își scoată sabia din teacă, demonul sărise deja din apă și se năpustise asupra lui Piers

Wentworth. Tânărul se scufundase în unde, urlând de durere, dând din picioare și zvârcolindu-se.

S-a creat imediat busculadă. Vânătorii de umbre țipau — unii săriseră spre Piers, în frunte cu Alastair și cu Rosamund, și

încercau să dezlipească creatura de pe trupul tânărului. Charles o împinsese pe Ariadne în spatele lui — fata părea cumplit de supărată — și le striga tuturor să se îndepărteze de lac. Barbara țipa ceva ce suna a: „Ce se întâmplă? Ce se întâmplă?”

Dar Cordelia nu se putea gândi decât la un singur lucru: Alastair. Fata a alergat spre mal. Putea vedea părul deschis al lui Alastair prin îmbulzeală. Pe când se apropia de el, l-a observat pe Piers zăcând nemișcat la marginea apei: valurile de pe mal erau roșii de sânge, iar o dâră arămie se întindea spre larg. Rosamund căzuse în genunchi lângă tânăr și țipa disperată. Demonul dispăruse, deși Cordelia nu văzuse pe nimeni ucigându-1.

Alastair se depărtase de Piers; Ariadne era în genunchi, lângă băiatul căzut, și avea rochia murdară de sânge și de nisip. Pe când Cordelia se apropia de fratele ei, a văzut că și acesta era murdar de sânge. Fata a ajuns la el, cu respirația întretăiată, croindu-și cale prin haosul dezlănțuit.

— Alastair...

Fratele Cordeliei părea șocat. Vocea ei l-a readus la realitate: băiatul a prins-o de braț și a tras-o spre iarbă.

— Cordelia, pleacă de aici...

Fata s-a uitat speriată în jur. Vânătorii de umbre alergau pretutindeni, răstumând coșuri și călcând în picioare mâncarea.

— Alastair, ce s-a întâmplat? Ce este?

Fratele ei a clătinat din cap, cu o expresie groaznică pe chip.

— Nu am nici cea mai mică idee.

James a coborât în fugă mica pantă verde spre lac. Cerul se întunecase, pătat pretutindeni de nori: în depărtare putea vedea mundanii ieșind grăbiți din parc, de teama ploii. Apa lacului se preschimbase din argintie în cenușie și era tulburată de vântul puternic. O grămadă mică de oameni se strânsese la marginea lacului. Picnicul fusese abandonat: sticle și coșuri zăceau răsturnate, iar vânătorii de umbre își trăgeau cu toții

armele. James i-a zărit pe Matthew și pe Lucie în mulțime: Matthew îi întindea lui Lucie un pumnal serafic stins din propria lui centură. Apoi i s-a părut că vede părul roșcat al Cordeliei, undeva aproape de marginea lacului, tocmai pe când Barbara venea în fugă spre el. Ochii fetei erau holbați și plini de spaimă; Oliver o urma cu pași repezi, hotărât să o prindă din urmă.

Fata a ajuns prima la James.

— Jamie... Jamie...

Barbara i-a înșfăcat mâneca.

— A fost un demon. L-am văzut atacându-1 pe Piers.

— Piers este rănit?

James și-a întors capul ca să vadă mai bine. Nu-1 plăcuse niciodată pe Piers Wentworth, dar asta nu însemna că îi dorea răul.

— Barbara.[1]

Oliver a ajuns în dreptul lor, cu respirația tăiată din cauza lipsei de exercițiu.

— Draga mea! Demonii nu suportă lumina soarelui. Știi prea bine.

Barbara și-a ignorat pretendentul.

— James! a șoptit ea, coborându-și tonul vocii. Tu poți vedea lucruri pe care alții nu le pot zări. Ai văzut ceva aseară?

James a privit-o surprins. Cum de știuse ea că fusese, pentru scurt timp, în lumea umbrelor?

— Barbara, eu nu...

— Eu am văzut, a șoptit ea. Am văzut... siluete, siluete neclare și întunecate... și am văzut cum mă prinde ceva și mă trage în jos.

Inima lui James bătea să îi sară din piept.

— Am văzut o altă umbră acum — a sărit spre Piers și a dispărut —, dar a fost acolo...

Oliver i-a aruncat lui James o privire enervată.

— Barbara, nu te agita mai tare! a zis el, tocmai pe când Matthew apărea, îndreptându-se glonț spre James.

în spatele lui Matthew, mulțimea se dădea la o parte: James îi putea vedea pe Anna cu Ariadne și Thomas, îngenuncheați cu toții în jurul trupului lui Piers, aflat pe pământ Thomas își lepădase sacoul și îl apăsa pe gâtul lui Piers; chiar și de la acea

distanță, James putea vedea sângele.

— Unde este Charles? a întrebat James pe când se apropia Matthew.

Charles era, până la urmă, cea mai apropiată legătură cu Consulul pe care o aveau acolo.

— S-a dus să ridice niște protecții împotriva mundanilor, a zis Matthew.

Vântul bătea din ce în *ce mai* puternic, făcând frunzele de pe jos să se ridice în mici vârtejuri.

— In acest moment, cineva trebuie să-1 ducă degrabă pe Piers la infirmerie.

— Mai trăiește? a întrebat James.

— Da, dar situația lui nu arată prea bine, a răspuns Matthew, ridi- cându-și vocea ca să se facă auzit prin vuietul vântului. Desenează *iratze* pe el, dar nu par să funcționeze.

Privirea lui James a întâlnit-o pe a lui Matthew. Nu existau decât câteva feluri de răni pe care runele nu le puteau vindeca. Rănile infectate de otrava demonilor erau unele dintre ele.

— Ți-am spus! a strigat Barbara. Demonul i-a sfâșiat gâtul...

Fata s-a oprit, privind spre malul înverzit al apei, la copacii care împrejmuiau lacul. James i-a urmărit privirea și a înmărmurit de groază. Parcul era un tablou cenușiu răscolit de vânt: lacul era negru, iar bărcile de pe el se răsuceau și se dezumflau bizar. Nori de culoarea vânătăilor erau presărați pe un cer de culoarea oțelului. Singura urmă de lumină era o licărire aurie, undeva, în depărtare, însă era prinsă în mulțimea de nefilimi ca un licurici captiv într-un borcan; James nu reușea să își dea seama ce era. Crengile copacilor biciuiau aerul, făcând vântul să se pornească și mai puternic. Arborii colcăiau de umbre neregulate și întunecate, așa cum le descrisese Barbara. Erau umbre înarmate cu gheare, desprinse dintr-o beznă mai mare. James nu își putea da seama câte erau. Cel puțin câteva zeci. Matthew privea oroarea cu chipul alb. *'Vede*

ce văd și eu, și-a dat seama James. *Le poate vedea și el.*

Sărind din copaci, demonii au început să gonească în direcția lor.

Demonii goneau pe iarbă ca niște cerberi ieșiți din iad, sărind și galopând în tăcere. Pielea lor era aspră și încrețită, de culoarea onixului;

ochii lor păreau niște flăcări negre. Demonii au traversat parcul ca niște săgeți sub cerul întunecat de nori plumburii.

Lângă Cordelia, Alastair și-a desprins un cuțit din buzunarul saco- ului și l-a ridicat.

— *Micah!* a strigat el — fiecare pumnal serafic trebuia să primească numele unui înger pentru a fi activat.

Lucirea delicată a cuțitului a devenit pe dată o vâlvătaie. Flăcările au împânzit peisajul pe când lamele armelor se aprindeau pretutindeni; Cordelia putea auzi numele îngerilor strigate, dar glasurile vânătorilor de umbre răsunau lent, ca paralizate. Trecuse o lungă perioadă de relativă pace și nimeni nu se aștepta la un atac în miezul zilei.

Totuși, iată că se întâmpla! Demonii s-au năpustit asupra lor ca un val și au căzut asupra nefilimilor. Cordelia nu se așteptase niciodată să se trezească brusc în toiul unei bătălii. Sperase să ucidă câte un demon când și când, patrulând, dar așa ceva... era pur și simplu haosul dezlănțuit. Doi demoni cu chipuri sălbatice, de câini, s-au năpustit asupra lui Charles și a lui Ariadne; Cordelia s-a aruncat în fața lor și a fost aruncată cât colo. Apoi a auzit pe cineva strigând numele lui Charles: un moment mai târziu, al doilea demon se năpustise asupra lui Ariadne. Fălcile lui se încleștaseră în umărul fetei, iar demonul începuse să-i tragă corpul pe iarbă, pe când tânăra se zbătea. Cordelia a dat să fugă după ea, dar o umbră întunecată cu falei larg deschise și ochi aprinși ca doi cărbuni a răsărit în fața ei. Cordelia nu avea glas să țipe. Și-a rotit sabia într-un arc de foc, iar dâra aurie a tăiat întunericul: limfa s-a revărsat din demon, iar fata aproape că a căzut pe spate. S-a întors și a văzut-o pe Anna gonind în

urma lui Ariadne. în mână ținea un pumnal lung și argintiu. Anna a înfipt lama în spatele demonului, iar creatura a dispărut, lăsându-și în urmă limfa scârboasă.

Mai mulți demoni au sărit la atac. Anna i-a aruncat o privire neajutorată lui Ariadne, care zăcea pe iarba însângerată, și s-a întors țipând. Curând i se alăturau și alții — Thomas, a cărui boleadora biciuia aerul, și Barbara și Lucie, înarmate cu pumnalele lor serafice.

Un demon s-a aruncat asupra lui Alastair. Cordelia a abătut sabia asupra lui, formând un arc luminos, și a tăiat capul bestiei.

Alastair a privit-o arțăgos.

— Serios! a zis el. Aș fi putut face asta de unul singur.

Cordelia s-a gândit o clipă să îl ucidă pe Alastair, dar nu avea timp — cineva țipa. Era Rosamund Wentworth, care refuzase să se dezlipească de fratele ei. Fata se ghemuise asupra trupului însângerat în timp ce un demon își clănțănea dinții în direcția ei. James a început să alerge spre ea, ținându-și strâns în mână pumnalul serafic. James a sărit în aer, a aterizat pe spatele demonului și și-a înfipt lama în gâtul lui. Limfa s-a revărsat pe când demonul dispărea în neant. Cordelia l-a văzut pe James întorcându-se pe călcâie, cercetând peluza și găsindu-1 pe Matthew. *Parabatai~ul* lui avea un cuțit curbat în mână și stătea alături de Lucie, de parcă ar fi intenționat să alunge orice demon ar fi îndrăznit să se apropie de ea.

James fugea spre Matthew și spre sora lui, tocmai pe când un alt țipăt a sfâșiat aerul. Era Barbara. Una dintre umbrele demonice se repezise asupra lui Oliver, trântindu-1 la pământ, și acum își înfipsese colții în piciorul Barbarei, care a țipat în agonie și a căzut la pământ. O clipă mai târziu, James era lângă ea; s-a aruncat asupra creaturii ce acoperea trupul Barbarei, trântind-o într-o parte. Demonul și James s-au rostogolit imul peste altul în timp ce țipetele se rostogoleau, la rândul lor, în mulțimea de vânători de umbre.

Matthew s-a aruncat înainte, întorcându-se perfect în aer, și a lovit demonul cu piciorul, eliberându-1 pe James. Matthew a

aterizat tocmai pe când James sărea în picioare, scoțând un pumnal din centură. Băiatul l-a aruncat, iar lama lui s-a înfipt în coasta demonului, care a dispărut scuipând și sâsâind.

Apoi s-a lăsat liniștea.

Cordelia nu știa dacă demonii fuseseră înfrânți sau dacă se retră- seseră de teamă ori victorioși. Poate că făcuseră tot ce fuseseră meniți să facă în ceea ce privea pagubele. Nimeni nu putea ști. înghețați pe loc de șoc, răniți și însângerați, vânătorii de umbre care se adunaseră în Regent’s Park pentru un picnic liniștit se priveau unii pe alții pe deasupra ierbii roșii.

Nu mai rămăsese nimic din picnicul Ion iarba ardea pe alocuri din cauza limfei acide, iar coșurile și păturile erau împrăștiate și distruse.

Dar nimic din toate acestea nu conta. Ceea ce conta erau cele trei siluete care zăceau nemișcate pe iarbă. Piers Wentworth avea cămașa udă de sânge, iar sora lui plângea în hohote aplecată asupra trupului lui. Barbara Lightwood era în brațele lui Thomas, iar Oliver desena rune după rune pe brațul ce îi atârna din umăr. Și Ariadne, prăbușită ca o păpușă din cârpe, în rochia ei roz, pătată de roșu. Charles era îngenuncheat lângă ea, dar capul fetei se afla în poala Annei, iar sânge roșu i se scurgea din gură. Poate că demonii plecaseră, dar în urmă lor lăsaseră un dezastru.

CÂZUȚI ÎN NOAPTE

Ca un șir de aur, lămpile licăresc;
Rubiniu, felinarele birjelor lucesc,
Saltă și tremură ca licuricii tn noapte;
La apus, vântul
Incetat-a-și suflarea-i de moarte
Și orașul iar frumos răsare
Spulberând și ceața, și a ei răcoare.

Amy Levy, „O zi de martie în Londra”

Cordelia s-a aplecat spre Lucie pe când săltau în trăsura Institutului, înconjurate de traficul amestecat de omnibuze, automobile și pietoni. Reclamele treceau prin fața ochilor lor în goana cailor. HOTELUL HORSESHOE. BERE LA TREI GUINEE. NAVELE CU ABURI NEW PALACE. Se vedeau pancarte făcând reclamă unor croitorii și pescării, tonicelor pentru păr și tipografiilor ieftine. Era o lume din ce în ce mai depărtată de cea pe care Cordelia tocmai o lăsase în urmă în Regent’s Park. O lume în care nimicurile contau.

Matthew ședea vizavi de cele două fete pe canapeaua tapisată a trăsurii și strângea în pumni pernele de sub el. Părul îi era ciufulit în toate părțile, ca al unui nebun. Sacoul de in și cravata îi erau pătate de sânge și de limfa. In momentul în care demonii dispăruseră, James plecase în goană pe Balios, unul dintre caii tatălui său, sperând să ajungă degrabă la Institut și să îi pregătească pe cei de acolo pentru sosirea răniților. Charles părăsise degrabă locul, împreună cu Ariadne,

în trăsura Consulului, lăsându-1 pe Matthew să facă drumul alături de Cordelia și de Lucie.

Alastair se întorsese în Kensington ca să îi povestească Sonei ce se întâmplase. Cordelia era pe jumătate bucuroasă de rănile provocate de limfa demonilor pe mâinile ei: îl informase pe Alastair că avea nevoie de tratament la infirmeria Institutului și, în plus, își putea oferi ajutorul. Până la urmă, trebuiau să fie atenți la ce impresie lăsau în cadrul Enclavei.

— *Acum?* o întrebase el, străfulgerând-o cu ochii lui negri. In acest moment îți faci griji în legătura cu impresia pe care o lăsăm noi în ochii societății din Londra?

— Este important, Alastair, replicase ea. O fac pentru tata.

Alastair nu mai protestase. Cordelia fusese ușor surprinsă; știa că fratele îi considera planul inutil. Se certaseră din cauza aceasta la Ci- renworth, iar fata îi spusese că nu putea înțelege de ce nu era alături de ea pentru a veni în ajutorul tatălui lor, de ce părea să fi renunțat la orice speranță când nu încercaseră să găsească o soluție. Alastair îi răspunsese că ea nu putea înțelege.

— Tot nu pricep cum a fost posibil, a zis Lucie. Demonii nu ies pe timpul zilei. Pur și simplu, nu se arată la față.

— Am mai auzit de cazuri în care au ieșit la adăpostul norilor, a spus Cordelia. Dacă soarele nu poate pătrunde deloc...

Matthew a râs răgușit.

— Aia nu a fost o furtună normală. Și în același timp nu am auzit niciodată de demoni care să poată controla vremea.

Matthew a scos o butelcă argintie din buzunarul vestei, iar Lucie l-a străfulgerat cu privirea înaintea de se uita în altă parte.

— Ai văzut rănile? a întrebat ea. Nu am mai văzut niciodată așa ceva. Pielea Barbarei se facea neagră pe marginea mușcăturii...

— Nu ai mai văzut vreodată așa ceva pentru că nu s-a mai întâmplat niciodată așa ceva, a replicat Matthew. Demoni care să își aducă întunericul cu ei? Care să ne atace când suntem vulnerabili pentru că noi avem impresia că nu putem fi asaltați?

— Matthew, a zis Cordelia aspru, nu o mai speria pe Lucie când, de fapt, nici nu știm bine cu ce avem de-a face.

E>120
LANȚUL DE AUR

Matthew a luat o înghițitură din butelcă pe când trăsură sălta hur- duicăindu-se prin Ludgate Circus, intrând pe Fleet Street. Cordelia simțea mirosul înțepător și dulceag al alcoolului, la fel de familiar ca și propria ei copilărie.

— Lucie nu se sperie așa ușor, nu-i așa, Luce?

Lucie și-a încrucișat brațele peste piept.

— Mi-e teamă pentru Barbara, pentru Ariadne și pentru Piers, a zis ea. Voi nu sunteți îngrijorați? Barbara este ruda noastră, iar Ariadne este una dintre cele mai bune persoane pe care le cunosc.

— Nu există vreo protecție specială în lumea asta care să-i ferească pe oamenii buni de rău, a început Matthew, întrerupându-și vorba sub privirile furioase ale Cordeliei.

Băiatul a mai luat o înghițitură de alcool și a zâmbit larg.

— Da, sunt o bestie. Știu prea bine.

— Atunci încetează! a zis Cordelia. Tata ne spunea că a te panica înainte să ai toate informațiile este ca și cum ai duce bătălia în locul dușmanului.

— Și cine este dușmanul? a întrebat Lucie. Presupun că este vorba despre demoni, dar demonii atacă, de obicei, fără a avea vreo strategie sau metodă. Demonii aceștia i-au ocolit pe mundanii din parc și ne-au atacat direct pe noi.

— Faptele demonilor nu sunt întotdeauna rezultatul întâmplării, a replicat Cordelia. Poate că responsabil este un magician care a invocat o turmă de demoni sau poarte chiar un Demon Căpetenie ce a vrut să se distreze. Demonii de rând sunt ca niște animale, însă, dacă am înțeles eu bine, demonii de rang înalt se comportă ca oamenii.

Ajunseseră la Institut. Matthew i-a aruncat Cordeliei o privire surprinsă pe când trăsura intra pe sub poarta cu îndemnul ei latinesc: PULVIS ET UMBRA SUMUS. *Suntem praf și umbre.*

Pe când trăsura oprea în curte, Matthew s-a întins să deschidă portiera. A sărit jos și s-a întors pentru a le ajuta pe

Cordelia și pe Lucie. Curtea era deja plină de trăsuri — Cordelia a recunoscut simbolul familiei Inchizitorului, un pod în arcadă, pe una dintre ele. II vedea și pe Balios, care avea frâiele legate de un stâlp aflat în apropierea treptelor principale. Calul era în spume; James pesemne că îi dăduse pinteni pe străzile orașului.

Pe când o altă trăsură intra cu zgomot pe poarta Institutului, Matthew și-a coborât privirea furioasă asupra butelcii care era, din câte se părea, goală.

— Cred că mă duc la o plimbare, a zis el. Mă întorc în curând.

— *Matthew!* s-a răstit Lucie, uitându-se la el oripilată. Dar infirmeria. .. Thomas au nevoie de noi.

— Nu-mi place să văd oameni bolnavi, a răspuns Matthew scurt, plecând și măsurându-și pașii cu multă grijă.

Cordelia se întreba ce fusese în butelca lui Matthew. Presupunea că fusese o băutură destul de tare. Lucie părea furioasă.

— Cum poate să fie așa de...

Fata și-a întrerupt vorba pe când noua trăsură se oprea, iar Gabriel și Cecily Lightwood au ieșit în grabă. Gabriel părea tulburat; alături de el, Cecily ținea în brațe un băiețel brunet, cu ochii albaștri. Cordelia bănuia că era vorba de Alexander, cel mai tânăr verișor al lui Lucie.

— Lucie! a strigat Cecily, dând fuga spre nepoata ei.

Cordelia a rămas în urmă, stăpânită de stânjeneală. Momente ca acesta îi aduceau aminte de cât de departe crescuse de asemenea legături. Și nu doar din punct de vedere geografic, ci și social. Alastair se bucurase, cel puțin, de anii petrecuți la Academie. Lumea aceasta, lumea lui Lucie și a lui James, era un univers al familiei și al prietenilor care se iubeau unul pe celălalt, dar care nu o cunoșteau deloc pe ea.

— Dar nu înțeleg, zicea Cecily. Am primit mesajul Armei, dar un atac demonic *tn miezul zilei?* Nu are niciun sens. Nu este posibil să fi fost altceva?

— Poate că a fost, mătușă Cecily, dar acele creaturi au lăsat în urma lor același gen de răni pe care le fac demonii, a zis

Lucie. Iar sângele lor era limfa.

Gabriel și-a așezat mâna pe umărul lui Lucie.

— Jumătate de Enclavă a fost trimisă în parc pentru a-i ajuta pe cei încă aflați acolo și a descoperi ce s-a întâmplat. A fost, cel mai probabil, o ciudățenie, Luce. A fost un lucru oribil, dar nu cred că se va mai întâmpla.

— Și Jem... Fratele Zachariah va fi acolo cu ceilalți Frați Tăcuți, a zis Cecily, aruncând o privire spre Institut. O vor vindeca pe Barbara și pe ceilalți. Știu că vor reuși.

Fratele Zachariah. Jem.

Bineînțeles că avea să fie și el acolo, și-a dat seama Cordelia. Jem Carstairs era un Frate Tăcut foarte dedicat și loial Institutului londonez. *I~aș putea vorbi despre tata,* s-a gândit ea. Știa că Jem sosise la Londra pentru a ajuta răniții, dar și tatăl ei avea nevoie de ajutor la fel de mult ca oricine altcineva, iar în Institut se aflau și Frații Tăcuți.

Trecându-și privirea de la Gabriel la Cecily, fata a zis:

— V-ar deranja dacă v-aș însoți la infirmerie? Dacă există bandaje, mi-aș putea înfășură mâinile...

Lucie s-a uitat la Cordelia, plină de regret.

— Daisy! Mâinile tale! Ar fi trebuit să îți fac zeci de *iratze,* sute de *iratze.* Doar că ai fost așa de curajoasă...

Oh, cerule! Cordelia nu intenționase să o facă pe Lucie să se simtă vinovată.

— Serios, nu doare decât un pic...

Cecily i-a zâmbit fetei.

— Ai vorbit ca o adevărată Carstairs. Nici Jem nu ar fi recunoscut în ruptul capului când îl durea ceva.

Femeia l-a sărutat pe Alexander pe creștetul capului pe când copilul se zbătea, dorind să fie lăsat jos din brațe.

— Vino, Lucie, hai să îți conducem viitoarea *parabatai* la infirmerie!

James nu mai văzuse niciodată infirmeria într-o asemenea stare. Bineînțeles că auzise povești de la mama și de la tatăl lui despre urmările Războiului Mecanic, despre morți și despre răniți, dar, în timpul vieții lui, nu văzusem mai mult de un pacient sau doi în sala de tratamente. Thomas ajunsese odată acolo pentru o săptămână când căzuse din copac și își rupsese piciorul. Stătuseră treji nopți la rând, jucând cărți și mâncând tartele cu gem ale lui Bridget. James fusese dezamăgit când runele de vindecare își făcuseră, în cele din urmă, efectul, iar Thomas trebuise să se întoarcă acasă.

Scena era foarte diferită acum. Sala era deja aglomerată: erau acolo multi vânători de umbre arși de limfa sau cu tăieturi și vânătăi. Pe o masă improvizaseră un punct de tratament, unde Tessa și Will — cu ajutorul Fraților Tăcuți — se ocupau de bandaje și de runele de vindecare pentru toți cei care aveau nevoie de ele.

Cei trei răniți grav fusese culcați pe paturi, în capătul sălii, unde un paravan îi proteja de haosul din infirmerie. James nu putea să nu privească însă mai ales în direcția lui Thomas — ceilalți membri ai familiei Lightwood nu sosiseră încă, iar Thomas ședea tăcut lângă Barbara. James voise să îi stea alături, dar Thomas îi spusese că prefera să rămână singur lângă sora lui. Tânărul îi ținea mâna într-a lui pe când unchiul Jem avea grijă de rănile fetei: ea stătea întinsă și nemișcată, iar respirația era singurul lucru care indica faptul că era încă în viață.

Fratele Shadrach, Fratele Enoch și Jem sosiseră la doar câteva momente după ce James anunțase Institutul despre atac. Shadrach era aplecat asupra lui Piers și îl trata cu o tinctură care era menită să înlocuiască din sângele pierdut. Fratele Enoch ședea ghemuit lângă Ariadne și nu arăta prea optimist. Inchizitorul Bridgestock și soția lui se strângeau în brațe nu foarte departe de fiica lor și schimbau priviri înspăimântate. Nu putuseră avea copii și o adoptaseră pe orfana Ariadne de la

Institutul din Bombay, tratând-o întotdeauna ca pe o comoară prețioasă. Charles ședea moale într-un scaun din apropiere: ca și Barbara, Ariadne nu mișca, în afară de pieptul care i se ridica ușor sub respirația slabă. I se vedeau vinișoarele de sub pielea încheieturilor și a tâmplelor.

James era încă murdar de iarbă, de nisip și de sudoare; cu toate acestea, stătea în spatele mesei, tăind și rulând bandaje. Dacă Thomas nu îl voia alături, atunci avea să ajute în orice alt fel putea. James auzea frânturi de conversație plutind deasupra vocilor șoptite:

— Au fost demoni, Townsend. Sau cel puțin au fost fie demoni, fie vreo creatură pe care nu am mai întâlnit-o înainte...

— Acestea sunt urmele unui atac demonic, de gheare și de colți. Nu există vreo rană produsă de repudiați care să fie imună la runele

de vindecare, însă acestea par a fi. Trebuie să aflăm ce otravă este în trupul lor și să găsim un leac care...

— Dar lumina soarelui...

— Cine este încă în parc? Are cineva o listă cu numele celor pre- zenți la picnic? Trebuie să ne asigurăm că nu a fost nimeni lăsat în urmă...

James s-a gândit la Grace. Și-ar fi dorit să îi fi putut vorbi după atac, dar Balios, deși avea aproape douăzeci și opt de ani, era cel mai rapid cal din parcul acela și doar James îl putea călărea — James sau Lucie, iar Lucie voise să rămână alături de Cordelia. In cele din urmă, Christopher, care arăta mai speriat decât fusese el în timpul atacului demonic, se oferise să o conducă pe Grace la Chiswick, în trăsura lui, din moment ce Charles plecase deja în grabă cu Ariadne spre Institut. James nu se putea gândi decât cu groază la reacția Ta- tianei la primirea veștii despre atacul demonic. Nu l-ar fi mirat deloc dacă Tatiana ar fi hotărât că Londra era prea periculoasă și o țâra pe Grace înapoi în Idris.

James. Vocea era șoptită, ca un ecou în mintea lui. James a

știut imediat cine îi vorbea. Doar Frații Tăcuți puteau comunica așa, iar băiatul nu l-ar fi putut confunda niciodată pe Jem cu vreo altă persoană.

James, pot vorbi ceva cu tine?

James și-a ridicat privirea și l-a văzut pe Jem, înalt și sumbru, îmbrăcat în roba lui ca pergamentul, ieșind din infirmerie. James a așezat bandajele pe masă și s-a strecurat pe ușă și în coridorul de afară. Și-a urmat unchiul în salonul de muzică, tăcuți amândoi.

Coridoarele Institutului fuseseră reamenajate de Tessa cu câțiva ani în urmă. Tapetul victorian închis la culoare fusese înlocuit cu o vopsea deschisă și pereți din piatră adevărată. Sfeșnice frumos sculptate răsăreau din perete la intervale regulate, fiecare dintre ele în forma unuia dintre simbolurile familiilor de vânători de umbre: Carstairs, Ke, Herondale, Wrayburn, Starkweather, Lightwood, Blackthorn, Monte- verde, Rosales, Bellefleur. Era felul Tessei de a spune că erau cu toții vânători de umbre cu drepturi egale în Institut. Nu că cei din Conclav

ar fi tratat-o mereu pe mama lui ca pe o egală, s-a gândit James. Băiatul a dat uitării gândul; bârfele care circulau despre mama lui, despre el și despre Lucie îi făceau mereu sângele să clocotească de furie.

Salonul de muzică era folosit arareori — Lucie nu era deloc talentată, iar James cântase la pian vreme de câțiva ani, apoi abandonase. Pe ferestre se scurgea o lumină aurie, care scotea în evidență dansul firelor de praf. Un pian mare, acoperit pe jumătate cu o pânză albă, stăpânea un colț al camerei.

Vioara lui Jem, aflată la loc de cinste — era o Stradivarius sculptată din lemn moale —, ședea într-o casetă deschisă, pe o masă înaltă. James își văzuse tatăl intrând în acea încăpere doar pentru a atinge vioara și a privi la ea cu ochi melancolici. Se întreba dacă și el ar fi făcut același lucru cu obiectele lui Matthew, dacă se întâmpla să își piardă vreodată *parabatai-ul.*

James a alungat acest gând din minte. Matthew era ca hrana, somnul, respirația; nu ar fi putut trăi în absența lui.

Ți-am primit mesajul, a zis Jem. *Cel pe care l-ai trimis aseară.*

James a început:

— Aproape că uitasem.

Se vedea în oglinda cu ramă de aur de pe perete: avea iarbă în păr și o zgârietură însângerată pe obraz. Arăta ca scăpat de la balamuc.

— Nu sunt sigur dacă mai contează acum.

S-ar putea să conteze, a spus Jem.

Unchiul lui James părea tensionat, dacă un asemenea termen se putea aplica unui Frate Tăcut.

Barbara nu își pierduse cunoștința când am ajuns aici. Mi-a spus că tu...

— Eu? a zis James speriat.

Mi-a șoptit: „James trebuie protejat". Te-ai preschimbat în umbră la lac?

— Nu! a zis James. Am văzut tărâmul umbrelor noaptea trecută — și azi iar —, dar nu am devenit eu însumi o umbră. Am reușit să mă controlez.

Jem s-a relaxat ușor. *James,* a zis el. *Știi că am tot încercat să aflu ce Demon Căpetenie a fost bunicul tău. Abilitatea ta...*

— Nu este o abilitate, a spus James. Este un blestem.

Nu este un blestem.

Tonul lui Jem era tăios.

Nu este un blestem, la fel cum nici magia magicienilor nu este blestem, ori puterea mamei tale.

— Tu mi-ai spus mereu că este o putere periculoasă, a zis James.

Unele daruri sunt periculoase. Și este un dar, chiar dacă vine din partea îngerilor decăzuți.

— Un dar pe care nu îl pot folosi în niciun fel, a spus James. Noaptea trecută, când am lunecat în beznă, a văzut o umbră trăgând-o pe Barbara de picior. Apoi, azi, pe malul lacului, a fost trasă de picior de un demon.

James și-a încleștat dinții.

— Nu știu ce înseamnă. Viziunile nu mă ajută și nici nu m-au lăsat să o ajut pe Barbara sau pe ceilalți.

James a ezitat.

— Poate dacă am relua lecțiile, am putea învăța mai multe despre tărâmul umbrelor; poate încearcă să îmi trimită un soi de semnal...

Da, a zis Jem. *Ar fi înțelept să ne continuăm lecțiile. Dar nu putem începe acum. Nu am mai văzut niciodată un fel de otravă precum cea care suge viața celor atacați. Și nici ceilalți Frați Tăcuți nu au mai văzut așa ceva. Trebuie să ne îndreptăm toate forturile în direcția aflării unui remediu.*

Ușa s-a deschis, iar Will a vârât capul în salonul de muzică. Bărbatul părea obosit. Avea mânecile cămășii rulate până la coate, iar cămașa era pătată de tincturi și de unguent. Totuși, a reușit să zâmbească, văzându-i pe James și pe Jem.

— Este totul în regulă?

— Unchiul Jem își facea griji pentru mine, a spus James. Dar sunt bine.

Will a venit lângă fiul său și l-a tras într-o îmbrățișare rapidă și puternică, zicând:

— îmi pare bine să aud asta, Jamie *bach*[XI]*.* Gideon și Sophie au ajuns și, văzându-i cu Barbara...

Will l-a sărutat pe James pe creștetul capului.

— Nici nu îndrăznesc să îmi imaginez.

Ar trebui să mă întorc la infirmerie, a zis Jem. *Sunt mult de făcut acolo.*

Will a dat din cap, eliberându-1 pe James din îmbrățișare.

— Știu că Gideon și Sophie s-ar simți mai bine dacă ai îngriji-o tu pe Barbara. Nu vreau să îl insult pe Fratele Shadrach, care sunt sigur că este un membru excelent și respectat al Frăției.

Jem a clătinat din cap, gest ce putea trece drept zâmbet, și au ieșit toți trei din salon. Spre surpriza lui James, Thomas

---

XI Cuvânt de origine galeză, folosit după numele persoanei, ca formă de alint (n. tr.).

aștepta pe coridor, cu ochii pustiiți.

Will i-a aruncat o privire lui James și și-a lăsat fiul singur cu Thomas. Era bine, s-a gândit James, să ai un tată care înțelegea semnificația unei prietenii.

Thomas a început să vorbească de îndată ce adulții nu îi mai puteau auzi.

— Ai mei sunt aici, a zis el, șoptit. James, trebuie să fac ceva! Ceva care să o ajute pe sora mea. Altfel cred că înnebunesc.

— Bineînțeles, cu toții trebuie să o ajutăm pe Barbara! a încuviințat James. Thomas, în parc, Barbara i-a văzut pe demoni înaintea tuturor. Ea este cea care m-a avertizat.

— Ea a avut Vederea complet dezvoltată încă înainte de a primi runa Viziunii, a zis Thomas. Poate pentru că mama a fost o mundană cu Vederea înainte de a deveni vânător de umbre. Nu am fost niciodată siguri — Barbara nu a fost interesată de a-și pune abilitățile la încercare, dar a avut dintotdeauna simțuri ascuțite.

— Este aproape ca și cum mi-ar fi văzut tărâmul umbrelor, a șoptit James, amintindu-și ce îi spusese Barbara: fata văzuse siluetele neregulate în sala de bal și se simțise trasă în jos.

O idee începea să se contureze în mintea lui James. Se întreba dacă nu ar fi fost bine să se întoarcă și să discute cu Jem, dar nu — Jem nu i-ar fi dat niciodată voie să facă ceea ce își propusese. Avea să îi spună că era prea periculos. Nesăbuit, chiar.

Dar James se simțea nesăbuit și, după câte se părea, Thomas era de aceeași părere.

— Trebuie să îi găsim pe Matthew și pe Christopher! a spus James. Am o idee despre ce am putea face.

Thomas părea ceva mai însuflețit.

— Christopher tocmai ce s-a întors din Chiswick, a zis el. L-am văzut în holul de la intrare. Dar Matthew...

Cordelia se hotărâse să dea o mână de ajutor în infirmerie. Era singura cale de a se asigura că nu avea să fie dată la o parte.

Până la urmă, niciunul dintre cei răniți nu îi era rudă sau măcar prieten. Și nici nu părea să își poată face prea mulți prieteni în ritmul acesta.

Lucie își oferise și ea serviciile. Zeci de borcane și ulcele etichetate fuseseră scoase din dulăpioare în spatele mesei de marmură, unde Tessa supraveghea împărțirea ingredientelor pentru tincturi și poți- uni. Mâinile Cordeliei fuseseră, la rândul lor, unse cu unguent și înfășurate în bandaje; arătau ca două lăbuțe albe pe când lucra cu mojarul și pistilul.

In partea din fața a sălii se aflau cei cu răni ușoare: zgârieturi, entorse și arsuri. Tincturile și unguentele erau, în mare parte, pentru ei: Lucie se ocupa de împărțirea cremelor, iar vocea ei însuflețită se auzea clar dincolo de discuțiile șoptite. In capătul îndepărtat al infirmeriei fusese tras un paravan, iar Cordelia aproape că se bucura din acest motiv: era groaznic să îi vadă pe Barbara și pe Gideon Lightwood plângând în hohote lângă patul Barbarei, și chiar și pe Rosamund, care ședea tăcută lângă fratele ei.

Cordeliei îi părea rău că avusese vreodată gânduri neplăcute despre familia Wentworth. Nimeni nu merita să treacă printr-o asemenea durere.

— Este în regulă, a zis, blând, Tessa.

Mama lui James toca mărunt pelin într-un bol; femeia i-a aruncat Cordeliei o privire plină de compasiune.

— I-am văzut pe Frații Tăcuți vindecând oameni aflați în stări mult mai grave.

Cordelia a clătinat din cap.

— Eu nu. Presupun că am fost foarte cocoloșită.

— Cu toții am fost, pentru un timp, a spus Tessa. Starea naturală a vânătorilor de umbre este lupta. Când lupta este continuă, nu ai timp să te gândești că nu reprezintă o stare ideală pentru a fî fericit. Vânătorilor de umbre nu le priește traiul lipsit de griji, dar am avut parte de pace de-a lungul ultimului deceniu și poate că începuserăm să ne credem

invincibili.

— Oamenii sunt invincibili doar în cărți, a spus Cordelia.

— Cred că vei afla că, în mare parte a timpului, nu se întâmplă nici măcar acolo, a replicat Tessa. Dar măcar putem reciti oricând o carte. Poveștile ne oferă mii de începuturi noi.

Era adevărat, s-a gândit Cordelia. Citise povestea Laylei și *a* lui Majun de o mie de ori și, de fiecare dată, începutul era o plăcere, deși cunoștea finalul și era îngrozită de acesta.

— Singurul echivalent, în viața reală, este memoria, a zis Tessa, ridicând privirea pe când Will Herondale intra în sală, urmat de vărul Jem.

— Dar amintirile pot fi atât amare, cât și dulci.

Will i-a zâmbit soției lui — părinții lui James se priveau întotdeauna cu atâta dragoste, că aproape durea — înainte de a se îndrepta spre micul grup al familiei Lightwood, care se strânsese în jurul Barbarei.

Cordelia i-a auzit salutându-1 și glasul îngrijorat al lui Sophie, dar privirea fetei era la Jem. Bărbatul venise în dreptul mesei lor și se întindea după niște borcane cu ierburi. Era acum ori niciodată.

— Vere Jem! a șoptit Cordelia. Trebuie să vorbesc cu tine!

Jem și-a ridicat privirea, surprins. Cordelia a încercat să nu pară speriată; era ciudat să vezi un Frate Tăcut atât de aproape. Fata și-a amintit de câte ori mama ei îi sugerase tatălui său să meargă la Basilias, spitalul din Alicante pentru vânătorii de umbre, să își trateze boala ce nu îi dădea pace. Elias insistase că nu dorea să meargă nicăieri unde ar fi fost înconjurat de Frați Tăcuți. Frații îi zdruncinau nervii, zicea el; majoritatea erau creaturi din gheață și sânge. Robe ivoar, marcate cu roșu, pielea palidă, cu rune roșii. Majoritatea nu aveau păr și, mai rău, aveau pleoapele cusute și găvanele ochilor scufundate și goale.

Jem nu arăta așa. Chipul lui era tânăr și foarte liniștit,

asemenea chipului unui cruciat, sculptat pe un mormânt din marmură. Părul lui era un talmeș-balmeș de fire negre și cenușii. Ochii lui erau mereu închiși, ca și cum s-ar fi rugat.

Ești bine, Cordelia? a întrebat vocea lui Jem în mintea fetei. Tessa s-a mutat imediat pentru a-i ascunde pe cei doi de privirile celor din sală. Cordelia încerca să pară absolut fascinată de mo jarul și pistilul ei, pisând iarba-fetei și gențiană.

— Te rog, spune-mi! a șoptit ea. L-ai văzut pe *Baba* — pe tata — în Idris? Cum se mai simte? Când se poate întoarce acasă?

A urmat o pauză lungă.

L-am văzut, a răspuns vărul Jem.

Pentru o clipă, Cordelia a încercat să și-1 amintească pe tatăl ei, cu adevărat. Tata o învățase să lupte. Tata avea defectele lui, dar nu fusese niciodată crud, iar când îi acorda atenție Cordeliei, o facea să se simtă cea mai specială persoană din lume. Adesea simțea că Alastair și Sona erau facuți din altceva decât ea, din sticlă sau din metal, cu margini tăioase, dar Elias era singurul cu care se asemăna.

Amintirile pot fi atât amare, cât și dulci.

— Tu ești un Frate Tăcut. Știu că tata nu a fost mereu amabil cu tine..., a șoptit ea.

Să nu crezi vreodată că i-aș putea purta pică pentru distanța pe care a pus-o între noi. Aș face tot ce îmi stă în puteri pentru tine și pentru familia ta.

— Mi-a scris un bilet, cerându-mi să cred în el. El spune că nu este responsabil pentru ce s-a întâmplat. Nu poți face Conclavul să aibă încredere în el?

A urmat o pauză lungă.

Nu pot asigura Conclavul de un lucru pe care nu îl cunosc eu însumi, a răspuns Jem.

— Trebuie să îl întrebe ce s-a întâmplat, a zis Cordelia. Trebuie să încerce Sabia Mortală. O vor face?

Jem a ezitat. Pe când își dădea seama că pisase ierburile într-un fel de pastă verde, Cordelia a văzut-o pe Lucie, care se apropia de ei.

— Daisy! a zis Lucie șoptit.

Era un lucru care o îngrijora pe Cordelia. Lucie nu prea putea fi convinsă să își coboare volumul vocii.

— Poți veni cu mine un moment? Am mare nevoie de ajutorul tău!

— Bineînțeles! a spus Cordelia, ezitând ușor. Doar că...

Fata s-a întors spre Jem, sperând să primească răspunsul la întrebarea ei, însă Jem dispăruse în mulțimea din infirmerie.

— Unde mergem? a șoptit Cordelia, urmând-o pe Lucie cu pași repezi pe coridoarele Institutului. Lucie! Nu poți să mă răpești așa, pur și simplu!

— Prostii! a zis Lucie. Dacă aș vrea să te răpesc, să știi că aș putea să o fac fără nicio problemă, la adăpostul întunericului și al tăcerii.

Fetele ajunseseră în vestibul; Lucie a dat jos o mantie dintr-un cui de pe perete și i-a întins-o Cordeliei.

— In plus, i-am zis tatei că te duc acasă cu trăsura pentru că leșini când vezi sânge.

— Lucie!

Cordelia și-a urmat prietena în curte. Soarele tocmai apusese, iar seara se lăsa asupra Londrei cu lumina ei oțelie. Trăsurile se înghesuiau în curte, iar fiecare dintre ele purta emblema câte unei familii de vânători de umbre.

— Nu toate părțile unei povești bune sunt adevărate, a zis Lucie.

Obrajii fetei erau roz. Aerul se răcise; Cordelia și-a strâns mantia în jurul trupului.

— Povestea este cea importantă.

— Dar nu vreau să merg acasă, a subliniat Cordelia, pe când ea și Lucie își croiau drum printre trăsuri. Cântă cineva în trăsura familiei Baybrook?

Lucie a dat din mână a lehamite.

— Normal că nu te duci acasă! Vii cu mine în aventură.

Fata a arătat spre ceva pe jumătate ascuns în spatele trăsurii

familiei Wentworth.

— Bridget!

Era într-adevăr Bridget. Părul ei cărunt era împletit într-un coc. Terminase de pregătit cupeul Institutului și un cal odihnit — pe fratele lui Balios, Xanthos. Cei doi cai erau pereche. Cordelia auzise multe despre ei. Lucie s-a îndreptat imediat spre Xanthos și a început să-i mângâie nasul moale și pătat cu alb; Cordelia a încercat să îi zâmbească lui Bridget, care le urmărea pe amândouă, suspicioasă.

— Trăsura este gata, domnișoară Haimana, i-a zis Bridget lui Lucie. încearcă să nu intri în belele! Știi că părinții tăi se supără.

— O duc doar pe Cordelia acasă, a spus Lucie, clipind inocent.

Bridget a plecat, bombănind ceva despre oamenii care se găseau în situații fără de ieșire în care se băgaseră de unii singuri. Lucie s-a aplecat să șoptească ceva la urechea lui Xanthos înainte să îi facă semn Cordeliei să i se alăture în cupeu.

— Trăsura este fermecată, a explicat ea, pe când cupeul ieșea cu zgomot pe poarta deschisă și pe străzile Londrei. Mundanii ar fi destul de tulburați să vadă o trăsură fără vizitiu gonind pe străzi.

— Deci calul știe unde să ne ducă? a întrebat Cordelia, așezându-se pe bancheta tapisată a trăsurii. Dar nu mergem în Cornwall Gardens?

Lucie a clătinat din cap.

— Balios și Xanthos sunt niște cai speciali. Iar noi mergem la Conacul Chiswick.

Cornelia a făcut ochii mari.

— Conacul Chiswick? Mergem să le vizităm pe Grace și pe Tatiana? Oh, Lucie, nu știu...

Lucie a ridicat o mână.

— S-ar putea să fie nevoie să le distragi atenția pentru o

clipă. Dar nu este o vizită oarecare. Sunt în misiune.

Cordelia nu credea că Grace era genul de persoană a cărei atenție putea fi ușor distrasă.

— Nu fac așa ceva! a zis ea ferm. Nu, dacă nu îmi spui ce misiune este aceasta.

Lucie a rămas tăcută pentru o clipă. Chipul ei era mic și palid în umbra trăsurii.

— Știi că eu pot vedea fantome, a zis ea, ezitând.

Cordelia a clipit. Era ultimul lucru pe care se aștepta să îl audă de la Lucie. Fantomele erau un lucru despre a căror existența vânătorii de umbre știau, iar când spiritele doreau să se arate, majoritatea nefili- milor erau capabili să le vadă. Insă cei din familia Herondale aveau o abilitate specială: Will, James și Lucie puteau să vadă toate fantomele care nu doreau să fie văzute.

— Da, dar ce...

— O fantomă mi-a zis... Lucie s-a întrerupt o clipă. Jessamine mi-a spus că există o fantomă în Conacul Chiswick care ar putea avea mai multe informații despre demonii care au atacat în miezul zilei, i-a mărturisit ea în cele din urmă. Daisy, trebuie să fac ceva pentru Barbara și pentru ceilalți. Nu pot sta să dau fineturi și unguente din mână în mână. Dacă pot fi cumva de ajutor, trebuie să o fac.

— Bineînțeles, dar de ce nu le-ai spus mamei sau tatălui tău? Ei ar înțelege, cu siguranță.

— Nu vreau să le dau speranțe false, a zis Lucie. Și, în plus, ar simți că trebuie să le dea vestea și celorlalți și... mi s-a spus că a fi căutată de fantome nu este o trăsătură dezirabilă la o tânără.

Cordelia a cuprins mâneca lui Lucie în mâna ei bandajată.

— Spune-mi cine ți-a zis așa ceva! O să îi ucid.

Lucie și-a tras nasul, apoi a râs.

— Nu este necesar să ucizi pe nimeni. Doar vino cu mine la

Chiswick și voi fi mai mult decât mulțumită!

— Trebuie să blocăm ușile! a zis James. Nu se încuie și nu putem fi întrerupți.

James s-a încruntat.

— Matthew, poți sta în picioare?

Sala de bal fusese închisă după petrecere; era folosită doar arareori, cu excepția recepțiilor. încăperea era călduroasă, iar atmosfera sufocantă, așa încât James, Christopher și Thomas și-au aruncat sacourile, rămânând în cămăși.

Majoritatea purtau încă aceleași centuri cu arme pe care le avuseseră în parc: James își adăugase câteva pumnale în a lui.

Doar Matthew era neînarmat. Clipind des și răvășit, tânărul își croise cale spre un fotoliu tapisat și moale, în care se și prăbușise.

— Sunt bine, a zis el, fluturând vag din mână. Te rog, continuă cu planul, a adăugat, mijind ochii. Care *era* planul?

— Vă spun într-un moment, a răspuns James.

Era destul de sigur că niciunuia dintre băieți nu avea să le placă propunerea lui.

— Thomas?

Băiatul a dat din cap, a pus mâna pe un bufet greu și a început să îl împingă spre ușile sălii de bal. Christopher se uita îngrijorat la Matthew.

— Ai nevoie de apă? a zis el.

— Mă simt *bine,* a repetat Matthew.

— Te-am găsit bând dintr-o butelcă și cântând „Elsie din Chelsea” în trăsura familiei Baybrook, a zis Thomas sumbru.

— Era un loc intim, a răspuns Matthew. Și confortabil.

— Cel puțin nu te-ai urcat în trăsura familiei Bridgestock, pentru că au trecut prin destule lucruri rele azi. Celor din familia Baybrooks nu li s-a întâmplat nimic, a spus Christopher cu sinceritate.

— Nimic, până acum, a spus James. Christopher, când ai dus-

o acasă pe domnișoara Blackthorn a fost totul în regulă?

James încercase să nu pară prea preocupat de răspuns. Matthew a ridicat o sprânceană, dar nu a comentat.

— Oh, totul a decurs foarte bine! a răspuns Christopher. I-am povestit totul despre cultivarea bacteriilor și a fost așa de fascinată, că nu a scos un cuvânt!

James începuse să așeze scaune unele peste altele în fața ușilor de la sufragerie. Spera că Grace nu murise de plictiseală.

— A trebuit să îi explici doamnei Blackthorn ce s-a întâmplat în parc? Pesemne că nu a fost foarte încântată.

Christopher a clătinat din cap.

— Mărturisesc că nici nu am văzut-o. Domnișoara Blackthorn m-a rugat să o las să coboare la poartă, nu în fața ușii.

— Probabil că nu vrea să vadă cineva halul în care arată locul acela, a zis Matthew căscând. Porțile însele sunt mâncate de rugină.

James i-a aruncat o privire.

— Thomas! a zis el, șoptit. Poate ar fi bine să îi aplici o rună de vindecare?

Thomas a încuviințat și s-a apropiat cu grijă de Matthew, așa cum te-ai apropia de o pisică maidaneză, pe stradă. James descoperise cu ceva timp în urmă că runele de vindecare îl trezeau pe Matthew din beție; nu complet, dar suficient.

— Ridică-ți mâneca, așa, bravo! a zis Thomas, așezându-se pe brațul fotoliului lui Matthew. Hai să te trezim și, după aceea, James ne va putea spune ce nebunie plănuiește să facă.

Terminând cu scaunele, James și-a aruncat o privire din jur- împre- jurul camerei, și-a scuturat palmele și a spus:

— Ar fi bine să verificăm încuietorile tuturor ferestrelor! Doar ca să fim siguri.

— Mi se pare cumva strigător la cer să folosim pecețile pentru a scăpa de efectele alcoolului, a adăugat Matthew pe când Thomas își retrăgea stela.

Pecetea despre care vorbea el lucea acum, proaspăt

desenată, pe încheietura lui Matthew. Băiatul părea deja ceva mai treaz și mai puțin gata să leșine sau să adoarmă.

— Te-am văzut folosindu-ți stela ca să-ți faci frizura, a replicat James sec pe când începea să cerceteze încuietorile ferestrelor.

— îngerul mi-a dăruit acest păr, a răspuns Matthew. Este unul dintre darurile vânătorilor de umbre. La fel ca Sabia Mortală.

— Ei, asta este o *blasfemie,* a reacționat Thomas.

Christopher îl ajuta pe James cu ferestrele, iar James își dorea cu disperare să poată deschidă una ca să lase aerul proaspăt în cameră.

— Ce-i frumos și îngerului îi place, Thomas, a zis Matthew.

— James, de ce încuiem toată ferestrele? Ne este teamă de porumbeii curioși?

James a trântit un zăvor și s-a întors să le verifice și pe restul.

— Mi-am petrecut ultimii patru ani din viață încercând să mă antrenez să nu fac ceea ce voi încerca acum. Nici nu vreau să mă gândesc la posibilitatea de a fi întrerupt.

— De un porumbel? a zis Matthew.

Privirea lui era înțelegătoare, în ciuda sarcasmului care îi răzbatea din voce.

— Jamie, ce facem noi aici?

James a inspirat adânc.

— O să merg de bunăvoie în tărâmul umbrelor, a răspuns el.

Tâlharii Veseli au explodat într-un cor de proteste. Matthew s-a ridicat, cu ochii aprinși.

— Cu siguranță nu, a zis el. Pericolul...

— Nu cred că va fi vreun pericol, l-a întrerupt James. Am intrat și am ieșit de acolo de multe ori. Au trecut ani de când nu am mai căzut din greșeală în tărâmul umbrelor. Totuși, în ultima săptămână, am văzut-o de trei ori; o dată chiar înainte de atacul de azi. Nu cred că a fost o coincidență. Dacă mă pot folosi de această abilitate să o salvez pe Barbara, pe Ariadne, pe noi toți,

trebuie să mă lăsați să o fac.

— La dracu’!

Matthew s-a frecat la ochi.

— Dacă nu te ajutăm acum, vei încerca singur, după ce plecăm, așa e?

— Sigur că da, a zis James, pipăind pumnalele de la șold. Cel puțin sunt înarmat.

Matthew și-a rotit inelul de pe deget, marcat cu inițialele MF. James i-1 dăduse în dar în ziua în care deveniseră *parabatai, iar* Matthew își facea de lucru cu el doar când era neliniștit.

— Prea bine, James! Cum dorești!

James și-a dres glasul.

— Bine! Hai s-o facem!

La James se uitau șase ochi curioși.

— Ei bine? a spus Thomas, plin de speranță, după o pauză lungă. Mergi în tărâmul umbrelor!

James s-a concentrat. A fixat cu privirea podeaua goală și a încercat să invoce în minte imaginea tărâmului umbrelor. Cerul plumburiu și pârjolit și soarele stins. Și-a imaginat sala de bal răsucită, ferestrele așezate în unghiuri ciudate pe pereți, candelabrele topin- du-se și încovoindu-se.

James a deschis ochii și a țipat. O pereche de ochi priveau direct într-ai lui, atât de aproape, că putea desluși detaliile din interiorul irisurilor verzi, petele șterse de maro și negru.

— *Matthew!*

— Chiar nu cred că îl ajuți dacă te holbezi la el, Matthew, a zis Thomas, iar băiatul s-a depărtat șovăitor de *parabatai-ul* său. Jamie, te putem ajuta cumva să începi procesul? Te-am văzut cu toții fa- când-o... Devii transparent, iar conturul tău devine ușor neclar.

— Când merg în tărâmul umbrelor, realitatea prezenței mele aici începe să dispară, a zis James.

Nu mai vorbise despre acest lucru. „Dispăruse” suficient în lumea aceasta ca să poată trece printr-un zid solid. Nu

intenționase să repete experiența.

— Dar nu asta este ceea ce mă duce în tărâmul umbrelor, ci este mai mult un efect advers al faptului că sunt acolo.

— Ți se întâmplă adesea când ești supărat sau suferi un șoc, a zis Christopher. Presupun că putem încerca să te supărăm sau să te șocăm.

— Având în vedere tot ce s-a întâmplat, nu ar trebui să fie prea greu, a zis James.

— Prostii! a bombănit Matthew, sărind cu agilitate pe o masă din apropiere.

Masa era destul de delicată, cu picioare din lemn, pictate auriu, iar James se uita la ea cu îngrijorare.

— Ultima dată când te-am văzut șocat a fost când demonul iblis îi trimitea scrisori de dragoste lui Christopher.

— Am un farmec macabru, a zis trist Christopher.

— Te rog să îți amintești că eu sunt neurastenicul palid, iar tu ești eroul neînduplecat, i-a zis Matthew lui James. Devine foarte obositor să tot schimbi rolurile. Va trebui să găsim ceva impresionant care să te sperie.

— Deci eu ce rol am? a întrebat Christopher.

— De inventator nebun, a spus repede Matthew. Iar Thomas este acela cu inima bună.

— Doamne, sună atât de plictisitor! a zis Thomas. Uite, James, vino încoace pentru o clipă!

James s-a îndreptat spre Thomas, care părea să fi decis ceva: în asemenea momente, Thomas semăna mult cu mama lui, cu ochii ei căprui, luminoși, și cu gura grozavă.

Un pumn a venit plutind prin aer și a aterizat drept în sternul lui James. Băiatul a căzut pe spate, pe podea, și a rămas fără respirație.

Capul i se învârtea. Matthew s-a aplecat lângă el pe când James se ridica pe coate, încercând că respire. Nu îl durea prea tare, dar sentimentul că nu avea aer aproape că îl făcea să leșine.

— Thomas! a strigat Matthew. Ce încercai să...

— Am încercat să îl surprind! a strigat Thomas la rândul lui. Este important, Matthew!

Thomas i-a aruncat o privire îngrijorată lui James, contrazicându-și cuvintele mânioase.

— Nu te-ai supărat, Jamie, nu-i așa?

— Este în regulă, a spus James, cu respirația întretăiată. Doar că nu a funcționat. Dacă m-aș preschimba în umbră de fiecare dată când mă lovește ceva, nici nu aș putea patrula.

James și-a ridicat privirea spre tavanul acoperit cu oglinzi. Se vedea întins pe parchet, cu părul lui negru pe fundalul podelei albe, iar alături îi era Matthew, îngenuncheat, ca un scutier asupra trupului unui cavaler răpus.

In oglindă îi vedea și pe Christopher, și pe Thomas, sau cel puțin le zărea creștetele. Christopher se întindea să ia ceva de pe perete. Thomas își ținea brațele încrucișate. Matthew a sărit în picioare cu agilitatea unei vulpi și i-a întins o mână lui James. Băiatul tocmai ce își recăpătase echilibrul când o săgeată a trecut pe lângă capul lui. Una dintre ferestre s-a spart, iar Matthew s-a aruncat asupra lui James. S-a răsturnat la pământ, lăsându-1 pe James din nou fără respirație, pentru a doua oară în doar cinci minute. James s-a rostogolit în capul oaselor, dându-1 pe Matthew la o parte. Thomas se uita șocat la Christopher, care ținea în mâini unul dintre arcurile atârnate pe perete.

— In caz că se întreba cineva dacă acestea sunt doar de *ornament,* a zis James, ridicându-se în picioare, să știți că nu sunt.

— In numele a milioane de îngeri, Christopher, ce naiba încerci să faci? a zis Matthew supărat, sărind în picioare. Ai încercat să îl omori pe James?

Christopher a coborât arcul. Lui James i se părea că auzise zarvă în Institut: uși trântite în depărtare și pași ce alergau. *La dracu'!*

— Nu încercam să îl ucid, s-a apărat Christopher pe un ton

rănit. Speram ca șocul să îl transporte în tărâmul umbrelor. Trebuie să ne gândim pe dată la un alt plan de a-1 speria pe James.

— Christopher! a exclamat James. Nu-mi vine să cred că spui așa ceva! Nu îmi vine să cred nici că ai tras în mine.

— Avea o șansă de șaptezeci și doi la sută să funcționeze, în condiții perfecte de laborator...

— Nu suntem în condiții perfecte de laborator! a strigat James. Suntem în sala de bal a casei mele!

In acel moment, ușile sălii de bal au început să zăngăne.

— Ce se întâmplă acolo?

Era vocea lui Will.

— James, ești înăuntru?

— Mama mă-sii! Tata, a zis James, privind în jur. Uite... fugiți pe fereastră! Mă rog, pe cea spartă. O să iau vina asupra mea. O să zic că am tras în geam.

— în sala de bal? a zis Thomas cu înțelepciune. De ce ai face un lucru așa de prostesc?

— Sunt capabil de orice!

James a dat să înșface arcul din mâna lui Christopher, iar acesta a alergat în spatele lui Thomas, ca și cum prietenul lui era o prăjină.

— Hai, Kit, dă-I încoace...

Thomas și-a dat ochii peste cap.

— Acum o să spună „Pentru că sunt un Herondale”, nu-i așa?

Bubuitul de la ușă devenea din ce în ce mai agitat. James s-a întors spre ceilalți cu cea mai urâtă uitătură de care era capabil.

— Sunt un Herondale, a zis el. Și vă ordon să ieșiți din Institutul meu pentru ca singurul pedepsit să fiu eu.

— Răspunde-mi, James! a strigat Will. De ce ai blocat ușa? Iți ordon să îmi spui ce se petrece!

— James nu este aici! a strigat Matthew, apropiindu-se de *paraba- tai~ul* său. Du-te!

James s-a uitat încurcat la Matthew.

— Serios?

— Am auzit un geam spărgându-se! a strigat Will.

— Exersam niște mișcări de luptă! a răspuns Matthew.

— In sala de bal?

— încercăm să îl distrăm pe Thomas! A fost o zi foarte tulburătoare! a strigat iar Matthew.

— *Poftim?* a întrebat Will pe un ton nu foarte convins.

— Nu da vina pe mine! a șoptit Thomas.

— James!

Matthew și-a așezat mâinile pe umerii lui James și l-a întors spre el. Acum, că fereastra sălii de bal era spartă, în încăpere intra aerul mai rece, iar adierea lui îi ridica părul umed de sudoare de pe frunte. Privirea lui era hotărâtă, iar ochii lui negri în lumina înserării îl fixau pe James. Băiatul se trezi că era tulburat de seriozitatea cu care îl privea Matthew.

— Știu! a zis James. Math, ajută-mă...

Era o poreclă veche, pe care Matthew o căpătase de la Will, după numele regelui galez Math ap Mathonwy — păstrătorul înțelepciunii și atoateștiutorul. Will spunea întotdeauna că Matthew fusese născut știind prea multe lucruri. In ochii lui se citea o înțelegere sumbră, pe când se apleca spre urechea lui James.

— Jamie! a șoptit el. îmi pare rău că trebuie să fac asta!

Matthew a înghițit.

— Ești blestemat! Copil de demoni! De aceea poți vedea tărâmul umbrelor. Vezi locul în care ar trebui să stai.

James s-a tras înapoi, privindu-I șocat pe Matthew. Matthew, care mirosea a coniac și a familie. Matthew, care putea fi crud, dar niciodată cu James.

Lumea lui James începea să devină cenușie.

Matthew a pălit.

— James! a zis el. Nu am vorbit serios...

Dar James nu mai simțea mâinile pe Matthew pe umerii lui. Nu mai simțea podeaua sălii de bal sub picioare. Ușile încăperii începeau să se crape, dar el nu le mai auzea. Lumea își pierduse

culorile. James a văzut niște ziduri negre, sparte, o podea făcută țăndări și praful care lucea ca niște pietre nestemate teme pe locul în care căzuse Barbara. James s-a întins spre acel loc, pe măsură ce universul de sub picioarele lui, cu el împreună, erau aruncați în vid.

=E>I42

TRECUT:
IDRIS, 1900

JAMES TOCMAI SE RECUPERASE DUPĂ FEBRA REA ȘI ERA DIN NOU ÎN SÂNUL familiei, printre câmpiile luminoase și pădurile răcoroase din Idris. Totuși, simțea un soi de neliniște pe când deschidea ferestrele dormitorului său din Conacul Herondale, lăsând aerul proaspăt să pătrundă în cameră pentru prima dată în luni de zile. Poate că de vină era călătoria foarte rapidă prin Portal. Abia își luase la revedere de la Cordelia și de la părinții ei, și de la sentimentele pe care le nutrea pentru tânără, sentimente pe care nu le putea exprima în cuvinte — totul era minunat, bizar și derutant. I-ar fi prins bine câteva zile pe mare sau într-un tren, să se holbeze la peisaj și să simtă lucruri complicate. In schimb, la zece minute după ce plecase din Cirenworth, se găsea trăgând cearșafuri de pe mobilă și aprinzând lămpile-vrăjitoarei, iar tatăl său lăuda în gura mare proprietățile benefice ale aerului din Idris.

James își despacheta lucrurile când mama lui a intrat în dormitor, sortând corespondența. Femeia i-a întins un plic mic.

— Acesta este pentru tine, a zis ea, lăsându-1 singur cu scrisoarea lui.

James nu a recunoscut scrisul. Era îngrijit și feminin. James s-a gândit: *Dar nu cunosc pe nimeni în Idris care rni-ar putea*

trimite o scrisoare, apoi și-a dat seama că ar fi putut fi Grace. James s-a așezat pe pat să citească

biletul. Scrisoarea spunea doar atât: *Ne vedem tn locul nostru obișnuit. Mâine, tn amurg. A ta, GB.*

James s-a simțit ușor vinovat: nu se mai gândise la Grace de ceva vreme. Se întreba dacă fata făcuse ceva deosebit în decursul acelui an și, tulburat, și-a dat seama că era foarte posibil ca fata să nu fi călătorit nicăieri și să nu fi vorbit cu nimeni. Tatiana Blackthorn era recunoscută pentru faptul că evita compania altor vânători de umbre. Din moment ce familia Herondale lipsise atât de mult timp, singurii vecini care îi rămăseseră erau la o distanță considerabilă și nici aceia nu erau foarte mulți.

în numele îngerului, s-a gândit băiatul. *Sunt singurul prieten al lui Grace?*

— Nu, nu am pe nimeni altcineva, a zis Grace.

Tinerii ședeau împreună pe jos, sub acoperământul pădurii. James se sprijinea de rădăcina întortocheată a unui stejar înalt, iar Grace se cocoțase pe o piatră. Expresia tristă a fetei s-a preschimbat în cea obișnuită, calmă.

— Mi-e teamă că nu am nimic interesant de povestit, a zis ea. Dar tu arăți ca și cum te-ai fi întors din luptă. Ești mai mult decât obosit.

— Oh! a făcut James. Păi este un lucru care mi s-a întâmplat de când ne-am văzut ultima dată. Mi-e teamă că abia îmi revin după febra rea.

Grace s-a tras la o parte, în glumă, apoi a râs.

— Oh, nu, am avut-o când eram mai mică! Nu te îngrijora! Sărmanul meu James! Sper că nu ai fost singur.

— Am avut noroc din acest punct de vedere, a răspuns el.

James a simțit un nod în stomac dintr-un motiv pe care nu îl prea înțelegea.

— Cordelia și mama ei au avut febra, așa că au putut sta cu mine. M-au îngrijit. In special Cordelia. Chiar a făcut situația

mult mai tolerabilă. Mai puțin rea. Decât ar fi putut fi. Dacă nu ar fi fost acolo.

Până și James își dădea seama că vorbea gura fără el. Grace nu făcea decât să încuviințeze.

A doua zi, James s-a trezit târziu. Părinții lui plecaseră deja, iar sora lui era cocoțată pe unul dintre fotoliile moi din salon, scriind cu furie într-un carnet.

— Vrei să facem ceva? a întrebat-o pe Lucie.

Fără să își ridice privirea, fata a răspuns:

— Fac ceva. *Scriu.*

— Ce scrii?

— Păi, dacă nu mă lași în pace, voi scrie *despre tine.*

Astfel, neavând nimic mai bun de făcut, James a mers la Conacul Blackthorn. In ochii lui, clădirea arăta identic comparativ cu anul trecut, când mersese acolo pentru prima dată să taie mărăcinii din porți. Casa în sine era închisă și tăcută, ca un liliac uriaș ghemuit în sine însuși pentru a dormi pe timpul zilei, până ce întunericul avea să îi dea voie să își desfacă iar aripile. Mărăcinii însă păreau acum chiar mai lungi decât anul trecut, iar spinii, mai numeroși și mai ascuțiți. Prima jumătate a mottoului de pe de porți era ascuns privirii și tot ce se mai putea citi era LEX NULLA.

James a mers de-a lungul zidului din piatră, prin tufișurile netăiate. Se simțea aiurea. Nu adusese cu el vreo carte sau o sabie, sau ceva cu care să se distreze. Când a ajuns iar în fața porților, Grace îl aștepta în spatele lor.

— Te-am văzut de la fereastra din dormitor, a zis Grace, direct. Păreai pierdut.

— Bună dimineața! a spus James, iar Grace i-a zâmbit, observân- du-i purtarea politicoasă. Crezi că mama ta va vrea să tai iar mărăcinii?

S-a lăsat o tăcere stânjenitoare. Apoi Grace a zis:

— Nu-mi imaginez de ce *ar deranja-o* pe mama să fie tăiați. Dacă îți aduc cleștii, iar tu îi tai, o să-ți țin companie.

— Pare un târg cinstit, a răspuns James, zâmbind larg.

— Nu îți pot promite că voi pălăvrăgi într-atât, cât să treacă timpul mai repede, dar îți pot citi, dacă vrei, a adăugat Grace.

— Nu! Mulțumesc! a spus el iute.

Grace părea surprinsă, așa că James a adăugat:

— Mi-ar plăcea să îmi povestești despre viața ta.

— Viața mea este această casă, a zis ea.

— Atunci, a spus el, povestește-mi despre casă!

Grace a făcut întocmai. James nu le spusese niciodată părinților lui unde mergea. Ieșea, pur și simplu, din casă după-amiezile, tăia mărăcinii și

tufișurile din exteriorul zidurilor vilei și vorbea cu Grace vreo două ore sau chiar mai mult, înainte să obosească și să i se facă sete, cerându-i scuze fetei și plecând domol înapoi spre casă.

Grace i-a povestit băiatului despre cât de grandios era, de fapt, conacul și despre straturile de praf și neglijența care îl năpădiseră.

— Uneori mi se pare că trăiesc într-o pânză uriașă de păianjen, dar mama nu are încredere în nimeni să vină și să facă curățenie și, în plus, casa este prea mare pentru doi oameni.

Grace i-a mai povestit despre spinii răsuciți sculptați în balustrada de stejar, despre blazonul de deasupra șemineului și despre statuia înfricoșătoare, din metal, care se înălța la etajul al doilea. Descrierile fetei îi sunau groaznic lui James, ca și cum casa era cadavrul unui trup odată viu și frumos, dar care acum putrezea. Gândul îl facea să se cutremure, dar, când se întorcea acasă, sentimentul acela înceta; noaptea, adormea cu gândul la vocea domoală și echilibrată a Cordeliei.

Lucie a anunțat într-o zi că avea să îi citească lui James din cartea la care lucra, *Prințesa Secretă Lucie este salvată de familia ei îngrozitoare.* James a ascul- tat-o cu un prefăcut interes, chiar dacă era silit să îndure nenumăratele povești

despre Crudul Prinț James și numeroasele lui fapte groaznice.

— Cred că Crudul Prinț James a fost cumva limitat la numele pe care îl poartă, a sugerat într-o zi James.

Lucie l-a informat că nu căuta deloc să i se aducă critici în acel stadiu al procesului creativ.

— Prințesa Secretă Lucie nu dorește decât să fie bună, dar Crudul Prinț James este mânat spre răutate pentru că nu suportă să o vadă pe Prințesa Lucie întrecându-1 iar și iar, în toate domeniile, a zis Lucie.

— Plec acum, a informat-o James.

Lucie a închis carnetul și s-a uitat la fratele ei.

— Cum este ea, Grace Blackthorn? O întâlnești uneori când mergi să tai mărăcinii, nu?

— Presupun.

James era prins cu garda jos.

— Este... triști Este cumplit de singură, cred. Viața ei este limitată la prezența mamei sale și la casa aia stranie.

— Ce groaznic!

— Da, este groaznic! Chiar este de compătimit.

— Chiar așa, a zis Lucie.

în locul știut din pădure, James i-a povestit lui Grace despre prietenii pe care și-i făcuse: Matthew (despre care Grace știa că este fiul Consulului), Thomas și Christopher, la care James se referea ca la „verii tăi”, fără a obține vreo reacție de la Grace. Fata doar a răspuns cu timiditate:

— Trebuie să recunosc că mă bucur că nu sunt aici cu tine, în Idris. Oh, sunt sigură că te-ai distra mult mai bine dacă ei ar fi aici! Dar atunci noi n-am mai petrece mult timp împreună, iar mie mi s-ar face dor.

James era îngrijorat din pricina lui Grace. Nu era suficient ca el să fie singurul ei prieten; se vedeau atât de rar! S-a gândit la vizita Cordeliei din acea vară și se întreba dacă era posibil să se întâlnească, din moment ce prietenia cu Grace trebuia să rămână un secret. Acum, Grace părea să ezite.

— Te-aș jigni dacă te-aș întreba ce s-a întâmplat la Academia Vânătorilor de Umbre? Am auzit niște zvonuri.

James îi povestise despre puterea lui bizară, care îi permitea să treacă în tărâmul umbrelor, despre cum fusese dezvăluită unei bune părți a celor din academie și cum asta dusese la exmatricularea lui.

— Nu este un secret, a zis el, întrebându-se de ce i se părea că face o mărturisire. Am puterea aceasta pentru că mama este un soi de magi- ciană. Toată lumea știe, și totuși oamenii bârfesc și o arată cu degetul.

— Câteodată mi se pare, a zis ea, că magicienii ne sunt niște parteneri grozavi în lupta împotriva demonilor din moment ce sunt ei înșiși parțial demonici. Nu înțeleg de ce se face atâta caz.

— Vânătorilor de umbre nu le plac lucrurile care se abat de la normă, a zis James. Interpretează asta ca pe ceva rău. Dar uite, eu ți-am spus un secret și acum trebuie să-mi spui și tu unul!

Grace a zâmbit.

— Nu am secrete.

— Nu este adevărat! De unde vii, Grace Blackthorn? Ți-i amintești pe părinții tăi?

— Da, a răspuns ea. Aveam opt ani când... au fost omorâți de demoni. Aș fi rămas singură dacă nu m-ar fi adoptat mama.

Acest lucru explica de ce Grace nu avea decât o rună pe mâna ei stângă. Pecetea Viziunii era prima pe care vânătorii de umbre o primeau când erau copii. Era clar că Tatiana nu dorise ca Grace să își continue antrenamentul de vânător de umbre.

— Ai fi fost adoptată de Institut, a zis James. Vânătorii de umbre nu își abandonează copiii.

— Presupun că ai dreptate, a răspuns Grace, dar nu aș fi avut o familie. Iar acum am. O mamă și un nume de familie, și un cămin.

Grace nu părea cu totul fericită.

— Mi-ar fi plăcut totuși să am măcar o amintire de la părinții

mei.

James a fost surprins.

— Chiar nu ai nimic de la ei?

— Ar fi un lucru, a zis ea. Mama avea o brățară din argint pe care o purta mereu. Zice că este foarte prețioasă și o ține într-o cutie în biroul ei. Spune că mă va lăsa să o port când voi mai crește, dar întreb în fiecare an și niciodată nu sunt suficient de mare.

— Nu o poți lua din cutie?

— Cutia este încuiată bine, a zis ea. Mamei îi plac încuietorile. Peste tot găsesc sertare, dulăpioare, cutii care nu se deschid fără cheia potrivită... Nu-mi pot imagina cum își amintește mama ce chei se potrivesc. Sunt atât de multe!

Expresia de pe chipul fetei s-a schimbat ușor.

— Gata, am vorbit suficient despre subiectul ăsta trist! Am auzit de la mama că familia Carstairs vă va vizita mai târziu, în vara asta. Fără îndoială că îți vei petrece tot timpul cu ei.

— Nu! a zis James. Cordelia o să vrea să își petreacă tot timpul cu Lucie — ele vor fi *parabatai* într-o zi. Bineînțeles, Lucie scrie și o carte, așa că este posibil să existe și momente în care voi fi nevoit să îmi petrec timpul cu Cordelia, ca o gazdă bună. Adică, așa cum vrea ea. Evident, dacă ar vrea să își petreacă fiecare zi cu mine, ar fi în regulă...

James s-a oprit, dându-și seama că o luase ușor razna cândva în decursul ultimelor zece secunde. Grace reacționa cu multă politețe.

— îmi pare rău! a zis el. Nu am vrut să sugerez că...

Grace a râs nonșalant.

— Prostii! Știu că nu ai intenții rele, James. Doar că tu o iubești pe Cordelia.

James era oripilat.

— Țin la ea, asta este tot. Suntem prieteni, așa cum suntem și noi doi.

— Oh? a făcut Grace. Și dacă vine în Idris și îți spune că l-a întâlnit pe *cel mai minunat* tânăr și că au trăit o poveste nebunească de dragoste, și că s-au logodit? Ai izbuti să o feliciți ca pe oricare dintre prietenii tăi?

— I-aș spune că este prea tânără să se căsătorească, a zis James crispat.

Adevărul era că, atunci când se gândea la Cordelia măritată cu altcineva, se simțea ca și cum ar fi primit o lovitură în inimă. Speriat, și-a dat seama că în visurile lui vagi legate de viitor, Cordelia era o prezență constantă, stabilă, plăcută, o lumină blândă în bezna necunoscutului.

— Crudul Prinț James a intrat cu pași mari în cameră. Pelerina îi fâlfâia în spate, iar mustața lui groaznică era strâmbă de furie.

Lucie povestea scena pe când James intra pe ușă.

— Chiar trebuie să spui de două ori că sunt un om groaznic? a zis James.

— A cerut o băutură caldă ca să-și aline gâtul uscat din pricina faptului că își uriașe toată ziua poruncile îngrozitoare. Ceai, s-a gândit el, da, ceai și *răzbunare.*

— Mă duc să pun ceainicul pe foc, a oftat el.

— Ce prietenie ciudată avem! a zis Grace.

Se aflau la Conacul Blackthorn, iar James tăia mărăcinii de-a lungul zidului înalt de piatră, în timp ce Grace, aflată de cealaltă parte, ținea pasul cu el. James o zărea din când în când, prin vreo gaură din zid.

— Ce păcat că nu te poți preschimba în umbră și să mi te alături în partea aceasta de zid!

James s-a oprit din ce facea.

— Nu m-am gândit la asta.

Poate că aș putea.

James a lăsat cleștii în iarbă și și-a privit mâinile. Nu știa ce să facă. A încercat să se concentreze la neant, la cenușiul

tărâmului umbrelor și, deodată, s-a trezit trecut dincolo de zid. Revenindu-și din șoc, a descoperit că era o umbră, deși nu trecuse în lumea acestora: se afla între zidurile grădinii Conacului Blackthorn. Iarba crescuse sălbatică peste tot, iar Grace se uita la el cu ochii mari.

Te poți întoarce? zicea ea încet sau poate țipa, iar James și-a recăpătat înfățișarea normală, cu mare efort. înapoi în trupul său, James a început să își strângă și să își desfacă pumnii.

— A fost uimitor! a zis Grace. îmi imaginez că te-ai putea obișnui cu acel sentiment dacă ai exersa.

Poate.

— Crezi că aș putea ieși pe poartă?

Grace a râs. Pe când pleca, la poartă, fata s-a întins după brațul lui.

— James, așteaptă! Mă gândeam. Dacă nu poți dormi în vreo noapte și devii o umbră, poate poți veni aici, trecând prin mărăcini și apoi în casă, în biroul mamei, și, cu mâna ta imaterială, să scoți din cutie brățara.

James a simțit atunci un soi de căldură când se gândea la Grace. Se temuse că fata avea să fie îngrozită de prezența lui ca umbră, dar aceasta nu doar că îl accepta, dar îi dăduse și o oportunitate de a se folosi de puterea lui pentru a face un lucru util. James simțea, dintr-un motiv sau altul, că îi era dator, deși nu ar fi știut să explice de ce.

— Aș putea! O voi face!

— Dă-mi un semn dacă o vei face! a zis Grace, iar în noaptea următoare ne vom întâlni în pădure. Mi-ai fi un prieten adevărat dacă ai face asta pentru mine.

— O pot face, a zis James. O voi face!

DUSĂ'I VESELIA

înăuntru, bezna-i ca de noapte:
Luminile la ferestre sunt acum doar șoapte;
Și nici șoșot pe la porți,
Cum odat’ în țâțâni cântau.

Ușa-nchide; storuri trage;
Ochiul, prin fereastră, să nu-mi vadă
Goliciunea și pustiul
Casei întunecate.

Dusă-i veselia, iată,
Și nici râsete, nici defătări n-auzi.
Casa din pământ durată
In pământ întorcea-se-va odată.

Alfred, Lord Tennyson, „Casa părăsită”

---- NU SE POATE SĂ LOCUIASCĂ AICI, A ȘOPTIT LUCIE, PE JUMĂTATE uimită și pe jumătate oripilată.

Mama ei îi descrisese odată Conacul Chiswick, așa cum arătase el cu ani în urmă, când Tessa participase la un bal acolo, deghizată în Jessamine. Părinții ei nu puteau vorbi despre acel bal fără să-și arunce priviri drăgăstoase, languroase. Era dezgustător!

Unchiul Gabriel îi vorbise și el despre casă, povestindu-i o istorie mult mai interesantă și decentă despre cum el, mătușa Cecily, unchiul Jem, părinții lui Lucie și unchiul Gideon îl alungaseră pe netrebnicul

de Benedict Lightwood, care se preschimbase într-un vierme demonic și răvășea grădinile Lightwood. Era o poveste plină de detalii picante și sângeroase, iar lui Lucie, cel puțin, îi devenise foarte clar că grădinile fuseseră odinioară un loc splendid. Conacul în sine fusese spectaculos: ridicat din piatră albă, cu peluze verzi și întinse până la Tamisa. Foișoare superbe grecești ce păreau să plutească deasupra solului. Fuseseră acolo grădini italienești și balcoane scăldate de lumina lunii, și piloni înalți și mândri, o reproducere faimoasă după Venus de Medici din Galeriile Uffîzi din Florența, o alee magnifică, mărginită de cedri, ce se unduia până în dreptul casei...

— Mama a zis că a auzit că ar fi într-o stare rea, dar nu m-am așteptat la așa ceva, a șoptit Cordelia.

Privirea ei, ca și a lui Lucie, era lipită de porțile masive care delimitau proprietatea. In fierul lor forjat se citeau cuvintele latinești ULTIMA FORSAN. *Sfârșitul este mai aproape decât crezi.*

Mottoul trimitea fiori de gheață pe spatele lui Lucie. Fata și-a pus mâna în talie, acolo unde se sprijinea și centura ei cu arme. Bridget le lăsase în trăsură pumnalele serafice, centurile și stelele, iar fetele se marcaseră cu grijă cu diverse peceți — Putere, Invizibilitate, Vedere de noapte. Nu puteai fi prea precaut într-un loc bântuit. Lucie își dorea doar să se fi putut schimba în echipamentul potrivit. Purtau încă rochiile rupte și pătate de sânge de la picnic.

— Este o diferență între stare rea și ruină, a zis Lucie, scoțându-și stela. Cum poate suporta Grace să locuiască aici?

— Presupun că își găsește alte preocupări care să o înveselească, a spus Cordelia pe un ton supus pe când Lucie scrijelea o rună de deschidere pe porți.

Acestea din urmă s-au deschis, lăsând în urmă o dâră de rugină roșiatică. Fetele au pășit pe dalele sparte și acoperite de tufișuri ale ceea ce fusese odinioară o alee superbă, mărginită de chiparoși și de cedri. Mirosul putregaiului umplea acum aerul și o gâdila pe Lucie pe gât. Copacii de deasupra își împletiseră crengile unii cu alții, se curbaseră și se rupseseră.

Pe jos zăceau crengi uscate.

Pe când ieșeau de pe alee și pășeau pe platforma circulară din fața casei, Lucie a rămas înmărmurită când a văzut starea deplorabilă în care

se afla casa. Două rânduri de trepte minunat construite duceau spre o intrare generoasă: vițe înnegrite și întortocheate se unduiau în jurul stâlpilor canelați. Dacă se uita mai sus, Lucie putea vedea balcoanele despre care îi povestise mama ei — doar că acum erau năpădite de mănunchi de spini.

— Seamănă cu castelul Frumoasei din Pădurea Adormită, a șoptit Lucie.

— Tocmai ce mă gândeam la asta! a răspuns Cordelia. Ai citit vreodată basmele mai vechi? îmi amintesc că erau mult mai înfricoșătoare. Era unul în care palatul Frumoasei Adormite era împrejmuit pretutindeni de mărăcini ascuțiri, iar trupurile prinților care încercau să pătrundă înăuntru rămâneau atârnate în spini atunci când mureau, iar oasele lor se albeau la soare.

— încântător! a zis Lucie. O să mă asigur că includ asta într-o carte viitoare.

— Sper că nu în seria *Frumoasa Cordelia,* a zis Cordelia, făcând câțiva pași ca să cerceteze casa mai de aproape. Lucie, nu este aprinsă nicio lumină, nu se zărește nici cea mai mică dungă pe sub ferestre. Poate nu sunt acasă?

— Uite, acolo! a zis Lucie, arătând cu degetul. Am văzut o lumină trecând rapid prin fața unei ferestre. Dacă nu vrei să bați Ia ușă, nu este nevoie să o faci; recunosc că este destul de înfricoșător aici.

Cordelia și-a tras umerii în spate.

— Nu mi-este frică.

Lucia și-a ascuns zâmbetul.

— Atunci eu merg să caut o fantomă în timp ce tu îi distragi pe ocupanții casei. Ne întâlnim la porți într-un sfert de oră!

Cordelia a încuviințat și a urcat treptele crăpate de marmură, spre ușa principală. Sunetul ciocănitului ei se stingea pe măsură ce Lucie se strecura spre spatele casei, unde iarba

începea să lunece spre panta ce ducea la apele întunecate ale râului. S-a trezit uitându-se la piatra din care era clădită casa, măcinată de timp și traversată de milioane de vițe groase și răsucite.

Lucie și-a luat avânt și s-a prins de vițe. A început să se cațere iute, punând o mână în fața celeilalte, așa cum se cățăra mereu pe sfoară în

sala de antrenament, sperând să găsească o fereastră deschisă prin care să poată pătrunde înăuntru. Spre încântarea ei, pe la jumătate zidului, Lucie și-a dat seama că ajunsese în dreptul unui balcon. Și mai bine!

Fata s-a tras peste balustrada balconului și s-a rostogolit jos. A sărit înainte ca mărăcinii să îi poată străpunge mantia și să o zgârie rău. Se simțea peste măsură de mulțumită de isprava ei — se întreba dacă și tatăl ei ar fi fost la fel de mândru dacă ar *fi știut* cum se cățărase pe zid. Probabil că nu, a concluzionat ea, trist. Probabil că ar fi ucis-o, știind că se afla acolo. Vai, părinții chiar nu vedeau ceea ce puteau realiza copiii lor. Lucie a întins mâna spre clanța ușilor franțuzești crăpate. Sticla era neagră de mizerie și pătată de mâzgă verde. A împins cu mâna, iar ușa s-a deschis spre o sală de bal uriașă și pustie. Ei bine, aproape pustie. Jesse Blackthorn era în fața ei, iar ochii lui ardeau de mânie.

— In numele lui Raziei, ce cauți tu aici? a șuierat el.

Tărâmul umbrelor era cutremurător de rece. James nu mai simțise frigul înainte: rămăsese cumva întotdeauna departe de locul acesta întunecat, dar acum se afla în *interior.* Nici liniște nu mai era. Tânărul auzea vântul urlând și un sunet distant, ca de sticlă spartă. De jur-împrejur, vântul spulbera praful. Poate că locul acela fusese odinioară un ocean care secase, împrăștiindu-se acum în cele patru zări, dus de rafale. Cu siguranță, în fața lui James nu se deschidea nimic altceva decât o mare de nisip.

James s-a întors, întrebându-se dacă exista vreo cale de

întoarcere în sala de bal. Spre surprinderea lui, a văzut conturul Londrei — domul catedralei St. Paul, crenelurile Turnului Londrei și arcadele familiare ale Tower Bridge. Acesta din urmă părea să lucească straniu, în roșu. James a tușit; în gură avea praf amar ca sarea.

Amar ca sarea. Băiatul s-a lăsat în genunchi și a cules o mână de țărână albă, ca un os. Nu mai fusese niciodată capabil să atingă ceva de acolo. Dar țărâna era solidă, prăfoasă, ca orice alt soi de țărână. James și-a strecurat o mână de praf în buzunar și s-a ridicat în picioare pe când imaginea Londrei începea să se șteargă.

In jurul lui nu mai rămăsese acum decât bezna, aprinsă de o lucire slabă, stranie, a cărei sursă rămânea invizibilă. Un pustiu fără formă

se întindea în toate direcțiile. James a încercat să-și alunge teroarea care îi invada creierul, acea parte a minții lui care îi repeta că avea să moară acolo, cufundat în beznă: înghețat pe loc, fără vreun drum de ales.

Apoi, James a văzut sclipirea măruntă și aurie de licurici în depărtare. S-a mișcat spre ea, mai întâi lent, apoi mai repede, pe măsură ce lumina devenea o flacără. Frigul a început să se îndulcească, iar mirosul lucrurilor vii a început să îl împresoare — rădăcini și frunze, și flori — pe când pășea înapoi în lume.

Cordelia aproape că renunțase să mai bată când ușile principale al Conacului Chiswick s-au deschis. In prag se afla Grace. Spre surprinderea Cordeliei, fata era singură. O lady nu deschidea niciodată ușa propriei case — această sarcină rămânea în seama servitorilor. Dar, până la urmă, ce om obișnuit, chiar și unul care poseda Vederea, ar fi vrut să lucreze într-un asemenea loc? Nu era de mirare că Grace insistase să fie luată și lăsată în dreptul porților.

Grace purta aceeași rochie pe care o purtase la picnic, mai devreme, deși tivul era rupt și înverzit de iarbă. Pe Cordelia nu o deranja defel. Chiar și cele mai mici imperfecțiuni o făceau pe

Grace un pic mai umană.

Fata ținea în mâna dreaptă o torță aprinsă; în spatele ei, holul casei era cufundat în beznă. Se simțea un miros de umezeală în aer. Grace a rămas cu ochii pironiți la Cordelia și o expresie pe jumătate impasibilă, pe jumătate surprinsă.

— Domnișoară Carstairs! a zis ea în cele din urmă.

Grace nu a invitat-o pe Cordelia înăuntru și nici nu a întrebat-o ce căuta acolo. Luând act de prezența Cordeliei, acum părea să îi fie suficient să rămână pe loc.

Cordelia și-a dres glasul.

— Domnișoară Blackthorn, a zis ea.

Oare făcea ceea ce trebuia? Ii distrăgea atenția? Lucie se strecura pe undeva, căutând o fantomă. Cordelia crezuse că îi va răspunde Tatiana, însă trebuia să se mulțumească cu Grace.

— Am venit să văd dacă te simți bine după evenimentele de azi, a zis Cordelia. Ca nou-sosită în Londra, știu prea bine că poate fi greu...

— Mă simt bine, a răspuns Grace.

Cordelia era stăpânită de senzația supărătoare că, în ciuda expresiei reci de pe chipul ei, Grace o măsura din cap până-n picioare.

— Noi două nu suntem foarte diferite, a zis Cordelia. Am bătut un drum lung ca să ajungem aici...

— De fapt, în sera Conacului Blackthorn se află un portal, a răspuns Grace glacial. Se deschide în grădina de aici. Așa că a fost o călătorie scurtă.

— Ah. Ei bine, asta este cu totul altceva, dar niciuna dintre noi nu cunoaște bine Enclava sau pe tinerii din acest oraș în afară de Lucie și de James. încercăm să ne facem viețile aici cât mai bune...

Torța arunca umbre ciudate pe chipul lui Grace.

— Nu semănăm deloc, a zis ea, calm. Eu am niște obligații pe care tu nu le poți înțelege.

— Obligații?

Cuvântul o speria pe Cordelia.

— Doar nu te referi la...

James. Doar nu te referi la James. O înțelegere încheiată cu un bărbat putea fi considerată o obligație, dar doar dacă relația nu era dorită. Din moment ce Grace își începuse relația cu James în secret, fără știința mamei ei, atunci pesemne că era ceea ce își dorea, nu?

Grace a zâmbit scurt.

— Ai venit aici pentru că găsești situația amuzantă?

— Nu știu despre ce vorbești.

Oftând, Grace a dat să se întoarcă. Imediat Cordelia s-a întins să o prindă de mânecă, dar Grace a scos un țipăt profund de durere și i-a smuls mâna de pe brațul ei.

— Nu...

Cordelia era șocată; abia dacă o atinsese pe Grace.

— Ești rănită? Te pot ajuta?

Grace a clătinat hotărât din cap. In spatele ei se ridica acum o umbră. Era Tatiana Blackthorn.

Tatiana era de-o vârstă cu Cecily Lightwood, dar arăta cu ani multi mai în vârstă. Ridurile de durere și de furie îi brăzdau fața ca urmele lăsate de cuțit. Femeia purta o rochie roz pătată, iar părul ei castaniu, presărat cu fire cenușii, îi luneca liber pe spate. Tatiana a privit-o pe Cordelia cu ură.

— La fel ca vărul tău, a zis ea, șuierând. Nu ai niciun respect pentru proprietatea altuia.

Tatiana a pus mâna pe tocul ușii.

— Ieși de pe proprietatea mea! a terminat ea, trântind ușa tare în fața fetei.

Cordelia își croia cale înapoi spre porți când a auzit zgomotul.

Presupusese că nu mai avea ce altceva să facă decât să o aștepte pe Lucie în trăsură — până laalungase. Femeia era, cu urmă, Tatiana o vărat, foarte ciudată. Atunci când îl menționase pe Jem, citise în ochii ei o ură arzătoare și care o tulbura pe Cordelia. Cum putea cineva să urască o altă persoană pentru atât de mult timp? Mai ales când o învinovățea de ceva care, oricât de oribil, nu fusese vina ei? Benedict Lightwood devenise deja un monstru când Will, Jem și ceilalți îl uciseseră. Multe alegeri nu erau deloc ușoare — unele erau aproape imposibile —, și nu avea niciun sens să-i urăști pe oamenii care erau forțați să le facă.

Zgomotul a întrerupt gândurile fetei; era ca șuieratul unor voci mânioase. Părea să vină din sera aflată în grădinile din față: o clădire din lemn și sticlă cu o cupolă. Ferestrele serei erau întunecate și, fără îndoială, la fel de murdare ca și restul casei. Dar de ce ar fi fost cineva înăuntru? Era noapte și, în afară de Grace și de Tatiana, nu mai locuia nimeni în vilă.

Cordelia a ezitat, apoi și-a desfăcut bandajele de pe mâini. Spre ușurarea ei, unguentul îi vindecase, în mare parte, arsurile. Și-a dezmorțit degetele acum dezlegate și a scos-o pe Cortana din teacă înainte să se strecoare pe ușa serei.

Spre surprinderea ei, ușa s-a deschis fără niciun scârțâit de balamale ruginite. Se părea că sera era singura dintre rămășițele grădinilor — foi- șoarele năpădite de buruieni,

groapa de spini și de tufișuri care fusese

odinioară un mic amfiteatru — care era încă folosită. Fata a intrat într-o lume cufundată în umbre adânci și în care se simțea mirosul puternic al plantelor putrezite. Era destul de întuneric, căci prin sticla murdară nu pătrundea decât puțin din lumina lunii. Cordelia și-a scos lampa-vră- jitoarei din buzunar cu mâna liberă. Ii fusese dăruită de Alastair, la împlinirea a treisprezece ani — era o bucată rece și rotundă de *adamas,* cioplită de Surorile de Fier și însuflețită de promisiunea luminii din ea. Fata și-a strâns degetele în jurul pietrei, iar aceasta s-a aprins. Cordelia a ținut lumina sub control, nevrând să facă sera să lumineze ca o torță și să îi trădeze prezența. Lumina era gălbuie și stinsă și dădea la iveală o cărare ce ducea printre două șiruri de portocali.

Acoperișul serei se înălța sus de tot și dispărea în beznă. Niște forme mici zburau înainte și înapoi în înălțimi — erau lilieci, după cum bănuia Cordelia. Pe fată nu o deranjau liliecii. Erau destui la țară. Cordelia era mai puțin încântată de păianjeni și de pânzele lor groase și argintii țesute între crengile copacilor. S-a strâmbat, însă a înaintat pe potecuța care era, cel puțin, bine bătătorită. Cineva fusese acolo de curând. Putea vedea urmele pantofilor cu toc în țărâna bătută. Pânzele erau însă goale. Ele atârnau lucitoare ca dantelele unei rochii abandonate de mireasă, fără păianjeni și fără cadavrele gândăceilor prinși acolo. *Ciudat,* și-a zis Cordelia, aruncându-și privirea de jur-împrejur. Ii era ușor să-și imagineze că acel loc fusese odinioară frumos, cu lemnăria vopsită în alb și sticla ce ar fi lăsat să se vadă bucăți de cer albastru. Acum nu mai rămăseseră decât câteva flori, deși Cordelia putea vedea petalele violet și fructele negre și abia formate ale plantelor de mătrăgună împrăștiate la umbra unui singur copac ce se înălța încă dezolant și golaș, undeva la capătul opus la serei.

Obrăznicie, s-a gândit Cordelia. Vânătorii de umbre nu

priveau cu ochi buni cultivarea plantelor precum mătrăguna, care puteau fi folosite pentru magia neagră. Mai erau acolo și alte plante pe care Cordelia nu le recunoștea — ceva ce semăna cu o lalea albă, cărnoasă, și altceva, ca un soi de dionea roșiatică. Niciuna dintre aceste plante nu părea să fi fost cultivată recent: ierburile înconjurau totul. Sera aceea ar fi fost coșmarul unui grădinar.

Mirosul puternic din aer se făcuse și mai puternic și semăna cu frunzele lăsate să putrezească, precum o grădină pe moarte. Cordelia a privit cu atenție în față și a văzut bezna adâncindu-se și o mișcare scurtă...

Fata s-a ferit tocmai pe când o gheară neagră a biciuit aerul pe deasupra capului ei.

Demon! a țipat o voce în capul ei. Duhoarea din aer, acoperită pe jumătate de mirosul frunzelor putrezite — lipsa păsărilor și chiar a păianjenilor în seră —, bineînțeles. In întuneric s-a mișcat ceva — Cordelia a văzut un chip strâmb ridicându-se deasupra ei, alb, cu colți și osos, înainte ca demonul să șuiere și să se dea înapoi din calea luminii. Cordelia s-a întors să fugă, dar un tentacul i s-a prins de gleznă, strângându-se în jurul piciorului ei ca un nod. Cordelia a căzut, trântită tare la pământ. Lampa-vrăjitoarei i-a zburat din mână. Cordelia a început să țipe pe când era trasă în umbre.

Lucie și-a îndreptat spatele, etalându-și întreaga înălțime, care nu era deloc impresionantă; era cea mai scundă din familia ei.

— Cred că ar trebui să îți fie clar, a zis ea. Mă strecor, spionez.

Ochii lui Jesse au licărit.

— Oh, pentru...

Jesse s-a tras înapoi.

— Intră, repede!

Lucie a făcut așa cum îi ceruse fantoma. Acum se afla în sala

mare de bal. Jesse era în fața ei, purtând aceleași haine ca și cu o noapte în urmă sau în trecut, în pădure. O fată vedea extrem de rar un băiat fără sacou și, cu siguranță, nu doar în cămașă, cu excepția cazului în care era vorba despre fratele ei sau vreun alt membru al familiei. Poate că nu făcuse această observație când era mai mică, însă acum era foarte conștientă de starea... nudă a lucrurilor. Un disc de metal — poate era un medalion — lucea la gâtul băiatului. Pe suprafața lui era gravat un cerc din spini.

— Trebuie să fii nebună să vii aici! a zis el. Este periculos.

Lucie s-a uitat de jur-împrejur. Mărimea camerei și acoperișul care se înălța sus de tot făceau ca locul să pară și mai pustiu. Lumina lunii

răzbatea înăuntru printr-o fereastră spartă. Pereții fuseseră odinioară de un albastru-închis, dar acum erau aproape negri, mânjiți de un strat subțire de mizerie. Un talmeș-balmeș de materiale lucitoare, acum ascunse de praf, atârnau de tavan și se legănau în adierea ce pătrundea prin ferestrele sparte. Lucie a pășit spre centrul sălii, unde atârna un uriaș candelabra din cristal. Arăta ca și cum odinioară fusese lucrat în forma unui păianjen scânteietor, însă anii îi smulseseră cristalele și le împrăștiaseră pe jos ca pe niște lacrimi întărite.

Lucie s-a aplecat să culeagă un cristal — un diamant fals, dar frumos, plin de scânteieri și de praf.

— Aceasta a fost sala de bal, a zis Lucie, domol.

— încă este, a spus Jesse, iar fata s-a întors să îl privească.

Jesse se afla acum în cu totul alt loc față de unde îl lăsase, deși fata nu îl auzise mișcându-se. Băiatul era o figură în alb și negru — singurele culori erau inelul din argint cu emblema Blackthorn de pe mâna lui dreaptă, rănită, și ochii săi verzi.

— Oh, este o ruină acum! Mamei îi face o mare plăcere să lase locul la mâna timpului, să lase anii să usuce și să distrugă mândria familiei Lightwood.

— Oare va înceta vreodată să îi urască?

— Nu urăște doar familia Lightwood, a precizat Jesse. Ii urăște pe toți cei pe care îi consideră vinovați de moartea tatei. Pe frații ei, pe tatăl și pe mama ta, pe Jem Carstairs. Și dincolo de asta, întregul Conclav. Ii învinovățește pe toți pentru ceea ce mi s-a întâmplat mie.

— Ce *ți* s-a întâmplat? a întrebat Lucie, strecurând cristalul spart în buzunarul mantiei.

Jesse se plimba prin sală: arăta ca o pisică neagră în întuneric, lung și mlădios, cu păr negru, zburlit. Lucie s-a întors să îl privească pe când băiatul dispărea și apărea în umbre. Candelabrul s-a legănat, iar cristalele rămase în ele au licărit ca niște fulgere mici în întuneric. Pentru o clipă, lui Lucie i s-a părut că vede un tânăr în umbră — un tânăr cu păr blond-deschis și o expresie crudă pe buze. Era ceva familiar la el...

— De când poți vedea morții? a întrebat Jesse.

Lucie a clipit, iar băiatul blond a dispărut.

— Majoritatea celor din familia Herondale pot vedea fantome, a zis ea. Eu am văzut-o dintotdeauna pe Jessamine. La fel și James. Nu m-am gândit niciodată că ar fi ceva special.

Jesse se mutase sub candelabru. Pentru o persoană atât de calmă, era cuprins de un neastâmpăr surprinzător.

— Nimeni, în afară de mama și de sora mea, nu m-a mai putut vedea de când... de când m-ai văzut tu în pădurea Brocelind, acum șase ani.

Lucie s-a încruntat.

— Ești o fantomă, dar nu ca oricare alta. Nici măcar tata sau fratele meu nu te pot vedea. Este așa de ciudat! Ești îngropat?

— Este foarte nepoliticos să întrebi un gentleman dacă este îngropat, a răspuns Jesse.

— Câți ani ai?

Lucie părea hotărâtă să persevereze.

Jesse a oftat și și-a ridicat ochii spre candelabru.

— Am două vârste, a zis el. Am douăzeci și patru de ani și am șaptesprezece ani.

— Nimeni nu are două vârste.

— Eu am, a răspuns Jesse, impasibil. Am murit când aveam șaptesprezece ani. Dar mama se.... pregătise.

Lucie și-a umezit buzele.

— Cum adică... se pregătise?

Jesse a arătat spre el însuși.

— Asta, ceea ce vezi aici, este o manifestare a sufletului meu. După moartea mea, mama le-a spus Fraților Tăcuți că nu le va da nicicând trupul meu, că refuză să îi lase să mai pună mâna pe mine, să îmi ardă corpul. Nu știu dacă au pus la îndoială ce a făcut atunci, dar știu că mama a adus o magiciană la căpătâiul meu după ce am murit, pentru a-mi păstra și a-mi păzi trupul fizic. Sufletul meu a fost eliberat ca să poată trece între lumea reală și lumea spiritelor. De aceea, nu îmbătrânesc, nu respir și trăiesc doar pe timpul nopții.

— Iar nopțile ți le petreci bântuind săli de bal și plimbându-te prin pădure?

Jesse i-a aruncat o privire sumbră.

— De obicei, îmi petrec timpul citind. Atât Conacul din Idris, cât și Conacul Chiswick au biblioteci foarte bogate. Am citit chiar și lucrările nepublicate ale bunicului meu, Benedict. Le-am găsit ascunse în coșul casei. Scria lucruri groaznice — era obsedat de demoni, de socializarea cu ei, de hibridizarea lor.

— Bleah! a făcut Lucie, fluturând din mână a silă.

Ciudățeniile lui Benedict Lightwood erau bine-cunoscute.

— Ce faci pe timpul zilei?

Jesse a zâmbit ușor.

— Dispar.

— Serios? Unde dispari?

— Ești foarte curioasă.

— Da, a zis Lucie. De fapt, am venit aici ca să îți pun o întrebare. Ce ai vrut să zici azi-noapte când ai spus: „Moartea

este aici"? Nu s-a întâmplat nimic la bal.

— Dar s-a întâmplat azi, a spus Jesse. Mi-a povestit Grace.

Lucie a încercat să și-i imagineze pe Grace și pe Jesse șezând alături în sala întunecată, împărtășindu-și veștile zilei.

„Am văzut un atac demonic în Regent’s Park, în miezul zilei.”

„Chiar așa? Ei bine, eu nu am făcut prea multe, după cum bine știi. Sunt tot mort.”

Fata și-a dres glasul.

— Deci poți vedea viitorul?

Jesse a făcut o pauză. Părea făcut din lumina lunii și din pânze de păianjen, și avea umbre la tâmple, în golul gâtului și la încheieturi.

— înainte să îți mărturisesc ceva, a zis el, va trebui să îmi juri că nu vei spune nimănui despre mine — nici fratelui tău, nici Cordeliei, nici părinților tăi. Ai înțeles?

— Un secret?

Lucie iubea și ura secretele. Se simțea întotdeauna onorată să îi fie încredințat un secret, apoi se simțea imediat tentată să îl divulge cuiva.

— De ce trebuie să fie un secret? Mulți oameni știu că pot vedea fantome.

— Dar așa cum ai observat, dând dovadă de mare perspicacitate, nu sunt o fantomă obișnuită, a zis Jesse. Sunt menținut în această stare cu ajutorul necromanției, iar Conclavul interzice aceste practici. Dacă află cineva, mi-ar putea căuta trupul și l-ar arde, și atunci aș fi mort în adevăratul sens al cuvântului. Și pentru totdeauna.

Lucie și-a înghițit nodul din gât.

— Deci tu mai speri... crezi că te-ai putea întoarce? La viață?

Jesse s-a sprijinit de zid, cu brațele încrucișate.

— Nu mi-ai promis.

— îți dau cuvântul meu de onoare! Nu voi sufla niciun cuvânt despre tine. Acum explică-mi ce ai vrut să spui cu avertismentul

de noaptea trecută.

Lucie crezuse că băiatul avea să zâmbească superior sau să facă o observație acidă, însă Jesse arăta foarte serios.

— Fiind ceea ce sunt, simt prins între două lumi, a zis el. Aparțin acestui tărâm, dar nu întocmai. Uneori pot vedea alte lucruri care nu sunt de aici. Alte fantome, bineînțeles, și... demoni. In sala aceea de bal am simțit o prezență sinistră și cred că este aceeași prezență care s-a întors azi.

— Dar de ce...? a început Lucie.

O străfulgerare a trecut prin ușile franțuzești, ce luceau într-o lumină albă, bizară.

Lucie s-a năpustit asupra uneia dintre ferestre și a privit afară. Fata putea vedea grădinile limpede ca ziua, cu toate colțurile lor întunecate. Puțin mai departe se afla sera, care lumina ca o stea.

Lampa-vrăjitoarei!

O clipă mai târziu, lumina a pâlpâit. Un sentiment rece de groază a cuprins pieptul fetei.

— Daisy! a zis ea cu respirația tăiată, deschizând ușile în grabă.

Ieșind ca o furtună pe balcon și fără a se mai uita la Jesse, Lucie s-a agățat iar de vițele de pe zid și a început să coboare.

Cordelia încerca să se agațe de ceva de pe pământ cu mâna liberă, dar degetele i se îngropau în țărână pe măsură ce era trasă spre umbre. Durerea

produsă de tentaculul de demon care se înfașurase în jurul piciorului ei era agonizantă — însă și mai înfricoșătoare era căldura ce îi sufla în ceafa, căci respirația ființei ce o domina plutea chiar deasupra ei...

Ceva i-a prins mâna. *Lucie,* s-a gândit ea. Fata a țipat, apoi s-a oprit brusc, iar coarda care îi înconjura piciorul s-a strâns, aruncându-i trupul într-o parte și în alta. Cordelia s-a întins ca să cuprindă mâna care o prinsese pe a ei și a văzut a cui era.

Sera era întunecată, dar a știut imediat cine era cel care o ajuta. Imaginea unui cuib de păr negru, ochii aurii — un chip pe care îl memorase. James!

Băiatul nu purta echipament. Era îmbrăcat în pantaloni și în cămașă, iar chipul lui era palid din cauza șocului. Totuși, îi strângea încheietura mâinii cu putere, trăgând-o spre ușă, pe când tentaculul din jurul piciorului încerca să o târască mai adânc în seră. Dacă nu reușea să facă ceva iute, Cordelia avea să fie ruptă în două.

Folosindu-se de mâna lui James ca de o ancoră, Cordelia s-a întors să o scoată pe Cortana, care fusese prinsă sub trupul ei, și a lovit în jos cu sabia. Fata a despicat tentaculul care o țintuia. Cortana a sclipit auriu pe când Cordelia tăia în carnea demonului. S-a auzit un geamăt profund și huruitor și, deodată, Cordelia a fost eliberată, alunecând spre James într-o baltă de limfa și propriul sânge.

Durerea a străpuns-o ca o vâlvătaie, pe când James a tras-o pe fată în picioare. Nu era nimic elegant în situația lor, nimic din gestul unui gentleman care ajută o lady. Erau stăpâniți de necesitatea de a lupta, iar mâinile lor se strângeau și se trăgeau una spre cealaltă cu disperare. Fata a căzut deasupra lui James, care a prins-o. Lampa-vrăjitoarei pulsa stins în țărână, acolo unde o scăpase din mâini.

— Ce dracu’, Daisy? a început James.

Fata s-a întors brusc, eliberându-se din strânsoarea lui ca să înșface lampa-vrăjitoarei. In strălucirea razelor ei acum puternice, a observat că ceea ce luase drept un copac în capătul serei fusese, de fapt, altceva. Un demon, dar care nu semăna defel cu ceea ce mai văzuse. De la depărtare, aproape că semăna cu un fluture sau cu o molie, prins în perete, cu aripile desfăcute. Privind a doua oară, cu mai mult atenție, Cordelia a văzut că aripile

demonului erau niște extensii membranoase, traversate de vinișoare roșii, ce pulsau. în locul în care se uneau aripile, se

ridica un soi de trunchi central, încoronat de trei capete. Fiecare cap semăna cu cel al unui lup, dar cu ochi negri, ca de insectă. întinzându-se din capătul de jos al trunchiului era un nod de tentacule lungi, ca membrele unei calamar. Tentaculele erau pline de niște păstăi membranoase și se întindeau pe podeaua serei ca niște rădăcini. Se răsuceau printre copaci și printre ghivece, înăbușeau tufișurile înflorite și ajungeau până la Cordelia și la James.

Tentaculul pe care îl tăiase Cordelia zăcea pe pământ, pulsând șiroaie domoale de limfa. Celelalte membre odioase se mișcau acum, inexorabil, spre cel retezat.

Fata și-a pus lampa-vrăjitoarei în buzunar. Dacă tot era nevoie să lupte, și-ar fi dorit să aibă ambele mâini libere.

Din câte se părea, James se gândise la același lucru, căci își scosese un pumnal din centură și și-1 potrivise pe lângă braț, mijind ochii.

— Daisy! a zis el, fără să o privească. Fugi!

Oare James chiar avea de gând să înfrunte demonul cu un pumnal? Era o moarte sigură. Cordelia l-a prins de brațul liber și a început să alerge spre ușă, smucindu-1 pe James după ea. Prea speriat ca să mai rămână în urmă, James a urmat-o. Cordelia și-a aruncat o dată privirea în urmă și a văzut ghearele ca un stol negru de păsări venind pe urmele lor. Fata a început să alerge și mai repede. Bunule Raziei, cât de mare era sera?

Fata a smuls ultimul portocal plantat și s-a oprit brusc. Putea vedea, în sfârșit, ușa, dar inima i-a secat deodată: ieșirea era acoperită de gheare negre ce se curbau pe pereți, iar vârfurile lor apăsau pe ușă, ținând-o închisă. Mâna fetei s-a strâns în jurul încheieturii lui James.

— Aia este ușa? a șoptit el.

Cordelia i-a aruncat o privire surprinsă — cum de nu știa? Nu intrase acolo la fel ca ea?

— Da, a zis ea. Am un pumnal serafic, dar doar unul... Am putea încerca să...

James a aruncat pumnalul, iar runele de pe lama lui au strălucit. James s-a mișcat așa de repede, că semăna cu o pată: într-o

clipă ținea cuțitul, iar în clipa următoare îl aruncase în aripa membranoasă a demonului. Urlând, monstrul a început să se retragă de pe pereții serei.

James a tras o înjurătură și a scos alte două pumnale. Cuțitele au zburat prin aer ca două arcuri argintii țâșnind din mâinile lui. Demonul a scos un țipăt ascuțit și oribil pe când cuțitele i se împlântau în tors. Creatura era cuprinsă de spasme — părea aproape să se prăbușească în timp ce păstăile lui de came cădeau la pământ ca ploaia. Demonul a scos un ultim șuier gâtuit și a dispărut.

Acum eliberată, ușa serei s-a deschis larg. James a fugit iute printre bucățile de sticlă spartă, urmărit de duhoarea sângelui de demon, trăgând-o pe Cordelia după el, și au ieșit împreună în noaptea întunecată de afară.

S-au îndepărtat cât au putut de repede de seră, prin iarba înaltă și prin buruienile înnodate. Când s-au aflat la o distanță generoasă, într-o poiană aflată lângă intrarea fostelor grădini italienești, James s-a oprit brusc. Cordelia aproape că s-a împiedicat de el. Fata era amețită și vedea în ceață. Durerea din picior se întorsese. A băgat sabia în teaca ei și s-a lăsat moale la pământ.

James și Cordelia se aflau într-un mic luminiș în mijlocul tufișurilor; sera era mare și întunecată în depărtare, încoronând o colină a grădinii. Copaci cufundați în beznă își aplecau crengile încolăcite asupra capetelor lor. Aerul era curat și rece.

James s-a lăsat în genunchi, cu fața spre fată.

— Daisy, dă-mi voie să mă uit!

Cordelia a încuviințat. James și-a așezat mâinile ușor pe glezna ei, deasupra botinelor din piele, și a început să îi ridice tivul rochiei. Garnitura jupei ei era udă de sânge, iar Cordelia nu și-a putut abține un mic scâncet pe când glezna îi era dezgolită. Pielea arăta de parcă ar fi fost tăiată cu un cuțit cu zimți. Partea de sus a botinei ei era năclăită de sânge.

— Arată rău! a zis James, cu blândețe, dar nu este tăiată decât carnea; demonul nu și-a lăsat otrava.

James și-a tras stela din centură. Cu o grijă infinită, băiatul a atins gamba Cordeliei cu vârful instrumentului — ce oroare ar *fi trăit mama ei* la gândul că un băiat îi atingea gamba dezvelită, a gândit Cordelia — și a trasat contururile unei rune de vindecare. Cordelia se simțea de parcă cineva i-ar fi turnat apă rece pe gleznă. A privit pe când carnea tăiată începea să se lipească la loc ca și cum săptămânile de recuperare s-ar fi scurs în doar în câteva secunde.

— Arăți de parcă nu ai mai văzut niciodată ce poate face o *iratze,* a zis James cu un zâmbet superior în colțul gurii. Nu ai mai fost niciodată rănită?

— Nu așa de rău, a răspuns Cordelia. Știu că ar fi trebuit să... Probabil mă crezi un copil neînțărcat. Și demonul ăla — of — nu ar fi trebuit să îl las niciodată să mă trântească la pământ...

— Oprește-te! a zis James ferm. Oricine este trântit la pământ de câte un demon când și când; dacă nu s-ar întâmpla așa ceva, nu am mai avea nevoie de rune de vindecare.

James zâmbea, etalându-și zâmbetul lui rar și adorabil care străpungea Masca și îi lumina chipul.

— Mă gândeam că mi-ai amintit un pic de Catherine Earnshaw din *La răscruce ie vânturi.* Mama are un pasaj preferat în care se vorbește despre Catherine, care este mușcată de un bulldog: „Nu a țipat! Nu! N-ar fi suferit să facă așa ceva nici dacă ar fi fost străpunsă de coamele unei vaci apucate de streche.”

Cordelia nu mai citise *La răscruce de vânturi* de ani buni, dar simțea că ar fi putut zâmbi și ea. Era incredibil cum James o putea face să surâdă chiar și după ce trecuseră printr-o întâmplare așa de groaznică.

— A fost impresionant, a zis ea. Să te văd ucigând un demon destul de mărișor doar cu pumnalele.

James și-a dat capul pe spate, râzând ușor.

— Meritele sunt ale lui Christopher, a zis el. El a făcut aceste pumnale pentru mine — și-a petrecut ani întregi încercând să găsească metode de a crea noi substanțe care să suporte cele mai puternice rune. Majoritatea metalelor se sfărâmă. Asta înseamnă că plătesc greu de fiecare dată când pierd vreun pumnal, a adăugat el, uitându-se cu jale spre seră.

— Oh, nu! a zis Cordelia. Nu te poți întoarce acolo!

— Nu te-aș lăsa singură, a spus el simplu, făcând inima Cordeliei să se topească. Daisy, dacă îți mărturisesc ceva, promiți să nu mai spui nimănui?

Cordelia nu era capabilă să îl refuze când James îi spunea Daisy.

— Știi că mă pot preface în umbră, a zis el. Și că la început nu reușeam să controlez asta prea bine.

Cordelia a dat din cap; nu ar fi putut uita niciodată cum se întinsese James după ea când avusese febra rea, felul în care ea încercase să îi țină mâna, care se preschimbase în abur.

— Ani la rândul, am lucrat cu vărul tău, Jem, ca să învăț să îmi controlez puterea — transformarea, viziunile.

James și-a mușcat buza de jos.

— Totuși, în noaptea asta, am intrat în tărâmul umbrelor de bunăvoie. Și de acolo, am ajuns aici.

— Nu înțeleg, a spus Cordelia. De ce aici, dintre toate locurile de pe pământ?

Ochii lui James o cercetau plini de curiozitate.

— Am văzut o lumină în umbre, a zis el. Am urmat-o. Cred că a fost lumina Cortanei.

Cordelia și-a învins pornirea de a întinde mâna la spate doar pentru a se asigura că sabia era încă acolo.

— Este o sabie specială, a recunoscut ea. Tata mi-a zis mereu că nu cunoaștem încă prea bine ce poate face.

— Când am ajuns în seră, habar nu aveam unde mă aflu, a spus James. Mă înecam cu praf. Un praf albicios-cenușiu, ca

oasele arse. Am adus un pumn cu mine, din lumea cealaltă...

James a vârât mâna în buzunarul pantalonilor și a scos un vârf de deget din ceva ce semăna cu cenușa.

— O să-l duc lui Henry și lui Christopher. Poate pot descoperi ei ce conține. Până acum, nu am mai putut aduce ceva din tărâmul umbrelor; poate că acum a fost posibil pentru că am mers acolo din proprie voință.

— Crezi că, din cauză că mă luptam cu demonul — cu Cortana —, ai fost atras în locul ăsta? a zis Cordelia. Orice demon o fi fost...

James și-a aruncat iar privirea spre seră.

— Era un demon cerber. Și pesemne că se află aici de ani de zile.

— Am văzut imagini cu demoni cerberi.

Cordelia s-a ridicat, împleticindu-se. James s-a ridicat și el și *a* cuprins-o cu brațul. Ea s-a încordat simțindu-1 atât de aproape.

— Nu arată așa.

— Benedict Lightwood a fost un mare împătimit al demonilor, a zis James. Când au curățat locul ăsta, după moartea lui, au găsit zeci de demoni cerber. Sunt creaturi de pază; îi instalase aici ca să îi protejeze familia și proprietatea. Cred că l-au ratat pe cel din seră.

Cordelia s-a depărtat ușor de James, deși era ultimul lucru pe care dorea să îl facă.

— Și tu crezi că, de-a lungul anilor, s-a schimbat? A devenit cumva o parte integrantă a locului acestuia?

— Ai citit *Originea speciilor!* a întrebat James. Cartea lămurește cum animalele se adaptează la mediul lor de-a lungul a generații întregi. Demonii nu au generații — ei nu mor, dacă nu îi ucidem noi. Acesta s-a adaptat mediului în care a trăit.

— Crezi că mai sunt și alții prin preajmă?

Durerea străfulgerătoare din glezna Cordeliei se redusese la o jenă vagă, așa că fata s-a răsucit pe călcâie să o caute cu

privirea pe Lucie.

— Am putea fi în pericol. Lucie...

James a pălit.

— Lucie?

Inima Cordeliei s-a oprit o clipă. *In numele îngerului!*

— Lucie și cu mine am venit aici împreună.

— Dintre toate prostiile...

James era, deodată, îngrijorat. Cordelia o putea vedea pe chipul și în ochii lui.

— De ce?

— Lucie a vrut să se asigure că Grace este în regulă și m-a rugat să vin cu ea, a mințit Cordelia. De fapt, a intrat în casă, unde sunt Grace și Tatiana. A fost o prostie din partea mea să mă aventurez în grădină...

O expresie șocată a pus stăpânire pe chipul lui James pe când acesta tocmai își amintea ceva groaznic de important.

— Grace! a exclamat el.

— Știu că probabil îți dorești să o vezi, a zis Cordelia. Dar trebuie să te avertizez că Tatiana este în toane proaste.

James a continuat să o privească tăcut. Deodată, s-a auzit un foșnet, iar Lucie a ieșit din tufișuri.

— Cordelia! a zis ea, cu respirația întretăiată și fața luminată deodată de ușurare. Și Jamie!

Fata s-a crispat și s-a oprit brusc.

— Oh, Doamne, Jamie! Ce cauți aici?

— Ca și cum tu ai avea o scuză excelentă pentru faptul că pândești pe proprietatea unui străin în miezul nopții? a admonestat-o James, transformându-se dintr-un tânăr îngrijorat în fratele mai mare în doar câteva secunde.

— Tata și mama o să te ucidă.

— Doar dacă le spui tu.

Ochii lui Lucie au străfulgerat.

— Cum altfel ar putea afla?

— Bineînțeles că vor afla, a zis James sumbru. Existența unui demon cerber în seră nu poate trece...

Ochii lui Lucie s-au căscat mari.

— Un ce în ce?

— Un demon cerber în seră, a repetat James, acolo unde, din întâmplare, ți-ai trimis viitorul *parabatai* singur...

— Ah, nu, este în regulă, m-am dus acolo pe cont propriu, a zis Cordelia, tresărind. Aveam de gând să mut trăsura din fața porților. Dacă Tatiana o să se uite pe fereastră și o s-o vadă acolo, o să înnebunească de furie.

— Ar fi mai bine să plecăm, a spus Lucie. James, mergi cu noi sau te întorci pe unde ai venit?

Lucie a mijit ochii.

— Dar cum ai venit aici?

— Nu te privește! a răspuns James, cu zâmbetul lui strâmb. Mergi și ia trăsura! O să vă urmez în scurt timp și ne vedem acasă.

— îmi imaginez că James a rămas în urmă pentru că vrea să o vadă pe Grace, a zis Lucie în șoaptă pe când traversa cu pași repezi, alături de Cordelia, potecile năpădite de buruieni ale grădinilor Conacului Chiswick.

Fetele au ieșit pe poartă cu capetele plecate și au găsit trăsura exact acolo unde o lăsaseră. Xanthos părea să o păzească.

— Ii face serenade sau mai știu eu ce. Sper că Tatiana nu o să îl spulbere.

— Sigur nu pare *să aibă chef* de musafiri, a zis Cordelia pe când urcau în trăsură. Mi-a părut rău pentru Grace.

— Lui James îi era milă de ea, a zis Lucie pe când trăsura se punea în mișcare. Apoi, se pare că s-a îndrăgostit de ea. Ceea ce este foarte ciudat. întotdeauna am considerat mila ca fiind opusul iubirii...

Lucie s-a întrerupt, pălind. Printre crengile încâlcite ale copacilor se vedea lumină. Niște siluete traversau în grabă drumul, în direcția conacului.

— Este tata, a zis Lucie, pe un ton sumbru, ca și cum tocmai zărise un alt demon cerber. De fapt, este *toată lumea* aici.

Cordelia făcuse ochii mari. Drumul se umpluse deodată de lămpile-vrăjitoarei. Luminițele licăreau în fața porților, printre fagii ce străjuiau drumul, și luminau conturul neregulat al vilei. Lucie exagerase ușor spunând că venise toată lumea, dar un grup cu siguranță mare de vânători de umbre sosiți pe jos se îndrepta spre reședința familiei Blackthorn. Cordelia putea zări câteva fețe familiare — Gabriel și Cecily Lightwood, părul roșcat al lui Charles Fairchild și, bineînțeles, pe Will Herondale.

— Ce caută ei aici? s-a întrebat. Ar trebui să ne întoarcem, să îl avertizăm pe James?

Insă trăsura începuse deja să prindă viteză pe măsură ce Xanthos galopa, îndepărtându-se iute de ultimii membri ai Enclavei care se scurgeau pe porțile vilei.

Pe când silueta casei dispărea în depărtare, Lucie a clătinat din cap, cu o privire mohorâtă.

— James nu ne-ar mulțumi pentru ajutor, a zis ea.

Fata a oftat.

— S-ar înfuria că am intrat în bucluc — în plus, James este băiat; el nu o să aibă la fel de mult de suferit ca noi, dacă este prins plimbându-se

creanga. Dacă ne-ar găsi pe noi, am intra intr-un bucluc uriaș cu mama ta. Nu e drept, dar este adevărat.

Lumina lunii pătrundea în seră prin panourile sparte de sticlă. Ne- fîlimii plecaseră de mult, după ce terminaseră de examinat locul și o interogaseră pe stăpâna casei. Se lăsase, în sfârșit, liniștea.

Păstăile demonului cerber, care căzuseră cu ultimele zvâcniri ale monstrului, au început să se scuture și să se zgâlțâie ca niște ouă din care puii sunt gata să iasă. Carapacea Iui din piele s-a crăpat pe când dinți ascuțiți ca niște spini sfâșiau din interior. Acoperiți de o peliculă lipicioasă și sâsâind ca niște gândaci, demonii s-au dat rostogolul pe poteca bătătorită a serei; nu erau mai mari ca mâna unui om.

Insă nu aveau să rămână așa pentru mult timp.

TRECUT:

IDRIS, 1900

A DECIDE SÂ SE STRECOARE ÎN CONACUL BLACKTHORN SUB FORMĂ DE umbră fusese un lucru, dar a îndeplini, cu adevărat, promisiunea era cu totul altceva. Zile întregi după ce Grace îl rugase să o ajute, James inventase fel de fel de scuze pentru care noaptea respectivă nu era cea potrivită: tatăl lui stătuse treaz până târziu și l-ar fi observat plecând; vremea fusese prea urâtă pentru a umbla teleleu pe afară; luna fusese prea luminoasă ca să se poată ascunde în beznă.

Apoi, într-o noapte, James s-a trezit din visele lui agitate, cuprins de căldură și gâfâind, ca și cum ar fi fost fugărit de un monstru. Cearșafurile erau pe jos. James s-a dat jos din pat și s-a plimbat prin cameră un timp, incapabil să cheme somnul. Apoi, și-a pus pantalonii și cămașa și a ieșit pe fereastră. Gândul îi fusese la Cordelia, nu la Grace, dar se afla în fața zidului care înconjura Conacul Blackthorn. Neputând să se întoarcă, din moment ce ajunsese până acolo, James s-a prefăcut în umbră. A trecut iute dincolo de zid, a traversat moșia și a intrat în holul de primire al casei. Nu fusese pregătit pentru starea deplorabilă în care se afla Conacul Blackthron, cufundat în bezna nopții. Tăcerea mortală a casei, aura ei amenințătoare o făceau să pară un mormânt deschis. O pulbere densă și argintie urma conturul

balustradelor și al pieselor de mobilier și se strecura în pânzele de păianjen de peste tot. Cu coada ochiului, James a văzut o pată cenușie: băiatul știa că era granița tărâmului umbrelor. Știa prea bine că nu făcea decât să îi dea târcoale, transformându-se singur în umbră, însă făcuse o promisiune.

James vedea fantome, cu toate că acolo nu erau astfel de creaturi. Locul părea totuși bântuit. Umbrele îi ascultau pașii cu mare atenție. Cel mai ciudat era că fiecare ceas din casă era oprit la exact aceeași oră: nouă fără douăzeci de minute.

James a urcat la etaj. La capătul unui coridor lung, care ducea spre o turelă, se afla o armură sinistră, de două mai înaltă decât un om. Din fericire, armura era doar o decorațiune: făcută din oțel și cupru, semăna perfect cu un schelet uriaș, cu platoșa în forma cavității toracice și coiful și masca precum un craniu morbid. James s-a oprit speriat și a rămas holbându-se la arătare până ce a înțeles la ce se uita: era una dintre creaturile mecanice faimoase ale lui Axel Mortmain, nimic altceva decât o cochilie pustie ce adăpostise cândva un demon. Aceiași monștri pe care propriii lui părinții îi învinseseră pe când erau cu doar câțiva ani mai în vârstă decât era el acum.

Grace îi povestise lui James că Tatiana lăsase casa exact așa cum o primise, însă nu era complet adevărat: femeia instalase acel cadavru mecanic în galeria vilei. De ce? Ce însemna monstruozitatea aceea pentru ea? își arăta oare admirația față de Mortmain, care aproape că îi distrusese pe vânătorii de umbre?

James ura să întoarcă spatele armurii, dar a mers mai departe și a ajuns, în curând, în fața ușii biroului Tatianei. Camera era ticsită de cutii și lădițe, teancuri de hârtii îngălbenite și cărți mucegăite. Pe zid se afla atârnat portretul unui băiat cam de aceeași vârstă cu James, ai cărui ochi verzi și pătrunzători îi dominau chipul slăbănog. Evident, știa cine trebuie să fi fost tânărul, deși nu îl întâlnise niciodată: Jesse Blackthorn.

Pe masa joasă din fier forjat de sub portretul băiatului mort

se afla o cutie din metal, ornată cu aceiași lujeri sinuoși cu care cei din familia Blackthorn păreau să fi decorat totul. Incuietoarea era încastrată în capac, lăsând la iveală doar gaura cheii pe suprafața lucioasă.

Fără să se uite direct la cutie, James și-a coborât mâna spre capac; și-a simțit trupul clipind în umbră cu niște străfulgerări neregulate și, preț de o clipă, a văzut celălalt tărâm, lumea groaznică, năpădită de copaci strâmbi.

James și-a înfipt mâna eterică prin capac, în cutie, și a strâns-o în jurul unui șarpe rece din metal, apoi a scos-o. Era brățara mamei lui Grace, exact așa cum o descrisese fata. James a fugit din încăpere și din conac. Lumina lunii ce pătrundea prin ferestrele prăfuite din holuri pâlpâia și se zvârcolea ca o colcăială de șerpi argintii.

Ieșit de pe moșie și aproape de casă, James și-a dat seama că era încă umbră. S-a oprit pe loc, pe un drum mărginit de copaci deși și frunzoși, iar în zare nu se vedeau nici Conacul Blackthorn, nici casa familiei Herondale. Cerul era negru, iar luna sclipea argintie. închizând ochii și forțându-se să revină la înfățișarea lui omenească, James a văzut o pâlpâire cenușie. Nu s-a întâmplat nimic. In acel moment nu mai era o ființă care ar fi putut să respire, dar simțea cum inspiră greu și neregulat. Când devenise umbră în timpul bolii, aceasta durase doar câteva momente. La fel se întâmplase și la Academia Vânătorilor de Umbre. Dar atunci nu se transformase din propria lui voință.

In mod bizar, gândurile i-au zburat la Cordelia, la vocea ei care străpungea halucinațiile febrei și umbrele. James a căzut în genunchi. Mâna lui nu lăsa însă nicio urmă în țărâna de pe drum. A închis ochii. *Lasă~mă să mă întorc! Lasă-mă să mă întorc! Nu mă lăsa singur printre umbre!* James a simțit o zgâlțâitură, de parcă ar fi căzut și ar fi lovit pământul cu putere: a deschis ochii brusc. Nu mai era o umbră. S-a ridicat, tremurând, în picioare, gâfâind în aerul rece și proaspăt. Cenușiul dispăruse.

— Ei bine, a zis el vorbind de unul singur, nu mai fac așa ceva niciodată! Ar trebui să fie simplu! Niciodată!

Noaptea următoare, Grace îl aștepta la umbra unei tise, la intrarea în pădurea Brocelind. Fără a-i adresa vreun cuvânt, James a așezat brățara în mâna fetei. Fata a întors-o, gânditoare, pe toate părțile, între degetele ei palide, iar James a văzut ce era gravat pe curbura metalului. LOYAULTâ ME LIE. James știa ce însemna. Fusese maxima unui rege al Angliei, demult pierit. *Credința mă leagă.*

— A fost mottoul familiei Cartwright, a zis Grace, vorbind domol. Odinioară, am fost Grace Cartwright.

Un zâmbet la fel de slab precum lumina lunii într-o noapte de iama s-a ivit pe buzele fetei.

— Pe când te așteptam, mi-am dat seama ce prostie a fost să îți cer să faci una ca asta pentru mine. Nu o pot purta fără să mă vadă mama. Nici nu îndrăznesc să o păstrez în cameră, de teamă că o va găsi.

Grace s-a întors spre James.

— Oare ai putea să o porți tu? a întrebat ea. Ca prieten. Ca singurul meu prieten, de fapt. Apoi, când te întâlnesc, o să îmi pot aminti cine sunt.

— Bineînțeles! a zis el, cu inima frântă. Bineînțeles că o voi purta.

— întinde brațul! a șoptit Grace, abia auzită, iar James a ascultat-o.

James și-a spus mai târziu că nu avea să uite nicicând senzația lăsată de degetele ei pe pielea lui, felul în care întreaga pădure Brocelind, dacă nu chiar întregul Idris, oftase când Grace îi prinsese brățara în jurul încheieturii.

Băiatul și-a coborât privirea spre Grace. Cum de nu observase el niciodată ochii argintii ai fetei, la fel de argintii ca și brățara? James a purtat brățara toata vara, apoi întregul an și anul de după acela. Nu și-a mai dat-o jos.

'I

CADENȚA CÂNTURILOR

Luminos cântul cuvintelor
Cântate de omul de cuvânt,
Iscusită, cadența cânturilor
Viersuite de om cu cânt.

Robert Louis Stevenson,
„Luminos cântul cuvintelor”

— TREBUIE SÂ ÎNȚELEGI, A ZIS CHARLES, PE CÂND OCHII ÎI LUCEAU sinceri. Membrii Enclavei sunt foarte supărări pe tine, James. Aș zice că unii sunt chiar furioși.

Era dimineața de după vizită lui ciudată la Chiswick; James ședea în fotoliul din fața biroului tatălui său. Tessa nu redecorase biroul Institutului, iar încăperea își păstra încă atmosfera sumbră, victoriană, cu tapetul ei de culoarea pinului și covoarele Aubusson ce acopereau podeaua. Scaunul pe care ședea tatăl său era greu, din mahon, iar brațele lui erau ciupite și zgâriate. Charles Fairchild s-a sprijinit de zidul de lângă ușa pe care o închisese și încuiase după ce rămăseseră doar ei trei. Părul lui roșcat lucea ca un bănuț vechi și șters în lampa-vrăjitoarei. Lucie fusese răpită de Tessa imediat după micul dejun și dusă să dea o mână de ajutor în infirmerie. Frații Tăcuți îi cufundaseră pe Barbara, Piers și Ariadne într-un somn magic profund și netulburat; sperau că trupurile lor aveau să reziste otrăvii în timp ce se odihneau. In casă se simțeau prezența umbrei, atmosfera de spital și tensiunea din infirmerie.

— Atunci aș zice că este un lucru foarte grav pentru ei, a răspuns James. Nu face bine dispepsiei lor.

James încerca să nu îl ucidă din priviri pe Charles, însă pierdea bătălia. Dormise prost cu o noapte înainte, după ce se întorsese la Institut, alături de tatăl său. Ar fi fost ceva dacă tatăl lui ar fi fost furios, dar devenise clar că Will era mai mult îngrijorat decât mânios, iar insistențele lui James că plecase pur și simplu la plimbare și se trezise în Chiswick nu îmbunătățeau deloc situația.

— Trebuie să tratezi situația cu seriozitate, a zis Charles. A fost nevoie să folosim o rună de urmărire ca să te găsim...

— N-aș zice că a fost *nevoie,* s-a apărat James. Nu aveam nevoie de ajutor și nici eram pierdut.

— James, a replicat calm tatăl lui. *Ai dispărut.*

— Trebuia să îți fi spus că ies la plimbare, a zis James. Dar... demonii ne-au atacat ziua în amiaza mare ieri. încă avem trei vânători de umbre în infirmerie și niciun leac pentru boala lor. De ce îi pasă Enclavei de mine?

Obrajii lui Charles s-au înroșit.

— Enclava se întâlnește azi ca să discute situația demonilor. Dar noi suntem vânători de umbre — viața nu se oprește din cauza unui atac demonic. Conform Tatianei, te-ai dus la ea acasă azi-noapte, i-ai distrus sera...

Will și-a ridicat mâinile exasperat.

— De ce ar vandaliza James o clădire doar pentru că nu a putut să vadă o fată? Este ridicol, Charles, și o știi prea bine!

James a închis ochii pe jumătate. Nu voia să se uite direct la tatăl său și să vadă tulburarea din ființa lui Will: cravata lui era strâmbă, sacoul mototolit, iar pe față i se citea oboseala unei nopți nedormite.

— Ți-am spus, Charles. Nu am vorbit nici cu doamna Blackthorn, nici cu Grace. Iar în seră se afla un demon cerber.

— Așa o fi, a zis Charles.

Lui James, Charles începea să îi semene cu un câine care se încăpățânează să nu dea drumul unui pantof pe care îl ronțăie.

— Dar nu ai fi reușit niciodată să îl vezi dacă nu te-ai fi aflat deja pe proprietatea Chiswick și nu ai fi pătruns cu forța în seră.

— Nu am pătruns cu forța în seră, a replicat James, ceea ce era, practic, purul adevăr.

— Atunci spune-mi ce ai făcut!

Charles a bătut cu pumnul drept în palma celeilalte mâini.

— Dacă ceea ce susține Tatiana nu este adevărat, atunci spune-mi tu cum s-a întâmplat!

M~am dus în tărâmul umbrelor ca să văd dacă pot găsi vreo legătură cu atacurile demonice. Am urmat o lumină care cred că a fost Cortana și m~am trezit în seră, unde Cordelia Carstairs era deja atacată de un tentacul.

Nu. Nu avea să îl creadă nimeni. Și l-ar fi crezut nebun, i-ar fi băgat în necaz și pe Cordelia, pe Matthew, pe Lucie, pe Thomas și pe Christopher. Tăcut, James a scrâșnit din dinți.

Charles a oftat.

— Ne lași să credem tot ce este mai rău, James.

— Că este un vandal fără rușine? Serios, Charles! a zis Will. Știi ce sentimente nutrește Tatiana față de familia noastră.

— Am ucis un demon în sera aceea, a zis James pe un ton egal. Am făcut ceea ce trebuia să fac. Totuși, eu sunt cel învinuit de Enclavă, mai degrabă decât vânătorul de umbre care ținea un demon pe proprietate.

Era rândul lui Will să ofteze.

— James, știm că Benedict creștea un demon cerber.

— Cel care era acolo — și te cred când spui că l-ai găsit acolo — nu poate fi pus în seama Tatianei, a zis Charles. Am cercetat și restul proprietății și nu am mai găsit alții. Ai avut ghinion să dai peste el.

— Sera aceea este plină de plante folosite pentru magia neagră, a zis James. Sigur trebuie să fî observat cineva.

— Este, a recunoscut Charles, dar, dată fiind gravitatea acuzelor ei, James, nimeni nu va lua în seamă prezența câtorva tufe de mătrăgună printre arbuști. Tot nu ai fi putut da nas în nas cu demonul dacă nu ai fi încălcat proprietatea.

— Spune-i Tatianei că vom plăti pentru reparațiile necesare serei, a spus Will obosit. Trebuie să spun că întreaga situație mi

se pare exagerată, Charles. James se afla acolo din pură întâmplare, a întâlnit un demon, iar lucrurile și-au urmat cursul normal. Ai fi preferat să-i dea drumul ca să devoreze tot cartierul?

Charles și-a dres glasul.

— Să ne rezumăm la aspectele practice!

Uneori, lui James îi era greu să își amintească faptul că Charles era un vânător de umbre, și nu unul dintre bancherii puși la patru ace, cu pălărie, care invadau Fleet Street în fiecare dimineață, în drumul lor spre birourile din oraș.

— Am purtat o discuție foarte lungă cu Bridgestock chiar în această dimineață...

Will a înjurat în galeză.

— Oricare ar fi sentimentele pe care le nutrești față de el, rămâne, totuși, Inchizitorul nostru, a replicat Charles. Iar în această perioadă, din moment ce mama se află în Idris pentru a rezolva cazul lui Elias Carstairs, eu sunt reprezentantul ei aici, în Londra. Când Inchizitorul deschide gura, eu nu pot decât să îl ascult.

James a tresărit. Nu făcuse legătura dintre călătoria lui Charlotte în Idris și situația care îl afecta pe tatăl Cordeliei. Era de părere că ar fi trebuit să se gândească mai devreme: își amintea că auzise din întâmplare discuția dintre sora ei și Cordelia în Kensington Gardens și pe Cordelia spunând că tatăl ei făcuse o greșeală. își amintea tremurai din glasul fetei.

— Momentan, vom recomanda ca lui James să nu i se aplice vreo pedeapsă, a continuat Charles. Dar, James, îți sugerez să le eviți pe Tatiana Blackthorn și pe fiica ei în totalitate.

James a înlemnit. Limbile pendulei erau niște lame care străbăteau lent cadranul, tăind în carnea timpului.

— Dă-mi voie să îi cer iertare, a zis James; brățara de argint părea să îl ardă pe încheietură.

Nu știa dacă se referise la Tatiana sau la Grace.

— Ei, James, a spus Charles. Nu ar trebui să forțezi o tânără domnișoară să aleagă între tine și familia ei. Nu este deloc un

lucra gentil. Grace mi-a spus personal că, dacă ar fi să se mărite cu un bărbat, altul decât cel ales de mama ei, aceasta ar dezmoșteni-o...

— Abia ai cunoscut-o! s-a răstit James. O plimbare cu trăsura...

— O cunosc mai bine decât crezi tu, a zis Charles, privindu-1 pe James cu superioritatea unui copil de școală de primară.

— Voi doi vorbiți despre aceeași fată? a zis Will, ridicând o sprânceană. Grace Blackthorn? Dar nu văd cum...

— Nu-i nimic, nimic.

James nu mai suporta. S-a ridicat, încheindu-și sacoul.

— Trebuie să plec, a zis el. In Kensington Gardens este o seră de portocali care trebuie spartă. Doamnelor, încuiați-vă casele! James Herondale este în oraș și a fost trădat în dragoste!

Charles părea cuprins de durere.

— James, a zis el.

Insă James trecuse deja vijelios pe lângă el și ieșise din cameră, trântind ușa în urma lui.

Cordelia trăgea agitată de materialul rochiei ei de vizite. In mod surprinzător, o invitație oficială la ceai, din partea Armei Lightwood — pe hârtie cu monogramă, nu oricum —, sosise cu poșta în acea dimineață. Cordelia era de-a dreptul șocată că, după tot ce se petrecuse, Anna își amintise totuși. Cu toate acestea, fata se agățase de oportunitatea de a ieși din casă cu disperarea unui înecat ce vede o frânghie. Abia reușise să închidă ochii după ce ajunsese acasă, cu o noapte în urmă. Ghemuită sub pătură, Cordelia nu se putea gândi decât la vărul Jem, la tatăl ei și, din nefericire, la James, la felul în care îi atinsese blând glezna, la expresia de pe chipul lui când vorbise despre lumea umbrelor pe care doar el o putea întrezări. Cordelia nu găsea nicio cale de a-1 ajuta, așa cum nu găsea o cale de a-și ajuta tatăl. Fata se întreba dacă nu cumva incapacitatea de ajuta oamenii pe care îi iubești era unul dintre cele mai rele sentimente din lume.

Apoi, la prânz, mama ei și Alastair își ocupaseră timpul bârfind — Raziei știa care erau sursele lor — despre cum James fusese descoperit umblând prin grădinile Tatianei Blackthorn, după ce îi spărsese, fără nicio urmă de remușcare, toate ferestrele și le băgase în sperieți pe ea și pe fata ei, alergând ca un bețivan pe peluza lor. Chiar și Risa părea amuzată pe când le reumplea ceainicul.

Cordelia era de-a dreptul oripilată.

— Nu s-a întâmplat *așa!*

— Și *tu* de unde știi? a zis Alastair, părând că știa exact ce făcuse Cordelia cu o noapte în urmă.

însă era imposibil ca Alastair să fi ghicit, nu-i așa? Cordelia nu putea ști cu siguranță; Alastair părea adesea să cunoască mult mai multe lucruri decât lăsa să se știe. Cordelia se gândea cu dor la vremurile de mult apuse, când ei își rezolvau neînțelegerile, lovindu-se reciproc peste scăfârlii cu ceainicele de jucărie.

Așadar, ceaiul cu Anna era o binecuvântare, chiar dacă tânăra nu avea nicio rochie potrivită. Cordelia a aruncat o privire la propria ei imagine reflectată în oglinda dintre ferestrele vestibulului. Deși rochia ei de prințesă, de culoarea mărului verde, cu broderie roz, era la modă și foarte drăguță, volanele o făceau să semene cu o lampă veche, iar chipul ce răsărea deasupra gulerului dantelat părea gălbejit. Oftând, Cordelia șt-a ridicat mănușile și poșeta de pe masa din hol și s-a îndreptat spre ușă.

— Cordelia!

Sona a alergat grăbită spre ea, făcând tocurile cizmelor să răsune tare pe parchet.

— Unde pleci?

— Să iau ceaiul cu Anna Lightwood, a răspuns Cordelia. M-a invitat ieri.

— Așa mi-a spus și fratele tău, dar nu mi-a venit să îl cred. Vreau să îți faci prieteni, Layla.

Sona folosea numele de alint al Cordeliei — dat de Sona, după eroina poemului pe care îl iubeau amândouă — doar dacă era îngrijorată.

— Știi că asta îmi doresc, dar nu sunt sigură că ar trebui să o vizitezi pe domnișoara Lightwood.

Cordelia a simțit cum se crispează. Alastair venise, între timp, să asiste la conversația dintre sora și mama lui. Tânărul se sprijinea de tocul ușii camerei pentru micul-dejun și zâmbea superior.

— Am acceptat invitația, a zis ea. O să mă duc.

— La bal, cu două nopți în urmă, am auzit vorbindu-se mult despre Anna Lightwood, a zis Sona, și nimic din ce am auzit nu a fost plăcut. Sunt anumite persoane în rândul Enclavei care cred că este indecentă și nerușinată. Am venit aici să ne facem prieteni și să formăm alianțe, nu să ne depărtăm de cei cu putere. Ești sigură că Anna este cea mai bună alegere pentru o vizită de curtoazie?

— Mi se pare destul de decentă, a zis Cordelia, întinzând mâna după noua ei pălărie de paie, decorată cu un buchețel de flori din mătase și cu panglici.

Alastair a luat cuvântul din prag:

— Există persoane din generația mai veche care nu sunt de acord cu stilul de viață al Armei, însă, printre cei tineri, este unul dintre cei mai populari vânători de umbre din Londra. Nu ar fi deloc înțelept ca soră-mea să nu onoreze invitația.

— Chiar așa?

Sona părea curioasă.

— Oare este adevărat?

— Este așa cum spun.

Alastair și-a îndepărtat de pe frunte o șuviță de păr blonziu. Cordelia își amintea că fratele ei avea plete negre ca pana corbului, apoi începuse să se vopsească.

— Unchiul Armei este conducătorul Institutului. Nașa ei este Consulul. Nu încape nicio îndoială că cele mai remarcabile

familii cu care ar fi indicat să formezi alianțe în Londra sunt Herondale, Lightwood și Fairchild, iar Arma are legături cu toate trei.

— Prea bine, a spus Sona, după o scurtă pauză. Dar, Alastair, mergi cu sora ta! Salut-o pe Arma și vezi ca totul să decurgă ca la carte! După aceea, dacă vreți, puteți merge împreună la cumpărături în Leadenhall Market.

Cordelia se așteptase să-1 audă pe Alastair protestând, însă băiatul a ridicat, pur și simplu, din umeri.

— Cum spui tu, mamă, a zis el, trecând pe lângă Cordelia în drum spre ușă.

Tânărul era deja îmbrăcat de ieșire, a socotit Cordelia, ușor amuzată și surprinsă, într-un veston gri din flanel care se potrivea de minune cu ochii lui negri. Forma centurii cu arme se întrezărea sub marginea hainei; Enclava sugerase ca toți vânătorii de umbre să se înarmeze, ca măsură de precauție, atunci când ieșeau din case, chiar și pe timpul zilei. Cordelia însăși o avea pe Cortana prinsă la spate, vrăjită, astfel încât nu putea fi văzută de mundani.

Poate că Alastair chiar cunoștea mai multe lucruri decât lăsa se vadă.

$

Soarele după-amiezii târzii lucea puternic asupra Grosvenor Square pe când tatăl lui Matthew, Henry, a deschis ușa casei Consulului. James a oprit astfel ceea ce gândea a fi fost o bătaie destul de zgomotoasă. Henry a zâmbit când l-a zărit pe James: avea un chip care nu ieșea cu nimic în evidență, însă amabil, păr roșcat care își pierdea acum strălucirea în tonuri de castaniu și șuvițe cărunte, iar pe buze i se citea ceva din surâsul larg al lui Matthew.

— Intră, intră, James! a zis el, rulând scaunul în spate.

Henry fusese rănit în urmă cu douăzeci și cinci de ani în bătălia de la Cadair Idris și nu își mai putea folosi picioarele. își achiziționase un scaun standard pentru invalizi și își revărsase spiritul inventiv asupra lui — scaunul avea acum o versiunea

mai mică a roților care se găseau, de obicei, la automobile. Un accesoriu curbat, cu un bec, atârna deasupra unuia dintre umerii lui Henry. Deasupra celuilalt umăr, un element prevăzut cu un soi de gheare îi permitea utilizatorului să se întindă după obiecte amplasate prea sus. Pe o poliță aflată sub scaun erau niște cărți.

Christopher își adora nașul și petrecea ore întregi în laboratorul lui Henry, lucrând atât la tot felul de invenții, cât și la modalități de a îmbunătăți scaunul de invalid. Unele dintre creațiile lui fuseseră foarte folositoare, precum liftul pe aburi pe care îl instalaseră, astfel încât Henry să ajungă mai repede în laboratorul din pivniță; altele, precum încercarea lui Henry și a lui Christopher de a produce o alifie de îndepărtat demonii, nu reușiseră.

Henry avea un suflet bun și îl acceptase pe James ca *parabatai-ul* lui Matthew cu mult înainte ca tinerii să treacă prin ceremonia din Orașul Tăcut.

— Matthew este în curtea din spate, a zis el, încrețind colțurile ochilor. A zis că ar vrea să citească înconjurat de frumusețile binevoitoare ale naturii.

James s-a văzut silit să recunoască faptul că discursul suna într-ade- văr ca fiind al lui Matthew.

— Este singur?

— Dacă nu îl pui la socoteală pe Oscar.

Oscar Wilde era câinele lui Matthew, pe care James îl găsise hoinărind pe străzile Londrei și pe care îl dăruise prietenului său. Câinele îl adora pe Matthew necondiționat, cam la fel ca frumusețile binevoitoarea ale naturii.

James și-a dres glasul.

— Am găsit ceva — un soi de țărână — și mă întrebam dacă ați putea să o cercetați pentru mine? Adică, în laborator.

Majoritatea oamenilor ar fi considerat aceasta ca fiind o cerere bizară. Nu era și cazul lui Henry Fairchild. Ochii bărbatului s-au luminat.

— Intr-adevăr! Dă-o aici!

James i-a întins bărbatului fiola pe care o umpluse cu țărâna din buzunarul lui cu o noapte în urmă.

— O să o cercetez cât de curând. Plec în curând să o vizitez pe Charlotte în Idris, dar nu voi lipsi prea mult timp.

Henry i-a făcut cu ochiul lui James și s-a îndreptat cu scaunul spre liftul care avea să-1 ducă în laborator.

James a trecut pe lângă sufragerie, salon, bucătărie, unde s-a înclinat în fața bucătarului, care a agitat o lingură spre el fie în semn de salut, fie în semn de amenințare, și a ieșit pe ușa din spate, ce ducea în grădină. James și Matthew își petrecuseră ore întregi antrenându-se acolo; era un spațiu primitor, pătrat, înverzit, dominat de un platan ce creștea în centrul lui. Matthew stătea întins la umbra copacului, citind o carte. Era atât de adâncit în lectură, încât nu a auzit ușa închizându-se și nici nu l-a văzut pe James venind spre el pe peluză, până ce prietenul său n-a fost așa de aproape, că îl putea atinge.

Matthew a ridicat privirea, iar ochii lui verzi s-au făcut mari.

— James! a zis el.

Pronunțase numele cu un oftat de ușurare, dar și-a reluat repede uitătura încruntată.

— Nu știu dacă ar trebui să te îmbrățișez ca pe un frate sau să te lovesc ca pe un dușman.

— Votez pentru prima variantă, a răspuns James.

— Presupun că nu este tocmai drept din partea mea să fiu mânios din pricina nopții trecute, a spus Matthew, gânditor. îmi imaginez că nu poți controla ce se întâmplă în tărâmul umbrelor. Dar — după

ce tatăl tău și-a terminat tirada de înjurături galeze la adresa noastră pentru fereastra spartă și pentru că te-am lăsat să pleci — am aflat că te găsiseră la Conacul Chiswick și *rn-am întrebat...*

— Ce te-ai întrebat?

James s-a cocoțat pe brațul unei bănci albe, de grădină.

— Dacă nu cumva te-ai folosit de tărâmul umbrelor pentru a o vizita pe Grace, a zis Matthew. Adică, ce altceva să cauți în Chiswick? Nu este nimic interesant acolo.

— Nu am mers acolo din proprie inițiativă, a precizat James.

— Atunci povestește-mi ce s-a întâmplat! a zis Matthew, sprijinin- du-și romanul între crengile unui copac. De fapt, stai!

Matthew a ridicat o mână tocmai pe când James începea să vorbească. — Stai... stai...

— Te omor dacă mai faci asta! a zis James.

Matthew a rânjit șmecherește în timp ce câinele lui a început să latre, iar între zidurile grădinii au răsunat saluturile zgomotoase ale celorlalți doi vânători de umbre. Thomas și Christopher se opriseră să îl salute pe Oscar cel cu coada veselă și acum coborau în viteză scările spre casă.

— James! a strigat Christopher când s-au apropiat. Ce s-a întâmplat noaptea trecută? Unde ai dispărut?

— Uite, James! a zis Matthew superior. Acum nu trebuie să spui povestea decât o singură dată.

— Da, ce s-a întâmplat cu tine noaptea trecută? a întrebat și Thomas. Ai dispărut, pur și simplu. Matthew era pe cale să întoarcă fiecare cărămidă a Institutului, să vadă dacă nu cumva ai căzut în criptă când tatăl tău ți-a dat de urmă în Chiswick.

— De ce în Chiswick? s-a întrebat Christopher cu voce tare. Acolo nu se întâmplă niciodată nimic interesant.

— S-a întâmplat acum, a răspuns Matthew, vesel.

înainte ca discuția să poată degenera, James le-a explicat celor trei cum alunecase în tărâmul umbrelor, cum urmase o lumină și cum se trezise în seră. A descris demonul cerber strâmb și cum îl ucisese. Când a ajuns la partea despre Lucie și despre Cordelia, Matthew a început să pară mai puțin vesel.

— Ce naiba căutau ele acolo? a întrebat el.

— Se duseseră să o întrebe de sănătate pe domnișoara Blackthorn, a zis James, deși nici măcar el nu era convins de această poveste.

Lucie se uitase la el cu ochii ei scânteietori, pe care îi avea de fiecare dată când spunea o poveste. Cât despre Cordelia — James și-a dat seama, tresărind ușor, că se îndoia profund de abilitatea lui de a o citi. Nu o cunoștea prea bine, deși simțea că ar fi trebuit să o facă.

— Mi se pare periculos să ieși la plimbare noaptea, în felul ăsta, mai ales după atacuri, a zis Matthew. Lucie… fetele nu ar trebui să își asume asemenea riscuri.

— De parcă tu nu vei mai ieși noaptea, a observat Thomas.

El și Christopher se întinseseră pe iarbă în timp ce James își continua povestea. Matthew se sprijinea de platan, mângâind absent capul lui Oscar.

— Am o întrebare: de ce Conacul Lightwood… adică, Chiswick? De ce *serai*

— Nu am nicio idee, a spus James, păstrându-și pentru sine gândurile legate de Cortana; bănuielile lui erau prea vagi și nu ar fi făcut decât să încurce și mai mult ițele.

— Poate pentru că demonul se afla acolo?

— Demonilor le place să ocupe case în ruină, mai ales pe acelea unde există rămășițele magiei negre, a zis Christopher. Și știm cu toții cu ce s-a ocupat bunicul Benedict în casa aia. De asta s-a și transformat în vierme.

— Ah, amintiri dragi de familie! a făcut Matthew.

— Ei bine, Conclavul este de acord cu tine, a spus James. Se crede că demonul se afla acolo de pe vremea lui Benedict. Și, cu toate că prezența lui pare să nu aibă nicio legătură cu atacurile de până acum, simt totuși că am avut parte de un număr neobișnuit de mare de demoni în ultimul timp, în locuri mai degrabă neobișnuite.

— *Demonii în locuri neobișnuite* era mottoul lui Benedict, a zis Matthew, aruncând un băț pentru Oscar. De unde știm ce crede Conclavul? Charles a fost surprinzător de tăcut.

— Nu față de mine, a replicat James. A venit să mă vadă chiar în dimineața asta.

Chipul lui Thomas s-a întunecat.

— Să nu-mi spui: oare crede toate prostiile acelea cum că te-ai fi dus să o vezi pe domnișoara Blackthorn și că ai fost refuzat...

— Ba da, a spus James, nevrând să audă iar povestea.

Era deja supărat pe sine însuși că îl lăsase pe Charles să îl atace cu povestea despre Grace; bineînțeles, Charles nu știa nimic important despre ea.

— Sau cel puțin nu am fost în stare să îi ofer altă explicație mai bună. Nu le pot spune că am ieșit la plimbare în tărâmul umbrelor. Cred că este mai bine dacă vor crede că sunt un nebun îndrăgostit.

— Dar abia dacă o cunoști pe domnișoara Blackthorn, a zis Christopher, mestecând un fir de iarbă.

Privirea lui James a întâlnit-o pe a lui Matthew. Acesta din urmă se uita la el cu înțelegere, însă în ochii lui verzi se citea o sentință limpede: *A sosit timpul.*

— O cunosc pe Grace, a spus James. Și o iubesc cu adevărat.

Tânărul le-a explicat prietenilor lui despre verile petrecute în Idris, despre Conacul Blackthorn și despre orele petrecute cu Grace în Brocelind, pictându-i Londra, orașul cel grozav pe care ea nu îl văzuse niciodată, în cuvinte. James le-a explicat că Tatiana Blackthorn îl ura și le-a vorbit despre avertismentul lui Charles de a sta departe de familia ei. Când a terminat, primele stele începeau deja să apară pe cerul din ce în ce mai negru.

Christopher a deschis primul gura.

— James, nu am știut că ești îndrăgostit de cineva. Ar fi trebuit să fiu mai atent.

— Nici eu nu am știut, a zis Thomas, iar eu am fost atent.

— Regret că nu v-am spus mai devreme, a replicat James. Grace și-a făcut întotdeauna griji că mama ei va afla și va fi mânioasă. Nici Lucie nu știe.

Deși, își dădea el seama acum, Cordelia intuise și nici măcar nu i se păruse straniu.

Thomas se încrunta.

— Mătușa Tatiana este țăcănită. Tata zice adesea că sora lui a înnebunit din cauza a ceea ce s-a întâmplat cu tatăl și cu soțul ei. Dă vina pe părinții noștri pentru moartea lor.

— Dar James nu i-a făcut niciodată vreun rău, a zis Christopher, încruntându-se.

— Este un Herondale, a zis Thomas. Este suficient.

— E ridicol, a replicat Christopher. E ca și cum ai fi mușcat de rață și apoi, peste ani, împuști o rață oarecare și o mănânci la cină, și numești asta răzbunare.

— Te rog nu mai folosi metafore, Christopher, a zis Matthew. Mă irită.

— Este un lucru suficient de îngrozitor și fără să aduci în discuție rațele, a zis James.

Lui James nu îi plăceau rațele de când îl mușcase una în Hyde Park, pe când era doar un țânc.

— îmi pare rău, Thomas! Simt că am eșuat să o ajut pe Barbara.

— Nu! a intervenit Thomas repede. Doar ce am început. Mă gândeam, poate că tu, cu mine și cu Matthew am putea merge la Taverna Diavolului, să răsfoim colecția de cărți. Avem acolo volume pe care Conclavul nu le-ar găsi în veci în biblioteca Institutului. Am putea încerca să găsim vreo referire la creaturile acestea diurne.

— Cum rămâne cu Christopher? a zis Matthew.

Christopher a ridicat o fiolă plină cu o substanță stacojie.

— Am reușit să șterpelesc niște sânge luat de Frații Tăcuți de la unul dintre pacienții de azi-noapte, a spus el mândru. Intenționez să combin știința modernă cu magia vânătorilor de umbre pentru a crea un antidot contra otrăvii demonice. Henry mi-a spus că pot folosi laboratorul cât este plecat în Idris.

Thomas a mijit ochii.

— Ar fi bine să nu fie sângele soră-mii.

— Este al lui Piers, a răspuns Christopher, deși pentru știință nu ar trebui să conteze.

— Cu toate acestea, suntem cu toții ușurați, a zis James. Matthew și cu mine ne putem duce pe Fleet Street. Poate că Thomas ar trebui să îl ajute pe Christopher în laborator?

Thomas a oftat.

— întotdeauna sfârșesc prin a-i da o mână de ajutor lui Christopher în laborator.

— Asta pentru că ești foarte abil la a te feri din calea exploziilor, a răspuns James, și pentru că știi să înjuri în spaniolă.

— Și cum ajută asta? a zis Thomas.

— Nu ajută nicicum, a răspuns James, dar lui Christopher îi place. Acum...

— *James!* s-a auzit, din casă, glasul lui Henry.

James s-a îndepărtat cu pași repezi. Oscar adormise în iarbă, cu labele întinse în sus. S-a lăsat tăcerea. Matthew și-a luat cartea din copac și i-a scuturat coperta.

— Grace, a zis Thomas, în cele din urmă. Cum este ea? Nu cred că am schimbat nici două vorbe.

— Foarte timidă, a răspuns Matthew. Foarte tăcută, pare teribil de speriată în mare parte a timpului și, cu toate acestea, este întotdeauna admirată la evenimentele sociale.

— Ce bizar! a spus Thomas.

— Nu neapărat, a zis Christopher. Bărbații iubesc ideea unei femei pe care o pot salva.

Matthew și Thomas și-au întors, mirați, privirile spre prietenul lor. Christopher a ridicat din umeri.

— Am auzit-o pe mama spunând chestia asta, a zis el. In cazul acesta, pare să fie adevărat

— Crezi că este îndrăgostită de James? a întrebat Thomas. Pentru că lui pare să i se fi aprins bine călcâiele după ea. Sper că nu este genul de dragoste neîmpărtășită.

— Ar face bine să îl iubească, a spus Matthew. James merită asta.

— Nu iubim întotdeauna oamenii care o merită, a comentat Thomas în șoaptă.

— Poate că nu, a replicat Matthew. Dar adesea nu îi iubim pe aceia care nu merită, și asta este foarte bine.

Matthew a strâns cartea așa de tare, că degetele i s-au albit.

Thomas și-a dus degetul la buze. James se întorsese, aducând cu el o scrisoare. Adresa fusese scrisă, fără îndoială, de mâna unei femei: *J.H., prin Matthew Fairchild. URGENT!*

— Cineva ți-a trimis o scrisoare aici? a întrebat Thomas curios. Este de la Grace?

James, care parcursese deja cu privirea primele rânduri al scrisorii, a dat din cap.

— Nu a vrut să riște să mă bage în necaz cu Enclava. A știut că ori voi fi aici, ori că Matthew mă va găsi și îmi va aduce mesajul.

James era destul de sigur că prietenii lui discutaseră despre el cât fusese plecat, dar nu îl deranja: ușurarea pe care o încerca văzând scrisul de mână al lui Grace era aproape palpabilă. Buclele și ornamentele scrisului ei îi erau la fel de familiare ca și pădurea de lângă Conacul Herondale.

— Și ce spune? s-a interesat Matthew. îți adoră chipul și tânjește să-și treacă degetele prin părul tău ciufulit, negru ca pana corbului?

— Vrea să ne vedem în noaptea aceasta, la zece, a zis James.

Tânărul a strecurat scrisoarea în buzunar. Gândurile i se învârte- jeau în cap.

— Ar trebui să plec. Nu am cum să îi transmit un mesaj și va trebui să merg pe jos; străzile sunt complet blocate din cauza traficului...

— Nu poți merge pe jos până în Chiswick..., a protestat Thomas și a clătinat din cap.

— Bineînțeles că nu. Grace a propus să ne vedem într-un loc din Londra — un loc în care eu și Matthew faceam exercițiile de echilibristică. I-am descris la un moment dat locul acela.

— Totuși, a spus Matthew, ezitant. Este un lucru înțelept? Poate că fratele meu este un idiot, dar dacă Enclava dorește ca tu să ții distanța față de familia Blackthorn....

— Trebuie, a răspuns James, nevrând să dea explicații; își cunoștea prietenii și știa că aceștia ar fi insistat să vină cu el dacă le spunea totul.

Era mai bine să plece pe dată și să îi lase să creadă că unica lui preocuparea era una de ordin romantic. James s-a aplecat să scarpine capul lui Oscar.

— Thomas, Christopher, voi vă ocupați de munca din laborator! Matthew, ne vedem după ce mă întâlnesc cu Grace și vom merge împreună la Taverna Diavolului.

— Eu merg întotdeauna la dracu’, a zis Matthew, în timp ce în ochi i se citea o sclipire jucăușă. O să ajung la tavernă până la miezul nopții. Mă găsești acolo când poți.

James s-a scuzat și a ieșit din casă cu pași repezi. Scrisoarea din buzunarul lui părea să i zbată lipită de piept, ca o a doua inimă. James revedea în minte ultimul rând al mesajului: *O să te aștept acolo și mă rog să vii! Ajută-mă, James! Sunt în pericol!*

Alastair a lăsat-o pe Cordelia să coboare din trăsură în dreptul casei Annei și a mângâiat-o în grabă pe cap, promițându-i că avea să se întoarcă după ea înainte de ora nouă. Din moment ce mama lor servea cina atunci, Cordeliei i se părea că Alastair se cam juca cu focul, însă trăsura se îndepărta deja cu zgomot, așa că fata nu apucase să-și întrebe fratele unde mergea. Cordelia nu ar fi zis că situația o surprindea.

Oftând, tânăra s-a întors spre Percy Street, o străduță lăturalnică, aflată în apropiere de Tottenham Court Road. Era ocupată de șiruri lungi de case din cărămidă roșie care arătau identic. Fiecare casă avea ferestre cu rame din lemn, uși vopsite în alb, coșuri din cărămidă, câte trepte mici și un gard din fier forjat negru în dreptul intrării pentru servitori.

Pe treptele casei cu numărul 30 ședea o fată care plângea. Tânăra părea îmbrăcată la modă, într-o rochie de promenadă din batist albastru, cu garnitură din dantelă și metri întregi de volane pe fustă. Purta o cordeluță garnisită cu trandafiri de mătase, iar micile flori se legănau în timp ce fata suspina.

Cordelia a verificat adresa pe care o notase, sperând că se schimbase. Vai, nu, numărul casei era, cu siguranță, 30! Fata a

oftat, și-a îndreptat umerii și s-a apropiat de tânăra de pe scări.

— lartă-mă! a zis ea, pe când ajungea în dreptul treptelor.

Fata bloca intrarea complet; nu exista chip pentru Cordelia să se strecoare elegant pe lângă ea.

— O caut pe Anna Lightwood?

Capul fetei a țâșnit în sus. Tânăra era foarte drăguță: blondă și cu obrajii rumeni, deși plânsese.

— Tu cine mai ești? a întrebat ea.

— Eu, păi...

Cordelia s-a uitat cu mai mare atenție la tânără. Era, cu siguranță, o mundană: pe trupul ei nu se vedeau urmele peceților și nici vreun semn de magie.

— Sunt vara ei?

Nu era chiar adevărul adevărat, însă Cordeliei îi păruse a fi un răspuns potrivit.

— Oh!

Ceva din suspiciunea de mai devreme a dispărut de pe chipul fetei.

— Eu... Eu sunt aici pentru că... păi, pentru că este prea, prea oribil...

— Pot să te întreb ce s-a întâmplat? a zis Cordelia, deși îi era oarecum teamă să afle, din moment ce părea genul de situație în care se presupunea că ar fi trebuit să găsească și o soluție.

— Anna, a suspinat fata. Am iubit-o — încă o iubesc! Aș fi renunțat la tot pentru ea, la tot, la societate și la regulile ei, doar ca să fiu cu ea, dar m-a aruncat în stradă ca pe un câine!

— Ei, Evangeline! a rostit o voce alene.

Cordelia și-a ridicat privirea și a văzut-o pe Anna, sprijinindu-se în afara uneia dintre ferestrele de la etaj. Tânăra purta un capot bărbătesc din brocart mov și auriu, iar buclele îi erau libere și scurte.

— Nu poți spune că te-am izgonit ca pe un câine când după tine vor sosi mama ta, doi lachei și un majordom.

Anna a făcut cu mâna.

— Bună, Cordelia!

— Oh, cerule! a spus Cordelia, bătând-o încet pe Evangeline pe umăr.

— In plus, Evangeline, a continuat Anna, urmează să te măriți miercuri. Cu un baronet.

— Nu îl vreau!

Evangeline a sărit în picioare.

— Te vreau pe tine!

— Ba nu! s-a răstit Anna. Vrei un baronet. Nu vrei să trăiești în apartamentul meu înghesuit și dezordonat. Mergi acum, Evangeline, fii fată bună!

Auzind acestea, fata a izbucnit iar în lacrimi.

— Am crezut că sunt aleasa, a hohotit ea. După toate celelalte fete... Am crezut că ele nu au însemnat nimic...

— Nu au însemnat nimic, a răspuns Anna vesel. Cum nici tu nu ai însemnat. Cordelia, urcă, apa fierbe deja!

Evangeline a scos un bocet care a facut-o pe Cordelia să tresalte de teamă. Fata a sărit în picioare, iar buclele blonde i-au fluturat în aer.

— Nu voi tolera așa ceva! a anunțat ea cu hotărâre. Intru înapoi!

Anna părea alarmată.

— Cordelia, te rog să o oprești! Proprietara urăște scandalul...

în lungul străzii se auzea de acum tropotit de copite ce devenea din ce în ce mai zgomotos. O trăsurică trasă de doi cai cenușii identici înainta cu viteză; o femeie solidă, îmbrăcată într-o fustă umflată și redingotă, ședea cocoțată pe locul vizitiului. Femeia a oprit brusc în fața casei și s-a întors furioasă spre casa cu numărul 30.

— Evangeline! a tunat ea. Intră în trăsură în secunda asta!

Pasiunea ce arsese cu doar câteva clipe în urmă în Evangeline s-a stins brusc.

— Da, mamă! a chițăit ea și a intrat pe dată în trăsură.

Penele de pe pălăria mamei lui Evangeline s-au scuturat, în timp ce femeia își ațintea privirea severă spre Anna, care ședea pe marginea ferestrei și studia cu interes o țigară neaprinsă.

— Tu! a țipat ea. Ești un nemernic! Frângi inimile fetelor în halul ăsta! Un adevărat nemernic, domnule! Dacă am mai fi fost în secolul trecut, ți-aș fi aruncat o mănușă în față, categoric!

Anna a izbucnit în râs. Portiera trăsurii s-a trântit, iar caii au pornit-o la galop. Trăsura scârțâia pe când dispărea după colț și, curând, s-a pierdut cu totul în zare.

Anna a aruncat o privire binevoitoare spre Cordelia.

— Urcă, te rog! a zis ea. Stau la al doilea etaj și o să las ușa deschisă pentru tine.

Simțindu-se ca și cum ar fi fost măturată de un taifun, Cordelia a urcat scările și a pătruns într-un hol oarecum sărăcăcios. Pe la jumătatea scării din interior, într-un alcov, lucea o lampă. Covorul era ros, iar balustrada era atât de plină de așchii, încât Cordelia se temea să o atingă și aproape că s-a împiedicat de ultimele trei trepte joase.

Ușa Armei era, așa cum promisese ea, larg deschisă. Apartamentul era cu mult mai plăcut decât își imaginase Cordelia, dată fiind starea în care se afla holul. Un tapet victorian colorat delicat în verde-închis și auriu, un amestec întâmplător de piese de mobilier care nu se asortau, dar care arătau minunat oricum, precum două armate dușmane care găsiseră o pace bizar de armonioasă. Se aflau acolo o canapea uriașă din catifea uzată, de un auriu profund, fotolii englezești cu perne din tweed, un covor turcesc și o lampă Tiffany ale cărei bucățele de sticlă luceau în vreo zece nuanțe. Șemineul era decorat cu o multitudine de cuțite care fuseseră înfipte în el în unghiuri ciudate. Fiecare armă avea plăselele ornate cu pietre prețioase, scânteietoare; pe o măsuță de lângă ușa dormitorului se afla un șarpe cu două capete împăiat și care uimea prin culorile vibrante.

— Văd că îl cercetezi pe Percival, a zis Anna, arătând spre șarpe. Spectaculos, nu-i așa?

Anna stătea în dreptul ferestrei, privind în zare, pe când soarele se ascundea în spatele acoperișurilor Londrei. Capotul se deschidea de-a lungul trupului ei lung și mlădios, iar pe sub el, Cordelia a văzut că purta pantaloni negri și o cămașă albă bărbătească, transparentă. Cămașa era desfăcută până sub claviculă; pielea Armei era cu doar o nuanță mai închisă decât albul imaculat al cămășii, iar părul ei, care se ondula la ceafa, era la fel negru precum al lui James. Negrul de Heron- dale, ca pana corbului.

— Este, cu siguranță, foarte viu colorat, a zis Cordelia.

— Mi-a fost dăruit din dragoste. Nu curtez niciodată fete plictisitoare.

Arma s-a întors spre Cordelia, iar capotul s-a umflat în jurul ei ca

două aripi. Cordelia ar fi descris-o ca fiind drăguță — frumusețea

Annei era izbitoare, năucitoare, chiar. „Drăguț” părea un cuvânt așa de mic și de imprecis pentru Anna!

— Femeia aceea ți s-a adresat cu „domnule”? a întrebat Cordelia curioasă. A crezut că ești bărbat?

— Posibil.

Arma și-a aruncat țigara în șemineu.

— Am învățat că este mai bine să lași oamenii să creadă ceea ce vor.

Tânăra s-a aruncat pe canapea. Pantalonii ei nu erau susținuți de bretele, dar, spre deosebire de bărbații pentru care erau croiți, Anna avea șolduri pline, iar hainele stăteau lipite de curbele ușoare ale trupului ei.

— Biata Evangeline! a exclamat Cordelia, desfacând catarama care o ținea pe Cortana și sprijinind sabia de zid.

Cordelia și-a aranjat fusta în jurul corpului și s-a așezat pe unul dintre fotolii.

Arma a oftat.

— Nu este prima dată când încerc să mă despart de ea, a zis ea. Ultimele dăți, am încercat să fiu mai blândă, dar, pe măsura

ce se apropia ziua nunții ei, am simțit necesar să fiu crudă, pentru a-i face, de fapt, un favor. Nu mi-am dorit niciodată să îi fac vreun rău.

Anna s-a aplecat înainte, concentrându-se la Cordelia.

— Acum, Cordelia Carstairs, spune-mi toate secretele tale!

— Cred că ar fi mai bine să nu, a zis Cordelia. Nu te cunosc prea bine. Anna a râs.

— Ești întotdeauna atât de directă? De ce mi-ai acceptat invitația la ceai dacă nu ai de gând să bârfești?

— Nu am zis că nu am chef de bârfa. Dar nu vreau să vorbesc despre mine.

Zâmbetul Annei s-a lărgit.

— Ce enervantă ești! a zis Anna, deși nu părea defel iritată. Oh, ceainicul!

Anna a sărit în picioare, înconjurată de o vâltoare lucitoare de brocart, și a început să își facă de lucru în mica bucătărie. încăperea avea pereți vopsiți într-o culoare veselă și o fereastră care dădea spre fațada de cărămidă a clădirii de vizavi.

— Ei bine, dacă vrei să bârfești, dar nu vrei să îmi povestești despre tine, de ce nu îmi spui câte ceva despre fratele tău? Este la fel de nemernic pe cât era și la școală?

— Ai mers la școală cu Alastair?

Cordelia era surprinsă; sigur Alastair ar fi menționat ceva.

— Nu, James și Matthew și restul Tâlharilor Veseli au fost cu el la școală, iar Matthew zice că era o pacoste și că le facea tuturor numai

necazuri. Nu am vrut să te jignesc. Recunosc, Thomas nu îl vorbește niciodată de rău. Vrei zahăr? Nu am lapte.

— Fără zahăr, a răspuns Cordelia, iar Anna s-a întors în salon cu ceaiul, oferit într-o ceașcă ciobită, așezată pe farfurioară.

Anna a întins ceașca invitatei ei, care a sprijinit-o incomod pe genunchi.

— Alastair poate fi destul de neplăcut, a recunoscut ea, dar nu cred că o face intenționat.

— Crezi că este îndrăgostit? a întrebat Anna. Oamenii pot deveni neplăcuți când sunt îndrăgostiți.

— Nu știu de cine ar putea fi îndrăgostit, a zis Cordelia. Nu a avut timp să se îndrăgostească de cineva de când am ajuns în Londra și mă îndoiesc că evenimentele recente au încurajat amorul pentru cineva...

— Ce a făcut tatăl tău, mai exact? a întrebat Anna.

— Poftim?

Cordelia aproape că își vărsase ceaiul.

— Păi, știm cu toții că a făcut ceva groaznic, a spus Anna. Și că mama ta a venit aici ca să intre în grațiile societății vânătorilor de umbre. Sper că va găsi înțelegere. îmi place mama ta. îmi amintește de o regină dintr-un basm sau o prințesă din *Lalla Rookh.* Ești pe jumătate persană, nu-i așa?

— Da, a răspuns Cordelia, precaută.

— Și atunci de ce fratele tău este atât de blond? a întrebat Anna. Și tu așa de roșcată — credeam că persanii sunt bruneți.

Cordelia și-a așezat ceașca pe farfurie.

— Există tot felul de persani și cu toții arătăm diferit, a zis ea. Doar nu te aștepți ca toți englezii să arate la fel, nu? De ce ar sta lucrurile diferit în cazul nostru? Tata este britanic și foarte blond, iar părul mamei mele a fost roșcat în copilărie, apoi s-a închis la culoare. Cât despre Alastair — el își vopsește părul.

— Serios?

Sprâncenele ca două curbe delicate ale Annei s-au ridicat a mirare.

— De ce?

— Pentru că urăște faptul că părul, ochii și tenul lui sunt închise la culoare, a zis Cordelia. A urât asta dintotdeauna. Avem o casă în Devon, iar oamenii se holbau la noi când ieșeam în sat.

Sprâncenele Annei își opriseră ascensiunea, rămânând într-o poziție amenințătoare.

— Oamenii sunt...

Anna s-a întrerupt, oftând și rostind un cuvânt pe care Cordelia nu îl cunoștea.

— Acum îl compătimesc pe fratele tău, iar ăsta este ultimul lucru pe care mi l-aș fi dorit. Uite, pune-mi o întrebare!

— De ce ai vrut să mă cunoști? a zis Cordelia. Sunt mai tânără decât tine și sunt sigură că știi o grămadă de oameni mult mai interesanți.

Anna s-a ridicat, iar capotul i-a fluturat pe lângă trup.

— Trebuie să mă schimb, a zis ea, dispărând în dormitor.

Arma a închis ușa, însă pereții apartamentului erau subțiri, așa că Cordelia a auzit-o perfect când Anna a început iar să vorbească.

— Păi, inițial, m-am gândit că ești o fată nouă într-un grup vechi și mă întrebam dacă ești suficient de bună pentru Jamie al nostru sau pentru Matthew.

— In ce sens să fiu suficient de bună?

— Păi, în sensul căsătoriei, bineînțeles, a spus Anna. Orice altceva ar fi de-a dreptul scandalos.

Cordelia a pufnit Anna râdea. Avea un râs moale, bogat ca untul topit — îmi place mult să te tachinez, a zis ea. Suficient de bună ca să le cunoști secretele — și pe ale lui Christopher și Thomas. Aceștia patru sunt preferați! mei, după cum cred că ai observat. Și, ei bine, recolta actuală de fete din Londra este mai degrabă slabă — bineînțeles, Lucie este o dulceață, dar ea nu îi va privi niciodată pe acești băieți ca pe altceva decât niște frați.

— Mi se pare înțelept, a murmurat Cordelia. Mai ales în cazul lui James.

— Băieții au nevoie de o muză. De cineva care să îi inspire. De cineva care să le cunoască secretele. Ai vrea să fii muză?

— Nu, a răspuns Cordelia. Mi-ar plăcea să fiu o eroină.

Arma și-a ițit capul de după ușă și s-a uitat prelung la Cordelia, pe sub genele ei negre. Apoi a zâmbit.

— Așa bănuiam și eu, a zis ea, dispărând iar în dormitor și trântind ușa în urma ei. De fapt, *ie asta* te-am invitat aici.

Capul Cordeliei se învârtea.

— Ce vrei să spui?

— Suntem în pericol! a strigat Arma. Cu toții, iar Enclava nici nu vrea să audă. Mi-e teamă că dacă nu facem ceva, va fi prea târziu pentru Barbara, pentru Piers și... și pentru Ariadne.

In vocea Armei se auzea un slab tremur.

— Am nevoie de ajutorul tău.

— Dar ce pot face eu..., a început Cordelia, întrerupându-se pentru că auzise ușa de la parter deschizându-se cu zgomot.

— Anna!

O voce profundă, bărbătească, a răsunat pe casa scării, urmată de niște pași grăbiți, iar Matthew Fairchild a dat buzna în salonul Armei.

8

ÎNTR'UN TĂRÂM CUNOSCUT

Dar (când de tristețe mai trist nu vei putea fi)
Plângi; și asupra-ți jale chinuită
Inălțatu-s-a a lui Iov strălucită scară, cu suflete mii
In Rai și-n Charing Cross sprijinită.

Francis Thompson, „Intr-un tărâm cunoscut"

MATTHEW PURTA O JILETCĂ DIN BROCART ȘI O NOUĂ PĂLĂRIE DIN mătase, pe care o ținea în mână, și, deși avea capul descoperit, buclele îi erau ciufulite. Câteva pietre lucitoare sclipeau în acul de cravată și la butoni, iar inelul cu sigiliu strălucea pe degetul tânărului.

— Anna, nu o să îți vină să crezi...

Matthew s-a întrerupt, văzând-o pe Cordelia.

— Tu ce faci aici?

Cordelia nu era sigură dacă o întrebare atât de nepoliticoasă merita să fie onorată cu un răspuns.

— Iau ceaiul.

Matthew și-a făcut ochii roată prin cameră. Ochii lui aveau o culoare foarte bizară — un verde-deschis sau închis, în funcție de cum cădea lumina.

— Nu o văd pe Anna, a zis el, părând șocat și ușor bănuitor, de parcă ar fi suspectat-o pe Cordelia că o ascunsese pe Anna în ceainic.

— Este în dormitor, a răspuns Cordelia, pe cât de calm era în stare. — Singură? a întrebat Matthew.

— Matthew! a strigat Anna din dormitor. Nu fi nemernic!

Matthew s-a sprijinit de ușa Armei, întorcându-și capul ca să-i vorbească prin crăpătură. Era clar că nu îi păsa defel dacă era auzit de Cordelia.

— Am avut deja o zi groaznică, a zis el. Tatiana Blackthorn l-a calomniat pe James, iar tâmpitul de frate-meu îi ține partea. James a plecat să se întâlnească cu Grace. Eu sunt aici ca să mă îmbăt criță și să uit de prostia pe care o face *parabatai-ul* meu.

Matthew și-a aruncat ochii spre ceasul de mână.

— De asemenea, trebuie să fiu în Fleet Street până la miezul nopții.

Anna a ieșit din dormitor. Arăta spectaculos într-o jachetă din catifea neagră, pantaloni asortați și o cămașă din mătase albă, înnodată la guler. In jurul gâtului avea un monoclu, iar cizmele luceau negre. Erau greu de spus care dintre ei, Matthew sau Anna, arăta ca și cum ar fi fost desprins dintr-o ilustrație din *Punch,* despre tineretul la modă.

— Este o poveste cumplită, a conchis Anna. Mergem?

— Sigur, a zis Matthew. Cordelia, mi-a părut bine, am fost chiar surprins să te văd.

— Nu este nevoie să îți iei la revedere, a spus Anna, trăgându-și o pereche de mănuși albe. Cordelia vine cu noi. De asta am invitat-o aici, de fapt.

— Am crezut că vrei să luăm ceaiul! a obiectat Cordelia.

— Nimeni nu vrea să ia doar ceaiul, a replicat Anna. Ceaiul este doar o scuză pentru interese clandestine.

— Anna, Cordelia este o tânără decentă, a zis Matthew. Poate nu vrea să își riște reputația, însoțindu-se cu repudiați și cu depravați.

— Cordelia vrea să fie eroină, a zis Arma. Nu poți face asta dacă stai acasă și brodezi.

Ochii Annei au lucit.

— Eu am fost la întâlnirea Enclavei de azi; tu nu. Știu cum a decis Enclava să se ocupe de prezenta situație și nu cred că îi va ajuta pe cei afectați sau va putea preveni un atac precum cel de la lac.

Când Matthew a vorbit iar, obrăznicia îi dispăruse din glas.

— Am crezut că Barbara se recuperează. Thomas a spus că...

— Frații Tăcuți i-au adormit pe toți cei răniți, a zis Cordelia, care auzise aceste lucruri de la Alastair. Speră că se vor vindeca, dar...

— Speranța nu este o soluție, a zis Anna. Conclavul insista că a fost un atac demonic întâmplător, care nu a avut loc la lumina zilei, ci la adăpostul norilor. Au instalat patrule în Regent’s Park.

— Nu a fost la întâmplare, a comentat Cordelia. In parc se aflau și mundani, și niciunul dintre ei nu a fost atacat.

— Iar demonii au venit înainte să fie cerul acoperit de nori, a spus și Matthew. Când Piers s-a prăbușit, țipând, soarele era încă vizibil.

— începi să înțelegi care este problema, a zis Anna. Mai mulți membri ai Enclavei, printre care și părinții mei, au menționat aceleași lucruri, dar majoritatea preferă să se gândească la asta ca la genul de problemă cu care s-au mai confruntat și altădată, nu un lucru cu totul nou.

— Și tu crezi că este ceva nou, a zis Cordelia.

— Sunt sigură de asta, a răspuns Anna. Și când o amenințare supranaturală nouă apare în Londra, cine sunt primii care află? *Repudiatii.* Ar trebui să punem întrebări în Lumea de Jos. Era o vreme când Conclavul avea relații cu înalții Magicieni, cu liderii clanurilor de vampiri și de vârcolaci. Cu regina de la Curtea Elfilor Luminii.

Anna a clătinat din cap a frustrare.

— Știu că unchiul Will și mătușa Tessa au făcut tot ce le-a stat în putință, dar aceste alianțe au fost lăsate de izbeliște, iar acum vânătorii de umbre nu pot decât visa să se mai bazeze pe ele.

— înțeleg, a zis Matthew, ai cărui ochi începuseră să scânteieze. Atunci mergem la Hell Ruelle.

— Matthew și cu mine vizităm ocazional un salon artistic găzduit într-o clădire aflată în proprietatea înaltului Magician din Londra, a lămurit Anna. Malcolm Fade.

— Malcolm Fade?

Cordelia auzise despre el. înalții Magicieni ai orașelor erau

uneori aleși. Alteori își revendicau, pur și simplu, titlul. Malcolm Fade apăruse în Londra undeva pe la începutul secolului și anunțase că avea să fie înalt Magician, din moment ce Ragnor Fell renunța la titlu și nimeni nu îl mai văzuse pe Magnus Bane recent.

Lucie fusese de-a dreptul beată de încântare, mai ales când Malcolm le făcuse onoarea de a vizita Institutul și a purta o conversație cu Will

și cu Tessa. Lucie îl descrisese ca având părul de culoarea sării și ochii de culoarea violetelor, și fusese înamorată de el o săptămână întreagă, incapabilă să scrie altceva în scrisorile ei către Cordelia.

— Toți repudiații cu greutate o să fie acolo, a zis Anna. Este timpul să facem ceea ce știm mai bine.

— Să bem? a întrebat Matthew.

— Să fim fermecători, a răspuns Anna. Să punem întrebări. Să vedem ce putem afla.

Anna a întins o mână înmănușată.

— Vino, vino! Ridică-te! Matthew, trăsura este jos?

— La dispoziția ta, a zis Matthew. Cordelia, ești sigură că vrei să vii? O să fie de-a dreptul scandalos.

Cordelia nu s-a mai deranjat să răspundă, ci doar a recuperat-o pe Cortana pe când ieșeau din apartament. Afară era întuneric; aerul era rece și umed. O trăsură cu emblema Consulului pictată pe ușă îi aștepta la colțul străzii. Cineva lăsase pe trepte un buchet de trandafiri cu florile tăiate. Fusese Evangeline sau vreo altă fată?

— Deci, ce fel de salon este acesta mai exact? a întrebat Cordelia, pe când portiera trăsurii se deschidea, iar Matthew îi întindea mâna curtenitor; unul dintre servitorii Consulului, un bărbat între două vârste, cu păr castaniu, ședea impasibil pe locul vizitiului.

Cordelia auzise de existența saloanelor, bineînțeles — adunări sociale la care reprezentanții de marcă ai societății, persoanele faimoase și nobilimea se întâlneau pentru a aprecia

arta și poezia. Se zvonea că erau și alte lucruri mai îndrăznețe care se petreceau în cadrul saloanelor, în umbră și în grădinile obscure, cupluri care își dădeau întâlniri amoroase în locuri private.

Anna și Matthew au urcat după Cordelia. Anna a refuzat cu mândrie mâna întinsă a lui Matthew.

— Un salon exclusivist, a răspuns Anna, așezându-se pe bancheta din catifea. Este frecventat de unii dintre cei mai faimoși repudiați.

Trăsura a pornit la pas iute.

— De unii dintre ei este posibil să fi auzit, de alții nu. Unii au o reputație pe care nu o merită, iar alții o reputație pe care o merită cu prisosință, a zis Anna.

— N-am crezut niciodată că locuitorii Lumii de Jos ar fi interesați de artă sau de poezie, a zis Cordelia. Dar presupun că nu există niciun motiv pentru care nu ar putea fi atrași de astfel de lucruri, nu? Doar că acestea nu sunt activități pe care le fac vânătorii de umbre. Noi nu creăm astfel.

— Putem crea, a spus Matthew. Dar ni se spune că nu ar trebui. Nu confunda condiționarea cu incapacitatea nativă.

— Tu creezi, Matthew? a întrebat Cordelia, străfulgerându-1 cu privirea. Desenezi, pictezi, scrii poezie?

— Lucie scrie, a răspuns Matthew, privind-o cu ochii ca o apă neagră. Aveam impresia că uneori scrie pentru tine.

— Lucie își face griji, a zis Cordelia. Nu o spune niciodată, însă știu că își face griji că scrisul ei nu va duce la nimic măreț pentru că este vânător de umbre, iar asta va fi mereu pe primul loc.

Cordelia a ezitat.

— Ce înseamnă „Hell Ruelle”?

Ochii Annei au sclipit.

— Adunările academice oficiale din Paris au fost întotdeauna controlate de bărbați, dar saloanele sunt o lume condusă de femei. O reprezentată faimoasă a nobilimii și-a așezat musafirii artiști în *ruelle-ul* camerei sale — spațiul dintre pat, patul

oricărei femei, de fapt, și perete. Un loc *scandalos.* Printre cunoscători, întâlnirile artistice prezidate de femei au început să fie cunoscute drept „ruelles”.

— Dar parcă ai spus că Malcolm Fade o conduce pe aceasta.

— El deține clădirea, a spus Anna. Cât despre persoana care o prezidează, vei afla în curând.

Cordeliei nu îi plăcea să aștepte să afle lucruri. A oftat și și-a aruncat privirea pe fereastră.

— Unde mergem?

— Berwick Street, a răspuns Anna, facându-i cu ochiul. In Soho.

Cordelia nu cunoștea prea multe lucruri despre Londra, însă știa destul de bine că Soho era cartierul în care se adunaseră boemii. Scriitori depravați și artiști în mizeri, socialiști fără vreun ban în buzunare și muzicieni aspiranți, cu toții își duceau traiul alături de o adunătură de proprietari de magazine, negustori, aristocrați decăzuți

și doamne de moravuri ușoare. Cordeliei i se păruse întotdeauna a fi extrem de incitant și tocmai genul de loc în care mama ei nu i-ar fi permis în veci să meargă.

— Soho, a zis ea cu respirația întretăiată, pe când trăsura se hurducăia pe o stradă îngustă pe care fuseseră instalate tejghelele unei piețe publice.

Lămpi cu nafta luminau fețele negustorilor care vorbeau între ei și negociau cu clienții pentru farfurii ciobite din porțelan, căni și haine la mâna a doua. Domnii — ei bine, nu erau chiar domni, s-a gândit Cordelia — încercau paltoane și sacouri în stradă, în timp ce soțiile pipăiau materialele și își exprimau guraliv părerile legate de felul în care se prezentau hainele. Măcelăria Boswell’s își deschisese ușile larg și vindea carne — „Orice s-ar putea strica până mâine, draga mea", a zis Anna, observând curiozitatea din privirea Cordeliei — la lumina lămpii. In preajmă se aflau brutari și zarzavagii care făceau la fel. Trăsura a trecut pe lângă un magazin de ceaiuri și apoi pe lângă barul

Blue Posts, ale cărei ferestre erau luminate.

— Aici! a spus Anna, iar trăsura s-a oprit.

Tinerii au coborât. Se aflau la colțul străzii Berwick cu o mică alee numită Tyler’s Court, care se depărta de strada principală. Se auzea zarva hohotelor și a oamenilor care țipau, iar aerul era parfumat de aroma nucilor coapte.

După ce a schimbat câteva șoapte, în grabă, cu Matthew, Anna a dispărut pe alee, iar silueta ei înaltă și acoperită de haine cernite s-a topit aproape pe dată în umbre. Cordelia rămăsese singură cu Matthew. Tânărul își ținea pălăria înclinată pe un ochi și o privea cu luare-aminte.

Cordelia și-a plimbat privirea de la o firmă la alta a magazinelor. In pragurile ușilor se vedeau siluete feminine. S-a gândit la vocea mamei ei spunând: *O femeie căzută, știi.* De parcă fata în cauză își pierduse doar ușor echilibrul. Cordelia a încercat să își imagineze cum era să săruți bărbați în schimbul banilor, să faci mai mult de atât...

— La ce te gândești? a întrebat Matthew.

Cordelia și-a smuls privirea de la una dintre femei. Tânăra avea obrajii fardați și zâmbea unui bărbat îmbrăcat în haine de muncitor, care nu îi veneau prea bine.

— Ce este un lapidar? a întrebat ea, nu pentru că ar fi dorit cu adevărat să știe, ci pentru pe pancarta de peste strada scria A. JONES, LAPIDAR și pentru că Matthew o intimida.

— O frază lapidară este una care merită cioplită în piatră, a zis Matthew, păstrată pentru totdeauna — o sintagmă înțeleaptă precum „suntem doar praf și umbre” sau orice cuvânt îmi iese pe gură.

Cordelia a arătat spre pancartă.

— Acolo vând fraze?

— Vând obiecte cu fraze cioplite în ele, a zis Matthew. De exemplu, dacă ai vrea să îți inscripționezi verigheta cu vorbe de amor. Sau cuvinte de regret și durere pe mormânt Pentru piatra mea de mormânt speram la ceva un pic mai grandios.

— Mă surprinzi, a zis Cordelia. Sunt uluită.

Matthew și-a aruncat mâinile în sus. Fața îi era luminată de lămpile cu nafta.

— Poate un simplu „O, tombă, unde-ți este gloria? O, Moarte, un- de-ți e tăișul?" Dar oare captează cu adevărat lumina pe care am adus-o în viețile prietenilor și ale cunoștințelor mele, jalea pe care o vor resimți după ce ea se va stinge? Poate:

Vărsata~i pentru el amarul strop, nicicând!
Nici inima~ți n~o scufunda în vani căințe;
Căci doar sicriul zace în pământ,
Dar nestemata sufletului străluce.

Vocea lui Matthew crescuse în intensitate; dinspre mulțimea adunată în fața barului Blue Posts s-au ridicat aplauze când tânărul a terminat. Matthew și-a coborât brațele tocmai pe când Anna ieșea de pe alee.

— Nu mai îndruga tâmpenii, Matthew! a zis ea. Veniți, ne așteaptă!

Noaptea era adâncă, pădurea, adâncă și întunecată. Frumoasa Cor- delia, călare pe armăsarul ei alb, galopa de~a lungul drumului șer- puit ce lucea alb în lumina delicată a lunii. Părul roșcat, sclipitor, se umfla în urma ei, iar chipul ei radios era marcat de o hotărâre de oțel.

Deodată, a țipat. Un armăsar negru ti apăruse în cale, blocându-i drumul Fata a tras defrâie, oprind calul brusc.

Era el! Bărbatul de la ban! Cordelia l-a recunoscut după chipul lui frumos, ochii verzi, radioși. Gândurile i se învălmășeau în cap. Oare ce făcea el acolo, în puterea nopții, îmbrăcat în pantalonifoarte strâmți?

— Pe legea mea! a zis el, sarcastic. Am fost avertizat că domnițele din acest cartier sunt iuți, dar nu credeam că la modul propriu.

Cordelia a icnit nervoasă. Ce tupeu!

— Rogu-te, dă-te din calea mea, domnule! Căci am o

misiune urgentă în noaptea aceasta, de a cărei îndeplinire depind multe destine!

Lucie a ajuns la finalul frazei — și al panglicii de la mașina de scris — și și-a împletit mâinile încântată. *Rogu-te, dă-te din calea mea, domnule!* Cordelia era așa de spirituală! Și scânteile urmau să zboare între ea și chipeșul bandit, care era, de fapt, fiul unui duce, condamnat din cauza unei crime pe care nu o comisese și forțat să își câștige traiul pe drumuri. Era așa de romantic!

— Domnișoară Herondale? a zis o voce molatică în spatele ei.

Lucie, care ședea la biroul ei de lângă fereastră, s-a întors surprinsă. Uitase să aprindă lampa-vrăjitoarei din camera ei, iar între timp căzuse înserarea, așa că, pentru o clipă, nu a reușit să vadă decât o siluetă masculină, în haine cernite, stând direct în mijlocul dormitorului.

Fata a scos un țipăt. Când a văzut că nu se întâmpla nimic, Lucie a țipat iar, a ridicat teancul de pagini scrise, pe care le așezase deoparte, și le-a aruncat spre silueta din centrul camerei.

Bărbatul a sărit sprinten într-o parte, dar nu suficient de rapid. Manuscrisul l-a lovit și a explodat într-o nor alb de hârtie. Lucie s-a întins după lampa de pe biroul ei. In lumină, Lucie l-a văzut limpede: păr negru, drept ca un ac, pe când al fratelui ei era liber și ciufulit. Ochi verzi ce o priveau de sub genele negre.

— Deci la asta se referă oamenii când spun că paginile cărților preferate au zburat pur și simplu? a zis Jesse sec, pe când ultimele coli îi cădeau la picioare. Chiar era necesar?

— Chiar era necesar să îmi invadezi dormitorul? a întrebat Lucie, înfîgându-și mâinile în șolduri.

Fata își simțea inima bubuind și era ușor surprinsă de reacția ei. Nu era ca și cum apariția unei fantome era un eveniment foarte rar pentru ea. Jessamine plutea în și afară din dormitorul lui Lucie frecvent: îi plăcea să se uite la hainele lui Lucie atunci

când fata le scotea din șifonier și îi oferea sfaturi pe care nu i le ceruse nimeni. Lucie avea aproape zece ani când își dăduse seama — când Rosamund și Piers râseseră de ea — că majoritatea fetelor nu aveau o fantomă enervantă drept prietenă.

Jesse ridicase o pagină și o studia critic.

— Ai folosit de prea multe ori cuvântul „radios”, a zis el. De cel puțin trei ori pe aceeași pagină. Ca și „auriu” și „lucitor".

— Nu-mi amintesc să îți fi cerut sfatul, a zis Lucie, ridicându-se în picioare.

Slavă cerului că fata se schimbase pentru cină și că nu purta încă halatul! Uneori uita să se îmbrace când era captivată de scrierea unei povești, iar degetele parcă se mișcau singure pe foaie.

— Care este ultima carte pe care ai citit-o?

— *Marile speranțe,* a răspuns Jesse prompt. Ți-am spus, citesc foarte mult.

Jesse s-a așezat pe marginea patului lui Lucie și a sărit imediat în picioare, roșind. Lucie și-a ridicat mâinile din șolduri, amuzată.

— O fantomă cu simțul proprietății. Asta chiar este amuzant!

Jesse a privit-o sumbru. Tânărul avea, cu adevărat, un chip fascinant, s-a gândit Lucie. Părul lui negru și ochii verzi contrastau puternic cu pielea lividă. Ca scriitoare, Lucie trebuia să fie atentă la toate aceste lucruri. Descrierile erau importante.

— Am venit aici cu un scop, a zis el.

— Altul decât să râzi de mine și să mă umilești? Ce mult mă bucur! Jesse a ignorat-o.

— Sora mea și fratele tău se întâlnesc în secret în noaptea asta...

— Oh, în numele îngerului!

Acum era rândul lui Lucie să se lase pe marginea patului.

— Este groaznic de jenant.

înainte ca Jesse să mai spună ceva, ușa dormitorului s-a deschis brusc, iar tatăl lui Lucie a apărut în prag, uitându-se alarmat la fiica lui.

— Lucie? a zis el. Ai strigat? Mi s-a părut că te-am auzit.

Lucie s-a crispat, dar expresia din ochii albaștri ai tatălui ei nu se schimbase — ușoară îngrijorare, amestecată cu un soi de confuzie întrebătoare. Will nu îl putea vedea pe Jesse.

Jesse s-a uitat la Lucie și a ridicat din umeri, enervat, ca și cum ar fi vrut să spună: „Ți-am zis eu.”

— Nu, *papa,* a spus ea. Totul este în regulă.

Bărbatul s-a uitat la paginile de manuscris împrăștiate pe covor.

— Ai un blocaj, Lulu?

Jesse a ridicat o sprânceană. *Lulu?* a zis el, mișcându-și doar buzele. Lucie se întreba dacă era posibil să moară de rușine. Nu îndrăznea să îl privească pe Jesse. Fata s-a uitat, în schimb, direct în ochii tatălui ei.

— S-a întâmplat ceva, *papa"}*

Will a clătinat din cap. Lucie nu își amintea când apăruseră firele argintii la tâmplele lui.

— Acum mult timp, a zis el, eu am fost acela care a avertizat Conclavul că se apropia ceva teribil. O amenințare căreia nu știam cum să îi facem față. Acum *eu* sunt Conclavul și încă nu îi pot convinge pe cei din jurul meu că trebuie să facem ceva mai mult decât să trimitem câteva patrule în parc.

— E adevărat că asta este tot ceea ce fac?

— Mama ta crede că răspunsul poate fi găsit în bibliotecă, a spus Will, trecându-și, distras, degetele prin păr.

Dosul palmelor tatălui ei purta cicatricile unui atac demonic care se petrecuse cu ani în urmă, pe când Lucie era doar un copiL

— Unchiul tău, Jem, crede că magicienii dețin cunoștințe prețioase pe care le ascund în Labirintul Spiralat.

— Și tu ce crezi? a zis Lucie.

— Cred că vor exista întotdeauna oameni care vor rămâne vigilenți și care vor căuta să afle adevărul, mai degrabă decât răspunsuri ușoare, a zis el, zâmbind mai mult pentru ea, decât pentru el însuși. Intre timp, mă găsești cu mama ta, în bibliotecă. Suntem încă la litera A a categoriei *Demoni*

neobișnuiți. Cine știa că în Sri Lanka există o creatură care seamănă cu un vierme, numită aaardshak?

— Poate Cordelia, a răspuns Lucie. Ea a fost pretutindeni.

Fata s-a încruntat.

— Este groaznic de egoist din partea mea să mă îngrijorez că toată treaba asta va întârzia ceremonia noastră de însoțire ca *parabataî?* Simt că voi fi un vânător de umbre mai bun după aceea. Cu tine nu a fost la fel, după ce ai devenit *parabatai-ul* unchiului Jem?

— Un vânător de umbre mai bun și un om mai bun, a răspuns Will. Prin Jem și prin mama ta am învățat toate acele lucruri care mă fac acum să fiu astfel. Tot ce vreau este ca tu și Cordelia să aveți ceea ce am avut eu, o prietenie care să vă însoțească mereu. Și să nu vă despărțiți niciodată.

Lucie știa că părinții ei înfaptuiseră lucruri grozave, care deveniseră adevărate legende printre nefilimi, însă suferiseră enorm. Lucie decisese cu mult timp în urmă că a trăi într-o poveste ar fi fost extrem de inconfortabil. Era mult mai bine să scrie, să controleze povestea, astfel încât aceasta să nu devină niciodată prea tristă sau prea înfricoșătoare, ci doar atât cât trebuie, ca să fie interesantă.

Will a oftat.

— Culcă-te, *jy nghariad bachl* Sperăm că musafirii noștri din infirmerie se vor simți mai bine mâine.

Ușa s-a închis în urma tatălui ei, iar Lucie s-a uitat de jur-împrejur în camera ei întunecată. Unde-i era fantoma?

— Ei bine, a fost interesant! a spus Jesse, căzut pe gânduri.

Lucie s-a întors pe călcâie, fulgerându-1 cu privirea pe Jesse, care ședea pe pervaz. Pe pielea lui palidă, sprâncenele negre erau ca două tăieturi de cuțit. Imaginea lui Jesse nu se reflecta în geam. Ochiurile ferestrei erau negre și pustii în spatele lui.

— Ai avut mare noroc că nu i-am spus că ești aici, a anunțat ea. M-ar fi crezut. Iar dacă ar fi bănuit că în camera fiicei lui se află un băiat, ar fi găsit o cale de a-1 sfârteca, chiar dacă nu l-ar

fi văzut.

Jesse nu părea defel îngrijorat.

— Cum ți-a spus? Când a plecat din cameră?

— *Fy nghariad hath.* înseamnă „draga mea” în galeză. „Micuța mea dragă”.

Lucie s-a uitat la Jesse, așteptând să audă ceva neplăcut, însă băiatul nu părea să vrea să râdă de ea.

— Mama vorbește adesea despre tatăl tău, a zis el. Nu am crezut că el este așa.

— Așa cum?

Privirea fantomei a alunecat departe de Lucie.

— Tatăl meu a murit înainte ca eu să mă nasc. M-am gândit că aveam să-1 văd când am murit, dar nu l-am întâlnit Morții merg undeva foarte departe. Eu nu îi pot urma.

— De ce nu?

Lucie o întrebase la un moment dat pe Jessamine ce se întâmpla după moarte: Jessamine îi răspunsese că nu știa, că spațiul dintre lumi pe care îl ocupau fantomele nu era tărâmul morților.

— Eu sunt ținut aici, a răspuns Jesse. Când răsare soarele, mă cufund în beznă. Nu redevin conștient decât la venirea nopții. Dacă există vreo viață de apoi, eu nu am văzut-o.

— Dar poți vorbi cu sora și cu mama ta, a spus Lucie. Ele trebuie să știe cât de bizar este totul. Dar păstrează acest secret? Oare Grace i-a mărturisit lui James?

— Nu! a spus Jesse. Familia Blackthorn este obișnuită cu secretele. Am descoperit din întâmplare că Grace se întâlnește cu fratele tău în noaptea asta. Am văzut-o scriindu-i, deși nu știa că sunt acolo.

— Ah, da, întâlnirea secretă! a zis Lucie. Iți faci griji că reputația lui Grace se va duce pe apa sâmbetei?

Era șocant de ușor ca o domnișoară să decadă — ca reputația ei să fie distrusă dacă era găsită singură, cu un domn. Mama unei asemenea tinere spera că domnul va face ceea ce era

corect și se va căsători cu fata în cauză, mai degrabă decât să o condamne la o viață rușinoasă, chiar dacă nu o iubea, dar asemenea lucruri nu erau deloc sigure. Iar dacă domnul nu facea aceasta, niciunul alt bărbat nu se mai apropia de tânără. Ea nu se mai căsătorea. Lucie se gândea la Eugenia.

— Nu este vorba de ceva atât de trivial, a zis Jesse. Sunt sigur că ai cunoștință de poveștile despre bunicul meu, nu?

Lucie a ridicat o sprânceană.

— Cel care s-a preschimbat într-un vierme uriaș din cauza variolei demonului și a fost ucis de tata și de unchii mei?

— M-am temut că părinții tăi nu au considerat povestea asta demnă de urechile unei tinere domnișoare, a zis Jesse. Observ că mi-am făcut griji de pomană.

— O povestesc la fiecare Crăciun, a răspuns Lucie, obraznică.

Jesse s-a ridicat. Lucie nu s-a putut abține să nu privească spre oglinda de pe masa de toaletă, acolo unde își putea vedea chipul, dar nu și pe al lui Jesse. In oglindă, era doar o fată care vorbea de una singură.

— Bunicul meu a cochetat mult cu magia neagră, a zis el. Iar relația lui cu demonii... Jesse s-a cutremurat. Când a murit, a lăsat un demon cerber în seră. Misiunea lui este să ne protejeze familia.

— Demonul pe care l-a văzut James în seră? Dar l-a ucis. Și când membrii Encvlavei au cercetat proprietatea, nu au găsit nimic.

— Cerberul a fost corcit cu o anumită plantă demonică, a zis Jesse. Când este ucis, eliberează niște păstăi care inițial par inofensive. După câteva ore, ele se sparg și devin noi demoni cerber. Până la ora asta, ar trebui să fie adulți.

Pe Lucie a cuprins-o un fior.

— De ce îți e teamă?

— Grace a plecat de acasă fără știrea mamei — într-adevăr, în ciuda ordinelor ei directe. Noii demoni cerber trebuie să fi simțit. Bunicul meu le-a dat misiunea de a ne proteja familia. Ei vor încerca să o găsească pe Grace și să o aducă înapoi, a spus

James.

— Dar de unde știi? De ce ar fi moștenit demonii noi misiunea celui vechi?

— Am citit în documentele bunicului, a zis Jesse. Spera să poată crea un demon obedient, care să dea naștere la noi demoni când era ucis — unii care să își poată aminti tot ce știa părintele lor. Crede-mă, nu am crezut niciodată că planul lui chiar va funcționa. Bunicul era nebun de legat Dar, până să îmi dau seama ce se întâmplă, a fost prea târziu.

— Dar..., s-a bâlbâit Lucie. I-ar face rău lui Grace?

— Nu, pentru ei, ea este o Blackthorn, dar dacă un Herondale — dacă fratele tău este cu ea —, pe el îl vor privi ca pe un dușman. El le-a omorât părintele, în seră. II vor ataca și nu îi va fi deloc ușor să se apere singur de un grup de demoni cerber.

Nu doar că James era singur, însă Lucie nu știa dacă fratele ei era măcar înarmat.

— Ce știe mama ta despre toate astea? Sigur nu și-a dorit un demon pe proprietate...

— Mamei îi displac vânătorii de umbre și nu fără un motiv întemeiat. Cred că întotdeauna s-a simțit protejată de prezența cerberului din seră.

Jesse a oftat.

— Ca să fiu sincer, nici nu cred că știe de existența noilor demoni. Eu mi-am dat seama de ce s-a întâmplat doar când i-am văzut ieșind și, ca fantomă, nu i-am putut opri.

In vocea lui se simțea o frustrare apăsătoare.

— Nu am reușit să o găsesc pe mama și să o avertizez.

Clătinând din cap, Lucie a căzut în genunchi în fața cufărului aflat la picioarele patului în care se aflau armele ei. A deschis degrabă capacul, iar praful s-a împrăștiat în aer: înăuntru se găseau pumnale, pumnale serafice, cuțite obișnuite, lanțuri, săgeți și alte asemenea obiecte, toate înfășurate elegant în catifea.

Jesse a apărut, fără sunet, lângă Lucie.

— Demonii cerber nu sunt mici. Cred că ai vrea să aduci cu tine infanteria.

— Voiam să fac asta, a zis Lucie, scoțând un topor mic din cufăr. Tu ce vei face între timp?

— Voi încerc să o găsesc pe mama și să o trimit după Grace. Ea le poate ordona demonilor să se potolească; o vor asculta. Ai idee unde ar putea fi Grace și James?

Lucie a înșfăcat un săculeț în care se aflau mai multe cuțite și un pumnal serafic și și l-a petrecut peste umăr.

— Vrei să zici că nu știi?

— Nu; nu am văzut tot ce a scris, a zis Jesse. Crezi că îi poți găsi?

— Voi încerca, asta cu siguranță.

Lucie s-a ridicat cu toporul în mână.

— Să-ți zic ceva, Jesse Blackthorn! Poate că maica-ta are motivele ei să-i urască pe vânătorii de umbre, dar dacă demonii ei ridicoli îi fac rău fratelui meu, nu o să am milă. O să o bat mortal cu propria ei pălărie stupidă.

Spunând asta, fata a deschis fereastra camerei, s-a strecurat pe pervaz și a sărit, tăcută, în noapte.

VINUL MORȚILOR

Nici landă, nici crâng,
Nici iarbă-neagră și nici vie,
Ci doar macii Jăr' de boboci, ce plâng
Și-ai Proserpinei struguri verzi în glie.
Brazde galbene de rogoz, suflate
Nu-s nici Joi în mugur ori de rugini pătate
Și doar din boabele-i sfărâmate
Face vinul marților pentru morții ce nu~nvie.

Algernon Charles Swinburne, „Grădina Proserpinei"

CORDELIA ȘI MATTHEW AU PARCURS DOAR O SCURTĂ DISTANȚĂ PE ALEE înainte ca o ușă să se ridice în fața lor. Aceasta lucea în latura unui zid abandonat, iar Cordelia bănuia că ușa nu le era deloc vizibilă oamenilor de rând.

După ea era un coridor îngust, ai cărui pereți erau acoperiri cu tapiserii grele din pânză roșie, ce atârnau de la tavan, până în podea, ascunzând orice s-ar fi aflat în spatele lor. In capăt se afla altă ușă, de asemenea pictată în roșu.

— Când clădirea nu găzduiește salonul, aici se practică jocuri de noroc, a șoptit Matthew spre Cordelia, pe când se apropiau de ușă. In acoperiș există chiar o trapă, astfel încât, dacă sunt căleați de poliție, jucătorii pot fugi peste streșini.

Ușa a fost deschisă brusc. In prag se afla un bărbat înalt, într-o jachetă de culoarea fierului și pantaloni de aceeași nuanță. In lumina

slabă, părul lui părea cu totul alb. Cordelia s-a gândit că omul avea cel puțin șaizeci de ani, dar, pe când se apropiau el, fata și-a dat seama că chipul lui era tânăr și ascuțit, iar ochii îi luceau violet.

Cu siguranță era Malcolm Fade, înaltul Magician al Londrei. Majoritatea magicienilor aveau un semn distinctiv, o urmă fizică a sângelui lor demonic: piele albastră, coame, gheare din piatră. Culoarea ochilor lui Malcolm era, cu siguranță, nepământeană: două ametiste.

— De data asta sunteți trei? i-a zis el Annei.

Fata a încuviințat cu o mișcare din cap.

— Trei.

— încercăm să limităm numărul vânătorilor de umbre în salon, a spus Malcolm. Aș prefera ca nefilimii să se simtă în minoritate printre repudiați, căci, în rest, este mai degrabă invers.

Din spatele lui s-a auzit o voce feminină; Malcolm nu s-a întors, însă a zâmbit.

— Dar tu umpli locul ăsta de viață, așa cum îmi amintește Hypatia.

Malcolm a deschis ușa larg și s-a dat la o parte, pentru a le permite să intre.

— Intrați! Sunteți înarmați? Nu mai contează, normal că sunteți! Sunteți vânători de umbre.

Anna a trecut pragul ușii, după care Matthew și, la urmă, Cordelia. Pe când trecea pe lângă Malcolm, magicianul s-a uitat cu atenție la chipul ei.

— Nu ai sânge de Blackthorn în vine, așa-i? a întrebat el deodată.

— Nu... deloc, nu cred, a zis Cordelia, surprinsă.

— Bun!

Malcolm le-a făcut semn să intre. Salonul era format dintr-o serie de încăperi ce comunicau, decorate în tonuri strălucitoare de roșu, verde, albastru și auriu. Tinerii au traversat un coridor vopsit în arămiu și au intrat într-o cameră octogonală plină de repudiați. Conversațiile animate și hohotele de râs se învolburau în jurul lor ca un val.

Cordelia și-a simțit inima palpitând ușor — noaptea aceea ascundea un pericol, și nu pentru că se afla într-o încăpere plină de repudiați. Faptul că niciuna dintre creaturile Lumii de Jos nu încerca să-și ascundă identitatea făcea situația să pară ușor mai relaxată. Vampirii

pășeau de colo, colo cu mândrie, chipurile lor sclipind în lumina electrică; vârcolacii dădeau târcoale în umbră, aranjați la patru ace. Pe o scenă din lemn de cireș, înălțată în centrul camerei, cânta un cvartet de coarde. Cordelia a văzut cu coada ochiului un violonist chipeș cu ochii aurii-verzui ai unui vârcolac și un clarinetist cu bucle castanii, ale cărui gambe se terminau cu copitele dure ale unei capre.

Pereții erau vopsiți în albastru-închis și decorați cu picturi înrămate în pătrate masive și poleite, care ilustrau scene mitice. Cel puțin așa credea Cordelia. Aceasta descoperise că, atunci când oamenii erau pictați nud, era, de obicei, din cauza faptului că autorul crezuse că grecilor și romanilor nu le trebuiau haine defel. Acesta era un lucru pe care fata îl găsea destul de încurcat, mai ales când personajele se băteau cu minotauri sau cu șerpi uriași. Orice vânător de umbre știa că, în luptă, echipamentul care acoperă trupul este crucial.

— Nu înțeleg de ce și-ar dori cineva să iasă la picnic în pielea goală, a zis Cordelia. Ți-ar intra furnici în cele mai nepotrivite locuri.

Anna a râs.

— Cordelia, ești o gură de aer proaspăt, a zis ea, pe când o femeie cu părul brunet se îndrepta cu pași repezi spre nou-veniți, ducând cu ea o tavă din argint.

Părul ei negru era răsucit în jurul unui pieptene din fildeș, înconjurat de bujori din mătase, iar rochia brodată avea culoarea rubinelor. Pe tavă se aflau niște pahare sclipitoare din cristal, pline cu un lichid acidulat.

— Șampanie? a întrebat ea, zâmbind și dezvelind sclipirea unui colț ce îi împungea buza de jos.

Era un vampir.

— Mulțumesc, Lily! a zis Anna, luând un pahar.

Matthew a luat și el băutura și, după un moment de ezitare, Cordelia i-a urmat exemplul. Nu băuse niciodată șampanie sau altceva asemănător — conform mamei ei, doamnele beau doar băuturi dulci, precum vin de Xeres sau ratafia[XII]. Matthew și-a băut șampania dintr-o singură înghițitură, a așezat paharul gol pe tava lui Lily și a luat altul. Cordelia și-a ridicat paharul pe când un magician spilcuit, cu un inel de pene în

jurul gâtului, trecea la braț cu o vampiriță blondă, îmbrăcată într-o rochie de culoarea granatelor. Vampirița era uluitor de frumoasă și la fel de palidă ca zăpadă. Cordelia s-a gândit la mundanele care plăteau bani grei pentru a-și deschide tenul la culoare, pentru a-și păstra tinerețea și paloarea considerată la modă. Mai bine deveneau vampiri, s-a gândit ea. Ar fi fost mai ieftin.

— Ce e cu zâmbetul ăla? a întrebat Matthew. Parcă mai ai puțin și izbucnești în hohote de râs.

Cordelia a sorbit din șampanie — era acidulată — și l-a privit sarcastic.

— Și ce?

— Altor fete le-ar fi frică, a zis el. Adică, nu Annei sau lui Lucie. Dar celor mai multe.

— Nu mă sperii așa de ușor, a răspuns Cordelia.

— încep să îmi dau seama de asta.

Matthew a aruncat o privire la Anna și la Lily: vampirița râdea cu capul plecat spre Anna.

— Ei, da, Anna poate seduce pe oricine, i-a zis Matthew Cordeliei, în șoaptă. Chiar pe oricine. Este talentul ei.

— Sper că nu este unicul meu talent, a spus Anna, ridicându-și privirea pe când Malcolm Fade reapărea lângă ei.

Magicianul i-a făcut semn lui Lily să plece, iar vampirița s-a întors pe dată, umflând în jurul ei mătăsurile rochiei.

— Hypatia vrea să te vadă, Anna, a zis Malcolm. Are un prieten care a venit să o viziteze din afara orașului și dorește să te întâlnească.

XII Lichior de fructe cu alcool și zahăr (n. red.).

Un zâmbet forțat s-a ivit pe buzele Annei.

— Și de unde vine acest prieten?

— De la mare, a zis Malcolm. Vino, știi că Hypatia nu are răbdare!

Anna le-a făcut cu ochiul Cordeliei și lui Matthew și s-a întors să îl urmeze pe Malcolm pe coridorul tapetat cu damasc. In curând, cei doi nu se mai vedeau.

— Este așa de frumoasă! a spus Cordelia. Mă refer la Anna.

— Anna are o calitate.

Matthew a ridicat o sprânceană, meditativ.

— Francezii ar numi-o *jolie laide.*

Cordelia cunoștea franceza suficient de bine ca să se încrunte.

— Drăguță-urâtă? Nu e urâtă!

— Nu înseamnă asta, a spus Matthew. înseamnă neobișnuit de drăguț. O frumusețe bizară. Denotă un chip cu personalitate.

Privirea lui Matthew a poposit asupra Cordeliei, cercetând-o de la păr la vârfurile pantofilor.

— La fel ca al tău, de altfel.

Matthew s-a întins să ia un alt pahar de șampanie de pe o tavă, pe când vârcolacul chipeș din cvartet a trecut pe lângă ei zâmbitor. Cumva, Matthew băuse paharul pe care îl avusese și scăpase de el cu o viteză și discreție incredibile. A sorbit din paharul nou și a întâlnit ochii Cordeliei, care se opriseră asupra buzelor lui.

Cordelia nu era sigură cum se simțea, știind că tocmai fusese numită drăguță-urâtă, dar existau alte chestiuni mai importante. Nu știa când avea să mai fie singură cu Matthew, așa că a zis:

— Mai ții minte că te-am întrebat despre mama ta la bal?

— întotdeauna îmi place să mă gândesc la mama la genul acesta de petreceri, a răspuns el.

Cordelia a luat altă înghițitură de șampanie și a încercat să-și înăbușe un sughiț.

— Mama ta este Consulul, a continuat ea.

— Am observat, da.

— Și se află acum în Idris, acolo unde se pregătește procesul tatălui meu.

Matthew a mijit ochii.

— Am crezut...

Matthew a clătinat din cap.

Un grup de balerine vampirițe trăgeau cu coada ochiului la ei și chicoteau.

— Nu mai contează! Gândesc prea mult și beau prea mult. Asta a fost problema mea dintotdeauna.

— Nu înțeleg un lucru, a spus Cordelia. De ce nu l-au testat pe tata cu Sabia Mortală? Astfel ar avea dovada că este nevinovat.

Matthew părea ușor surprins.

— într-adevăr. Nu prea are sens să ai la îndemână un obiect magic care îl forțează pe mânuitor să spună adevărul dacă nu ai de gând să îl folosești în procesele penale.

Cuvântul „penal” încă o zguduia pe Cordelia.

— Avem foarte puține informații, dar fratele meu are câțiva prieteni de școală în Idris. A auzit că nu se intenționează utilizarea Săbiei la proces. Crezi că o poți convinge pe mama ta că este necesar?

Matthew își procurase o altă băutură, pe care o scosese probabil din vreun ghiveci. Tânărul o privea pe Cordelia peste buza paharului. Fata se întreba câți oameni îl văzuseră pe Matthew rânjind la un pahar și nu îl observaseră privindu-i cu ochii acei verzi, profunzi.

— Ești foarte supărată din cauza asta, așa-i? a zis el.

— Este vorba de familia mea, a răspuns fata. Dacă tata este găsit vinovat, nu doar că îl vom pierde pe el, dar vom ajunge ca familia Lightwood, după moartea lui Benedict. Vom pierde totul. Numele nostru va fi batjocorit.

— Iți pasă așa de mult? De batjocură?

— Nu, a răspuns Cordelia. Dar mamei și fratelui meu le pasă și nu știu cum ar putea supraviețui.

Matthew și-a așezat paharul pe o măsuță încrustată.

— Bine, a zis el. O să îi scriu mamei, în Idris.

Ușurarea era aproape dureroasă.

— Mulțumesc! a zis Cordelia. Dar spune-i, te rog, să scrie pe adresa lui Lucie, la Institut! Nu vreau ca mama să afle răspunsul înaintea mea, în caz că mă refuză.

Matthew s-a încruntat.

— Mama nu ar...

Tânărul s-a întrerupt, privind dincolo de Cordelia, acolo unde Lucie le facea semn din celălalt capăt al camerei.

— Acesta este semnalul Annei, a zis el. Trebuie să mergem!

Cordelia a simțit un ușor fior de tulburare.

— Unde?

— In inima bestiei, a zis Matthew, arătând spre coridorul cu tapet din damasc pe care Anna dispăruse mai devreme.

— Pregătește-te! Magicienii pot fi la fel de șmecheri precum elfii dacă vor.

Curioasă, Cordelia l-a urmat pe Matthew pe coridor. Felinare din hârtie luminau calea. La capătul holului era un bufet sculptat, din abanos, iar într-o vitrină se vedeau expuse o sumedenie de ciudățenii. Matthew a bătut jucăuș în sticlă, iar bufetul a început să se miște.

Dincolo se afla o grotă aurită. întreaga cameră lucea, de la tavanul vopsit, până la podeaua acoperită cu un covor ce răspândea parcă o lumină gălbuie. Mai erau acolo măsuțe din lemn poleite în aur pe care se regăseau tot felul de lucruri prețioase: păsări mecanice încrustate cu lapislazuli și cu aur, mănuși și spade create de mâinile delicate și grijulii ale elfilor, o cutie din lemn, lăcuită, decorată cu simbolul unui *ourobo- ros* — un șarpe care își mușca propria coadă — și un măr cioplit dintr-un singur rubin. La celălalt capăt al încăperii se afla un pat cu baldachin de mărimea dormitorului de acasă al Cordeliei, ornat

cu cupru și alamă, și acoperit cu zeci de perne îmbrăcate într-o pânză aurită. Așezată pe marginea patului, ca pe un tron, era o femeie, o magiciană zveltă, care părea croită, cu o mână de artist, din materiale vrăjite: pielea îi era de culoarea mahonului, părul, de cea a bronzului, iar rochia ei lucea cu scânteieri de aur.

Cordelia a ezitat în prag. Pe lângă magiciană, mai erau și alte persoane în cameră: Malcolm Fade în persoană și Anna Lightwood, care se întinsese, singură, pe un divan din lemn de nuc îmbrăcat în catifea aurită. Picioarele lungi ale fetei atârnau peste brațele subțiri ale canapelei.

Malcolm Fade a zâmbit.

— Bine ați venit, micuților vânători de umbre! Puțin sunt cei care pătrund în dormitorul Hypatiei Vex.

— Mă întreb dacă ea este binevenită? a întrebat Hypatia, cu un zâmbet felin. Las-o să se apropie!

Cordelia și Matthew au înaintat împreună. Cordelia pășea cu grijă printre scaunele și mesele în stil rococo, ce străluceau poleite în aur și încrustate cu perle. De aproape, pupilele Hypatiei Vex aveau forma stelelor: era semnul ei distinctiv de magiciană.

— Nu pot spune că îmi surâde ideea că nefilimii îmi invadează salonul. Tu ești interesantă, Cordelia Carstairs?

Cordelia a ezitat.

— Dacă stai pe gânduri, a zis Hypatia, înseamnă că nu ești.

— Nu prea are sens, a replicat Cordelia. Sigur o persoană care nu gândește nu poate fi interesantă.

Hypatia a clipit, iar stelele din ochii ei păreau să se stingă și să se aprindă ca niște lampadare. Apoi a zâmbit.

— Presupun că poți rămâne, deocamdată.

— Foarte bine, Cordelia, a zis Anna, legănându-și picioarele de pe marginea brațul divanului.

— Arabella, cum stăm cu băuturile?

Cordelia s-a întors și a văzut că un spirit al naturii cu păr

lung, albastru și verde, se afla cu ei în cameră. Femeia stătea într-un alcov, pe jumătate ascunsă privirii; în fața ei se afla o masă unde prepara băuturi. Mâinile ei se mișcau în aer ca niște frunze în apă, deschizând sticle și fiole din cristal, pline de un lichid roșu, și tumându-le, preocupată, într-o varietate de pocale și pahare de șampanie..

Cordelia a mijit ochii.

— Tocmai am terminat, draga mea! a zis Arabella, începând să distribuie paharele.

Matthew a acceptat paharul cu ardoare. Cordelia a observat că Arabella avea un pas legănat, ușor nesigur, de parcă ar fi fost un marinar neobișnuit să mai meargă pe uscat.

Arabella i-a oferit Annei băutura, iar aceasta a tras-o pe misterioasa făptură în poala ei. Arabella a chicotit și și-a ridicat în aer pantofii franțuzești. Picioarele femeii erau șocant de goale și acoperite de un strat irizant de solzi ce străluceau în lumina aurie, ca un curcubeu.

O sirenă. Deci acesta era „prietenul de la mare" al Hypatiei. Arabella era un tip de făptură arareori văzut pe uscat, din moment ce picioarele lor umane le dureau când pășeau.

Arabella a observat privirea Cordeliei și a ridicat din umerii care i se mișcau fluid sub pletele albastru cu verde.

— Nu am mai călcat pe uscat de mulți ani. Ultima dată când am vizitat orașul ăsta urât, repudiații și vânătorii de umbre încercau să formeze Acordurile. Nu am fost prea impresionată pe nefilimi pe atunci și nici nu am prins vreun drag de vânătorii de umbre. Totuși, există și excepții.

înainte de formarea Acordurilor. Femeia aceea nu mai călcase pe pământ de mai mult de treizeci de ani. Arabella s-a lipit de Anna pe când vorbea, iar degetele zgâriate ale Armei au plutit zvelte prin valurile părului ei de sirenă. Niște pești mici ca niște scântei și albaștri se agitau deranjați și săreau de pe o șuviță pe alta, după mișcările Armei.

— Draga mea, părul tău este ca un izvor fermecător, a șoptit Arma. Pentru că sunt pești în el.

Din câte se părea, Anna putea seduce mai mulți persoane într-o singură seară. Arabella a roșit și a sărit din brațele tinerei, ca să aducă mai multe băuturi de pe bufet.

— Știm de ce Anna te-a adus pe tine, Matthew, a zis Malcolm. Ești amuzant, dar există vreun motiv pentru care tânăra Carstairs vă însoțește în această noapte?

— Pentru că avem nevoie de ajutorul vostru, a răspuns Cordelia.

Toți cei din cameră au râs. Malcolm a zâmbit și și-a ridicat paharul gol spre Cordelia, de parcă ar fi făcut o glumă al naibii de bună; Arabella se afla tot în dreptul bufetului, presărând flori în două pahare de vin și fredonând ceva.

Anna și Matthew arătau ca și cum ar fi fost înjunghiați.

— Magnus Bane i-ar ajuta, a zis Hypatia, iar stelele din ochii ei au lucit. De asta sunt aici. Magnus i-a făcut să creadă că magicienii îi vor ajuta întotdeauna.

— Magnus nu este aici, a spus și Malcolm.

Privirea lui era pierdută.

— Copila mea, nu îți pot pică, dar odată am iubit un vânător de umbre, iar asta nu mi-a adus decât durere.

— A devenit o Soră de Fier și i-a frânt inima, a continuat Hypatia.

— Oh! a exclamat Cordelia, surprinsă.

Surorile de Fier erau chiar și mai misterioase decât Frații Tăcuți. Austere și retrase, ele făceau arme inscripționate cu rune, din *adatnas,* pentru nefilimi, în cetatea lor ascunsă. Aceasta era misiunea lor de o mie de ani. Asemenea Fraților Tăcuți, nu se căsătoreau și aveau responsabilitatea de a-i proteja pe bebelușii vânătorilor de umbre cu vrăji, încă de la naștere. Nimeni din afara tagmei lor nu putea pătrunde în Citadela de Diamant. Doar femeile puteau alege să devină Surori de

Fier, deși soarta lor îi părea Cordeliei la fel de singuratică precum era cea a Fraților Tăcuți.

— Pare foarte trist.

— Intr-adevăr, a zis Malcolm. Este mai bine ca neamurile noastre să stea departe unul de celălalt, indiferent de ce ar spune Bane.

— Nu l-am întâlnit pe Bane, a spus Hypatia, ciocnindu-și unghiile ei aurite. înainte să plece din Londra, i-a ajutat pe nefîlimi, dar oare ei își amintesc de serviciul făcut, ori nu așteaptă decât ajutorul nostru la cel mai mic semn de necaz? Te las să vii în salonul meu pentru că mă amuzi, Matthew Fairchild. Pentru că ești un copilandru — un copil nerod și frumos, care atinge focul pentru că este minunat și uită că îl poate arde. Nu presupune că îmi poți cere favoruri.

— Poate ar fi amuzant să afli ce vor ei, de fapt, a sugerat Anna.

— De parcă nu ai ști deja, a spus Hypatia.

Privirea pe care i-o aruncase Annei era însă una prietenească, iar Anna a zâmbit.

— Și dacă am face ceva pentru tine? a întrebat Cordelia.

Arabella umbla prin încăpere, așezându-și paharele ei decorate cu flori în dreptul magicienilor. Malcolm și-a ridicat băutura și s-a uitat la ea de parcă ar fi sperat să găsească mântuirea pe fundul vasului. Cordelia a adăugat iute:

— Dacă v-aș salva viețile?

De data asta nu a mai râs nimeni, ci doar s-au holbat la ea.

— încântător! a spus Hypatia. Dar nu suntem în pericol.

— Nu sunt de acord, a contrazis-o Cordelia.

Fata a tras-o pe Cortana din teacă. Odată cu sabia, toate obiectele sclipitoare din cameră au părut să ia foc. Cordelia a lovit paharul Hypatiei, împrăștiind cioburi și vin peste tot. Arabella a țipat indignată, iar Cordelia și-a întors sabia în direcția ei.

— Ce păcat! a zis Cordelia. Nu am întâlnit niciodată o sirenă. îmi doresc să nu fi încercat să ne otrăvești!

Matthew, care își golise deja paharul, l-a așezat pe masă.

— Otravă?

— Doar pentru magicieni, a zis Cordelia. Pe ei încerca să îi ucidă.

Hypatia părea scandalizată.

— Pot să te întreb cum ai ajuns la această concluzie nebunească?

— Mama știe multe lucruri despre plantele medicinale și mi-a împărtășit cunoștințele ei, a zis Cordelia. Există o plantă cultivată de sirene, o specie subacvatică de mătrăgună, care nu se vinde nici măcar în Piețele Umbrelor. O înghițitură îți aduce moartea. Am văzut-o pre- sărând bobocii florii în paharele voastre.

Malcolm Fade și-a trecut mâna peste paharul său. Scântei violete s-au ridicat și au început să danseze. Vinul roșu de pe covor a înflorit ca un boboc și s-a preschimbat în fum mov. Hypatia se uita la paharul spart de parcă se transformase într-un șobolan.

— Am crescut în Cornwall, cu mult timp în urmă, iar acolo *Atropa belladonna* crește sălbatică, a zis Malcolm cu vocea pierită. Sunt expert în utilizarea mătrăgunei și am văzut cum arată specia subacvatică. Domnișoara Carstairs are dreptate. *Ne~a salvat viețile.*

— Prindeți sirena! a poruncit Hypatia printre dinți.

Anna era deja în picioare, cu pumnalul în mână și mișcându-se ușor ca o pisică. Arabella căuta ceva în corset și rânjea, dar Anna i-a prins încheietura, răsucind-o cu putere. Dintre degetele Arabellei a căzut un obiect care s-a rostogolit pe covorul auriu: era cornul unei creaturi marine, ascuțit ca spin.

— Lasă-mă să îmi curm viața! a șuierat Arabella.

Anna continua însă să o țină prizonieră cu un braț pe după gât. Runele se aprinseseră pe brațul subțire și dezvelit al Annei; pumnalul din cealaltă mână lucea ca un diamant.

— Lasă-mă să mor cu onoare, cum fac oamenii mării.

— Onoare? Nu există onoare în otravă. Este trucul unui laș, a zis Hypatia. Intenționai să ne otrăvești pe mine și pe Malcolm Fade. Și pentru ce? Ce putere cauți?

— Caută răzbunare, a zis Malcolm. Am auzit de tine,

Arabella. Te-ai considerat insultată de nefilimi cu ani în urmă. Pesemne că a fost ceva mult mai grav decât ne-am dat seama, căci de îndată ce Hypatia ți-a spus că ei vor fi aici în noaptea asta, ai căutat să le plătești cu aceeași monedă.

Magicianul a mijit ochii.

------ --------------------------------

LANȚUL DE AUR

— Hypatia și cu mine am fi murit — doi magiciani uciși de vânători de umbre, ai fi susținut tu. Toți repudiații din oraș ar fi căutat să verse sânge de nefilim.

Cu chipul împietrit, Hypatia a ridicat un clopoțel de aur și l-a scuturat; clinchetitul a răsunat cu ecou în cameră. Un elf cu pielea albastră și cu flori de degetariță în păr a vârât capul pe ușă.

— Ai sunat, doamna mea?

Gura Hypatiei era o dungă severă.

— Hyancinth! Spune-le gărzilor să ia sirena de aici și să o arunce în pivniță!

— Te rog, nu pune pe cineva care tocmai a încercat să te otrăvească în pivnița cu vinuri! a zis Matthew. Te implor, de dragul viitoarelor mele vizite!

Hypathia a dat iritată din mână.

— Arunc-o în Camera Șoaptelor, atunci! Nu ar trebui să creeze niciun fel de probleme acolo; o vom duce cât de curând în Labirintul Spiralat.

— Și apoi? a zis Cordelia pe când doi troli îmbrăcați în vestoane cu galoane aurii au intrat și au scos-o pe Arabella din strânsoarea Annei, însoțind sirena șuierătoare afară din cameră. Ce o să se întâmple cu ea?

— Vom ține un proces, a răspuns Hypatia. Este treaba repudiați- lor și nu te privește. Va fi o judecată dreaptă. Repudiații sunt drepți întotdeauna.

— Atunci nu ar trebui să existe vreo problemă în a o ajuta pe Cordelia, a zis Anna, scuturându-și manșetele. Din moment ce v-a salvat viețile.

— Anna are dreptate, a întărit Malcolm. Datoria este datorie.

Spu- ne-mi, nefilimule, cu ce te putem ajuta?

Cordelia l-a lăsat pe Matthew să spună povestea de la început; le-a zis despre picnic, despre ce văzuse James în tărâmul umbrelor, despre demonii care atacaseră în miezul zilei, despre vânătorii de umbre răniți și despre otrava pe care Frații Tăcuți nu o puteau elimina.

— Prietenul tău a văzut un tărâm al umbrelor pe care nu îl mai poate vedea nimeni? a întrebat Hypathia. Este cumva copilul magicienei

cu puteri de metamorfozare și al vânătorului de umbre suficient de nebun, cât să o ia în căsătorie? Am știut eu că nu se va sfârși bine.

Matthew părea furios.

— Poate vedea, într-adevăr, ceea ce alții nu pot. Este un talent rar, a zis Cordelia.

— Deci ăsta este un soi de demon care iese la iveală ziua, a spus Malcolm. Și folosește o otravă pe care învățații voștri nu au mai vă- zut-o niciodată.

— Dacă asemenea demoni ar umbla nestingheriți prin Londra, nu ar fi un lucru bun pentru nimeni, a intervenit Anna.

— Bineînțeles, toți demonii vin din alte lumi, a zis Hypatia. Dar dacă aveți impresia că noi, ca progenituri ale demonilor, cunoaștem bine lăcașurile și făpturile care le locuiesc, atunci vă înșelați amarnic.

— Nu vrem să te insultăm, domnișoară Vex, a zis Cordelia. Dar sunteți la curent cu veștile din Lumea de Jos. Nu se întâmplă nimic acolo fără să ajungă la urechea ta. Dacă s-a auzit cumva despre aceste demoni ciudați...

— Nu s-a auzit nimic, a spus Hypathia ferm. De fapt, nu se vorbește decât despre lipsa demonilor din Londra și despre cât de straniu este.

— Ragnor a numit această situație „calmul de dinainte furtunii”, dar el este prăpăstios chiar și în cele mai fericite

momente, a spus și Malcolm.

— Ei bine, se pare că se întorc, a adăugat Arma. Chiar alaltăieri a apărut în Seven Dials un cuib de demoni shax.

— Iar în oraș am întâlnit demoni deumas, a plusat Matthew. Niște creaturi mizerabile și foarte neplăcute.

Hypatia și Malcolm s-au privit o secundă. Demonii erau o problemă pentru toată lumea, repudiați și vânători de umbre deopotrivă. Un singur atac asupra vânătorilor de umbre din partea unor creaturi necunoscute era una, dar demonii shax și deumas erau ucigași ce nu discriminau pe nimeni.

— Am auzit un zvon, a zis Malcolm, deși a fost doar atât, un zvon, că un individ cu putere — poate un magician — a răspândit vestea printre grupurile de demoni că Londra ar trebui evitată.

— De când ascultă demonii de cineva? a întrebat Arma.

Malcolm a ridicat din umeri.

— Cum am zis, este doar un zvon. In plus, într-o asemenea situație, este mai bine să lași lucrurile așa cum sunt.

— Acel moment a trecut, a zis Cordelia. Demonii aceștia diurni ar putea să fie indiciul că ne așteaptă ceva și mai rău pe toți; sigur că ar fi bine să colaborăm pentru a descoperi dacă este cazul, nu?

— Detest când vânătorii de umbre au dreptate.

Hypathia a oftat.

— Ragnor Fell s-a întors în Londra, iar el a lucrat adesea cu vânătorii de umbre. Cunoaște multe lucruri despre lumile demonice, din moment ce a studiat magia dimensională. Dacă există vreo dimensiune în care au apărut demoni ce suportă lumina zilei, atunci el ar trebui să știe.

— Pare un începutbun. Cum îl găsim? a zis Matthew.

— îi voi trimite un mesaj urgent, a spus Hypathia. Vă va contacta.

Femeia s-a lăsat iar moale în scaun.

— Acum plecați! i-a repezit ea, închizându-și ochii înstelați. Am obosit de îngeri.

Nu părea să mai fi rămas ceva de spus. Matthew, Anna și

Cordelia au pătruns iar în salon, acolo unde un vampir recita o poezie despre sânge. In câteva momente, cei trei ajunseseră pe Berwick Street și în lumea de afară: Cordelia a inhalat cu sete aerul rece al nopții. Avea gust de praf și de oraș.

— Nefilimilor!

In urma lor era elful cu piele albastră căruia i se adresase Hypathia. Fata elf s-au uitat dezgustată la oraș înainte de a-i întinde lui Matthew un pachet legat în catifea.

— Fade a vrut să vă dau asta, a zis ea. Este recunoscător pentru ce ați făcut. *Ce* ați făcut? a adăugat ea, curioasă. Nu am mai auzit vreodată de vreun magician care să fie recunoscător.

Anna i-a făcut cu ochiul.

— O să îți spun povestea într-o clipită.

Cordelia și Matthew au privit-o surprinși pe Anna. Hyacinth a traversat aleea roșind și chicotind.

— O să mai stau puțin, a zis Anna, întinzându-se ca o pisică. Voi puteți lua trăsura; o să mă duc singură acasă.

Matthew a tras un colț al catifelei. împăturite cu grijă erau poate vreo șase pumnale făurite cu grija și îndemânarea elfilor. Matthew a fluierat admirativ.

— Ce mai cadou!

Matthew și-a ridicat privirea spre Cordelia. Părul lui arămiu lucea în lumina lămpilor cu nafta.

— N-aș fi ghicit niciodată că Arabella încerca să îi otrăvească pe magicieni.

— Ți-am spus mai devreme, a zis Anna, chemând trăsura. Nu curtez niciodată fete plicticoase.

TRECUT:

PARIS, 1902

— TREBUIE SĂ MERGI LA PARIS, I-A SPUS MATTHEW LUI THOMAS ÎN ziua de dinaintea plecării celui din urmă la Madrid.

El, James și Matthew zăceau leneși pe scaunele lor de la Taverna Diavolului, așteptându-1 pe Christopher.

— Dacă tot reușești, în final, să scapi de insula asta plictisitoare ca să vezi locuri civilizate, este musai să începi cu Parisul.

— Nu este în drumul spre Spania, a zis Thomas. Iar Madridul va fi suficient de interesant.

— Prostii! a replicat Matthew. Doar Parisul este ca Parisul. Și trebuie să stai în bârlogul meu preferat, Hotel d’Alsace. Pe malul stâng. Toată lumea îi spune L’Hotel.

— Dar asta nu înseamnă „hotelul” în franceză? a întrebat James, abia ridicându-și privirea din carte.

— Asta pentru că în acest hotel stă doar cine este cineva.

— Nu sunt un oricare! a protestat Thomas.

— Oscar Wilde a stat acolo, a răspuns James. Matthew la asta se referă.

— Nu *doar* Oscar Wilde, a zis Matthew. Dar da, Oscar Wilde. A murit acolo.

— Sunt sigur că tu vei avea parte de experiențe mai plăcute, a intervenit James.

Thomas intenționase să își limiteze călătoriile la regiunea Spaniei, dar cuvintele lui Matthew lăsaseră un ecou în gândurile lui, iar când conducătorul Institutului din Madrid îi sugerase să își ia două săptămâni libere pentru a vedea lumea, Thomas și-a amintit de promisiunea lui Matthew că întreaga lui viziune avea să se schimbe după ce va admira Orașul Luminilor.

In L'Hotel era ca și cum ai fi călcat în casa cuiva, chiar dacă acel cămin era ușor neîngrijit. Clădirea se afla în al șaselea arondisment, care, în general, avea o atmosferă prietenoasă, dar ușor neglijentă. Era plin de mundani care mergeau la cursurile Universității Sorbona, din apropiere, iar Thomas găsea că îi era ușor să se simtă ca făcând parte dintre ei pe când străbătea străzile cartierului, la apus, gân- dindu-se unde avea să cineze. Refuzase să fie găzduit de Institutul parizian, văzuse doar o mână de repudiați și decisese că avea să se distreze.

Din păcate, Thomas se obișnuise să fie aproape de prietenii lui chiar dacă Institutul din Madrid era un loc animat, unde nu îi lipsea nicicând compania. Singurătatea începuse, curând, să îl tulbure. Nu cunoștea pe nimeni la Paris și nu vorbea mai deloc limba. Trecuseră zile întregi în care singurele conversații purtate fuseseră cu câte un ospătar, un angajat al vreunui muzeu sau receptionerul de la L'Hotel.

Thomas se simțea din ce în ce mai singur, iar în singurătatea lui devenea și mai plictisit. Vizitase, îndatoritor, Muzeul Luvru, iar exponatele de acolo lăsaseră impresii puternice în mintea lui, însă băiatul nu avea pe nimeni cu care să împartă aceste gânduri. Le notase într-un carnet și se întreba dacă avea să le mai citească vreodată. Număra zilele până când avea să se reîntoarcă în Spania, întrebân- du-se cum i-ar fi putut spune lui Matthew că orașul în sine nu era un tovarăș de nădejde.

Și apoi, inexplicabil, întâlnise o persoană cunoscută. Nu era vorba de un prieten. Alastair Carstairs nu era, în mod cert, un prieten, dar era, cu siguranță, mai mult decât o cunoștință. învățaseră împreună la Academie, unde Carstairs se purtase groaznic. El fusese unul dintre „băieții răi”, acei tineri care făceau glume crude și periculoase. Aceia care identificau calitatea oricărui băiat care îndrăznea să se facă remarcat și o zdrobeau cu dezgustul și cu hohotele lor. In cazul lui Thomas, fusese vorba despre înălțimea lui. Thomas era scund pentru vârsta lui și avea umeri înguști, părând mai tânăr decât era, de fapt. Bineînțeles, asta se întâmplase cu ani în urmă. Thomas privea acum de sus pe majoritatea oamenilor. De fapt, reușise să îl vadă pe Alastair tocmai pentru că era în stare să vadă pe deasupra capetelor celorlalți.

Matthew îi indicase lui Thomas Librăria Galignani, aflată pe Rue de Rivoli, ca fiind un obiectiv de neratat: „Este cel mai vechi magazin de cărți în limba engleză de pe întregul continent!” Thomas își petrecuse timpul răsfoind volume de poezie, acordându-și suficient timp ca să decidă ce avea să cumpere. Și apoi Alastair își făcuse apariția.

Thomas nu hotărâse încă dacă avea să îl bage în seamă pe Alastair, însă nici nu avusese de ales. Carstairs se uita direct la el. Pe când Thomas îl privea, pe chipul lui Alastair se perindau o serie de expresii: recunoaștere, confuzie, șoc, exasperare, autocontrol chinuitor. Thomas i-a făcut ușor cu mâna.

Alastair și-a croit drum printre oamenii care stăteau între ei.

— In numele îngerului, Lightwood! a exclamat el. Te-ai făcut uriaș.

Thomas a ridicat din sprâncene, ca mai toți cei care se aflau în apropierea lor.

— Aceasta este răzbunarea ta, presupun, pentru toate acele momente când te-am numit „micuțul Thomas” sau „sfert de litru” sau... nu-mi mai amintesc, sunt sigur că aveam ceva răutăcios și inteligent de spus, a continuat Alastair, de parcă Thomas ar fi vrut să îi facă în ciudă.

— Ce faci la Paris? a întrebat Thomas.

— Ce faci *tu* la Paris? a răspuns Alastair, pe un ton superior, ca și cum l-ar fi prins pe Thomas cu mâța-n sac.

— Sunt în vacanță, știi tu, de la Institutul din Spania.

Alastair a dat din cap și s-a lăsat tăcerea. Thomas începuse să se panicheze. Nu erau prieteni. Lucrurile pe care Thomas le cunoștea despre Alastair erau, în mare parte, negative. Habar nu avea cum să continue. Thomas tocmai încerca să găsească niște scuze pentru a întrerupe politicos întâlnirea, poate încercând să plece din librărie și întorcându-se câteva ore mai târziu, când Alastair a vorbit iar:

— Vrei să mergi la Luvru? Mă îndrept într-acolo.

Thomas ar fi putut răspunde *Am fost deja, mersi!* sau *De fapt, am o întâlnire urgentă la prânz,* dar nu a spus nimic din toate acestea. Era singur de atâtea zile, încât a răspuns: „Bine”.

Așa că băieții au mers împreună la Luvru. Muzeul era aglomerat, iar Alastair era îmbufnat din cauza aceasta, însă nu și-a vărsat nervii pe Thomas. Nu a batjocorit arta și nici nu s-a arătat euforic; spre surprinderea lui Thomas, Alastair părea mulțumit să se așeze în fața unei opere de artă și să o privească, pur și simplu, o perioadă îndelungată, lăsând-o să îi bucure simțurile. Chipul lui Alastair era serios și ușor încruntat, însă Thomas era sigur că nu îl mai văzuse niciodată pe Alastair atât de mulțumit.

Cât despre el, Thomas vizitase deja muzeul și strânsese câteva observații pe care le considera profunde despre anumite opere. A împărtășit, precaut, câteva dintre păreri cu Alastair. Se aștepta ca vechiul lui coleg să pufnească superior, dar acesta l-a ascultat și a încuviințat din cap. Thomas nu avea niciun motiv să îl placă pe Alastair, ba chiar din contră, dar în acele momente, stând unul alături de celălalt, în preajma unor obiecte minunate, se bucura că Alastair se afla acolo, iar faptul că tânărul îl băga în seamă, chiar dacă vag, îl facea să se simtă mai bine decât se

simțise de când sosise la Paris.

Poate că Alastair se schimbase, a gândit Thomas. Poate că toată lumea se maturizează, mai devreme sau mai târziu. Poate că Alastair nici nu fusese un om așa de rău.

Thomas s-a gândit iar la anii petrecută la Academie și a decis că Alastair fusese, într-adevăr, un coleg groaznic, însă acum părea mai calm, mai cumpătat.

După ce au plecat de la muzeu, Thomas și Alastair au mers să se plimbe de-a lungul Senei. Alastair voia să știe totul despre Madrid, iar Thomas i-a smuls în schimb câteva povești despre șederile lui în Damasc, Maroc și la Paris. Pentru că el, personal, crescuse între Idris și Londra, Thomas îl considera pe Alastair o persoană umblată. Totuși, se întreba dacă nu cumva atâtea preumblări nu făceau un om să se simtă singur.

în fața lor se înălța Tumul Eiffel, iar Alastair a arătat spre el.

— Ai urcat în el?

— Da, a răspuns Thomas. Priveliștea este spectaculoasă.

— Ce părere ai despre priveliște, de aici? a întrebat Alastair.

Thomas avea senzația că i se întindea o capcană, dar nu era sigur de ce sau cum ar fi putut să o evite.

— Cred că este o structură fascinantă, a zis el. Nu mai există nimic asemănător.

Alastair a chicotit melancolic.

— într-adevăr. De fapt, mulți parizieni sunt oripilați de el. îl găsesc a fi urât, chiar hidos, și îl numesc „Nebunia lui Eiffel”.

Thomas a ridicat iar privirea spre turn. Soarele apunea, dând un lustru portocaliu-rozaliu metalului. Pentru o clipă, Thomas s-a gândit la turnurile înalte din *adamas* ce protejau capitala vânătorilor de umbre, Alicante, la felul în care prindeau lumina soarelui la apus și o păstrau puțin mai mult decât s-ar fi așteptat cineva.

— Nu este urât, a zis el. Este doar neobișnuit.

Alastair părea mulțumit de răspuns.

— Ai dreptate! Gustave Eiffel este un geniu și sunt sigur că va fi apreciat într-o zi. Uneori, trebuie să faci un pas înapoi și să lași oamenii să facă ceea ce știu să facă mai bine, chiar dacă pare o nebunie la început.

Au luat cina împreună la un bistro din apropiere, despre care Thomas credea că era destul de bun, dar pe care Alastair l-a descris ca

fiindu-i „indiferent”. Au vorbit până târziu în noapte; în timp ce ceilalți clienți plecau, ei au rămas, discutând despre cărți, călătorii, muzică, istorie. Thomas i-a spus lui Alastair că plănuia să își tatueze o roză a vânturilor pe interiorul brațului. Nu mai spusese asta nimănui altcuiva, iar Alastair părea curios.

— Unde anume pe braț? a întrebat el, iar când Thomas i-a arătat, Alastair și-a trecut degetul peste locul indicat, fără a-și da seama ce face, trasând cu vârful degetului o cărare pe pielea sensibilă a încheieturii lui Thomas până la pliul cotului.

Thomas încremenise și tremura ușor, deși era cuprins de valuri de căldură. Alastair nu părea să bage de seamă, ci doar și-a tras mâna și a cerut nota, apoi a plătit. Alastair a refuzat atunci să îi spună lui Thomas unde locuia, dar i-a dat întâlnire a doua zi după-amiază, pentru că avea o surpriză pentru el.

La cincisprezece minute după ora stabilită, Thomas a decis că Alastair nu mai venea și că se afla probabil undeva, râzând de el, dar băiatul și-a făcut apariția și chiar și-a cerut scuze pentru întârziere. Alastair l-a condus pe Thomas pe ușile teatrului Robert-Houdin.

— Știu că ar trebui să evităm lucrurile ce țin de mundani, a zis Alastair, dar trebuie să vezi asta. Este un film. O imagine mișcătoare! Acesta este cel mai recent Se numește *Le Voyage dans la Lune.*

Chiar și Thomas era în stare să traducă asta și, timp de șaptesprezece minute, s-au minunat împreună de ceea ce reușiseră să realizeze mundanii — făcuseră imaginile să se miște, ca un teatru, doar că imaginile se proiectau pe un ecran. Exista și un

narator care, așa presupunea Thomas, spunea povestea, dar el nu îl putea urmări deloc. Ii plăcuse însă să îi vadă pe mundani îmbrăcați în costumele lor ciudate, urcându-se într-o cutie mare din metal, ca un tun, mergând pe lună și fiind fugăriți de creaturi ciudate care locuiau deja acolo.

— Crezi că este adevărat? l-a întrebat pe Alastair pe când ieșeau din teatru, clipind în lumina orbitoare a zilei.

— Poftim? Nu, nu fi prost! a zis Alastair, împingându-și o șuviță de păr negru după ureche.

------ т-234--— --------

LANȚUL DE AUR

Oamenii făceau întotdeauna caz de părul blond, ca al lui Matthew, de parcă ar fi fost special, însă, în secret, Thomas credea că părul brunet și ochii negri arătau mult mai spectaculos.

— Este ca o piesă de teatru sau un truc magic. Asta fac mundanii; ei nu pot face magie, așa că au inventat trucuri care o imită, dar nu sunt magie adevărată.

Alastair și-a luat la revedere de la Thomas la capătul aleii; i-a spus că urma să plece din Paris a doua zi, dar a refuzat în continuare să îi zică de ce se aflase acolo sau unde mergea, sau de ce pleca a doua zi. Thomas presupunea că nu erau, până la urmă, prieteni, deși îi făcuse plăcere timpul petrecut împreună. întreaga călătorie i se părea cumva incoerentă și smulsă dintr-un vis. Alastair sosise de nicăieri și acum se întorcea nicăieri, iar Thomas nu știa când aveau să se mai întâlnească sau cum aveau să se poarte unul cu celălalt dacă s-ar mai fi văzut. Erau prieteni acum? Fuseseră prieteni pentru acele câteva zile?

— Și eu mă întorc în Spania peste câteva zile, a zis Thomas.

Alastair a chicotit ușor.

— Este ciudat că ai venit aici din Madrid. Este ca și cum ți-ai lua o vacanță la vacanță.

— Presupun, a replicat Thomas, apoi s-a încruntat. Nu, nu este ciudat. Un an în străinătate nu este o vacanță. Am fost repartizat unui post. Chiar trebuie să ataci totul?

Alastair părea surprins.

— îmi pare rău! a zis el, după o pauză lungă. Nu am vrut să spun nimic de rău.

In acel moment, Alastair părea îngrijorat, uman și vulnerabil într-un fel care îl făcea pe Thomas să vrea să... ei bine, nu era chiar sigur ce ar fi vrut să facă, dar și-a întins mâna spre Alastair, care s-a uitat la ea pentru o clipă, apoi a cuprins-o într-a lui.

Mâna lui era caldă și aspră, lipită de a lui Thomas, iar băiatul și-a amintit senzația lăsată de degetele lui Alastair pe interiorul brațului său, încercând din răsputeri să nu își schimbe expresia de pe chip. Și-au dat mâna.

Alastair nu îi pusese lui Thomas nicio întrebare legată de prieteni sau de familie. Nici Thomas nu îl întrebase nimic pe Alastair. In acele zile, păruse că nimeni altcineva nu mai exista în întreaga lume.

— Ei bine, a spus Thomas. La revedere, Carstairs!

— La revedere, Lightwood! încearcă să nu mai crești! începi să fii neplăcut din celălalt motiv.

Thomas l-a urmărit pe Alastair îndepărtându-se și a așteptat să îl vadă întorcându-se, însă băiatul și-a continuat drumul, dând colțul și dispărând.

to

CREDINȚA LEAGĂ

Aproape, unul lângă altul, din zori și până seară,
In săruturi și~n joacă plăcerea își găsiră,
Pe când tu, lăsând în urmă mângâierea omenească
Te curmi de-o iubire ce nu vrea să-ți vorbească.

Nizami Ganjavi, *Layla și Majnun*

Proprietarul nu a binevoit să o lase pe Lucie să urce în camerele private ale Tâlharilor Veseli, din Taverna Diavolului, așa că fata nu a avut ce face decât să trimită un mesaj prin Polly, ospătărița vârcolac. Lucie s-a așezat pe un scaun de lemn, inconfortabil, mestecându-și gândurile ucigașe, pe măsură ce niște repudiați și câțiva magicieni se holbau curioși la ea: o fețișoară cu bonetă și rune nefilime, ce strângea în mână un topor. Intr-un colț, un duh de apă care părea să se marineze într-un vas cu gin o privea cu ochii rotunzi.

— O înghițitură? a întrebat un vampir cu părul vâlvoi, întinzân- du-i o sticlă de gin pe jumătate băută.

— Ea nu bea.

Thomas era cel care vorbise, privindu-i de sus. Vampirul s-a făcut mic. Christopher a apărut lângă umărul lui Thomas, clipind.

— Știam eu că sunteți aici, a zis Lucie, triumfătoare.

— Era să nu mai fim, a spus Christopher. Am decis să folosim laboratorul de sus în locul celui din Grosvenor Square din moment ce Matthew și James oricum nu aveau să fie acolo ca să fie deranjați sau aruncați în aer...

Thomas i-a făcut semn să tacă.

— Christopher, ajunge! Lucie, care este problema? S-a întâmplat ceva?

După ce i-a tras pe amândoi afară, Lucie a încercat să le explice situația cât mai bine, fără a-1 menționa pe Jesse. în schimb, a dat vina pe Jessamine și pe o rețea de fantome bârfitoare, pe care o inventase pe loc. Din fericire, nici Thomas, nici Christopher nu erau suspicioși din fire.

— Avem nevoie de Matthew, iar el a plecat, la naiba, cu Anna, a zis Thomas după ce îi dăduse fetei cele câteva detalii pe care le aveau — scrisoarea pe care James o primise acasă la Matthew și ora întâlnirii, care era zece seara.

— El o să știe unde s-a dus James, sunt sigur. James a zis că acolo obișnuiau să se antreneze.

— Dar dacă este prea târziu? a zis Christopher, cutremurându-se neliniștit.

Lucie s-a uitat la ceasul din turnul bisericii St. Dunstan-in-the-

West, dincolo de fâșia întunecată a Fleet Street Se aflau destul de aproape de Institut. Lucie îi vedea tumul specific ce se ridica deasupra celorlalte clădiri ale Londrei.

— Este nouă, a spus ea. Unul dintre voi trebuie să aibă o trăsură. Mergem la Anna!

Astfel, după un sfert de oră, cei trei se găseau pe Percy Street, iar Thomas o ajuta pe Lucie să coboare din trăsura familiei lui. Pe stradă nu era picior de om, deși la ferestre se vedeau lumini. Lucie a distins o siluetă care ședea pe treptele Annei, cufundată în beznă. Nu era deloc un lucru surprinzător — doamnele și domnișoarele se făceau mai mereu de râs pe treptele din fața casei Annei.

Apoi, Lucie a observat umerii lăți ai siluetei și și-a dat seama că omul care stătea în fața ușii era bărbat. Omul s-a ridicat brusc, iar lumina lampadarelor arcuite a căzut asupra lui. Pe Percy Street, iluminatul stradal erau probabil mai vechi și mai puțin de încredere, iar lumina ce ardea violent în galben făcea lumea să pară o colecție de dungi grosolane. Lucie n-a văzut decât părul blond și un chip încruntat.

— *Alastair?*

Thomas părea de-a dreptul uimit.

Christopher a mârâit pe când Alastair Carstairs alerga spre ei, ca o vijelie, intr-un palton desfăcut. Dedesubt, vesta îi era mototolită, iar o latură a gulerului său înalt era strâmbă.

— Ți-ai pierdut pălăria, Alastair, a zis Lucie.

— Mi-am pierdut *sora,* a răspuns el.

Lucie a înlemnit.

— Ce vrei să zici? I s-a întâmplat ceva Cordeliei?

— Păi habar nu am, nu? a răspuns Alastair. Am lăsat-o să ia ceaiul cu Anna Lightwood și m-am întors să o iau înapoi la ora convenită, iar acum descopăr că *au dispărut* amândouă. Nu ar fi trebuit să o las niciodată singură cu...

— Ai mare grijă la ce spui despre Anna! a zis Christopher.

Lucie se gândea că ar fi trebuit să i se pară amuzant cum Christopher, care nu se înfuria niciodată, îi vorbea pe tonul

acela glacial lui Alastair, însă, cumva, situația nu era deloc de râs.

Alastair a înaintat periculos spre Christopher, dar Thomas i-a cuprins brațul pe când trecea pe lângă el. Lucie privea cu mare satisfacție cum Alastair rămăsese țintuit locului, fără ca Thomas să fi făcut un prea mare efort. Mușchii brațului lui Alastair erau tensionați sub mâneca paltonului, pe când încerca să se elibereze din strânsoarea lui Thomas. Alastair era suficient de înalt și părea destul de puternic, însă nu reușea să mai înainteze deloc.

— Ușurel, Alastair! a zis Thomas. Știu că îți faci griji pentru sora ta. Și noi ne facem griji din cauza lui James. Cred că mai bine discutăm despre cum să rezolvăm aceste probleme, decât să ne batem în public.

Alastair și-a înclinat bărbia în sus și a întâlnit privirea lui Thomas. Linia maxilarului său era severă.

— Dă-mi drumul! a șuierat el. Și încetează imediat să-mi mai spui pe prenume! Nu mai ești un țânc de școală care se ține după mine.

Cu obrajii în flăcări, Thomas și-a tras mâna, de parcă ar fi fost ars.

— Opriți-vă! a izbucnit Lucie.

Thomas încercase doar să fie amabil.

— Matthew este mai mult ca sigur cu Anna și Cordelia. El o poate însoți...

Expresia de pe chipul lui Alastair era de piatră.

— Crezi că aș fi ușurat să aflu că soră-mea este cu *Matthew)* Crezi că nu recunosc un bețiv când văd unul? Crede-mă, îi cunosc dintr-o privire. Dacă o pune pe Cordelia într-o situație periculoasă...

Pe drumul pietruit s-a auzit deodată sunetul plăcut al roților. S-au întors cu toții și au văzut trăsura Consulului îndreptându-se spre casa Annei. Portiera s-a deschis, iar din ea au coborât Cordelia și Matthew, care ținea o bucată rulată de catifea. Cei

doi au înlemnit văzându-i pe vizitatori.

— Ce faceți aici? a întrebat Matthew. S-a întâmplat ceva cu Barbara și cu ceilalți?

— Nu! a răspuns Thomas. Nimic de felul ăsta. Dar este urgent. James este în pericol.

James a parcurs drumul dintre King's Road spre Tamisa prin beznă. Matthew îl dusese adesea în tururi improvizate ale cartierului Chelsea, trecând pe lângă clădiri de pe timpul reginei Anna, cu treptele lor largi, din piatră, și panourile de teracotă care se aprindeau aurii în lumina zorilor, arătându-i locuințele poeților faimoși și ale artiștilor care duseseră vieți scandaloase. Acum, luminile aprinse ale caselor luceau fad prin ceața groasă ce devenea din ce în ce mai densă, pe când James înainta spre râu.

Malul râului de la digul Chelsea fusese transformat într-o alee de promenadă străjuită de platani cu frunze dese, ce păreau acum niște nori întunecați deasupra capului lui James. Trunchiurile lor umede erau luminate de globurile fantomatice ale lampadarelor din fier forjat ce mărgineau malul râului. Dincolo de parapet, Tamisa abia dacă se mai vedea prin pâcla deasă: doar sunetul unei bărci de poliție trecând prin apropiere și lucirea unui felinar pe valurile lăsate în urmă trădau prezența râului.

James ajunsese devreme. A început să meargă la pas ușor spre arcada podului Battersea, încercând să își astâmpere nerăbdarea și îngrijorarea. Grace! își amintea de sărutul lor din parc, de agonia vagă ce se ridicase în el. De parcă ar fi fost împuns cu un ac. Poate că presimțise sosirea demonilor, simțise prezența răului și a tărâmului umbrelor. Era greu de știut, dar, până la urmă, nimic nu era ușor când venea vorba

despre Grace. Erau momente când se gândea la ea și simțea o durere așa de mare, ca și cum toate oasele lui ar fi fost înșirate pe un singur fir, și James își imagina că, dacă cineva ar fi tras de

acel fir, ar fi putut să moară.

— Cât ar trebui să doară dragostea? îl întrebase el pe tatăl lui.

— Oh, teribil! îi spusese bărbatul, zâmbind. Dar suferim pentru iubire pentru că iubirea este demnă de suferința noastră.

Deodată, Grace era acolo, de parcă apăruse între două clipiri. Stătea sub un lampadar ornat cu trei becuri, aflat aproape de capătul podului; era o simplă siluetă micuță, învăluită de ceață, îmbrăcată, ca întotdeauna, în culori deschise, iar chipul ei palid era precum fața lunii. James a rupt-o la fugă, iar fata a coborât iute treptele podului, spre locul în care era el, pe dig. Când au ajuns unul lângă celălalt, Grace și-a aruncat brațele în jurul gâtului lui James. Băiatul se simțea amețit și asaltat de amintiri: zidurile dărăpănate ale Conacului Blackthorn, umbrele din pădure, unde șezuseră și vorbiseră împreună, mâna ei închizând brățara în jurul încheieturii lui...

James s-a tras în spate, uitându-se la chipul fetei:

— Ce s-a întâmplat? a întrebat-o eL Mi-ai scris că ești în pericol.

Grace și-a coborât o mână în jurul încheieturii lui. Degetele fetei au lunecat pe deasupra brățării, ca și cum ar fi vrut să se asigure că mai era acolo. Grace și-a apăsat degetele ca să-i simtă pulsul.

— Mama a înnebunit de furie. Nu știu de ce este în stare. I-a spus lui Charles...

— Știu ce i-a spus lui Charles, a întrerupt-o el. Te rog, Grace, spune-mi că nu ți-ai făcut griji din cauza mea!

— Ai venit să mă vezi! a zis ea. Știai că este și Cordelia acolo?

James a ezitat. Cum să îi spună că nu intenționase să ajungă la ea acasă? Că existase un moment — un moment teribil — când Cordelia menționase că Grace era în casă și că abia atunci își dăduse seama că nu se gândise deloc la ea? Cum era posibil să simți o asemenea agonie doar auzind numele unei persoane sau să uiți cu totul de ea în momentele grele? James și-a amintit ce îi spusese odinioară Jem: stresul putea afecta mintea unei persoane. Sigur doar despre asta era vorba.

— Nu mi-am dat seama decât când am ajuns și le-am văzut pe ea și pe Lucie, a zis el. îmi imaginez că au vrut să se asigure că erai în regulă. Când am ajuns, am auzit zgomotele din seră și...

James s-a întrerupt, ridicând din umeri. Nu îi plăcea deloc să o mintă pe Grace.

— Am văzut demonul.

— Ai fost foarte curajos, știu, dar mama nu vede lucrurile astfel. Ea crede că ai venit acolo ca să o umilești și ca să îi amintești de greșelile tatălui ei.

Lui James îi venea să lovească un lampadar.

— Dă-mi voie să vorbesc cu ea. Putem discuta cu toții, tata și cu tine, și cu mama ta...

— James!

Grace a părut aproape furioasă pentru o clipă.

— Ce mi-ar face mama dacă aș îndrăzni doar să îi sugerez un asemenea lucru....

Fata a clătinat din cap.

— Nu! îmi urmărește fiecare pas. Abia am putut fugi în seara asta. Am crezut că, venind la Londra, o să îi deschid inima spre tine, dar este mai hotărâtă ca niciodată să te urască. Spune că ultima dată când cei din familia Herondale au călcat pragul Conacului Chiswick, soțul și tatăl ei au murit. Spune că nu îți va da voie să ne distrugi.

Tatiana este complet țicnită, s-a gândit James, neajutorat, dându-și seama că sentimentele nutrite de ea erau cu mult mai rele decât ciuda.

— Grace, ce vrei să spui?

— Zice că o să mă ducă înapoi în Idris. Că s-a înșelat când mi-a dat voie să particip la petreceri și la evenimente la care veți fi tu și sora ta și că familia Lightwood... Zice că mă veți corupe și mă veți duce la ruină. O să mă încuie undeva, James, pentru următorii doi ani. Nu am să te mai văd, nu am să-ți mai pot scrie...

— La acest pericol te refereai, a zis el domol.

James înțelegea. O asemenea singurătate părea cu adevărat o idee periculoasă pentru Grace, semăna cu o sentință la moarte.

— Atunci vino la Institut! a zis el. Institutul acordă refugiu nefîlimilor aflați la ananghie. Părinții mei sunt oameni buni. Te-

am proteja de ea...

------- R--242--F -------

LANȚUL DE AUR

Grace a clătinat din cap suficient de tare cât să își desprindă din păr pălăria garnisită cu flori.

— Mama ar cere Conclavului să îi fiu retumată, iar ei ar face întocmai, căci nu am încă optsprezece ani.

— Nu ai de unde să știi. Părinții mei au influență în cadrul Conclavului...

— Dacă mă iubești cu adevărat, a zis ea, în timp ce ochii cenușii i se aprindeau înflăcărați, atunci te vei căsători cu mine. Acum! Trebuie să fugim! Dacă am fi mundani, am putea fugi acum la Gretna Green și ne-am uni destinele, și nimic nu ne-ar mai despărți atunci. Ți-aș aparține ție, nu ei.

James era șocat.

— Dar nu suntem mundani. Căsătoria nu ar fi considerată validă de către Conclav. Grace, căsătorește-te cu mine într-o ceremonie a vânătorilor de umbre! Nu *ai* nevoie de permisiunea ei...

— Nu putem face asta! a protestat Grace. Nu putem rămâne în lumea vânătorilor de umbre, unde mama ne poate găsi. Trebuie să fugim din calea influenței ei, a abilității ei de a ne pedepsi. Trebuie să ne căsătorim în Gretna și, dacă este nevoie, le vom da voie să ne ia pecețile.

— Să ne ia pecețile?

James a înlemnit.

Să ai pecețile luate de pe trup era cea mai gravă pedeapsă pe care o putea îndura un vânător de umbre. însemna exil și o viață de mundan. James a încercat să își imagineze că nu avea să își mai vadă vreodată părinții, pe Lucie, pe Christopher sau pe Thomas. Și-a imaginat legătura care îl unea de Matthew tăiată, ca și cum cineva i-ar fi retezat mâna dreaptă, că devenea mundan și că pierdea tot ceea ce facea din el un vânător de umbre.

— Grace, *nu!* Nu aceasta este soluția.

— Nu este soluția *pentru tine,* a zis ea rece, căci ai fost

dintotdeauna vânător de umbre. Eu nu m-am antrenat niciodată, nu am purtat decât câteva peceți. Nu știu nimic despre istoria noastră, nu am un tovarăș de luptă, nu am prieteni; aș putea la fel de bine să fiu o mundană!

— Cu alte cuvinte, a zis James, tu nu ai pierde nimic, iar eu aș pierde totul.

Grace s-a smuls din brațele din James. în locul ei rămăsese durerea, durerea absenței ei. Era o senzație fizică, imposibil de exprimat și inexplicabilă. Era, pur și simplu, un fapt: când Grace nu era lângă el, simțea absența ei ca pe o rană.

— Nu m-ai pierde *pe mine,* a zis Grace.

— Nu vreau să te pierd, a stăruit el, pe cât de calm a putut, înăbu- șindu-și durerea. Dar nu trebuie decât să mai așteptăm un pic și atunci vom putea fi împreună fără a pierde nimic altceva.

— *Nu înțelegi!* a strigat Grace. Nu poți. Nu știi...

— Atunci, *spune-mi!* Ce este? Ce nu știu?

Vocea fetei era aspră.

— Trebuie să faci asta pentru mine, James! a zis ea. Trebuie! Este așa de important! Mai mult decât ai putea ști vreodată. Spune că o vei face! Spune-o doar!

Lui James i se părea că fata îl implora să îi spună cuvintele după care tânjea, chiar dacă el nu le credea, dar ce sens ar fi avut? Nu! Probabil că Grace își dorea ca James să îi vorbească sincer. Să își asume riscul: să uite de viața pe care o cunoștea, să nu îi mai vadă nicicând pe cei dragi. James a închis iar ochii și a văzut chipurile părinților lui. Pe sora sa. Pe Jem. Pe Thomas. Pe Christopher. Pe Matthew. Matthew, căruia i-ar fi făcut un rău ireparabil.

James s-a străduit să spună cuvintele, să le dea formă, iar când a vorbit, vocea i-a răsunat răgușită, de parcă ar fi țipat.

— Nu! Nu pot s-o fac.

James a văzut-o pe Grace tresărind și retrăgându-se.

— Asta se întâmplă pentru că nu ai venit în Idris vara trecută, a spus ea, cu buzele tremurânde. M-ai... m-ai uitat.

— Nu te-aș putea uita niciodată. Nici după săptămâni sau luni, sau ani întregi, Grace.

— Orice alt bărbat m-ar lua de soție, a continuat ea. Orice alt bărbat ar face așa cum îi spun. Dar nu tu! Tu ești diferit!

Gura fetei s-a strâmbat.

— Tu ești făcut din altă plămadă față de ceilalți bărbați.

Grace și-a ridicat mâna, protestând.

— Grace, *vreau* să mă căsătoresc cu tine...

— Dar nu suficient de mult.

Fata a făcut un pas în spate, apoi ochii ei s-au deschis mari deodată, iar Grace a țipat. Trupul lui James s-a mișcat mai repede decât gândul. James s-a aruncat spre Grace și au căzut amândoi pe caldarâm. Grace a icnit, șocată, și s-a lipit de parapet, pe când un demon a zburat pe lângă ei, aproape atingându-i.

Era *negreșit* un demon. O formă întunecată, strâmbă ca rădăcina diformă a unui copac, fără ochi și fără nas, dar cu dinți ascuțiri ca niște spini și cu trupul acoperit de mâzgă neagră. Demonul nu avea aripi, ci niște picioare lungi și îndoite, ca ale unei broaște: demonul a sărit iar spre ei, dar, de data asta, James a smuls un pumnal de la centură și l-a aruncat spre creatură. Runele au sclipit pe cuțit ca niște flăcări pe când lama se învârtea în aer și a lovit la fix, aproape aruncând în aer pieptul demonului. Limfa demonului s-a împrăștiat peste tot, iar făptura a dispărut.

Grace reușise să se ridice în picioare; James s-a tras pe scări, spre pod, pentru a vedea mai bine ce se întâmpla în jur.

— Un demon cerber, a zis ea, clipind. Dar era mort — cel din seră era mort —, de asta am crezut că pot pleca....

Fata și-a ținut respirația.

— Oh, Doamne! Vin mai mulți.

Grace și-a împins mâinile în față, de parcă i-ar fi putut alunga. Demonii veneau, într-adevăr: niște forme negre își făceau apariția prin ceață, pe la mijlocul podului, târându-se și

săltând ca niște monștri sub formă de broască, ieșiri din iad, trăgându-se și lunecând pe drumul umed.

Pe când sărea spre ei, unul dintre demoni a scos o limbă lungă, neagră și lipicioasă, și a smuls din zbor un porumbel nefericit, vârând pasărea în gura lui plină de colți.

James arunca pumnale: o dată, de două ori, de trei ori. De fiecare dată cădea un demon. A împins un cuțit între mâinile lui Grace, implorând-o din priviri — fata s-a retras spre balustrada podului, strângând arma în mâinile ei tremurătoare. Un demon s-a întins spre ea, iar fata l-a înjunghiat; a scos un țipăt sinistru, pe când limfa neagră a țâșnit din umărul lui. Demonul a sărit departe de Grace, a sâsâit și

s-a năpustit iar spre ea. Fata s-a ferit. James a aruncat un pumnal și a distrus creatura. Tânărul știa însă că armele lui erau pe sfârșite. Când avea să rămână fără cuțite, nu îi mai rămânea decât o formă de apărare: un pumnal serafic.

Nu i-ar fi fost de ajuns să se apere pe sine, și pe Grace. Și nici nu putea fugi. Demonii i-ar fî prins cu ușurință din urmă. Două creaturi s-au năpustit asupra lor. James și-a aruncat cuțitul, făcând unul dintre cerberi să explodeze într-o ploaie de limfa. Celălalt a căzut lângă el, sfâșiat în două de un topor delicat.

James a înghețat pe loc. Cunoștea acel topor.

Intorcându-se pe călcâie, James a văzut-o pe Lucie alergând în goana mare spre el, pe drum. Lucie nu era singură. Cordelia era acolo, iar Cortana lumina în mâna ei. Matthew alerga alături, înarmat cu *chali- kare* indiene: cuțite circulare, de aruncat, cu margini ascuțite de oțel. în urma lor venea Christopher, cu două pumnalele serafice care pârâiau incandescente, și Thomas, ce își mânuia boleadora. O simplă rotire a sforilor și a brațului puternic al lui Thomas, și unul dintre demoni a zburat de pe pod, direct în râu.

Alastair Carstairs era și el acolo. Pe când James se uita la el, tânărul a sărit pe balustrada de fier a podului, balansându-și greutatea așa cum se antrenaseră odinioară Matthew și James.

Alastair ținea în mână o suliță lungă. Din două mișcări, a tăiat un demon în două. Creatura a explodat, împroșcându-1 pe Alastair cu limfa, ceea ce i se părea lui James a fi un lucru pozitiv, din două motive total separate. Alastair a sărit de pe balustradă, scoțând un sunet de dezgust, și s-a avântat în luptă.

Pe când vânătorii de umbre se împrăștiau în jurul lor, un strigăt s-a înălțat dintre demoni — un sunet gros și înfundat. Probabil că așa s-ar fî auzit un cadavru ce putrezea în pământ, s-a gândit James. Băiatul a sărit înapoi, s-a întors și a lovit cu piciorul un demon care se pregătea să îl atace. Apoi făptura a dispărut într-o lumină aurie; James a ridicat privirea și a văzut-o pe Cordelia deasupra lui, ținând-o pe Cortana. Lama săbiei era mânjită de sângele demonului.

Nu avea timp să îi mulțumească. Un alt demon s-a aruncat asupra lui; James și-a scos pumnalul serafic.

— *Zerachiel!* a strigat el, iar lama a devenit o baghetă de foc.

Prietenii lui luptau de zor — cu excepția lui Grace, care se retrăsese, ținând pumnalul la piept. James s-a gândit, plin de ură, la Tatiana, care nu o lăsase pe Grace să se antreneze, înainte să se întoarcă pentru a bloca atacul unui alt demon. înainte să poată face ceva, o lamă serafică trosnind a sfâșiat dintr-o parte carnea creaturii. Demonul a sărit înapoi, șuierând ca un ceainic pe foc și permițându-i astfel lui James să îl vadă limpede pe Christopher. Băiatul ținea pumnalul serafic care bolborosea ca un cartof pus la prăjit.

— Christopher, a zis James. Ce este chestia aia?

— Un pumnal serafic! Am încercat să îl îmbunătățesc cu electricitate!

— Funcționează?

— Deloc, a mărturisit Christopher, tocmai pe când un demon zbura, țipând, spre el.

Christopher l-a înjunghiat, dar cuțitul lui a sărit într-o parte, lăsând în urmă o dâră neregulată de lumină. Lucie și Thomas au fost amândoi acolo înainte ca demonul să îl poată atinge pe Christopher. Toporul lui Lucie și boleadora lui Thomas aproape

că s-au întâlnit în carnea creaturii. Demonul a dispărut, dar un altul i-a luat locul imediat, ridi- cându-se asupra lor ca un nor amenințător.

Abandonând pumnalul serafic, Christopher a scos un cuțit din interiorul hainei și l-a împlântat în creatură. Demonul s-a clătinat pe picioare și, chiar atunci, o suliță lungă a zburat prin ceață și s-a înfipt în trupul lui. Demonul s-a îndoit ca o scrisoare și a dispărut, lăsând în urmă o dâră de limfa.

James s-a uitat cu uimire și l-a văzut pe Alastair Carstair ținând o altă suliță asemănătoare în mâna stângă și privind meditativ locul în care tocmai dispăruse demonul.

— Umbli cu sulițe după tine? a întrebat James.

— Nu ies niciodată din casă fără sulițe! a strigat Alastair, facându-i pe toți, inclusiv pe Grace, să se holbeze.

James avea atât de multe întrebări, însă timpul nu le permitea. A auzit-o pe sora lui țipând și a luat-o la goană spre ea, doar ca să o găsească luptând alături de Cordelia. Fetele stăteau spate în spate. Lucie avea în mână un pumnal, iar Cordelia o mânuia pe Cortana. Sabia

forma un semicerc larg, auriu, și orice creatură reușea să scape de garda Cordeliei era înjunghiată de Lucie. Matthew era cocoțat pe balustradă și arunca *chalikare,* protejându-le pe fete.

Un demon s-a ridicat brusc în spatele lui Thomas, a cărui bolea- dora era înfășurată în jurul altei creaturi, posibil în jurul gâtului ei, deși, cu monștrii aceștia, era greu de zis.

— *Lightwood!* a strigat Alastair. In spatele tău!

James a știut că fusese Alastair cel care strigase, pentru că nimeni altcineva nu ar fi fost suficient de nebun să urle așa ceva în timpul unei lupte. Bineînțeles că Christopher s-a întors și firește că Thomas, căruia îi fusese adresat strigătul, a rămas pe loc. James s-a năpustit spre Thomas, rosto- golindu-se la pământ, ca să îl ajungă mai repede, tocmai pe când demonul sărea asupra lui. Colții și ghearele monstrului au zgâriat brațul lui Thomas, care sângera. Nu mai era chip pentru Thomas să își

folosească boleadora. Băiatul a răcnit și a lovit demonul cu pumnul; monstrul s-a clătinat, iar James, care se ridica în picioare, l-a înjunghiat în gât

Dar nu era timp de odihnă: spre ei se năpusteau și mai mulți demoni. Matthew a sărit de pe balustradă și a alergat spre ei. Băiatul s-a aruncat pe caldarâm și a alunecat preț de câțiva metri pe pavajul umed — un mare sacrificiu pentru Matthew, care își iubea hainele —, aruncând un *chalikar* spre masa de demoni. Unul a căzut la pământ, dar alături de el păreau să mai fie măcar doisprezece. Alastair arunca sulițe cu o acuratețe mortală, Cordelia spinteca aerul cu Cortana, ca o zeiță războinică. Luptau cu toții, și totuși...

Cel mai mare demon a răsărit în fața lui James. Fără să ezite o clipă, tânărul și-a înfipt pumnalul serafic în creatură. Limfa demonului i s-a împroșcat pe mână și pe caldarâm. Demonul a bolborosit și a părut să se prăbușească la pământ ca un castel din cărți de joc, pe când picioarele lui de broască cedau sub greutatea trupului. James și-a ridicat sabia, ca să-1 ucidă, tocmai pe când demonul îl privea cu ochii lui mortali, negri.

James și-a văzut reflexia în ochii aceia, de parcă s-ar fi uitat într-o oglindă. Și-a văzut propriul păr negru, propria față palidă, auriul pupilelor. A văzut aceeași expresie pe care o citise și pe chipul demonului deumas, din Fleet Street.

Monstrul îl recunoștea.

— *Tinere Herondale,* a zis demonul, cu o voce ce suna ca ultimul sfârâit al focului în vatră. *Te cunosc. Știu totul despre tine. Sângele demonilor arde în venele tale. De ce ti ucizi pe cei care îl venerează pe tatăl mamei tale? De ce îi distrugi pe cei ca tine?*

James a înghețat pe loc. Vedea că o parte dintre prietenii lui se întorsese să îl privească: Matthew părea furios, ceilalți erau oripilați. Lucie își dusese mâna la gură. Alastair, care se afla cel mai aproape de el, se holba cu ochii lui mari, negri.

James a zis tremurător:

— Nu sunt de-al vostru.

— Nu știi ce ești.

Destul, și-a zis James în gând. *Este destul.*

— Dacă îl venerați pe bunicul meu, a zis el, cu ură, atunci plecați, în numele lui! Nu vă întoarceți la Conacul Chiswick, ci în dimensiunea din care ați ieșit.

Demonul a ezitat și, pe când facea asta, ceilalți monștri au rămas neclintiți. Fiecare siluetă care se profila pe malul râului era întoarsă spre James.

— Vom pleca, așa cum spui, ca să îți arătăm că îți onorăm originile, a zis demonul. *Dar există o condiție. Dacă tu sau prietenii tăi suflați vreo vorbă despre ce s-a petrecut aici, în această noapte, către oricare membru al Conclavului, ne vom întoarce. Iar familiile voastre vor plăti cu sânge și moarte trădarea voastră.*

— Să nu îndrăznești...! a început James.

Demonul a rânjit.

— în numele celui mai viclean prinț al Iadului, a zis el atât de încet, că doar James l-a putut auzi.

Apoi demonul cel mare, alături de toți ceilalți au dispărut. Lumea a redevenit nemișcată și tăcută la fel de repede pe cât se umpluse de zgomot și de mișcare. James auzea râul, respirația greoaie a lui Alastair, bătăile propriei inimi. Și-a aruncat la pământ pumnalul, care încă ardea. Le-a văzut pe Lucie și pe Cordelia coborându-și armele. Thomas și Matthew s-au ridicat, clătinându-se, în picioare; pe fața lui Matthew era o tăietură, iar cămașa lui Thomas era sfâșiată, și brațul îi sângera abundent.

Se uitau cu toții la James. Tânărul era paralizat. Știuse că bunicul lui era un Demon Căpetenie. Dar Prinț al Iadului era cu totul altceva.

Aceștia erau îngeri căzuți. La fel de puternici precum Raziei, însă răi și ticăloși până în adâncul sufletului. *Cel mai viclean prinț al Iadului.* James nu s-a putut abține să nu se uite la Lucie, însă era clar că fata nu auzise ultimele cuvinte ale demonului; fata zâmbea și îi spunea ceva Cordeliei.

Demonii mințeau. De ce ar fi trebuit ca Lucie să se chinuie din cauza unui fals adevăr? Mintea lui James punea deja la punct următorii pași: trebuia să vorbească foarte curând cu unchiul Jem. El era cel care cercetase viața bunicului său. Jem avea să știe ce era de făcut.

Christopher a fost cel a spart tăcerea.

— Ce s-a întâmplat?

— Demonii au dispărut, a zis Matthew, tamponându-și sângele ce îi șiroia pe față. Liderul a părut să creadă că era un vechi prieten de-al bunicului lui James.

— Oh, bunicul demonic? a întrebat Christopher.

— Da, evident că bunicul demonic, Christopher, a spus James.

— Celălalt este galez, a adăugat Thomas, ca și cum asta ar fi explicat totul.

Thomas își îndreptase afirmația spre Alastair și spre Cordelia.

— Nu este nevoie să îmi explici istoria familiei Herondale, a zis Alastair, zâmbind neplăcut. îmi imaginez că asemenea lucruri i se întâmplă adesea.

Cordelia l-a călcat pe picior.

Grace ieșise din umbră și începuse să înainteze către restul grupului cu mâinile împreunate și fața palidă și crispată.

— îmi pare rău, nu știu să lupt...

— Este în regulă, a zis James, este în regulă, te vom antrena cum se cuvine!

— James! Grace!

Era Lucie.

Fata gesticula în direcția drumului, iar o secundă mai târziu, James a auzit un zgomot de clopoței și a văzut o brișcă demodată ieșind din ceață, trasă de doi cai roibi, costelivi.

în brișcă se afla Tatiana Blackthorn. Femeia a oprit brusc și a sărit din trăsură. Ca întotdeauna, purta haine bizare: era îmbrăcată cu un

costum format din fuste pline și dantele înflorite, o rochie din alt secol și croită pentru o fată cu forme. Pe cap avea o pălărie pe care se înălțau, ca un turn, fructe de ceară și păsări împăiate. Pălăria tremura odată cu futia care îi zguduia trupul, pe când se uita la cei din grup cu ochii ei veninoși. în cele din urmă, privirea i s-a oprit asupra fiicei ei.

— Grace! a izbucnit ea. Treci în brișcă! Acum!

Grace s-a întors spre James; obrajii ei erau albi ca hârtia. Șoptit, James a zis:

— Nu este nevoie să faci cum îți spune ea. Intoarce-te cu mine la Institut! Te implor!

Fața lui Grace era pătată de lacrimi, dar expresia de pe ea se închisese ca ușa unui seif.

— James! Nu pot! Condu-mă la brișcă, te rog!

James a ezitat.

— Te rog! a stăruit ea. Vorbesc serios.

Cu inima îndoită, James și-a întins brațul spre Grace. Tânărul a văzut buzele Tatianei devenind o dungă subțire. James se aștepta ca femeia să se răstească, însă aceasta a rămas tăcută: era clar că nu se așteptase să întâlnească atâția vânători de umbre acolo. Și atât de mulți din familiile pe care le ura — Herondale, Lightwood, Carstairs... James bănuia că Tatiana își dorea să dispară cât mai repede.

Femeia îl străpungea pe James cu privirea pe când se îndrepta spre trăsură, sprijinind-o pe Grace cu brațul lui. A ajutat-o să urce, iar fata s-a făcut mică pe scaun, închizând ochii, obosită. James își dorea să-i fi putut spune ceva în legătură cu discuția aprinsă pe care o avuseseră mai devreme. Nu se mai certase niciodată cu Grace. Voia să o implore să nu se întoarcă la Conacul Chiswick, dar bănuia că nu ar fi făcut decât să înrăutățească lucrurile.

— îți voi scrie mâine, a început el.

— Nu! a zis Grace, printre buzele palide. Nu! Am nevoie de ceva timp, James! Iți voi scrie eu.

— Destul! a șuierat Tatiana, făcându-i vânt lui James. Lasă-mi fiica în pace, Herondale! Nu am nevoie să mi-o bagi în belele...

— Singura belea peste care am dat au fost demonii cerber ai familiei tale, a zis James, pe un ton jos, plin de ură. îți sugerez

să încetezi cu

amenințările, dacă nu vrei să le spun tuturor membrilor Conclavului despre existența lor!

Bineînțeles, James nu putea sufla un cuvânt nimănui, dată fiind amenințarea făcută de demon, dar Tatiana nu știa asta. Și nici nu mai conta. Un soi de chicotit clocotea în gâtul femeii.

— Demonii *meî!* a repetat ea. Și-acum unde sunt, Herondale?

— Sunt morți, a răspuns scurt James. I-am ucis.

— Ce impresionant! a zis ea. Hai, fuguța, băiete! Am să spun Conclavului că Grace a crescut singură demonii. Le voi spune că este cufundată în studiul magiei negre până peste urechiușele ei drăguțe. O să îi dau drumul și o să o arunc la mila lor, cu reputația pătată pentru totdeauna. O să îi distrug viața, dacă vrei să jucăm acest joc!

Tatiana a împuns aerul cu un deget, în direcția pieptului lui James.

— *Iți pasă,* Herondale! Asta este slăbiciunea ta!

James s-a tras înapoi, revoltat, pe când Tatiana se urca în brișcă. Un moment mai târziu, trăsura a plecat hurducăindu-se pe drum, în timp ce caii fomăiau și frâiele zăngăneau.

S-a lăsat o liniște lungă și jenantă pe când grupul de vânători de umbre privea trăsura Tatianei Blackthorn dispărând în ceață.

— Ei bine, a zis Alastair în cele din urmă. Cred că este timpul ca eu și Cordelia să plecăm.

— Nu pot pleca încă, a spus Cordelia.

Fata și-a întins brațul și a văzut ochii fratelui ei deschizându-se larg. O tăietură lungă și sângerândă se întindea de la cotul fetei, la încheietura mâinii. Abia simțise durerea în timpul luptei, însă acum rana începea să o ardă.

— Am nevoie de o rună de vindecare. Dacă mă întorc așa acasă, mama o să leșine.

— O parte din noi suntem răniți, a zis Christopher. Dacă nu vrem să explicăm ce s-a întâmplat aici și, din câte se pare, este o idee proastă, eu zic că ar trebui să începem să ne aplicam

iratze-le.

Băiatul s-a întors spre Thomas.

— O să ți-o desenez eu pe a ta.

— Te rog, nu! a spus Thomas.

Christopher nu avea întotdeauna o mână bună pentru rune.

— Oh, la dracu’, o să o fac eu! a zis Alastair, tropăind spre Thomas.

Thomas l-a privit șocat pe Alastair pe când acestea a scos stela și a început să îi deseneze pe pielea dezvelită a brațului, acolo unde cămașa îi fusese sfâșiată.

Stând lângă Cordelia, Lucie și-a scos și ea stela, cu un gest dramatic.

— Prima noastră rună de vindecare! a anunțat fata, așezând vârful obiectului pe încheietura Cordeliei. Un moment istoric pentru un viitor cuplu de *parahatai.*

— Nu vreau să par nerecunoscător pentru ajutorul oferit, a zis James, dar ce naiba căutați aici? De unde ați știut ce urma să se întâmple?

— Am aflat despre cerberi de la Jess... Jessamine, a zis Lucie, finalizând ultimele retușuri ale runei.

Fetele se sprijineau de parapetul scund care mărginea digul.

— Fantomele sunt niște bârfltoare.

Lucie a repetat pentru James povestea pe care le-o spusese și celorlalți, în drum spre Chelsea, terminând cu:

— Așa că s-ar părea că demonul pe care l-ai ucis în seră a avut timp să se înmulțească, iar noii demoni au venit să o caute pe Grace când a plecat din Chiswick.

— Erau, cu siguranță, foarte mulți, a întărit Cordelia. Cu mult mai rău decât acela singur din seră.

— Poate că aveau cu toții o legătură secretă cu Grace, a spus Lucie.

Alastair a pufnit.

— Femeia aia trebuie să fie nebună să lase niște demoni cerber să îi umble așa prin grădină, a zis el, așezându-și la loc

stela.

Thomas și-a atins brațul cu un soi de privire întrebătoare; rana începea deja să se i se închidă. Alastair era neplăcut, însă știa să mânuiască o stelă.

James și Matthew se așezaseră pe jos, astfel încât James să poată ține nemișcată fața lui Matthew cu mâna. Băiatul a început să deseneze ușor o *iratze* pe obrazul lui Matthew, în timp ce tovarășul lui se zvârcolea și se văicărea.

— Este greu de spus cât de multe lucruri cunoaște deja, a zis James. Sunt sigur că știa despre existența demonului din seră, dar nu cred că avea habar de progeniturile lui răzbunătoare.

— A avut suficiente informații cât să vină aici, a observat Christopher. Deși este posibil să o fi urmărit, pur și simplu, pe Grace.

James căzuse pe gânduri; Cordelia nu se putea abține să nu se întrebe ce anume îi spusese Tatiana, lângă brișcă. James păruse șocat, de parcă l-ar fi lovit peste față.

— Au dispărut pentru că le-ai spus tu, nu-i așa? a întrebat Cordelia.

— Așa s-ar părea.

James cerceta obrazul lui Matthew, analizându-și, din câte se părea, runa.

Satisfăcut, James s-a lăsat pe spate. Matthew a scos o butelcă din buzunar, oftând ușurat, a desfăcut dopul și a sorbit prelung.

— S-au întors în dimensiunea din care plouă cu demoni cerber. In numele bunicului meu.

Glasul lui James era plin de amărăciune.

— Ce drăguț că ești înrudit cu un demon așa de important! a remarcat Alastair, sec.

— Dacă chiar i-ar fi păsat că James este înrudit cu un demon „important", atunci ar fi trebuit să îmi spună și mie ceva, a spus Lucie. Sunt sora lui. Nu îmi place să fiu neglijată.

James a zâmbit — ceea ce, bănuia Cordelia, fusese și scopul lui Lucie. James avea o gropiță mortală care răsărea când zâmbea. Astfel de lucruri ar fi trebuit scoase în afara legii.

— In felul lor oribil, sunt loiali familiei Blackthorn, a zis

Lucie, meditativă. De asta nu vor să zicem nimănui despre ce s-a întâmplat aici.

— Ah! a făcut Alastair. întrucât Conclavul nu ar privi cu ochi buni obiceiul familiei Blackthorn de a crește demoni și de a-i lăsa să fugărească un Herondale, chiar dacă este din cale afară de enervant.

— Ți-am spus, Benedict Lightwood este cel care i-a crescut, a replicat Lucie, iritată.

— Oricât ar fi fost de neplăcut, a intervenit Matthew, trebuie să recunosc că există ceva relaxant în faptul că am luptat cu niște demoni comuni, la adăpostul întunericului, și nu cu unii otrăvitori, care apar în timpul zilei.

— Oh! a făcut Cordelia. Mi-am adus aminte! Matthew, ar trebui să le spunem ce a zis Hypatia, că putem vorbi cu Ragnor Fell despre demonii din parc.

Cu toții au început să pună întrebări. Matthew a ridicat o mână.

— Da, am vorbit cu Hypatia Vex la Hell Ruelle. A spus că o să îi trimită un mesaj lui Ragnor. Nu este un lucru sigur.

— Poate, dar Anna a avut dreptate, a zis Cordelia. Trebuie să vorbim cu mai mulți repudiați, indiferent de decizia Hypatiei. S-a discutat mult despre Magnus Bane...

— Ah, Magnus Banes! a făcut Matthew. Eroul meu!

— Intr-adevăr, odată l-ai descris ca fiind „Oscar Wilde, dacă ar fî avut puteri magice”, a zis James.

— Magnus Bane a dat o petrecere în Spania, la care am participat și eu, a spus Thomas. A fost un pic dificil, din moment ce nu cunoșteam pe nimeni. M-am cam îmbătat

Matthew și-a coborât butelca de la gură.

— Atunci *(i-aifăcut tatuajul?*

Lucie a bătut din palmele.

— Băieții tot fac glume pe seama tatuajului pe care Thomas și l-a făcut în Spania, dar el nu mă lasă să îl văd. Nu că este cel mai răutăcios lucru pe care l-ai auzit vreodată, Cordelia? Sunt scriitoare. Cred că ar trebui să pot cerceta un tatuaj de aproape.

— Ba eu nu cred, a zis Thomas, convins.

— Problema este că se află într-un loc pe care nu îl putem numi? a întrebat Lucie.

— *Nu,* Lucie! a răspuns Thomas, cu un glas ciudat.

— Mi-ar plăcea să îl văd, a spus Alastair, pe un ton surprinzător de plăcut.

Thomas a ezitat, apoi și-a desfăcut manșeta brațului teafăr și a ridicat-o până la cot. Toată lumea s-a aplecat spre el. Pe pielea albă de pe interiorul brațului musculos al lui Thomas era conturul cenușiu și negru al unei busole. Nordul, sudul, estul și vestul erau indicate cu precizie de niște lame, ca vârfurile unor pumnale, iar în centru, desfăcându-și petalele întunecate, era un trandafir. Cordelia crezuse că un tatuaj semăna cu pecețile lor, însă fetei îi aducea aminte de altceva. De vină era cerneala; felul în care cărțile și poemele erau scrise cu cerneală, pentru totdeauna.

Lucie a aplaudat. Alastair a scos un sunet ciudat. își ferea privirea, ca și cum era deranjat să îl vadă pe Thomas.

— Eu cred că este minunat, Thomas! Nordul arată în susul brațului, de-a lungul venei care duce la inimă.

— Deci asta înseamnă că ești prieten bun cu Magnus Bane, Thomas? a întrebat Lucie. Ii poți cere ajutorul?

— Nu a apărut niciodată la petrecere, a răspuns Thomas, rulân- du-și la loc mâneca. Dar este o idee bună să apelăm la Ragnor Fell.

— Atâta timp cât va ține totul pentru el, a zis Christopher, împingându-și ochelarii pe puntea nasului. Nu putem povesti niciunui vânător de umbre ce s-a întâmplat aici, în noaptea asta. Am auzit cu toții ce a zis demonul.

Tinerii și-au exprimat acordul, însă Alastair i-a întrerupt:

— Cordelia și cu mine trebuie să plecăm! a zis el. Cât despre micile voastre secrete, nu putem avea încredere în demoni. Nu contează ce susțin ei.

Cordelia îi cunoștea prea bine tonul.

— Alastair, trebuie să promiți că vei ține întâmplările acestei

seri pentru tine.

— De ce să promit? a întrebat Alastair.

— Pentru că, deși demonii sunt mincinoși, riscul este prea mare, a răspuns Cordelia cu disperare în glas. Demonul a spus că ne va ataca familiile dacă vreunul dintre noi suflă vreo vorbă. Gândește-te la mama și la tata!

Alastair părea să aibă chef să se răzvrătească.

— Dacă nu promiți, a adăugat Cordelia, nu merg cu tine acasă! O să rămân aici toată noaptea și o să fiu distrusă. Va trebui să mă mărit cu Thomas sau cu Christopher.

— Poftim, cum..., a făcut Christopher, surprins.

Thomas a zâmbit.

— Dacă îți pasă vreun pic de familia noastră, trebuie să promiți! a zis Cordelia. Te rog, Alastair!

De jur-împrejur s-a auzit un murmur; Lucie părea îngrijorată. James se uita la Cordelia cu o expresie pe care fata nu reușea să o descifreze. Alastair a mijit ochii.

— Bine, promit! a mormăit el. Acum vino odată! Avem multe de discutat când ajungem acasă.

$

Se apropia de miezul nopții când cei cinci — Lucie, James, Matthew, Thomas și Christopher — s-au întors în sfârșit la Institut. Lucie s-a uitat curioasă la ferestrele puternic luminate pe când intrau în curtea clădirii. Era mai mult decât neobișnuit ca toate lămpile să ardă la acea oră.

James a ridicat un deget la buze înainte să deschidă ușile impresionante de la intrare — ușile se deschideau la atingerea oricărui vânător de umbre — și i-a condus pe toți înăuntru și pe scări.

Coridorul de la primul etaj lucea din pricina lămpii-vrăjtoarei. Ușa salonului era deschisă, iar un cântec galez răsuna pe hol:

Nid wy’ngofyn bywyd moethus,
Aury byd na’i berlau mân:

Gofyn wyf am galon hapus,
Calon onest, calon lân.

James și Lucie s-au privit îngrijorați. Dacă Will cânta, asta însemna că era cu chef de vorbă și avea să îi atragă în jocul lui, sâcâindu-i cu amintiri despre Țara Galilor și despre rațe.

— Poate, a zis James în șoaptă, ar fi mai bine dacă am ieși iute și am urca la etaj pe o fereastră, cu cârligul.

Tessa a apărut în pragul sufrageriei. Văzându-i pe toți cinci, femeia a ridicat din sprâncene a mirare. Lucie și James și-au aruncat o privire: era prea târziu pentru cârlig.

Lucie a înaintat către mama ei și și-a petrecut un braț pe după talia acesteia.

— lartă-ne, mamă, am făcut un picnic pe înserat, la râu! Am dat de bucluc?

Tessa a zâmbit.

— Sunteți cu toții niște neisprăviți, dar sper că v-ați simțit bine. Vom discuta mai târziu! Tatăl tău are un musafir. Mergeți și salutați-1! Eu merg până la infirmerie și mă întorc.

James a condus grupul în salon, iar Thomas, Matthew și Christopher au mormăit cu toții saluturi pe când treceau pe lângă Tessa.

In salon, așezați pe două fotolii gri, din catifea, erau Will și un magician înalt, cu pielea verde și coame care se răsuceau în părul lui alb. Musafirul era posac.

Will a făcut prezentările.

— Ragnor Fell, aceștia sunt iubitul meu fiu și draga mea fiică. Alături de o trupă de invadatori. Cred că îl cunoașteți cu toții pe Ragnor Fell, fostul înalt Magician al Londrei?

— Ne-a predat la Academie, a zis Christopher.

Ragnor Fell l-a săgetat cu privirea.

— în numele lui Lilith! a zis el tărăgănat. Ascundeți obiectele casante! Ascundeți întreaga casă! Christopher Lightwood este aici.

— Christopher își petrece adesea timpul aici, a zis James. Casa rămâne, în mare parte, intactă.

Will a zâmbit larg.

— Domnul Fell a venit aici într-o vizită de curtoazie, a zis el. Nu este drăguț?

Will încercase să accentueze faptul că ușile Institutului erau deschise repudiaților, însă fuseseră puțini cei care dăduseră curs invitației. Will și Henry vorbeau adesea despre Magnus Bane, însă Bane locuia în America de când se născuse Lucie.

— Domnul Fell a exprimat un interes sincer pentru muzica galeză, așa că am cântat câteva cântece, a zis Will. Am băut și câteva pahare de porto. Ne-am distrat de minune.

— Am stat aici ore bune, a completat Ragnor, pe un ton ce exprima durerea. S-au cântat multe cântece.

— Știu că te-ai bucurat de ele, a zis Will.

Ochii lui scânteiau.

Deasupra camerei, Lucie a auzit un sunet ciudat, ca și cum ceva din casă s-ar fi dezechilibrat și ar fi căzut. Fusese probabil o lampă.

— Simt că am călătorit în Țara Galilor și înapoi, a replicat Ragnor.

Ochii lui s-au aprins, văzându-1 pe Matthew.

— Fiul Consulului, a zis el. îmi amintesc de tine. Mama ta este o femeie bună; a depășit cu bine boala?

— Asta s-a întâmplat cu ani în urmă, a zis Matthew.

Tânărul a încercat să zâmbească, dar nu a izbutit; Lucie și-a mușcat buza. Erau puțini cei care știau că Charlotte fusese destul de bolnavă pe când Matthew avea cincisprezece ani și că pierduse copilul pe care îl purta în pântece. Sărmanul Matthew, cum trebuie să se fi simțit în acele clipe!

Matthew s-a îndreptat spre șemineu și și-a turnat un pahar de vin de Xeres, cu mâinile ușor tremurânde. Lucie a surprins privirea lui Will urmărindu-1 pe Matthew, dar, înainte să poată spune ceva, ușa salonului s-a deschis, iar Tessa a apărut în pragul ei, ducând cu ea o lumânare aprinsă. Fața ei era umbrită.

— Will, *bachl* a zis ea încet. Vino cu mine pentru o clipă; vreau să îți arăt ceva!

Will a sărit în picioare pe dată. Mereu făcea asta când îl chema Tessa. Lucie știa că iubirea dintre părinții ei era neobișnuită. Era genul de dragoste pe care încerca să o capteze în paginile ei, dar nu reușise niciodată să găsească vorbele potrivite.

De îndată ce ușa salonului s-a închis în urma părinților lui James, Ragnor Fell s-a întors spre micul grup.

— Văd că noua generație de vânători de umbre nu are mai multă înțelepciune decât cea de dinaintea ei, a zis el aspru. De ce umblați hai-hui pe străzile Londrei la ora asta din noapte când trebuie să vorbesc cu voi?

— Și ce, să întrerup vizita de curtoazie? a replicat James, rânjind. Tata a zis că ai ascultat cântece galeze ore în șir.

— Da, din păcate!

Ragnor a făcut un gest ce îi trăda nerăbdarea.

— Prietena mea, Hypatia, mi-a spus că niște vânători de umbre tineri au venit la salonul ei în seara asta, punând întrebări despre niște demoni neobișnuiți și vorbind despre posibilitatea unui viitor cam întunecat pentru noi toți. Ți-a pomenit numele, a zis el, arătând cu degetul spre Matthew. A zis că vă datorează ceva și m-a rugat să vă ajut.

— O să ne ajuți? a întrebat Thomas, deschizând gura pentru prima dată de când intraseră în salon. Sora mea se numără printre răniți.

Ragnor părea cuprins de uimire.

— Thomas Lightwood? Doamne, ești uriaș! Ce ți-au dat nefilimii să mănânci?

— Am crescut un pic, a zis Thomas, pierzându-și răbdarea. O poți ajuta pe Barbara? Frații Tăcuți i-au adormit pe toți cei răniți, dar până acum nu au descoperit un antidot.

Thomas strângea între degete spătarul scaunului, sculptat

sub forma a doua pumnale serafice încrucișate. Pielea lui Thomas era bronzată, însă mâinile lui erau atât de crispate, încât se albiseră. Ragnor Fell și-a plimbat privirea prin cameră și a ridicat din sprâncenele albe.

— Faptul că au fost atât de puțini demoni în Londra de-a lungul ultimilor ani nu mi-a scăpat din vedere, a zis el. Am mai auzit și că un magician puternic ar fi în spatele acestei absențe.

— Crezi asta? a întrebat Lucie.

— Nu. Dacă magicienilor le-ar fi așa de simplu să țină demonii departe de orașele noastre, ar face-o. Dar nu este nevoie atât de un magician puternic pentru a se juca cu acest fel de magie, cât de unul corupt.

— Ce vrei să spui? a întrebat James. Sigur este un lucru bun să poți ține demonii la distanță, nu unul rău.

Ragnor a clătinat ușor din capul lui nepieptănat.

— Așa ai zice, a spus el. Totuși, ceea ce vedem aici înseamnă că cineva a izgonit demonii mici din Londra doar pentru a face loc unora mai periculoși.

Ragnor a ezitat.

— Printre magicieni, numele meu este deseori invocat când se vorbește despre magia dimensională — cea mai dificilă și instabilă magie, cea care implică vizitarea altor lumi. Am reușit să învăț singur totul și nimeni nu știe mai multe despre ea decât mine. Demonii nu pot apărea la lumina zilei. Este o lege a naturii. Totuși... Există căi de a-i aduce în această lume, care să îi facă imuni la ea.

— Da? a îndrăznit Lucie.

Ragnor s-a uitat la ea cu o privire ucigașă.

— Nu vă așteptați să vă spun care sunt ele! a zis. Vă voi spune doar că sunt interzise de Labirintul Spiralat, căci au de-a face cu magia dimensională complexă, ce reprezintă un pericol pentru fibra lumii înseși.

Ragnor a clătinat iar din coama lui albă.

— Nu am informații clare, am auzit doar zvonuri și vorbe. Nu

aș trăda pe unul de-ai mei unui membru al Conclavului dacă nu aș ști cu siguranță că se face vinovat de crimă, căci Conclavul nu ar face decât să îl aresteze și să cerceteze dovezile mai târziu. Dar voi... voi sunteți copii, încă nu faceți parte din Conclav. Dacă ar fi să investigări misterul...

— Nu-i vom spune tatei nimic din ce nu vrei să afle! a promis James. Nu vom spune nimănui! Jurăm pe numele lui Raziei!

— Cu excepția Cordeliei, a zis iute Lucie. Ea urmează să fie *paraba-* tat-ul meu. Nu îi pot ascunde nimic. Dar nu vom mai spune nimănui altcuiva! Și în niciun caz unui adult!

In salon s-a creat rumoare căci toți ceilalți promiteau odată cu Lucie. Pentru un vânător de umbre, un jurământ nu era de joacă; a jura pe numele unui Inger era un lucru încă și mai serios.

Ragnar s-a întors spre James.

— Sunt puțini magicieni care ar putea face acest gen de magie și încă și mai puțini care ar fi dispuși să încerce. De fapt, nu mă pot gândi decât la unul suficient de corupt pentru așa ceva. Emmanuel Gast. Printre magicieni umblă vorba că, dacă prețul este suficient de mare, nu există nicio afacere prea josnică pentru el. Nu știu dacă zvonul este adevărat, însă îi cunosc adresa.

Ragnor s-a îndreptat spre biroul din colțul camerei și a scrijelit adresa pe o bucată de hârtie. Lucie se uita la stiloul Waterman din mâna grea a lui Ragnor Fell. încheieturile în plus de pe fiecare deget făceau ca umbra mâinii lui de pe pagină să arate ca o gheară.

— Mulțumim! a zis James, când magicianul a terminat de scris.

— Nu cred că este nevoie să vă atrag atenția că nu trebuie să îi spuneți lui Gast cine v-a trimis, a precizat Ragnar, ridicându-se de la birou. Dacă aflu că ați suflat vreo vorbă, o să vă transform într-un set de ceai! Cât despre mine, mă duc în Capri. Nervii mei sunt la pământ. Dacă Londra urmează să fie devorată de demoni, atunci prefer să nu fiu de față. Multă baftă tuturor!

Părea o atitudinea ciudată pentru un fost înalt Magician, dar Lucie și-a ținut gura închisă pe când Fell se îndrepta spre ușă. Fata credea că magicianul avea să plece fără a mai spune ceva,

însă Ragnar a întârziat o clipă.

— Nu prea știu cum să vă tratez pe voi, copiii Herondale, a recunoscut el. Nu s-a mai pomenit ca un magician să aibă copii. Nu pot să nu mă întreb ce veți deveni.

Ragnor l-a țintuit cu privirea pe James, apoi pe Lucie. Focul trosnea în vatră, dar niciunul dintre ei nu a spus nimic. Lucie se gândea la demonul de pe pod, care îi spusese lui James că avea să îi onoreze sângele care îi curgea prin vine. Sângele ei.

Ragnor a ridicat din umeri.

— Cum o fi! a zis el, plecând.

Lucie s-a năpustit asupra biroului și a smuls bucata de hârtie, apoi s-a întors pe călcâie, zâmbind. Thomas și James i-au zâmbit și ei, Thomas, cu speranță, James, obosit. Matthew se uita sumbru la paharul din mâna lui.

Apoi ușa s-a deschis, iar în pragul ei au apărut Will și Tessa.

Pentru o clipă, Lucie s-a îngrijorat că auziseră ceva din informațiile oferite de Ragnor Fell și a ascuns bucata de hârtie în buzunarul rochiei de promenadă. Apoi le-a văzut chipurile și totul a fost dat uitării.

Era ca la finalul verii în Idris. Acum, ea și James se jucau în pădure printre copacii înverziți și văile acoperite de mușchi și flori, apoi venea o zi ce aducea o schimbare aproape imperceptibilă în aer, iar atunci Lucie știa că avea să dea înghețul.

Thomas s-a clătinat pe picioare, pălind pe sub bronzul lui frumos. Umărul lui s-a lovit de umărul lui Matthew, care a scăpat paharul din mâini. Vasul s-a făcut țăndări la picioarele lor și împrăștiind cioburi în vatră.

Nu aveau să mai aștepte înghețul, s-a gândit Lucie. Sosise deja.

— Thomas, ne pare așa de rău! a zis Tessa, întinzând mâinile spre el. Părinții tăi sunt deja pe drum. Barbara s-a stins.

TAL1SMANE ȘI VRĂJI

Cunoașterea e mândră, știe atâtea;
înțelepciunea este umilă că nu mai știe nimic.
Cărțile nu sunt doar talismane și vrăji.

William Cowper, „Misiunea, Cartea a Vl-a: O plimbare de după-amiază în miezul iernii”

---TAHDIGUL ESTE RECE.

In pragul casei din oraș, cu brațele încrucișate la piept, Sona arunca flăcări din priviri asupra copiilor.

— Risa a pus masa cu mai bine de două ore în urmă. *Pe unde* ați umblat?

— Am mers la infirmeria de la Institut, a mințit Alastair, deschizând ochii larg și afișând un aer inocent.

El chiar era fiul unei persane temperamentale, s-a gândit Cordelia, amuzată. Fata își netezise părul și fustele în trăsură pe cât de mult putuse, dar era conștientă că arăta groaznic.

— Ne-am gândit să ducem niște flori, pentru a ne arăta grija, ca parte a comunității din Londra.

Ceva din furia de pe chipul Sonei dispăruse.

— Bieții copii din infirmerie! a exclamat ea.

Femeia s-a dat la o parte și i-a împins pe tineri înăuntru.

— Intrați! Și scoateți-vă pantofii înainte să murdăriți covoarele de noroi!

Cina fusese scurtă, formată din *tahdig* și *khoresh bademjan* reci, iar, până la finalul ei, Sona fusese convinsă că ideea de a ajuta la infirmerie îi aparținuse.

— Ești un copil bun, Alastair *joon!* a zis ea, sărutându-1 pe creștetul capului pe când se ridica de la masă. Și tu la fel, Cordelia. Deși nu ar fi trebuit să culegi singură florile. Ți-ai distrus rochia. Cât nămol!

Femeia a clătinat din cap.

— Foarte bine, a zis Cordelia. Este o rochie oribilă.

Sona părea rănită.

— Când eram de vârsta ta..., a început ea.

Cordelia știa că așa începea o poveste despre cum Sona fusese o fetiță exemplară, ascultătoare față de părinții ei, un vânător de umbre conștiincios și cu hainele întotdeauna impecabile.

Alastair și-a aruncat șervetul pe masă.

— Layla a noastră pare epuizată, a zis el. Este foarte obosit să vezi de cei bolnavi. O să o conduc la etaj!

Casa avea trei etaje, iar cel superior fusese rezervat dormitoarelor lui Alastair și al Cordeliei, dar și unui mic birou. Ferestrele cu ochiuri de geam sub formă de romb se deschideau spre cerul întunecat de deasupra Kensingtonului. Alastair s-a oprit la capătul scărilor și s-a sprijinit de tapetul din damasc.

— Hai să nu mai vorbim niciodată cu oamenii aceia groaznici! a zis el.

Alastair învârtea între degete una dintre sulițele chinezești, a cărei lamă de forma unei frunze capta lumina ce părea să se strecoare la ei, de la etaj. Alastair avea o colecție de sulițe, dintre care unele se puteau plia și purta în buzunar; altele erau prinse în căptușeală hainei.

— Mie îmi plac, a zis Cordelia, nervoasă. Toți.

O auzea pe mama lor cântând de una singură în dormitor; cu mult timp în urmă, Alastair cânta și el adesea cu vocea și la pian. Odinioară, fuseseră o familie muzicală. Odinioară, lucrurile fuseseră altfel. Noaptea aceea îi amintise Cordeliei de copilăria ei și a lui Alastair, când conspirau împreună, așa cum fac adesea copiii crescuți fără prieteni. Ii amintise de vremurile de dinainte

ca Alastair să meargă la școală și să se întoarcă atât de distant, de închis.

— Serios? a întrebat Alastair. Pe care dintre ei îl găsești a fi atât de plăcut? Dacă este vorba de Herondale, trebuie să îți intre în cap că nu o să te placă niciodată mai mult decât pe domnișoara Blackthorn, iar dacă este vorba de Fairchild, el nu te va iubi niciodată mai mult decât iubește sticla.

Cordelia și-a strâns buzele.

— Indiferent dacă îți plac sau nu, sunt oameni cu influență și aș prefera să cred că te gândești în primul rând la binele tatălui nostru.

Alastair a pufnit.

— Planul tău este să îl salvezi pe tata, facându-i pe oameni *să te placă!*

— Este clar că nu te-ai gândit niciodată că a fi plăcut de oameni este important, Alastair, dar eu nu simt ca tine.

Alastair a privit-o surprins, dar și-a revenit îndată.

— Ar trebui să te gândești mai puțin la cum să te faci plăcută lor și mai mult la cum să îi faci să îți fie datori.

— Alastair...

însă cineva bătea la ușa de la intrare. Sunetul răsuna în liniștea din casă. Oricine se afla afară, a bătut de trei ori succesiv, apoi s-a oprit.

Expresia lui Alastair s-a schimbat.

— Am vorbit suficient despre asta.' Noapte bună, Cordelia!

Nu mai era Layla, ci *Cordelia.* Expresia de pe chipul lui Alastair a devenit dârză pe când s-a întors să coboare treptele în grabă.

Cordelia a întins mâna și l-a prins de haină.

— Cine ne-ar putea vizita atât de târziu? Crezi că sunt vești rele?

Alastair a tresărit, uimit că sora lui era încă în preajmă, iar haina lui i-a alunecat dintre degete.

— Știu cine este! O să mă ocup eu! Mergi odată la culcare, Cordelia! i-a poruncit Alastair, fără a se uita în ochii ei. Dacă

mama te prinde afară din pat, jar mănânci.

Alastair a sărit treptele.

Cordelia s-a aplecat peste balustradă. Cu două etaje mai jos, fata putea vedea gresia pictată din hol. Zonele nou decorate înfățișau explozii stelare galbene, într-un labirint de săbii. L-a văzut pe fratele ei deschizând ușa și apoi umbra care se profila pe săbii și pe stele, pe când musafirul intra în casă. Bărbatul și-a scos pălăria. Surprinsă, Cordelia

1-a recunoscut pe Charles Fairchild. Alastair s-a uitat de jur-împrejur îngrijorat, dar se părea că atât mama lor, cât și Risa plecaseră la culcare. Alastair a luat pălăria și paltonul lui Charles și s-au îndreptat împreună spre salon.

Inima Cordeliei bubuia să îi sară din piept. Charles Fairchild! Charles, care îi spusese lui James să nu se apropie de Grace. Charles, în care Matthew nu avea deloc încredere, dar pe care Alastair se bizuia.

Alastair îi promisese că nu avea să divulge secretele lui James. Ii *promisese.*

Dar nici nu voise să promită ceva. Cordelia și-a mușcat buza, a înjurat în barbă și a început să coboare scările. Treptele din casa lor erau din stejar, pictate în cenușiu, acoperite de o traversă galbenă, cu o balustradă din fier forjat, pictată și ea în cenușiu. Cordelia se lupta cu propria-i conștiință pe când cobora treptele în fugă. Picioarele îmbrăcate doar în ciorapi nu scoteau niciun sunet.

Exista o intrare separată în salon. Cordelia s-a strecurat prin sufragerie, acolo unde farfuriile se aflau încă înșirate, și a parcurs repede un hol al servitorilor. La capătul acestuia se afla ușa spre salon, deja întredeschisă. Fata s-a lipit de ușă, trăgând cu ochiul prin crăpătură — îl vedea doar pe Charles, care își încălzea mâinile la focul ce trosnea în vatra din ghips alb.

Părul lui roșcat părea brunet în lumina slabă și foarte aranjat. Pe când Cordelia îi privea, Alastair s-a apropiat de Charles; acum îl vedea pe fratele ei pe de-a întregul. Acesta încerca în van să își

netezească părul încâlcit.

— Alastair!

Charles se întorsese cu spatele la foc.

— De ce arăți în halul ăsta? Ce s-a întâmplat?

— Am plecat să te găsesc mai devreme, a zis Alastair.

In vocea lui se citea supărarea, ceea ce o surprindea pe Cordelia.

— Sora mea a fost cu Anna; am mers acasă la tine și chiar la club. Pe unde ai umblat?

— Am fost la Institut, bineînțeles. Logodnica mea este tot bolnavă, în caz că ai uitat.

— Sunt slabe șanse să uit de existența logodnicei tale, a zis Alastair, glacial.

Cufundată în umbră, Cordelia clipea confuză. Oare Alastair nu o plăcea pe Ariadne? Nu își amintea ca fratele ei să o fi menționat vreodată.

— Alastair! a zis Charles, pe un ton ce conținea un avertisment. Am mai discutat despre asta.

— Ai spus că va *fi ceva* temporar. O logodnă temporară, politică. Dar am vorbit cu Ariadne, Charles. Ea crede cu toată ființa că această căsătorie va avea loc.

Alastair stătuse aproape de Charles, atât de aproape, că umbrele lor se atingeau! Acum, era întors cu spatele la Charles și se îndrepta spre bibliotecă. Cordelia a încercat să facă un pas înapoi și aproape că și-a călcat pe rochie. Din fericire, Alastair s-a oprit înainte să o poată vedea, iar acum se uita la cărți, însă fără a fi cu adevărat interesat de acestea. Cordelia văzuse arareori o nefericire așa de adâncă pe chipul fratelui ei.

— Nu este drept pentru ea, Charles! a zis Alastair. Sau pentru mine.

— Lui Ariadne nu îi pasă ce fac. Interesele ei sunt altele.

Charles a făcut o mică pauză.

— O să își mulțumească părinții căsătorindu-se bine, iar eu mă voi mulțumi cu legătura creată astfel cu Inchizitorul. Dacă devin

Consul, aș putea face enorm de multe lucruri, atât pentru Conclav, cât și pentru tine! Mama este o persoană prea sentimentală, dar eu pot face astfel încât să redevenim puternici. Asta am visat toată viața. înțelegi? Ți-am mărturisit toate speranțele mele la Paris.

Alastair a închis ochii, ca și cum cuvântul „Paris" îl durea.

— Da, a zis el. Dar ai spus... Am crezut că...

— Ce am spus? Nu aș face niciodată promisiuni false. Știi cum trebuie să stea lucrurile. Suntem doi bărbați care știu câte ceva despre viață.

— Știu, a răspuns Alastair, deschizând ochii și întorcându-se spre Charles. Doar că... eu te iubesc.

Cordelia a rămas fără respirație. *Oh, Alastair!*

Vocea lui Alastair s-a frânt pe când vorbea. Vocea lui Charles s-a frânt, la rândul ei, doar că nu era sunetul unei inimi spulberate, ci al unui bici.

— Nu poți spune așa ceva! l-a admonestat Charles. Nu aici, unde ne poate auzi cineva. Știi prea bine, Alastair.

— Nu ne poate auzi nimeni, a răspuns Alastair. Și te iubesc încă de când ne-am întâlnit la Paris. Am crezut că mă iubești și tu.

Charles nu a răspuns și, pentru o clipă, singurul gând din mintea Cordeliei a fost că îl ura pe Charles Fairchild pentru că îi rănea fratele. Apoi a văzut tremurul aproape imperceptibil al mâinii lui Charles pe când o vâra în buzunar și și-a dat seama că probabil și el era speriat. Tânărul a inspirat adânc și a traversat camera, venind lângă Alastair. Cordelia îi vedea acum limpede pe amândoi. Poate prea limpede, s-a gândit ea, pe când Charles și-a scos mâinile din buzunar și le-a așezat pe umerii fratelui ei. Buzele lui Alastair s-au deschis ușor.

— Și eu! a zis Charles. Știi că și eu simt la fel.

Mâinile lui Charles au alunecat în părul lui Alastair. Tânărul își purta încă mănușile, iar degetele lui erau negre în părul blond; l-a tras pe Alastair spre el și buzele lor s-au întâlnit.

Fratele Cordeliei a gemut ușor, ca și cum s-ar fi predat. Și-a strecurat un braț pe după gâtul lui Charles și l-a tras pe canapea. S-au întins împreună. Charles era deasupra lui Alastair. Era rândul lui Alastair să își îngroape mâinile în părul lui Charles, să se lipească de trupul lui și să îi tragă jacheta. Mâinile lui Charles se odihneau pe pieptul lui Alastair și îl săruta flămând, o dată și încă o dată...

Cordelia a strâns ochii. Era viața fratelui ei, un aspect care îl privea doar pe el, un aspect foarte *intim.* Oh, nu se așteptase deloc la *una ca asta!* Putea auzi gemetele ușoare, îl putea auzi pe Alastair șoptindu-i lui Charles, în persană, cuvinte de dragoste pe care nu și le-ar fi imaginat rostite vreodată de fratele ei.

Cordelia a inspirat scurt. Decisese că avea să riște. Avea să fugă și spera că cei doi tineri erau prea ocupați unul cu celălalt ca să bage de seamă. Apoi l-a auzit pe Charles zicând:

— Alastair! Nu pot... Nu pot...

S-a auzit un bufnet, iar Cordelia a deschis ochii și a văzut că Alastair ședea acum, cu hainele în dezordine, pe canapea, iar Charles era în picioare, netezindu-și haina. Sacoul lui Alastair era aruncat peste spătarul canapelei.

— Nu acum!

Alastair nu mai cânta la niciun instrument, însă avea încă degetele unui pianist. Cordelia a privit pe când mâinile lui delicate s-au ridicat, împreunate pentru o clipă, frânte de durere, și apoi au încremenit.

— Ce s-a întâmplat, Charles? a întrebat el, cu vocea aspră și gâtuită. Dacă nu ai venit pentru asta, atunci de ce te afli aici?

— Am crezut că ai acceptat situația cu Ariadne, a spus Charles. Nu te-aș părăsi, Alastair. Am fi în continuare... ceea ce suntem acum. Și am crezut că vei fi de acord să te căsătorești la rândul tău.

— Să mă căsătoresc?

Alastair a sărit în picioare.

— Ți-am spus de mii de ori, Charles! Chiar dacă nu te-aș avea

pe tine, nu aș fi niciodată capabil să mă însor cu o biată femeie și să o înșel în legătură cu dragostea și respectul meu. Am convins-o pe mama că pot fi de mai mult ajutor familiei dacă intru în politică...

— Vei afla că este dificil să ai succes în politică fără o soție, a spus Charles. Și nu este nevoie să înșeli o femeie.

— Ariadne este un caz neobișnuit, a replicat Alastair. Dacă nu ar prefera femeile, nu cred că ar vrea să se mărite cu tine.

Charles rămăsese neclintit, cu ochii ațintiți asupra chipului lui Alastair.

— Și dacă nu ar fi vorba despre Ariadne?

Alastair părea șocat.

— Vorbește pe șleau, Charles! Ce vrei să zici?

Charles a clătinat din cap, ca și cum ar *fi vrut* să îndepărteze niște pânze de păianjen.

— Nimic, a zis el. Sunt... tulburat. S-au întâmplat multe în noaptea asta, și toate au fost lucruri rele.

Cordelia s-a crispat. Oare ce voia să spună? Nu avea de unde să știe despre întâlnirea lor cu demonii de pe podul Battersea. Oare se mai îmbolnăvise cineva?

Charles a vorbit pe un ton sumbru.

— Barbara Lightwood a murit.

Cordelia se simțea ca și cum ar fi primit un pumn în abdomen. L-a auzit pe Alastair ca de la o mare depărtare. Era șocat.

— Sora lui Thomas a murit?

— Nu m-aș fi așteptat să îți pese, a zis Charles. Am crezut că îi urăști.

— Nu! a spus Alastair, surprinzând-o pe Cordelia. Dar... Ariadne este bine?

— Trăiește încă, a răspuns Charles. Insă doar Raziei știe ce se va mai întâmpla. Oricăruia dintre ei.

Alastair s-a așezat iar pe canapea.

— Poate că ar trebui să plecăm din Londra. S-ar putea ca mama sau Cordelia să nu fie în siguranță aici....

Cordelia era surprinsă că fratele ei se gândise la ea. Alastair

și-a îngropat capul în mâini.

— *Nemidoonam,* a șoptit el.

Charles îl privea inexpresiv, dar Cordelia îl înțelesese pe fratele ei: *Nu știu. Nu știu ce să fac.*

— Suntem vânători de umbre, a zis Charles.

Cordelia se întreba dacă Charles nu îți facea griji pentru Matthew, pentru Henry.

— Noi nu fugim și nici nu irosim timpul jelind. Acum este momentul să luptăm și să câștigăm. Enclava are nevoie de un lider și, din moment ce mama este în Idris, acum este clipa să îmi arăt calitățile cu care am fost înzestrat.

Charles l-a atins pe Alastair ușor pe umăr. Alastair și-a ridicat privirea, iar Cordelia a închis ochii. Era ceva foarte personal la felul în care Alastair se uita la Charles, lipsit de apărare.

— Trebuie să plec, a zis Charles. Dar nu uita, Alastair, că, indiferent ce-aș face, sunt mereu cu gândul la tine!

— Arunc-o aici, Alexander! a zis Lucie încet.

Obiectul care trebuia aruncat era o mingiuță din cauciuc roșu. Verișorul mai mic al lui Lucie s-a lăsat pe vine pe podeaua din marmură a bibliotecii, însă jucăria a zburat din brațele lui și a aterizat în poala lui Lucie.

Alexander părea pe cale să se răzvrătească.

— Nu-i corect! s-a plâns el.

Copilul era obosit și agitat, căci ora de culcare cu care era obișnuit trecuse de mult. Lucie nu știa sigur cât era ceasul — nu era sigură câte ore trecuseră de când primiseră vestea mortii Barbarei însă totul părea bizar, ca un coșmar, atemporal și imprecis.

Lucie și-a aruncat privirea în sus și s-a încruntat.

— Jessamine! Nu lua mingea copilului!

— Vreau doar să mă joc și eu, a răspuns Jessamine.

Fantoma plutea printre rafturile cu cărți ale bibliotecii, unde Lucie îl adusese pe Alexander, ca să îl distreze, cât timp părinții

lui și ai ei discutau. Jessamine apăruse la un moment dat, simțind atmosfera grea din Institut. Fantoma suspina lângă Lucie. Părul ei blond și lung era lăsat liber.

— Poate ar fi mai bine să plece din Londra, zicea Tessa.

Ea și Will stăteau alături de mătușa Cecily și unchiul Gabriel, la o masă lungă, aflată în centrul încăperii. Câteva lămpi verzi luminau discret sala.

— Ar fi bine pentru Sophie și pentru Gideon să îi însoțească pe Henry și pe Charlotte în Idris; ei au mereu un cuvânt bun de spus. Și sigur, stând aici, își vor aduce în permanență aminte de Barbara.

Lucie îi zărise pe unchiul Gideon și pe mătușa Sophie doar pentru o clipă, când sosiseră să vadă trupul neînsuflețit al Barbarei și să îl ia acasă pe Thomas. Amândoi arătau lipsiți de viață, ca niște marionete ce aduceau cu unchiul și cu mătușa ei, dar care făceau doar mișcările strict necesare. Totuși, încercaseră să îl mângâie pe Oliver, care ședea suspinând lângă cadavrul Barbarei. Fata se zvârcolise și țipase în ultima clipă a vieții ei, chiar înainte ca Tessa să o găsească moartă: îi prinsese mâinile lui Oliver. Manșetele cămășii băiatului erau murdare de sângele amestecat cu lacrimi.

Devastat, Oliver avea să se întoarcă în York, cu părinții lui; Gideon și Sophie urmau să plece în Idris, după câte se părea, acolo unde Eugenia leșinase auzind vestea despre moartea surorii ei și nu se simțise destul de puternică să călătorească prin portal. Thomas însă nu avea să plece cu ei. Insistase să rămână în Londra și avea să locuiască împreună cu Cecily și cu Gabriel în casa lor din Bedford Square.

— Vom avea mare grijă de Thomas, a zis Cecily. Christopher va *fi* așa de încântat că va locui cu noi! Dar nu pot să nu mă întreb dacă nu cumva își va regreta decizia. Sigur că va fi dureros pentru el să fie departe de familia lui într-un asemenea moment.

— Voi sunteți familia lui, a precizat Will. Christopher și

Thomas sunt ca frații, Cecy.

— Nu cred că va regreta, a spus Gabriel.

El era unchiul cu inimă bună, deși trăsăturile lui acviline — ca ale Annei și ale lui Christopher — îl făceau să pară mai sever decât era, de fapt.

— Thomas îi seamănă mult lui Gideon. Genul de oameni care au nevoie de o preocupare când simt loviți de tragedie. Christopher vrea să îl ajute în încercarea lui de a găsi un antidot...

— Dar Kit este doar un băiețel, a zis Cecily. Nu ar trebui să ne așteptăm de la el să înfăptuiască ceva atât de grandios!

— Nu există niciun motiv să credem că eforturile lui Christopher și ale lui Thomas vor rămâne fără rezultate, a zis Will. Trebuie să ne amintim că a existat o vreme când Conclavul s-a îndoit de noi și de Henry, însă am câștigat.

— Sărmana Sophie! a spus Jessamine, pe neașteptate. întotdeauna a fost o fată bună. Mai puțin atunci când m-a lovit în cap cu o oglindă și m-a legat de pat.

Lucie nu a pus vreo întrebare. Poveștile lui Jessamine erau diverse, de la cele întortocheate și fără sens până la cele de-a dreptul alarmante. In schimb, Lucie l-a tras pe Alexander în poala ei și și-a așezat bărbia pe creștetul lui.

— Se pare că cei vii sunt cei care trebuie să îndure tragedia, a meditat Jessamine.

Lucie nu s-a obosit să spună că alternativa părea încă și mai rea. Jessamine nu părea niciodată să își dorească să fie iar în viață; arăta mulțumită în rolul ei de fantomă. *Spre deosebire de Jesse,* s-a gândit Lucie. Jesse, care o rugase să nu îi dezvăluie secretul pentru ca bizara lui existență să fie descoperită și curmată de Conclav. Jesse, care părea să vrea din răsputeri să trăiască.

— Eram cu toții foarte curajoși pe atunci, a zis Tessa. Mă întreb uneori dacă nu este mai ușor să fii neînfricat când ești tânăr, înainte să afli cu adevărat cât ai de pierdut.

Cecily a șoptit ceva; Lucie l-a îmbrățișat mai strâns pe Alexander, care ațipise în brațele ei. Copilul era ca o mângâiere

în momentele acelea triste, deși avea doar trei ani și era agitat. Lucie simțea undeva, în adâncul inimii ei, adevărul vorbelor mamei ei. Cărțile trebuiau să conțină adevărul, s-a gândit ea, dar genul acesta de realitate nu avea să se regăsească niciodată în paginile *Frumoasei Cordelia.* Cărțile trebuiau să ofere bucurie, nu să arate fața meschină și dureroasă a vieții. Era mult prea înspăimântător!

James ședea la birou, încercând să citească, însă ochii lui săreau cuvintele de pe pagină. Se tot gândea la Barbara. Nu fusese foarte apropiat de vara lui — diferența de vârstă dintre ei însemnase că fata îl privise mereu cu indulgență, ca pe un copil, așa cum îl trata și pe Thomas —, dar fusese o prezență constantă în viața lui, bună și veselă, fără limba ascuțită a sorei ei, așteptând mereu să găsească doar ce era mai bun în alții. James nu trăise niciodată într-o lume fără Barbara.

Lucie se afla în bibliotecă, în compania celorlalți. Dar el își găsise întotdeauna mângâierea în cărți, deși nu chiar genul de carte pe care îl citea acum. James fusese surprins să afle cât de puține volume despre Prinți ai Iadului existau în bibliotecă. Aceștia nu erau genul de demoni cu care se *luptau* vânătorii de umbre — în mitologia care se formase în jurul lor, Prinții Iadului erau un soi de imagini în oglindă ale îngerilor precum Raziei. Interesele lor păreau să meargă dincolo de rasa umană — oamenii nu erau decât niște furnici pentru ei. Bătăliile lor se dădeau cu îngerii și cu liderii altor lumi, diferite de Pământ, dimensiuni pe care prinții păreau să le colecționeze ca pe niște piese de șah. Ei nu putea fi uciși, deși uneori se puteau răni reciproc într-o asemenea manieră, încât suferindul rămânea slăbit timp de mulți ani.

Existau nouă prinți în total. Samael, primul care trimisese demoni pe Pământ. Azazel, făuritorul de arme care căzuse din rai când le dăruise muritorilor instrumentele violenței. Belial, care „nu pășea printre oameni”, era descris ca prințul necromanției și al magicienilor și un hoț de lumi. Mammon, prințul lăcomiei și al averilor, putea fi mituit cu bani și bogății. Astaroth, care îi tenta pe oameni să depună mărturii strâmbe și profita de cei în doliu. Asmodeus, demonul plăcerilor carnale și general al armatei Iadului, după câte se spunea. Belphegor,

prințul leneviei și, în mod ciudat, al șarlatanilor și al vânzătorilor de leacuri false. Leviathan, demonul invidiei, al haosului și al mării, era monstruos și arareori invocat. Și, ultimul, bineînțeles, era Lucifer, liderul arhanghelilor, cel mai frumos dintre prinți, conducătorul revoltei împotriva Raiului.

Lui James i se părea imposibil ca oricare dintre ei să îi fie bunic. Ar fi fost ca și cum ar fi avut pe post de rudă un munte sau o stea ce exploda. Niciuna dintre creaturile răului nu era mai puternică decât un Prinț al Iadului, cu excepția, poate, a lui Lilith, mama tuturor demonilor.

James a oftat și a așezat cartea pe masă, încercând să-și alunge gândurile care îl duceau la Grace. Nu îi plăcuse felul în care se despărțiseră pe malul râului: Grace îi spusese că avea nevoie de timp, iar James știa că trebuia să îi acorde acest răgaz. Totuși, gândul la ea îl ardea în stomac, de parcă ar fi înghițit măciulia aprinsă a unui chibrit.

O bătaie la ușă l-a smuls pe James din reverie, iar băiatul s-a ridicat în picioare. II dureau mușchii.

— Intră! a zis el.

La ușă era tatăl lui, însă Will nu era singur: unchiul Jem era cu el — o prezență tăcută, înveșmântată într-o robă de culoarea pergamentului. Gluga îi acoperea chipul, așa cum se întâmpla mereu când Jem se afla în Institut. Will îi spusese cu ani în urmă lui James că, de când Jem devenise Frate Tăcut, se ferea ca oamenii să îi vadă cicatri- cile. Pentru James era ciudat să se gândească la unchiul Jem ca nutrind asemenea sentimente.

— Ai un vizitator, a spus Will, dându-se la o parte pentru a-1 lăsa pe Jem să intre în cameră.

Will și-a trecut privirea de la fiul său la fostul său *parabatai.* James știa că, dincolo de cântecele și de glumele lui, de grijuliu ticluita imagine neglijentă, tatăl său era un tip profund. El însuși îi semăna în această privință: amândoi iubeau intens și puteau suferi groaznic.

Dacă Will era cumva deranjat de faptul că James și Jem aveau secrete pe care el nu le cunoștea și nu le putea împărtăși, atunci

nu își trădase niciodată sentimentele. James fusese nefericit până ce Jem îi arătase cum să controleze puterea umbrei. Lui Will nu-i păsase decât de faptul că, după lecțiile cu Jem, James păruse mai fericit.

Ochii albaștri ai lui Will purtau umbre adânci; James știa că el și mama lui stătuseră treji ore întregi, mai întâi în infirmerie și apoi în bibliotecă. James și Lucie îi țînuseră companie lui Thomas atât cât putuseră, până se întorsese acasă la Christopher, mut de jale și de epuizare. După aceea, Lucie plecase în bibliotecă pentru a avea grijă de Alexander, dar James se întorsese în camera lui. El preferase întotdeauna să își trăiască durerea în singurătate.

Will a ciufulit părul lui James și a bâiguit ceva, cum că ar fi fost nevoie de prezența lui în altă parte, înainte de a ieși din cameră. După ce a plecat, James s-a așezat iar la birou și și-a ridicat privirea spre unchiul Jem.

M~ai chemat? a zis Jem.

— Da! Trebuie să îți spun ceva. Sau, mai degrabă, să te întreb ceva. Nu sunt foarte sigur.

Este despre Barbara? Sau despre ceilalți? a întrebat Jem. *James, nu știm de ce a murit. Credem că otrava i-a ajuns la inimă. Piers și Ariadne sunt în stare stabilă, dar căutările Fraților pentru un leac au devenit și mai disperate.*

James s-a gândit la sângele pe care Christopher îl luase din infirmerie, la laboratorul din casa din Grosvenor Square. Știa că Christopher făcea tot ce îi stătea în putință pentru a găsi un leac contra otrăvii demonice, dar nu se putea abține să nu spere că Henry avea să se întoarcă mai repede din Idris, pentru a-1 ajuta. Ca să nu mai spună că mai era și problema țărânei aduse din tărâmul umbrelor...

— Am trimis acel mesaj înainte să aflu despre Barbara, a zis James, silindu-și gândurile să revină la momentul prezent. Acum mă simt ca un prost. Probleme mele nu sunt nici pe departe la fel de grave precum...

Spune-mi de ce m-ai chemat, a zis Jem. *Voi judeca singur dacă*

a fost sau nu important.

James a ezitat.

— Nu îți pot spune totul, a zis el, din motive pe care nu le pot explica pe de-a întregul. Vreau doar să știi că am întâlnit un demon care mi-a spus că bunicul meu este un Prinț al Iadului.

James a aruncat o privire spre chipului unchiului său.

— Știai asta?

Șuvița albă din părul lui Jem a dansat pe când acesta clătina din cap. *Căutând să aflu numele bunicului tău, am auzit multe povești din diverse surse. A existat cineva, o magiciană, care mi-a spus că este un Prinț al Iadului. Dar au mai fost alții care au numit altfel de demoni. Din moment ce nu am știut în cine să am încredere, m~am gândit că ar fi mai bine să nu îți împovărez familia până ce nu sunt complet sigur.*

— Poate că un indiciu poate fi găsit în tărâmul umbrelor, a zis James. II văd din ce în ce mai des, pe măsură ce mai multi demon par să apară în Londra. Dacă există vreo legătură...

Demonii de la lac ți-au vorbit? L-au menționat pe bunicul tău?

James a clătinat din cap.

Presupun că a fost demonul cerber din sera din Chiswick cel care l-a identificat pe bunicul tău, atunci, a spus Jem.

James nu l-a contrazis; era suficient de aproape de adevăr.

Este posibil ca acest demon, legat de Benedict și de Tatiana, să îți fi auzit numele și altădată, așa că ți-a spus ceea ce voiai mai mult să auzi. Demonii sunt înșelători. S-ar putea să nu fie adevărat.

— Dar ce înseamnă dacă ar fi adevărat? a șoptit James. Dacă sunt descendentul unui Prinț al Iadului?

Nu are nicio însemnătate pentru ceea ce ești tu, a răspuns Jem. *Uită-te la mama ta, la sora ta! Vezi vreun defect la ele? Tu ești fiul mamei și al tatălui tău, James. Asta este tot ce contează. Ce a contat dintotdeauna.*

— Ești bun cu mine, a zis James. Mai bun decât ar fi membrii Conclavului dacă zvonul se dovedește a fi adevărat.

Jem a cuprins în palme chipul lui James. Atingerea lui era

rece, ca întotdeauna, iar fața lui era tânără și bătrână în același timp. Cum era posibil să nu arate deloc mai în vârstă decât James, dar, în același timp, să fie atemporal?

Dacă ai vedea umanitatea așa cum o văd eu, a zis unchiul Jem. *Există așa de puțină lumină și căldură în lume, pentru mine. Sunt doar patru flăcări, în tot universul, care ard suficient de puternic ca să mai aprindă în mine scânteia persoanei care am fost înainte. Mama ta, tatăl tău, Lucie și cu tine. Voi iubiți și vibrați, și ardeți. Nu îi lăsa pe aceia care nu văd adevărul să îți dicteze cine ești. Tu ești văpaia ce nu poatefi stinsă. Tu ești steaua care nu poate fi pierdută. Tu ești același dintotdeauna, și asta este suficient și chiar mai mult de atât. Oricine se uită la tine și vede întunericul este orb.*

■w 27G--W -------

LANȚUL DE AUR

Jem i-a dat brusc drumul lui James, de parcă ar fî vorbit prea mult. *Dar nu este suficient, nu-i așa?* a zis Jem.

Glasul lui domol răsuna oarecum resemnat.

îndoiala ajbst sădită în inima ta. Simți că trebuie să afli.

— Da, a răspuns James. îmi pare rău!

Prea bine, a replicat Jem. *Voi discuta cu un vechi prieten, cu o singură condiție. Nu mai vorbi nimănui despre asta până ce nu afli vești de la mine!*

James a ezitat. Avea deja atât de multe secrete — secretele lui Grace, secretul atacului din Chelsea, secretul lui Emmanuel Gast. înainte să poată răspunde însă, sunetul roților de trăsură pe caldarâm a pătruns cu ecou în cameră; a urmat un bufnet, iar James a auzit ușile de intrare deschizându-se brusc.

Băiatul a alergat la fereastră. Jem a venit lângă el într-o clipită, tăcut, ca o fantomă. Mai multe trăsuri opriseră în curte. In lumina rece a nopții, James putea vedea emblemele familiilor Baybrook și Greenmantle, dar nu și altele. A auzit pe cineva țipând — Will și Gabriel alergau pe treptele de la intrare. Portiera trăsurii familiei Greenmantle s-a deschis furtunos, și două femei au coborât, sprijinind trupul unui bărbat între ele. Partea din față a cămășii lui albe era însângerată, iar capul îi

atârna moale, într-o parte, ca unei păpuși frânte.

Lângă James, unchiul lui înlemnise. Pe chipul lui se citea că era undeva departe; James știa că Jem putea vorbi în gând cu ceilalți Frați Tăcuți, strângând informații de la ei.

S-a întâmplat, a zis Jem. *A avut loc un alt atac.*

Lumina dimineții târzii era unturie și rănea ochii Cordeliei pe când aceasta traversa gresia cu stele și săbii din vestibulul casei din Cornwall Gardens. Sona și Alastair încă dormeau duși. Risa era în bucătărie, fredonând un cântec pe când pregătea *nân-e barbari,* un soi de lipie care era specialitatea ei.

Cordelia nu reușise să pună geană pe geană toată noaptea. Intre grija disperată pentru tatăl ei, vestea despre Barbara și propriile temeri legate de Alastair, fata nu fusese în stare nici să se întindă în pat, darămite să mai și închidă ochii.

Săracul Thomas! s-a gândit ea. Și sărmana Barbara, care dansase așa de veselă cu Oliver și se plimbase cu el în Regent’s Park! Moartea nu le era străină vânătorilor de umbre. Ei acceptau venirea morții: în luptă, la capătul unui cuțit, al unei săbii sau atârnată de vârful unui colț de demon. Dar ca otrava să fure viața cuiva în somn, ca un spectru sau ca un bot, nu era un lucru obișnuit în viata vânătorilor de umbre. Ceva părea greșit, ca o cizmă pusă invers. Exact așa cum îi părea și potențiala pierdere a tatălui ei din cauza judecății strâmbe a Conclavului.

Bătaia de la ușă aproape că a făcut-o pe Cordelia să zboare de la locul său. Menajera familiei Lightwood avea după-amiaza liberă. Cordelia și-a aruncat privirea spre bucătărie, dar Risa pesemne că nu auzise bătaia. Nu mai era nimeni în afară de ea care ar fi putut răspunde. Cordelia și-a făcut curaj și a deschis ușa.

Pe treapta de la intrare se afla James Herondale. Fata a rămas fără respirație pentru o secundă. Nu îl mai văzuse niciodată echipat pe James, iar hainele lui negre îi făcea părul să pară încă și mai închis la culoare, iar ochii îi ardeau aurii, ca ai unui leu. In jurul brațului său stâng era înfășurată o banderolă albă, de doliu.

James a întâlnit ochii Cordeliei fără nicio tresărire. Părul lui era permanent ciufulit, ca prins într-o furtună pe care nu o mai vedea nimeni altcineva.

— Daisy, a zis el. Am... am vești foarte proaste.

Cordelia s-ar fi putut preface că nu știa, dar brusc parcă nu se simțea în stare să mintă.

— Barbara, a șoptit ea. Știu! îmi pare așa de rău, James! Charles a venit aici noaptea trecută, el și Alastair sunt prieteni și...

— Simt că ar fi trebuit să știu că sunt prieteni — au fost amândoi la Paris, în același timp, nu-i așa?

James și-a trecut o mână prin părul ciufulit.

— Dar de ce ar fi venit Charles aici așa de târziu în noapte ca să îl vadă pe fratele tău? Este imposibil să fi aflat încă despre atac...

— Atac?

Trupul Cordeliei s-a încordat.

— Ce atac?

— Aseară a avut loc o mică întrunire la casa familiei Baybrook. Când vizitatorii se pregăteau să plece, au fost asaltați de aceiași demoni care ne-au atacat în parc.

Mintea Cordeliei se învârtea tulburată.

— A fost ucis cineva?

— Randolph Townsend, a zis James. Nu l-am cunoscut prea bine, însă i-am văzut aducându-i trupul la Institut Vespasia Greenmantle și Gerald Highsmith au fost răniți și otrăviți.

James și-a trecut mâinile prin coama de păr deja sălbatică.

— Conclavul este gata să admită acum că nu este o problemă care se limitează doar la întâmplarea din Regent's Park.

— Da, a răspuns James, amar, și au de gând să trimită mai multe patrule, într-o arie mai largă, deși ai mei îi imploră să cheme magicienii și Labirintul Spiralat. Atacul a avut loc noaptea cel puțin, așa că sunt mai puțin panicați, dar... eu nu sunt așa de sigur că ar trebui să stea relaxați.

Cei atacați fuseseră un grup de vânători de umbre adulți.

Oamenii fuseseră înarmați. Toți aveau armele la ei, de când se petrecuse incidentul de la picnic. Dar conform familiei Baybrook, fuseseră secerați pe dată. Doar Randolph apucase să ridice un pumnal serafic înainte ca demonii să își înfigă colții în carnea lor.

— Demonii au dispărut brusc, așa cum s-a întâmplat la lac?

— Familia Baybrook zice că au dispărut aproape la fel de repede pe când au apărut.

— Mi se pare, a zis Cordelia, că nu caută doar să ucidă. Caută să muște. Să îmbolnăvească.

James s-a încruntat.

— Dar Randolph a fost ucis.

— A fost singurul care le-a ținut piept, a spus Cordelia. Mi se pare că *sunt dispuși* să ucidă — Barbara sau Piers ar fi putut muri foarte simplu din cauza hemoragiei —, dar misiunea lor este să împrăștie această... această infecție.

— Deci crezi că cineva îi controlează, a zis James. Bun. Și eu cred la fel. Sper să putem afla despre cineva este vorba de la Gast.

— Gast? a repetat Cordelia.

Sclipiri aurii au licărit în ochii lui James.

— Un singur lucru bun s-a întâmplat aseară. Se pare că excursia ta la Hell Ruelle a fost un succes. Hypatia Vex l-a trimis pe Ragnor

Fell să ne ajute. El ne-a dat numele unui magician care este posibil să fi invocat demonii. Emmanuel Gast.

James și-a aruncat privirea spre ferestrele casei Cordeliei.

— Ragnor a insistat să ținem secretă această informație.

— Un alt secret, a zis Cordelia. Par să fie atât de multe acum! Și bietul Thomas, el știe?

— Despre Gast? Da! Ragnor a sosit înainte să aflăm despre Barbara.

Durerea a întunecat chipul lui James.

— Thomas se învinovățește pentru moartea Barbarei, deși nu ar fi avut ce face.

James părea epuizat, și-a dat seama Cordelia. Făcuse un ocol mare doar ca să îi dea aceste vești și să nu audă de la alte persoane care nu îl cunoșteau pe Thomas sau care nu țineau la el ori la prietenii lui.

Cred că este disperat să plece, a gândit ea. Nu îl putea reține când James dorea, fără nicio îndoială, să fie cu familia lui sau cu Grace.

— A fost drăguț din partea ta să vii să îmi dai veștile, a zis ea, sprijinindu-se de tocul ușii. Te-aș invita la ceai, dar știu că vrei să te întorci degrabă la ai tăi.

— De fapt, nu mă întorc la Institut. Am plănuit, împreună cu Matthew și cu Lucie, să stăm de vorbă cu Gast în apartamentul lui. Mă întâlnesc cu ei acolo. Am venit să te întreb dacă vrei să mergi cu noi.

Surprinsă, Cordelia a răspuns:

— Oh, Lucie te-a rugat să mă aduci?

James a ezitat.

— Da, sigur!

— Fac orice pentru viitoarea mea *parabatai,* bineînțeles, a spus Cordelia.

Iar fata vorbea serios. Voia așa de mult să o vadă pe Lucie și să aibă ceva folositor de făcut! Să ajute cumva. Se gândise toată noaptea la Barbara, pe care o cunoscuse atât de puțin, dar care fusese tânără și păruse așa de bună!

— Mă îndoiesc că magicianul ăsta se va bucura să ne vadă, a zis James. Adu-ți echipamentul și pe Cortana; trebuie să fim pregătiți de luptă!

Emmanuel Gast locuia într-un apartament aflat deasupra unui producător de batiste, aproape de intersecția dintre Cheapside și Friday Street. Matthew a arătat spre Friday Street pe când treceau pe lângă ea.

— Pe strada aia era odată un bar numit Taverna Sirenei, unde Shakespeare obișnuia să își bea mințile.

în opinia lui Lucie, în calitate de scriitoare, strada nu era una

care să inspire vreun sentiment artistic. De fiecare parte a ei erau clădiri maro, vechi, cu ferestre înguste, în canturi din plumb și cu acoperișuri olandeze dărâmate. Copertinele care atârnau în fața câtorva dintre clădiri erau și ele vopsite într-un maro bălțat, nu pentru că așa se intenționase, ci din cauza prafului și a smogului din oraș. Cheapside era unul dintre cele mai ocupate bulevarde din Londra; mulțimi de oameni erau strânse în jurul tarabelor cu pește până la clopotnița albă a bisericii St. Mary-le-Bow.

Lucie a strâmbat din nas.

— Gusturile lui Shakespeare mă dezamăgesc.

Matthew a zâmbit, deși tânărul arăta la fel de obosit pe cât se simțea și Lucie. Băiatul purta echipamentul negru și, la fel ca ea, o banderolă albă, de doliu, în jurul încheieturii și o floare albă la butonieră. Făcuse glume toate dimineața, iar Lucie încercase din răsputeri să îi țină isonul. Ii era greu să nu își lase gândurile să zboare la Barbara, la infirmeria și mai ocupată acum, la momentul când avea să aibă loc următorul atac și la cine urma să mai fie rănit sau ucis.

— Luce!

Matthew i-a atins ușor brațul. Tinerii erau ascunși de privirile mundanilor, iar mulțimile se dădeau din calea lor ca un râu ce se bifurcă în jurul unei insulițe. Băieții care vindeau *Evening Standard* alergau pe străzi: Matthew îl salutase pe unul dintre ei mai devreme, explicându-i lui Lucie că era un Neobișnuit, unul dintre mulții puști repudiați crescuți pe stradă, care îndeplineau diverse sarcini pentru Taverna Diavolului.

— Este ceva mai degrabă ciudat despre care voiam să îți vorbesc. Charles — ei bine, Charles este ciudat, dar Charles și Grace... James! Cordelia!

Lucie s-a ridicat pe vârfuri, făcând cu mâna prin mulțime. Fratele ei și Cordelia coborâseră din trăsură la ceva depărtare, iar acum se îndreptau spre ei. Erau, în mod limpede, adânciți în conversație, mergând cu capetele plecate unul spre celălalt, ca și

cum și-ar fi șoptit niște secrete.

Lucie a lăsat picioarele jos, ușor surprinsă. II vedea arareori pe fratele ei atât de captivat de o discuție cu altcineva în afară de cei trei tovarăși ai lui.

— Interesant! a zis Matthew, mijindu-și ochii verzi.

Tânărul a ridicat o mână, iar, de data asta, James i-a observat. El și Cordelia au început să fugă prin mulțime, pentru a-i prinde la colțul străzii. Lucie a rămas o vreme cu ochii pironiți la prietena ei: Cordelia arăta diferit în absența hainelor oribile pe care mama ei o obliga să le poarte. Fata își pusese echipamentul: o tunică lungă, peste cizme și pantaloni. Părul ei roșcat era prins într-o coadă împletită, iar peste umăr avea un săculeț din piele. Cordelia părea chiar mai tânără și mai drăguță decât la balul de la Institut

— Este o pensiune, a zis Matthew, de îndată ce Cordelia și James au fost suficient de aproape cât să îl poată auzi. Am fost deja înăuntru. Proprietăreasa a spus că prietenul nostru, Emmanuel Gast, este „plecat pe o perioadă nedeterminată''.

— Matthew nu a reușit să o farmece, a zis Lucie. Femeia aia este un bloc de beton în formă de om. Am aflat totuși că apartamentul lui este la etajul al treilea.

Un zâmbet s-a strecurat pe fața lui James. Unul dintre lucrurile care îi plăceau cel mai mult când patrula era că se cățăra pe acoperișuri.

— Atunci ne cățărăm pe latura clădirii.

— Mi-era teamă de asta, a bombănit Matthew pe când îl urmau pe James într-un gang îngust, plin de gunoaie. Cizmele mele sunt noi.

— Fă-ți trupul coardă, Matthew, a zis James. Strigați în iureș: „Dumnezeu cu Henric, cu Englitera și cu Sfântul Gheorghe!''[XIII]

— Shakespeare, a zis Cordelia. *Henric al V~lea.*

— La fix, a spus James, scoțând cârligul de cățărări.

James a trecut capătul unei sfori prin cârlig și s-a dat în spate, ca să îl arunce. Ținta lui fusese, ca întotdeauna, excelentă:

XIII William Shakespeare, *Henric al V-lca,* actul III, scena I, traducere de Ion Vinea (n. tr.).

cârligul s-a înfipt în buiandrugul unei ferestre de la etajul al treilea; frânghia s-a derulat la pământ, de-a lungul clădirii.

— La zidul spart, dați iureș iar, a anunțat el, începând să se cațere.

După James a urmat Cordelia, apoi Lucie și, la final, Matthew, care încă înjura din cauza murdăriei acumulate pe cizme. Lucie se afla pe la jumătatea drumului spre fereastră când a auzit un țipăt. Aruncându-și privirea înapoi, l-a văzut pe Matthew căzut pe brânci, în alee. Pesemne că tânărul căzuse de pe

— Te simți bine? a întrebat ea suficient de tare cât să o audă.

Când s-a ridicat, mâinile lui Matthew tremurau. încerca dinadins să ocolească privirea lui Lucie pe când se agăța iar de frânghie.

— Ți-am spus! a zis el. Cizme noi!

Lucie a început să se cațere iar. James ajunsese deja la fereastră: s-a sprijinit de buiandrug, a aruncat o privire de jur-împrejur și a lovit fereastra cu piciorul; întregul ansamblu s-a dărâmat, cu tot cu canat și geam. James a dispărut înăuntru, urmat de Cordelia. Lucie și Matthew s-au cățărat și ei în urma lor.

Apartamentul era slab luminat și împuțit de duhoarea resturilor putrezite. Pereții era acoperiri cu tapet maro, mânjit de unsoare și imagini rupte din reviste. Pătrundea foarte puțină lumină, deși Lucie putea vedea, într-un colț, o canapea veche și dărâmată și un covor turcesc, pătat. O bibliotecă înaltă era îngreunată de volume mari, ce păreau foarte uzate; James a pus curios ochii pe ele.

— Cred că Ragnor a avut dreptate, a zis el. Există o grămadă de studii despre magia dimensională aici.

— Nu ai voie să furi cărțile și să le duci la Taverna Diavolului, l-a avertizat Matthew. Nu ar fi prima dată când cleptomania ta concentrată pe cărți ne bagă în bucluc.

James a ridicat mâinile inocent și a început să caute pe sub mobilă. Cordelia l-a urmat și a tras cu ochiul sub rama de lemn, ieftină, a unei picturi mici ce o reprezenta pe regina Elisabeta, cu părul ei roșcat, obrajii pudrați cu alb și cu o mină tare neplăcută.

— Uită-te la astea!

în părul lui James era praf, iar băiatul se încrunta.

— Mă întreb dacă sunt un soi de armă?

James a arătat spre ceea ce păreau a fî o grămadă de bucăți rupte de lemn, împrăștiate pe podea, în spatele canapelei.

— Sunt groaznic de prăfuite, a zis Cordelia, de parcă nu a mai pus nimeni mâna pe ele de ani buni.

James s-a aplecat să atingă una dintre bucățile de lemn în timp ce Matthew își arunca privirea spre el. Cercetase până atunci un birou mic, strâmb, acoperit cu foi volante. Matthew a ridicat o schiță cam nereușită.

— James, uită-te aici!

James a mijit ochii.

— Este o cutie. înconjurată de mâzgăleli.

— Nu este o cutie, i-a zis Matthew binevoitor. Este desenul unei cutii.

— Mulțumesc, Matthew! a replicat James sec, înclinându-și capul într-o parte. Mi se pare cunoscută.

— Iți amintește de vreuna dintre cutiile pe care le-ai văzut până acum? a zis Matthew. Uită-te la mâzgăleli un pic mai atent! Nu seamănă cu niște rune?

James a luat foaia din mâna *parabatai-iAui* său.

— Ba da, a zis el, părând ușor surprins, foarte mult — nu sunt tocmai runele pe care le folosim noi, însă seamănă izbitor...

Cordelia, care îngenunchease ca să cerceteze bucățile de lemn, a zis:

— Acestea au rime inscripționate pe ele — rune ca ale noastre —, dar arată ca și cum ar fi fost parțial mâncate de un soi de acid.

— Și uită-te la scrijeliturile de pe lemn! a zis James, alăturându-i-se.

James și-a aruncat privirea la desenul lui Gast, apoi iar la așchii.

— Este ca și cum...

Lucie l-a auzit pe jumătate pe Matthew răspunzând, căci

profita deja de neatenția lor pentru a se strecura pe o ușă întredeschisă, în dormitorul mic al apartamentului.

Fata și-a dus iute mâna la gură. A simțit că i se face rău și și-a mușcat tare degetul mare de la mână, simțind durerea ca pe un cuțit care îi tăia greața.

Camera era aproape goală, cu excepția unui pat cu stâlpișori din fier, a unei ferestre și a rămășițelor profanate ale lui Emmanuel Gast, înșirate pe scândurile goale ale podelei. Carnea îi fusese tăiată de pe oase, iar coastele îi fuseseră desfăcute, lăsând la iveală o cavitate roșie. Sângele se scursese în șanțuri negre, săpate în podeaua din lemn. Tot ce mai rămăsese uman din el erau mâinile; brațele lui erau desfăcute, cu palmele întoarse în sus, de parcă ar fi cerut îndurarea pe care nu o mai primise. Murise cu mult timp în urmă. Putoarea era fetidă.

Lucie a făcut un pas înapoi. Ușa din spatele s-a trântit deodată, în- chizându-se cu o forță care a făcut zidul să vibreze. Fata și-a lăsat mâna să cadă pe lângă corp. In gură avea gust de sânge, iar *lucrul* ce zăcea pe podea a început să se umfle, apoi o umbră neagră a început să se înalțe dintre coastele albe și dințate.

Era o fantomă. Dar fantoma asta nu semăna defel cu Jessamine sau cu Jesse Blackthorn, care păreau materiali și umani. Aerul tremura groaznic în jurul ei, ca și cum, odată cu sfârșitul violent al vieții ei, s-ar fi creat o ruptură în fibra lumii. Chestia — *el* — avea un contur neregulat, iar chipul lui era palid ca osul înălbit al unui craniu, îndesat într-un cuib de păr castaniu și răzleț. Prin trupul lui transparent, Lucie putea vedea modelul tapetului de pe perete. Fantoma lui Emmanuel Gast a clipit cu ochii lui albaștri, apoși, spre Lucie.

— De ce m-ai invocat, netoato? a întrebat el.

Vocea îi răsuna ca șuierul aburului ieșit dintr-o țeavă.

— *Nu* te-am invocat, a răspuns Lucie. Nici nu am știut că ești mort, până în această clipă dezgustătoare.

Fata s-a uitat cu ură la fantomă.

— De ce m-ai adus înapoi în acest loc al agoniei? a sâsâit Gast. Ce vrei, vânătorule de umbre?

Lucie a întins mâna spre mânerul ușii și a încercat să îl întoarcă, însă era blocat. Putea auzi foarte slab vocile celorlalți în salon, strigându-i numele. Lucie a tras aer în piept, aproape înecându-se în aerul fetid. Deși era mort, Gast rămânea singura lor legătură fragilă cu demonii care o uciseseră pe Barbara.

Lucie și-a îndreptat spatele.

— Tu ai invocat demonii? Aceia care i-au atacat pe nefilimi ziua în amiaza mare?

Fantoma era tăcută. Lucie vedea acum că, în locul în care îi fusese tăiat gâtul, coloana vertebrală se ițea prin gaura spintecată. Cine îl omorâse pe Emmanuel Gast voise să se asigure că făcuse o treabă

— Răspunde-mi! a strigat Lucie.

Spre uimirea lui Lucie, conturul pâlpâitor al magicianului a căpătat o formă ceva mai solidă. Ochii fantomei ardeau de o furie incandescentă, dar magicianul a vorbit, iar vocea lui a răsunat spartă.

— Eu l-am crescut. Eu, Emmanuel Gast, cel mai disprețuit dintre magicieni. Cu ani în urmă, Labirintul s-a întors împotrivea mea. Am fost exilat. Aurul mi-a fost luat. Am fost forțat să accept cele mai mizere slujbe ca să mă pot hrăni și îmbrăca. însă în tot acest timp am studiat. Am învățat. Eram mai înțelept decât au crezut ei.

înfekpt? s-a mirat Lucie. După câte se vedea, cele mai recente decizii ale lui Gast nu fuseseră deloc deștepte.

— Văd cum mă privești.

Sângele care picura din rănile fantomei forma un model întunecat pe podea.

— Mă disprețuiești pentru că am crescut un asemenea demon — un negustor de moarte, un otrăvitor. Dar aurul... Aveam nevoie de el. Iar demonul nu va ucide decât vânători de umbre.

— Cineva te-a plătit să faci asta, a șoptit Lucie. Cine? Cine a făcut-o?

Fantoma a șuierat.

— Ce ești tu? Un vânător de umbre, dar nu chiar. M-ai târât aici din adâncuri?

Spectrul a întins o mână fantomatică, încovoiată ca o gheară.

— Ce este puterea asta monstruoasă?

— Monstruoasă? s-a burzuluit Lucie. Monstruos este faptul că ai invocat aceste creaturi în lumea noastră, știind răul pe care îl vor face...

— Nu știi nimic despre mine, a zis Gast. Am mers la pod ca să chem demonul. L-am adus în această lume și apoi l-am capturat, l-am ținut în siguranță, ca pe un cadou pentru cel care mi-a dat aurul. Dar

când m-am întors aici, am fost trădat. Nu am putut opri ce s-a întâmplat Sângele și viața mea s-au scurs pe această podea în timp ce ucigașul meu a târât demonul din ascunzătoare.

Lucie nu mai suporta.

— Cine a făcut asta? Cine te-a angajat?

Pentru o clipă, Lucie a crezut că Gast avea să dispară, pur și simplu, în umbrele și în fumul de deasupra Londrei. Fantoma a început să tremure, ca un fluture fixat cu un ac, dar încă viu.

— Nu voi spune...

— *Ba da!* a strigat, împingându-și mâna înainte, prin Lucie

în acea clipă, fata a simțit un soi de curent electric trecând prin trupul ei, ca o rună ce îi ardea pielea...

Fantoma și-a aruncat capul pe spate și a urlat, lăsând să se vadă semnul de magician al lui Gast — mai multe șiruri de dinți, ca ale unui rechin. Ceva a lovit ușa din spatele lui Lucie; fata s-a dat la o parte tocmai la timp. James a intrat vijelios în cameră, înconjurat de un nor de ghips: fratele ei scosese ușa din țâțâni. Cordelia a intrat după el. Fata avea rucsacul prins pe după umăr. Apoi, în urma ei, a sosit și Matthew. Ultimii doi au rămas clipind, șocați de oroarea de pe podea.

Lucie și-a aruncat privirea la James. Fratele ei a dat din cap: și el vedea fantoma, așa cum o puteau face toți membrii familiei Heron- dale. Era o fantomă obișnuită, și-a zis Lucie. Nu era ca Jesse.

— Cel care m-a angajat a venit la mine mascat, cu fața înfășurată în pânză și îmbrăcat în straturi de mantii, a răspuns Emmanuel Gast încet, aproape ezitant. Nu știu dacă era bărbat sau femeie, bătrân sau tânăr.

— Ce altceva mai știi? a întrebat James, iar fantoma s-a contorsionat. Cine controlează acum demonii?

— Cineva mai puternic decât sărmanii de voi, vânători de umbre, a mârâit fantoma. Cineva care mi-a distrus protecțiile, mi-a sfârtecat trupul...

Vocea fantomei era acum un vaiet

— Nu vreau să mă mai gândesc! Nu îmi voi retrăi moartea! Sunteți monștri, în ciuda sângelui vostru angelic!

Lucie nu mai suporta.

— Pleacă! a strigat ea. Lasă-ne!

Intr-o clipită, fantoma a dispărut în neant. Cordelia se afla deja lângă pat, trăgând cuvertura murdară de pe el și acoperind rămășițele lui Gast. Aerul putea groaznic; Lucie se îneca. James a întins mâna spre ea.

— Trebuie să ies afară, a șoptit ea, întorcându-se cu spatele la fratele ei. Trebuie să iau aer!

A trecut în viteză pe lângă prietenii ei și a ieșit în camera de zi. Ușa apartamentului nu era încuiată. Lucie s-a prins de balustradă pe când cobora nesigură treptele înguste ale clădirii și a ieșit în stradă.

Voci cu accent cockney pluteau în jur, iar bărbați cu pălării rotunde treceau pe lângă ea, cu pachete sub brațe. Lucie s-a chinuit să-și recapete suflarea. Fantomele nu o speriaseră niciodată — erau suflete fără odihnă, îndurerate și tulburate, arareori întâlnite. Dar fantoma lui Gast fusese diferită.

Umerii lui Lucie au fost acoperiți de o haină verde, fină și

caldă, și mirosind a parfum scump. Lucie și-a ridicat privirea și l-a văzut pe Matthew plutind deasupra ei. Soarele îi făcea părul să strălucească. Era unul dintre rarele momente în care Matthew părea serios. Băiatul a încheiat nasturii hainei în jurul trupului ei. Mâinile lui, de obicei iuți și lucind de inele, ce parcă zburau prin aer atunci când vorbea, se mișcau acum cu atenție deosebită, concentrate la o sarcină așa de măruntă. Lucie l-a auzit inspirând lent.

— Luce, a zis el. Ce s-a întâmplat acolo? Te simți bine?

Lucie s-a cutremurat.

— Mă simt bine, a zis ea. Nu mi s-a mai întâmplat să văd o fantomă într-o asemenea... într-o asemenea stare.

— Lucie!

James și Cordelia ieșiseră și ei în stradă.

Cordelia a cuprins mâna lui Lucie și a strâns-o tare. James a ciufulit p^&l surorii lui.

— Gast nu a avut o moarte ușoară, a zis el. Foarte bine, Lucie! Știu că nu a fost plăcut.

A spus că sunt un monstru, a gândit Lucie.

— Ați găsit ceva în apartament după ce am intrat în dormitor? a întrebat ea.

James a dat din cap.

— Am luat câteva lucruri cu noi — schițe, iar Cordelia are așchiile de lemn în săculețul ei.

— Ceea ce îmi amintește de ceva, a spus Matthew, ușurând-o pe Cordelia de sac.

Matthew s-a apropiat de băiatul cu ziare, cel cu fața murdară, pe care i-1 arătase mai devreme lui Lucie, și a început o discuție animată cu el, oferindu-i, în cele urmă, sacul.

'— Matthew îmi vinde săculețul unui băiat de ziare? a întrebat Cordelia, curioasă.

James a zâmbit strâmb.

— Să înțeleg că ar trebui să îți explicăm câte ceva despre Neobiș- nuiți ca să nu crezi că ne petrecem timpul conducând copiii Londrei pe drumul pierzaniei.

Matthew s-a întors, iar vântul se juca în părul lui auriu.

— I-am spus Iui Neddy să îi ducă geanta lui Christopher, a zis el. S-ar putea să ne ajute dacă reușim să aflăm ce sunt acele așchii.

Băiatul și-a aruncat ochii la Cordelia, care părea ușor încurcată.

— Mă îndoiesc că Christopher l-a părăsit vreo clipă pe Thomas de azi-noapte — poate că le vom distrage atenția amândurora de la tragedie.

— Poate, a spus Lucie. Dacă ne-am putea întoarce la Institut, aș nota ce mi-a spus Gast, ca să îmi pot aduce aminte fiecare detaliu.

Lucie exprimase doar jumătate din ceea ce gândea. Ii mințise pe ceilalți cu privire la Jessamine și la rețeaua ei de fantome bârfîtoare. Jessamine nu părăsea niciodată Institutul și evita compania altor fantome. Dar Lucie știa că nu toate spiritele erau la fel. Multe dintre ele umblau din loc în loc. Simțea deodată nevoia de a afla dacă vreo altă fantomă avea cunoștință de moartea lui Emmanuel Gast. Voia să discute cu Jesse.

e>289

V,

SFÂRȘITUL

Mie îmi dă a ei iubire,
Iar tot ce-i ea, îmi dăruie mie;
Dar sufletu-i nu pentru oricine
Iar a mea nu este pe vecie.

Edna St. Vincent Millay, „Nevasta-vrăjitoare”

Pe când trăsura intra pe porțile Institutului, James și-a văzut părinții stânci în curte. Tatăl lui purta un frac de zi și un ac de cravată cu safir, pe care Tessa i-1 dăruise la cea de-a douăzecea lor aniversare. Tessa însăși purta o rochie formală, de zi. Erau, în mod clar, gata să plece undeva.

— Și voi unde ați fost? a întrebat Will, pe când James cobora din trăsură.

Ceilalți au sărit în urma lui. Din moment ce fetele erau îmbrăcate în echipament, nu aveau nevoie de ajutor.

— Ai furat trăsura.

James și-ar fi dorit să îi spună adevărul tatălui său, dar asta ar fi însemnat să își încalce jurământul făcut lui Ragnor.

— Este doar a doua trăsură mai bună, a protestat James.

— Iți amintești când *papa* a furat trăsura unchiului Gabriel? Este o tradiție de familie, a zis Lucie, pe când se apropiau cu toții de treptele Institutului.

— Nu v-am crescut să fiți hoți de cai și haimanale, a zis Will. Și îmi amintesc limpede că v-am spus să...

— Mulțumesc că i-ați lăsat să împrumute trăsura ca să mă poată lua de acasă, a zis Cordelia.

Ochii fetei erau mari și părea așa de inocentă! James a fost plăcut surprins: Cordelia mințea de minune. Cel puțin, părinții lui nu aveau să se întrebe de ce purtau cu toții echipament: pe când Lucie și James plecau de acasă, Will le spusese că, ani la rând, avusese încredere în ei să patruleze, însă că acum era necesar să fie înarmați tot timpul și să se comporte ziua așa cum ar fî facut-o noaptea. II mai sfătuise pe James să îl aducă pe Matthew cu el, ceea ce băiatul plănuise să facă oricum.

— Mi-am dorit foarte mult să vin la Institut și să văd cum pot ajuta.

Will s-a înmuiat imediat.

— Bineînțeles! Ești întotdeauna binevenită aici, Cordelia. Deși noi, după cum vezi, plecăm — Charles a invocat autoritatea Consulului și a convocat o întâlnire în Grosvenor Square, pentru a discuta atacul de noaptea trecută. Din câte se pare, participă

doar membrii de rang înalt ai Enclavei.

Matthew a făcut o grimasă.

— în numele îngerului, sună groaznic! Sper că este în regulă dacă îmi petrec aici noaptea.

Tessa a zâmbit.

— Ți-am pregătit deja una dintre camerele de oaspeți.

— Din moment ce îl cunosc pe Charles de când s-a născut, mi-e greu să îl iau în serios în rolul de figură autoritară, a zis Will, meditativ. Presupun că dacă va spune ceva cu care nu sunt de acord, pot cere să i se dea bătaie la fund.

— Oh, da, te rog! a spus Matthew. I-ar prinde foarte bine!

— Will! a început Tessa, exasperată, tocmai pe când Bridget ieșea pe ușa casei.

Femeia părea să care o suliță medievală enormă: coada ei era uzată, iar vârful lung, din fier, era pătat de rugină. Femeia s-a urcat pe locul vizitiului și a rămas acolo sumbră, așteptându-i pe Will și pe Tessa.

— Sper că aveți de gând să ascundeți trăsura, a zis James. Oamenii vor crede că s-au întors romanii pentru a cuceri insulele britanice.

Tessa și Will au urcat în trăsură. Pe când Bridget lua frâiele în mâini, Tessa s-a aplecat pe fereastră.

— Unchiul Jem se află în infirmerie, cu alți Frați Tăcuți, și văd de bolnavi! a strigat ea. Vă rog, încercați să nu îi deranjați și să vă îngrijiți să aibă la îndemână tot ce le este de trebuință.

James a încuviințat pe când trăsura ieșea din curte. Știa că în jurul Institutului aveau să fie și gărzi; de fapt, îi văzuse pe câțiva dintre paznici îmbrăcați, clar, în echipament negru, postați chiar în fața porților, pe când intraseră. Părinții lui trecuseră prin prea multe belele pentru a lăsa Institutul nepăzit.

James și-a aruncat privirea la sora lui, întrebându-se dacă și ea se gândea la același lucru. Fata se uita în sus, spre etajele superioare ale clădirii — poate spre infirmerie? Era obișnuit să o vadă pe Lucie în mișcare, nu palidă și retrasă, pierdută în

gânduri.

— Vino, Luce! a zis el. Hai să intrăm!

Fata s-a încruntat.

— Nu este nevoie să îți folosești vocea de om îngrijorau Mă simt foarte bine, James.

Băiatul și-a aruncat un braț pe după umărul ei.

— Nu vezi în fiecare zi un magician împrăștiat pe podeaua dormitorului său, a zis el. Ți-ar prinde bine ceva timp ca să te recuperezi. Raziei știe că niciunul dintre noi nu a prea avut timp să-și revină după tot ce s-a întâmplat.

De fapt, se gândea James, pe când se apropiau cu toții de Institut, abia dacă avusese o clipă toată ziua ca să se gândească la Grace. Mama lui îi spunea mereu că cel mai bun leac pentru griji era să facă ceva, iar James se asigurase că era ocupat, dar nu putea ignora pe vecie problema lui Grace. Nu își dăduse seama cât de rea era, de fapt, situația cu Tatiana. Era sigur că Grace avea să-1 caute și, împreună, aveau să o ducă într-un loc sigur. Sigur avea să se întâmple în curând.

— Deci, Jessamine, a zis Lucie. Fantomele pot minți?

Se aflau cu toții în camera lui Lucie; Matthew și James o așezaseră pe fată pe divan și o înfașuraseră în pături, în ciuda protestelor ei că se simțea bine și că nu avea nevoie de ajutor. James insistase că nu îi plăcea cât de mult pălise când ieșise din apartamentul lui Gast.

Cordelia stătea lângă Lucie, pe canapea, în timp ce James și Matthew ocupau două fotolii, așa cum făceau doi tineri gentlemeni: picioarele și brațele lor erau rășchirate, sacourile erau aruncate nonșalant pe pat, iar cizmele noroioase distruseseră covorul. Ambii aveau privirile întoarse spre Jessamine, deși doar James o putea vedea.

— Sigur că nu! a răspuns Jessamine, cu șmecherie. Fantomele sunt absolut sincere. îți tot spun că șoarecii ți-au împins oglinda în spatele biroului și au spart-o.

— Mi se pare clar că, dacă fantomele mint, nu o fac cu prea

mare succes, a spus James.

Matthew a oftat.

— Mi se pare foarte ciudat să te văd vorbind cu ceva invizibil.

— Hm, a făcut Jessamine.

Fantoma s-a clătinat un pic, apoi s-a echilibrat. Conturul ei a devenit mai clar pe măsură ce se apropia de podea. Pentru că posedau Vederea, vânătorii de umbre erau, în general, capabili să vadă fantomele care doreau să se facă văzute, dar Lucie știa că era un efort foarte mare pentru Jessamine să devină vizibilă tuturor.

— Oh! a făcut Cordelia. îmi pare bine să te întâlnesc, Jessamine! Lucie vorbește adesea despre tine.

Jessamine radia de bucurie.

— Ești o fantomă foarte atrăgătoare, a spus Matthew, bătându-se pe piept cu degetele lui împodobite cu inele. Sper că Lucie și James ți-au spus asta deja.

— Nu mi-au spus-o niciodată, a observat Jessamine.

— Foarte rău! a zis Matthew, privind-o cu ochi scânteietori.

— Nu semeni deloc cu Henry, a replicat Jessamine, privindu-1 pe Matthew gânditoare. El incendia mereu câte ceva, iar ăsta nu este un compliment.

— Jessamine! a zis Lucie. Este important! Spune-ne, pot fantomele să mintă? Nu tu, bineînțeles, draga mea.

— Fantomele *pot minți,* a cedat Jessamine. Dar există feluri speciale de necromanție care le pot forța să spună adevărul și chiar permit celor vii să le controleze.

Jessamine s-a cutremurat

— De aceea, necromanția este atât de groaznică și interzisă.

— *Din acest motiv?*

Cordelia părea să se îndoiască. Intorcându-se spre Lucie, fata a zis: — Ti-e teamă că fantoma lui Gast te-a mintit?

» *

Lucie a ezitat. O parte din ea spera ca Gast să nu fi spus adevărul din moment ce susținuse că demonul era menit să

ucidă doar vânători de umbre. Era un gând înfricoșător.

— Nu vreau să alergăm după cai verzi pe pereți. Gast a insistat că cineva extraordinar de puternic l-a angajat să invoce acei demoni. Trebuie să aflam cine a fost.

— Mai trebuie să aflăm și ce fel de demoni simt aceștia, a spus Cordelia. Nu putem raporta Enclavei doar că Gast a crescut o trupă de demoni otrăvitori: știm deja că demonii ăștia poartă otravă în ei. Nu știm de ce otrava lor este atât de mortală sau ce a făcut Gast pentru ca ei să poată apărea în timpul zilei.

— M-am plictisit, a zis Jessamine. Dacă nu mai aveți nevoie de mine, atunci plec!

Fantoma a dispărut cu un suspin de ușurare, fără îndoială la gândul că nu mai era nevoită să își mențină forma.

Lucie s-a întins să își tragă unul dintre carnetele ei de notițe de pe birou. Poate că era cazul să înceapă să își noteze gândurile.

— Mai este ceva ciudat. Știm că Gast a crescut mai mulți demoni, dar el s-a referit la unul singur. A zis că l-a invocat *pe el,* nu *pe ei.*

— Poate că demonul s-a înmulțit, a sugerat James. Unii demoni pot avea zeci de pui, la fel ca păianjenii...

în fața ferestrei lui Lucie s-a auzit sunetul roților și nechezatul unor cai. Un moment mai târziu, din curte au răsunat strigăte. James și Lucie s-au năpustit la fereastră. O trăsură fără vizitiu se oprise în fața treptelor Institutului. Lucie a recunoscut emblema imediat: inițialele Consulului. Era trăsura lui Charles Fairchild.

Portiera trăsurii s-a deschis pe dată, iar Grace a ieșit vijelios, cu părul curgându-i pe umeri și rochia pătată de sânge. Țipa. Lângă Lucie, trupul lui James s-a încordat teribil.

Ușile Institutului s-au deschis cu viteză, iar Fratele Enoch a ieșit ca o furtună pe trepte. A intrat în trăsură, în spatele lui Grace, și a ridicat trupul zvâcnind al unei femeie înveșmântate într-o rochie fucsia. Brațul ei sângera și era înfășurat într-un bandaj improvizau Femeia era Tatiana Blackthorn.

Cordelia si Matthew veniseră si ei la fereastră. Cordelia avea mâna > t la gură.

— în numele îngerului! a strigat Matthew. Un alt atac!

Lucie s-a întors să îi spună lui James să meargă degrabă la Grace, dar nu mai era nevoie. James plecase deja.

James a intrat în infirmerie și a fost întâmpinat de o scenă oribilă, între paturile aflate de-a lungul peretelui vestic, unde cei bolnavi își dormeau somnul lor otrăvit, fuseseră ridicate paravane. James le putea zări siluetele — forme negre, ghemuite sub pături, nemișcate ca niște cadavre. La capătul opus al încăperii, două paturi fuseseră unite: Tatiana fusese cărată în partea opusă a camerei, iar podeaua era mânjită de sânge, formând o linie ce ducea spre locul în care ea zăcea de-a latul pe cele două paturi. Trupul îi zvâcnea și se contorsiona. Umărul și brațul îi fuseseră sfâșiate; pălăria femeii îi căzuse, iar smocurile de păr subțire și alb i se lipiseră de scalp.

Fratele Enoch era aplecat asupra Tatianei și picura un lichid albastru dintr-un pahar în gura ei deschisă, pe când femeia încerca să inspire. James s-a gândit atunci la un pui de pasăre hrănit de mama lui. Jem era în apropiere și ținea bandaje înmuiate în dezinfectant. Grace era îngenuncheată în umbră, la picioarele patului mamei ei, și își ținea mâinile împreunate.

James s-a apropiat, trecând pe lângă paturile în care ceilalți pacienți zăceau adânciți în somnul lor agitat, indus de anestezic. S-ar fi putut crede că Ariadne, Vespasia și Gerald își făceau doar somnul de frumusețe dacă sub pielea lor nu s-ar fi zărit harta neagră a venelor. Sângele întunecat de otravă părea să deseneze contururi din ce în ce mai clare din zi în zi.

Bună, James!

Era vocea lui Jem, care răsuna blândă în mintea lui. James și-ar fi dorit să aibă și altceva de spus unchiului său, în afară de ițele frustrante ale unui mister care refuzau să se țească. Dar Jem

căuta deja identitatea bunicului lui James. Nu îl mai putea obosi pe Jem cu alte întrebări ce poate nu aveau răspuns.

Va supraviețui? a întrebat el în gând, arătând spre Tatiana.

Vocea lui Jem era neobișnuit de încordată.

Dacă va muri, asta nu va fi din cauza rănilor pe care le vezi.

Otrava. de moarte, otrăvitor al vieții ’, spusese

„Negustor ce crescuse, în numele — James!

O mână i-a cuprins brațul; James și-a coborât privirea și a văzut chipul palid al lui Grace, buzele ei cadaverice. Fata îi apucase brațul cu ambele mâini.

— la-mă de aici!

James s-a întors ușor, pentru a-i feri pe amândoi de oroare.

— Unde să te duc? De ce ai nevoie?

Mâinile fetei tremurau, făcând brațul lui James să se scuture la rândul lui.

— Trebuie să îți vorbesc, James. Du-mă undeva unde putem fi singuri!

— James a plecat de o veșnicie, a zis Lucie.

Fata scrisese de zor în carnet, dar începuse de pe acum să se îngrijoreze.

— Vrei să îl cauți tu, Cordelia?

Fata nu voia să îl caute pe James. Ii văzuse expresia de pe chip când Grace coborâse din trăsura lui Charles, în curte. Dorul care se preschimbase atât de repede în teamă; felul în care își atinsese, pe negândite, brățara. James o ura pe Tatiana, știa prea bine asta, și pe bună dreptate. Dar James ar fi făcut orice ca să o protejeze, pentru a o scuti pe Grace de durere. Cordelia se întreba cum era să trăiești o astfel de iubire. In ciuda tristeții ei, fata simțea un soi de admirație pentru felul în care James o iubea pe Grace, cu tot sufletul lui. Asta nu însemna că și-ar fi dorit să dea buzna peste James și iubita lui. Dar Lucie o rugase, iar Cordelia nu vedea de ce ar fi refuzat-o. Tânăra a zâmbit stins.

— Nu cred că ar fî potrivit să te las singură aici cu un bărbat,

a zis ea. Pare scandalos.

Lucie a chicotit.

— Matthew nu este un bărbat. Ne pocneam cu lingurile de supă când eram mici.

Cordelia s-ar fi așteptat să îl audă pe Matthew râzând, în schimb, el și-a îndepărtat privirea, preocupat deodată de o pată de murdărie de pe mânecă. Oftând ușor, Cordelia a ciufulit părul lui Lucie și a ieșit pe coridor.

Fata încă nu cunoștea prea bine cotloanele Institutului. Simbolurile familiilor de vânători de umbre erau pretutindeni și, pe când Cordelia trecea prin dreptul lor, lampa-vrăjitoarei atingea forme de aripi și liniile curbate ale unor turnuri. Cordelia a dat peste câteva trepte de piatră și a început să coboare, tresărind surprinsă când a văzut-o pe Anna Lightwood ieșind de sub friza de marmură a unui înger, postat pe o colină verde. Dragonul Țării Galilor era pictat în fundal.

Anna purta pantaloni și o jachetă la modă, franțuzească. Ochii ei albaștri aveau exact culoarea ochilor lui Will, mai închiși decât ai lui Lucie; se potriveau cu nuanța vestei și cu capătul de lapislazuli al bastonului ei.

— L-ai văzut pe James? a întrebat-o Cordelia fără niciun fel de introducere.

— Nu, a răspuns Anna scurt. Mi-e teamă că habar nu am pe unde umblă.

Cordelia s-a încruntat, dar nu din cauza lui James, ci a expresiei pe care o afișa Arma.

— Anna? Ce s-a întâmplat?

Anna s-a uitat furioasă.

— Venisem să îl biciuiesc pe Charles, dar se pare că este în altă parte.

— Charles Fairchild? a repetat Cordelia sec. Cred că este acasă — a convocat o adunare la el acasă, cu toți membrii de rang înalt ai Enclavei. Poți merge să îl biciuiești acolo, dar întâlnirea ar deveni mai degrabă bizară.

— Membrii de rang înalt ai Enclavei?

Anna și-a dat ochii peste cap.

— Ei bine, nu este de mirare că nu am aflat nimic. Deci presupun că va trebui să aștept până să îl pot sparge ca pe buba puroioasă care este.

Anna a început să se plimbe încolo și încoace în spațiul îngust al casei scărilor.

— Charles! a zis ea. Al dracului să fie, totul trebuie să se învârtă în funcție de ambițiile lui...

Anna s-a întors pe călcâie, lovind cu bastonul într-o treaptă.

— A făcut un lucru absolut groaznic. Trebuie să merg la infirmerie. Ea nu ar trebui să fie singură. Trebuie să o văd.

— Pe cine? a întrebat Cordelia, uimită.

— Pe Ariadne, a răspuns Anna. Cordelia, mă însoțești la infirmerie?

Cordelia a privit-o, surprinsă. Anna cea calmă și elegantă; în acel moment, părul ei era ciufulit, iar fata era aprinsă la față. Arăta mai tânără ca de obicei.

— Bineînțeles, a zis Cordelia.

Din fericire, Anna știa cum să ajungă la infirmerie: nu au scos niciun cuvânt cât au urcat treptele, căzute, amândouă, pe gânduri. în infirmerie era mult mai multă liniște decât ultima dată când o vizitase Cordelia. Fata nu îi recunoștea pe majoritatea celor ce zăceau nemișcări și chinuiri de febră. In colțul opus al încăperii, fusese tras un paravan mare, care îl proteja pe pacientul de acolo: Cordelia presupunea că era vorba de Tatiana Blackthorn. Fata putea vedea siluetele Fraților Enoch și Jem profilate pe paravan, pe când se mișcau în jurul patului Tatianei.

Atenția Armei era concentrată asupra unui singur pacient. Ariadne Bridgestock zăcea tăcută pe un maldăr de perne albe. Ochii ei erau închiși, iar pielea de un cafeniu profund era palidă, întinsă peste venele ca niște crengi negre. Lângă patul ei se afla o măsuță pe care erau înșirate o rolă de bandaje și mai multe borcane cu poțiuni de diverse culori. Anna s-a strecurat printre paravanele care înconjurau patul lui Ariadne, iar Cordelia a intrat după ea, deși se simțea ușor jenată. Oare își băga nasul în ceva ce nu o privea? Dar Anna și-a ridicat privirea, ca și cum ar

fi vrut să se asigure că tânăra era acolo, înainte să îngenuncheze lângă patul lui Ariadne, așezându-și bastonul pe podea.

Umerii lăsați ai Annei o făceau să arate bizar de vulnerabilă. Una dintre mâini îi atârna moale într-o parte. Anna și-a întins cealaltă mână, mișcându-și ușor degetele peste așternuturile albe din pânză, până ce aproape că a atins capul lui Ariadne. Apoi s-a oprit în ultima clipă, degetele Armei s-au curbat și au picat moi lângă Ariadne, fără a o atinge. Anna a zis, pe un ton lent și echilibrat:

— Ariadne! Când te trezești — și ai să te trezești —, vreau să îți amintești ceva. Faptul că Charles Fairchild nu a vrut să se însoare cu tine nu a fost niciodată o măsură a valorii tale. Ci este măsura lipsei lui de valori pentru că a ales să rupă logodna într-un asemenea fel.

— A rupt logodna? a șoptit Cordelia.

Tânăra era șocată. Ruperea unei logodne era o problemă serioasă; un gest la care se recurgea, de obicei, doar când una dintre părți înfaptuia o infracțiune gravă sau era prinsă călcând strâmb. Era un gest îngrozitor din partea lui Charles să încalce promisiunea făcută lui Ariadne în timp ce fata era inconștientă. Oamenii ar fi putut presupune că aflase ceva compromițător despre Ariadne. Când se trezea, tânăra avea să aibă reputația distrusă. Arma nu i-a răspuns Cordeliei. Și-a ridicat doar capul și s-a uitat la chipul lui Ariadne, lung, ca și cum l-ar fi atins.

— Nu muri, te rog! a implorat-o ea, șoptit, ridicându-se în picioare.

Anna și-a recuperat bastonul și a ieșit cu pași mari din infirmerie, lăsând-o pe Cordelia singură și cuprinsă de uimire.

Lucie și-a așezat carnetul deoparte. Matthew desena cercuri în aer cu degetul arătător și se încrunta alene, de parcă ar fi fost un pașă ce-și cerceta supușii din priviri, nemulțumit de manierele lor proaste și de cât de puțin pregătiți erau de o

inspecție așa temeinică.

— Cum te simți, Luce? a întrebat el.

Matthew se mutase alături de ea pe divan.

— Spune-mi adevărul!

— Cum te simți *tu,* Matthew? a replicat Lucie. Spune adevărul!

— Nu eu sunt cel care a văzut fantoma lui Gast, a răspuns Matthew, rânjind. Sună ca un roman neterminat al lui Dickens, nu-i așa? *Fantoma lui Gast.*

— Nu eu sunt cea care a căzut de pe o frânghie pe care ar fi trebuit să o pot escalada cu ușurință, a răspuns Lucie încet.

Matthew a mijit ochii lui extraordinari, așa de închiși la culoare, că ar fi trebuit să stai foarte aproape de el ca să vezi că erau verzi. Iar Lucie îi stătuse aproape de multe ori. Ședeau și acum atât de aproape, că fata îi vedea linia subțire de păr blond de pe conturul maxilarului și umbrele de pe sub ochi.

— Asta-mi amintește că aș avea nevoie de o *iratze,* a zis Matthew, ridicându-și mâneca.

Pe antebrațul lui era o zgârietură lungă. Matthew a încercat să su- râdă cuceritor. Toate zâmbetele lui Matthew erau cuceritoare.

— Uite! a adăugat el, întinzând stela. Folosește-o pe a mea!

Lucie a întins mâna și, pentru o clipă, degetele lui s-au închis blând în jurul degetelor ei.

— Lucie! a zis el domol, iar Lucie aproape că a închis ochii, amintindu-și cum Matthew își așezase paltonul în jurul umerilor ei, pe stradă, căldura atingerii lui, mirosul lui vag de coniac și de frunze uscate.

Dar mai mult de coniac.

Lucie și-a coborât privirea spre mâinile lor împreunate; ale lui erau mai pline de cicatrici decât ale ei. S-a uitat la inelele de pe degetele lui. Matthew a început să îi întoarcă mâna într-a lui, de parcă ar fi vrut să îi depună un sărut în palmă.

— Ești vânător de umbre, Matthew, a zis ea. Ar trebui să fii

capabil să escaladezi un zid.

Matthew s-a sprijinit de spătarul scaunului.

— Și sunt capabil, a zis el. Cizmele mele noi sunt alunecoase.

— Nu a fost din cauza cizmelor, a spus Lucie. Erai beat. Ești și acum beat. Matthew, ești beat majoritatea timpului.

Tânărul a dat drumul mâinii lui Lucie de parcă l-ar fi lovit. în ochii lui se citea confuzia și o durere evidentă.

— Nu sunt...

— Ba da! Crezi că nu îmi pot da seama?

Buzele lui Matthew s-au contopit într-o dungă îngustă.

— Băutura mă face amuzant.

— Nu sunt deloc amuzată când te văd rănindu-te, a răspuns fata. Ești ca un frate pentru mine, Math...

Băiatul a tresărit.

— Chiar așa? Nimeni nu s-a mai plâns de ceea ce fac sau de dorința mea de a mă fortifica.

— Multora le este teamă să spună ceva, a zis Lucie. Alții, precum fratele și părinții mei, nu observă ceea ce nu vor să vadă. Dar eu văd și simt îngrijorată.

Buzele lui Matthew s-au încrețit.

— Ești îngrijorată din cauza mea? Sunt flatat.

— Sunt îngrijorată, a zis Lucie, că îmi vei ucide, cumva, fratele.

Matthew a rămas neclintit. Era atât de nemișcat, ca și cum ar fi fost împietrit de o gorgonă din vechile povești. Gorgona era un demon, așa îi spusese tatăl ei, deși pe vremea aceea nu existau vânători de umbre. In schimb, zeii și semizeii umblau pe pământ, și miracolele picau din ceruri ca frunzele dintr-un copac în miezul toamnei. Insă în lumea lor nu se întâmpla niciun miracol. Lucie ar fi putut la fel de bine să înfigă un cuțit în Matthew.

— Tu ești *parabatai-ul* lui, a zis Lucie, cu vocea ușor tremurătoare. EI are încredere în tine că o să îi aperi spatele în luptă, că îi vei fi scut și sabie, iar dacă tu nu ești în apele tale...

Matthew s-a ridicat, aproape răstumând scaunul. Ochii lui

erau întunecați de furie.

— Dacă mi-ar fi spus aceste lucruri oricine altcineva, Lucie...

— Atunci, ce?

Lucie s-a ridicat în picioare. Abia ajungea la umărul lui Matthew, dar l-a străfulgerat oricum cu privirea. Lucie dăduse întotdeauna ce avea mai bun în bătăliile cu lingurile de supă din copilărie.

— Ce-ai face?

Matthew a trântit ușa în urma lui, fără a mai da un răspuns.

In cele din urmă, James o dusese pe Grace în salon. Era liniște aici și nu era nimeni: focul ardea, iar el a ajutat-o pe fată să își tragă un scaun mai aproape de vatră, aplecându-se să îi scoată mănușile. Voia să îi sărute mâinile dezgolite — atât de vulnerabile, atât de familiare din

zilele și din nopțile lor din pădure —, dar s-a dat înapoi și a lăsat-o singură, să se încălzească lângă foc. Nu era o zi friguroasă, dar șocul putea face pe oricine să tremure. Lumina flăcărilor dansa pe tapetul stil William Morris și pe culorile profunde ale covoarelor Axminster, care acopereau podeaua din lemn. In cele din urmă, Grace s-a ridicat în picioare și am început să se plimbe prin fața focului. Fata își scosese ultimele agrafe din păr, iar acesta i se răsfira acum peste umeri ca o cascadă înghețată.

— Grace?

în acea clipă, în acea cameră, în care doar ticăitul ceasului rupea tăcerea, James ezita, așa cum nu avusese timp sau răgaz să o facă în infirmerie.

— îmi poți spune ce s-a întâmplat? Unde a avut loc atacul? Cum ai scăpat?

— Mama a fost atacată la vilă, a răspuns Grace, pe un toc sec. Nu știu cum s-a întâmplat. Am găsit-o inconștientă, la capătul scărilor. Rănile de pe umărul și brațul ei semănau cu cele lăsate de niște colți.

— îmi pare așa de rău!

— Nu este nevoie să spui asta! a zis Grace.

Fata începuse să umble iar de colo, colo.

— Sunt lucruri pe care nu le cunoști, James. Și sunt anumite lucruri pe care trebuie să le fac, acum, că ea este bolnavă. înainte să se trezească.

— Mă bucur că simți că își va reveni, a spus James, apropiindu-se de fată.

James nu era sigur că ar fi trebuit să încerce să o atingă, chiar dacă fata se oprise acum și își ridicase privirea spre el. Nu credea că o mai văzuse vreodată într-o asemenea stare.

— Este important să ne păstrăm speranța.

— Este o certitudine. Mama nu o să moară, a răspuns Grace. In toți acești ani, a supraviețuit alimentată de amărăciune, iar acea amărăciune o ține acum în viață. Ura ei este mai puternică decât moartea.

Grace a dat să mângâie obrajii băiatului. James a închis ochii, iar degetele ei i-au trasat conturul obrazului la fel de ușor ca atingerea unei aripi de libelulă.

— James! a zis ea. Oh, James! Deschide ochii! Lasă-mă să te privesc cât încă mă mai iubești!

James a deschis pe dată ochii.

— Te-am iubit ani la rândul. Te voi iubi mereu.

— Nu! a răspuns Grace, coborându-și mâna.

Pe chipul ei și în gesturi se citea oboseala.

— Mă vei urî în curând.

— Nu te-aș putea urî niciodată, a răspuns James.

— Mă căsătoresc, a zis ea.

Era un șoc atât de puternic, că abia se făcea simțit. *A făcut vreo greșeală.,* și-a zis James. £ste *derutată. O să rezolv eu.*

— Mă căsătoresc cu Charles, a continuat ea. Charles Fairchild. Am petrecut destul de mult timp împreună de când am sosit la Londra, deși știu că nu ai băgat de seamă.

James începea să își simtă pulsul bătând în ritmul pendulei.

— Este o nebunie, Grace! Mi-ai cerut să mă căsătoresc cu ține noaptea trecută.

— Iar tu ai refuzau Mi-ai spus-o foarte clar.

Grace a ridicat ușor din umeri.

— *Charles* a acceptat.

— *Charles* este logodit cu Ariadne Bridgestock.

— A rupt logodna. Charles l-a anunțat, în această dimineață, pe Inchizitorul Bridgestock că renunță. Ariadne nu l-a iubit pe Charles; ei nu îi va păsa dacă se căsătoresc sau nu.

— Serios? Ai întrebat-o? a zis James furios.

Grace a tresărit.

— Nimic din ce îmi spui nu are noimă, Grace. Ești în Londra de mai puțin de o săptămână..

Ochii fetei au licărit.

— Pot face foarte multe lucruri în mai puțin de o săptămână.

— Așa se pare. Inclusiv să îi faci rău lui Ariadne Bridgestock, care nu ți-a greșit cu nimic. Charles este un om rece. Are o inimă de gheață. Dar nu m-aș fi așteptat ca *tu* să iei parte la așa ceva.

Grace a roșit.

— Tu crezi că Ariadne este disperată? Este o fată frumoasă și bogată, iar Charles este gata să le spună tuturor că *ea* este cea care a rupt-o cu *el*

— In timp ce zace inconștientă?

— In mod clar, va spune că s-a întâmplat înainte ca ea să se îmbolnăvească, a răbufnit Grace.

— Și ce convenabil va fî dacă moare! a zis James, simțind durerea ca pe o flacără albă în spatele ochilor.

— Ți-am spus că mă vei urî, a replicat Grace.

Pe chipul ei se citea ceva aproape sălbatic.

— Iți spun, ea nu îl vrea pe Charles, iar dacă moate, da, va avea nevoie de el încă și mai puțin decât are acum!

Grace s-a oprit, răsuflând greu.

— Nu poți înțelege! Sunt mai disperată decât ar putea fi vreodată Ariadne.

— Nu pot înțelege ceea ce nu vrei să îmi spui, a zis James

încet. Dacă ești disperată, dă-mi voie să te ajut...

— Ți-am *oferit* ocazia de a mă ajuta, a zis ea. Ți-am cerut să mă iei de soție, dar nu ai acceptat. Tot ce ai tu aici este mai important pentru tine decât sunt eu.

— Nu este adevărat...

Grace a râs aspru.

— Ca să mă iubești pe mine, James, înseamnă că trebuie să mă iubești mai presus de orice. Noi vom fi întotdeauna ținta mamei mele, dacă ne căsătorim — și apoi copiii noștri vor fi obiectul urii ei —, și cum ai putea tu prețui așa ceva? Știu deja că nu o poți face. Cererea mea de noaptea trecută a fost doar un test. Am vrut să văd dacă mă iubești suficient. Suficient cât să faci orice pentru a mă proteja. Dar testul a eșuat.

— Și Charles te iubește așa cum vrei?

Vocea lui James era pierită.

— Abia îl cunoști.

— Nu contează. Charles are putere. Va fi Consul. Nu este nevoie să mă iubească.

Grace s-a întors spre James.

— Trebuie să fac asta acum, înainte ca mama să se trezească. Ea ar interzice căsătoria. Dar dacă atunci când se trezește, faptul este deja

împlinit, nu va îndrăzni să se ridice împotriva Conclavului și a Consulului. Nu înțelegi? Relația noastră este imposibilă, James.

— Este imposibilă doar pentru că vrei tu să fie, a zis James.

Grace și-a tras șalul în jurul umerilor, ca și cum i-ar fi fost frig.

— Nu mă iubești suficient, a zis ea. Ai să-ți dai seama în curând și îmi vei recunoscător că am făcut asta.

Grace a întins mâna.

— Dă-mi, te rog, brățara înapoi!

Cererea fetei era ca o lovitură de bici. Lent, James a întins mâna spre încuietoarea brățării de argint. Stătuse pe încheietura mâinii lui atâta timp, că, atunci când a scos-o, a văzut o dungă de

piele mai deschisă la culoare, destul de asemănătoare palorii lăsate în urmă de o verighetă.

— Grace! a zis el, întinzându-i obiectul. Nu trebuie să faci asta!

Grace a luat brățara. încheietura lui James părea bizar de vulnerabilă.

— Nu am trăit decât un vis de copii, a zis ea. Iar el va dispărea ca zăpada la venirea verii. Vei uita.

James se simțea ca și cum craniul i se spărgea în mii de bucăți; abia mai putea respira. Și-a auzit vocea ca venind de foarte departe.

— Sunt un Herondale. Noi iubim o singură dată.

— Este doar o poveste.

— Nu ai aflat? a răspuns James amar. Toate poveștile sunt adevărate.

James a deschis ușa, dorind cu disperare să se îndepărteze de Grace. Pe când alerga pe coridor, fețele străinilor erau doar niște pete în ochii lui; și-a auzit propriul nume strigat, apoi s-a trezit gonind pe scări și spre ușa de la intrare, smulgându-și haina din cuier. Deasupra lui, cerul era plumburiu, iar umbrele se adunaseră ca o pâclă în curte, odihnin- du-se printre crengile copacilor ca niște corbi.

— Jamie...

Matthew a apărut din întuneric. Părul îi strălucea în pragul ușii, dincolo de care era beznă. Părea îngrijorat.

— Jamie, ce s-a întâmplat?

— Grace se mărită cu Charles, a zis James. Dă-mi pace, Math! Vreau să fiu singur!

înainte ca Matthew să mai poată spune vreun cuvânt, James a deschis ușa și a zbughit-o afară, dispărând pe sub arcada ce marca

intrarea în Institut. Cuvintele de deasupra lor luceau în lumina fadă a apusului. *Suntem praf și umbre.*

Matthew a tras o înjurătură, încercând cu disperare să își încheie nasturii hainei. James dispăruse în umbrele din afara Institutului neînarmat, dar Matthew era sigur că îl putea prinde din urmă. Știa foarte bine în ce locuri îi plăcea lui James să umble, așa cum și James le cunoștea pe ale lui: toate acele locuri în care James ar fi mers ca să își consume supărarea.

Degetele lui tremurau însă prea tare pentru a-și încheia corect nasturii. A înjurat iar și a întins mâna după butelca din vestă. Doar o gură, ca să îi calmeze tremurul mâinilor și să îl întremeze...

— Era James... Se simțea bine? s-a auzit o voce în spatele lui Matthew.

Băiatul s-a întors, lăsându-și mâna să cadă pe lângă trup. Grace se afla la baza treptelor. Avea un șal gri, ca pânza unui păianjen, înfășurat în jurul umerilor ei mici. Știa că mulți o considerau uluitor de frumoasă, însă, pentru el, nu era decât umbra unei umbre, fără culoare și viață.

— Bineînțeles că nu se simțea bine, a zis Matthew. Și nici eu nu mă simt. Te măriti cu Charles si niciunul dintre noi nu îsi dorește asta, f > > »

Grace și-a strâns șalul și mai bine în jurul umerilor.

— Nu înțelegeți! Cu toții facem ceea ce este necesar. Fac ceea ce sunt obligată să fac.

— James te iubește sincer, de când era copil, a zis Matthew. Și acum îi frângi inima? Și pentru ce? Charles nu va simți niciodată pentru tine nici jumătate din cât simte James.

— Sentimente! a pufnit ea dezgustată. Asta cred bărbații că vor toate femeile, nu? Milă, emoții, prostii. Nu am simțit niciodată afecțiune pentru ceva sau pentru cineva în viața mea...

— Chiar nu ai simțit nimic pentru nimeni? a întrebat Matthew, pe jumătate cu ură, pe jumătate curios.

Grace a rămas tăcută o vreme.

— Pentru fratele meu, a zis ea, în final, surâzând ciudat. Dar el nu mai trăiește.

— Deci nu ai ținut niciodată la James, a conchis el, înțelegând. Te-a dezamăgit James în vreun fel? Sau te săturaseși de el încă dinainte de a sosi la Londra? Tot timpul petrecut cu Charles, toate drumurile cu trăsura, toate șușotelile prin cotloane — Doamne, ai plănuit toate astea ca pe o campanie militară, nu-i așa? Dacă pică primul regiment, trebuie să ai rezervele întotdeauna pregătite.

Matthew a râs amar.

— Mi-am zis că sunt un nerod să cred că îl înșeli pe James. Nu mi-am imaginat nici jumătate din ce ai fi în stare.

Grace părea mai palidă decât de obicei.

— Nu ar fi înțelept din partea ta să împrăștii asemenea zvonuri. Uită, Matthew!

— Nu pot!

Matthew a început să își încheie iar haina. In mod ciudat, mâinile lui nu mai tremurau, ca și cum furia îi calmase nervii.

— Charles este un ticălos, dar nici măcar el nu merită...

— Matthew! a zis Grace, apropiindu-se și așezându-și mâna pe cotul lui.

Matthew s-a oprit surprins, uitându-se la fața ei întoarsă spre el. Vedea acum că forma chipului fetei era într-adevăr frumoasă, aproape perfectă, ca a unei păpuși. Grace și-a purtat mâna de-a lungul mânecii lui. Matthew își spunea să se retragă din calea ei, însă picioarele păreau să fi prins rădăcini în podea. Se simțea ca și cum ar fi fost atras de ea, deși o ura în același timp.

— Simți ceva pentru mine acum, nu-i așa? a zis Grace. Sărută-mă! Iți poruncesc!

Ca într-un vis, Matthew s-a întins spre fată. A cuprins cu mâinile talia subțire a lui Grace. Și-a lipit gura flămândă de buzele ei și a sărutat-o iar și iar. Gura ei avea gust de ceai dulce și de uitare. Matthew nu simțea nimic, nici dor, nici dorință, ci doar o nevoie disperată. Matthew i-a sărutat gura și obrajii, iar Grace s-a întors în brațele lui, ținându-i încă încheietura între degete, lipită de trupul lui...

Apoi Grace a făcut un pas înapoi, eliberându-1. Matthew se simțea de parcă s-ar fi trezit dintr-un vis. A tresăltat scuturat de groază,

îndepărtându-se de Grace. In privirea fetei nu era nimic timid, nimic din fata care își ținuse privirea în pământ la bal. Culoarea ochilor ei era acum oțelie.

— Tu..., a început Matthew să zică, întrerupându-se.

Nu putea continua să spună ceea ce gândea: *Tu m~aifăcut să te sărut.* Era ridicol, o negare bizară a responsabilității pentru un act încă și mai bizar.

Când Grace a vorbit, în vocea ei nu se citea pic de emoție. Buzele îi erau încă roșii, acolo unde o sărutase Matthew. Băiatul simțea că i se face rău.

— Dacă te pui în calea mea după asta, dacă faci ceva să împiedici căsătoria mea cu Charles, am să-i spun lui James că m-ai sărutat. Și am să-i spun și fratelui tău.

— De parcă ei nu ar ști deja ce om groaznic sunt, a zis el, afișând mai multă bravură decât simțea cu adevărat.

— Oh, Matthew!

Vocea lui Grace era glacială pe când fata i-a întors spatele.

— Habar nu ai cum sunt cu adevărat oamenii groaznici.

BLUE RUIN

De la Turn la Kew douăzeci de poduri au vrut
Să afle numai ceea ce Râul a știut,
Căci ele tinere erau, iar Tamisa, bătrână,
Asta~i povestea pe care Râul a vrut s-o spună.

Rudyard Kipling, „Povestea râului”

JAMES ȘEDEA PE MARGINEA UNUI BASTION DE PIATRĂ, PE PODUL Blackfriars, legănându-și picioarele deasupra marginii. Apa de culoarea jadului întunecat a Tamisei curgea pe sub el. Bărcuțe cu vâsle și șlepuri avansau lent, alături de bărci, distingându-se prin pânzele lor caracteristice, maro-roșietice, ca niște pete de sânge pe cerul îngreunat de nori. La bordul lor, bărbați cu băști plate strigau unii la alții, scăldați de stropii râului.

La nord, domul catedralei St. Paul lucea, profilându-se pe fundalul unor nori de furtună; pe cealaltă parte a râului, centrala electrică Bankside pufăia fum negru spre cer. Loviturile ritmice ale valurilor pe pilonii din granit ai podului erau un sunet la fel de cunoscut lui James, cum ar fi fost un cântec de leagăn. Blackfriars era un loc special pentru familia lui: figura în multe dintre poveștile părinților lui. De obicei, James descoperea că se relaxa acolo. Râul se rostogolea indiferent de agitația din viața oamenilor care îi traversau podul sau care îi treceau apele. Aceștia nu lăsau nicio urmă reală în undele sale, așa cum nici necazurile lor nu lăsau o urmă adevărată asupra timpului.

De data aceasta, locul nu îl mai mângâia pe James. Se simțea fată aer. Durerea pe care o trăia era cumplita, ca și cum coastele i-ar fi fost străpunse cu niște vergele ascuțite, din oțel, care îi opriseră inima.

— James?

Băiatul și-a ridicat privirea. Matthew pășea spre el. Avea paltonul desfăcut. Nu purta pălărie, iar părul lui blond se încurca în briza mării, încărcată de mirosul cărbunelui și al sării.

— Te-am căutat în tot orașul, a zis Matthew, săltând pe bastionul de piatră, lângă James.

James și-a mușcat limba și nu i-a spus să aibă grijă. Era o distanță mare până la râul de dedesubt, dar mâinile lui Matthew erau stabile pe când s-a sprijinit în ele.

— Spune-mi ce s-a întâmplat!

James nu putea explica — nici sentimentul că se îneca, nici amețeala care îl cuprinsese. își amintea cum tatăl lui îi spusese că dragostea însemna durere, însă ce simțea el era mai presus de atât. Se simțea de parcă i-ar fi fost luat aerul, iar acum se îneca în el, în timp ce încerca să tragă suficient în plămâni. James nu își găsea cuvintele. Nu a putut decât să se aplece și să își așeze capul pe umărul lui Matthew.

— Jamie, Jamie! a zis Matthew, apăsându-și mâna între omoplații lui James. Nu face asta!

James și-a ținut fața lipită de haina din tweed. Mirosea a coniac și a apă de colonie Penhaligon’s, pe care Matthew o șutea de la Charles. James știa că trupul lui era înclinat într-un mod bizar, strângând cu mâna partea din fața a cămășii lui Matthew și cu fața îndesată în umărul lui. Prezența *parabatai-ului* său era însă mângâietoare — un gen de mângâiere pe care nu l-ar mai fi regăsit nicăieri, nici la mama sau la sora lui, nici la tatăl său sau în vreo iubită. Alinarea lui Matthew mergea dincolo de toate acestea. Oamenii erau obișnuiți să nu îl ia în serios pe Matthew — din cauza hainelor lui, din cauza trăsnăilor lui, din cauza felului în care trata totul ca pe o glumă. Ei presupuneau că nu era de bază, că puteau renunța cu ușurință

la el atunci când lucrurile deveneau dificile. Insă Matthew nu era deloc așa. Acum, îl susținea pe James, așa cum o făcuse mereu — și facea situația să pară mai ușor de suportat, așa cum făcuse mereu.

— Presupun că sunt o grămadă de chestii inutile pe care ți le-aș putea turna acum, a zis el încet, pe când James se retrăgea. Că este mai bine că s-a întâmplat acum și că e grozav să fi iubit și pierdut, decât să nu fi iubit niciodată și așa mai departe. Dar sunt niște tâmpenii, nu-i așa?

— Cel mai probabil, a încuviințat James.

James era conștient de faptul că mâinile lui tremurau într-un fel care îi amintea de ceva. Nu își amintea foarte bine despre ce era vorba, îi era greu să se concentreze, iar ideile i se împrăștiau ca niște șoareci fugăriți de o pisică.

— Mi-am imaginat viața într-un fel anume. Acum se pare că va fi complet altfel.

Matthew a făcut o strâmbătură pe care părinții o găseau tot timpul adorabilă. James gândea că seamănă cu Oscar.

— Crede-mă! a zis el. Știu cum este!

James era ușor surprins să audă una ca asta. II surprinsese pe Matthew în situații compromițătoare cu fete și cu băieți, dar nu crezuse că inima îi fusese vreodată furată de cineva.

Mai era și Lucie, bineînțeles, dar James bănuia că Matthew nici măcar pentru ea nu mai nutrea altceva decât o simpatie care începuse în copilărie. James simțea că undeva, pe drum, Matthew își pierduse credința în majoritatea lucrurilor. I-ar fi fost ușor să își păstreze credința în Lucie, dar credința în sine nu era iubire.

James a băgat mâna în haina lui Matthew. Acesta din urmă a mormăit, dar nu i-a tras una pe când îi desfăcea buzunarul interior al paltonului pentru a scoate butelca din argint a *parabatai-ului* său.

— Ești sigur? a întrebat Matthew. Ultima dată când ai avut inima frântă ai încercat să împuști un candelabra cu o armă mundană și aproape că te-ai înecat în Serpetine.

— Nu *încercam* să mă înec, a precizat James. In plus, Magnus Bane m-a salvat atunci.

— Nu-mi aduce aminte! a zis Matthew, pe când James desfăcea butelca. Știi cât mă înfurie chestia asta. Magnus Bane este idolul meu. Ai avut șansa să îl întâlnești, iar tu ne-ai făcut pe toți de râs.

— Sunt destul de sigur că nu am vorbit despre voi, a zis James, dând sticla peste cap.

James s-a înecat. Era Blue Ruin, cel mai ieftin și mai aspru tip de gin. Lichidul s-a scurs în stomacul lui James ca un fulger. Băiatul a tușit și i-a împins sticla lui Matthew.

— Este chiar mai rău, a zis Matthew. Oare dintele de șarpe înțeapă mai rău[XIV] decât un *parabatai* nerecunoscător?

— Sunt destul de sigur că nu ai dat citatul original din Shakespeare, a observat James. A fost bine că Bane era acolo, a adăugat el. Eram într-o stare proastă. Abia îmi aduc aminte. Știu că a fost din cauza lui Grace — îmi scrisese, spunându-mi că ar trebui să rupem legătura. Nu am putut înțelege atunci. Am vrut să beau, să uit...

James și-a curmat vorba, clătinând din cap.

— A doua zi, ea mi-a scris iar, să își ceară iertare. Zicea că îi fusese doar teamă. Acum mă întreb dacă nu ar fi fost mai bine ca lucrurile să se fi terminat atunci.

— Nu alegem când anume, în decursul vieții noastre, simțim durerea, a zis Matthew. Vine când vrea ea și încercăm să ne amintim, chiar și atunci când nu ne putem imagina o zi în care vom scăpa din ghearele ei, că dispare. Toată nefericirea pălește. Umanitatea este atrasă de lumină, nu de întuneric.

Cerul era năpădit de fumul negru al Londrei. Matthew era o

XIV Aluzie la replica *How sharper than a serpent’s tooth it is/ To have a thankless child!* („Mai rău decât dintele unui șarpe/ înțeapă un copil ingrat!) din piesa *Regele Lear,* de William Shakespeare, trad, din limba engleză de Adolf Stern (n.tr.).

pată palidă pe fundalul cerului întunecat de nori de ploaie; materialul deschis al hainei lui strălucea, la fel ca și părul său blond.

— Math, a zis James. Știu că tu nu ai plăcut-o niciodată pe Grace. Matthew a oftat.

— Nu contează ce cred eu despre ea. Nu a contat niciodată.

— Tu ai știut că nu mă iubește, a zis James.

Băiatul se simțea încă amețit.

— Nu! M-am temut de asta. Nu este același lucru. Nici pe atunci nu aș fi putut ghici ce avea de gând. Simt că Charles nu o va face niciodată fericită.

— Azi-noapte, mi-a cerut să mă căsătoresc cu ea — să fugim împreună și să ne căsătorim în secret, i-a mărturisit James. Am refuzat. Azi, mi-a zis că a fost un test. A fost ca și cum ea decisese deja că iubirea noastră este distrusă și a încercat doar să îmi demonstreze.

James a inspirat, tremurând.

— Dar nu îmi imaginez cum aș putea să o iubesc mai mult decât am facut-o, decât o fac...

Degetele lui Matthew era albe pe sticlă. După ceva timp, a reușit să îngaime ceva:

— Nu te poți tortura așa! a spus el. Dacă nu ar fi existat acel test, ar fî urmat un altul. Aici nu este vorba de iubire, ci de ambiție. Ea vrea să fie soția Consulului. Iubirea nu are nimic de-a face cu planul ăsta.

James încerca să se concentreze la chipul lui Matthew. Nu îi era atât de ușor pe cât ar fî trebuit să fie. In spatele pleoapelor lui dansau luminițe atunci când închidea ochii, iar mâinile încă îi tremurau. Sigur nu avea cum să fie de la o singură înghițitură de gin. James știa că nu se îmbătase, dar simțea totuși un soi de detașare. Ca și cum nimic nu ar mai fî contat.

— Matthew, spune-mi! Spune-mi numele umbrei care atârna mereu deasupra capului tău. Pot deveni și eu o umbră. Pot să mă lupt cu ea pentru tine.

Matthew a strâns din ochi, ca și cum îl durea ceva.

— Oh, Jamie! a oftat el. Și dacă ți-aș spune că nu există nicio

umbră?

— Nu te-aș crede, a răspuns James. Știu ce simt în inima mea.

— James! a zis Matthew. începi să aluneci de pe pod.

— Bun, a replicat James, închizând ochii. Poate o să reușesc să dorm la noapte.

Matthew a sărit tocmai la timp pentru a-1 prinde pe James, pe când acesta se înclina pe spate.

James a îngenuncheat pe acoperișul Institutului. Știa că visa. Totuși, i se părea imposibil să nu fie aievea ceea ce i se întâmpla: putea vedea Londra, întinsă sub el limpede,

ca o pictură, îi vedea străzile și aleile, și bulevardele, vedea stelele atârnate sus de tot deasupra orașului, palide ca dinții albi, perlați, ai unei păpuși pentru copii. Se vedea pe sine, ca de la depărtare, își vedea părul negru și aripile încă și mai negre ce se înălțau de pe umerii lui.

S-a văzut luptându-se cu greutatea aripilor sale. Erau rupte și întunecate, cu straturi de pene negre și cenușii. Apoi și-a dat seama că nu erau ale lui: un monstru îngenunchea pe spatele lui, o creatură a cărei față era ascunsă. O ființă cocoșată, strâmbă, îmbrăcată în zdrențe cenușii, iar ghearele ei îi erau înfipte adânc în came.

fames a simțit durerea. Il ardea ca o văpaie, străpungându-i pielea; s-a ridicat în picioare, zvârcolindu-se ca și cum ar fi putut să-și arunce creatura de pe umeri. In jurul lui s-a aprins o lumină puternică — o lumină de un auriu palid, aceeași lumină pe care o văzuse trecând din lumea umbrelor în sera din Chiswick.

Lumina Cortanei.

fames a văzut-o pe fată acolo, cu sabia în mână, qi părul ei ca focul. Fata a tăiat creatura de pe spatele lui, iar o durere incandescentă i-a străfulgerat trupul. Cortana s-a înfipt și mai adânc în corpul ființei. Monstrul s-a prăbușit și s-a rostogolit pe panta abruptă a acoperișului.

Cămașa lui fames era făcutăferfeniță și îmbibată de sânge. Simțea sângele lune- cându-i între omoplați. Cordelia a alergat spre el. I-a șoptit numele: James, James, *ca și cum nimeni nu l-ar fi mai pronunțat vreodată.*

In jurul lor, cerul s-a umplut de scânteieri. Acum nu o mai vedea pe Cordelia. Luminile se preschimbau în forme și modele — fames le mai văzuse: erau mâzgălelile de pe hârtia găsită în apartamentul lui Cast. Mintea lui James știa ce erau. A strigat-o pe Cordelia, dar fata a dispărut, ca și visul care știa că fusese.

Când James s-a trezit a doua zi de dimineață, era întins în propriul pat. Era îmbrăcat, deși cineva îi scosese sacoul și pantofii și le aranjase pe un scaun. In apropiere, așezat pe un fotoliu englezesc, moțăia Matthew, cu obrazul proptit în palmă. Băiatul arăta întotdeauna ușor diferit atunci când dormea. Mișcarea continuă în care se găsea treaz distrăgea atât de mult atenția celorlalți, încât atunci când dormea, devenea una dintre acele picturi pe care le iubea: poate un Frederic Leighton[XV]. Acesta era faimos pentru tablourile lui înfățișând copii în

ipostaze inocente, iar când Matthew era dus în lumea viselor, arăta de parcă durerea nu l-ar fi atins niciodată.

Ca și cum ar fi știut că e privit, Matthew s-a mișcat ușor și s-a ridicat în capul oaselor, concentrându-se la James.

— Te-ai trezit

Matthew a dat să zâmbească.

— Cum îți e capul? Sună ca un clopot?

James s-a ridicat ușor în capul oaselor. Se trezise de multe ori alături de *parabatai~ul* său, care se plângea de migrene infernale sau de durere și nefericire, precum și de nevoia de a înghiți un pahar cu ouă crude și piper înainte de a putea înfrunta o nouă zi. Dar James nu simțea nimic asemănător. Nu îl durea nimic.

XV Frederic Leighton, primul baron de Leighton (1830—1896), cunoscut și ca Sir Frederic Leighton, pictor, sculptor și desenator britanic (n. red.).

— Nu, dar... cum arăt?

— Ca o stafie, a răspuns Matthew vesel. Ca și cum ai văzut fantoma lui bătrânei Mol, iar părul îți este încă ridicat în vârful capului.

James și-a coborât privirea spre propriile mâini. încheietura lui acum goală i se părea încă bizară, iar absența brățării rânjea ca o rană deschisă. Dar James nu simțea nicio durere, nici a trupului, nici a sufletului.

— Pe de altă parte, a zis Matthew, cu ochii sclipindu-i diabolic, nu pot spune că părinții tăi au fost prea fericiți când te-am cărat acasă noaptea trecută.

James a sărit din pat. Hainele lui erau mototolite, de parcă ar fi dormit sub un pod.

— M-ai cărat? Părinții mei erau aici?

— Se întorseseră de la întâlnirea cu fratele meu, a zis Matthew, care a fost, din câte de pare, extrem de plictisitoare. Le-aș fi putut spune și eu asta.

— MATTHEW! a zis James.

Tânărul și-a ridicat mâinile inocent.

— Nu le-am spus nimic, însă, din câte se pare, Charles a anunțat logodna cu Grace la întâlnire, așa că au dedus că încercai să îți îneci amarul pe undeva. Le-am explicat că nu ai luat decât o înghițitură de gin și te-au categorisit drept papă-lapte.

— Doamne, Dumnezeule!

James s-a clătinat până la baie. Din fericire, în carafa era apă, iar în apropiere se afla o bucată de săpun cu ulei de santal. James s-a spălat în grabă și și-a clătit părul. Simțindu-se mai puțin dezgustător, și-a pus haine curate și s-a întors în dormitor, acolo unde Matthew se așezase acum la picioarele patului său, cu picioarele încrucișate. Băiatul i-a întins lui James o cană cu ceai, fără a scoate vreo vorbă — exact cum îi plăcea: tare, îndulcit cu zahăr și fără lapte.

— Pe ăsta de unde l-ai scos? s-a minunat James cu voce tare, acceptând cana.

Matthew a sărit în picioare.

— Vino! a zis el. A fost pusă masa în salonul pentru micul dejun. Să gustăm ouăle delicioase pregătite de Bridget și îți voi explica totul!

James s-a uitat bănuitor la *parabatai-ul* lui. Ouăle pregătite de Bridget deveniseră faimoase pentru cât de rele erau.

— Ce să îmi explici?

Matthew i-a făcut semn să tacă. Dându-și ochii peste cap, James și-a pus pantofii și l-a urmat pe Matthew pe coridoarele șerpuitoare, spre salonul pentru micul dejun, unde mâncarea era încă la dispoziția lor.

Pe masă se aflau un samovar cu cafea de acum rece, farfurii cu cotlete de vită și, mâncarea cea mai urâtă de James, *kedgeree*[XVI]. James s-a așezat la masă și și-a luat pâine prăjită și ciuperci. Mintea lui era surprinzător de limpede, ca și cum ar fi ieșit dintr-un soi de ceață ciudată. Chiar și pâinea și ciupercile aveau un alt gust.

James s-a încruntat.

— S-a întâmplat ceva, a zis el, dându-și seama câtă liniște era în jur.

In Institut se auzea doar ticăitul ceasurilor. Holurile erau pustii. James s-a ridicat și a mers la fereastra care dădea în curte. Afară nu se vedea nicio trăsură. Băiatul a strâns tare între degete pervazul.

— Matthew, a mai...

— Nu! a sărit Matthew iute. Nu, Jamie, nu a mai murit nimeni. Enclava a decis să îi mute pe răniți în Orașul Tăcut. Erau prea bolnavi ca să fie transportați prin Portal, așa că părinții tăi au decis să ajute

cu transportul, la fel ca și părinții lui Christopher. Chiar și Charles a împrumutat trăsura familiei.

— Și Grace? a întrebat James.

Numele ei i se rostogolea ciudat pe limbă, ca și cum ar fi căpătat o altă rezonanță. James și-a amintit durerea groaznică

XVI Mâncare pe bază de orez și heringi (n. tr.).

pe care o simțise cu o zi înainte și care îl aruncase în beznă, sentimentul că pieptul îi fusese spintecat, iar oasele îi fuseseră făcute așchii. Acum, durerea dispăruse. James își amintea agonia, dar doar mental, nu fizic. Sigur chinul avea să se întoarcă, se gândea el. Era indicat să înceapă pregătirile cât mai avea timp.

— Cei din familia Pounceby au primit-o la ei, a zis Matthew. Stau în Highgate, aproape de intrarea în Orașul Tăcut. Așa își va putea vizita mama.

Matthew a făcut o pauză.

— Va fi în regulă, James.

— Da, presupun că va fi, a zis James. Și Lucie? Ea știe ce s-a întâmplat?

Matthew părea surprins.

— Da, dar... ai auzit ce am spus despre Grace?

înainte ca James să poată răspunde, Lucie a intrat în salon. Fata purta hainele de antrenament — o tunică din material moale, cu o curea în talie, pe deasupra unor pantaloni strânși pe picior și cizme — și ducea cu ea un teanc de scrisori. Pesemne că tocmai sosise poșta. Fata a așezat plicurile pe tava pentru corespondență și s-a îndreptat spre James, privindu-1 îngrijorată.

— Jamie! Oh, slavă cerului! Mama mi-a dat vestea despre Charles și Grace, dar am ținut-o pentru mine. Te simți bine? Ai sufletul golit?

— Crudul Prinț James se simte bine, mulțumesc, a zis el.

In mod ciudat, a observat James, Matthew se strecurase în spatele lui Lucie și căuta prin corespondență.

— Tu unde ai fost, Luce?

— In sala de antrenamente, cu Cordelia, a zis ea. Alastair a plecat cu Charles să ajute cu transportul câtorva bolnavi, iar ea a rămas cu mine. Ne-am gândit că ar fi bine să fim ceva mai pregătite, știi, în cazul în care mai ai vreun rendez-vous secret care se termină cu atacul unui demon.

— Nu cred că este probabil, a zis James.

Matthew îl privea din nou ciudat.

— James, a zis Lucie pe un ton grav. Nu este nevoie să te prefaci curajos, ca lordul Wingrave atunci când i-a fost refuzată cererea în căsătorie.

James se întreba dacă lordul Wingrave era o persoană pe care fi trebuit să o cunoască.

— Cine mai e și ăla?

— Este un personaj din *Frumoasa Cordelia,* a zis Lucie. Aș putea jura că v-am citit partea aceea Crăciunul trecut *Papa a.* fost impresionat.

Matthew s-a întors, cu mâinile la spate.

— Ah, Lucie! a zis el un pic prea tare. Văd că te-ai antrenat ca o mare războinică a Angliei. Ca Boadicea, care i-a înfrânt pe romani. Ia loc! Dă-mi voi să îți pregătesc un sandvici cu miere!

Lucie a părut că ezită, apoi a ridicat din umeri și a acceptat.

— Ești nebun de legat, Matthew! a zis ea. Dar ador sandviciurile cu miere.

Fata s-a lăsat moale pe un scaun și s-a întins după ceainic.

— Presupun că Charles și Grace nu și-au anunțat încă în mod oficial logodna, dar ar fi neobrăzare curată din partea lor să o facă, din moment ce Ariadne este atât de bolnavă! Mă mir că Inchizitorul nu a încercat să îl aresteze pe Charles.

Pe când Matthew traversa camera ca să ia vasul cu miere de pe bufet, acesta a așezat ceva plat, de hârtie, în palma lui James.

— Știu că îi este adresată lui Lucie, a zis el în șoaptă. Dar scrisoarea este, de fapt, pentru Cordelia. Du-i-o!

Nu se făcea să pui întrebări când *parabatai-ui* tău îți cerea o favoare.

— Se pare că am uitat să îmi pun șosetele, a anunțat James.

Lucie se holba la el de parcă băiatul și-ar fi pierdut o doagă. James s-a îndreptat spre ușă, încercând să o împiedice pe Lucie să îi vadă

— Mă întorc imediat.

James a urcat treptele spre etajele superioare sărind câte două trepte odată. Se simțea mai ușor decât fusese de luni bune, de parcă i s-ar fi luat de pe umeri o povară pe care nici nu știa că o poartă. Pe când se

apropia de culoarul de la etajul al treilea, James a cercetat obiectul pe care i-1 dăduse Matthew: era o epistolă adresată lui Lucie Herondale și scrisă, fără nicio îndoială, de mâna Consulului.

Ușa sălii de antrenamente era deschisă. încăperea era mare și fusese lărgită cu câțiva ani în urmă, atunci când o uniseră cu restul podului. Podeaua era din lemn lustruit, acoperită de tatami, iar de grinzile de deasupra atârnau sfori flexibile. Pietre de lampa-vrăjitoarei străluceau pretutindeni, razele înecate în umbre răsfîrându-se delicat prin ferestre.

Cordelia se afla în capătul din nord al încăperii, în fața unei oglinzi argintate, uriașe, iar Cortana lumina aurie în mâna ei. Fata purta haine pentru antrenament, pe care trebuie să le fi împrumutat de la Lucie: îi veneau strâmte și scurte; fetei i se vedeau gleznele sub manșetele pantalonilor.

Cordelia s-a întors, mișcându-se împreună cu sabia, ca și cum ar dansat împreună. Pielea ei ușor cafenie radia în lampa-vrăjitoarei și lucea de transpirație în dreptul claviculei și pe gât. Părul i se desfăcuse din agrafe și i se revărsa pe spate ca o un șuvoi de frunze tomnatice, împreună, ea și Cortana erau un poem scris cu foc și sânge. Pesemne că James făcuse un zgomot, căci fata s-a întors să îl privească cu ochii mari. Pieptul îi sălta, respirând iute. James s-a cutremurat. Ceva ca o amintire — Cordelia, întinsă lângă el, părul ei moale pe gâtul lui, căldura șoldului ei lipit de al lui.

James a încercat să își alunge gândul; așa ceva nu se întâmplase niciodată în viața lui. Era poate un fragment din visul avut în timpul nopții?

Tânărul a scos scrisoarea din buzunar și i-a întins-o.

— Daisy! a zis el. Am ceva pentru tine.

Anii de antrenament o obișnuiseră pe Cordelia cu exercițiile de una singură. Tatăl ei îi spusese că un partener de instrucție era necesar pentru a învăța anumite aspecte ale luptei cu spada — cum puteai învăța să întorci sabia într-un cotlon, de exemplu,

dacă nu aveai o sabie de care să o lovești pe a ta? Alastair îi replicase că antrenamentul vânătorilor de umbre era cumva unic: până la urmă, arareori te luptai cu

un oponent care mânuia o sabie și mai des cu vreun soi de monstru diform. Cordelia chicotise, iar Elias își dăduse ochii peste cap și renunțase. Până la urmă, se mutau așa de des din cauza sănătății lui Elias, încât nici Cordelia, nici Alastair nu avuseseră parteneri de antrenament stabili; se aveau unul pe celălalt, însă nu se potriveau din cauza înălțimii și a greutății. Așa că, atunci când Lucie plecase să își ia o ceașcă de ceai, Cordelia își reluase vechile ei exerciții de picioare — se întindea în față, ținând-o pe Cortana, exersând de atât de multe ori, până când mișcările îi deveneau firești ca mersul pe scări. Fata a ridicat sabia, s-a întors, apoi s-a întins pe un picior și aproape că și-a pierdut echilibrul, surprinsă să îl vadă pe James pășind în sală. L-a fixat cu privirea pentru o clipă, prinsă cu garda jos. Ceva părea diferit la James. Hainele erau cele obișnuite — un sacou ușor de dimineață, pantaloni gri —, iar părul îi era la fel de negru și încâlcit ca întotdeauna. Sub ochii lui se vedeau ușoare cearcăne, ceea ce nu era deloc surprinzător pentru cineva care mersese târziu la culcare.

Cordelia a strecurat-o pe Cortana în teacă pe când James îi oferea o scrisoare pe care a scos-o din buzunar, zâmbind; fata a văzut numele lui Lucie, notat pe partea din fața a plicului.

— De unde ai știut că este pentru mine? a întrebat ea.

Mâinile fetei tremurau pe când a luat scrisoarea să o deschidă.

— Matthew mi-a spus, a zis el. Cred că îi distrage atenția lui Lucie în sufragerie, deși cine știe cât va dura.

— Știi, este în regulă — am încredere în Lucie, a zis Cordelia. Dacă nu mi-aș fi dorit ca ea să citească scrisoarea, nu aș fi pus să fie trimisă aici.

— Știu, a spus James. Dar este scrisoarea ta. De ce să nu o citești tu prima? De fapt, pot să plec, dacă vrei.

— Nu, a zis Cordelia, coborându-și privirea și cercetând rândurile scrise de Charlotte. Nu, te rog, rămâi!

Dragă Lucie,

Sper că tu si draga de Cordelia sunteți bine, sănătoase. Mi~e teamă că nu am decât ceva vești rele, căci procesul lui Elias Carstairs a fost momentan amânat, până ce vom rezolva cealaltă situație urgentă. Am încercat, într-adevăr, să îl supunem pe Elias la testul cu Sabia Mortală,

dar, din păcate, acest lucru nu a limpezit cu nimic lucrurile, căci Elias nu își amintește evenimentele care au avut loc tn noaptea bătăliei. Este o situație tare complicată.

Te rog să ti transmiți Cordeliei gândurile mele cele mai bune. Abia aștept să mă întorc la Londra și să vă revăd!

Cu dragoste,
Charlotte

Cordelia s-a așezat cu greutate pe pervaz.

— Nu înțeleg, a șoptit ea. De ce nu și-ar putea aminti?

James și-a ridicat sprâncenele a mirare.

— Ce vrei să spui? Ce s-a întâmplat?

— Știi că tata va fi, în curând, judecat, a spus ea lent. In Idris.

— Da! a zis el. Nu am vrut să îmi bag nasul. Nici măcar nu i-am cerut lui Lucie să îmi dea mai multe detalii, deși am fost curios.

James s-a așezat alături de fată, pe pervaz.

— N-o să mint, a continuat el. Am auzit zvonuri, dar nu le dau ascultare. S-au auzit destule și despre mine, și despre familia mea, și destule sunt false, așa că prefer să judec singur lucrurile, a continuat James, așezându-și mâna peste a ei. Dacă vrei să îmi împărtășești adevărul, m-aș bucura să îl aud, dar este alegerea ta, Daisy.

Degetele lui James era calde și aspre din cauza cicatricilor. James părea diferit, s-a gândit iar Cordelia. Mai... prezent. De parcă ar fi trăit momentul și nu mai ținea lumea la distanță.

Cordelia a început să îi povestească totul: despre boala tatălui ei de-a lungul anilor, despre nenumăratele locuri în care

se mutaseră, despre cum acceptase el să ajute cu plănuirea expediției, dezastrul care urmase, arestul, călătoria la Londra, procesul ce urma, încercările Cordeliei de a găsi o cale de a-și salva familia.

— Matthew a fost amabil și a aranjat ca eu să primesc această scrisoare, dar nu este decât o fundătură. Nu știu cum îl ajut pe tata.

James părea gânditor.

— Daisy, îmi pare așa de rău! Acesta este un lucru cu care ar trebui să te ajute prietenii tăi, iar eu sunt unul dintre ei.

— Nimeni nu poate face nimic, a răspuns Cordelia.

Era prima dată când simțea că nu există nicio speranță pentru tatăl ei.

— Nu neapărat, a zis James. Având în vedere cine este mama *para-* fatai-ului meu, aflu mai multe despre procesele Conclavului decât mi-aș dori. Iți pot spune că, dacă aceasta va fi o judecată fără Sabia Mortală, atunci vor trebui să se bazeze pe dovezi și oameni care să depună mărturie despre nevinovăția lui.

— Martori? Dar tata cunoaște atât de puțini oameni! a zis Cordelia. Ne-am mutat întruna; nici măcar la Cirenworth nu am stat perioade prea lungi...

— Am auzit multe povești despre tatăl tău, a continuat James. In mare parte de la Jem. După ce părinții lui Jem au fost omorâți de demonul Yanluo, Elias a fost acela care a dat de urma monstrului, împreună cu Ke Yiwen, și l-a ucis, salvând, astfel, nenumărat vieți. Poate că tatăl tău a fost epuizat și bolnav în acești ani, dar, înainte de asta, a fost un erou, iar Conclavului trebuie să i se aducă aminte.

Speranța începea să își facă iar loc în inima Cordeliei.

— Tata vorbește arareori despre viața lui de dinainte de apariția familiei noastre. Crezi că m-ai putea ajuta să aflu numele unor asemenea martori? Deși, a adăugat ea iute, înțeleg dacă nu poți. Știu că Grace va avea nevoie de tine acum, din moment ce mama ei este bolnavă.

James a ezitat.

— înțelegerea dintre mine și Grace a picat.

— Cum?

James își retrăsese mâinile, care tremurau acum. Fata și-a dat seama, zguduită ușor de șoc, că cercul de metal de pe mâna băiatului nu mai era acolo. Pesemne Grace luase înapoi brățara.

— Ești prima persoană căreia i-am spus, în afară de Matthew. Noaptea trecută...

Christopher s-a năpustit în cameră ca un mic ciclon. Nu avea pălărie și purta un frac care arăta ca și cum aparținuse cândva tatălui său; era înspicat și avea câteva găuri în manșete.

— Aici erai! a zis el, de parcă James l-ar fi trădat nefiind de găsit într-un loc mai accesibil. Am venit să îți aduc vești.

James s-a ridicat în picioare.

— Ce este, Kit?

— Așchiile acelea de lemn pe mi le-ai trimis, a zis Christopher. Thomas și cu mine am reușit să le analizam în laboratorul din tavernă.

— Așchiile de lemn? Acelea despre care am crezut că ar fi arme? a întrebat Cordelia.

Christopher a dat din cap.

— Chestia ciudată este că acidul care a ars lemnul pare să fi fost sângele unui soi de demon, iar pe lemn am găsit urme de țesut demonic, însă doar pe o față a fiecărei așchii.

Ochii lui James s-au făcut mari.

— Mai zi o dată!

— Doar pe o față a fiecărei așchii, a zis Christopher, ascultător. De parcă ar fi fost plantat acolo.

— Nu!

James a vârât mâna în buzunar și a scos o hârtie împăturită. Cordelia a recunoscut schița pe care el și Matthew o găsiseră în locuința lui Gast. James i-a întins fetei hârtia.

— Am vrut să te întreb, a zis el, pe un ton imperativ. Când m-am uitat prima dată la mâzgălelile astea, am crezut că sunt rune — nu știu ce a fost în capul meu. Unele sunt simboluri

alchimice, dar altele sunt, evident, litere din persana veche, probabil de vremea lui Achaemenid.

Cordelia a luat hârtia din mâna lui James. Fata nu reușise să studieze schița de aproape, dar James avea dreptate — sub simbolurile ciudate se afla un nume în persana veche. Scrierea cuneiformă semăna puțin cu runele, dar Cordelia a recunoscut-o imediat; mama ei insistase ca ea și Alastair să cunoască măcar puțin limba lui Darius I.

— *Merthykhuwar,* a zis încet. Este numele unui soi de demon care a existat în Persia, cu mult timp în urmă. Vânătorii de umbre îl numesc mandikhor.

— Chiar și mundanii au o denumire pentru el, a zis James. Manticoră[XVII].

James i-a aruncat o privire lui Christopher.

— Acum știu ce sunt acele așchii, a zis el. Cum de nu mi-am dat seama până acum? Sunt rămășițele unui cutii Pyxis.

— Pyxis?

Cordelia era de-a dreptul surprinsă. Cu multi ani în urmă, vânătorii de umbre inventaseră niște recipiente din lemn, numite cutii Pyxis, pentru a captura sufletele demonilor pe care îi vânau; după Războiul Mecanic, când Axel Mortmain folosise un asemenea recipient pentru a trasfera sufletele demonice în monștrii lui mecanizați, nefilimii renunțaseră la a mai folosi cutiile Pyxis. Nimeni nu le mai folosise de ani buni.

— Am mai văzut o Pyxis, la Academie, a zis James. Dacă un demon a fost prins într-o cutie Pyxis și apoi a fugit de acolo, atunci așa s-ar putea explica de ce urmele de țesut se găsesc doar pe o latură a așchiilor — pe partea interioară. Iar marcajele de pe așchii seamănă cu simbolurile alchimice cioplite pe cutiile Pyxis...

Sunetul unor pașii care veneau în goana mare spre ei l-a întrerupt pe James.

Ușa s-a dat de perete; de data aceasta erau Matthew și Lucie,

---

XVII Făptură care trăiește în lumea umbrelor și care adesea este portretizată ca având cap de om, trup de leu, aripi de vultur și coadă de dragon sau de scorpion (n. red.).

și amândoi păreau agitați. Christopher, care își scosese un pumnal serafic de la centură, l-a coborât, oftând ușurat.

— Slavă lui Raziei! a exclamat el. Am crezut că este un demon.

Matthew l-a privit cu asprime pe Christopher.

— Pune aia la loc! a spus el. Nu îmi doresc să fiu înjunghiat; sunt mult prea tânăr și frumos ca să mor.

— Văd că te-ai abătut de la drumul tău spre dulapul cu șosete, James, a replicat Lucie. Bridget ne-a anunțat că Christopher se află aici. Care este problema? S-a mai întâmplat ceva?

— De fapt, s-au întâmplat mai mult lucruri, a zis Christopher. Putem discuta la Taverna Diavolului. Thomas așteaptă acolo și nu vreau să îl las singur.

Taverna Diavolului era o clădire îmbrăcată pe jumătate în scânduri, aflată pe Fleet Street, cu ferestre mari, lucitoare, care păreau să răsfire lumina, lăsând interiorul barului în bună parte în umbră. înăuntru erau puțini oameni, vreo câțiva bărbați aplecați asupra halbelor cu bere, iar un vârcolac sur — barmanul — și ospătărița lui, cu ochii mari, îi

priveau curioși pe Lucie, Cordelia, James, Christopher și Matthew traversând încăperea și urcând treptele.

Cordelia nu a fost deloc surprinsă să vadă că pereții camerelor Tâlharilor Veseli erau ocupați cu volume interesante. Tot pe un perete se afla și o veche țintă de săgeți, în care erau înfipte mai multe pumnale, iar suprafața ei roșu cu negru trăda urmele altor cuțite înfipte în ea. In- tr-un colț erau niște bucăți de metal fixate în perete și o masă solidă de lucru, cu blatul din oțel. Pe masă se aflau mai multe balanțe din alamă lucitoare și o ladă de bere cam strâmbă, plină cu fiole, eprubete, retorte și alte obiecte folositoare experimentelor. Cordelia presupunea că acela era laboratorul mobil al lui Christopher.

O canapea joasă, cu tapiserie din păr de cal, era așezată în fața unui șemineu deasupra căruia trona un bust al lui Apollo, sub care era cioplit un vers despre vin. Thomas ședea pe

canapea, cu o carte în mână. Umerii lui lăți erau plecați, iar ochii, umbriți de oboseală. Totuși, chipul i s-a luminat, văzându-și prietenii.

— Tom! a zis James.

Băiatul a mers la el și s-a așezat pe canapeaua uzată, alături de prietenul lui, punându-i o mână pe umăr. Și-a aruncat privirea în sus și a văzut că ceilalți ezitau. Le-a făcut semn să li se alăture. James era cel care ținea grupul unit tot timpul și observa când aveau nevoie unii de ceilalți, s-a gândit Cordelia.

Thomas a lăsat jos cartea; Cordelia a fost surprinsă să vadă că era un volum de poezie sufită, versurile lui Hahiz și Ibn al-Farid, scrise în persană și în arabă.

— Cordelia! a zis el.

Thomas părea obosit, ca și cum vocea ar fi prins o lentoare adusă de jale.

— Lucie! Mă bucur să te văd!

— Bine ați venit în sanctuarul nostru, doamnelor! a zis Matthew, desfacând capacul sticlei. Christopher a adunat o mare parte din mobilele astea pentru noi. La fel ca regele Arthur și cavalerii săi, preferăm să stăm la o masă rotundă, pentru a fi egali.

— De asemenea, a adăugat Christopher, luând o carte de pe rafturi și întinzându-i-o lui James, a fost singura masă de care mama s-a îndurat să se despartă.

— Nu m-am putut duce în Idris, a spus Thomas, brusc, ca și cum cineva îi ceruse explicații legate de motivul pentru care se afla încă la Londra. îmi doresc să o văd pe Eugenia, dar trebuie să stau aici. Trebuie să îl ajut pe Kit să găsească antidotul pentru boala asta demonică sau otravă, sau ce-o fi. Ceea ce i s-a întâmplat surorii mele nu se poate întâmpla și celorlalți.

— Uneori, jalea și grijile trebuie să se exprime prin acțiuni, a spus Cordelia. Este de nesuportat să stai cu mâinile în sân și să aștepți.

Thomas i-a aruncat o privire recunoscătoare.

— Exact, a încuviințat el. Deci... Christopher v-a spus despre

așchiile de lemn?

— Da, a exclamat Christopher, iar James și-a dat seama că așchiile sunt de la o Pyxis.

— O Pyxis? a repetat Thomas. Dar au fost distruse după Războiul Mecanic. Nu simt sigur — amintește-ți ce s-a întâmplat la școală!

— Majoritatea cutiilor Pyxis au fost distruse după Războiul Mecanic, a zis James. In apartamentul lui Gast am găsit totuși un desen. Arăta, mai degrabă, ca schița unei cutii obișnuite — nu a fost un artist prea priceput...

— Ah, desenul cu runele stângace? a zis Matthew.

— Nu erau rune, a răspuns James. Erau simboluri alchimice — de genul celor sculptate pe cutia Pyxis.

— Oh! a făcut Lucie. Semnele de pe așchii. Și ele erau simboluri alchimice. Bineînțeles!

— Asta nu este tot, a zis James. Pe hârtie, Gast scrijelise un cuvânt în persană. Cordelia l-a tradus.

James s-a uitat la fată, așteptând.

— Era numele unui demon, a continuat Cordelia. *Merthykhuawar.*

Fata s-a încruntat. întâlnise asemenea demoni în poveștile copilăriei; întotdeauna se gândise la ei ca la ființe aproape mitice, precum dragonii.

— în persana modernă, ar fi *mardykhor.* Dar vânătorii de umbre... Vânătorii de umbre îl numesc mandikhor. Se spune că sunt groaznic de otrăvitori.

— Crezi că Gast a invocat un demon mandikhor? a întrebat Matthew. Dar nu se presupune că au dispărut? Și ce au ei de-a face cu Pyxis?

James a deschis cartea pe care i-o dăduse Christopher și și-a pus pe nas o pereche de ochelari mici, poleiți, pentru citit. Ceva s-a strâns în inima Cordeliei, de parcă tocmai și-ar fi atins o bucățică din inimă, ca o bucată de pânză agățată într-un spin. Și-a luat ochii de la James și de la ochelarii lui adorabili. Trebuia

să găsească o altă persoană pentru care să simtă ce simțea pentru James. Sau o persoană pentru care să simtă altceva. Orice, doar să nu se chinuie.

Fata încerca să nu se gândească la ceea ce spusese James mai devreme, în sala de antrenament. „înțelegerea dintre mine și Grace a picat.” Dar de ce? Ce s-ar fi putut întâmpla între ei, atât de iute?

— „Demonul mandikhor este atât aici, cât și acolo, unul și mai multi", a citit James. Vedeți voi, unul dintre cele mai neplăcute lucruri la un demon mandikhor este că se separă în mai multe bucăți, iar fiecare dintre ele reprezintă un demon aparte și o părticică din creatura originală. De aceea sunt ținuți în cutii Pyxis. Demonul mandikhor este dificil de ucis — în parte, pentru că poate produce demoni mai mici la nesfârșit; astfel, nici nu ai fi în stare să te apropii de el. Dar dacă folosești o cutie Pyxis pentru a-1 prinde, demonii mai mici vor dispărea.

James și-a ridicat privirea din carte.

— Am început să bănuiesc că era vorbea despre o cutie Pyxis când Christopher mi-a spus despre așchii. Traducerea Cordeliei mi-a confirmat suspiciunea. Am știut că Gast l-a invocat pe unul dintre puținii demoni pentru care ar fi avut nevoie de o Pyxis. în acest caz, fiind vorba de un mandikhor...

— Nu seamănă deloc cu creaturile care ne-au atacat în parc, a zis Christopher, trăgând cu ochiul peste umărul lui James.

Cartea era ilustrată, dar Cordelia nu avea nevoie să vadă desenul: știa cum arăta un mandikhor. Avea coadă de scorpion, trup de leu și trei rânduri de falei din care picura otravă.

— Sunt destul de sigură că acelea erau khora, a zis Cordelia. Demonii mai mici, desprinși din mandikhor. Nu îi seamănă. Și probabil

de aceea Gast s-a referit la demon la singular — el chiar a invocat un singur demon. S-a desprins în alții mai mici, mai târziu.

— Deci cineva l-a plătit pe Gast pentru a invoca un mandikhor

și a-1 prinde în cutia Pyxis, a zis Lucie. Dar când s-a întors în apartamentul lui, cu demonul prins în cutie, cel care l-a plătit l-a trădat și l-a ucis, și a dat drumul creaturii.

— Nu Gast este mintea diabolică din spatele acestor rele, a fost de acord James. A fost o unealtă, util pentru construirea cutiei și invocarea demonului. Altcineva îndrumă mișcările și atacurile creaturii.

— Nu doar că a invocat demonul, a zis Lucie. Amintește-ți ce a spus Ragnor — Gast l-a chemat în așa fel, prin magie dimensională, încât demonul este protejat de lumina soarelui.

Tinerii și-au aruncat priviri unul altuia. Cordelia știa ce gândeau ceilalți — cine l-ar fi putut plăti pe Gast? Oare nu exista niciun alt motiv în afară de dorința a vărsa sânge și de a împrăștia boala și moartea?

Thomas și-a trecut o mână prin părul des.

— Ce s-ar întâmpla cu cei otrăviți dacă demonul ar fi prins și ucis? S-ar face bine?

James a clătinat din cap.

— Bolnavii nu vor fi vindecați. Am avea, în continuare, nevoie de un antidot. Dar demonii vor dispărea, iar asta este ceva.

James a așezat cartea pe masă.

— Enclava a căutat demonii fără sorți de izbândă — de unde să fi ghicit că erau în căutarea puilor unei ființe dispărute? Dar acum, că știm că este vorba despre un mandikhor...

— In poveștile despre demonii *mertbykbuwar* se spune că sălășluiesc la granița dintre două locuri, a zis Cordelia lent. De exemplu, între două țări sau la mijlocul unui pod. Undeva unde nu ești nici aici, nici acolo.

James și-a scos ochelarii; își mușca buza meditativ.

— Când am alunecat în tărâmul umbrelor, în sala de bal, a zis el, am văzut — printre alte lucruri — Tower Bridge. Dinspre el se revărsa o lumină roșiatică. Cred că...

Matthew a devenit agitat.

— Știm că Gast a invocat demonul pe un pod, a zis el. Un loc între lumi, cum a spus Cordelia. Poate că demonul se află încă

acolo.

— Deci, dacă ar fi să mergem pe Tower Bridge, cu o cutie Pyxis, ar fi posibil să recapturăm demonul mandikhor? a sugerat Lucie. Și apoi Khora ar dispărea... ca și cum demonul ar fi murit?

— Da, dar mai întâi ar trebui să facem rost de o cutie Pyxis, a zis Christopher, mânat de un spirit practic. Asta ar fi cam dificil.

— Dar poate nu imposibil, a precizat Matthew.

Băiatul bătea agitat cu degetele în brațul scaunului său. Părul și cravata îi erau în neorânduială.

— Dacă majoritatea au fost distruse după Războiul Mecanic...

— Au rămas câteva, a completat James. Din păcate, se află în Idris.

— Mi-era teamă că vei spune ceva de genul ăsta, a mormăit Matthew, întinzând iar mâna după sticlă. Cred că membrii Conclavului ar observa dacă am dispărea din Londra și am apărea în Idris, dând târcoale Gărzii ca niște vânători de comori.

James s-a uitat la el exasperat.

— Singurele cutii Pyxis, aflate în posesia *Conclavului,* se află în Idris. Mai sunt câteva. Trebuie să găsim doar una. Există un magazin anume în Limehouse...

— Stai! a zis Cordelia deodată. O cutie inscripționată cu simboluri alchimice... Dar *ouroboros-ul* este un simbol alchimic, nu-i așa? Matthew, nu am văzut noi o cutie cu un șarpe pe ea? La Hell Ruelle?

Matthew a tresărit.

— Ba da! a spus el. In camera Hypatiei Vex. Era o cutie de lemn cu simbolul onro^oros-ului ars pe laturi. Are sens; Hypatia este o colecționară înveterată.

— Excelent! a zis Christopher. Atunci îi vom spune că avem nevoie de ea.

— N-ai decât, dacă ai chef să fii preschimbat într-un dulap pentru porțelanuri, a comentat James. Hypatiei nu îi plac vânătorii de umbre.

James părea îngândurat.

— Dar ai avut ochi buni, Daisy! Trebuie să existe o cale de a pune mâna pe ea.

— Am putea jefui Hell Ruelle, a propus Thomas.

— Și să purtăm măști, a adăugat Lucie, cu entuziasm. Ca haiducii.

— Doar un nerod ar încerca să o jefuiască pe Hypatia Vex, a zis Matthew. Și nu vreau să se audă că Matthew Fairchild ar fi vreun nerod. Măcar nu în prezența mea. M-ar durea cumplit.

— Cred că Christopher are dreptate, a spus Cordelia. Ar trebui să i-o cerem Hypatiei.

Christopher părea șocat și satisfăcut în egală măsură.

— Ar trebui?

— Păi, nu noi, a zis Cordelia. Este adevărat că nu îi plac majoritatea vânătorilor de umbre. Dar există cel puțin unul pe care îl place foarte mult.

— Daisy, draga mea, sunt încântată să vă văd! a exclamat Anna. Deși nu este foarte politicos să picați pe neanunțate chiar la ora ceaiului. Tortul nu va ajunge tuturor. Fetele vor mânca prăjitură și nu va mai rămâne nimic pentru băieți. Nu există altă cale.

Apartamentul de pe Percy Street rămăsese aceeași oază veselă și haotică, dacă nu chiar și mai stăpânită de haos decât fusese la ultima vizită a Cordeliei. O panglicuță cu margini tivite, provenind, din câte bănuia Cordelia, de la corsetul unei femei, împodobea unul dintre cuțitele înfipte în polița șemineului, legănându-se vesel de plăselele bătute cu nestemate. Canapeaua acoperită cu materiale aurite a Annei și fotoliile neasortate erau toate ocupate. Thomas, prea înalt pentru a încăpea pe vreun fotoliu, se întinsese pe covorul din fața vetrei, balansându-și cizmele pe găleata cu cărbuni. Pe măsuță, Anna întinsese, cu aerul unei gazde somptuoase, o prăjitură cu fructe pe care ea o numea *barmbrack,* și un pandișpan pe care îl cumpărase de la cofetar.

— Nu-i corect! a protestat James.

— Lumea nu este dreaptă, iubirea mea, i-a răspuns Anna.

Tânăra s-a așezat pe brațul fotoliului englezesc pe care ședea Christopher, legănându-și un picior în fața ei, apoi s-a întins alene să mângâie părul lui Thomas. Șuvițele subțiri i-au lunecat

printre degetele pline de cicatrici.

— Bineînțeles că *ție* ți-aș oferi desert, dragul meu verișor, dacă aș ști că ți-ar mai obloji inima.

Thomas s-a uitat la ea cu privirea-i afectuoasă, însă obosită.

— Cred că, în acest caz, ajutorul tău ne-ar prinde mai bine decât prăjitura.

— Cum să nu, a zis Anna. Spuneți-mi despre ce este vorba!

Pe când James explica de ce aveau nevoie de o Pyxis — deși nu foarte limpede, lăsând să se înțeleagă că era vorba de atacurile demonice —, Cordelia se uita la cei doi veri, James și Arma. Cei doi arătau mai mult a frate și soră decât James și Lucie sau Anna și Christopher, din multe puncte de vedere. Aveau același păr negru, ca al lui Will și al lui Cecily, și aceleași chipuri ascuțite, parcă sculptate. Ambii își purtau inteligența ca pe o armură — minți ascuțite și remarci înțepătoare care protejau miezul moale ce pesemne că se ascundea dedesubt.

— Și astfel, a încheiat James, ne-am gândit că, poate, în noaptea asta, la Hell Ruelle...

Anna și-a ridicat o sprânceană.

— Ah, apropo! Să văd dacă înțeleg bine ce îmi cereți: vreți să seduc o magiciană pentru a face rost de o cutie groaznic de demodată, în care, fără îndoială, veți putea vârî un demon?

Anna i-a privit întrebătoare pe cei din cameră.

— Cum ați ticluit planul ăsta? Și de ce, în numele lui Raziei, nu ați mai spus nimănui despre el?

— Pentru că avem doar niște bănuieli? a încercat Matthew.

— Pentru că nu putem, a zis Lucie, bățoasă. Am jurat să protejăm sursa care ne-a dat informațiile pe care ne bazăm bănuielile. Nu îți putem spune nici măcar ție, dragă Anna. Trebuie să ne crezi pe cuvânt că avem intenții bune.

Anna și-a ridicat brațele în aer.

— Bine! V-ați ieșit din minți, cu toții!

Gura lui James s-a răsucit în sus, la un colț.

— Nu crezi că ai reuși?

— Hm...

Anna se juca distrată cu ceasul, așa că lanțul lui capta lumina și strălucea.

— Aș putea. Dar ceea ce îmi cereți voi e o încălcare flagrantă a codului pe care mi l-am impus. Contravine politicii mele stricte de a seduce pe cineva de două ori.

— Nu știam că ai sedus-o pe Hypatia, a zis Matthew.

Anna a scuturat nerăbdătoare din mână.

— Cu ani în urmă. Cum crezi că am reușit să îmi fac intrarea în Hell Ruelle? Serios, Matthew!

— Cum s-au sfârșit lucrurile cu Hypatia? a întrebat Lucie. I-ai frânt inima? In cazul ăsta, s-ar putea să vrea... răzbunare.

Anna și-a dat ochii peste cap.

— Așteaptă un moment, draga mea romancieră! De fapt, așteptați cu toții aici, cu excepția Cordeliei. Tu vino cu mine, Daisy!

Anna s-a ridicat de pe locul ocupat pe brațul fotoliului lui Christopher și a traversat camera cu pași mari, țopăind pe câteva trepte și apoi dispărând în spatele unei uși de lemn. Cordelia i-a urmat exemplul, și-a netezit volanele rochiei, a ridicat jucăuș din sprâncene spre Lucie și a intrat în faimosul dormitor al Annei Lightwood.

Camera era surprinzător de ordonată. Dacă fata sperase să găsească acolo mesaje scandaloase scrijelite sau scrisori de dragoste, pătate de lacrimi, prinse pe perete, acum descoperea că nu existau nici unele, nici altele. în schimb, pe o masă uzată din lemn de nuc, printre sticlele de parfum bărbătesc se vedeau împrăștiate mucuri de țigară, iar o vestă al- bastru-marin atârna neglijent pe paravanul japonez. Patul era nefacut, iar cearșafurile erau un talmeș-balmeș de mătase.

Pe când Cordelia închidea ușa după ea, Anna și-a ridicat privirea, aruncându-i un zâmbet și un pachet albastru. Cordelia a prins instinctiv obiectul. Era un cupon lung de material: mătase de un splendid albas tru-imperial.

— Ce-i asta? a întrebat Cordelia.

Anna s-a sprijinit de unul dintre stâlpișorii patului, cu mâinile în buzunare.

— Fă-mi pe plac! Ține materialul pe lângă tine!

Cordelia a făcut întocmai. Poate că Anna voia să facă o rochie pentru vreo iubită? Și o folosea pe Cordelia drept model?

— Da! a șoptit Anna. Culoarea ți se potrivește. La fel cum ți s-ar potrivi și roșu-închis, cred, sau un auriu profund ori poate un șofran. Nu una dintre culorile acestea pastelate, insipide, pe care le poartă toate fetele.

Cordelia a netezit materialul cu palma.

— Nu credeam că îți plac rochiile.

Anna a ridicat din umeri — o mișcare scurtă.

— Să le port eu a fost ca și când aș fi avut sufletul prins într-o închisoare de jupoane, dar apreciez foarte mult o femeie frumoasă îmbrăcată cu o rochie care i se potrivește. De fapt, una dintre iubitele mele favorite — o doamnă care m-a distrat aproape două săptămâni — este una dintre frumusețile pe care cred că le cunoști din revistele de modă.

— Materialul este pentru ea? Este..., a început Cordelia, încântată. Anna a râs.

— Nu o să-ți spun niciodată. Acum pune-1 deoparte și vino! Am găsit ceea ce căutam.

Tânăra a ridicat un carnet mic, îmbrăcat în coperte negre. Cordelia nici măcar nu o văzuse luându-1. Au ieșit din dormitor, iar Anna a ridicat carnetul în aer, victorioasă.

— Aici! a anunțat ea. Aici vom găsi răspunsurile la întrebările noastre.

Tinerii din salon și-au ridicat privirile. Lucie, Christopher și Matthew se dondăneau pe o bucată de tort, deși puseseră deja o bucată pe o farfurie care se odihnea acum în poala lui Thomas. James se uita în vatra rece a șemineului, cu gândurile duse departe.

Matthew a ridicat ochii strălucitori, ca de febră.

— Aceea este lista ta de cuceriri?

— Bineînțeles că nu, a răspuns Anna. Este un carnet cu însemnări. .. despre cuceririle mele. Este o diferență foarte importantă.

Cordelia s-a cufundat în canapea, lângă Lucie, care reușise să pună mâna pe o bucată de pandișpan. Matthew s-a sprijinit de rama canapelei de lângă ea; James se uita acum la Anna, cu ochii de culoarea luminii solare văzute printr-o frunză galbenă.

Anna a răsfoit carnetul. Erau multe pagini și multe nume scrise îngroșat și oarecum dezordonat.

— Hm, să vedem. Katherine, Alicia, Virginia — o scriitoare care promite mult, ar trebui să îi cauți lucrările, James —, Mariane, Vima, Eugenia....

— Sper că nu sora mea, Eugenia? a zis Thomas, aproape răstur- nându-și prăjitura.

— Ah, probabil că nu, a răspuns Anna. Laura, Lily... ah, Hypatial Ei bine, a fost o aventură scurtă și presupun că poți spune că ea m-a sedus pe mine...

— Păi, nu mi se pare corect, a zis James. Este ca și cum cineva a rezolvat un caz înaintea lui Sherlock Holmes. Dacă aș fi în locul tău, m-aș simți provocat ca la un duel.

Matthew a chicotit. Anna l-a privit sumbru pe James.

— Știu ce încerci să faci, a spus ea.

— Și funcționează? a întrebat James.

— Posibil, a răspuns Anna, privind carnetul.

Cordelia nu putea să nu se întrebe dacă numele lui Ariadne nu era cumva acolo. Oare fata era considerată o cucerire sau altceva — altcineva?

— Apreciez rigoarea științifică cu care abordezi acest proiect, Anna, a zis Christopher, care își vărsase gem pe mânecă. Deși nu cred că aș fî capabil să colecționez atât de multe nume și să mă mai ocup și de știință. Consumă prea mult timp.

Anna a râs.

— Câte nume ai vrea să colecționezi, atunci?

Christopher și-a înclinat capul, încruntându-se ușor, concentrat, dar nu a răspuns.

— Eu nu aș vrea decât unul, a zis Thomas.

Cordelia s-a gândit la conturul delicat al rozei vânturilor de pe brațul lui Thomas și s-a întrebat dacă avea vreo persoană specială în minte.

— Este prea târziu pentru mine pentru a spune că îmi doresc o singură cucerire, a declarat Matthew, pe un ton dramatic. Cel puțin pot spera la câteva nume selectate cu grijă, dar cu mult entuziasm.

— Pe mine nu a încercat nimeni să mă seducă, a mărturisit Lucie, bosumflată. Nu este nevoie să te uiți așa la mine, James. Nu aș accepta, dar aș imortaliza momentul în romanul meu.

— Ar fi un roman foarte scurt; s-ar terminat înainte de a pune mâna pe netrebnic și a-1 omorî, a zis James.

S-a auzit un cor de râsete și de replici aprinse. Soarele după-amiezii se ascundea după linia orizontului, iar razele lui se reflectau scânteind în plăselele încrustate cu nestemate ale cuțitelor din șemineul Annei. Pietrele formau un curcubeu pâlpâitor pe pereții cu modele aurii și vezi. Lumina aprindea de culoare apartamentul ei aparent sărăcăcios și facea ca un colțișor din inima Cordeliei să se strângă dureros. Era un loc așa de primitor, într-un fel în care casa cea mare și rece din Kensington nu avea să fie nicicând!

— Dar tu, Cordelia? a întrebat Lucie.

— Un singur nume, a răspuns Cordelia. Acesta este visul tuturor, nu-i așa? în locul mai multor persoane care să îți dea bucățele din ceea ce sunt ele, poți avea una singură care să îți dea totul.

Anna râs.

— Căutarea alesului este ceea ce conduce la toată nefericirea din lume, a zis ea. Căutarea mai multora duce la distracție.

Cordelia a întâlnit ochii lui James, oarecum din întâmplare. A văzut îngrijorarea în privirea lui — în râsul Annei era ceva aspru.

— Să o seduc pe Hypatia... Până la urmă, pentru ce există

regulile dacă nu pentru a fi încălcate?

— Ai perfectă dreptate, a spus Matthew, șterpelind o bucată de prăjitură de pe farfuria lui Lucie.

Fata i-a dat peste mână.

— Iar cutia Pyxis ar putea ajuta niște oameni, a adăugat Cordelia. Ar fi putut să o ajute Barbara. Ar putea încă să o ajute pe Ariadne.

Ochii albaștri ai Annei s-au întunecat.

— Oh, prea bine! Hai să încercăm! Poate că sună distractiv, totuși...

— Totuși, ce? a întrebat Christopher. Dacă nu ai hainele potrivite, îți pot împrumuta vesta mea nouă. Este portocalie.

Anna s-a cutremurat.

— Portocaliul nu este culoarea seducției, Christopher. Portocaliul este culoarea disperării și a dovlecilor. în fine, am hainele potrivite. Totuși..., a spus iar Anna, ridicând un deget a cărui unghie era scurtă,

salonul Hell Ruelle nu este deschis în fiecare noapte. Următoarea întrunire este mâine.

— Atunci, mergem mâine!

— Nu se poate să mergem toți la Hell Ruelle, a zis Anna. Hypatiei nu i-ar plăcea să apărem în ceată. Nu este deloc demn.

— Are sens ca eu să merg, a zis Matthew. Mă cunosc.

— Și eu ar trebuie să merg, a propus James. Este posibil ca abilitatea mea de a deveni umbră să fie utilă. Am mai folosit-o și înainte... pentru a pune mâna pe diverse lucruri.

Cu toții păreau nedumeriți, dar expresia lui James nu era una care să invite la o cerere de clarificare.

Anna a zâmbit alene și moale, ca după un pahar de coniac cu miere.

— Și Cordelia, bineînțeles, a zis ea. O fată frumoasă reprezintă întotdeauna un mod de distragere a atenției, lucru pe care va trebui să-l facem foarte bine.

James și Matthew și-au aruncat amândoi privirea spre

Cordelia. *Nu o să roșesc,* și-a zis ea, hotărâtă. *Nu o să roșesc.* Cordelia bănuia că arăta de parcă s-ar fi înecat.

— Nu-i nevoie să spui nimic, a zis Lucie. Știu de pe acum că voi fi dată la o parte.

Anna s-a întors spre ea.

— Lucie, avem mare nevoie de tine. La Institut. Vezi tu, mâine-noapte are loc o întâlnire a Enclavei, iar eu plănuiam să merg. Din câte se pare, au să ne dea niște vești importante.

Lucie părea confuză. La întâlnirile Conclavului puteau participa doar membrii care aveau optsprezece ani sau mai mult. Doar Anna și Thomas se încadrau în această categorie.

— Pot participa eu, s-a oferit Thomas, ușor ezitant. Deși nu sunt foarte entuziasmat să mă aflu într-o cameră plină de oameni care mă vor privi naibii cu milă.

Cu toții s-au uitat surprinși; Thomas înjura foarte rar.

— Nu mă gândeam la participare, a zis Anna. S-ar putea să își tempereze discursul dacă sunteți acolo. Este mai bine să îi spionați.

— Oh, spionaj! a zis Lucie. Perfect! întâlnirea va avea loc în bibliotecă; știu ce încăpere se află deasupra ei. îi vom asculta de deasupra. Christopher va putea analiza ce spun, din punct de vedere științific, iar Thomas va putea reține totul cu memoria lui excelentă.

Lucie radia, iar Cordelia se simțea ca și cum ar fi putut zâmbi. Știa că dincolo de spiritul practic afișat de Lucie se ascundea un gest de blândețe — Thomas își pierduse sora și era disperat să facă ceva util. Lucie îi oferea ocazia perfectă. Thomas părea să înțeleagă și el. Băiatul i-a zâmbit lui Lucie — era primul zâmbet pe care Cordelia îl vedea pe chipul lui, de la moartea Barbarei.

— Atunci, să spionăm! a zis el. In sfârșit, ceva ce aștept cu entuziasm.

14

PRINTRE LEI

Ea mănușa~și aruncă, ca el iubirea să-și arate, apoi privind, zâmbi;
El se plecă și, pe dată-n aer, printre leii sălbatici se găsi:
Săritura-ifu iute, întoarcerea rapidă, și-ntr-o clipă la locu-i era pus,
Apoi pe dată mănușa zvârle, dar nu cu iubire, drept în al ei obraz.
„Zei!” zise Francis, „bine i-ai făcut!”, ridicându~se de pe al său loc:
„Nu amorul” cită el, „ci vanitatea dă asemeni misii de foc. ”

Leigh Hunt, „Mănușa și leii”

James a insistat sâ o conducă pe Cordelia acasă, deși era o distanță considerabilă din Percy Street în Kensington. Anna îl trimisese pe Matthew într-o misiune secretă, iar Thomas, Christopher și Lucie se întorseseră la Taverna Diavolului ca să cerceteze modul de funcționare a unei cutii Pyxis.

Cordelia își dorea să fi putut rămâne cu ea, dar cunoștea bine limitele răbdării mamei ei. Sona avea să se întrebe unde era.

Soarele se apropia de scăpătat, iar umbra se îndesea sub copacii de pe Cromwell Road. Doar câteva trăsuri trase de cai treceau pe stradă, sub lumina albăstruie. Era aproape ca și cum întregul oraș le aparținea; nu erau ascunși prin magie, totuși nimeni nu le arunca priviri curioase pe când lunecau pe lângă zidul de cărămidă al Muzeului de Istorie Naturală. Probabil că oamenii se uitau la James, s-a gândit Cordelia: ca și tatăl lui, James atrăgea priviri fără a încerca. In lumina din ce în ce scăzută, ochii băiatului îi aminteau Cordeliei de ochii tigrilor pe care îi văzuse în Rajasthan, aurii și vigilenți.

— A fost o idee isteață că te-ai gândit la Anna, a zis James.

Cordelia s-a uitat la el ușor surprinsă; discutaseră, la

întâmplare, despre educația lor Cordelia fusese instruită de mama ei și de un grup de meditatori care se schimbau permanent; James urmase cursurile Academiei Vânătorilor de Umbre doar pentru câteva luni; acolo îi întâlnise pe Thomas, Matthew și Christopher și, împreună, reușiseră să arunce în aer, destul de repede, o aripă a clădirii. Fuseseră exmatriculați cu toții, cu excepția lui Thomas, care nu dorise să rămână la Academie fără prietenii lui și se întorsese la Londra, de bunăvoie, la finalul anului școlar. De-a lungul ultimilor trei ani, Tâlharii Veseli fuseseră dăscăliți de Henry Fairchild și de Sophie Lightwood.

— A fost așa de bine să te avem azi printre noi!

— Prezența relaxantă a unei femei? l-a tachinat Cordelia.

— Lucie ar putea face asta singură.

James a râs. Pășea cu o ușurință grațioasă, pe care Cordelia nu o observase când sosise la Londra. Era de parcă James ar fi scăpat de o greutate pe care o cărase până atunci, deși nu avea niciun sens, date fiind circumstanțele.

— Lucie nu ar vrea să își bată capul. Mi-e teamă că familiaritatea aduce cu ea și disprețul, iar pentru ea, noi nu suntem decât fratele ei ridicol și prietenii lui la fel de ridicoli. Câteodată îmi fac griji...

James s-a oprit. Vântul umfla marginile hainei lui lejere, negre, pentru dimineață, iar ele se întinseseră în părți ca două aripi.

— îți faci griji pentru Lucie? a întrebat Cordelia, ușor debusolată.

— Nu despre asta este vorba, a zis James. Mi-e teamă că noi toți ne acceptăm rolurile cu prea mare ușurință — Christopher era omul de știință, Thomas este cel bun la inimă, Matthew este libertinul. Iar eu... eu nu știu ce sunt exact.

— Tu ești liderul, a zis Cordelia.

James părea amuzat.

— Serios? Voi patru sunteți atât de uniți! a zis Cordelia. Oricine poate vedea asta. Și niciunul dintre voi nu este o persoană oarecare. Thomas este mai mult decât un om bun la inimă, iar Christopher este mai mult decât paharele lui de laborator și eprubetele, Matthew nu

este definit de umorul lui ascuțit și de vestele fistichii. Fiecare dintre voi își urmează steaua, dar tu ești ceea ce vă ține împreună. Tu ești cel care are grijă ca toți să aibă ce au nevoie, atenție în plus de la prietenii lui sau, poate, solitudine. Unele grupuri de prieteni se destramă, dar tu nu ai permite niciodată să se întâmple una ca asta.

Amuzamentul dispăruse de pe fața lui James. Vocea lui a răsunat ușor aspru când a zis:

— Deci eu sunt cel căruia îi pasă cel mai mult, despre asta este vorba?

— Ai o capacitate uriașă de a-ți păsa, a zis Cordelia și, pentru o clipă, s-a simțit ușurată să rostească acele cuvinte, să spună ceea ce crezuse întotdeauna despre James.

Chiar și când îl văzuse iubind-o pe Grace și o duruse, Cordelia se întrebase cum ar fi fost să fie iubită de cineva cu o inimă atât de plină de afecțiune.

— Este puterea ta.

James și-a îndepărtat privirea de la ea.

— S-a întâmplat ceva? a întrebat ea.

— In noaptea aceea, pe podul Battersea, a zis el.

Tinerii ajunseseră în dreptul casei Cordeliei, dar rămăseseră în stradă, la umbra unui fag.

— In noaptea aceea, Grace m-a întrebat dacă aș fugi cu ea. Să tai orice relație cu familia mea și să mă căsătoresc cu ea în Scoția, și să ne începem din nou viețile, ca mundani.

— Dar... dar părinții tăi și Lucie...

Gândurile Cordeliei au zburat imediat la prietena ei.

Cât de distrusă ar fi fost Lucie dacă și-ar fi pierdut fratele astfel! Ar fi fost ca și cum ar fi murit, dar aproape că mai rău, căci atunci ar fi fost alegerea lui să îi părăsească.

— Da, a spus James. Și *parabatai-râ* meu. Și toți frații mei.

Ochii lui de tigru au lucit în întuneric.

— Am refuzat. Am dezamăgit-o. Nu am reușit să o iubesc așa cum ar fi trebuit. Nu sunt sigur că abilitatea mea de a iubi este chiar o putere.

— Nu iubire a cerut ea, a spus Cordelia, cuprinsă deodată de furie. Aceea nu este iubire. Acela este un test. Iar iubirea nu are nevoie să fie încercată așa.

Cordelia s-a oprit un moment.

— îmi pare rău! a zis ea. Nu se cuvine, nu pot să o înțeleg pe Grace, așa că nu se cuvine să o judec. Dar acesta nu poate fi motivul pentru care ați rupt logodna.

— Nu sunt sigur că știu care este adevăratul motiv, a răspuns James, prinzându-și mâinile la spate. Dar știu că este definitiv. Și-a luat brățara înapoi. Și se mărită cu *Charles.*

Cordelia a înlemnit. Pesemne că nu auzise bine.

— Charles?

— Fratele mai mare al lui Matthew, a zis James, surprins, ca și cum ar fi crezut că fata uitase.

— Nu! a șuierat Cordelia. Nu se poate! *Nu se pot căsători.*

Cumva, James încă explica, spunând ceva despre Ariadne, despre logodne anulate, dar Cordelia nu se putea gândi decât la Alastair. La Alastair și Charles în bibliotecă — la agonia lui Alastair din cauza logodnei lui Charles. La Alastair, care spunea că măcar era vorba despre Ariadne —, nu, el nu putea afla așa ceva.

Oh, Alastair!

— Te simți bine? a întrebat James și a făcut un pas spre ea, iar pe chipul lui se citea îngrijorarea. Ești foarte palidă.

Trebuie să merg acasă, era ea pe cale să spună. James se apropiase foarte mult; îi simțea mirosul de lemn de santal și un amestec de piele cu cerneală. I-a simțit atingerea mâinii pe obraz; degetul lui mare îi trasa ușor conturul pometelui.

— *Cordelia!*

Atât James, cât și Cordelia s-au întors, speriați: Sona stătea în pragul ușii. în spatele ei ardea lumina. Femeia avea părul negru acoperit cu un *roosari* de mătase și radia de bucurie.

— Cordelia, *joon,* intră, înainte să răcești! Și domnule Herondale, ce frumos că ai însoțit-o pe Cordelia acasă! Ești un adevărat gentleman!

Cordelia și-a privit mama, surprinsă. Nu se așteptase ca Soona să fie într-o dispoziție așa de bună. James și-a ridicat sprâncenele negre ca pana corbului, dacă pana unui corb ar fî avut un aer ușor sardonic.

— Este o plăcere să o însoțesc pe Daisy oriunde.

— Daisy! a repetat Sona. Ce nume de alint fermecător! Bineînțeles, ați crescut împreună, iar acum v-ați reîntâlnit, ca tineri. Ce plăcut!

Ah! Cordelia își dădea seama ce se întâmpla cu marna ei. James era o partidă bună — foarte bună. In calitate de fiu al conducătorului Institutului din Londra, se aștepta ca James să aibă ceva influență în viitor sau chiar să devină el însuși conducătorul Institutului, o slujbă care oferea mult mai mulți bani decât salariul oferit de Conclav unui vânător de umbre obișnuit. în plus, era fermecător când nu purta Masca, iar genul acesta de lucruri avea un afect anume asupra mamelor. La chemările Sonei, Cordelia și James au urcat treptele spre intrarea în casă: o lumină caldă se revărsa din vestibul, împreună cu mirosul mâncării pregătite de Risa.

Sona încă se minuna.

— încântător! a repetat ea. Pot să îți ofer ceva de băut, James? Poate niște ceai?

Cordeliei îi venea să fugă, dar doar îngerul ar mai fi putut ști atunci ce era mama ei în stare să îi spună lui James. în plus, nu putea fugi nicăieri — trebuia să îi dea chiar ea vestea lui Alastair, înainte de a auzi zvonuri de la vreun străin.

James a zâmbit. Era un surâs care ar fi putut îngenunchea o mare parte a populației Angliei.

— îmi amintesc ceaiul pe care mi-1 pregăteați la Cirenworth, a zis el. Avea gust de flori.

Sona s-a înveselit.

— Da, o linguriță de apă de trandafiri este secretul unui *chai* bun.

— Aveați și un samovar, din câte îmi amintesc, a zis James. Din alamă și aur.

Sona lumina de bucurie ca un far.

— A fost al mamei mele, a spus ea. Vai, este încă printre lucrurile nedespachetate, dar setul de ceai al mamei mele...

LANȚUL DE AUR

— James trebuie să plece, a zis Cordelia ferm, întorcându-1 pe James spre trepte. James, ia-ți la revedere!

James și-a luat la revedere de la Sona; Cordelia spera că băiatul nu observase dezamăgirea de pe chipul mamei ei. Fata i-a dat drumul sacoului imediat ce Sona a intrat iar în casă.

— Habar nu am avut că mama ta mă place așa de mult, a zis James. Ar trebui să vă vizitez mai des când am nevoie să mă simt apreciat.

Cordelia a scos un sunet de exasperare.

— Mi-e teamă că mama ar fi la fel de entuziasmată de orice burlac eligibil care s-ar preface interesat de ceai. De asta ți-am spus să îmi găsești un pretendent, îți amintești?

Cordelia încercase să sune cât mai relaxată și glumeață, însă zâmbetul părăsise chipul lui James.

— înțeleg, a zis el. Când se termină totul...

— Da, da, a răspuns Cordelia, începând să urce treptele.

— Insă mie chiar îmi place ceaiul! a strigat James de la baza scării. De fapt, iubesc ceaiul. IUBESC CEAIUL!

— Foarte bine, amice! a strigat vizitiul unei birje în trecere.

In ciuda a tot ce se întâmplase, Cordelia nu și-a putut stăpâni un zâmbet. Fata a intrat în casă și a închis ușa; când s-a întors, a găsit-o pe maică-sa stând chiar în spatele ei, cu aceeași expresie de încântare pe chip.

— Este chipeș, nu-i așa? a zis Sona. Nu m-aș fi gândit niciodată. Era un copil așa de ciudățel!

— *Mâmân,* a protestat Codelia. James este doar un prieten.

— De ce ai avea un prieten așa de chipeș? Mi se pare o risipă, a zis Sona. De asemenea, nu cred că el te consideră doar o prietenă. După felul în care te privește...

Cordelia și-a aruncat mâinile în sus, de exasperare.

— Trebuie să vorbesc cu Alastair despre... despre antrenament, a spus ea, plecând în fugă.

Ușa camerei lui Alastair era deschisă. Cordelia a rămas un moment pe coridor, uitându-se la fratele ei: acesta ședea la biroul lui din lemn de

santal, iar în față avea deschise mai multe ziare ale mundanilor. Se freca la ochi pe când citea, iar oboseala îi era evidentă din poziția umerilor.

— Vreo știre interesantă? a întrebat ea, sprijinindu-se de tocul ușii.

Cordelia știa prea bine că nu ar fi fost o idee bună să intre neinvitată; Alastair își menținea camera impecabilă, de la lustrul garderobei din lemn de nuc, până la setul de fotolii albastre, fără pată, ori la fereastră.

— Charles zice că atacurile bruște și frecvente ale demonilor pot fi adesea însoțite de ceea ce mundanii numesc o creștere a numărului de » •
infracțiuni, a zis Alastair, dând la o parte pagina pe care o citea cu degetul pătat de tuș. Nu pot spune că am observat ceva însă. Nici măcar o crimă pasională sau ceva asemănător.

— De fapt, speram să vorbesc cu tine despre Charles, a zis Cordelia.

Alastair și-a mutat iute privirea la ea. Oamenii remarcau adesea că amândoi aveau aceeași ochi negri, cu irisul doar ușor mai deschis decât pupila. Era un efect ciudat, având în vedere că ochii Sonei erau căprui-deschis, iar al lui Elias, albaștri.

— Despre Charles?

Cordelia a încuviințat cu o mișcare din cap.

— Atunci, intră și închide ușa! a zis el, sprijinindu-se în scaun.

Cordelia a făcut cum i se ceruse. Camera lui Alastair era mai mare decât a ei și decorată în culori masculine: pereți verzi, un covor persan discret. Alastair avea o colecție de pumnale, iar pe multe dintre ele le adusese cu el din Cirenworth. Erau singurele obiecte frumoase cărora Alastair le acorda o atenție specială, după cum își amintea Cordelia. Unul dintre ele avea plăselele din smalț albastru și alb, altul era încrustat cu modele aurii ce

descriau dragoni, *kyliniș* și păsări. Un *pishqabz* sculptat dintr-o singură bucată de fildeș atârna deasupra lavoarului, lângă el se afla un *khanjar* a cărui lamă purta o inscripție în persană: *Mi-am dorit atât de mult să am un pumnal strălucitor, încât toate coastele mele au devenit pumnale.*

Cordelia s-a așezat într-unul dintre fotoliile albastre. Alastair s-a întors puțin ca să se uite la ea; degetele lui băteau darabana în ziar.

— Ce este cu Charles? a întrebat el.

— Știu că s-a logodit iar, a zis ea. Cu Grace Blackthorn.

Mâinile agitate ale lui Alastair s-au oprit brusc.

— Da, a spus el. Ce păcat pentru prietenul tău, James!

Deci știe, s-a gândit Cordelia. Pesemne Charles îl anunțase.

— Deci... te simți bine? a întrebat ea.

Cordelia nu putea citi nimic în ochii negri ai lui Alastair.

— Ce vrei să spui?

Cordelia nu mai suporta.

— V-am auzit pe tine și pe Charles vorbind în bibliotecă, a zis ea. Te-am auzit spunând că îl iubești. Nu voi zice nimănui, promit! Știi că întotdeauna mă țin de cuvânt. Pentru mine nu contează deloc, Alastair.

Băiatul era tăcut.

— Nu aș fi zis nimic, dar... ca Charles să se logodească iar, știind cât de supărat erai din cauza înțelegerii cu Ariadne... Alastair, nu vreau să fie cineva crud cu tine. Vreau să fii cu cineva care te face fericit.

Ochii lui Alastair scânteiau.

— El nu este crud. Nu îl cunoști. El și Grace au o înțelegere. Mi-a explicat. Tot ceea ce face Charles este pentru ca eu și el să putem fi împreună.

Alastair rostea vorbele aproape mecanic, ca și cum ar fi exersat.

— Dar tu nu vrei să fii secretul cuiva, a zis Cordelia. Ai zis că...

— De unde știi ce am zis? Cum ne-ai fi putut auzi din întâmplare fără să fi încercat dinadins? Tu erai la etaj, noi eram jos — m-ai urmărit, a terminat Alastair lent. Ai tras cu urechea. De ce?

— Mi-a fost teamă, a zis Cordelia, încet. Am crezut că ai de gând să îi spui lui Charles ceea ce te rugasem eu să nu spui.

— Despre demonul de pe pod? a zis el, nevenindu-i să creadă. Despre prietenii tăi și micile lor conspirații și secrete? Ți-am dat cuvântul meu.

— Știu, a spus ea, cu lacrimi în ochi, și ar fi trebuit să am încredere în tine, Alastair. îmi pare rău! Nu am vrut să ascult asemenea lucruri. Știu că sunt chestiuni intime. Am vrut doar să îți spun că te iubesc la fel ca și până acum. Pentru mine nu se schimbă nimic.

Cordelia se gândea că, asigurându-1 pe Alastair că îl înțelegea, avea să-1 mai înmoaie, dar gura fratelui ei s-a strâmbat deodată de furie.

— Serios, a zis el glacial. Ei bine, pentru mine, lucrurile sunt diferite acum, că știu că am o soră care se furișează și spionează. Ieși din camera mea, Cordelia! Acum!

— Jesse! a șoptit Lucie. Jesse, unde ești?

Fata s-a așezat pe podea, lângă soba din fontă din salonul Institutului. Se întorsese de la Tavena Diavolului la căderea nopții. Atât Thomas, cât și Christopher fuseseră distrași și preocupați, oricum, iar ea nu era sigură cât de mult cercetau cu adevărat cutiile Pyxis. Christopher avusese un soi de revelație în legătură cu antidotul la care lucra și dispăruse în colțul amenajat pentru experimente în camera din tavernă, unde continuase să facă hărmălaie, încercând să distileze ceva într-o retortă. Dar nu acela fusese motivul real pentru care voise să plece. Noaptea avea acum o altă însemnătate. Noaptea însemna că putea vorbi cu Jesse.

— Jesse Blackthorn! a zis ea, simțindu-se un pic ridicol. Te rog, vino aici! Vreau să vorbesc cu tine!

Fata și-a aruncat privirea de jur-împrejurul camerei, de parcă Jesse s-ar fi putut ascunde sub o canapea. Aceea era încăperea în care familia ei își petrecea timpul liber, în care familia Herondale se aduna de foarte multe ori, în timpul serilor. Tessa păstrase câteva dintre vechile deco- rațiuni — o oglindă cu ramă poleită care încă atârna deasupra șemineului —, iar mobila era uzată doar cât să fie confortabilă, de la fotoliile înflorate de lângă șemineu până la biroul vechi, zgâriat de penițele sti- lourilor de-a lungul anilor. Pereții erau acoperiți de tapetul din damasc deschis la culoare și cărți citite de zeci de ori. Tessa citea cu voce tare din vreo carte nouă, iar ceilalți se tolăneau în jurul focului; uneori își împărtășeau ultimele bârfe sau ascultau poveștile din trecut ale lui Will sau ale Tessei. Salonul era un loc pe care Lucie îl asocia cu relaxarea și cu după-amiezile petrecute mâzgălind la birou. Așa că fata s-a simțit de două ori mai tulburată când Jesse a apărut din umbre, în cămașa lui albă și chipul palid, alungit, sub părul negru.

— Ai venit! a zis ea, nederanjându-se să își ascundă uimirea. Nu am știut dacă va funcționa.

— Presupun că nu te-ai întrebat vreo clipă dacă este un moment convenabil *pentru mine,* a replicat eh

— Ce-ai fi putut avea de făcut? s-a întrebat ea cu voce tare.

Jesse a scos un pufnet deloc demn de o fantomă și s-a așezat pe biroul șubred. Greutatea unui om în viață l-ar fi dărâmat, cu siguranță, însă Jesse nu avea trup material.

— Ai vrut să vorbești cu mine! Vorbește!

Lucie i-a povestit în grabă despre Emmanuel Gast, despre cum găsise fantoma și ce îi spusese ea. Pe când asculta, Jesse se juca distrat cu medalionul de aur de la gât.

— îmi pare rău că te dezamăgesc, dar nu am auzit nimic despre acest magician. Insă este clar că la mijlocul sunt niște fapte sinistre, a zis el, când Lucie a terminat de vorbit. De ce te pui astfel în pericol? De ce nu îi lași pe părinții tăi să rezolve aceste mistere?

— Barbara a fost verișoara mea, a răspuns fata. Nu pot sta cu mâinile în sân.

— Nu este nevoie să faci asta.

— Poate că, fiind mort, ai uitat cât de riscant poate fi să trăiești, a zis Lucie. Nu cred că James, Cordelia sau oricare dintre noi a ales să fie cel care să rezolve misterul. El ne-a ales pe noi. Și nu am de gând să îi pun pe părinții mei în pericol, când nu pot face nimic.

— Nu simt sigur că există vreo persoană care să poată rezolva situația, a zis Jesse. Cineva face tot ce îi stă în putință să îi distrugă și să îi rănească pe vânătorii de umbre. Nu se va termina prea curând.

Lucie a inspirat scurt, șocată.

— Luce?

Ușa s-a deschis. Era James. Lucie a tresărit, iar Jesse a dispărut — nu așa cum dispărea uneori Jessamine, lăsând în urmă o urmă de fum, ci a pierit într-o clipită.

— Ce faci aici?

— De ce nu aș fi în salon? a întrebat ea, știind că era nesuferită.

Lucie s-a simțit imediat vinovată — James nu avea de unde să știe că era în toiul unui interogatoriu cu o fantomă. Băiatul și-a aruncat

sacoul pe unul dintre fotoliile înflorate și s-a așezat lângă sora lui, scoțând un vătrai din raftul cu instrumente pentru șemineu.

— îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat cu Grace! Matthew le-a povestit lui Thomas și lui Christopher.

James a oftat, mișcând cărbunii în foc, ușor agitat.

— Probabil este mai bine că le-a spus el. Nu este ca și cum îmi doresc să dau vestea tuturor.

— Dacă Grace nu te vrea, este o mare idioată, a zis Lucie. Și dacă vrea, în schimb, să se mărite cu Charles, atunci este o idioată și mai mare, de două ori.

James a rămas nemișcat, cu mâinile neclintite pe vătrai. Scânteile au zburat în sus.

— Credeam că o să mă lupt cu o durere incredibilă, a spus el în cele din urmă. în schimb, nu sunt foarte sigur ce simt Totul este mai limpede, culorile și texturile sunt diferite. Poate că așa se manifestă durerea. Poate că pur și simplu nu știu cum ar trebui să simt o asemenea pierdere.

— Charles va regreta că s-a căsătorit cu ea, a zis Lucie, convinsă. O să îl tortureze până în ziua în care își va da ultima suflare.

Lucie s-a strâmbat.

— Stai, va fi cumnata lui Matthew, nu? Gândește-te la cinele festive jenante!

— Că veni vorba despre Matthew.

James a așezat vătraiul jos.

— Luce! Știi că Matthew simte ceva pentru tine, iar tu nu nutrești aceleași sentimente.

Lucie a clipit. Nu se așteptase ca discuția lor să ia o astfel de turnură. Nu era prima dată când discutau despre acest subiect.

— Nu pot simți ceva ce nu există.

— Nici nu spun că ar trebui. Nu îi datorezi sentimentele tale nimănui.

— In plus, este doar o îndrăgosteală prostească, a zis Lucie. Nu ține cu adevărat la mine. De fapt, cred că...

Lucie s-a întrerupt. Avea o teorie pe care o dezvoltase, văzând felul în care alunecase privirea lui Matthew în decursul ultimelor zile. Dar fata nu era gata să o împărtășească încă.

— Nu te contrazic!

Vocea lui James răsuna încet.

— Mi-e teamă că Matthew suferă din cauza unor motive pe care nu le înțeleg nici eu.

Lucie a ezitat. Știa că ar fi trebuit să spună ceva despre modul în care Matthew alesese să își trateze durerea, dar nu suporta gândul de a pronunța cuvintele de față cu fratele ei. Un moment mai târziu, Lucie a răsuflat ușurată, căci în hol s-au auzit pași. Mama și tatăl lor au intrat în salon. Ambii aveau ochii umezi din cauza vântului aspru de afară. Tessa s-a oprit să își așeze mănușile pe o măsuță marocană, de lângă ușă, în timp ce Will s-a întins să o sărute pe Lucie și să ciufulească părul lui James.

— Doamne! a exclamat el, pe un ton relaxat. Ce este cu atâta afecțiune?

— Am fost cu mătușa Cecily și cu unchiul Gabriel, a zis Tessa, iar Lucie și-a dat seama că ochii mamei ei erau puțin cam prea lucitori.

Tessa s-a așezat pe canapea.

— Bieții de ei! Inimile noastre sunt frânte pentru Sophie și Gideon. Will a oftat.

— îmi amintesc când Gideon și Gabriel abia se

reciproc.

Acum, Gabriel stă lângă fratele lui în fiecare zi. Mă bucur că tu și James vă aveți unul pe celălalt, Luce.

Will s-a așezat lângă soția sa și a tras-o în poală.

— O să vă sărut mama acum, a anunțat el. Copii, plecați dacă vreți! Dacă nu, putem juca lido după ce terminăm cu drăgălășeniile.

— Drăgălășeniile nu se termină niciodată, a zis James, mohorât.

Tessa a râs și s-a întins pentru a fi sărutată. James părea exasperat, însă Lucie nu le dădea atenție: nu putea să nu audă vocea lui Jesse în minte.

„Cineva face tot ce îi stă în putință să îi distrugă și să îi rănească pe vânătorii de umbre. Nu se va termina prea curând.”

Fata s-a cutremurat.

Dimineața, un pachet uriaș, ornat cu panglici, a sosit la casa cu numărul 102, din Cornwall Gardens. Era pentru Cordelia, iar Sona mergea în urma Risei, în timp ce slujitoarea căra darul spre camera fetei.

— Un cadou! a zis Sona, pe când Risa a așezat cutia pe patul Cordeliei.

Sona rămăsese fără suflu. Cordelia a privit-o îngrijorată — mama ei era, în general, destul de energică, astfel încât câteva etaje nu ar fi trebuit să o obosească atât de tare.

— Poate este de la un domn?

Cordelia, care ședea la măsuța ei de toaletă, periindu-și părul, a oftat. Plânsese jumătate de noapte, conștientă de faptul că îl pusese pe fratele ei într-o postură jenantă. Cu siguranță nu simțea că ar merita un cadou sau o excursie la Hell Ruelle, în seara aceea.

— Este probabil de la Lucie...

Mama ei desfăcuse deja hârtia și deschisese cutia. Risa se dăduse înapoi, găsind, în mod clar, entuziasmul Sonei alarmant. Pe când sfâșia un strat delicat de hârtie, femeia a icnit surprinsă.

— Oh, Layla!

Stăpânită de curiozitate, Cordelia a venit lângă mama ei, în dreptul , și a rămas cu gura deschisă. Din cutie se revărsaseră zeci de rochii: rochii de zi și pentru ceai, alături de rochii incredibile, de seară, toate în culori minunate: din dantelă de un albastru marin, bumbac de culoarea scorțișoarei și a vinului, mătăsuri în verde de Prusia, roșu-în- chis, roșu de Burgundia, auriu lucitor și trandafîriu-închis.

Sona a ridicat o rochie de culoarea bronzului, cu o margine moale, din șifon, la corsaj și la tiv.

— Este așa de frumoasă! a zis ea, aproape ezitant. Sunt de la James, nu-i așa?

In ciuda surprizei ei, Cordelia știa exact cine îi trimisese rochiile. Văzuse micul cartonaș, semnat cu *A,* îndesat printre

rochiile pentru ceai. Dar dacă crezând că erau de la James, mama ei avea să îi dea voie să le poarte, atunci Cordelia avea să îi spună mamei ei exact ceea ce voia să audă.

— Este foarte drăguț din partea lui, a zis ea. Nu crezi? Pot să o port chiar în seara asta — are loc o întrunire la Institut.

Sona a zâmbit încântată, iar zâmbetul atârna ca o greutate de sufletul Cordeliei. Rochiile erau atât de extravagante: mama ei avea să

creadă cu siguranță că interesele romantice imaginare ale lui James erau, cu siguranță, reale. Era cumva ironic, s-a gândit ea, că, pentru prima dată în viată, atât ea, cât si mama ei doreau același lucru. Si niciuna dintre ele nu avea să își vadă visul împlinit.

Anna a luat-o pe Cordelia de acasă la ora nouă fix în acea seară, într-o trăsură care semăna cu pielea neagră. Cordelia a zbughit-o pe ușă, înfășurată în palton, în ciuda serii călduroase. A suit în trăsură, ignorând strigătele mamei, care încerca să îi spună că niște mănuși, dacă nu chiar un manșon, ar fî fost potrivite.

Interiorul trăsurii strălucea din pricina detaliilor din alamă și din cauza banchetelor tapisate cu catifea roșie. Anna își ținea picioarele lungi încrucișate nonșalant. Purta un costum bărbătesc negru, elegant. Cămașa era albă și scrobită. La cravată lucea un ac cu ametist, de culoarea ochilor fratelui ei, iar paltonul i se potrivea perfect pe umerii înguști. Anna părea calmă. Cordelia o invidia pentru încrederea ei.

— Mulțumesc! a zis Cordelia, pe nerăsuflate, pe când trăsura se punea în mișcare. Rochiile sunt absolut minunate; nu era nevoie...

Anna a respins cu un gest mulțumirile Cordeliei.

— Nu m-a costat nimic. O croitoreasă vârcolac îmi era datoare, iar Matthew m-a ajutat să aleg materialul.

Anna a ridicat o sprânceană.

— Deci pe care ai ales să o porți?

Cordelia și-a scos haina și a etalat rochia lucitoare, în

culoarea bronzului. Mătasea era rece și grea pe piele ei, ca atingerea apei; șifonul de pe tiv îi mângâia picioarele și gleznele. Rochia era și practică — cu multă ingeniozitate, mama ei o ajutase să o ascundă pe Cortana într-o teacă așezată pe spate, la adăpostul materialului rochiei.

Anna a râs pe înfundate, aprobator.

— Culorile puternice sunt cele care ți se potrivesc ție, Cordelia. Roșu-închis, albastrul marin, verdele smarald. Liniile netede și simplitatea, nu zorzoanele acestea pe care le poartă toată lumea.

Trăsura întorsese spre West End. Era ceva incitant la faptul că fata se afla în inima Londrei, îndepărtându-se din ce în ce de verdeața din Kensington, cufundându-se în mulțimi și în viața care pulsa în jurul lor.

— Avem un plan? a întrebat Cordelia, privind pe fereastră la Piccadilly Circus. Ce facem când ajungem acolo?

— Eu voi seduce, a zis Anna. Tu vei distrage atenția sau, cel puțin, nu îmi vei sta în cale.

Cordelia a zâmbit. Fata s-a aplecat spre fereastră pe măsură ce Anna îi indica diverse obiecte: statuia lui Eros din centrul intersecției și restaurantul Criterion, unde Arthur Conan Doyle își fixase prima lui întâlnire cu Holmes și Watson. Curând, trăsura străbătea cartierul Soho, cu străzile lui înguste. Ceața atârna în aer ca pânzele de păianjen, întinse între clădiri. Trăsura a trecut huruind pe lângă un magazin de cafea algerian, a cărui fereastră era acoperită de cutii de cafea din aluminiu și ibrice lucioase din alamă. In apropiere se afla un magazin cu obiecte de iluminat, cu o fațadă nouă, în negru și auriu, pe care erau inscripționate cuvintele W. SITCH & CO, iar dincolo de el se observau mai multe tarabe. Pe strada întunecoasă și îngustă, flăcările lămpilor cu ulei ardeau ca niște focuri de avertizare, iar pânzele așezate peste tarabe se umflau în vânt.

Trăsura s-a oprit în fața aleii Tyler’s Court. In atmosferă erau fum și umbre, și sporovăială vocilor ce vorbeau zeci de limbi. James și Matthew erau sprijiniți de pereții de piatră. Purtau

amândoi paltoane croite pe trup, negre, de seară. Matthew adăugase o cravată de culoare verde și pantaloni de catifea. James avea gulerul ridicat, pentru a se proteja de vânt, iar chipul lui răsărea palid dintre părul negru și materialul fin al costumului.

Anna a sărit din trăsură, lăsând portiera deschisă în urma ei. Cordelia a încercat să o urmeze, descoperind însă că nu îi era deloc ușor să se miște în noua rochie. S-a apropiat lent de portieră, pe bancheta trăsurii, icnind ușor, și aproape că s-a rostogolit pe stradă.

Brațele cuiva au ajutat-o să își recapete echilibrul înainte de a lovi caldarâmul. James o prinsese de talie. Părul fetei mângâia obrazul tânărului; Cordelia a inspirat parfumul lui James: cedru, ca în pădurile din Liban.

James a ajutat-o să stea pe picioare, în timp ce își ținea încă mâinile pe șoldurile ei. Fata simțea în coaste apăsarea inelului de familie pe ------------ ------------------------------

care James îl purta pe deget. Băiatul o fixa cu privirea, iar Cordelia și-a dat seama, tresărind, că își uitase paltonul în trăsură. Stătea în fața lui Matthew și a lui James, în noua ei rochie, fără nimic altceva care să o acopere. Nu se putea abține să nu conștientizeze brusc cât de lipită de trup îi era noua rochie. Materialul de pe șolduri îi venea așa de strâmt, încât nu mai reușise să își pună jupon, ci doar combinezonul și un corset ușor. Oricine îi putea vedea forma taliei, sânii și chiar mătasea care se întindea pe curbura abdomenului. Mânecile înguste îi alunecau de pe umeri, lăsând să i se vadă decolteul; greutatea și moliciunea materialului erau ca o mângâiere. Cordelia se simțea mai elegantă decât fusese vreodată și puțin îndrăzneață.

— Cordelia! a exclamat Matthew.

Băiatul arăta ușor șocat, de parcă tocmai ar fi intrat într-un zid.

— Arăți diferit.

— Diferit? a pufnit Anna. Arată uluitor!

James nu se mișcase deloc. O privea pe Cordelia, iar ochii lui

se întunecaseră de la culoarea ochilor de tigru la o nuanță mai puternică și mai profundă, care semăna cu lumina Cortanei, atunci când tăia aerul. James a răsuflat și i-a dat drumul, făcând un pas înapoi. Cordelia își simțea inima bătându-i în gât, cu pulsații fulgerătoare, de parcă ar fi băut prea mult din ceaiul tare al mamei ei.

— Ar fi bine să intrăm, a zis James, iar Cordelia a văzut-o pe Anna zâmbind felin, în colțul gurii, înainte de a-i conduce pe aleea îngustă.

Elful de la ușă i-a recunoscut pe Anna și pe Matthew și i-a lăsat să intre în Hell Ruelle, ridicând doar ușor din sprâncenele de culoarea lavandei. înăuntru, tinerii s-au regăsit iar în labirintul amețitor de încăperi. Pe când o urmau pe Anna, care mergea cu pași hotărâți, Cordelia a observat ceva ce îi scăpase data trecută: încăperile secundare se ramificau din camera centrală, asemenea brațelor unei steluțe-de-mare. Tavanul din hol era jos, însă fiecare încăpere era luminată electric, mai strălucitor și mai rece decât ar fi fost cu lampa-vrăjitoarei.

Au găsit-o pe Hypatia Vex în mijlocul unui grup de admiratori, în încăperea centrală. Decorul camerei octogonale se schimbase. Pe pereți atârnau acum picturi ce ilustrau bacanale: dansatoare goale, cu panglici

lungi, sau demoni cu ochii roșii, cu frunțile împodobite cu flori și trupurile lucioase și aurii, precum ochii lui James. In spatele Hypatiei Vex atârna un triptic reprezentând o femeie brunetă care ținea o bufniță neagră, cu ochi aurii.

Scena din centrul camerei era acum goală, deși în jurul ei fuseseră aranjate scaune și canapele. Era plin de repudiați. Cordelia a recunos- cut-o pe vampirița Lily, care purta un pieptene cu nestemate în părul ei negru și bea sânge dintr-un pahar de cristal. Vampirița i-a făcut cu ochiul lui Arme, însă tânăra era atentă la Hypatia, care ședea pe un divan din stejar, ornat cu elemente complexe și tapisat cu o țesătură jacard roșu cu verde. Hypatia purta o altă rochie lucitoare, de data aceasta

din mătase neagră, care părea să îi facă formele elegante al trupului ca înmuiate în cerneală.

Hypatia nu era singură. Lângă ea se afla un vârcolac chipeș, cu ochi verzi-aurii. Cordelia îl văzuse data trecută. Era violonistul din cvartetul de coarde. Acum nu se mai auzea muzica, iar vârcolacul era concentrat la Hypatia. Trupul lui era întors spre al ei, iar degetele-i lungi se jucau ușurel cu un cordon al rochiei ei. Anna a mijit ochii albaștri.

— Anna! a zis James, șoptit, cred că o să ai ceva de lucru.

— Acela este Claude Kellington, a zis Matthew. Este amfitrionul aici. Responsabil cu scena.

Anna s-a întors spre ei, cu ochii strălucitori.

— Matthew! a zis ea. Distrage-i atenția!

Matthew i-a făcut cu ochiul și a pornit cu pași mari spre divan. Lily i-a aruncat o privire, pe când tânărul trecea pe lângă ea, măsurându-1, probabil, ca pe o potențială gustare. Matthew era foarte chipeș, s-a gândit Cordelia; nu știa de ce în prezența lui nu se simțea ca fel ca în prezența lui James. Pe de altă parte, nimeni altcineva nu o mai facea să simtă ceea ce îi inspira James. Inălțând o sprânceană, Kellington s-a ridicat de pe divan și l-a urmat pe Matthew în mulțime. Cordelia și James și-au aruncat o privire pe când Matthew se îndrepta iar spre ei, aducându-1 cu el pe vârcolac.

— Te rog, nu-mi spune că voi trei aveți vreun număr! a zis Kellington pe când se apropia.

Cordelia și-a dat seama, surprinsă, că Anna dispăruse, tăcută ca o pisică.

— Nimeni nu vrea să vadă vânători de umbre cântând și dansând.

— Speram ca eu și *parahatai-vl* meu să putem recita o poezie, a zis Matthew. Poate despre legăturile inextricabile ale iubirii de frate.

Kellington l-a privit amuzat pe Matthew. Vârcolacul avea un chip extrem de atrăgător și părul buclat, castaniu. Pe mână îi

lucea un inel cu inscripția *Beati Bellicosi*[XVIII].

— îmi amintesc o poezie pe care ai recitat-o odată, a zis el. Deși nu a avut o tematică atât de prietenoasă. Cu toate acestea, avem nevoie de artiști noi în seara asta.

Vârcolacul i-a aruncat o privire lui James.

— Tu ai vreun talent, în afară de a asta acolo, frumos și tăcut?

— Mă pricep să arunc cuțite, a răspuns James calm.

James s-a mutat într-o parte. Kellington l-a urmărit cu privirea, pe când Anna se strecura lângă Hypatia, pe divan, ridicând mâna magici- enei la buze. Hypatia părea mai mult decât surprinsă.

— Dacă un vânător de umbre începe să se joace cu pumnalele prin aer, o să avem răzmeriță, a spus Kellington. Hypatia vrea să își distreze musafirii, nu să îi ucidă.

Ochii vârcolacului au lunecat spre Cordelia. Privirea lui semăna cu o atingere, s-a gândit fata. Nu era o senzație plăcută, dar cu siguranță era ceva nou. Kellington părea să o cerceteze din cap până în picioare, mulțumit de ceea ce vedea.

— Și tu?

Matthew și James s-au holbat amândoi la Cordelia.

— Presupun că aș putea urca pe scenă, a zis Cordelia, pe nerăsuflate.

își auzise vocea de la o mare depărtare. înnebunise? Ce se oferea să facă? Și oare ce-ar fi putut face pe scenă? Cordelia l-a auzit pe Kellington încuviințând și a simțit degetele subțiri și pline de cicatrici ale lui James pe brațul ei.

— Cordelia, nu este nevoie să..., a început el.

— Pot s-o fac, a răspuns fata.

James a întâlnit privirea Cordeliei, iar fata a văzut că pe chipul lui nu exista pic de îndoială. Se uita la ea cu același fel de încredere pe care i-1 arăta lui Matthew, lui Lucie sau lui Thomas. Cu o credință totală că ar fi putut face orice, dacă i se cerea asta. Cordelia se simțea de parcă ar fi putut, în sfârșit, să

XVIII „Binecuvântați sunt războinicii” (1b. latină în orig.) (n. tr.).

respire liber. Fata a inspirat adânc, a dat din cap spre James și s-a întors spre Kellington.

— Sunt gata! a zis ea.

Făcând o mică plecăciune, vârcolacul a condus-o pe Cordelia spre scenă.

Partea a doua

Te-am găsit în fiecare rând pe care l-am citit, de când am venit aici pentru întâia oară, băiatul grosolan, a cărui inimă ai rănit-o din prima clipă. Te-am aflat în fiecare priveliște pe care am văzut-o de atunci — în fluviu, în pânzele corăbiilor, în mlaștini, în noroi, în lumină, în întuneric, în foșnetul vântului, în păduri, în apa mării și pe străzi. Ai fost întruchiparea tuturor gândurilor delicate pe care le-a izvodit mintea mea. Pietrele din care sunt ridicate cele mai solide case din Londra nu sunt mai reale, mai cu neputință de mișcat cu mâinile tale decât a fost și va fi prezența și influența ta în gândurile mele, acum și întotdeauna. Estella, nu mai poți schimba nimic: vei rămâne până la sfârșitul vieții o parte din ființa mea, o parte din puținul care e bun în mine și o parte din ceea ce e rău.[XIX]

XIX Charles Dickens, *Marik speranțe,* trad, din limba engleză de Veronica Focșeneanu, volumul al II-lea, Editura Adevărul Holding,

Charles Dickens, *Marile speranțe*

București, 2008, pp. 113—114 (n. red.).

15

CAMERA ȘOAPTELOR

Unde frumosul nu piere, iar moartea n-are vad,
Dar desfătarea-i înțelepciune, Timpul — cânt nemărginit.
Te sărut și lumea începe-a pieri.

William Butler Yeats, „Tărâmul dorințelor inimii”

DE LA FEREASTRA EI, LUCIE PUTEA VEDEA ȘIRUL DE TRĂSURI CE INTRAU pe poarta în arcadă a Institutului. Fata s-a retras, încruntându-se. Unde erau Thomas și Christopher? Nu îi învinovățea dacă nu reușiseră să se concentreze cu o zi în urmă. Moartea Barbarei îi afectase pe toți. Dar asta însemna că eșuaseră în a-și pune planul în aplicare în acea seară.

Ei bine, s-a gândit ea, dacă era să spioneze singură întâlnirea Enclavei, fie! Tocmai se dusese să își ia stela de pe măsuța de toaletă când a auzit ceva zăngănind în geamul ferestrei. Presupunând că Thomas și Christopher încercau să îi atragă atenția aruncând cu pietricele — metoda lor obișnuită —, fata a zbughit-o la fereastră și a deschis-o. Ceva ce arăta ca un fluture în flăcări a plutit pe lângă capul ei, iar Lucie a țipat. A fugit spre obiectul ciudat, tocmai pe când ardea pe birou, izbucnind în flăcări portocalii. Obiectul era nu mai mare decât mâna ei, iar fata s-a grăbit să îl stingă cu suportul pentru stilou pe care îl avea la îndemână.

— Scuze, Luce!

Era Christopher, care îi escalada acum fereastra. Băiatul a sărit pe podea, urmat, un moment mai târziu, de Thomas, care avea gulerul cămășii ars. Tânărul părea supărat.

— Era un experiment — o metodă de a trimite mesaje cu o rună de foc...

Lucie s-a uitat sceptică la pata de arsură de pe biroul ei, acolo unde mesajul își dăduse ultima suflare. Obiectul aterizase pe un teanc de pagini din *Frumoasa Cordelia,* iar manuscrisul era distrus acum.

— Nu experimenta pe mine! s-a răstit ea. Ai distrus o scenă foarte importantă în care Cordelia este sedusă de un rege al piraților.

— Pirateria nu este etică, a zis Thomas.

— Nu în cazul acesta, a răspuns Lucie. Vezi tu, regele piraților este, de fapt, fiul unui conte...

Christopher și Thomas s-au uitat unul la celălalt.

— Trebuie să mergem! a spus Christopher, luând stela lui Lucie și întinzând-o fetei. întâlnirea Enclavei este pe cale de a începe.

Tinerii s-au strecurat afară din camera lui Lucie și au urcat în grabă spre una dintre încăperile pentru depozitare, goale, de la etajul al doilea. Odaia se afla deasupra bibliotecii. Tatăl lui Lucie o învățase cum să deseneze acea rună, așa că fata a făcut onorurile în timp ce au îngenuncheat într-un cerc, pe podea: runa era mare și acoperea un spațiu generos. Când a terminat, fata i-a adăugat o înfloritură și s-a dat înapoi. Podeaua a început să pâlpâie între genunchii lor și a devenit transparentă. Lucie, Thomas și Christopher priveau acum biblioteca de dedesubt ca printr-un telescop. Ii vedeau limpede pe toți cei prezenți acolo, în toate detaliile, până la culoarea ochilor și modelele de pe haine. Fuseseră instalate șiruri suplimentare de mese, iar vânătorii de umbre umpleau camera. Tatăl și mama lui Lucie erau acolo, bineînțeles, împreună cu unchiul Gabriel, care ședea cu fața spre un capăt al odăii, acolo unde se afla Will, flancat de Inchizitorul Bridgestock și de Charles Fairchild, vizibil crispat. Lucie nu se putea abține să nu se întrebe cum evoluase relația dintre ei de când Charles rupsese logodna cu Ariadne. Charles a

bătut tare într-una dintre mese, facând-o pe Lilian Highsmith să tresară pe scaun.

— Liniște! a zis el. Liniște! Mulțumesc membrilor Enclavei care au putut fi alături de noi azi. Deși această informație nu a fost făcută publică, începând de azi putem număra șase atacuri ale unor demoni

necunoscut! nefilimilor, în Londra. Toate, cu excepția atacului de la reședința familiei Baybrook, au avut loc în timpul zilei.

Lucie s-a întors spre Thomas și spre Christopher.

— Șase atacuri? a șoptit ea. Știam doare despre trei dintre ele. Aveați idee de așa ceva?

Thomas a clătinat din cap.

— Nici eu nu am avut habar. Cred că Enclava se teme să nu semene panica în oameni. Dacă te face să te simți mai bine, cred că mulți nu au știut.

Lucie și-a întors privirea spre bibliotecă. Mulți membri ai Enclavei păreau să șoptească, agitați. Lucie îl vedea pe tatăl ei, șezând cu brațele încrucișate la piept și cu o expresie ce îi trăda șocul. Nu știuse!

— In Orașul Tăcut, se află acum douăzeci și cinci de vânători de umbre foarte bolnavi, a zis Charles. Din cauza gravității situației, Conclavul a suspendat momentan deplasările spre și în afara Londrei.

Lucie, Christopher și Thomas s-au privit speriați. Când se întâmplase una ca asta? Pe când un murmur traversa grupul din bibliotecă, devenea din ce în ce mai clar că mulți dintre adulții prezenți la întrunire erau la fel de surprinși.

— Cum adică „momentan”? a strigat George Penhallow. Cât timp ne va fi interzis să călătorim?

Charles și-a prins mâinile la spate.

— O perioadă nedeterminată.

Murmurul din încăpere s-a preschimbat într-un vuiet.

— Și cum rămâne cu cei din Idris? a strigat Ida Rosewain. Se

vor putea întoarce? Cum rămâne cu familiile noastre de acolo?

Bridgestock a clătinat din cap.

— Călătoriile prin Portal sunt suspendate...

— Bun, a mormăit Lilian Highsmith. Nu am avut niciodată încredere în invențiile acelea modeme. Am auzit că un tânăr a trecut printr-un portal cu *parabatai-ul* lui și a ieșit în partea cealaltă cu piciorul celuilalt băiat atașat de el.

Bridgestock a ignorat intervenția femeii.

— Nimeni nu va putea intra în sau ieși din Londra, nimeni nu va putea trece de granițele orașului. Cel puțin nu deocamdată.

Lucie și Christopher l-au privit abătuți pe Thomas. Gura băiatului se strânsese însă sobră.

— Bun! a zis el. Familia mea va fi în siguranță în Idris.

— Henry însă trebuia să se întoarcă pentru a ne ajuta cu antitdotul, a zis Christopher îngrijorat.

Lucie nu știuse asta. Fata a atins mâna băiatului cât de blând a putut.

— Frații Tăcuți caută și ei un leac, a șoptit ea. Nu ești singur, Christopher. In plus, am încredere că vei reuși.

— Iar eu te voi ajuta, a adăugat Thomas.

Christopher nu a făcut însă decât să își întoarcă privirea spre scena ce se desfășura dedesubt.

— Ce înseamnă toate astea? De ce suntem ținuți prizonieri în Londra? țipa Martin Wentworth.

Bărbatul se ridicase în picioare.

— Acum avem nevoie de sprijinul Conclavului...

— Este carantină, Martin, a zis Will, cu vocea lui stăpânită. Lasă-1 pe Inchizitor să explice!

Insă cuvântul a fost luat de Charles.

— Știți cu toții, a zis el tare, că Barbara Lightwood a fost rănită grav în timpul unui atac demonic. Otrava i-a invadat corpul. Nu a mai rezistat și a murit cu câteva zile în urmă.

Thomas a tresărit, iar chipul lui Martin s-a preschimbat din roșu în alb, gândindu-se probabil la fiul lui, Piers.

Charles a continuat:

— Oliver Hayward a stat lângă ea, pe patul de moarte. In ultimele ei clipe de agonie, neputând să îi mai recunoască pe cei dragi ei, fata l-a atacat, zgâriindu-1.

Lucie își amintea sângele de pe mâinile și manșetele lui Oliver. In bibliotecă se lăsase liniștea. Lucie nu suporta să se uite la Thomas.

— După cum bine știți, a continuat Charles, familia Hayward conduce Institutul din York, iar Oliver și-a dorit, bineînțeles, să se întoarcă la ai săi, după pierdere logodnicei.

— Așa cum ar fi făcut orice tânăr cinstit, a mormăit Bridgestock.

Charles l-a ignorat pe Inchizitor și a continuat.

— Ieri am primit vestea că Oliver s-ar fi îmbolnăvit. Rănile lui s-au infectat și a început să manifeste aceleași simptome ca ale acelora căzuți în urma atacurilor demonice.

Charles a făcut o pauză.

— Oliver a murit în această dimineață.

Toți cei din sală au rămas fără răsuflare. Lui Lucie i s-a făcut rău.

Laurence Ashdown a sărit în picioare.

— Dar Hayward nu *a* fost atacat de demon! Iar otrava demonilor nu este contagioasă!

— Otrava cauzează o boală, a vorbit Will, calm. Frații Tăcuți au stabilit că această boală poate fi transmisă prin mușcături sau prin zgârieturi. Deși nu este foarte contagioasă, se poate transmite oricum. De aceea se impune carantina.

— De aceea au fost mutați toți cei bolnavi în Orașul Tăcut și nu ni se permite să îi vizităm? Despre asta este vorba? a întrebat autoritar Wentworth.

Lucie a tresărit iar, neștiind că bolnavii nu puteau fi vizitați. Obser- vându-i tulburarea, Thomas a șoptit:

— Interdicția cu privire la vizite a fost pusă în aplicare în această dimineață. Christopher și cu mine l-am auzit pe unchiul

Gabriel discutând despre asta.

— Orașul Tăcut este locul potrivit pentru ei acum, a zis Charles. Frații au multă grijă de bolnavi și niciun demon nu poate pătrunde acolo.

— Deci care este planul Conclavului? a întrebat Isa Roswain, ri- dicându-și vocea. Intenția lor este să ne țină captivi în Londra — cu demoni care ne pot îmbolnăvi otrăvindu-ne și despre care nimeni nu cunoaște nimic —, ca să murim cu toții?

Chiar și Bridgestock părea șocat. Will a fost cel care a luat cuvântul.

— Suntem vânători de umbre, a zis el. Nu așteptăm să fim salvați de alții. Ne salvăm singuri. Iar noi, cei din Londra, suntem la fel de pregătiți ca orice alt membru al Conclavului să rezolvăm această situație; și o vom rezolva!

Lucie a simțit o scânteie care îi încălzea inima. Tatăl ei era un lider bun. Era unul dintre lucrurile pe care le aprecia la el. Will știa când oamenii aveau nevoie să fie calmați și încurajați. Charles, care voia din toată inima să fie și el lider, știa doar cum să îi sperie și să le ordone lucruri.

— Will are dreptate, a spus Charles, precaut. Beneficiem de ajutorul Fraților Tăcuți, iar eu însumi voi îndeplini rolul de Consul, în absența mamei, din moment ce nu se poate întoarce din Idris.

Charles și-a aruncat privirea asupra mulțimii și, pentru o clipă, a părut să se uite direct la Alastair Carstairs. Era ciudat că acesta se afla acolo, însă Sona lipsea. Alastair putea duce veștile acasă, presupunea Lucie. Alastair l-a privit și el pe Charles, apoi s-a uitat în altă parte; Lucie a simțit umărul lui Thomas tensionându-se lângă al ei.

— Ne vom împărți în trei grupuri, a zis Bridgestock. Un grup va fi responsabil cu cercetarea, va încerca să caute în bibliotecile noastre orice informație care să indice faptul că așa ceva s-a mai întâmplat și altădată — boli demonice, demoni care pot exista în lumina soarelui și așa mai departe. Al doilea grup

se va ocupa de patrulele de noapte, iar al treilea, de patrulele de zi. Fiecărui vânător de umbre de peste optsprezece ani și sub cincizeci și cinci de ani i se va atribui o zonă de patrulare, în Londra.

— Nu văd de ce demonii ar rămâne între granițele orașului, a zis, sumbru, Lilian Highsmith. Poate că noi suntem în carantină, dar ei nu sunt.

— Nu am fost abandonați, a replicat Will. York este și el în carantină, deși acolo nu există cazuri de îmbolnăvire încă. Cu toate acestea, vânătorii de umbre de la Institutul din Cornwall, ca și câțiva din Idris vor patrula zona din afară Londrei, iar patrulele vor îndesite în tot arhipelagul britanic. Dacă demonii vor părăsi Londra, vor fi prinși.

— Demonii ăștia nu au apărut din senin, a zis Bridgestock. Au fost invocați. Este imperios necesar să interogăm orice persoană din Londra care folosește magia, pentru a da de urma vinovatului.

— Nu este chiar vorba despre niște demoni, nu? a șoptit Lucie. Dacă este un mandikhor, atunci putem vorbi despre un singur demon. Poate... ar trebui să le spunem?

— Deocamdată nu, a zis Thomas. Ultimul lucru de care au nevoie este să cădem din tavan și să le spunem teoria noastră despre demonul care se desparte în mai multe bucăți.

— De fapt, nu este nici măcar o teorie, ci doar o ipoteză, l-a corectat Christopher. încă nu am demonstrat nimic și nici măcar nu am testat acea idee. De asemenea, nu prea știu cum informațiile noastre le-ar schimba comportamentul. S-ar putea să fie un singur demon, dar se comportă ca mai mulți, iar asta este ceea ce Enclava caută să combată.

Will s-a încruntat.

— Maurice, am mai discutat. Nu doar că o asemenea acțiune i-ar speria de moarte pe toți practicanții magiei și pe repudiații din Londra, dar nu avem nici măcar garanția faptului că vinovatul se mai află în oraș. Ar fi o risipă de oameni de care

avem nevoie în altă parte.

— Dar cineva este responsabil și trebuie să plătească! a răbufnit Bridgestock.

Will a început să vorbească surprinzător de blând.

— Și asta se va întâmpla, dar mai întâi este nevoie să găsim demonul...

— Fiica mea se stinge! a strigat Bridgestock, brusc, suficient de tare, cât să facă întreaga sală să tresară. Ariadne este pe moarte și cer să se afle cine este cel care se face vinovat!

— Ei bine, nepoata mea este deja moartă.

Cel care vorbise era unchiul Gabriel, care stătea în picioare. Ochii lui verzi erau acum aproape negri. Lucie își dorea ca mătușa Cecily să se fi aflat acolo, căci ea i-ar fi ținut, fără îndoială, partea.

— Totuși, decât să îmi irosesc energia căutând răzbunare, voi patrula pe străzile Londrei, sperând să împiedic ca nenorocirea care i s-a întâmplat să se mai abată asupra unui nevinovat...

— Prea bine, Lightwood! a zis Bridgestock.

Ochii lui licăreau.

— Dar eu stint Inchizitorul, nu tu. Este de datoria mea să tai răul de la rădăcină...

Imaginea s-a întunecat, iar biblioteca a dispărut din fața ochilor lor. Lucie și-a ridicat privirea și a văzut, cu surprindere, că Thomas tăiase rima cu o linie, închizând fereastra spre biblioteca de dedesubt. Ochii

lui, ca și ai unchiul Gabriel, sticleau de mânie. Christopher și-a așezat o mână pe umărul lui Thomas.

— îmi pare rău, Tom! Pentru Oliver și...

— Nu este nevoie să îți ceri tu iertare.

Vocea lui Thomas era gâtuită.

— Este mai bine să știm cum stă situația. De îndată ce punem mâna pe Pyxis, ne vom ocupa noi singuri, căci dacă așteptăm ca Enclava să ajungă la un consens, cred că ne putem lua adio de la viață.

James o privea pe Cordelia pe când aceasta urca treptele spre scena din lemn de cireș din centrul încăperii. Era conștient de faptul că Matthew se afla lângă el, înjurând printre dinți. Nu dădea vina pe el — știa cum se simțea *parabatai~ul* lui: avea impresia că o aruncaseră pe Cordelia lupilor din Hell Ruelle. Kellington, care stătea acum lângă fată, a bătut din palme, iar mulțimea a curmat zumzetul. Nu se făcea liniște suficient de repede, s-a gândit James. Tânărul a bătut tare din palme și, lângă el, imitându-1, Matthew a început să aplaude și el. Arma, care se cuibărise lângă Hypatia, pe divan, le-a urmat exemplul, facându-1 pe Kellington să își întoarcă privirea la ea, încruntat. Hypatia s-a uitat și ea la vârcolac, cu ochii ei mari, înstelați, și a ridicat din umeri.

Kellington și-a dres glasul.

— Onorați invitați! a zis el. în noaptea aceasta, avem un spectacol neobișnuit. Un *vânător de umbre* s-a oferit să ne amuze.

Un murmur a răsunat în încăpere. James și Matthew continuau să aplaude, iar vampirița brunetă, cu pieptenele lucitor în păr, a început și ea să bată din palme. Anna s-a aplecat și a șoptit la urechea Hypatiei:

— V-o prezint pe frumoasa Cordelia Carstairs, a zis Kellington, întorcându-se degrabă să coborâre scările.

Cordelia i-a așezat o mână pe braț.

— Am nevoie să mă acompaniezi la vioară, a spus ea.

Matthew a chicotit aproape ezitant.

— Este isteață, a zis el, pe când Kellington, care părea destul de iritat, a plecat cu pași mari să își ia instrumentul.

Pe când vârcolacul traversa mulțimea, Cordelia și-a întins mâinile și și-a desfăcut părul, cu o calmitate pe care James o bănuia a fi doar de

fațadă. James a rămas fată aer pe când părul fetei îi cădea pe umeri și pe spate ca o avalanșă de petale roșii de trandafir. Coama de păr roșcat îi mângâia pielea cafenie, ca mătasea. Rochia lucitoare, ca bronzul, s-a lipit de trupul ei, pe când fata a

întins mâna la spate și a scos-o din teacă pe Cortana, așezând-o în față. Fiecare scânteiere de lumină din Hell Ruelle s-a aprins ca o vâlvătaie în lama săbiei.

— Dintotdeauna am adorat poveștile de dragoste, a zis ea, iar vo- cea-i limpede a traversat încăperea. Una dintre poveștile mele preferate este despre o servitoare, pe nume Tawaddud. După moartea unui negustor bogat, fiul acestuia a irosit toată moștenirea până ce nu i-a mai rămas nimic, în afară de o servitoare, o fată cunoscută în întregul califat pentru inteligența și pentru frumusețea ei. Numele ei era Tawaddud. Fata l-a rugat pe fiul negustorului să o ducă la curtea califului Harun al-Rashid și, acolo, să o vândă pentru o sumă mare de bani. Fiul negustorului i-a explicat că nu era cu putință să primească prea mulți bani de pe urma vânzării unui singur servitor. Tawaddud i-a zis atunci că avea să îl convingă pe calif că nu exista o altă femeie mai pricepută la vorbe și mai educată decât era ea. In cele din urmă, obosind să o tot audă repetând același lucru, fiul negustorului a dus-o pe Tawaddud la curtea califului. Fata a apărut în fața conducătorului și i-a spus așa.

Cordelia i-a făcut semn lui Kellington, care stătea lângă scenă. Vârcolacul a început să cânte o piesă tulburătoare la vioară, iar Cordelia a prins a se mișca. Era ca un dans, dar nu tocmai. Fata se mișca fluid, la unison cu Cortana. Sabia era de aur, iar Cordelia urma scânteierile ei aurii în flăcări. Fata a vorbit din nou, iar glasul ei profund, ușor răgușit, se potrivea cu dansul și cu muzica viorii.

— *Oh, Doamne, știu a ticlui fraze și poeme, cunosc legea și exegeza, și filosof ia. Muzica nu-i un mister pentru mine, după cum nici ritualurile divine nu-s, iar aritmetica, geodezia, geometria și fabulele anticilor îmi sunt cunoscute.*

Cortana împletea lumina în cadența cuvintelor fetei, subliniind fiecare vorbă cu oțelul ei. Cordelia se întorcea odată cu sabia, iar trupul ei se răsucea și se mișca precum apa sau focul, ca un râu infinit, sub un infinit de stele. Dansul ei era frumos — ea era frumoasă, dar nu era o frumusețe distantă, ci una vie, care respira și care își întindea brațele, frângând inima lui James și facându-1 să rămână fără respirație.

— *Am studiat științele, geometria și filosof ia, medicina și logica, și retorica, și compoziția artistică.*

Cordelia s-a lăsat în genunchi. Sabia a tăiat aerul împrejurul ei, formând un mic cerc de foc. Vioara cânta în continuare, iar trupul ei îi ținea isonul. James vedea cu ochii minții curtea califului și pe fata curajoasă îngenuncheată în fața lui Harun al-Rashid, povestindu-i cât de mult valora.

— *Pot face coardele lăutei să cânte, îi cunosc gama și notele, și notațiile, și cum să fac cântul să se înalțe sau să răsune domol.*

Lângă James, Matthew a inspirat scurt. James a tras cu ochiul la *parabatai-ul* lui. Matthew... Matthew arăta ca atunci când credea că nu îl vedea nimeni. In privirea lui era o solitudine tulburătoare, o dorință, dincolo de orice înțelegere, pentru ceva ce nici măcar Matthew nu ar fi putut spune ce era. Privirea lui era ațintită asupra Cordeliei, la fel și privirile tuturor celor din sală. Trupul fetei s-a aplecat în față, iar părul ei a descris în aer un arc de foc. Pielea cafenie lucea; transpirația scânteia pe clavicula fetei. Sângele lui James îi pulsa în trup ca un râu ce străpungea un baraj rupt.

— *Dacă dansez și cânt, seduc.*

Cordelia și-a îndreptat brusc trupul. Ochii ei direcți și provocatori au întâlnit privirile spectatorilor.

— *Și dacă mă gătesc și mă înmiresmez, ucid.*

Zicând acestea, Cordelia a vârât-o pe Cortana fulgerător în teacă. Kellington nu mai cânta la vioară; și el se holba la Cordelia ca un mielușel îndrăgostit. James simțea o nevoie imperioasă de a-i trage un șut Cordelia s-a ridicat în picioare. Pieptul ei se ridica în ritmul respirației rapide.

— Și atunci, mulți înțelepți au fost aduși, din toate colțurile lumii, pentru a o testa pe Tawaddud, dar ea i-a întrecut pe toți. Era așa de ageră și de frumoasă, că, în final, califul i-a dat tot ce a vrut — i-a îndeplinit toate dorințele inimii.

Cordelia a făcut o mică plecăciune.

— Și așa se sfârșește povestea mea, a zis ea, începând să coboare treptele.

Cordelia nu mai atrăsese niciodată atenția atât de multor oameni. Evadând de pe scenă, fata s-a strecurat prin mulțime, deși oamenii din jur

păreau să se fi schimbat acum — cu toții doreau să îi zâmbească, să își încline capetele sau să îi facă cu ochiul. Mai mult repudiați i-au spus „Foarte frumos!” pe când trecea printre ei. Fata a murmurat un „Mulțumesc!”. S-a simțit infinit de recunoscătoare când a ajuns, în final, la Matthew și la James. Acesta din urmă părea calm; Matthew se uita la ea cu ochii mari.

— La naiba! a exclamat el, admirativ, de îndată ce fata s-a aflat lângă ei.

Matthew părea mult mai serios decât de obicei.

— Ce-a fost aia?

— A fost o poveste, a zis James, scurt. Te-ai descurcat foarte bine, Cordelia!

James a arătat spre divanul care era acum gol.

— Anna a dispărut, împreună cu Hypatia, așa că aș spune că stratagema ta a dat rezultate.

Cordelia! James nu îi mai spusese Daisy. Fata nu știa ce să creadă. Și-a dus o mână la piept; inima îi bătea nebună, din cauza emoțiilor și a dansului.

— Acum ce facem? a întrebat ea. Cât durează seducția?

— Depinde cât de bine te pricepi, a răspuns Matthew, afișând ceva din vechiul lui zâmbet ștrengar.

— Ei bine, sper că, spre binele Hypatiei, Arma știe ce face, iar în ceea ce ne privește pe noi, sper să se grăbească, a zis James.

Matthew rămăsese nemișcat.

— Ia ascultați! a spus el.

Cordelia a ciulit urechile. La început nu a perceput decât un zumzet și un murmur dinspre mulțime. Apoi, s-a auzit o șoaptă cunoscută, rostită apăsat: „Un vânător de umbre. Un vânător de umbre este aici.” — Se referă la noi?

Cordelia s-a uitat, încurcată, de jur-împrejur și l-a văzut pe

Kellington privind spre ușă, cu gura strâmbată de enervare. Cineva tocmai intrase în încăpere — cineva cu părul de un roșcat-aprins, purtând o haină grea, din tweed.

— Charles!

Ochii lui Matthew deveniseră două fante verzi.

— In numele îngerului! Ce-o fi căutând aici? a înjurat James în șoaptă.

Charles traversa acum mulțimea. Haina îi era încheiată până la gât. Tânărul părea să se simtă foarte inconfortabil. Arăta complet nelalocul lui.

— Ar trebui să plecăm! a zis James. Dar nu o putem lăsa pe Arma în urmă.

— Voi doi fugiți și ascundeți-vă undeva! a spus Matthew. Charles o să-și piardă mințile dacă vă vede aici.

— Și tu? a întrebat Cordelia.

— Charles se așteaptă la asemenea lucruri din partea mea, a răspuns Matthew.

întreaga lui față părea că se crispase. Ochii îi sclipeau ca două cioburi de sticlă.

— Mă descurc eu cu Charles!

James l-a privit o vreme pe Matthew. Cordelia simțea șoaptele vorbelor nerostite pe care cei doi și le comunicau, dialogul tăcut al *parabatai-lor.* Fata spera că, jntr-o zi, ea și Lucie aveau să poată avea o asemenea legătură; pentru moment însă, i se părea un lucru magic. James a încuviințat, s-a întors și a cuprins mâna Cordeliei.

— Pe aici! a zis el, pornind împreună prin mulțime.

In spatele lui, Cordelia l-a auzit pe Matthew pronunțând numele lui Charles exagerat de tare și de surprins. Mulțimea se mișca și se dădea din calea lui Charles; James și Cordelia au trecut ușurel pe lângă Kellington și au intrat pe un coridor cu lambriuri roșii ce se depărta de camera centrală. Pe la jumătate holului, au găsit o ușă deschisă; pe o plăcuță stătea scris: CAMERA ȘOAPTELOR. James a intrat în odaie, trăgând-o pe Cordelia

după el. Fata a văzut doar că se aflau într-o încăpere abandonată, foarte slab luminată, înainte ca James să trântească ușa în spatele lor. Fata s-a sprijinit de un perete, trăgându-și răsuflarea, pe când priveau în jur. Se aflau într-un soi de salon sau poate un birou. Pereții erau acoperiți cu tapet argintiu și decorați cu imagini reprezentând solzi aurii și pene. Se mai afla acolo și un birou înalt din lemn de nuc, mare ca o masă, cu o suprafața mai ridicată, pe care erau înșirate

teancuri ordonate de coli de hârtie, ținute la un loc de un bol din alamă, plin cu piersici. Probabil biroul Hypatiei? Un foc ce clar era vrăjit ardea în vatră, iar flăcările lui erau argintii și albastre. Fumul care se ridica desena contururile delicate ale unor frunze de acantă. Mirosea dulce, ca uleiul de trandafiri.

— De ce crezi că este Charles aici? a zis Cordelia.

James studia cărțile înșirate pe rafturile de pe pereți — cât de tipic pentru un Herondale!

— Unde ai învățat să dansezi așa? a întrebat el brusc.

Fata s-a întors spre el, surprinsă. James se sprijinea acum de una dintre etajere și o urmărea cu privirea.

— Am avut un instructor de dans la Paris, a răspuns ea. Mama a considerat că dansul m-ar ajuta să devin mai grațioasă în luptă. *Acel* dans însă, a adăugat ea, nu putea fî predat femeilor nemăritate. Instructorului meu nu i-a păsat.

— Ei bine, slavă îngerului că ai fost cu noi! a zis James. Matthew și cu mine nu am fost în stare să dansăm așa.

Cordelia a schițat un zâmbet. Cât era pe scenă, dansând, fata își imaginase că James o privea, că o considera frumoasă, și puterea care o inundase la acel gând fusese ca un curent electric. Acum, Cordelia și-a luat ochii de la el, plimbându-și mâna pe suprafața biroului, pe lângă teancul de hârtii pe care apăsa bolul din alamă.

— Ai grijă! a spus James, gesticulând ușor, în semn de avertizare. Cred că acela este fructul elfilor. Nu are niciun efect asupra magicienilor — cel puțin niciun efect magic. Dar asupra

oamenilor...

Fata s-a retras.

— Sigur nu are cum să facă rău dacă nu îl mănânci.

— Oh, nu! Dar am întâlnit oameni care l-au gustat. Cu cât mănânci mai mult, cu atât dorești mai mult și cu atât doare mai tare când nu îl poți avea. Totuși, întotdeauna m-am întrebat dacă nu cumva absența lui este doar o altă formă de tortură? Tortura faptului de *a nu ști.*

James vorbea cu ușurință, însă era ceva ciudat în felul în care o privea pe Cordelia, s-a gândit ea — în ochi i se citea un soi de adâncime necunoscută ei până atunci. Buzele lui erau ușor desfăcute, iar ochii, mai

aurii decât de obicei. Frumusețea îți poate sfâșia inima ca niște colți, s-a gândit ea, însă ea nu îl iubea pe James pentru că era frumos: el era frumos pentru că ea îl iubea. Gândul acesta a făcut-o să se îmbujoreze; fata și-a mutat privirea de la James tocmai pe când ușa a început să zăngăne în balamale.

Cineva încerca să intre. James s-a întors pe călcâie, cu ochii mari de spaimă. Mâna Cordeliei a zburat spre Cortana.

— Nu avem voie să fim aici...., a dat ea să spună.

Insă nu a apucat să termine, căci James a tras-o spre el. Brațele lui au încolăcit-o, ridicând-o și lipind-o de el. Gura lui era blândă, chiar pe când se zdrobea de a ei; fata și-a dat seama de ceea ce facea el o secundă mai târziu, pe când ușa se deschidea, iar din prag se auzeau voci. Fata a inspirat scurt, speriată, și a simțit pulsul lui James iuțindu-se; mâna lui dreaptă a alunecat în părul ei. Palma lui zgâriată de rune îi atingea obrazul, pe când o săruta. James o săruta. Cordelia știa că nu era un sărut sincer. Știa că James se prefăcea doar că sunt repudiați veniți cu treabă în Camera Șoaptelor, dar nimic nu conta în afară de modul minunat în care James o săruta acum.

Cordelia și-a încolăcit brațele în jurul gâtului lui, arcuindu-și trupul. Fata a simțit respirația lui James pe gura ei; el o săruta cu grijă, chiar dacă mâinile și trupul mimau pasiunea. Insă Cordelia nu își dorea ca el să fie precaut. Ea voia ca sărutul să o

frângă, să fie extraordinar, voia ca pasiunea să fie reală, ca sărutarea să fie toate acele lucruri la care visase cu disperare.

Cordelia și-a desfăcut buzele, lipite de ale lui James. Buzele lui erau moi și aveau gust de dropsuri cu orz și condimente. Cordelia a auzit pe cineva râzând agitat la ușă și a simțit mâna lui James strângându-se pe talia ei. Cealaltă mână i-a părăsit obrazul și i-a cuprins ceafa, pe când sărutul lui s-a adâncit brusc, parcă nemaiputând să se abțină. James s-a lipit de ea, trasând cu limba conturul gurii ei și făcând-o pe Cordelia să se cutremure.

— Oh! a șoptit ea ușor, lângă el, auzind ușa cum se închide.

Persoana din pragul ușii plecase acum. Cordelia și-a păstrat brațele în jurul gâtului lui James. Dacă băiatul voia să se oprească, nu avea decât să încerce.

James s-a desprins din sărutul lor, dar nu i-a dat Cordeliei drumul din brațe. El o ținea încă lângă trupul lui, ca într-un leagăn. Fata a mângâiat gâtul lui James cu degetele; deasupra claviculei lui era o micuță cicatrice albă, sub formă de stea...

— *Daisy*... Daisy a mea..., a spus el cu vocea întreruptă de respirația grea.

— Cred că vin și alții, a șoptit ea.

Nu era adevărat și o știau amândoi prea bine. Nu conta. James a tras-o pe Cordelia spre el cu o asemenea forță, că fata aproape că s-a împiedicat, agățându-și tocul pantofului în covor. Pantoful i-a căzut din picior, iar fata l-a aruncat și pe al doilea, ridicându-se pe vârfuri pentru a ajunge la gura lui James — buzele lui erau ferme și dulci, și o tachinau, trasând conturul buzelor ei, al obrajilor, lunecând spre maxilar. Cordelia înota într-o stare de beatitudine, simțindu-1 pe James cum se întinde și desface centura ce o ținea pe Cortana, cu o mână, în timp ce cealaltă se plimba de-a lungul corsetului ei. Cordelia nu știuse că trupul ei se putea simți așa, tensionat și încordat de dorință, deși parcă plutea, în același timp.

James a sărutat gâtul fetei, pe când ea și-a dat capul pe spate.

L-a simțit aplecându-se să o așeze pe Cortana lângă zid; când s-a îndreptat iar, brațele lui s-au strâns în jurul ei. James s-a îndepărtat de bibliotecă, aproape cărând-o cu el și apăsându-i încă gura cu un sărut disperat. Au pășit împreună stângaci spre birou, atingându-se și sărutându-se febril pe când se lipeau de masă. Cordelia s-a arcuit pe spate, prinzând cu mâinile marginea biroului și lipindu-și trupul astfel rotit într-un fel care l-a făcut pe James să inspire scurt.

Mâinile lui au trasat formele fetei, lunecând de la șolduri la talie și ridicându-se să îi cuprindă sânii. Cordelia a rămas fără respirație, cutremurată de noua senzație, de dorința de a-i simți mâinile pe ea. Degetele lui au agățat decolteul adânc al rochiei. James îi atingea pielea, pielea ei dezgolită. Cordelia a tremurat uimită, iar James a privit-o. Ochii lui erau sălbatici, arzători și aurii. Băiatul și-a lepădat fracul negru, aruncându-1 la o parte; când s-a întors la ea, Cordelia a simțit căldura trupului său prin cămașa subțire, din mătase. Nici

în timpul dansului, nici în sala de antrenamente, Cordelia nu își mai simțise trupul așa de pe de-a-ntregul potrivit. James a ridicat-o pe biroul din lemn de nuc, așa că stătea acum pe un soclu de lemn, deasupra lui. Fata și-a încolăcit picioarele în jurul taliei lui James. El i-a cuprins fața între mâini. Părul Cordeliei era o cortină de flăcări ce curgea în jurul amândurora pe când săruturile se prelungeau cu alte săruturi.

în final, Cordelia l-a tras spre ea. Spatele ei s-a lipit de lemnul biroului, pe când James se apleca peste ea, sprijinindu-și o mână pe tăblia mesei, deasupra capului ei. Trupul lui James, întins asupra trupului ei, îi răscolea sângele în vine. înțelegea de ce poeții asemănau iubirea cu un incendiu. Căldura ei o învăluia și o umplea, iar Cordelia nu voia decât să simtă mai mult — mai multe săruturi, mai multe atingeri, voia să fie devorată ca o pădure cuprinsă de flăcări. Iar fața lui... Cordelia nu îi mai văzuse niciodată chipul astfel; ochii lui James erau febrili și pierduți în dorință, pupilele lui se deschideau larg și erau negre.

James a gemut pe când fata îl atingea, trecându-și palmele peste pieptul lui tare, peste brațele încordate care îl susțineau deasupra ei. Fata și-a împletit degetele în părul lui ciufulit pe când s-a aplecat să îi sărute fiecare sân. Respirația lui James era fierbinte pe pielea ei.

Ușa camerei s-a deschis iar. James a înghețat și, un moment mai târziu, s-a grăbit să coboare de pe birou, luându-și haina, de unde o azvârlise. James a întins fracul Cordeliei, pe când fata se ridica și ea în grabă.

Matthew stătea în pragul ușii, holbându-se la ei. Cordelia a strâns haina pe lângă trup, deși era complet îmbrăcată. Totuși, fracul lui James era ca un scut ce o proteja de privirea uimită a lui Matthew.

— James! a exclamat el, pe un ton care spunea că lui Matthew nu îi prea venea a crede ochilor.

Chipul lui era tensionat și alert pe când privirea i se muta de la James la pantofii aruncați pe podea ai Cordeliei.

— Nu avem voie aici, a zis repede Cordelia. James a considerat că dacă ne prefacem, adică în caz că intra cineva și se gândea că...

— înțeleg, a spus Matthew, privindu-1 pe James.

James, s-a gândit Cordelia, părea perfect calm — la fel de calm ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Doar părul îi era ușor deranjat, iar cravata îi stătea strâmb, dar expresia de pe chipul lui era perfect normală: relaxată și doar ușor curioasă.

— Charles este încă aici? a întrebat el.

Matthew s-a sprijinit, apatic, de cadrul ușii. Mâinile lui se mișcau încet, pe când vorbea, descriind arcuri vagi în aer.

— A plecau Mai întâi m-a certat bine, te asigur, pentru că îmi petrec timpul într-o asemenea spelună depravată. A zis că spera să te fi adus măcar pe tine sau pe Arma, ca să aveți grijă de mine, a zis Matthew, strâmbându-se.

— Ghinion, prietene! a spus James, întorcându-se spre Cordelia și întinzând o mână să o ajute să coboare de pe birou.

Căldura părăsise ochii lui aurii, care acum erau reci și de nepătruns. Cordelia i-a întins haina, iar James și-a pus-o pe umeri.

— De ce a venit Charles aici?

— Enclava încearcă să afle ce cunosc repudiații despre situația cu demonii, a răspuns Matthew. La zile întregi după ce ne-a venit nouă ideea, bineînțeles.

— Trebuie să plecăm! a sugerat James. Poate că Charles nu mai este aici, dar nu este nimic care să împiedice și alți membri ai Conclavului să apară aici neinvitați.

— Trebuie să o avertizăm pe Anna, a spus Cordelia, dregându-și glasul.

Fetei i se părea că era stăpână pe sine, în ciuda a tot ce se petrecuse. Zâmbetul lui Matthew era fragil.

— Hypatiei nu îi va plăcea.

— Totuși, a insistat Cordelia, încăpățânată, recuperându-și un pantof, apoi un altul. Trebuie!

Fata a luat sabia de unde o sprijinise James și i-a urmat pe băieți pe coridor. Cordelia și-a mușcat buza pe când pășeau în grabă și tăcuți pe holul cu pereți acoperiți de damasc. Aroma fumului din Camera Șoaptelor i se agățase în păr și în haine, și i se părea grețos de dulce.

— Aici! a zis Matthew, când în fața lor a apărut o ușă ornată, sculptată, din aur.

Clanța ei avea forma unei nimfe dansatoare. Se părea că Hypatia își modificase intrarea în odaie, așa cum fuseseră modificați și pereții camerei principale.

— Budoarul Hypatiei Vex. Cordelia, presupun că dorești să bați la ușă?

Cordelia s-a abținut să se încrunte la Matthew. Cei doi se aflau destul de aproape unul de celălalt, aproape umăr lângă umăr, și Cordelia putea simți mirosul de băutură ce răzbătea dinspre el — era ceva aromat și tare, precum coniacul sau romul. Fata s-a gândit la gesturile lui prea lente și deliberate, la

felul în care clipise privindu-i pe ea și pe James. Matthew se îmbătase înainte să vină după ei în Camera Șoaptelor. Probabil că era mult mai beat decât lăsa să se vadă.

înainte ca fata să poată face vreun gest, clanța cu nimfa dansatoare a început să se miște, iar Anna a deschis ușa, învăluită într-o lumină arămie și de mirosul tare al unor flori albe: iasomie și tuberoze.

Părul Annei era ciufulit, iar gulerul cămășii ei atârna deschis. La gâtul ei se vedea un colier cu rubin, ce lucea roșu ca sângele. Tânăra ținea în mâna stângă o cutie din lemn, sculptată cu un *ouroboros* și înnegrită de patina timpului.

— Ssst! a făcut ea, străpungându-i cu privirea. Hypatia doarme, dar somnul ei nu va dura prea mult. Luați-o! a zis ea, aruncând cutia spre James.

— Atunci, am terminat! a zis Matthew. Vino cu noi!

— Și să o fac pe Hypatia să intre la bănuieli? Nu fi ridicol!

Anna și-a dat ochii albaștri peste cap.

— Plecați odată, conspiratorilor! Mi-am îndeplinit rolul, iar pentru restul serii nu mai am nevoie de voi.

— Anna? a răsunat glasul Hypatiei de undeva din odaia luminată în arămiu. Anna, draga mea, unde ești?

— Luați trăsura mea! a șoptit Anna, zâmbind. Cordelia, te-ai descurcat de minune. O să se vorbească despre dansul ăla mult și bine.

Anna i-a făcut fetei cu ochiul și le-a închis ușa în nas.

*

Cordelia nu a putut dormi în acea noaptea. Mult timp după ce băieții o conduseseră acasă, în Kensington, mult timp după ce urcase, obosită, treptele spre dormitorul ei, mult timp după ce rochia ei fusese aruncată sub forma unei grămezi de mătase arămie pe podea, Cordelia a rămas trează, holbându-se la tavanul alb din camera ei. încă simțea buzele lui James, îi simțea atingerea mâinilor și a degetelor pe trupul ei. James o sărutase cu o disperare violentă, de parcă ar fi murit să o aibă. Ii spusese

numele: „Daisy, Daisy a mea.” Fusese aievea, nu? Totuși, când ajunseseră în Kensington, James o ajutase să coboare din trăsură și îi urase, simplu, noapte bună, ca un vechi prieten ce era. Cordelia a încercat să rețină amintirea sărutului, dar senzația aceea a început să se disipeze și, în cele din urmă, a dispărut. In urmă nu mai rămăsese decât aroma dulce a fumului din Camera Șoaptelor.

o377-т------------------

Î6

LEGIUNE

Și marea a dat pe marții cei din ea,

iar moartea și iadul au dat pe marții lor.

Apocalipsa, 20:13

CÂND CORDELIA A AJUNS LA INSTITUT, ÎN DUPĂ-AMIAZA ACEEA, I-A GĂSIT pe Lucie și pe Tâlharii Veseli în sala de bal, profitând de faptul că Will și Tessa plecaseră în patrulă. Peste mobilă și peste pian fuseseră aruncate cearșafuri albe, iar singura lumină din încăpere era cea care pătrundea prin ferestrele în arcadă, ale căror draperii grele din catifea fuseseră trase. Chiar și în scurtul răstimp care trecuse de la bal, podeaua se prăfuise ușor.

Lucie, Christopher, James, Matthew și Thomas stăteau în cerc, în jurul unui obiect care fusese așezat în centrul camerei. Pe când se apropia de ei, Cordelia a recunoscut cutia pe care Arma i-o dăduse lui James cu o noapte în urmă.

In lumina spălăcită a zilei, fata o putea vedea acum ceva mai limpede. Obiectul era făcut dintr-un lemn aurit, iar pe patru dintre laturi fusese ars modelul unui *ouroboros* care își înghițea coada. Pe capac era un mâner.

— Cordelia! a exclamat Lucie. Tocmai ce discutam. Am aflat multe lucruri importante la întâlnirea Enclavei de aseară și s-ar părea că și tu ai făcut una, alta la Hell Ruelle. Nu la fel de dificil, pun pariu, dar nu putem fi spioni cu toții.

— Am auzit și eu despre întâlnire de la fratele meu, în această dimineață, a răspuns Cordelia, alăturându-se celorlalți în cercul lor improvizat

Asemenea Cordeliei, Lucie și băieții erau echipați. James purta un sacou de Norfolk peste al lui, iar gulerul acestuia era ridicat Șuvițele de păr negru i se revărsau peste frunte și îi sărutau obrajii. Cordelia s-a uitat repede în altă parte, înainte ca privirile lor să apuce să se intersecteze.

— Ne-a spus despre carantină și tot restul.

Alastair era încă furios pe ea, dar, spre meritul lui, reușise să îi dea vestea despre Oliver Hayward cu destul de multă

delicatețe. Cordelia nu știa însă ce să spună despre asta. Nu îl cunoscuse pe Oliver decât ca o prezență permanentă în preajma Barbarei, însă ceilalți îl știuseră bine. Fata nici nu își putea imagina ce simțeau; mai ales Thomas, care arăta chiar și mai tensionat și încordat decât înainte.

— Mi se pare că este mai mult decât urgent să găsim și să capturăm demonul responsabil pentru infecție, înainte să mai atace pe cineva, a zis ea, în cele din urmă.

Christopher a vânturat, entuziasmat, o carte enormă pe care o ținea. Ochelarii i se sprijineau pe vârful nasului. Cuvintele *Despre utilizarea Pyxidelor și a altor Phylactere* se vedeau înscrise în auriu.

— S-ar părea că această generație de Pyxis este destul de simplă. Când vrei să capturezi un demon, trebuie, mai întâi, să îl rănești sau să îi slăbești puterile. Apoi așezi cutia pe jos, în apropierea lui, și spui cuvintele *Tbaam Tbolach Thechembaor,* iar demonul va fi supt înăuntru.

Cutia de pe podea s-a scuturat o dată, gata să se răstoarne pe o parte. Tinerii s-au dat, cu toții, un pas mai spate.

— *Trăiește,* a zis Thomas, holbându-se la obiect. Nu Pyxisul, ci... ei bine, știți ce vreau să zic.

— Intr-adevăr, a spus James. Cred că planul nostru are un defect.

Matthew a dat din cap.

— Și eu cred la fel. Dacă Pyxisul este ocupat deja? Nu există niciun motiv întemeiat să credem că Pyxisul Hypatiei este *gol.* Ar fi putut conține un demon în toți anii ăștia.

Tinerii s-au uitat unii la alții.

— Ce s-ar întâmpla dacă am vrea să băgăm un alt demon acolo? a întrebat Cordelia în cele din urmă. Ar încăpea amândoi?

— Nu este o idee prea bună, a răspuns Christopher, consultând cartea. Din moment ce nu știm ce fel de demon se află deja acolo, nu știm nici dacă există suficient spațiu. Pyxidele sunt mai mari înăuntru decât par, dar spațiul din interior este totuși finit.

— Păi, atunci, va trebui să golim cutia, a zis Lucie, stăpânită de un spirit practic.

— Am putea găsi orice acolo. Ar putea fi un Demon Căpetenie.

— Mamă! a exclamat Christopher trist.

— Sunt sigur că nu vom găsi așa ceva, a zis James. Totuși, hai să ne mutăm în Sanctuar! Orice s-ar întâmpla, putem măcar să ținem creatura pe loc, până sosește ajutorul.

— De ce nu? a spus Matthew. Sigur nu este chip ca planul ăsta să dea greș.

James a ridicat o sprânceană.

— Ai altă idee mai bună?

— Eu cred că ar trebui să o facem, a spus Thomas. Este ridicol să ajungem atât de departe și să ne oprim acum.

Lucie și-a trasul nasul.

— Atunci, ați face bine să sperați că va funcționa! In special tu, James! Dacă mama și tata află că ai eliberat un demon în Sanctuar, o să i te ofere drept cină.

James s-a uitat la Lucie cu privirea lui de fratele mai mare furios, iar Cordelia aproape că a chicotit. Fata fusese întotdeauna puțin geloasă pe apropierea dintre Lucie și James. își dorise să aibă același fel de relație cu Alastair, însă acest lucru nu se întâmplase niciodată. Era frumos că cei doi aveau momente în care se purtau normal.

Tinerii s-au mutat în Sanctuar. James ducea Pyxisul cu grijă, ca pe un instrument infernal care ar fi putut exploda în orice moment. Cordelia pășea alături de James și de Lucie. Fata se întreba dacă ea și James aveau să vorbească vreodată despre ce se întâmplase în Camera Șoaptelor sau dacă avea să înnebunească lent din cauza incertitudinii.

— Nu-ți face griji! i-a zis Lucie fratelui ei. Nu o să se întâmple ce i s-a întâmplat tatălui nostru.

— Ce vrei să spui? a întrebat Cordelia.

— Când era mic, tata a deschis o Pyxis, a zis James. Gestul lui a avut consecințe tragice, pentru că mătușa noastră, Ella, a fost ucisă.

Cordelia era oripilată.

— Poate nu ar trebui....

— Va fi diferit de data asta, i-a asigurat Lucie.

Cordelia nu era sigură dacă Lucie încerca să se îmbărbăteze singură sau să îl încurajeze pe James.

— Știm ce facem! Tata nu știa.

Ajunseseră la Sanctuar, singura încăpere din Institut în care repudi- ații puteau intra liber, fără a fi invitați de un vânător de umbre. Camera era protejată cu farmece ce nu le permiteau să intre în clădirea principală a Institutului. întâlnirile cu reprezentanții de marcă ai Lumii de Jos se țineau adesea acolo, iar repudiații puteau cere refugiu în Sanctuar, după înțelegerile stabilite în cadrul Acordurilor.

Era foarte clar că Institutul londonez fusese odinioară o catedrală foarte mare. Stâlpi masivi de piatră se întindeau spre un acoperiș boltit. Thomas scosese de undeva o cutie de chibrituri scurte și acum mergea din loc în loc, aprinzând cele douăsprezece candelabre uriașe, ale căror suporturi susțineau lumânări mari, albe, lucitoare. Diferite rune acopereau tapiseriile și stâlpii, la fel și dalele podelei. Cordelia era de acord că nu exista un loc mai bun pentru a încerca să elibereze un demon.

In centrul camerei se afla o fântână secată, iar în mijlocul ei se înălța statuia unui înger cu aripile lăsate. Chipul lui de piatră era mânjit de două linii negre, ca urmele lacrimilor.

James a așezat cutia pe podea, chiar deasupra unei rune cu putere angelică. James a îngenuncheat lângă Pyxis. După un moment, a luat un pumnal serafic stins din interiorul hainei.

— Inarmați-vă! a zis el.

Cordelia a scos-o din teacă pe Cortana; ceilalți și-au tras cuțitele, la fel și James, cu excepția lui Thomas, care își scosese boleadora. James a prins mânerul Pyxisului. Cordelia și-a strâns mâna în jurul săbiei. James a răsucit mânerul într-o parte, ca și cum ar fi desfăcut un dop. S-a auzit un *clic,* iar cutia s-a deschis. Lumânările din Sanctuar au prins a pâlpâi și a șiroi. James a sărit înapoi, ridicând cuțitul.

Apoi s-a auzit un sunet ca șuierul unui tren în noapte, și o coloană de fum a început să curgă din Pyxis, purtând cu ea un miros grețos, de ars. Cordelia a tușit și a ridicat sabia. Fata l-a auzit pe James strigând

„Barachiel!", iar lumina cuțitului său a tăiat fumul, alături de lamele aprinse ale celorlalți — Matthew, Christopher și Lucie.

Ceva se ridica prin fum — ceva ce semăna cu o omidă uriașă, verzuie, cu un trup segmentat, ce se ondula, și un cap neted, brăzdat de o gură fără buze. Gura s-a deschis, arătându-și șirurile nesfârșite de dinți înnegriți. Apoi, spre surprindea Cordeliei, creatura a vorbit

— *Sunt, în sfârșit, liber,* a șuierat demonul. *Eu, Agaliarept, sunt liber să recuperez domeniul stăpânului meu, furat de la el de un demon viclean. Ii voi retuma lumea pierdută și o voi îneca pe aceasta în sânge și moarte.*

Fața lui oarbă s-a întors spre vânătorii de umbre.

— *Voi, cei care mi~ați redat libertatea, care este dorința voastră? Vorbiți! Porunca mea este să vă dau orice îmi cereți.*

— Orice? a întrebat Matthew, curios.

Deodată s-a văzut o străfulgerare pe când cuțitul lui James a descris un arc prin fum și s-a înfipt în mijlocul demonului. O limfa neagră a început să curgă, iar creatura a țipat ascuțit, ca o insectă. Lumânările au curs și s-au stins pe când James și-a tras lama din trupul demonului; băiatul era stropit de limfa, dar avea maxilarul încleștat și ochii îi scânteiau.

Demonul a urlat și a dispărut, lăsând în urma lui doar fum și duhoare. Lucie s-a tras înapoi, tușind, strâmbându-se îngrețoșată.

— Dar ne-ar fi îndeplinit dorința! a protestat Matthew.

— Nu părea de încredere, a răspuns James, ștergându-și limfa de pe față, cu mâneca.

Pumnalul lui serafic se stinsese.

— Știți, mie mi s-a părut de treabă. Pentru un demon, adică, a spus Christopher.

— *Ce* se întâmplă aici? s-a auzit o voce răsunătoare.

Cu toții s-au întors pe călcâie. Cordelia o ridicase pe Cortana, din reflex. Fata a vânturat fumul din fața ochilor și s-a uitat la cel care vorbise.

Cineva intrase în Sanctuar prin ușa ce ducea spre stradă. Era

un bărbat înalt — foarte înalt, cu o claie de păr negru. Pielea lui era maronie, cu o nuanță mai închisă decât a Cordeliei, iar ochii lui erau auriu-verzui și aveau pupilele brăzdate, ca ale unei pisici. Era îmbrăcat ca pentru o nuntă în toiul verii, cu un frac și pantaloni gri, mănuși gri din piele întoarsă și ghete. Vestimentația era completată cu o vestă

uluitoare din brocart cenușiu, cu modele în magenta, un baston și ghetre lucitoare, magenta.

— *Magnus Bane?* a zis Matthew, cu un amestec de uimire și oroare.

Magnus Bane a intrat în Sanctuar, clătinând din cap și studiind scena din fața ochilor săi.

— Vreau să știu ce faceți aici, dar trebuie să recunosc că îmi este teamă să aflu, a zis el. Presupun că este locul în care invocați demoni?

— Este puțin complicat, a răspuns James. Bună, Magnus! îmi pare bine să te văd!

— Data trecută când *te-am văzut,* pluteai cu fața în jos în Serpetine, a spus Magnus, vesel. Acum te joci cu o Pyxis. Văd că ești hotărât să urmezi tradiția deciziilor greșite a familiei tale.

— La fel și eu! a intervenit Lucie, hotărâtă să nu mai fie lăsată pe dinafară.

— Vin tocmai din Jakarta, pentru a discuta cu Tessa și cu Will despre ciuma asta adusă de un demon ce umblă ziua, a zis Magnus. Totuși, când am bătut la ușă, nu mi-a răspuns nimeni. Așa că am fost forțat să intru prin Sanctuar.

— Este ciudat că te-au chemat aici, a zis Thomas. Toți cei de peste optsprezece ani au ieșit să-i caute pe demonii responsabili pentru atacuri.

Magnus s-a încruntat și și-a ridicat mâna pentru a se uita la ceasul scump de la încheietura lui. A mormăit.

— S-ar părea că am uitat să îmi întorc ceasul și am ajuns cu șase ore mai devreme. La dracu’!

Matthew părea încântat.

— Am putea lua ceaiul. Sunt un împătimit al lucrărilor dumneavoastră, domnule Bane! Și un admirator al stilului personal. Doar vestele...

— Matthew, taci! l-a repezit Thomas. Domnul Bane nu dorește să vorbească despre veste.

— Nimic mai neadevărat, a răspuns Magnus. întotdeauna vreau să vorbesc despre veste. Dar trebuie să recunosc că sunt mai curios în legătura cu Pyxisul.

Bărbatul s-a tras mai aproape și a împuns cutia cu bastonul Malacca.

— Am dreptate dacă presupun că ați deschis cutia și ați eliberat intenționat un demon palpis?

— Da, a răspuns James.

— ... de ce? a întrebat Magnus.

— Trebuie să putem folosi Pyxisul, a izbucnit Matthew. Ca să prindem un demon. Așa că a trebuit să o golim. Tocmai ce... făceam curat.

James a oftat.

— Matthew, ai fi un spion îngrozitor. Poate că nu ai ceda sub presiunea torturii, dar ai spune orice oricui în schimbul unei perechi frumoase de pantaloni.

— Oh, cerule! s-a văicărit Cordelia.

Fata s-a întors spre Magnus.

— Vrei să se încheie afacerea asta cu demonul, nu-i așa? Nu mai vrei să moară și alți vânători de umbre?

Magnus părea șocat să fie interpelat așa de abrupt.

— De obicei nu mă aflu de partea demonilor ucigași, nu.

— Atunci poate ne poți ajuta, a zis James, explicându-i repede planul sau, cel puțin, atât cât putea să dezvăluie din el, fără a încălca încrederea lui Ragnor.

I-a spus despre credința lor că genul de demon pe care îl căutau putea fi capturat doar cu o Pyxis, despre viziunea lui James din tărâmul umbrelor și despre ce motive aveau să creadă că demonul avea să se afle pe Tower Bridge. Pe când vorbea,

Magnus părea din ce în ce mai curios. Până la final, Magnus se așezase pe marginea fântânii și își întinsese picioarele lungi în față.

— Sunt o grămadă de supoziții, a zis el, când James și-a încheiat povestea. Dar trebuie să vă întreb, mai ales pe voi, Lucie și James, de ce nu căutați ajutorul părinților voștri? De ce țineți totul secret?

— Pentru că am făcut o promisiune persoanei care ne-a oferit cheia spre multe dintre aceste informații. Și nu o putem trăda, a zis Matthew.

Magnus a zâmbit bizar, în colțul gurii.

— Ragnor mi-a spus că v-a încredințat niște informații și s-ar părea că nu i-ați trădat secretul. Nu mulți vânători de umbre sunt capabili să onoreze o promisiune făcută unui repudiat. Din moment ce sunt cel mai bun prieten al lui Ragnor sau, cel puțin, singura persoană care îl poate tolera pentru o vreme mai îndelungată, vă voi păstra secretul.

Magnus i-a privit, pe rând, pe James și pe Lucie.

— în trecut, când eu și părinții voștri eram apropiați, probabil că și ei ar fi atacat planul direct, așa ca voi.

Magnus s-a ridicat.

— Dar acum nu mai sunt copii. Sunt părinți și sunt devotați unui lucru pe care îl prețuiesc mai mult decât propriile vieți. Așa că, într-adevăr, poate că nu ar fi bine să afle.

Nici măcar Matthew nu mai avea replică.

— Ei bine, mult succes! a zis Magnus, ridicându-și bastonul. Cred că îmi voi petrece câteva ore la Hatchards. Nu este nimic mai bun pe lume decât să te pierzi printre cărți pentru o vreme.

Cordelia a făcut un pas în față, cu mâinile întinse, de parcă ar fi vrut să îl oprească pe Magnus Bane.

— Domnule Bane, a zis ea. Știu că vă cer mult, mai ales că ați promis deja să nu ne divulgați secretele, dar ați vrea să ne ajutați?

Magnus a bătut măciulia bastonului cu degetele lui înmănușate.

— Tu ești o Carstairs, așa-i? Cordelia Carstairs?

— Da, sunt verișoara lui Jem, a spus Cordelia. Știm că este un plan nebunesc, dar ar putea salva multe vieți. Nu este nevoie să ne ajutați direct sau să vă implicați în luptă. Înțeleg că simțiți o anumită loialitate față de părinții noștri. Dar ne-ați putea ajuta foarte mult chiar și prin- tr-o vrajă care să îi țină pe mundani departe de Tower Bridge în timp ce noi ne aventurăm pe el. Ar fi mai sigur și pentru ei.

Magnus a ezitat. Se lăsase tăcerea în Sanctuar. Cordeliei i se părea că își putea auzi sângele vâjâindu-i în urechi, pe când Magnus se gândea la cererea ei.

în cele din urmă, magicianul a ridicat din umerii înveșmântați în costumul gri, de mătase.

— Prea bine, a zis el. Chiar dacă nemernicul acela verde de Ragnor a dat bir cu fugiții în Capri, nu cred că ar fi vrut să vă aruncați în calea pericolului pentru o promisiunea pe care i-ați facut-o. O să stau cu ochii pe voi, dar țineți minte: dacă văd ceva ce consider că ar trebui să ajungă la urechile lui Will și ale Tessei, le voi spune cât de repede voi putea!

După ce au strâns tot ce era nevoie din sala armelor — James era înarmat cu zeci de cuțite speciale pentru aruncat făcute de Christopher —, grupul

a pornit spre Ludgate Hill și spre Cannon Street, pe când soarele scă- păta deasupra orașului. James s-a surprins aruncându-i priviri Cordeliei atunci când era sigur că nu putea fi observat; fata era adâncită în conversația ei cu Lucie. Cele două își țineau capetele plecate unul spre celălalt, în timp ce pășeau. Părul roșu ca o flacără al Cordeliei fusese strâns într-un coc neted, care descoperea ceafa cafenie a fetei. James încerca să nu se gândească la faptul că știa ce înseamnă să-și curbeze degetele în jurul gâtului aceluia, sărutându-i, în același timp, gura. Băiatul era sigur că, dacă s-ar fi gândit la asta, ar fi înnebunit și nu ar mai fi fost de ajutor nimănui. Acele momente din Camera Șoaptelor, alături de Cordelia, nu semănau cu nimic din ce trăise până atunci. Nicio altă experiență nu se compara cu ele și, în niciun caz, niciun moment petrecut cu Grace.

Dar ce spunea acest lucru despre el? Oare nu o iubise pe Grace și nu era iubirea același lucru cu dorința? Oare nu creșteau una din cealaltă? Nu o putea iubi pe Cordelia. Era imposibil ca doar cu câteva zile înainte să fi fost îndrăgostit de Grace și să își fi transferat afecțiunea atât de iute. Băiatul își dorea cu disperare să discute cu Cordelia, dar ce i-ar fi putut spune? Nu îi putea declara iubirea, dar nici nu putea să își exprime regretul pentru ceea ce se întâmplase cu o noapte în urmă. Dacă ar fi fost să aleagă între o viață lungă și liniștită și încă cinci minute precum cele petrecute cu Cordelia în Camera Șoaptelor, James nici că ar fi îndrăznit să ghicească ce ar fi ales.

— Te simți bine?

Spre surprinderea lui James, Magnus i se alăturase pe când treceau pe lângă biserica St. Margaret Pattens.

— Trebuie să recunosc, a spus Magnus, speram să vorbesc cu tine în noaptea asta, așa că poate felul în care au decurs lucrurile este, de fapt, o întâmplare norocoasă.

— De ce ai fi sperat să îmi vorbești?

James și-a strecurat mâinile în buzunarele jachetei. Haina i se mula pe trup, ceea ce îi permitea o libertate a mișcării în timpul luptei.

— Dacă îți faci griji că am continuat să trag în candelabre, cred că vei fi ușurat să afli că, în opinia Conclavului, am evoluat spre vandali- zarea serelor.

Magnus abia dacă a ridicat o sprânceană.

— Henry, a zis el. înainte să plece în Idris, mi-a trimis o fiolă cu țărână, pe care mi-a cerut să o analizez. A zis că el nu putea înțelege ce este. Mi-a mai spus că a primit-o de la tine.

James aproape că uitase că Magnus și Henry erau prieteni buni și că, împreună, inventaseră faimoasa vrajă care făcea Portalurile să funcționeze.

— Și? a rostit el precaut.

— Este o substanță ciudată, a spus Magnus. De fapt, nici măcar nu este din lumea asta.

Grupul ajunsese în capătul Great Tower Street și se apropia

de Turnul Londrei. Steagurile se unduiau în Tumul Alb, ușor luminat pe fundalul ultimelor scânteieri ale soarelui ce apunea. Magnus a evitat sprinten un grup de turiști cu aparate de fotografiat cu film și l-a condus pe James spre Tower Hill, așezându-i o mână pe umăr. James și-a coborât vocea, deși ceilalți se aflau la ceva depărtare. Matthew, care căra cutia, se oprise să îi arate Cordeliei ceva legat de Turn.

— Ce vrei să spui?

— Știi că există și alte tărâmuri, a spus Magnus. Alte lumi, în afară de aceasta.

„Atunci, gândește-te la univers ca la un fagure de miere, iar fiecare hexagon este o altă lume. Așadar, unele cămăruțe se află una lângă cealaltă.”

— Da, demonii vin din aceste lumi. Traversează dimensiunile pentru a ajunge în lumea noastră și în altele.

Magnus a dat din cap.

— Există anumite lumi stăpânite de demoni, de obicei de Demoni Căpetenie. Acele lumi pot fi impregnate de esența acelor creaturi. Țărâna pe care i-ai dat-o lui Henry provine dintr-un asemenea loc. O dimensiune aflat sub stăpânirea lui Belphegor.

— Belphegor?

Numele i-a sunat imediat familiar lui James.

— Este unul dintre Prinții Iadului, nu-i așa?

— Știu la ce te gândești, a zis Magnus, lovind pietrele cubice cu vârful bastonului. M-a contactat și Jem în legătură cu tine. S-ar părea că toate drumurile duc spre James Herondale în ultima vreme.

James și-a frecat mâinile una de cealaltă. Vântul ce bătea dinspre râu era tăios.

— Te-a contactat Jem?

— A vrut să vorbim despre bunicul tău, a zis Magnus. Mi-a zis că este un Prinț al Iadului.

Magnus și-a aruncat privirea spre cerul ce se întuneca.

— Acum te întrebi dacă nu cumva este vorba despre

Belphegor, pentru că tărâmul pe care îl vizitezi aparține îi aparține lui.

— Nu ar avea sens? a întrebat James.

— S-ar putea. Sau ar putea să nu însemne nimic. Tot ce îți pot spune este că nimeni nu l-a mai văzut pe Belphegor de mai mult de un secol.

Magnus a ezitat.

— Jem mi-a mai spus că ești disperat să afli cine este bunicul tău. Tatăl meu a fost un Prinț al Iadului. Sunt îngeri răi, James! Inteligenți, vicleni și care manipulează. Au înțelepciunea miilor de ani de viață. La fel ca îngerii, au văzut fața divinității, dar au ales să îi întoarcă spatele. Au ales întunericul, iar acea alegere are acum ecouri în eternitate. Ei nu pot fi uciși, ci doar răniți. Nimic bun nu poate ieși din faptul că ai cunoaște un Prinț al Iadului. Ei nu îți pot aduce nimic altceva în afară de durere.

— Dar nu ar fi mai bine pentru mine să știu...

— L-am invocat pe tata odată. A fost cea mai mare greșeală din viața mea. James, tu nu ești definit de asta — de sângele care îți curge prin vene. Nu am găsit nicio urmă, niciun indiciu despre cine ar putea fi bunicul tău și l-am sfătuit și pe Jem să înceteze căutările. Nu contează. Tu ești cine ești, suma alegerilor și a acțiunilor tale. Nu o linguriță de sânge demonic.

— Deci *nu crezi* că este vorba despre Belphegor? a întrebat James. Dar Sammael?

Magnus a pufnit.

— Cerule mare, tu chiar ești hotărât să afli! îmi aduc aminte că odată am căutat un demon pentru tatăl tău. Și el era la fel încăpățânat ca tine.

Magnus și-a ridicat bastonul, arătând ceva în zare.

— Uite! Am ajuns!

Se aflau în fața podului; deși era destul de întuneric de acum, iar lămpile pe gaz erau aprinse, traficul încă nu se rărise — chiar și cele câteva automobile torceau de-a lungul străzii ce ducea spre Tower Bridge.

Ceilalți tineri începuseră să se adune în jurul lui Magnus. Ezitant, James a schimbat subiectul privitor la bunicul lui.

— Deci, crezi că o poți face? l-a întrebat pe Magnus. Să creezi o diversiune? Sau ar fi bine să ne întoarcem mai târziu, când vor fi mai puțini mundani în jur?

Ochii lui Magnus au licărit.

— Nu este nevoie, a zis el.

Bărbatul s-a îndreptat spre balustrada care mergea paralel cu râul. Acolo, un zid înalt ducea în jos, spre o plajă stâncoasă care se întindea dedesubtul și în laturile podului. Cu o înflorititură a mâinii, Magnus și-a scos mănușile și le-a îndesat în buzunarul vestei. Apoi, magicianul a întins mâinile. Din vârfurile degetelor lui au ieșit scântei albastre.

Lumina a descris un arc deasupra Tamisei. Strălucitor ca mii de lămpi cu nafta, arcul a format o cărare sclipitoare care unea cele două maluri ale Tamisei. James a auzit-o pe Cordelia scoțând un mic sunet, uimită, pe când lumina se ridica și se împletea, formând conturul fantomatic și luminos al podului. Copia era perfectă până la ultimul detaliu, de la turnuri la cablurile ca niște pânze de păianjen și lanțurile lucioase.

Magnus și-a coborât mâinile. Răsufla tare.

— Este uimitor! a zis Thomas.

Pe chipul lui se citea o expresie sinceră de uluire, pe care James se bucura să o vadă.

— Dar...

— Nu va arăta la fel și pentru mundani, a zis Magnus. Ei nu vor mai vedea podul adevărat. II vor vedea pe acesta, în schimb. Uite!

Magnus a arătat, unduindu-și mâna, spre o brișcă ce tocmai venea spre ei. Vânătorii de umbre au rămas cu gurile deschise pe când tră- surica a virat spre iluzia luminoasă și a urcat pe pod. Roțile ei au huruit pe caldarâmul lucitor.

— Oh, bun, îmi era teamă că podul se va dărâma! a zis Lucie, pe când și alte trăsuri urmau acum calea briștii.

Magnus părea să fi aruncat o vrajă atât asupra intrării spre adevăratul pod, cât și asupra traficului; pietonii și chiar și omnibuzele păreau să vireze inconștient spre structura lucitoare creată de Magnus.

— Magnus nu ar putea să creeze un pod care să se prăbușească, a spus Matthew.

Ochii lui verzi sclipeau, iar James a simțit un val de afecțiune pentru *parabatai~ul* lui; Matthew iubise magia dintotdeauna. De aceea părea el să se simtă atât de în largul lui la Hell Ruelle și în alte locuri asemănătoare, unde era înconjurat de focuri magice și de magicieni cu ochii înstelați.

— Mulțumesc! a zis Magnus sec. Dacă aveți de gând să prindeți demonul ăla, ați face bine să vă mișcați mai repede! Nu pot menține iluzia prea mult timp.

James și-a înclinat capul.

— Mulțumim!

Magnus doar a dat ușor din cap.

— Succes! Nu vă lăsați uciși!

James se întorsese deja și se îndrepta spre arcada ce ducea spre treptele podului, urmat, la mică distanță, de ceilalți. Tinerii purtau, cu toții, pumnale serafice, cu excepția Cordeliei; ca întotdeauna, Cortana lucea în mâna ei.

Lui James i se păruse că asupra podului plutea un soi de umbră, o întunecime pe care el o atribuise farmecului făcut de Magnus. Dar pe când tinerii se apropiau de capătul treptelor, cu armele scoase la iveală, lumea a început să se întunece în fața ochilor lui James. Lămpile pe gaz au prins a licări nebunește și s-au stins. Pietrele turnurilor au scrâșnit și s-au întunecat, iar macadamul de sub picioarele lor a început să se umple de crăpături. Vântul s-a întețit, iar lanțurile grele, din oțel, ale podului au părut să se legene: norii de deasupra s-au rostogolit pe cer și s-au întunecat In aer se simțea un miros acid, de parcă se pregătea de furtună.

— Jamie!

Matthew se afla lângă el; pe când James se întorcea să se uite la *parabatai-ul* lui, băiatul și-a dat seama că părul prietenului său părea alb, ca al unui bătrân. Culorile se scurgeau din tot ceea ce îi înconjura, iar lumea devenea, treptat, un negativ. James a inspirat scurt.

— Te simți bine? Arăți...

— Pot vedea tărâmul umbrelor.

Propria lui voce îi suna lui James goală, distantă, plină de ecou.

— Mă înconjoară, Math. Podul se sfarmă...

Mâna lui Matthew a cuprins-o pe a lui. Degetele băiatului păreau să fie singurul lucru cald într-o lume făcută din gheață și din cenușă.

— Podul nu are nimic. Totul este în regulă, James.

Insă James nu era așa de sigur. Podul părea deformat și frânt. Dintre despicăturile din granit se revărsa o lumină roșiatică. Era aceeași lumină sângerie din viziunea lui.

Ceilalți începuseră să se împrăștie, căutând cu privirea pe pod. Norii se vânturau repede înainte și înapoi, ca niște mesageri nerăbdători.

James și-a înclinat capul pe spate. Mai multi nori se adunau direct deasupra lor. Erau grei și roșietici, aproape umezi, de parcă ar fi fost umpluti cu sânge. James a mijit ochii. I se păruse că putea vedea stelele printre nori; câteva stele ce luminau slab, plutind pe deasupra aleilor de deasupra, ale podului. James și-a dat seama că ceea ce vedea el nu erau deloc stele și, instinctiv, și-a tras un pumnal de la centură. Stelele nu aveau pupile sau irisuri roșii. Stelele nu clipeau. James și-a făcut vânt și a aruncat pumnalul.

Creatura s-a repezit la ei, din aer, țipând ca un uliu în atac — demonul era de mărimea unui omnibuz, iar blana lui galbenă era mânjită de sânge uscat. Demonul s-a năpustit direct asupra lui James, ca o pată din care se mai vedeau doar dinții înnegriți și ghearele roșii — și un mâner auriu, în locul în care pumnalul lui James îi ieșea din umăr.

James a rămas neclintit pe pod, cu brațul drept întins, și a aruncat alt cuțit. Demonul s-a ferit din calea armei și a aterizat pe pod, depărtân- du-și picioarele cu gheare. Creatura a început să se miște spre nefilimi.

Cordelia a ridicat-o pe Cortana, iar lama ei aurie a tăiat aerul. In jurul ei, îi auzea pe ceilalți strigând numele îngerilor, pe când pumnalele serafice se aprindeau și luminau aerul.

— *Ekth!*

— *Adamiel!*

— *Jophiel!*

Demonul rânjea pe când cuțitele luminau podul. Cordelia vedea acum creatura destul de limpede: trupul unui leu soios, cu

picioare alungite, care se terminau, fiecare, cu câte o labă uriașă, cu gheare. Capul lui era de șarpe, acoperit de solzi, cu ochii roșii, sclipitori, și trei rânduri de falei crestate. Coada de scorpion biciuia înainte și înapoi pe când se îndrepta spre James. Din gâtlejul creaturii se ridica un mârâit grav.

în numele îngerului! s-a gândit Cordelia. *Au avut dreptate. Chiar este un mandikhor.* James a scos un pumnal serafic pe când demonul venea spre ei.

— *Raguel!*

Lama s-a aprins tocmai când creatura s-a năpustit în față, cu dinții rânjiți. James s-a aruncat într-o parte, evitând ghearele ascuțite. Matthew a scăpat Pyxisul din mână și a alergat să îl acopere pe James, ridicând lama aprinsă a pumnalului serafic. Vârful armei a tăiat umărul demonului, care a sărit înapoi și a urlat. Demonul s-a ridicat, iar Cordelia a auzit-o pe Lucie strigând pe când ființa a început a se cutremura. O umflătură grotescă îi creștea sub piele — se umfla și se tot umfla, și apoi a pocnit. Din ea a ieșit un *lucru* negru și lipicios. Cordelia încerca din răsputeri să nu vomite pe când chestia care ieșise din demon se dezlipea de mandikhor, iar în final a căzut la pământ. Pe când se ridica în picioare, Cordelia și-a dat seama despre ce era vorba: era creatura care îi atacase în parc. Era un demon khora.

Monstrul a sărit spre Matthew, care înjura de mama focului în timp ce îl înjunghia cu pumnalul. Cordelia s-a năpustit înainte, lovindu-se de un alt val de demoni khora. Creatura mai făcuse și alți demoni: doi săriseră spre Christopher și spre Thomas, săltând prin aer ca niște păianjeni negri. Lucie a alergat să se alăture băieților, înjunghiind unul dintre khora în spate: demonul a dispărut, împrăștiind cenușă și limfa, pe când Christopher și Thomas îi anihilau pe ceilalți.

Cordelia a scos-o pe Cortana, biciuind aerul și eliminând monstrul din fața ei cu o forță așa de mare, că lama a trecut prin khora și apoi s-a înfipt în balustrada de granit a podului. Fata a scos sabia din piatră, iar demonul a dispărut, urlând. Lama Cortanei era mânjită de limfa neagră, dar nu se stricase. *Presupun că, într-adevăr, poate trece prin orice,* s-a gândit ea,

cuprinsă de amețeală, înainte de a se întoarce pentru a se alătura luptei.

Fata și-a croit cale înainte pe când James arunca un cuțit, prinzân- du-1 pe unul dintre demoni în cablurile podului, ca pe un fluture hidos. Creatura s-a zvârcolit și a șuierat în timp ce Matthew și James au sărit pe balustrada podului, cu pumnalele arzătoare în mâni, și au început să sfârtece demon după demon.

Cordelia știa însă că nu conta deloc câte creaturi-umbră ucideau. Demonul mandikhor putea face un număr infinit de khora: el era sursa, iar sursa era cea care trebuia distrusă.

— Christopher! l-a auzit ea pe Thomas strigând.

Fata s-a întors și a văzut un grup de khora care încercau să îl împresoare pe Christopher. Pe când băiatul să zbătea să scape, cercul lor demonic se strângea în jurul lui. Lucie și Thomas au alergat spre el; James și Matthew au sărit de pe balustradă, dar Cordelia, ridicându-și sabia, a luat-o la goană în partea opusă, spre și pe ceilalți, lingându-și buzele, pe când khora își mandikhor. Demonul i-a privit pe Christopher cercul. Apoi, a făcut un pas înapoi, pe măsură ce Cordelia se apropia de el, însă a fost prea târziu — fata s-a năpustit asupra lui și a împlântat-o pe Cortana adânc în trunchiul creaturii. Limfa caldă s-a revărsat pe mâna Cordeliei, iar lumea a părut să se învârtă. Culoarea părea să se scurgă din jur, ca sângele dintr-o rană. Cordelia se afla acum pe pod, printre umbre albe și negre și copaci răsuciți și diformi — cablurile atârnau ca niște vițe putrede, înnegrind cerul nopții. Cordelia a tras sabia din trupul demonului, respirând greu, și a căzut în genunchi. Deodată, a simțit o mână pe braț. Cineva a tras-o în picioare, iar fata și-a întors privirea, surprinsă să îl vadă pe Matthew, care se holba la ea. Chipul lui era foarte palid.

— Cordelia...

— Este în regulă!

Era Lucie, stropită din cap până în picioare de sânge și de limfa. Aceasta ținea cutia Pyxis. Ceilalți o înconjuraseră pe Cordelia: James ținea arma într-o mână, iar privirea lui urmărea cu atenție mandikho- rul rănit și însângerat.

Pe pod nu se mai aflau khora. Cordelia distrăsese demonul suficient de mult, astfel încât ceilalți să poată omorî creaturile-umbră, însă demonul mandikhor mârâia acum, iar o nouă gâlmă începea să i se formeze pe spate.

— *Acum!* a țipat Lucie. Trebuie să îl băgăm în Pyxis!

— Pune cutia pe pământ! i-a strigat Thomas, sărind pe balustradă, cu boleadora în mână. Christopher, spune cuvintele!

Christopher s-a apropiat de Pyxis. Dându-și seama în sfârșit de ce se întâmpla, demonul mandikhor a atacat. Christopher a strigat din toți rărunchii, glasul său sfâșiind vuietul luptei:

— *Thaam Tholach Thechembaor!*

Simbolurile alchimice de pe Pyxis s-au aprins ca și cum liniile

trasate în lemn ar fi ars: păreau să înflorească în lemn, lucind precum cărbunii.

O lance de lumină a străfulgerat aerul, ieșind din cutie, apoi o alta și o alta. Razele de lumină aruncau săgeți de-a lungul podului și l-au împresurat pe mandikhor ca într-o cușcă strălucitoare. Demonul urla — cușca de lumină s-a mai aprins o dată și apoi a dispărut la loc în cutie, luând cu ea și monstrul.

A urmat o tăcere îndelungată. James și-a șters sângele de pe față. Ochii lui aurii ardeau. Mâna lui Matthew era încă strânsă în jurul brațului Cordeliei.

— Nu vreau să stric distracția, a zis Thomas, în cele din urmă, dar... a funcționat? Pentru că mi se pare cam...

Cutia a explodat. Vânătorii de umbre au țipat și au sărit din calea așchiilor de lemn care au țâșnit în toate părțile. Vântul a împresurat podul ca un uragan cu miros de incendiu, punând-o pe Cordelia în genunchi.

In cele din urmă, urletul s-a potolit. Podul era acum pustiu și liniștit. Doar vântul mai sufla niște resturi încolo și încoace. Cordelia s-a ridicat în picioare și și-a întins mâna să o ajute și pe Lucie. In fața ei, vedea încă lucirea podului creat de Magnus și mulțimea care își croia încă drum pe el.

— .. .ușor, a terminat Thomas.

Obrajii băiatului erau mânjiți de funingine.

— La dracu’! a zis James, întinzând mâna după un pumnal, tocmai când lumea părea să explodeze iar în jurul lor.

Demonul mandikhor a apărut iar brusc din vijelie, de două ori mai mare decât fusese înainte, purtând pe umeri întunericul. Creatura se ridica deasupra lor ca o umbră reflectată într-o baltă de sânge. Avea capul dat pe spate, iar ghearele îi luceau ca niște pumnale.

James și-a aruncat pumnalul tocmai pe când demonul se năpustea în direcția lui. Din el au sărit umbre care au început să alerge pe pod, în toate direcțiile. Lumea devenise iar întunecată și cenușie. James putea zări Londra de o parte și de alta a

râului, însă era un oraș distrus. Tumul era sfărâmat și retezat, de-a lungul cheiurilor ardeau focuri, iar turlele înnegrite ale bisericilor se înălțau precum scheletele pe cerul brăzdat de fum. James își putea auzi prietenii în jur, le auzea strigătele și țipetele pe

când se luptau cu umbrele, dar nu îi mai putea vedea. Era singur acum, în lumea lui de coșmar.

Demonul mandikhor a sărit spre el și l-a prins. James se pregătise de atac, dar, de data asta, era diferit demonul îl ținea pe loc, cu ghearele înfipte în partea din față a sacoului. Buzele creaturii s-au deschis, dezvelindu-i dinții.

— *Vino cu mine!* a șuierat demonul. *Vino cu mine, copil al demonilor, acolo unde vei fi onorat. Tu vezi aceeași lume pe care o văd și eu. Vezi lumea așa cum este ea cu adevărat. Știu cine sunt mama ta și bunicul tău. Vino cu mine!*

James a înghețat

Știu cine sunt mama ta și bunicul tău, a repetat în sinea lui. James s-a gândit la demonul de pe pod: *De ce ti distrugi pe că ca tine?*

— Sunt vânător de umbre, a zis el. Nu am să îți ascult minciunile.

— *Știi că spun adevărul,* a replicat demonul, arzând pielea lui James cu respirația lui fierbinte. *Jur pe numele lui Asmodeus, al lui Belial, al lui Belphegor și al lui Sammael că pot încheia nenorocirea asta dacă vei veni cu mine. Nu mai trebuie să moară nimeni.*

James a rămas pironit locului. Un demon care jura pe numele Prinților Iadului. O voce îi striga lui James: *Fă-o! Mergi cu el! Curmă suferințele, moartea!* O altă voce, mai domoală, dar mai sigură, îi șoptea: *Demonii mint. Chiar și atunci când jură, mint.*

— Nu, a zis James, însă vocea lui tremura.

Mandikhorul șuiera.

— *Ești atât de nerecunoscător!* a spus el. *Doar tu poți merge între lumea Pământului și regatul întunericului.*

James se uita la ochii roșii ca sângele ai demonului.

— Adică regatul lui Belphegor?

Mandikhor a scos un zgomot groaznic; după un moment, James și-a dat seama că demonul râdea.

— Ce omenesc, a zis el, *că știi atât de multe și totuși atât de puține!*

James a deschis gura să spună ceva, tocmai pe când un arc de lumină aurie străpungea aerul.

— Lasă-1 în pace! a strigat Cordelia, pe când Cortana brăzda bezna.

James s-a eliberat, rostogolindu-se din calea demonului și sărind în picioare, tocmai pe când fata se arunca asupra lui mandikhor. Auriul săbiei era singura culoare în lumea în alb-negru — auriul și roșul

ca flacăra al părului ei. Cortana șfichiuia înainte și înapoi — lama ei a străpuns pieptul demonului, deschizând o rana lungă și neagră iar monstrul a urlat și a reacționat la rândul lui, lovind-o pe Cordelia cu laba lui mare și aruncând-o cât colo. Cortana i-a zburat din mână, lunecând pe pod, pe când fata a căzut peste balustradă, cu un țipăt.

James a auzit-o pe Lucie strigând „Daisy!”, apoi sunetul unui ple- oscăit cumva îndepărtat. Lumea a părut să amuțească în jurul lui pe când s-a aplecat să o culeagă pe Cortana de pe jos. S-a îndreptat cu pași mari spre mandikhor. Sângele îi ardea în vene.

Demonul se proptise pe picioarele din spate; rana făcută de Cordelia sângera. Limfa se întindea în jurul rănii ca o umbră.

Nu mă poți ucide aici, a mârâit el pe când James se apropia. *Mă trag din alt tărâm și pe măsură ce îmi trag seva de acolo, devin mai puternic. Sunt de neatins.*

Cu un ultim șuier, demonul a dispărut.

Lumea a prins iar culoare. James s-a întors pe călcâie, cu Cortana în mână: vedea podul așa cum îl știuse dintotdeauna, ușor auriu și alb în lumina lunii, și pe prietenii lui care alergau spre el. James nu a văzut-o pe Lucie. Și-a adus aminte că o auzise strigând numele Cordeliei. Că auzise sunetul apei. *Cordelia. Cordelia.*

— Unde este? a întrebat Matthew, cu respirația tăiată, pe când se apropia de James. Unde este Cordelia?

— In râu, a spus James și a început să alerge.

Lucie privea panicată râul. Fata vedea treptele ce duceau spre apă, coborând dintr-un fel de pasaj ce trecea printr-o clădire de lângă pod. A luat-o la goană, spre parterul construcției, și s-a trezit pe o stradă slab luminată și îngustă, cu depozite înalte, înnegrite de funingine și de grăsime. Urma un pasaj, un soi de gaură neagră care se deschidea în cea mai apropiată clădire. Fata a alergat într-acolo și a văzut niște trepte de piatră care duceau spre o suprafață ce licărea ușor, la baza lor: râul. Lucie a zbughit-o spre o rampă veche, pavată cu piatră, ce cobora spre apă. Lângă ea se legăna o barcă veche. Râul curgea întunecat și mut pe sub cerul greu de nori; din apă se ridica ușor ceața.

Cordelia nu se vedea pe nicăieri. Panica își făcuse loc în sufletul lui Lucie, pe când aceasta cerceta apa neagră. Nu știa dacă prietena ei știa să înoate, dar chiar și un înotător experimentat s-ar fi putut îneca în

curenții Tamisei. Și dacă se lovise la cap sau era inconștientă din cauza căderii? Un geamăt i s-a ridicat din gât. Și-a scăpat pumnalul serafic, care a început să pâlpâie lovindu-se de pietrișul murdar de pe mal, apoi și-a desfăcut nasturii jachetei de echipament. Apa nu părea foarte adâncă. Lucie nu era o înotătoare foarte bună, dar putea încerca. In depărtare, fata vedea forma învăluită de ceață a unei bărci ce se deplasa cu repeziciune în mijlocul râului.

— Ajutor! a strigat ea. Ajutor! Cineva a căzut în râu.

Lucie a fugit spre malul apei, dând înnebunită din mâni, în direcția bărcii ce dispărea deja în ceață.

— Scoateți-o din apă, vă rog! a strigat Lucie. Ajutor!

Insă barca se făcuse deja nevăzută. Fata vedea niște siluete pe podul de deasupra ei și lumina ciudată a pumnalelor serafice. Băieții încă se luptau. Lucie nu putea ajunge la Magnus la timp, iar el nu putea renunța la ceea ce avea de făcut: Magnus trebuia să rămână concentrat la iluzia podului fals. Lucie nu avea decât să intre în râu, chiar dacă risca să se înece.

Lucie a făcut un pas înainte, iar cizma i s-a adâncit în apa întunecată și mică. S-a cutremurat pe când lichidul rece ca gheața i-a pătruns prin pielea încălțărilor. Fata a mai făcut un pas și a înmărmurit.

Râul se mișca, dezlănțuit, la vreo zece metri de pod. Apa începuse să se învolbureze, iar o spumă gălbui-verzuie luneca pe suprafața ei întunecată. Un miros amărui plutea pe valuri: duhnea a pește putrezit și a sânge învechit, și a noroi stătut de un veac.

Piciorul lui Lucie a alunecat pe o piatră. Fata a căzut în genunchi pe când apele Tamisei începeau să se ridice și să se dea la o parte ca Marea Roșie. O lucire albă a spart întunecimea apei. Fata s-a holbat, uimită, preț de o clipită, până când a înțeles ce se întâmpla. Lucirea albă era lumina lunii ce scânteia scăldând oase omenești, spălate de râu. Din apă se ridicau siluete albe precum cenușa. O femeie cu părul lung și curgător, cu fața umflată și neagră. O altă femeie într-o rochie cu fustă largă, cu gâtul tăiat și găvanele ochilor goale. Un bărbat uriaș, la gâtul căruia se vedeau încă urmele lăsate de o frânghie și care purta uniforma cu săgeți a prizonierilor.

Acesta din urmă o purta pe Cordelia în brațe. In jurul lui se ridicau fantome, formând o adevărată armată de înecați și morți. In centrul

tuturor, fantoma-prizonier o căra pe Cordelia. Trupul ei era moale, părul ei luminos era acum ud și i se revărsa pe umeri. Echipamentul fetei părea negru din cauza umezelii, iar apa i se scurgea de pe trup pe când fantomele o duceau tot înainte, pentru a o așeza pe mal.

— Mulțumesc! a șoptit Lucie.

Prizonierul și-a îndreptat umerii. Fantomele au privit-o pe Lucie o bună bucată de vreme. Ochii lor erau găuri negre.

— Cordelia?

Lucie a încercat să se ridice, să meargă la Cordelia, însă genunchii ei umezi de apă au cedat. Lucie știa că, în depărtare, bătălia de pe pod luase sfârșit. Știa că James și ceilalți aveau să

vină la ea, dar fiecare secundă părea să dureze un an. Energia fetei părea să îi fi părăsit trupul complet. Fiecare respirație era o corvoadă.

— Cordelia, a șoptit ea, iar de data asta prietena ei s-a mișcat

Simțindu-se așa de ușurată, încât aproape că i s-a făcut rău, a văzut pleoapele Cordeliei fluturând. Fata s-a rostogolit pe o parte și a început să tușească, iar trupul ei să zvâcnească în timp ce scuipa apa de râu.

Lucie s-a relaxat, pe jumătate înnebunită de emoții. Băieții coborau treptele podului și alergau spre ea și spre Cordelia, strigându-le numele. Ceva mai în spate se vedea și Magnus, care se grăbea spre ele, în ciuda epuizării care i se citea pe chip. Pe când Magnus se apropia, Lucie a văzut că o privea bizar, scrutător. Sau poate doar că i se părea... Cel puțin cineva o ținea în brațe, ridicând-o și învăluind-o, s-a gândit Lucie. Abia atunci, Lucie și-a dat seama că era ciudat. Și-a ridicat ochii și a văzut o față plutind deasupra ei, albă ca sarea, cu ochi verzi ca jadul. In spatele capului cu păr negru, cerul părea să se învârtă. In jurul gâtului fantomei, medalionul de aur părea să explodeze ca o stea. Pe când Lucie se uita la el, tânărul a atins bijuteria cu două degete și a strâns din buze.

— Jesse Blackthorn! a șoptit Lucie, pe când lumea părea să se îndepărteze și lumina slabă să piară.

Lucie și-a dat seama că Jesse fusese cel care chemase fantomele. El o salvase pe Cordelia.

— De ce ai facut-o?

Insă întunericul a împresurat-o pe fată înainte ca Jesse să răspundă.

TRECUT:
CONACUL CIRENWORTH, 1900

— ESTE A MEA!

— Ba nu!

Indignat, Alastair a dat să înșface iar sabia. Cordelia a sărit sprintenă într-o parte, ținând-o pe Cortana deasupra capului. Alastair era însă mai înalt. Băiatul a călcat-o pe picior și i-a smuls arma. Părul lui brunet i-a căzut în ochi, pe când se încrunta.

— Spune-i, tată! a zis el. Spune-i că nu este a ei!

— *Kerm nariz,* Alastair. Destul!

înalt și îmbătrânit, cu un cap plin de păr odinioară blond, Elias Carstairs avea o voce leneșă, care se potrivea cu gesturile lui încete și măsurate. In ziua aceea, se simțea bine, iar Cordelia se bucura. Erau multe zile când tatăl ei lipsea din sala de antrenamente, zăcând într-o cameră întunecată, cu o pânză umedă peste ochi.

Elias s-a dezlipit de stâlpul de care se sprijinise până atunci și și-a privit copiii cu o indulgență înțeleaptă. Elias fusese întotdeauna păstrătorul armelor, cel care îi antrenase în artele vânătorilor de umbre, încă de când erau mici. El fusese cel care transformase sala de bal de la Cirenworth într-o zonă pentru antrenamente. Cumpărase o casă imensă de la mundani și părea să afle o mare plăcere în a elimina

urmele existenței lor lumești. Scosese podelele cu parchet și le înlocuise cu scânduri din lemn moale din Idris, cel mai bun pentru atenuarea căderilor. Candelabrele fuseseră înlocuite cu cârlige pentru arme, iar zidurile erau vopsite într-un galben șofran, culoarea victoriei.

Elias locuise la Beijing timp de multi ani și prefera armele și stilul de luptă ale nefilimilor de acolo, de la *zhăn mă dăo* la sabia cu două tăișuri, *jian,* și la *qiăng,* cu mânerul ei lung. își învățase copiii *shuăngdăo,* arta de a mânui două săbii în același timp. De grinzi atârnase săgeți cu frânghii și lanțuri chinezești și construise o *lei tai,* o platformă înaltă pentru luptă, în capătul de vest al sălii. Alastair și Cordelia stăteau pe *lei tai* acum, aruncându-și priviri ucigătoare.

— Cordelia, a zis Elias, prinzându-și mâinile la spate. De ce o vrei tu, mai exact, pe Cortana?

Cordelia a făcut o scurtă pauză. Avea treisprezece ani și nu se obosea decât foarte rar să intervină între Alastair și lucrurile pe care și le dorea. Părerea ei era că nu exista nimeni pe lume mai încăpățânat și mai nervos decât fratele ei. Dar situația cu Cortana era diferită. Visase să mânuiască sabia de când era o fetiță — își imagina greutatea plăselelor de aur, arcul pe care arma îl descria în aer. In plus, Cordelia știa că Alastair nu visase niciodată la asta: fratele ei era un luptător bun, dar în mare parte dezinteresat. Acesta prefera să urmărească evoluția politică a vânătorilor de umbre și comploturile lor decât să fugărească demoni.

— Cortana a fost făurită de Wayland Fierarul, a zis ea. El a creat săbii pentru toți marii eroi. Pe Excalibur, pentru Arthur. Durendal, pentru Roland și Hector. Sigurd, cel care a sfârtecat dragonul Fafnir, a purtat o sabie numită Balmung, făcută de Wayland...

— Cordelia, știm și noi toate astea, a zis Alastair iritat. Nu avem nevoie de o lecție de istorie.

Cordelia l-a străfulgerat cu privirea.

— Vasăzică, vrei să fii o eroină, a zis Elias, vag interesat.

Cordelia s-a gândit o vreme.

— Cortana are o margine ascuțită și una boantă, a zis ea. Din această cauză, a fost adesea numită sabia îndurării. Vreau să fiu un erou milos.

Elias a dat din cap și s-a întors spre fiul lui.

— Și tu?

Alastair a roșit.

— Este sabia familiei Carstairs, a răspuns el, scurt. Eu sunt Alastair Carstairs și asta voi rămâne întotdeauna. Când Cordelia se va mărita și va avea o droaie de copii, unul dintre ei va moșteni Cortana, dar niciunul nu va purta numele Carstairs.

Cordelia a scos un sunet de indignare, dar Elias a ridicat o mână, reducându-i pe amândoi la tăcere.

— Are dreptate, a zis el. Cordelia, lasă-1 pe fratele tău să păstreze sabia!

Alastair a rânjit mândru, a răsucit sabia în mână și s-a îndreptat spre marginea platformei. Cordelia a rămas unde era, stăpânită de furie și de indignare. Se gândea la toate momentele în care intrase în sala de antrenament doar pentru a se uita la Cortana, în cutia ei din cristal. Cuvintele înscrise pe lama săbiei fuseseră primele vorbe pe care învățase să le citească: *Eu sunt Cortana, călită din același oțel și iuțită în aceeași văpaie ca Joyeuse și Durendal.*

Cordelia s-a gândit la felul în care bătuse întotdeauna ușor în cutie, abia atingând-o cu degetele, ca și cum ar fi vrut să asigure sabia că într-o zi avea să fie scoasă la lumină și mânuită iar. Iar când Elias declarase în final că aceea avea să fie ziua când urma să îl aleagă pe următorul stăpân al Cortanei, inima ei se umpluse de fericire.

Cordelia nu a mai suportat.

— Dar Cortana este a mea! a izbucnit fata, pe când fratele ei ajungea la marginea platformei. Știu că este a mea!

Alastair deschisese gura să îi dea o replică, dar nu a reușit decât să rămână fără răsuflare, văzând sabia cum i se smulge din mână de una singură și zboară spre sora lui. Cordelia a

întins o mână, ca și cum ar fi vrut să se ferească, speriată, iar plăselele i s-au lipit de palmă. Fata și-a strâns degetele în jurul ei, din reflex, și a simțit cum un curent electric îi traversa brațul.

Cortana.

Alastair arăta de parcă ar fi fost gata să facă o criză de nervi, dar s-a abținut. Era prea inteligent și prea stăpân pe sine ca să își arate astfel sentimentele.

— Tată! a exclamat el, în schimb. Este vreun truc?

Elias doar a zâmbit, de parcă ar fi știut că așa ceva urma să se întâmple.

— Uneori, sabia își alege stăpânul, a zis el. Cortana va fi a Cordeliei. Acum, Alastair....

Insă Alastair ieșise deja din cameră.

Elias s-a întors spre fiica lui.

— Cordelia! a zis el. O sabie făurită de Wayland Fierarul este un dar nemaipomenit, dar și o mare responsabilitate, care s-ar putea ca într-o zi să îți aducă o mare durere.

Cordelia a dat din cap. Era sigură că tatăl ei avea dreptate, refe- rindu-se la un moment din viitorul îndepărtat, așa cum aveau uneori adulții dreptate. Totuși, privind lama aurie a Cortanei, Cordelia nu își putea imagina cum s-ar fi putut simiți altfel decât fericită, ținând-o în mână.

®>402

MAREA'I UN MORMÂNT

„Oh, de unde ai venit, la mine, al meu prieten drag,
Cu-al tău bălai păr căzut până-n pământ,
Și chipu-ți alb ca ghiocelu~n glie,
Și glasu-ți sec cum mare-i un mormânt?”

„Din cealaltă lume, mă-ntum la tine:
Și buclele-mi sunt ude de~al rouăi rece strop.
Tu știi ce-i vechiul, pe când eu noul cânt:
Iar mâine-l vei ști tu, îți dau al meu cuvânt. ”

Christina Rossetti, „Sărmana fantomă”

— DECI, A ZIS WILL HERONDALE, SUMBRU, DINTR-UN MOTIV SAU ALTUL, ați considerat că ar fi o idee bună să luptați singuri cu un mandikhor?

Pleoapele lui Lucie au fluturat, iar fata a deschis ochii. Pentru o clipă, a crezut că tatăl ei vorbea cu ea și s-a gândit să fugă. A renunțat imediat la idee — trupul ei era țintuit de așternuturi grele și de pături. Fata a privit în jur; cumva, ajunsese în patul ei de acasă. Camera mirosea, reconfortant, a ceai și a parfumul tatălui ei, lucru deloc surprinzător, căci Will ședea într-un fotoliu, lângă patul ei. Mama lui Lucie avea o mână pe umărul lui Will, iar James se sprijinea de un perete. După bătălia de pe pod, James nu își schimbase hainele, deși se spălase pe mâini și pe față de sânge și de limfa, iar pe gâtul lui lucea o nouă rună de vindecare.

Cineva o așezase pe Cortana pe măsuța de toaletă a lui Lucie. Fata presupunea că nu mai reușiseră să îi înapoieze prietenei sale arma, după ce fusese scoasă din apă.

— Christopher folosea unul dintre dispozitivele lui nou inventate, a mințit James. Trebuia să identifice urmele magiei negre. Nu am crezut că va funcționa. De aceea nu v-am chemat.

Will și-a ridicat sprâncenele.

— Toți șase ați mers la Turn, echipați, în ciuda faptului că nu credeați că invenția va funcționa?

Lucie și-a strâns ochii pe jumătate închiși. Era mult mai bine dacă credeau că doarme. James se descurca și singur; așa cum tot insista să îi spună, el era mai mare.

— Am considerat că este mai bine să fim pregătiți, a zis James. In plus, știu bine că ați făcut lucruri mult mai periculoase când aveați vârsta noastră.

— Este groaznic modul în care continui să îmi tot reproșezi asta, a zis Will.

— Eu cred că s-au descurcat foarte bine, a intervenit Tessa. Un demon mandikhor nu este ușor de învins.

— Nu l-am învins, a răspuns James, grav. Atacurile vor continua. Nefilimii sunt încă în pericol.

— Dragule, responsabilitatea nu este a voastră, a zis Tessa, blând. Ne va ajuta enorm simplul fapt să știm că este vorba despre un mandikhor.

— Da, și ar trebui să îi spui lui Christopher că membrii Conclavului doresc să folosească acest dispozitiv al lui — se pare că ne-ar fi de mare ajutor.

— Ah! a făcut James. Din păcate, demonul a mâncat aparatul.

Incapabilă să se abțină, Lucie a început să chicotească.

— Te-ai trezit!

Tessa a fugit spre pat și și-a îmbrățișat pătimaș fiica.

— Oh, Lucie!

Will s-a ridicat și a îmbrățișat-o și el. Pentru o clipă, Lucie s-a lăsat răsfățată de iubirea și de atenția părinților ei, chiar dacă îl auzea pe Will certând-o pentru că se aventurase singură pe malul râului.

— Dar am făcut-o pentru Cordelia! a exclamat ea, pe când părinții se retrăgeau.

Mama ei ședea acum pe pat, lângă Lucie, și o ținea de mână.

— *Papa,* la fel ai fi făcut și tu pentru Jem, când erați *parabatai.*

Will s-a sprijinit cu spatele de un stâlpișor al patului.

— Voi două nu sunteți încă *parabatai.*

— Nu doar băieții au voie să își riște viețile unul pentru celălalt, a zis Lucie, aprins. A trebuit să chem ajutor și...

— Da, și slavă îngerului că unul dintre oamenii din bărci a văzut-o pe Cordelia și a adus-o la mal, a zis Tessa. Chiar i-ai venit într-ajutor, Lucie dragă!

Lucie și-a aruncat privirea spre James. Fata știa că fratele ei nu văzuse fantomele care o scoseseră pe Cordelia din apă — chiar și Magnus fusese prea departe pentru a le zări. Cu toate acestea, James o privea îngândurat.

— Cordelia și-a revenit destul de bine după ce a scuipat apa, a spus el, pe un ton liniștitor. Matthew, Christopher și Thomas au condus-o acasă cu o brișcă.

— Dar Cortana este aici, a zis Lucie, arătând spre sabia lucitoare. Daisy va fi așa de nefericită fără ea! Pentru ea, este mai mult decât o sabie.

Lucie a dat să se ridice.

— Trebuie să i-o duc imediat.

— Lucie, nu! a intervenit Tessa. Trebuie să te odihnești...

— I-o duc eu în Kensington, s-a oferit James, cu o privire gânditoare. Vreau să văd cum se simte și dacă și-a revenit după accidentul din râu.

Tessa părea încă îngrijorată.

— James, ia, te rog, trăsura! a zis ea. Va fi mai sigur.

Trăsurile nefilimilor erau asigurate cu un aliaj ce respingea demonii, iar runele erau isteț împletite pe lemnul din care erau făcute. James a oftat și a încuviințat.

— Ia-o și pe Bridget cu lancea ei uriașă, a adăugat Will, abia ascun- zându-și zâmbetul. Și poate ar fi bine să îți schimbi hainele mai întâi? Nu strică să arăți cât de bine se poate pentru o vizită de curtoazie.

Ce bine era dacă ar fi existat vreo tună care să usuce hainele! se gândea Cordelia, cu amărăciune. Se simțea complet îmbibată cu apă. Fata

stătea lipită de Matthew, pe banchetă în spatele unei briști, în vreme ce în față se aflau Thomas și Christopher. Matthew își aruncase, amabil, haina peste umerii fetei, din moment ce era udă; băiatul purta acum doar cămașă, își trecuse un braț în jurul ei și o ținea strâns. Era un sentiment ciudat, dar nu neplăcut.

întâmplarea îi era încă oarecum neclară — Cordelia își amintea forța cu care o lovise laba demonului, sentimentul că plutea prin aer, pe când picioarele ei se desprindeau de pod. Luna se întorsese cu susul în jos, iar râul începuse să vină spre ea cu o viteză groaznică. Apa neagră și amară, mirosul de umed și de putrezit, chinul de a se desprinde din ceea ce credea acum că fuseseră ierburile din râu. Prima amintire clară pe care o avea era chipul lui James, care stătea aplecat asupra ei, cu stela într-o mână și cu Cortana în cealaltă. Cordelia se îneca și încerca să tragă aer, și tot trupul i se scutura pe când plămânii i se goleau de apă. James îi desenase *iratze* după *iratze* pe braț, în timp ce Tâlharii Veseli se adunau în jurul lor. La un moment dat, Matthew venise să îi ia locul, pe când James alergase la Lucie, care leșinase pe malul râului. Magnus fusese și el acolo și îi asigurase că Lucie era teafără și că nu suferise decât un șoc. Podul luminos pe care Magnus îl ridicase dispăruse, iar traficul își reluase traseul obișnuit pe adevăratul Tower Bridge, așa că îi fusese simplu să oprească două briști și să separe grupul: Lucie și James aveau să se întoarcă la Institut, în timp ce restul Tâlharilor Veseli aveau să o însoțească pe Cordelia în Kensington. Magnus îi mai spusese lui James, fără niciun ocoliș, că, dacă nu le transmitea informația lui Will și Tessei, avea să o facă chiar el. Cordelia reușise să strângă o dată mâna lui Lucie înainte ca ea și James să fie înghesuiți în brișcă și duși.

Fata era acum în drum spre casă. Tremura de frig, iar părul ei umed era murdar de apa râului.

— Ești sigură că te simți bine? a întrebat Thomas pentru a nu știu câta oară.

Băiatul ședea în fața Cordeliei, iar genunchii lui se ciocneau de ai ei. Oamenii de mărimea lui Thomas nu erau facuți pentru briști obișnuite.

— Mă simt bine, a insistat Cordelia. Foarte bine.

— A fost uimitor cum te-ai năpustit asupra demonului ăluia, absolut minunat, a zis Christopher. Chiar am crezut că îl dai gata, până ai căzut în râu.

Cordelia a simțit umărul lui Matthew zguduindu-se de un hohot mut de râs.

— Da, a răspuns Cordelia. Și eu am crezut la fel.

— Ce s-a întâmplat, mai exact? a întrebat Thomas. Cum a reușit Lucie să te scoată din apă?

Uimită, Cordelia s-a încruntat.

— Nu știu, a zis ea lent. Nu înțeleg. Am auzit-o pe Lucie strigân- du-mă — strigându-mi numele —, apoi m-am trezit pe mal, tușind.

— Este posibil să fi fost adusă la mal de curenți, a spus Christopher. Curenții Tamisei pot fi destul de puternici.

Matthew se uita curios la fată.

— Când eram pe pod, când James se lupta cu demonul mandikhor, ni s-a părut că demonul a vorbit cu el. L-ai auzit?

Cordelia a ezitat. „Vino cu mine, copil al demonilor, acolo unde vei fi onorat! Tu vezi aceeași lume pe care o văd și eu. Vezi lumea așa cum este ea cu adevărat Știu cine sunt mama ta și bunicul tău. Vino cu mine!”

— Nu! a zis ea. Nu am auzit decât un soi de mârâit. Niciun cuvânt.

Brișcă s-a oprit; ajunseseră la casa din Kensington, care lucea albă în lumina lunii. Strada era tăcută și liniștită, iar un vânt ușurel agita vârfurile platanilor.

Cordelia nu știa exact cum se întâmplase, însă Thomas și Christopher rămăseseră să aștepte în trăsură pe când Matthew a însoțit-o la ușă, dincolo de balustrada în negru și auriu care

înconjura grădinile.

— Mama ta va fi furioasă? a întrebat Matthew.

— Ai auzit de picătura chinezească? a replicat Cordelia.

— Prefer tortura conform căreia ești îngropat sub o tonă de pisi- cuțe, a răspuns Matthew.

Cordelia a râs. Ajunseseră în dreptul ușii negre, lucioase. Cordelia a dat să își scoată haina de la Matthew, dar el a ridicat o mână subțire, la fel de plină de cicatrici ca a oricărui altui vânător de umbre. Cordelia a văzut runa de *parabatai,* al cărei contur negru era desenat pe interiorul încheieturii lui.

— Păstreaz-o! a zis el. Am cel puțin șaptesprezece, iar aceasta este cea mai simplă dintre ele.

Șaptesprezece paltoane. Matthew era ridicol. Era, de asemenea, bogat, și-a dat seama Cordelia. Bineînțeles! Mama lui devenise Consul încă înainte ca ei să se fi născut. Hainele lui Matthew erau întotdeauna ușor scandaloase, însă păreau scumpe și erau lucrate cu finețe. In butoniera cămășii, Matthew purta o floare din mătase verde. Cordelia a atins o petală ușor, cu vârful degetului.

— Ce înseamnă asta?

— Garoafa verde simbolizează iubirea pentru artă și pentru artificiu, din moment ce o garoafa verde nu poate apărea natural și trebuie, mai degrabă, creată.

Matthew a ezitat.

— Mai simbolizează și iubirea liberă, indiferent dacă persoana în cauză este un bărbat sau o femeie.

Un bărbat sau o femeie. Cordelia s-a uitat surprinsă la Matthew pentru o clipă: oare era și el ca Alastair? Dar nu era posibil, s-a gândit ea — se părea că Alastair prefera doar bărbații, din punct de vedere romantic, căci spusese că nu ar vrea să înșele o femeie, prefacându-se că o iubește. Matthew spusese clar că îi plăceau atât femeile, cât și bărbații.

Matthew o privea ezitant, ca și cum ar fi gândit că îi putea ghici răspunsul sau poate credea că fata era furioasă. Cordelia

și-a amintit privirea îndurerată a lui Alastair atunci când își dăduse seama că îl spionase. S-a gândit la secretele pe care oamenii le purtau ca pe niște răni sau cicatrici pe sub piele. Nu le puteai vedea întotdeauna, dar, dacă le atingeai greșit, puteai provoca acelor oameni o durere imensă.

— îmi place ideea, a zis ea. Și sunt sigură că pe oricine ai alege să facă parte din viața ta, bărbat sau femeie, va fi o persoană bună, care mi-ar plăcea foarte mult.

— Nu aș fi așa sigur pe mine, Cordelia, a spus Matthew, sau pe alegerile mele.

— Matthew! a zis ea. Ce ai fi putut face tu așa de rău?

Băiatul și-a sprijinit o mână pe tocul ușii, deasupra capului ei, și și-a coborât privirea spre ea. Lucirea slabă a lampadarelor de pe stradă lumina obrajii lui Matthew și șuvoiul ciufulit al șuvițelor sale de păr.

— Nu m-ai crede dacă ți-aș spune.

— Cred că James nu te-ar fi ales drept *parabatai* dacă ar exista ceva atât de groaznic în legătură cu tine.

Matthew a închis ochii pentru o clipă, ca și cum ar fi simțit o durere subită. Când a deschis iar pleoapele, Matthew zâmbea, deși nu îi zâmbeau și ochii.

— Ai fost o surpriză de când ai intrat în viețile noastre, a zis el.

Cordelia știa că prin „noastre”, Matthew se referise la toți cinci, la Tâlharii Veseli și la Lucie.

— Nu am simțit niciodată că micului nostru grup i-ar lipsi ceva înainte să apari, dar acum, că ești aici, nu îmi mai pot imagina viețile noastre fără tine.

înainte ca fata să poată răspunde, ușa casei s-a deschis, iar Risa a apărut în prag. S-a uitat uimită la Cordelia, apoi a strigat-o, peste umăr, pe Sona. Mama Cordeliei a apărut, înveșmântată într-un capot de mătase. S-a uitat la Matthew și la Cordelia, care picura de apă pe trepte, iar ochii ei negri s-au făcut mari.

— Oh, a zis ea, pe ton dezaprobator și îngrijorat specific mamelor. Oh, Layla! Ce s-a întâmplat?

Dacă fata se așteptase ca mama ei să fie furioasă, de data asta a fost plăcut surprinsă. Ca un artizan al artificiului, Matthew a inventat pe loc o poveste despre curajul dovedit de Cordelia, despre intrigi, situații periculoase, având grijă să includă și ceva detalii romantice. Cordelia mersese la Institut, a zis el, și ar fi rămas, loială, lângă James — căci suferea groaznic din cauza pierderii Barbarei —, însă știa că mama ei avea să se îngrijoreze dacă nu se întorcea acasă. Matthew se oferise să o conducă acasă, dar fuseseră atacați de demoni pe aleea de lângă Tamisa. Cordelia se luptase cu mare vitejie, dar fusese aruncată în râu. Totul fusese atât de dramatic!

Sona nu l-a lăsat pe Matthew să plece fără un baton de Fry’s Chocolate Cream și un șal călduros. Apoi și-a îndreptat întreaga atenție și voință de fier asupra Cordeliei, asigurându-se că își scosese hainele umede și că Risa îi pregătise o baie fierbinte. Abia ieșise din cadă și își pusese o cămașă de noapte și papuci, când Cordelia s-a pomenit

așezată pe canapeaua din bibliotecă, în fața unui foc puternic. Era înfășurată într-un halat comod, iar Risa îi pusese în mâini o ceașcă de ceai proaspăt, în timp ce clătina din cap dezaprobator.

Cordeliei nu îi mai fusese atât de cald în viața ei!

Sona s-a cocoțat pe brațul canapelei. Cordelia și-a privit mama, precaută, pe deasupra marginii ceștii de ceai; era destul de sigur că Sona se pregătea să înceapă un lung discurs mustrător. In schimb, ochii negri ai femeii păreau plini de îngrijorare.

— Cordelia! a zis ea. Unde este Cortana?

Cordelia a tresărit. Știa când o văzuse ultima dată pe Cortana — în mâinile lui James, pe malul râului. Dar în haosul ce urmase, fata uitase să o mai ia înapoi, când urcase în trăsura chemată de Magnus.

— Eu...

— Nu vreau să îți faci griji, Cordelia *joon delam,* a zis Sona.

Știu ce sentimente ți-a sădit tatăl tău în legătură cu acea sabie. Cum părea mereu să spună că este o parte mai importantă a destinului familiei Carstairs decât ai fi tu, decât cred că ești tu.

Cordelia era surprinsă; mama ei nu mai îndrăznise până atunci să îl critice pe Elias.

— O armă se poate pierde în timpul luptei. Este întotdeauna preferabil să pierzi arma decât războinicul.

— *Mâdar,* a dat să zică fata, chinuindu-se să se ridice dintre pernele înghesuite în jurul ei. Nu este ceea ce crezi tu...

La ușa s-a auzit un ciocănit. Un moment mai târziu, Risa pășea în bibliotecă, aducându-1 cu ea pe James.

Băiatul își lepădase echipamentul murdar și purta acum un palton negru, chesterfield, cu gulerul de catifea ridicat ca să-1 apere de vânt. James o ținea pe Cortana cu grijă, iar lama ei lucea aurie și orbitoare pe tweedul negru al hainelor lui.

Risa și-a scuturat mâinile cu un aer de satisfacție și a plecat spre bucătărie. Sona radia de bucurie.

— Cordelia! James ți-a adus-o pe Cortana!

Cordelia rămăsese fără cuvinte. Se așteptase să recupereze sabia, dar nu visase că James ar fi putut apărea în Cornwall Gardens, după miezul nopții.

— Vă las să vorbiți, a zis Sona, ieșind din cameră și închizând ușa în urma ei.

Cordelia era ușor șocată. Dacă Sona era dispusă să își lase fiica singură cu James, în timp ce aceasta purta hainele de noapte, pesemne că femeia era convinsă de intențiile serioase ale lui băiatului.

Oh, cerule!

Așezându-și ceașca de ceai pe măsuța de lângă canapea, Cordelia și-a ridicat capul și l-a privit pe James. Ochii lui profunzi, aurii, erau uluitor de aprinși; pe piele i se vedeau câteva vânătăi, iar părul lui era umed, probabil pentru că și-l spălase de curând.

Tăcerea părea să se lungească între ei. Poate că niciunul

dintre ei nu avea să mai scoată vreo vorbă vreodată.

— Le-ai spus părinților tăi? a întrebat Cordelia. Despre demonul mandikhor? Despre ce s-a întâmplat pe pod?

— în mare parte, a zis James. Nu le-am pomenit nimic despre Pyxis, bineînțeles, sau despre Agaliarept sau... Ei bine, am omis cam tot ce am făcut în ultima vreme. Ei știu acum că demonul mandikhor a fost responsabil pentru atacuri și asta este cel mai important.

Pentru o clipă, Cordelia s-a întrebat dacă James le povestise ce îi spusese demonul pe pod. „Copil al demonilor.” Era a doua oară când fata auzea o creatură infernală tachinându-1 pe James în legătură cu obârșia lui. Demonii Căpetenie obișnuiau să găsească punctele slabe ale oamenilor și să le exploateze. Cordelia spera că James era capabil să le ignore cuvintele, să înțeleagă faptul că el nu era un rod al demonilor, așa cum nu erau nici Lucie, Tessa sau Magnus Bane.

— Mulțumesc! a zis James, facând-o pe Cordelia să tresară uimită. Pentru ceea ce ai făcut pe pod. Ai fost incredibil de curajoasă!

— La care parte te referi?

Un zâmbit s-a ițit pe chipul lui James.

— Este adevărat. Ai făcut multe lucruri curajoase pe acel pod.

— Nu asta am vrut să..., a bâiguit ea.

Cordelia s-a întins apoi să o ia pe Cortana din mâna băiatului. Se simțea minunat să o poată ține iar în brațe.

— Cortana, *tnoosh moosh-am!* a zis ea. Mă bucur că te-ai întors la mine.

— Tocmai ți-ai alintat sabia? a întrebat James.

Băiatul păruse obosit când intrase în cameră, însă acum era mult mai vesel.

— înseamnă „șoarece” și, da, este un nume de alint. Cortana și cu mine am trecut prin multe momente dificile. Ar trebui apreciată.

Cordelia a sprijinit sabia de grătarul șemineului; căldura nu

avea să oxideze lama. Nimic nu ar fi putut să o strice.

— Mi-aș dori să pot cunoaște mai bine persana, a zis James.

Băiatul s-a așezat pe unul dintre fotolii.

— Mi-ar plăcea să îți pot mulțumi în persană, Daisy, pentru că mi-ai salvat viața și ți-ai riscat-o pe a ta. Și pentru că ne-ai ajutat, mai ales că niciunul dintre cei bolnavi nu îți este cunoscut. Ai fi putut fugi la Paris sau în Cirenworth în momentul când a început totul.

Cordelia visase adesea să îl învețe persana pe James. Cordelia considerase dintotdeauna cuvintele de alint pe care engleza le oferea mult prea limitate și seci. Persanii nu se sfiau să spună unei persoane iubite *jadat besham,* „Mi-aș da viața pentru tine”, sau să o numească *noore chesh- tnatn,* „lumina ochilor mei”, sau *adelbaram,* „hoțul inimii mele”. Cordelia și-a adus brusc aminte de focul din Camera Șoaptelor și de mirosul de trandafiri. Și-a mușcat buza de jos.

— Nu ar trebui să îmi mulțumești, a zis ea. Sau mă tratezi ca și cum aș fi cu totul altruistă.

James a ridicat din sprâncenele lui negre, arcuite.

— Ce vrei să spui?

— Am motivele mele pentru care doresc să mă implic în căutarea unui antidot. Bineînțeles că vreau să îi ajut pe cei bolnavi, dar, în același timp, sunt convinsă că, dacă voi reuși să fac un asemenea serviciu Conclavului, cum ar fi să ajut la eradicarea bolii demonice, atunci cu siguranță și-ar arăta bunăvoința în cazul tatălui meu.

— Nu aș spune că motivele tale sunt egoiste, a replicat James. Ți-ai asumat sarcina de a face un bine de dragul tatălui tău și al familiei tale.

Cordelia a zâmbit stins.

— Ei bine, sunt sigură că vei adăuga acest lucru lungii liste de calități pe care le posed, când mă vei ajuta să îmi găsesc un soț.

II ------

LANȚUL DE AUR

James nu a zâmbit.

— Daisy, a bâiguit el. Nu pot... nu cred că eu...

James și-a dres glasul.

— Poate că, după ce s-a petrecut în Camera Șoaptelor, nu sunt tocmai cea mai potrivită persoană pentru a te ajuta să îți găsești un soț. Nu cred că ai avea încredere în mine să...

— Am încredere în tine.

Buzele Cordeliei erau amorțite.

— înțeleg prea bine. Dar nu ți-ai permis lucruri nedemne, James. Ne-am prefăcut doar. A fost ceva fals, știu...

— Fals? a repetat el.

In ciuda căldurii, Cordelia tremura, pe când James s-a ridicat în picioare. Lumina focului i se juca în păr, mărginind cu reflexii roșii negrul șuvițelor lui, ca și cum ar fi purtat o coroană de flăcări.

— Te-am sărutat pentru că așa am vrut, a zis el. Pentru că nu mi-am dorit nimic niciodată mai mult de atât.

Cordelia a simțit cum sângele i se urcă în obraji.

— Nu mai sunt legat de Grace, a continuat el. Și totuși am iubit-o atâția ani. Știu — *îmi amintesc* — că am iubit-o. Iubirea aceea mi-a stăpânit viața.

Cordelia frământa cămașa de noapte între degete.

— Uneori mă întreb dacă nu cumva a fost un vis, a zis James. Presupun că am idealizat-o, așa cum fac copiii. Poate că a fost doar un vis de țânc despre cum ar trebui să arate iubirea. Am crezut că dragostea înseamnă durere, iar când am suferit, am suferit pentru ea.

— Dragostea nu trebuie să doară, a șoptit Cordelia. Dar, James, dacă tu o iubești pe Grace...

— Nu știu, a mărturisit James, întorcându-și fața de la foc.

Ochii lui erau întunecați și disperați, așa cum fuseseră în Camera Șoaptelor.

— Cum este posibil să o fi iubit atât și să simt ceea ce simt acum pentru...

James a tăcut o clipă, apoi a continuat:

— Poate că nu sunt deloc omul care am crezut că sunt.

— James...

Durerea din vocea lui era prea mare pentru a fi suportată. Cordelia a dat să se ridice.

— Nu! a zis James, clătinând din cap, cu vocea aspră. Nu! Dacă te apropii de mine, Daisy, voi vrea să...

Ușa bibliotecii s-a dat de perete. Cordelia și-a ridicat ochii, aș- teptându-se să o vadă pe mama ei. In schimb, în prag stătea Alastair, îmbrăcat cu hainele de afară, cu cizme și un macferlan[XX]. Alastair a trântit ușa în urma lui și s-a întors spre cei doi tineri, scrutându-i cu privirea.

— Mama mi-a spus că sunteți amândoi aici, a rostit el cu vocea tărăgănată care însemna că își ieșise din minți de furie.

Inima Cordeliei s-a făcut mică de teamă. Ultima dată când vorbise cu Alastair, fratele ei fusese mânios și nu părea să îi fi trecut. Cordelia se întreba dacă Alastair încetase vreo clipă să fie furios sau dacă fusese irascibil toată ziua.

— Nu am vrut să o cred la început, dar văd că este adevărat.

Ochii lui negri s-au ațintit asupra lui James.

— Poate că mama crede că este acceptabil să te lase singur cu sora mea, dar eu nu sunt de aceeași părere. Ai adus-o acasă în toiul nopții, rănită și udă ca un șobolan înecat.

James și-a încrucișat brațele la piept. Ochii lui erau două dungi aurii.

— De fapt, Matthew a condus-o acasă. Eu tocmai ce am sosit.

Alastair și-a dat jos haina grea și a aruncat-o, nervos, peste brațul canapelei.

— Am crezut că ești mai inteligent, Herondale, și că nu ai fi în stare să-mi pui sora într-o ipostază compromițătoare.

— Mi-a adus-o pe Cortana, a protestat Cordelia.

— Mama ta m-a poftit în această încăpere, a răspuns James, glacial. Ea are autoritate aici, nu tu.

— Mama mea nu înțelege....

Alastair s-a întrerupt. își trăgea mănușile cu degetele

XX Pardesiu bărbătesc larg și fără mâneci, cu două deschizături pentru brațe și cu o pelerină scurtă pe umeri (n. red.).

tremurânde, iar Cordelia și-a dat seama, șocată, că Alastair era mult mai supărat decât crezuse inițial.

— Știu că mă urăști pentru cum te-am tratat la școală, și pe bună dreptate, a zis Alastair, fixându-1 pe James cu privirea. Dar oricât de mult m-ai urî, nu te răzbuna prin intermediul surorii mele.

Cordelia a văzut o licărire de surprindere în ochii lui James.

— Alastair, mi-ai făcut viața un iad la Academie, dar nu aș putea să îi fac rău Cordeliei. Pare mai mult un lucru de care ai fi tu în stare, nu eu.

— înțeleg. La școală, aveam putere asupra ta, iar aici simți că îmi ești superior. Ce urmărești? Ce vrei de la sora mea?

— Sora ta, a zis James, vorbind pe un ton intenționat lent și glacial, sora ta este singurul lucru care mă împiedică să îți dau acum un pumn. Sora ta te iubește, îngerul mai știe de ce, iar tu nu îi ești recunoscător nici cât negru sub unghie.

Vocea lui Alastair a răsunat aspră.

— Habar nu ai ce am făcut eu pentru sora mea. Nu știi nimic despre familia noastră. Nu știi nici măcar...

Alastair a tăcut, aruncând săgeți din priviri.

Cordelia se simțea ca traversată de un curent electric. întotdeauna considera că familia lor era normală, exceptând frecventele lor călătorii. Oare ce încerca să spună Alastair?

— James! a zis ea.

Atmosfera era foarte tensionată; nu mai era decât o chestiune de timp până când cei doi băieți aveau să sară la bătaie.

— James, cred ar fi mai bine să pleci!

James s-a întors spre ea.

— Ești sigură? a întrebat el încet. Nu o să te las singură, Cordelia, cu excepția cazului în care asta este ceea ce îți dorești.

— O să fiu în regulă, a șoptit ea. Este doar gura de Alastair! Iți promit!

James a ridicat mâna, ca și cum ar fi vrut să îi cuprindă obrazul sau să îi îndepărteze o șuviță de păr. Cordelia putea simți energia dintre ei

chiar si acum, când fratele ei se afla la câțiva metri distantă, nebun de furie. Aerul era parcă aprins de scânteile unui foc de tabără.

James și-a coborât mâna și, privindu-1 pentru ultima dată pe Alastair, a ieșit cu pași mari din cameră. Cordelia a mers imediat la ușă, a închis-o și a încuiat-o. Fata s-a întors spre fratele ei.

— Ce ai vrut să spui? a întrebat ea. Cu „habar nu ai ce am făcut pentru sora mea”?

— Nimic, a răspuns Alastair, ridicându-și mănușile. Nu am vrut să spun nimic, Cordelia.

— Ba da! a replicat ea. îmi dau seama că îmi ascunzi ceva, ceva ce are legătură cu tata. Până acum te-ai purtat ca și cum încercările mele de a-1 salva, de a ne salva familia, sunt niște copilării prostești. Nu i-ai luat deloc apărarea tatei. Ce anume nu îmi spui?

Alastair a închis ochii strâns.

— Te rog, nu mai pune întrebări!

— Ba nu! a răspuns Cordelia. Tu crezi că tata a făcut ceva rău, nu-i așa?

Mănușile pe care Alastair le ținuse în mână au căzut la podea.

— Cordelia, nu contează ce cred eu...

— Ba contează! a zis Cordelia. Contează când ne ascunzi lucruri mie și mamei. Am primit o scrisoare de la Consul. Mi-a spus că nu l-au putut judeca pe tata cu Sabia Mortală pentru că nu și-a putut aduce nimic aminte în legătură cu expediția. Cum este posibil? Ce a făcut...

— Era beat, a răspuns Alastair. In noaptea expediției, tata era beat, atât de beat, încât probabil că i-a trimis pe bieții vânători de umbre într-un cuib de vampiri pentru că nu a știut ce facea. Atât de beat, încât nu își mai amintește nimic. Pentru că el a fost al dracului de beat, Cordelia. Singura care nu a știut ai fost tu.

Cordelia s-a așezat, moale, pe canapea. Simțea că picioarele nu o mai puteau susține.

— De ce nu mi-ai spus? a șoptit ea.

— Pentru că nu am vrut să afli vreodată! a izbucnit Alastair.

Pentru că am vrut să ai o copilărie — ceva ce eu nu am avut. Am vrut să îl poți iubi și respecta pe tata, așa cum eu nu am putut-o face vreodată. Cine crezi că a trebuit să rezolve toate situațiile neplăcute în care a

intrat? Cine ți-a spus că tata era bolnav sau că dormea când el era, de fapt, beat? Cine a mers șă-1 aducă acasă după ce a leșinat într-un bar și a fost scos pe ușa din dos? Cine a învățat, la vârsta de zece ani, să reumple sticlele de coniac cu apă, în fiecare dimineață, astfel încât să nu observe nimeni că nivelul lichidului era mai scăzut?

Alastair a tăcut, răsuflând greu.

— Alastair! a șoptit Cordelia.

Fata știa că tot ceea ce auzise era adevărat. Nu putea să nu își amintească toate acele zile în care tatăl ei se închidea într-o cameră întunecată, iar mama îi spunea că Elias era „bolnav”. Mâinile tremurătoare ale lui Elias. Absența vinului de la masă. Lipsa de apetit a lui Elias. Sticlele de coniac pe care Cordelia le găsea în tot felul de locuri ciudate: un dulap de pe coridor, un cufăr cu așternuturi. Alastair nu o luase niciodată în serios, răsese de ea, îi abătuse atenția cu alte lucruri, pentru ca ea să nu se mai gândească, să nu fie nevoită să își bată capul.

— Tata nu va câștiga niciodată procesul, a zis Alastair.

Băiatul tremura.

— Chiar dacă Sabia Mortală este inutilă acum, tata va reuși să își atragă singur verdictul negativ după felul în care arată și vorbește. Conclavul poate recunoaște un alcoolic atunci când îl vede. De aceea, mama te vrea măritată cât mai curând; ca să fii în siguranță când răul se va abate asupra noastră.

— Și cu tine cum rămâne? a zis Cordelia. Rușinea nu ar trebui să se abată nici asupra ta. Slăbiciunile tatei nu sunt slăbiciunile tale.

Focul din vatră aproape că se stinsese. Ochii lui Alastair licăreau în întuneric.

— Am propriile mele slăbiciuni, după cum bine știi.

— Iubirea nu este o slăbiciune, Alastair *dâdâsh,* a zis ea.

Pentru o clipă, fata și-a văzut fratele ezitând când a auzit cuvântul persan. Apoi, gura lui s-a strâns iar. Cearcănele de sub ochii arătau ca niște vânătăi. Cordelia se întreba pe unde umblase și de ce se întorsese atât de târziu acasă.

— Oare? a zis el, întorcându-se să iasă din cameră. Nu îți da inima lui James Herondale, Cordelia. El este îndrăgostit de Grace Blackthorn și așa va rămâne pentru totdeauna.

— Ar trebui să îți perii părul, a spus Jessamine, împingând peria de argint pe măsuța de toaletă, spre Lucie. O să se încurce.

— De ce trebuie să fii o fantomă atât de cicălitoare? a bombănit Lucie, ridicându-se mai sus, pe perne.

Ii fuseseră date ordine clare să rămână în pat, deși murea de nerăbdare să sară la birou, să își stiloul și să scrie. Ce rost avea să ți se întâmple lucruri palpitante dacă nu puteai scrie o poveste pe seama lor?

— Când eram mică, îmi treceam peria prin păr de o sută de ori pe zi, a zis Jessamine, care, fiind o fantomă, avea părul ca o țesătură gingașă ce plutea în aer și nu avea nevoie să fie periat. Păi, eu...

Fantoma a țipat și a țâșnit în sus, plutind la vreo treizeci de centimetri de noptieră. Un fior rece a străbătut trupul lui Lucie. Fata și-a tras păturile în jurul trupului, privind nervoasă de jur-împrejur.

— Jesse?

Băiatul a apărut la picioarele patului, îmbrăcat în aceiași pantaloni negri și cămașă albă pe care le purta mereu. Ochii lui erau verzi și foarte gravi.

— Sunt aici!

Lucie și-a ridicat privirea la Jessamine.

— Pot vorbi un moment singură cu Jesse?

— Singuri? a întrebat Jessamine, cu un aer oripilat. Dar este un tânăr domn. In dormitorul tău.

— Sunt o fantomă, a răspuns Jesse sec. Ce îți închipui că aș

putea face?

— Te rog, Jessamine! a zis Lucie.

Jessamine a pufnit.

— In viața mea..., a spus ea, dispărând într-un vârtej de jupoane.

— De ce ai venit aici? a întrebat Lucie, strângând păturile în jurul pieptului.

Era adevărat că Jesse era doar o fantomă, însă fata tot se simțea jenată de ideea că el o putea vedea în cămașa de noapte.

— Nu îmi amintesc când ai plecat. Atunci, la pod.

— Fratele tău și prietenii lui păreau să aibă situația sub control, a zis Jesse.

Medalionul de aur îi lucea la gât.

— Iar fratele tău poate vedea fantome. Pe mine nu m-a văzut până acum, dar...

— Hm, a făcut Lucie. Iți dai seama că a trebuit să îmi mint familia și să mă prefac că nu știu nimic de existența ta sau că nu ai chemat morții ca să o scoată pe Cordelia din râu.

— *Poftim?*

— Adică, îți sunt recunoscătoare că ai facut-o. Că ai salvat-o pe Cordelia. Să nu crezi că nu sunt. Doar că...

— Crezi că eu am chemat fantomele? a întrebat Jesse. Eu doar *am răspuns* la chemare.

In ciuda păturii care o acoperea, Lucie s-a simțit deodată cuprinsă de frig.

— Ce vrei să zici?

— Tu ai chemat morții, a spus Jesse. Ai chemat morții, iar ei au venit. Te-am auzit, din partea cealaltă a orașului, chemând pe toată lumea în ajutor.

— Ce vrei să zici? Cum aș putea eu să trezesc morții? îi pot vedea, dar în mod sigur nu le pot porunci...

Lucie a tăcut. Se vedea iar în dormitorul lui Emmanuel Gast, în acel apartament înghesuit și groaznic. *Răspunde-mt!* îi poruncise ea fantomei când aceasta spusese că nu avea să își

divulge nicicând secretele. *Pleacă!* zisese ea, iar fantoma dispăruse.

— Tu ești singura care m-a putut zări în sala de bal, a spus Jesse. Tu ai fost dintotdeauna sigura care m-a putut vedea, în afară de familia mea. Este ceva neobișnuit la tine.

Lucie a făcut ochii mari. Și dacă îi ordona lui Jesse să facă ceva? Ar fî ascultat porunca? Oare dacă îl striga, așa cum făcuse pe malul râului, Jesse ar fî venit la ea?

Fata a înghițit nodul din gât.

— Când eram pe malul râului, când erai cu mine, îți țineai medalionul foarte strâns.

— Și vrei să îți spun de ce? a întrebat el.

Lucie știa că Jesse se gândise la același lucru ca și ea. Nu îi plăcea deloc acel gând. Nu își dorea să le dea ordine lui sau lui Jessamine. însă poate că, totuși, pentru a face așa ceva, era necesar să fie panicată. In apartamentul lui Gast se simțise speriată, iar același lucru se întâmplase și la râu.

— Dacă vrei, a răspuns ea.

— Medalionul ăsta a fost pus la gâtul meu de mama, a spus Jesse. Conține ultima mea răsuflare.

— Ultima ta răsuflare?

— Presupun că ar trebui să îți povestesc cum am murit, a zis el, cocoțându-se pe pervazul ferestrei.

Lui Jesse părea să îi placă acel loc, chiar pe prag, s-a gândit Lucie.

— Am fost un copil bolnăvicios. Mama mi-a povestit că le-a spus Fraților Tăcuți că nu eram suficient de puternic pentru a rezista ru- nelor, dar eu am rugat-o și am tot rugat-o. Mama a reușit să îmi țină piept până la șaptesprezece ani. Cred că poți înțelege că, până la acea vârstă, eram disperat să devin vânător de umbre, ca toți ceilalți. I-am zis mamei că, dacă nu mă lăsa să îmi fac pecețile, atunci aveam să fug în Alicante și să mă descurc singur acolo.

— Și ai fugit?

Jesse a clătinat din cap.

— Mama mea a cedat, iar Frații Tăcuți au sosit la vilă. Ceremonia a decurs fără niciun incident și am crezut că am triumfat.

Jesse și-a întins mâna dreaptă. Lucie și-a dat seama că ceea ce luase drept cicatrice era, de fapt, conturul șters al runei Viziunii.

— Prima și ultima mea rună.

— Ce s-a întâmplat?

— Când m-am întors în camera mea, m-am prăbușit pe pat. Apoi, m-am trezit în toiul nopții, arzând de febră. îmi amintesc că am țipat, iar Grace a intrat, alergând, în camera mea. Era pe jumătate scoasă din minți. Sângele mi se scurgea prin piele, înroșind cearșafurile. M-am zvârcolit și am țipat, și am rupt așternuturile, dar eram din ce în ce mai slab și nici nu puteau folosi rune de vindecare asupra mea. Țin

minte că mi-am dat seama că urma să mor. Eram așa de lipsit de puteri! Grace m-a ținut în brațe pe când eu eram scuturat de frisoane. Sora mea era desculță, iar cămașa ei de noapte și capotul erau ude de sângele meu. îmi amintesc că mama a intrat în cameră și mi-a așezat medalionul la gură, ca și cum ar fi vrut să îl sărut...

— Și ai facut-o? a șoptit Lucie.

— Nu, a răspuns Jesse, nonșalant. Am murit.

Pentru prima dată în viața ei, Lucie a simțit milă pentru Grace. Trebuie să fî fost îngrozitor să își țină fratele muribund în brațe. Lucie nici măcar nu își putea imagina agonia prin care trecuse.

— încet, am început să îmi dau seama că devenisem fantomă, a zis Jesse. Și mi-au trebuit luni întregi de încercări înainte ca mama și sora mea să mă poată auzi și vorbi cu mine. Chiar și atunci, dispăream în fiecare dimineață, când soarele răsărea, și redeveneam conștient doar seara. Mi-am petrecut multe nopți

plimbându-mă de unul singur prin pădurea Brocelind, având ca tovarăși doar morții. Și pe tine. O fetiță căzută într-o capcană de elfi.

Lucie a roșit.

— Am fost surprins că m-ai văzut, a continuat el. Și chiar și mai uimit când am putut să îți ating mâna și să se te ridic din groapă. Am crezut atunci că a fost datorită faptului că erai așa de mică, dar nu. Lucie, este ceva neobișnuit la tine. Ai o putere care este cumva legată de morți.

— De-aș fi avut o putere legată de budinca cu pâine și unt!

— Asta nu ar fi ajutat-o pe Cordelia noaptea trecută, a zis Jesse.

Fantoma și-a lăsat capul să se odihnească pe geam, iar Lucie a văzut, bineînțeles, că imaginea lui nu se reflecta în sticlă întunecată.

— Mama crede că de îndată ce totul va fî în regulă și va avea toate ingredientele de care are nevoie un magician, va putea folosi răsuflarea din acest medalion pentru a mă învia. Dar pe malul râului, îl țineam în mână pentru că....

Lucie a ridicat sprâncenele.

— La început, am crezut că tu ești în apă. Inecându-te. Forța din medalion ți-ar fî putut goli plămânii de apă și te-ar fî ajutat să respiri.

Jesse a ezitat.

— Mi-am spus că, dacă erai în pericol de moarte, te-aș fi putut salva.

Lucie a inspirat scurt.

— Ai face asta? Pentru mine?

Ochii lui erau de un verde impenetrabil, așa cum își imagina Lucie că trebuia să arate fundul oceanului. Buzele lui Jesse se deschiseseră ca și cum ar fi vrut să răspundă, tocmai pe când o dungă de lumină a lovit geamul. Jesse a înlemnit, iar ochii lui s-au ațintit asupra alor ei, de parcă ar fi fost străpuns de o săgeată.

— Jesse! a șoptit fata, însă fantoma dispăruse deja.

TRECUT:

LONDRA, GROSVENOR SQUARE, 1901

ÎN NOAPTEA MORȚII REGINEI VICTORIA, CLOPOTELE DIN LONDRA au prins a suna nebunește.

Matthew Fairchild jelea și el, dar nu pentru regina moartă. Jelea pierderea unei persoane pe care nu o cunoscuse, a unei vieți care se curmase. Un viitor a cărui fericire avea să *fie de-a* pururea pătată de fapta sa.

Matthew a îngenuncheat în fața statuii lui Jonathan Vânătorul de umbre din salonul familiei. Avea mâinile pline de cenușă.

— Iartă-mă! a zis el poticnindu-se. Am păcătuit. Am...

Matthew s-a oprit, incapabil să pronunțe cuvintele.

— In noaptea asta, cineva a murit din cauza mea. Din cauza acțiunilor mele. Cineva drag mie. O ființă pe care nici măcar nu am apucat să o cunosc, dar pe care am iubit-o oricum.

Matthew se gândise că rugăciunea avea să îl ajute, dar se dovedea a fi inutilă. își împărtășise secretul cu Jonathan Vânătorul de umbre, dar nu avea să îl mai dezvăluie nimănui altcuiva: nici *parabatai-ului* său, nici părinților, nici vreunui prieten sau străin. Din acea noapte, o prăpastie de netrecut se deschisese între Matthew și întreaga lume.

Nimeni nu știa încă, însă Matthew avea să se despartă de ei în toate felurile care contau.

însă așa trebuia să se întâmple, s-a gândit Matthew. Până la urmă, se făcea vinovat de crimă.

ÎS

O MIȘCARE ÎN ÎNTUNERIC

Morții dorm în gropile lor:
Și, putrezind în timp ce dorm, un zgomot înfiorător,
Nici simț, nici gând, prin beznă mișcă,
Născute din patul lor viermănos, ființele ce-s vii,
Și, scufundat în lenea nopții și a cerului tăcere,
Foșnetul lui cumplit te-atinge neauzit.

Percy Bysshe Shelley, „Lin cimitir într-o seară de vară, Lechlade, Gloucestershire”

SE FĂCUSE DUPĂ-AMIAZĂ TÂRZIU CÂND JAMES A REUȘIT, ÎN SFÂRȘIT, SĂ plece de la Institut — se părea că toți membrii Conclavului care intrau pe porți doreau să-1 interogheze în legătură demonii mandikhor — și să se îndrepte spre Grosvenor Square, pentru a se întâlni cu ceilalți Tâlhari Veseli.

După ce a pătruns în casa lui Matthew, deschizând cu cheia lui, James s-a oprit pentru o clipă pe treptele care duceau spre pivniță. Știa că prietenii lui se aflau în laborator le auzea vocile ridicându-se spre el, ca un fum, auzea vorbăria lui Christopher, tonurile grave și muzicale ale lui Matthew. James *simțea* prezența lui Matthew, fiind atât de aproape de *parabatai-ul* lui, ca doi magneți care se aflau unul în apropierea celuilalt.

James și-a găsit prietenii așezați în jurul unei mese înalte de laborator, cu tăblia din marmură. Pretutindeni erau înșirate instrumente bizare: un galvanometru pentru măsurarea curentului electric,

o balanță de torsiune și un planetariu mecanic, făcut din aur, bronz și argint — un cadou pentru Henry, de la Charlotte, dăruit în urmă cu multi ani. Vreo douăsprezece microscoape diferite, astrolabi, retorte și dispozitive de măsurare erau împrăștiate pe masă și pe dulăpioare. Pe un soclu, se afla revolverul de armată Colt Single Action la care Christopher și Henry lucraseră luni întregi înainte ca lucrurile să o ia razna. Pe stratul lui placat cu nichel se vedeau rune imprimate adânc și o inscripție scrisă cu litere șerpuitoare: LUCA 12:49.

Christopher își împinsese ochelarii din alamă, de laborator, pe creștet; băiatul purta o cămașă și pantaloni, care fuseseră arse și pătate de atât de multe ori, încât îi fusese interzis să le mai poarte în lume. Matthew era imaginea lui opusă, îmbrăcat, cum se afla, cu o vestă albastră cu auriu și ghetre asortate. Tânărul se ținea departe de flăcările arzătoarelor Bunsen, care erau atât de încinse, încât temperatura din cameră era cea a unei insule tropicale. Oscar dormea, liniștit, la picioarele lui.

— Ce se întâmplă aici, Kit? a întrebat James. Vrei să afli care este temperatura la care se topesc vânătorii de umbre?

— Părul meu este cu siguranță distrus, a răspuns Matthew, trecân- du-și mâinile prin șuvițele acum mai închise la culoare din cauza transpirației. Cred că Christopher muncește din greu să găsească un antidot. Eu îl ajut cu observațiile mele inteligente și comentariile caustice.

— Aș prefera dacă mi-ai da paharul acela, a zis Christopher, arătând spre obiectul cerut.

Matthew a clătinat din cap. James a luat paharul de laborator și i l-a dat lui Christopher, care a adăugat câteva picături din conținut în lichidul care fierbea ușor în retorta de lângă brațul lui. Băiatul s-a încruntat.

— Mi-e teamă că nu merge prea bine. Nu cred că va funcționa fără acel ingredient.

— Ce ingredient? a întrebat James.

— Rădăcină de mâlos[XXI], este o plantă rară. Vânătorii de umbre nu au voie să o cultive pentru că încalcă regulile Acordurilor. Am tot căutat și am rugat-o pe Anna să îmi facă

XXI Trimitere la planta pe care Hermes i-o dă lui Ulise, pentru a-l proteja de vrăjile lui Circe (n. tr.).

rost din Lumea de Jos, dar nu am avut noroc.

— De ce nu ar fi permisă cultivarea unei biete plante?

— Ea crește doar în solul îmbibat de sângele mundanilor uciși, a răspuns Christopher.

— Ai dreptate, a zis Matthew, recunoscându-și greșeala. Ce scârbos!

— Este o plantă folosită pentru magia neagră, nu-i așa?

James a mijit ochii.

— Christopher, îmi poți desena o schiță?

— Sigur, a răspuns Christopher, de parcă nu ar fi primit deloc o cerere bizară.

Băiatul a scos un carnet din buzunarul interior al jachetei și a început să mâzgălească pe coperta lui. Lichidul din retortă începuse să se înnegrească. James se uita la el cu îngrijorare.

— Am văzut niște plante interzise în sera Tatianei Blackthorn, a explicat James. I-am spus lui Charles, la momentul respectiv, și nu a părut să le dea prea multă importanță, dar...

Christopher a ridicat desenul unei plante care semăna cu o lalea, cu frunze cu margini ascuțite și o rădăcină neagră.

— Da, a zis James, din ce în ce mai entuziasmat. Mi le amintesc — le-am văzut în *sera* din Chiswick. Le țin minte pentru că mi s-a părut că frunzele lor semănau cu niște lame de cuțit. Am putea merge acum acolo — trăsura este liberă.

— Da!

încântarea lui Matthew era la fel de mare ca a lui James.

— Charles a avut o întâlnire, dar a lăsat a doua trăsură în grajd. Dă-ți ochelarii jos, Christopher; este timpul pentru ceva muncă de teren!

Christopher a mormăit slab.

— Bine, bine, dar trebuie să mă schimb. Nu am voie să ies pe stradă în hainele astea.

— Fă bine să stingi orice ar putea incendia casa mai întâi! a spus Matthew, prinzând brațul lui James. Ne vedem în grădina din față!

James și Matthew au ieșit repede din casă — urmăriți de Oscar, care lătra bucuros apoi s-au oprit o clipă pe treptele de la intrare, inspirând aerul rece. Cerul era acoperit de nori; câteva raze slabe străpungeau timide pătura cenușie, luminând cărarea

dinspre locuința familiei Fairchild spre grădină și poarta care se deschidea în stradă. Plouase mai devreme, iar pietrele erau umede.

— Unde-i Thomas? a întrebat James, pe când Matthew și-a dat capul pe spate, uitându-se la norii care nu prea arătau a nori obișnuiți de ploaie, ci erau încărcări de un soi de energie, precum cea a unei furtuni.

Același lucru se putea spune și despre Matthew, s-a gândit James.

— Thomas patrulează cu Anna, a zis Matthew. Știi, Thomas este cel mai în vârstă din grupul nostru. L-au chemat în patrula de zi.

— Nu sunt foarte convins că faptul că are optsprezece ani îl face să fie în vârstă, a zis James. Mai are ceva ani până când devine senil.

— Uneori mi se pare că îl *place* pe Alastair Carstairs. Ceea ce ar indica faptul că senilitatea s-a instalat deja.

— Nu sunt sigur că îl place, a zis James, ci simte că ar trebui să îi mai dea o șansă, după cum s-a purtat cu noi la școală.

James a făcut o pauză, gândindu-se la chipul grav și la ochii cuprinși de panică ai lui Alastair, așa cum îl văzuse în biblioteca din Cornwall Gardens.

— Și poate are dreptate. Poate cu toții merităm o a doua șansă.

— Există anumiți oameni care nu au dreptul la una.

Vocea lui Matthew era vehementă.

— James, dacă te prind că te gândești numai să devii prietenul lui Alastair...

— Ce se va întâmpla? a întrebat James, arcuindu-și o sprânceană.

— O să fiu obligat să îți spun ce mi-a zis Alastair în ziua în care am plecat de la Academie, a răspuns Matthew. Și aș prefera să nu o fac. Cred că măcar Cordelia nu ar trebui să afle niciodată asta. Ea îl iubește și ar trebui să o poată face în continuare.

Cordelia. Era ceva ciudat la modul în care Matthew pronunțase numele fetei. James s-a întors spre el, uimit. Voia să îi spună că, dacă Alastair zisese ceva atât de groaznic, încât ar fi putut spulbera afecțiunea pe care Cordelia o simțea pentru fratele ei, atunci Matthew nu ar fi trebuit să sufere în tăcere, dar că nu exista nicio șansă. Christopher ieșise pe ușa din față, trăgându-și mănușile. Băiatul purta o pălărie înclinată într-o parte și o eșarfa verde care nu se potrivea cu nimic altceva din hainele sale.

— Unde este trăsura? a întrebat el, coborând treptele.

— Te așteptam, Christopher, nu ți-am adus trăsura la botul calului, a zis James, pe când traversau grădina, îndreptându-se spre grajduri,

acolo unde un șopron mare adăpostea caii Consulului și mijloacele de transport. In plus, sunt destul de sigur că Darwin a spus ceva despre cât de sănătos este pentru oamenii de știință să se plimbe pe jos.

Christopher l-a privit indignat.

— Ba sigur nu a spus...

Poarta s-a zgâlțâit brusc. James s-a întors și a văzut niște umbre cocoțate pe ea. Nu, nu erau umbre, erau demoni diformi și negri. Creaturile săltau mute pe pământ, una după alta, îndreptându-se spre vânătorii de umbre.

— Demoni khora, a șoptit James.

Matthew își trăsese deja sabia scurtă, iar Christopher își ținea pumnalul serafic. Lama lui se luminase și pârâia ca un radiometru stricat.

James și-a scos iute un cuțit de la centură și, întorcându-se, și-a dat seama că nu se mai putea întoarce spre casă. Demonii îi încercuiau, așa cum încercaseră să îl încercuiască pe Christopher, pe pod.

— Nu-mi place deloc ce se întâmplă, a zis Matthew.

Ochii lui ardeau, iar băiatul strângea din dinți.

— Nu-mi place deloc.

Pălăria căzuse de pe capul lui Christopher și zăcea, udă, pe

pietrișul umed. Băiatul a lovit-o, frustrat, cu piciorul.

— James? Ce facem?

James a auzit vocea Cordeliei în mintea lui, calmă și sigură. „Tu ești liderul.”

— Străpungem cercul, acolo! a zis el iute, arătând cu degetul. Apoi ne adăpostim în șopron! Incuiem ușile cu o rună!

— Expresia „a bate ca pe hoții de cai" capătă un cu totul alt sens, a mormăit Matthew. Bine! Să mergem!

Băieții s-au întors spre zona indicată, în timp ce cuțitele zburau din mâna lui James ca niște săgeți dintr-un arc. Fiecare cuțit se împlânta în ținta lui, înfigându-se adânc în carnea demonilor. Khora au început să se împrăștie, urlând, iar băieții au gonit prin golul format în cerul lor, spre grajduri, tocmai pe când un tunet a bubuit pe cer.

Băieții au fugit printre tentaculele albe de ceață; James a ajuns primul la poarta grajdurilor și a deschis-o, apoi aproape că s-a îndoit de durere. S-a întors și a văzut că un khora îl prinsese pe Matthew și îl trântise

la pământ Christopher se lupta cu o altă creatură a umbrei, iar cuțitul lui descria arcuri de lumină pâlpâitoare în aer, pe când încerca să atingă demonul. James s-a înecat — pesemne că Matthew rămăsese fără răsuflare — și a început să alerge spre *parabatai~ul* lui, pe când khora se ridica deasupra trupului lui Matthew...

Ceva auriu a țâșnit între Matthew și umbră, facând-o pe aceasta din urmă să se retragă. Era Oscar. Câinele a trecut ca o săgeată pe lângă demon, ferindu-se la limită de o lovitură groaznică a ghearelor lui, și a aterizat lângă Matthew. Khora s-a năpustit iar spre băiat și spre câine. Matthew și-a aruncat brațele în jurul lui Oscar — cățelul pe care James îl salvase și i-1 dăruise cu mult timp în urmă —, încovoindu-și trupul pentru a proteja animalul. James s-a răsucit, ținând câte un cuțit în fiecare mână, și le-a aruncat. Cuțitele s-au înfipt până la plăsele în craniul demonului. Creatura a explodat; unul dintre ceilalți

demoni a urlat, iar Matthew a sărit în picioare și și-a înșfăcat sabia, care căzuse pe jos. James îl auzea strigându-i lui Oscar să meargă în casă, însă câinele simțea, în mod clar, că făcuse o mare ispravă și nu intenționa să asculte. Oscar a mârâit pe când Christopher s-a oprit în fața grajdurilor, strigându-le celorlalți să îl urmeze.

James s-a întors.

— *Christopher...*

în spatele lui se ridica o umbră uriașă, cel mai mare demon khora pe care James îl văzuse vreodată. Christopher a dat să se răsucească pe călcâie, ridicându-și cuțitul, însă era deja prea târziu. Khora își întinsese brațele în jurul băiatului, de parcă ar fi vrut să îl îmbrățișeze, trăgându-i trupul înapoi, spre el. Arma lui a țâșnit.

Matthew a luat-o la goană spre Christopher, alunecând pe pământul umed. James nu se putea mișca — rămăsese fără cuțite; a scos, așadar, pumnalul serafic din centură, dar nu a mai apucat să facă nimic. Gheara uriașă a demonului zgâriase deja pieptul lui Christopher. Băiatul a țipat, iar demonul khora l-a împins la o parte, și Christopher s-a prăbușit la pământ.

— *Nu!*

James a luat-o la goană, în zigzag, spre trupul căzut al prietenului său. Ceva s-a năpustit asupra lui; l-a auzit pe Matthew strigând, iar un *chalikar*

a despicat demonul care îl ataca în două. James și-a smuls pumnalul serafic, îndreptându-se spre monstrul care îl rănise pe Kit. Khora se întorsese spre el. Ochii lui au părut să îl recunoască, aproape amuzați. Demonul și-a arătat colții și a dispărut, la fel cum se întâmplase în parc.

— Jamie, au plecat! a strigat Matthew. Au dispărut cu toții...

Porțile de la intrare s-au deschis cu un zăngănit metalic, iar o trăsură a pătruns în grădină. Portierele s-au deschis la rândul lor degrabă, și afară a ieșit Charles Fairchild; James își dăduse seama, ca prin vis, că Alastair Carstairs se afla și el acolo, privindu-i stupefiat. Pe când James îngenunchea lângă

Christopher, l-a auzit pe Charles punând întrebări.

Matthew l-a repezit, întrebându-1 dacă nu cumva era orb, dacă nu vedea că Christopher era rănit și că trebuia dus de urgență în Orașul Tăcut. Charles continua să-i chestioneze în legătură cu ce se întâmplase cu demonii, unde dispăruseră, căci văzuse unul când intraseră pe porți, dar unde erau acum?

— II duc eu, zicea Alastair. II duc eu în Orașul Tăcut.

Insă cuvintele lui păreau să răsune cu ecou, ca și cum ar fi venit dintr-un loc foarte îndepărtat, unde James nu era îngenuncheat în iarba umedă și în ceață lângă trupul nemișcat al lui Christopher, al cărui piept era crestat de dungile neregulate ale ghearelor de demon. Un loc în care Christopher nu zăcea țeapăn și mut, indiferent cât de mult îl implora James să își deschidă ochii. Un loc în care sângele lui Christopher nu se combina cu ploaia de pe dalele de piatră, înconjurându-1 într-o băltoacă roșie. Un loc mai bun decât cel în care se aflau.

Cordelia spera să poată vorbi iar cu fratele ei, dar s-a trezit prea târziu, astfel că până ce și-a pus rochia cu ajutorul Risei și a coborât la parter, Alastair plecase deja de acasă.

în ciuda luminii de după-amiază, care se scurgea prin ferestre, casa părea tăcută și întunecată. Ticăitul ceasului răsuna anormal de tare pe când fata își mânca terciul de ovăz în sufragerie. Mâncarea avea gust de rumeguș. In minte îi tot răsunau cuvintele lui Alastair: „Pentru că am vrut să ai o copilărie — ceva ce eu nu am avut. Am vrut să îl poți iubi și respecta pe tata așa cum eu nu am putut-o face vreodată."

Cuprinsă de rușine, Cordelia și-a dat seama că nu îi înțelesese niciodată pe mama și pe fratele ei. Crezuse că nu voiau să îi ia apărarea tatălui ei din cauza lașității și a presiunii sociale. Acum înțelegea că ei știau că era foarte posibil ca Elias să fî greșit — că fusese atât de beat, încât nu mai reușise să se gândească la siguranța celor pe care îi trimisese într-o misiune periculoasă. Cordelia crezuse că mama ei voia să o mărite

pentru a o scăpa de rușinea de a fi fiica unui om judecat în Idris. Acum își dădea seama că situația era cu mult mai complicată.

Nici nu era de mirare că Sona și Alastair îi priviseră cu prudență încercările de a-1 salva pe Elias. Le fusese teamă ca fata să nu afle adevărul. Cordelia își simțea sângele înghețat în vine. Puteau pierde totul, a cugetat ea. Gândul acesta nu îi păruse niciodată cu adevărat real. Crezuse întotdeauna că dreptatea avea să fie de partea lor. Dar justiția nu era un lucru așa de simplu pe cât crezuse ea.

Fata a tresărit când Sona a intrat în cameră. Mama ei s-a uitat gânditoare la Cordelia înainte de a întreba:

— Este una dintre rochiile trimise de James?

Cordelia a încuviințat cu o mișcare din cap. Fata purta o rochie de un trandafiriu-aprins, sosită în pachetul de la Anna.

Pentru o clipă, Sona a părut melancolică.

— Este o culoare minunată, a zis ea. Rochiile sunt, într-adevăr, foarte frumoase și probabil mult mai potrivite decât cele pe care ți le-am dăruit eu.

— Nu! a zis Cordelia, ridicându-se în picioare, abătută. *Khăk bar saram!*

Aceasta era o expresie care însemna „Ar trebui să mor”, cea mai smerită formă de a cere iertare.

— Sunt o fiică îngrozitoare. Știu că ai făcut tot ce ai putut.

Știu că ai încercat, Mâmân. *Știu că ai vrut doar să mă protejezi.* Sona părea uimită.

— In numele îngerului! Sunt doar niște rochii, Layla.

Femeia a zâmbit.

— Poate te poți revanșa ajutându-mă cu treburile casnice? Ca o fiică bună?

WW-432--W1

LANȚUL DE AUR

M-a păcălit, ca ie obicei, s-a gândit Cordelia, însă, de fapt, se simțea bucuroasă să se poată gândi și la altceva. Reușiseră să își desfacă bagajele și trebuiau să decidă unde să așeze câteva piese de olărit Isfaham și ce loc ar fi fost mai potrivit pentru covoarele Tabriz.

Pe când Cordelia o privea pe mama ei agitându-se și fiind, clar, în elementul ei, fata a simțit cuvintele rostogolindu-i-se pe vârful limbii: Mâmân, *ai știut când te-ai căsătorit cu el? Ai aflat într-o zi sau ai înțeles treptat, ajungând zilnic la o concluzie teribilă? In toate acele dăți când i-ai zis să meargă la Basilias, ai crezut că acolo îl vor vindeca de dependența lui? Ai plâns când a refuzat să meargă? II mai iubești?*

Sona a făcut un pas înapoi, admirând colecția de miniaturi înrămate de lângă trepte.

— Arată bine acolo, nu-i așa? Sau crezi că ar fi dat mai potrivit în cealaltă cameră?

— Cu siguranță arată mai bine aici, a zis Cordelia, neștiind la ce altă încăpere se referea mama ei.

Sona s-a întors, cu o mână în șold.

— Ai fost atentă..., a dat ea să zică, tresărind deodată.

Femeia s-a sprijinit de un perete, pe când Cordelia a venit în fugă la ea, plină de îngrijorare.

— Te simți bine? Arăți obosită.

Sona a oftat.

— Sunt în regulă, Cordelia!

Femeia și-a îndreptat spatele. Mâinile ei tremurau cumva în aer, neștiind ce să facă cu ele. Era un gest pe care îl facea doar când era foarte agitată.

— Dar... sunt însărcinată.

— Poftim?

Sona a zâmbit nervos.

— Vei avea un frățior sau o surioară în curând, Layla. In doar câteva luni.

Cordelia voia să-și arunce brațele în jurul mamei ei, dar se simțea, deodată, cuprinsă de groază. Mama ei avea patruzeci și doi de ani; era târziu pentru o femeie să mai aibă un copil. Pentru prima dată în viața Cordeliei, mama ei formidabilă i se părea extrem de fragilă.

— De când ai aflat?

— De trei luni, a zis Sona. Alastair știe. Și tatăl tău la fel.

Cordelia și-a înghițit nodul din gât.

— Numai mie nu mi-ai spus.

— Layla *joon.*

Mama s-a tras mai aproape de ea.

— Nu am vrut să îți faci și mai multe griji pentru familia noastră. Știu că ai încercat..., a zis ea, oprindu-se ca să îndepărteze o șuviță de păr de pe fața fiicei ei. Știi că nu este nevoie să te măriți, dacă nu vrei, a continuat ea, aproape șoptit. O să ne descurcăm, draga mea! Mereu ne descurcăm cumva.

Cordelia a sărutat palma mâinii subțiri a mamei ei, marcată de multe rune vechi, din timpul în care se lupta cu demonii.

— *Cheshmt roshan*[XXII]*, mâdarjoon,* a șoptit ea.

Ochii Sonei sclipeau de lacrimi.

— Mulțumesc, scumpa mea!

La ușă s-a auzit o bătaie grea. Cordelia s-a uitat surprinsă la mama ei înainte să se îndrepte spre ușa de la intrare. Risa deschisese deja, iar pe trepte se afla băiatul zdrențăros, cel cu ziarele, cel căruia Matthew îi dăduse rucsacul ei, în fața apartamentului lui Gast. Unul dintre Neobișnuiți, și-a amintit ea, un repudiat care lucra pentru Taverna Diavolului și îndeplinea diverse misiuni pentru James și pentru ceilalți.

— Am un mesaj pentru domnișoara Cordelia Carstairs, a anunțat el, ținând strâns o bucată de hârtie.

— Eu sunt, a zis Cordelia. Este nevoie să te plătesc?

— Nu, a răspuns băiatul, rânjind vesel. M-a plătit domnu’ Matthew Fairchild. Uite aci!

Băiatul i-a dat mesajul Cordeliei și a plecat în grabă, fluierând. Risa a închis ușa, uitându-se surprinsă la tânăra ei stăpână. Oare de ce îi trimisese Matthew un bilet în acel fel? se întreba fata, desfacând hârtia. Ce putea fi atât de urgent? Biletul s-a deschis în sfârșit. Pe pagină

nu erau notate decât câteva cuvinte, însă ieșeau bine în evidență, căci fuseseră scrise cu cerneală neagră.

XXII „Felicitări!” (n. tr.).

Vino pe dată la Taverna Diavolului. A avut loc un atac. Christopher a fost grav rănit.

James

— Cordelia?

Sona sosise și ea la ușă.

— Ce se întâmplă?

Cu mâinile tremurând, Cordelia i-a dat biletul. Sona a citit repede înainte de a-i înapoia biletul.

— Trebuie să pleci și să fii alături de prietenii tăi!

Ușurarea a cuprins-o pe Cordelia. A dat să urce scările în fugă, dar s-a oprit.

— Ar trebui să port echipamentul, a zis ea. Dar este încă ud.

Sona i-a zâmbit — era un zâmbet obosit și îngrijorat, zâmbetul atâtor părinți de vânători de umbre, trecut din generație în generație, când își vedeau copiii plecând în noapte, înarmați cu niște cuțite binecuvântate de îngeri și știind că era posibil ca aceștia să nu se mai întoarcă niciodată.

— Layla, fiica mea! II poți purta pe al meu.

Cordelia a urcat în grabă treptele din Taverna Diavolului și a intrat în odăile Tâlharilor Veseli. Era destul de târziu în zi, iar lumina soarelui se filtra prin fereastra de est, aruncând dungi aurii asupra spațiului demodat și a ocupanților lui. Matthew era întins pe canapea, iar Lucie ședea pe un fotoliu rupt. Fata și-a ridicat privirea și a zâmbit când Cordelia a intrat în cameră, însă ochii ei erau roșii. Doar James stătea în picioare, sprijinit de un zid, lângă fereastră. Avea cearcăne adânci sub ochi. Toți cei trei vânători de umbre erau echipați.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat Cordelia, ușor pe nerăsuflate. Eu... ce pot face?

Matthew și-a ridicat privirea la ea. Vocea lui era aspră.

— Eram la mine acasă, în laboratorul tatei, a zis el. Ei — demonii khora — ne așteptau, când am vrut să plecăm.

— Ar fi trebuit să fim pregătiți, a spus James.

Băiatul își tot închidea și deschidea mâna dreaptă, de parcă ar fi vrut să strivească ceva în palmă.

— Ar fi trebuit să ne amintim. Ne grăbeam să ajungem la trăsură — ne-au atacat în fața casei. Unul dintre ei a despicat pieptul lui Christopher.

Christopher! Cordelia îi vedea zâmbetul luminos, ochelarii îndoiți; îi auzea vocea entuziasmată și sinceră, explicând vreun aspect științific sau legat de vânătoarea de umbre.

— îmi pare așa de... rău! a șoptit ea. Este bolnav? Ce putem face?

— Avea deja febră când l-au dus în Orașul Tăcut, a răspuns Matthew sumbru. V-am chemat pe tine și pe Lucie cât de repede am putut și...

Pe scări s-au auzit pași. Ușa s-a dat de perete, iar Thomas a năvălit în cameră. Purta o mantie lungă tip Inverness, deși Cordelia vedea că, pe dedesubt, avea echipamentul.

— Scuze, a zis el, gâfâind. Patrulam cu Anna... Nu am primit mesajul vostru decât când ne-am întors la unchiul Gabriel. Au vrut cu toții să plece spre Orașul Tăcut, bineînțeles, dar Fratele Enoch a trecut pe acolo... A zis că este imposibil...

Thomas s-a prăbușit pe un fotoliu, îngropându-și fața în mâini.

— Cu toții sunt înnebuniți. Anna s-a dus să îi ceară ajutorul lui Magnus pentru a pune mai multe protecții în jurul casei. Mătușa Cecily aproape că și-a ieșit din minți, dar Anna s-a dus oricum. Unchiul Will și mătușa Tessa au venit și ei, bineînțeles, dar nu am suportat să rămân acolo, să îi deranjez, să fiu ca un intrus când le era, oricum, atât de teamă.

— Nu ești un *intrus,* Thomas, ești un membru al familiei! a zis Matthew. Acolo și aici!

Ușa a scârțâit, și Polly a intrat, ducând cu ea o sticlă și câteva pahare cu marginile ciobite. Vârcolacul a așezat totul pe masă, i-a aruncat o privire îngrijorată lui Thomas și a dispărut. Matthew s-a ridicat, a luat sticla și a turnat în pahar cu eleganța gesturilor îndelung exersate. Pentru prima dată de când îl cunoștea, Cordelia l-a văzut pe Thomas ridicând un pahar și dându-i conținutul pe gât.

James a întors unul dintre scaune și s-a așezat cu brațele încrucișate pe spătar și cu picioarele lungi încolăcite într-o poziție nefirească.

— Tom! a zis el, privindu-1 cu ochii aprinși și hotărâți. Trebuie să pregătim antidotul pentru otrava demonului mandikhor! Cred că poți să îl faci!

Thomas s-a înecat, a tușit și a început să se bâlbâie pe când Matthew i-a luat paharul și l-a așezat la loc pe masă.

— Nu pot! a zis el, recăpătându-și respirația. Nu fără Christopher.

— Ba poți! l-a contrazis James. Ați făcut totul împreună. Ai fost cu el în laborator aproape în fiecare clipă, de la moartea Barbarei. Tu *știi* cum să procedezi.

Thomas a rămas tăcut vreme îndelungată. James nu s-a clintit din loc. Privirea lui era fixată asupra prietenului său. Era o privire pe care Cordelia nu ar fi putut să o descrie — o intensitate mută, amestecată cu o convingere de neclintit. Aceea era cea mai bună variantă a lui James, s-a gândit ea. Credința în prietenii lui era imuabilă: era o putere pe care o împărtășeau.

— Poate, a zis Thomas lent, în cele din urmă. Dar tot ne lipsește un ingredient. Fără el, antidotul nu va funcționa, iar Kit a zis că este imposibil de găsit...

— Rădăcină de mâlos, a propus Matthew. Știm unde este și de unde să o luăm. Nu trebuie decât să mergem la Conacul Chiswick. In seră.

— In casa bunicului meu? a întrebat Thomas, nevenindu-i să creadă.

Băiatul și-a trecut, distrat, mâinile prin părul castaniu.

— In sfârșit, Benedict Lightwood va fi responsabil și pentru un lucru bun, a zis Matthew. Dacă plecăm acum, putem ajunge acolo în jumătate de oră...

— Stai! a spus Thomas, ridicându-se în picioare. James, aproape că uitasem. Neddy mi-a dat asta.

Thomas i-a întins lui James o bucată de pergament subțire.

Numele îi era scris îngrijit, pe partea din față. Băiatul a deschis biletul și s-a ridicat, încordat, aproape dărâmând scaunul.

— Ce este? a întrebat Cordelia. James?

Pe când băiatul îi dădea biletul, Cordelia a văzut privirea gânditoare pe care Matthew o arunca de la unul la celălalt, apoi și-a plecat ochii.

> Fino *în Orașul Tăcut! Te voi întâmpina în infirmerie. Nu te arăta celorlalți Frați Tăcuți! îți voi explica totul aici!*
>
> *Te ro& grăbește~te!*
>
> *Jem*

Fără niciun cuvânt, Cordelia a trecut biletul lui Lucie. James se plimba prin cameră, agitat, cu mâinile în buzunare.

— Dacă Jem spune că este nevoie să mă duc, atunci chiar trebuie să merg la el, a zis el, pe când Matthew și Thomas aruncau priviri îngrijorate biletului. Restul, mergeți la Chiswick...

— Nu! a zis Matthew.

Băiatul vârâse mâna în haină, căutând sticla de băutură — un alt gest pe care îl exersase îndelung —, dar și-a retras-o repede. Degetele îi tremurau ușor, dar vocea lui a răsunat destins.

— Oriunde mergi tu, voi fi și eu, James! Chiar și în suburbia plicticoasă a Highgate-ului.

Jem, s-a gândit Cordelia. Trebuia să îi vorbească despre tatăl ei. Nu mai exista vreo altă persoană cu care ar fi putut vorbi despre ceea ce îi spusese Alastair.

Vere Jem, am ceva să îți povestesc despre tatăl meu. Cred ar trebui să se afle în Basilias. Cred că, până la urmă, nu ar trebui să se întoarcă din Idris. Cred că am nevoie de ajutorul tău.

Cordelia a inspirat adânc.

— Merg și eu! Trebuie să îl întâlnesc pe Jem. Doar dacă nu...

Fata s-a întors spre Lucie.

— Dacă ai prefera să merg cu voi, în Chiswick...

— Prostii! a zis, privind-o cu înțelegere. Nu facem decât să culegem o plantă, iar eu cunosc bine casa și împrejurimile, nu

pentru că aș fi dat târcoale sau spionat pe acolo, a adăugat rapid, pe când James își întorcea privirea sumbră asupra ei.

— Tu și cu Thomas puteți lua trăsura mea! a propus Matthew. Este în stradă.

— Iar restul putem lua o brișcă, a zis Cordelia. Unde se află cea mai apropiată intrare în Orașul Tăcut?

— La Cimitirul Highgate, a răspuns James, întinzând mâna spre centura lui cu arme, pe când ceilalți își culegeau jachetele, centurile și

cuțitele. Este ceva de mers. Va trebui să ne — nu avem timp de pierdut.

Nimic nu a reușit să îi întârzie pe Cordelia și pe ceilalți până au ajuns în Highgate, unde străzile înguste erau blocate de traficul serii. Refuzând să înfrunte blocajul, vizitiul i-a lăsat în fața unui bar de pe Salisbury Road.

James i-a rugat pe Cordelia și pe Matthew să îl aștepte cât a mers să caute intrarea în Orașul Tăcut. Intrarea se muta adesea înăuntrul cimitirului, îi spusese el Cordeliei, în trăsură, și putea fi găsită în mai multe locuri, în funcție de zi.

Matthew s-a uitat lung la bar, însă curând a fost distras de o tăbliță de piatră care se afla la intersecția străzii Highgate Hill cu Salisbury Road. Aceasta era prinsă între niște bare de fier, iar pe ea erau cioplite cuvintele: DE TREI ORI PRIMAR AL LONDREI.

— „Intoarce-te, Whittington, de trei ori primar al Londrei”, a zis Matthew, cu un gest dramatic. Aici se spune că s-a întâmplat — a auzit bătăile clopotelor din catedrala St. Mary-le-Bow, adică.

Cordelia a clătinat din cap; auzise povestea de multe ori, pe când era copil. Richard Whittington fusese un mundan care plecase din Londra, cu pisica lui, hotărât să facă avere în altă parte. Insă în ziua aceea auzise clopotele catedralei chemându-1 înapoi și promițându-i gloria. Așa că ascultase chemarea lor și devenise primarul Londrei, de trei ori la rând.

Cordelia nu era foarte sigură ce se întâmplase cu pisica.

Poate că poveștile erau adevărate, s-a gândit ea, dar ar fi fost extraordinar de frumos dacă providența i-ar fi oferit și ei niște semnale atât de evidente. Matthew și-a scos sticla din argint din vestă și a dat să o deschidă. Deși era complet echipat, nu renunțase la ghetrele lui albastre de dragul misiunii. Cordelia s-a uitat la el pe când băiatul și-a dat capul spate sorbind, apoi a așezat capacul la loc.

— Curaj olandez[XXIII], a zis el.

— Oare olandezii sunt deosebit de curajoși sau doar deosebit de beți? a întrebat ea, pe un ton mai tăios decât intenționase.

— îmi imaginez că sunt un pic din ambele.

Vocea lui Matthew răsuna nonșalant, însă băiatul a așezat butelca la locul ei.

— Știai că este posibil ca pisica lui Dick Whittington să nu fî existat niciodată? Din câte se pare, este doar o poveste picantă.

— Contează dacă a avut sau nu o pisică?

— Adevărul contează întotdeauna, a răspuns Matthew.

— Nu și atunci când vine vorba despre povești, a replicat Cordelia. Scopul lor nu este să fie fidele realității, important este ca esența poveștii să fie mai autentică decât realitatea. Cei care batjocoresc ficțiunea o fac pentru că le este teamă de adevăr.

Cordelia mai mult l-a simțit, decât să îl vadă, pe Matthew întorcân- du-se spre ea, în lumina din ce în ce mai stinsă.

— James este *parahatai-ul* meu, a zis el. Și îl iubesc. Singurul lucru pe care nu l-am înțeles la el sunt sentimentele lui pentru Grace Blackthorn. Mi-am dorit mult să găsească o altă persoană pe care să o îndrăgească. Totuși, când te-am văzut cu el în Camera Șoaptelor, nu am fost deloc fericit.

Cordelia nu se așteptase la atâta franchețe.

— Ce vrei să spui?

— Presupun că îi pun la îndoială emoțiile, a răspuns Matthew.

XXIII Expresia *Dutch courage* face referire la curajul căpătat în urma consumului de alcool (n. tr.J.

Presupun că îmi este teamă că te va răni.

— El este *parabatai~ul* tău, a zis Cordelia. De ce ți-ar păsa ție dacă mă rănește?

Matthew și-a dat capul pe spate, uitându-se la cerul întunecat al serii. Genele lui aveau o nuanță ceva mai închisă decât părul blond.

— Nu știu, a răspuns el. Dar îmi pasă.

Cordelia își dorea să fi discutat altceva.

— Nu îți face griji! Alastair m-a avertizat în legătură cu același lucru chiar ieri. Am fost bine pusă la punct.

Matthew a strâns din dinți.

— întotdeauna am spus că ziua în care mă voi afla de partea lui Alastair Carstairs va fi ziua în care voi arde în Iad.

— S-ar purtat atât de oribil cu James? a întrebat Cordelia.

Matthew s-a întors la ea, iar expresia de pe chipul lui a speriat-o. Era furie pură.

— A fost mai mult de atât...

James a apărut dintre umbre. Părul lui negru era ciufulit. Băiatul le-a făcut semn să vină.

— Am găsit intrarea! Trebuie să ne mișcăm rapid!

Cei trei au pornit spre cimitir și au intrat pe porțile înalte. Chiparoși umbriți se înălțau sus de tot, deasupra capetelor lor, iar frunzele dese împiedicau ultimele zvâcniri ale lumii înserării. în umbra lor se ridicau monumentele complicate ale celor morți. Mausolee mari și obeliscuri egiptene se înălțau alături de coloane din granit, sparte, simbolizând viețile retezate devreme. Pietrele funerare erau cioplite sub diverse forme: clepsidre înaripate, urne grecești și femei frumoase cu părul curgător. Iar pretutindeni se aflau, bineînțeles, îngeri din piatră, grăsuți și melancolici, cu fețe dulci de copii. Cât de puține înțelegeau mundanii despre îngeri! s-a gândit Cordelia, croindu-și cale pe cărarea presărată cu crenguțe, în urma lui James. Cât de multe lucruri le rămâneau necunoscute despre puterea lor terifiantă!

James s-a abătut de la una dintre aleile întunecate, iar tinerii s-au trezit într-un spațiu deschis care părea să se afle undeva, în adâncul pădurii. Frunzele se îngrămădeau atât de dese deasupra lor, încât lumina ce se stingea părea aproape verzuie.

în centrul poienii era statuia unui înger, dar nu semăna deloc cu unul dintre cupidonii drăgălași din cimitir. Statuia întruchipa silueta din marmură a unui bărbat frumos, înalt. Armura lui acoperită de solzi îi fusese sculptată pe trup. își ținea o mână întinsă și, în ea, avea o sabie pe care erau inscripționate cuvintele QUIS UT DEUS, iar capul îi era dat pe spate, ca și cum ar fi strigat spre cer.

James a făcut un pas în față, ridicând o mână — cea pe care purta inelul familiei Herondale, cu modelul lui înfățișând câteva păsări în zbor.

— *Quis ut Deus?* a zis el. „Cine este asemeni lui Dumnezeu?" întreabă îngerul? Răspunsul este „Nimeni. Nimeni nu este asemeni Domnului".

Ochii îngerului de piatră s-au deschis, complet negri, ca două deschizături spre bezna imensă. Apoi, îngerul a lunecat, cu un scrâșnet, lăsând să se vadă o groapă uriașă în pământ și niște trepte care coborau.

James și-a aprins lampa-vrăjitoarei pe când pășeau pe scări, în întunecime. Frații Tăcuți, care trăiau cu ochii cusuți și care nu vedeau așa cum vedeau vânătorii de umbre obișnuiți, nu aveau nevoie de lumină. Pâlpâitoare și albe, razele se răsfrângeau printre degetele lui James, aruncând dungi strălucitoare pe ziduri. Ajungând la picioarele scărilor, James a prins brațul Cordeliei și a întors-o spre o arcadă de sub scară. Matthew i-a urmat o clipă mai târziu. James și-a închis mâna peste lampa-vrăjitoarei, diminuându-i strălucirea. Cei trei au rămas tăcuți, pe când un grup de Frați Tăcuți, îmbrăcați în robele lor de culoarea pergamentului ce măturau pământul, a trecut pe lângă ei și a dispărut dincolo de o altă arcadă.

— Jem a zis să nu lăsăm alți Frați să ne vadă, a șoptit James. Infirmeria se află în capătul opus al Stelelor Vorbitoare. Trebuie să ne mișcăm iute și în tăcere.

Cordelia și Matthew au încuviințat. Un moment mai târziu, traversau o sală imensă, plină de arcade din piatră în formă de

găuri de cheie, care se deschideau deasupra capetelor lor. în zidurile de marmură erau încrustate pietre semiprețioase: ochi-de-tigru, jad, mala- chit. Sub arcade se îngrămădeau mausolee, iar multe dintre ele purtau numele unor familii: RAVENSCAR, CROSSKILL, LOVELACE.

Tinerii au ajuns apoi într-o sală pătrată, cu o podea din plăci de gresie pe care era pictată o stea lucitoare. Pe un perete, sus de tot, atârna o sabie masivă din argint mat, ale cărei plasele aveau forma unor aripi de înger. Sabia Mortală. Inima Cordeliei s-a oprit pentru o clipită. Era sabia pe care o ținuse chiar tatăl ei, deși el nu fusese capabil să grăiască un adevăr pe care nu și-l mai amintea.

Au trecut prin marea sală și au pătruns într-un spațiu pavat cu lespezi. Două uși mari duceau într-o direcție, iar o arcadă imensă, pătrată, ducea în alta. Pe uși erau vizibile runele pentru moarte, pace și tăcere.

— Dați-vă înapoi! a șoptit Matthew brusc.

Băiatul și-a întins un braț, împingându-i pe Matthew și pe Cordelia în umbră. Cordelia a rămas nemișcată pe când un Frate Tăcut a trecut pe lângă ei și a început să urce câteva trepte din apropiere. Dând din cap, James a ieșit din umbră, urmat de ceilalți doi. Tinerii au pătruns prin arcadă și s-au trezit într-o altă sală enormă, cu un tavan boltit, din piatră, traversat în lung și în lat de grinzi din piatră și din lemn. Zidurile erau goale, iar de-a lungul încăperii erau rânduri de paturi, și în fiecare dintre ele zăcea câte o siluetă nemișcată: Cordelia bănuia că înăuntru se aflau cam treizeci de oameni bolnavi. Tineri și bătrâni, bărbați și femei, zăceau cu toții tăcuți și înlemniți, de parcă ar fi fost deja morți. Camera era cufundată în tăcere. Mută și pustie. Cordelia și-a mușcat buza.

— Unde este Jem?

Dar ochii lui Matthew se aprinseseră recunoscând una dintre siluetele din paturi.

— Christopher, a zis el, luând-o la fugă, urmat de James.

Cordelia i-a urmat cu pas lent, de teamă că i-ar fi întrerupt. Matthew se lăsase pe vine lângă un pat din fier; James era la căpătâiul lui Christopher, aplecat asupra prietenului său.

Cineva îi scosese cămașa. Mai multe fâșii albe de bandaj înconjurau pieptul îngust al băiatului, iar unele dintre ele erau deja îmbibate de sânge, formând o pată roșie în dreptul inimii. Christopher nu mai avea ochelarii pe nas, iar ochii lui păreau duși în orbite, mărginiți de cearcăne adânci și violet. Venele negre i se ramificau ca niște corali sub piele.

— Matthew! a zis el, aspru și nevenindu-i să creadă. Jamie!

James a întins mâna să atingă umărul prietenului său, iar Christopher i-a prins încheietura. Degetele lui Christopher zvâcneau și se jucau agitate cu manșeta jachetei lui James.

— Spune-i lui Thomas! a șoptit el. Poate să termine antidotul și fără mine. Nu are nevoie decât de rădăcină. Spune-i!

Matthew era tăcut; părea livid de durere.

— Thomas știe. El este acum cu Lucie, au plecat să ia rădăcina. O să termine antidotul, Kit, a zis James.

Cordelia și-a dres glasul, știind că vocea ei avea să răsune ca o șoaptă oricum.

— Jem, a șoptit ea. Jem a fost pe aici, Christopher?

Băiatul i-a zâmbit dulce.

— James Carstairs, a zis el. Jem.

Cordelia l-a privit neliniștită pe James, care a dat încurajator din cap.

— Da, a zis ea. James Carstairs. Vărul meu.

— *James,* a șoptit Christopher.

Silueta din patul alăturat a repetat și ea:

— *James,* a șoptit Piers Wentworth. *James.*

Apoi următoarea siluetă a șoptit din patul ei:

— *James.*

Matthew s-a ridicat în picioare.

— Ce se întâmplă?

Ochii liliachii ai lui Christopher s-au deschis larg; mâna lui s-a strâns mai tare pe încheietura lui James, trăgându-1 spre el.

Chipul lui aproape că îl atingea acum pe al lui James. Christopher a șuierat:

— Pleacă, trebuie să pleci odată de aici! Fugi! James, tu nu înțelegi. Este vorba despre tine. *întotdeauna a fost vorba despre tine.*

— Ce înseamnă asta? a întrebat Matthew, pe când tot mai multe voci se alăturau corului sinistru.

— James, James, James.

Matthew a apucat mâneca lui James și l-a tras departe de Christopher, care i-a dat drumul, cu inima îndoită. Cordelia a dus mâna pe plăselele Cortanei.

— Ce se petrece? a întrebat și ea. Christopher?

Unul câte unul, bolnavii se ridicau în capul oaselor, deși nu păreau să știe ce făceau. Arătau de parcă ar fi fost trași în sus de niște sfori, ca marionetele; scăfârliile le erau aplecate moale într-o parte, iar brațele erau fără vlagă și atârnau. Ochii lor erau larg deschiși, albi și strălucitori în întunericul sălii. Cordelia a văzut, îngrozită, că albul ochilor celor suferinzi era și el străbătut de vene negre.

— James Herondale.

Cea care vorbise era Ariadne Bridgestock. Tânăra stătea la marginea patului ei îngust. Trupul îi era aplecat în față. Vocea ei era aspră și lipsită de emoție.

— James Herondale, ai fost chemat.

— De către cine? a strigat Matthew. Cine îl cheamă?

— Prințul, a zis Ariadne. Stăpânul Hoților. Doar el poate opri moartea. Doar el poate stăpâni demonul mandikhor, cel care aduce otrava. Te-ai molipsit acum, Herondale. Sângele tău va deschide poarta.

Ariadne a inspirat adânc, cutremurându-se.

— Nu ai de ales.

Retrăgându-se de lângă Matthew, James a pășit spre ea.

— Ce poartă? Ariadne...

Cordelia a întins un braț spre el.

— Asta nu-i Ariadne.

Ce se petrece aici?

Bolnavii s-au întors cu toții. Jem tocmai intrase în sală, înfășurat în roba lui ca hârtia de pergament; avea și toiagul de stejar. In ciuda chipului neclintit, Cordelia putea simți furia care clocotea în el și care radia din cuvintele ce îi explodau în minte:

Ce faceți voi trei aici?

— Ți-am primit mesajul, a răspuns James. Mi-ai spus să vin.

Nu am trimis niciun mesaj, a zis Jem.

— Ba da! a protestat Cordelia, indignată. L-am citit cu toții.

— Stăpânul nostru a trimis mesajul, a răspuns Ariadne. El așteaptă în umbre, dar controlează totul.

Jem a clătinat din cap. Gluga îi căzuse pe spate, iar Cordelia a văzut șuvița albă din părul lui negru.

Este o mână diabolică la mijloc, a zis el.

Jem a ridicat toiagul din stejar, iar Cordelia a văzut literele WH gravate sub mâna lui. Bolnavii intonau cu toții numele lui James, iar vocile lor se ridicau ca un murmur neclar. Jem a lovit podeaua cu vârful toiagului, iar zgomotul lemnului pe podeaua de piatră le-a răsunat în urechi. Corul de voci s-a oprit și bolnavii au înlemnit.

Jem s-a întors spre Cordelia și spre băieți.

Ceva rău v-a adus aici, a spus Jem. *Plecați! Mi-e teamă că sunteți în pericol!*

Au fugit.

Cordelia nu reușea să își aducă aminte cum ieșiseră din Orașul Tăcut. James se afla în fața lor, arătându-le calea cu lampa-vrăjitoarei din

mâna lui, pe când alergau din calea Fraților Tăcuți. Ea și Matthew veneau pe urmele lui James, iar în câteva secunde ajunseseră în dreptul ultimelor trepte, care se înălțau spre cer.

Deodată, Matthew a inspirat scurt. S-a clătinat pe picioare, a făcut niște pași în spate și s-a izbit de zidul de piatră, de parcă ar fi fost împins. Cordelia l-a prins de braț.

— Matthew! Ce se întâmplă?

Băiatul a pălit.

— James! a șoptit el. Este ceva în neregulă cu James.

Cordelia a privit în susul treptelor. Nu îl mai vedea pe James. Pesemne că băiatul nu își dăduse seama că nu mai erau pe urmele lui.

— Matthew, James este bine, a ieșit din Orașul...

Matthew s-a sprijinit de zid și s-a ridicat.

— Trebuie să ne grăbim! a zis el, începând iar să alerge.

Au fugit pe trepte și au ieșit în poiana de deasupra. James nu se vedea nicăieri. Matthew a cuprins mâna Cordeliei.

— Este în direcția asta, a zis el și a tras-o după el pe o cărare îngustă printre copaci.

Sub acoperișul de frunze era aproape întuneric, dar Matthew părea să știe exact încotro mergea.

Tinerii au ieșit într-un crâng înconjurat de morminte. Cerul de deasupra lor era de un albastru profund, ca al crepusculului târziu. James se afla acolo, nemișcat ca o statuie. Statuia unui prinț întunecat, înveșmântat în negru, cu părul ca penele de corb. Băiatul se pregătea să își arunce sacoul. Ciudat, mai ales că odată cu lăsarea serii, frigul se înăsprise. James nu îi privea nici pe Matthew, nici pe Cordelia, ci se uita la ceva aflat la depărtare. Pe chipul lui se citea hotărârea, iar ochii săi aveau cearcăne adânci. Părea bolnav, își dăduse Cordelia seama, îngrozită. Era exact așa cum spusese Matthew — era ca și cum se întâmpla ceva foarte ciudat.

Matthew și-a dus mâinile pâlnie la gură:

— James!

Acesta s-a întors lent, aruncându-și jacheta pe jos. Băiatul se mișca mecanic, ca un automat. Cordelia era încă și mai neliniștită. Fata s-a îndreptat, încet, spre James, ca și cum s-ar fi apropiat de o căprioară

speriată, în pădure. James o privea cu ochii aurii și tulburați; obrajii lui erau prea îmbujorați, ca de o febră care îl măcina. L-a auzit pe Matthew înjurând printre dinți.

— James, a zis el. Care este problema?

Băiatul și-a ridicat mâneca stângă a cămășii. Pe dosul încheieturii lui, chiar deasupra manșetei, se vedeau patru mici crestături negre, ca niște semiluni, înconjurate de conturul venelor negre. Erau urme de unghii.

— Christopher! a zis James.

Cordelia și-a amintit, cu oroare, felul în care Christopher îl strânsese pe James de mână, în infirmerie.

— Știu că nu a vrut.

Gura băiatului a zvâcnit într-un zâmbet strâmb.

— Să nu îi spuneți nimic! Ar fi așa de supărat!

Oh, James, nu! Te rog, nu! Cordelia s-a gândit la Oliver Hayward, care murise pentru că Barbara îl zgâriase în agona ei. *Nu James.*

Vocea lui Matthew răsuna tremurătoare.

— Trebuie să ne întoarcem în Orașul Tăcut. Trebuie să i te ducem lui Jem...

— Nu, a șoptit Cordelia. James nu este în siguranță acolo. Dacă am merge la Institut sau l-am aduce pe Jem acolo...

— In niciun caz, a spus James, calm. Nu merg nicăieri. Nicăieri în Londra, cel puțin.

— La dracu’, halucinează, a zis Matthew, mârâind de frustrare.

Dar Cordelia nu credea că James aiura. Fata i-a șoptit:

— James! Ce vezi?

James și-a ridicat mâna și le-a arătat.

— Acolo! Intre copacii aceia doi.

James avea dreptate. Cordelia și Matthew au văzut deodată lucrul la care se holbase James. Intre doi cedri se înălța o arcadă mare. Aceasta părea făurită dintr-o lumină întunecată; se curba în înflorituri gotice, de parcă ar fi fost parte a cimitirului, însă Cordelia știa prea bine că locul ei nu era acolo. Dincolo de ea, fata a văzut un vârtej negru, exact așa cum, prin Portal, putea vedea uneori o întindere pustie.

— O poartă! a spus Matthew, încet.

— Așa cum a spus Ariadne, a șoptit Cordelia. James, sângele tău... Cordelia a clătinat din cap.

— Nu! Nu o face, orice ar fi! Totul mi se pare greșit.

Dar James s-a întors doar și a început să pășească spre arcadă. A întins mâna spre ea — mâna rănită de unghiile lui Christopher — și și-a strâns pumnul. Mușchii de pe brațul lui s-au umflat, iar sângele a început să curgă din tăieturile de pe încheietură. Rănile păreau mici, dar picături mari de sânge i-au alunecat pe braț și au căzut la pământ. Imaginea de dincolo de arcadă a părut să se stabilizeze și să se limpezească, iar acum Cordelia putea vedea lumea pe care o întrezărise pe pod: un loc în care cerul și pământul erau precum cenușa, iar copacii arătau ca niște oase răsucite.

— James! a zis Matthew, ajungându-1 din urmă. Oprește-te!

— Trebuie să o fac!

James și-a coborât brațul însângerat. Ochii lui erau febrili fie din cauza hotărârii, fie a otrăvii care îi curgea acum în vene — Cordelia nu știa sigur.

— Math, nu ar trebuie să mă atingi! Nu este sigur.

Matthew, care își întinsese mâna după James, s-a oprit brusc și și-a deschis brațele larg.

— James...

— De asta pleci? a întrebat Cordelia.

Fata simțea gustul lacrimilor în gât. Voia să spargă ceva, să o apuce pe Cortana și să îi izbească lama de laturile din granit ale mormintelor.

— Pentru că crezi că vei muri? Thomas și Lucie culeg chiar acum rădăcina de mâlos. Am putea avea un antidot în câteva zile. Poate chiar în câteva ore.

— Nu-i asta! a zis James, clătinând din cap. Ar trebui să merg, infectat sau nu. Iar voi ar trebui să îmi dați voie.

— De ce? a întrebat Matthew. Spune-ne de ce, Jamie!

— Christopher a avut dreptate, a zis James. Și Ariadne la fel. Doar dacă trec prin poarta aceasta vom putea opri totul. Este vorba de mine. Mereu a fost vorba de mine. *Nu am de ales.*

19

IAD, 1N TOATE LOCURILE

Când lumea-ntreagă se va dizolva
Și-orice suflare s-o purifica
Să știi, și limpede îmi pare spus:
Că unde n-o fi rai, doar iad va fi.

Christopher Marlowe, *Tragica istorie a doctorului Faust*

SE LĂSASE ÎNTUNERICUL CÂND LUCIE ȘI THOMAS AU AJUNS LA CONACUL Chiswick. Soarele apusese, iar casa era ca argintul mat în lumina ce se stingea. Au lăsat trăsura în curbă și și-au croit cale pe lungul drum mărginit de copaci răsuciți ce ducea spre casă. Cumva, locul arăta încă și mai jalnic decât fusese când fata îl văzuse prima oară, cu Cordelia.

Lucie zărea umbra încovoiată a serei în depărtare și grădinile italiene distruse, în colțul opus. Acum, că vedea Conacul și domeniul în lumina înserării, Lucie aproape că își dorea să nu o fi facut-o. Nu își putea imagina cum cineva ar fi putut trăi acolo.

— Sărmana Grace! a zis ea. Locul ăsta este ca un cuib de șobolani. De fapt, nu mi-aș dori să stau aici, șobolan fiind.

— Asta pentru că nu îți plac șobolanii, a zis Thomas. Ți-o amintești pe Marie, nu-i așa?

Marie Curie fusese un șobolan mic și alb pe care Christopher îl ținuse în camera de la Taverna Diavolului și pe care îl hrănise cu pâine și cu oase de pui. Mărie fusese suficient de prietenoasă cât să ajungă să se odihnească pe umărul lui Lucie și să îi ciufulească părul. In cele din

urmă, murise din cauze naturale și fusese îngropata cu mare pompă, în cadrul unei ceremonii, în grădina din spatele casei lui Matthew.

— Dar nu sunt sigură că ar trebui să ne pară rău de Grace, a zis Lucie. I-a frânt inima lui James.

— Pentru cineva cu inima frântă, James se ține extraordinar de bine, a remarcat Thomas. Sincer, pare chiar mai vesel.

Lucie nu putea nega adevărul.

— Totuși, a zis ea. Din principiu.

Cei doi au ajuns în dreptul serei — o clădire din sticlă și lemn. Cu multi ani în urmă, familia Lightwood cultivase acolo ananas și struguri, pe timpul iernii. Acum, pereții din sticlă erau sparți, iar geamurile, odinioară curate, erau mânjite și negre. La ușă atârna un lacăt enorm. Lucie a dat să își scoată stela, dar Thomas și-a așezat o mână pe încheietura ei.

— Pot să ocolesc prin spate, a zis el. Ar trebui să existe acolo o mică magazie ce duce spre seră. Aveau nevoie de ea pentru a încălzi sera prin hipocaust[XXIV].

— Habar nu am despre ce vorbești, a replicat Lucie. Dar presupun că știi toate astea în urma orelor petrecute ascultându-1 pe Christopher, în laborator. Sigur, de ce nu, hai să ne târâm într-o magazie întunecată și plină de păianjeni!

— Nu de păianjeni mă tem eu, a spus Thomas. Iar tu nu va trebui să te târăști. Tu ar fi bine să rămâi afară, de pază. Dacă vezi ceva neobișnuit, dă alarma.

— Urăsc să stau de șase. Ești sigur că este nevoie?

— Da, a răspuns Thomas. Dacă unul dintre noi va fi devorat de rădăcini demonice de copac, atunci ar fi bine celălalt să fie pe aproape pentru a aduce ajutoare sau măcar să înhațe rădăcina de mâlos și să o ia la sănătoasa.

Lucie a recunoscut că Thomas avea dreptate.

— Atunci, du-te!

Thomas s-a îndreptat spre partea din spate a grădinii. Lucie a încercat să facă așa cum sugerase el timp de cinci minute, dar curând a ajuns la concluzia că era foarte plictisitor. Tot plimbându-se prin fața

ușii închise a serei, a început să se simtă ca un peștișor auriu în acvariu și aproape că a oftat ușurată când a văzut ceva cu coada ochiului.

Arăta ca o scânteie luminoasă, în direcția grădinilor italiene. Fata s-a îndepărtat de seră, mijind ochii. Lumina era pală și pâlpâia în înserare. Era, poate, o torță? Lucie s-a apropiat,

---

XXIV Instalație de încălzire cu aer cald (n. red.).

încercând să nu iasă din umbră. Odinioară, acolo crescuseră rânduri curate de tufișuri, însă ele se împrăștiaseră acum în toate direcțiile. Statuile din marmură ale lui Virgiliu, Sofocle și Ovidiu fuseseră sparte în bucăți ce ieșeau din soclurile ciobite. In centrul dezastrului se vedea o clădire pătrată, din cărămidă, ca o magazie veche.

Pe măsură ce se îndrepta spre ea, fata a văzut iar licărirea. Acum, scânteia era ceva mai puternică și părea să se ridice deasupra zidurilor micii clădiri, de parcă magazia nu ar fi avut acoperiș, deși nu era un lucru neobișnuit pentru imobilele vechi — acoperișul era, de obicei, primul care ceda la trecerea timpului. Magazia nu avea, cu siguranță, ferestre, dar lumina continua să strălucească dinăuntru.

Roasă de curiozitate, Lucie a ajuns în dreptul construcției și a rămas cu ochii pironiți asupra ei. Părea să fi fost ridicată cu mult timp în urmă, din piatră masivă. într-o latură a clădirii se afla o ușă și, deși aceasta părea închisă, pe sub ea se vedea lumină. Pe când Lucie se uita la magazie, scânteia s-a mișcat. Cineva sau ceva se afla, în mod clar, înăuntru. Aruncând orice urmă de precauție pe fereastră, fata a început să escaladeze unul dintre pereți. Lucie a ajuns în vârf aproape imediat. Structura nu avea, într-adevăr, acoperiș: era descoperită intemperiilor, în ciuda celor patru ziduri groase.

Lucie s-a făcut una cu peretele pe care se cățărase și și-a aruncat ochii spre spațiul de dedesubt între cele patru ziduri era gol, fără nicio decorațiune, cu excepția unei săbii ce atârna pe un zid. Plăselele armei erau sub forma unor spini, simbolul familiei Blackthorn. In centrul camerei se afla o masă, pe care era așezat un sicriu. Lângă acesta, în picioare, stătea Grace Blackthorn, care ținea în mâna dreaptă o lampa-vrăjitoarei, în vreme ce stânga se odihnea asupra coșciugului. Degetele ei subțiri erau întinse, ca și cum ar fi putut pătrunde prin capacul transparent și atinge trupul dinăuntru. Sicriul era din sticlă, ca racla Albei-ca-Zăpada, în basme. Iar înăuntru se odihnea Jesse Blackthorn,

cu părul lui ca abanosul și pielea albă ca zăpada. Buzele lui nu erau însă roșii ca sângele: erau palide și neclintite, iar ochii îi erau închiși. Jesse purta un costum alb, de înmormântare — pentru Lucie era tulburător să îl vadă purtând altceva decât hainele în care murise —, iar mâinile băiatului erau încrucișate pe piept.

Lucie și-a încleștat degetele pe zid. Trupul lui Jesse. Probabil se afla de puțin timp acolo — Tatiana își ținuse, pesemne, fiul cu ea în Idris, până sosiseră la Londra. Dar de ce nu depusese sicriul lui Jesse în vilă și alesese să îl adăpostească în acea clădire ciudată? Poate undeva cu un acoperiș deasupra?

Gândul la ploaia rece care cădea peste sicriul lui era aproape de nesuportat. Jesse nu părea mort; ai fi zis că doar ațipise pe când se odihnea în grădină. Părea că s-ar fi putut trezi în orice moment, ieșind din închisoarea lui de sticlă. Jesse arăta... viu.

— Jesse! a zis Grace. Jesse, îmi este frică!

Lucie a înghețat pe loc. Nu o auzise niciodată pe Grace vorbind astfel. Fata părea speriată, era adevărat, dar, mai mult de atât, vorbea cu blândețe.

— Jesse, îmi pare rău! Trebuie să te las aici, în frig, chiar dacă știu că nu îl simți.

Vocea lui Grace părea înecată de lacrimi.

— Charles dă mereu târcoale vilei. Presupun că își dorește să vadă ce tip de proprietate va moșteni după ce moare mama, a șoptit ea.

Lucie trebuia să se aplece ca să o audă.

— Oh, Jessie! Mă tem că nu îmi vor mai da voie să vin aici noaptea. Charles îmi spune tot timpul că nu ar trebui să vin singură în casa asta dărăpănată. El nu știe că nu sunt singură. *Tu* vii să vorbești cu mine.

Grace și-a retras mâna înmănușată de pe coșciug.

— M-ai întrebat de ce mă mărit cu Charles. M-ai întrebat dacă o fac pentru că mi-a fost frică de ce i-ar face mama lui James.

Lucie a înlemnit. Era imposibil să vadă expresia de pe chipul lui Grace — părea că se schimba odată cu pâlpâirile luminii magice; acum era blândă, iar clipa următoare părea rea.

— Dar sunt mult mai egoistă de atât! a șoptit Grace. O fac pentru că mă va elibera de sub influența mamei. îmi doresc să

își revină, chiar

îmi doresc, dar când o va face, trebuie să o fac să își dea seama că și eu fac parte din familia Consulului acum și că sunt de neatins. Cât despre James...

Umbrele s-au adâncit în camera micuță de dedesubt în spatele lui Grace era doar întuneric. Lucie știa că ar fi trebuit să se întoarcă la seră, dar își dorea cu disperare să audă mai mult din ce voia să spună Grace.

— M-ai întrebat de multe ori ce simt cu adevărat pentru James. Iar eu nu ți-am spus niciodată. Ți-am ascuns atât de multe! întotdeauna am vrut să îți arăt cea mai bună față a mea, Jesse. Tu ești singurul care mi-a luat apărarea în fața mamei. îmi doresc...

Umbrele din spatele lui Grace păreau că se mișcă.

Lucie a tras brusc aer în piept, iar Grace a reacționat la acest zgomot, chiar în clipa în care o formă ghemuită ieșea din întuneric. Era un demon, jumătate reptilă și jumătate om, cu aripi de liliac și o bărbie ascuțită precum un cuțit. Trupul lui uriaș și plin de solzi se înălța amenințător deasupra lui Grace, iar ea a țipat și și-a scăpat lampa-vră- jitoarei. Fata a dat să se retragă, dar demonul era prea rapid. Ghearele sale au țâșnit și au apucat-o pe Grace de gât, ridicând-o de la pământ. Picioarele ei mici, încălțate în cizmulițe cu toc, se mișcau frenetic.

Când demonul a vorbit, vocea i-a răsunat între pereții de

cărămidă: *— Crace Blakthome! Fată naivă!*

In lumina torței, Lucie îi putea vedea fața plată de șarpe și ochii ovali și strălucitori precum două pietre negre. Avea două guri, însă doar cea de jos se mișca în timp ce vorbea. Din ambele părți ale capului îi ieșeau coame mari, curbate, acoperite cu solzi negri și gri.

— Nu ar fi trebuit să trădezi jurămintele făcute de mama ta celor mult mai puternici decât ea. Unele farmece nu sunt în puterea ta. înțelegi?

— începuseră deja să își piardă efectul, a apucat Grace să spună. Nu funcționa...

Pesemne că vorbea despre farmecele care îi fuseseră făcute Iui Jesse, s-a gândit Lucie. Poate ceva li se întâmplase când Tatiana fusese răpusă de otravă?

— Vei face exact cum ți se spune. Aruncă vraja la loc! Eu, Namtar, voi avea grija să o fac mai puternică!

Vocea lui era precum scrâșnetul pietrișului.

— De nu, când stăpânul nostru va afla că a fost înlăturată, mânia lui va fi dincolo de orice îți poți imagina. Ține minte, tot ce iubești poate fi distrus cu un singur cuvânt al lui. Cu un singur gest.

Cealaltă mână a demonului a țâșnit către coșciugul în care era Jesse, iar Grace a țipat. In același moment, Lucie s-a aruncat de pe zid, aterizând pe spatele demonului și prinzându-și mâinile în jurul gâtului său. Cu un răget surprins, monstrul a făcut un pas înapoi și i-a dat drumul lui Grace. Fata s-a prăvălit la pământ. Ochii ei erau scoși din orbite și părul îi cădea pe față. Demonul a mârâit și a încercat să o muște pe Lucie de mâini, însă ea și-a dat drumul și a aterizat pe pământ, apucând-o pe Grace de încheietură. Grace a privit-o șocată.

— Ce cauți aici?

Lui Lucie nu i se părea ca aceea ar fi fost cea mai mare problemă la momentul respectiv, așa că a scrâșnit din dinți și a împins-o pe Grace către ușă:

— Fugi, Grace!

Auzindu-și numele, Grace și-a revenit din șoc și a început să fugă, trăgând-o pe Lucie după ea. Fetele au trântit ușa care dădea în grădină. Grace i-a dat drumul lui Lucie și s-a întors pentru a închide ușa. Insă demonul ajunsese deja la ea. A urmat un zgomot metalic puternic în timp ce ușa era smulsă din balamale și aruncată într-o parte. Demonul se apropia de cele două fete. Lucie se aștepta ca Grace să fugă, însă aceasta a rămas pe loc. Lucie și-a scos pumnalul serafic din teacă în timp ce prietena ei s-a aplecat, a cules o piatră de pe jos și a aruncat-o în direcția demonului. Grace merita măcar câteva puncte

pentru încercare. Piatra a ricoșat din pieptul demonului. Acesta a rânjit cu ambele guri și a înhățat-o pe Lucie de mijloc, facând-o să își scape cuțitul. A ridicat-o apoi în aer, în timp ce ochii întunecați ai demonului o măsurau din cap până-n picioare. Demonul a mijit ochii.

— *Te cunosc,* a mârâit el.

Creatura părea aproape surprinsă.

— *Tu ești cealaltă.*

Lucie l-a lovit în burtă, iar demonul a strâns-o și mai tare, făcând-o să urle de durere. Lucie a văzut gura de jos a demonului deschizân- du-se; un set de colți pentru o fracțiune de secundă și apoi un torent

de limfa neagră. Clătinându-se, demonul a eliberat-o pe Lucie; fata a căzut la pământ și s-a rostogolit în timp ce demonul își arcuia spatele. Lama unei săbii îi ieșea din piept, acoperită de limfa verzuie. Demonul s-a uitat mirat la oțelul care îi ieșea din piept, a mârâit și a dispărut. Stând chiar în spatele locului pe care fusese demonul se afla Jesse. In mâinile lui era sabia agățată pe perete în încăperea cu racla. Deși sabia și pământul de la picioarele lui erau năclăite de mâzgă, Jesse nu avea nicio pată pe haine sau pe mâini. Cerul era negru deasupra, iar ochii lui verzi străluceau în timp ce își cobora încet sabia.

— Jesse, a spus Lucie. Eu...

Lucie s-a oprit văzând-o pe Grace apropiindu-se amețită. Privirea ei trecea de la Lucie la Jesse, nevenindu-i să-și creadă ochilor.

— Nu înțeleg, a zis ea, împreunându-și mâinile. Cum de îl poți vedea pe Jesse?

James crezuse că Matthew și Cordelia aveau totuși să încerce să îl oprească. Insă, pe măsură ce le explica modul în care pusese cap la cap toate piesele, auzindu-și propriile cuvinte, și-a dat seama că cei doi prieteni nu mai aveau să o facă. Amândoi se uitau la el cu fețele palide și trase, dar niciunul dintre ei nu

încerca să stea în calea lui spre poartă.

Matthew — ciufulit, murdar, cu aceleași ghetre nepotrivite ocaziei — și-a îndreptat umerii și și-a înălțat bărbia.

— In cazul ăsta, dacă trebuie să te duci, voi veni cu tine! a spus el.

Inima lui James s-a frânt. Cum putea să îi facă una ca asta lui Matthew? Cum se putea gândi să moară într-un loc în care Matthew nu l-ar fi putut urma niciodată. Și totuși...

— Nu vei putea, a zis el încet, nimeni nu mă poate urma în umbre, Math, nici măcar tu.

Matthew a pornit-o către arcadă, sub țipetele alarmate ale lui James. El și-a ridicat mâna spre spațiul de sub boltă, acolo unde verdele cimitirului era înlocuit de cenușiul lumii de dincolo. Mâna lui a sărit însă înapoi, ca și cum s-ar fi lovit de o suprafață din sticlă. Matthew s-a întors cu fața către companionii săi, iar Cordelia a observat că tremura.

— Cordelia, ai o frânghie? a întrebat el.

Fata încă avea frânghia pe care o folosiseră să urce la fereastra lui Gast. Matthew a luat-o de la ea și, sub privirile confuze ale lui James și ale Cordeliei, a legat-o de talia lui James. Deși mâinile îi tremurau, Matthew a reușit să facă un nod excelent. A legat apoi celălalt capăt al funiei de propria talie.

Odată ce a terminat, Matthew l-a privit pe James.

— Poți să te duci acum! a spus el. Dacă se întâmplă ceva, dacă trebuie să te aducem înapoi, trage de frânghie de trei ori.

— Așa voi face! a promis James, întorcându-se către Cordelia.

Se afla atât de aproape de arcadă, încât conturul părțiia tru stângi pului său părea că își pierde culoarea, ca și cum ar fi fost doar o schiță pe care cineva încerca să o șteargă.

— Cordelia…

Fata s-a aplecat și a sărutat scurt obrazul lui James. L-a văzut clipind și ducându-și degetele către locul unde îl sărutase.

— Să te întorci! a zis ea.

James a încuviințat cu o mișcare din cap. Nu mai aveau ce să își spună.

Aruncând o ultimă privire înapoi, James a dispărut prin arcadă.

Lumea din spatele ei era întunecată și sumbră. James a trecut întâi printre siluete fără formă și a ajuns pe o cărare care șerpuia printre dune de nisip uscat. Aerul era greu, acru și avea gust de fum, în timp ce vântul ridica fără încetare nori de praf, forțându-1 să își protejeze ochii cu mâna. Chiar deasupra lui, James putea vedea o gaură în norii cenușii, prin care se zăreau constelații ciudate. Ele străluceau ca ochii unor păianjeni. In depărtare, se adunaseră norii, iar din ei cădea o ploaie neagră. Singura alinare a lui James era funia legată în jurul taliei. Ca toate funiile vânătorilor de umbre, aceasta se putea întinde mult mai mult decât ar fi părut posibil, lungindu-se din câte se părea la infinit, în spatele lui. James ținea funia strâns cu mâna dreaptă: undeva, la capătul ei, erau Matthew și Cordelia.

După ce a mers o bucată de vreme, peisajul a început să se schimbe, întâi a văzut ruinele unei civilizații. Coloane căzute presărau pământul uscat, împreună cu rămășițele unor vechi

pereți sfărâmați. In depărtare

părea să se ițească forma unui turn de veghe. Drumul înconjura o dună. După ce a ocolit-o, James a putut să vadă mai bine tumul ce se înălța ca o suliță spre cerul frânt. In fața lui se afla o piațetă delimitată de ruinele unor ziduri, iar în centml ei era un om îmbrăcat în alb, precum un vânător de umbre în haine de doliu. Deși nu părea să fie bătrân, părul său era de un gri șters, ca penele unui porumbel, și părul îi atârna lung, demodat. Ochii lui aveau o tentă familiară, de oțeliu. James și-a adus aminte de modul în care erau ilustrați Prinții Iadului în cartea pe care o studiase, dar acele imagini erau monstruoase: acesta era un Prinț al Iadului în forma sa cea mai umană. Arăta ca o statuie sculptată de o mână divină: trăsăturile lui erau fată de vârstă, frumoase, perfect echilibrate. Puteai vedea pe chipul lui frumusețea teribilă a celor căzuți din Rai. Până și mâinile îi arătau ca și cum ar fi fost create pentru acte divine: pentru rugăciune, dar și pentru a purta războaie sfinte.

— Bună, bunicule! a spus James.

Demonul s-a apropiat de el, zâmbind politicos. Vântul acru îi sufla prin păr.

— Deci știi cine sunt?

— Ești Belial, a răspuns James.

— Ce băiat isteț! a replicat Belial. Am fost foarte atent să nu las indicii în urma mea.

Mâna lui desena o parabolă în aer; încheieturile degetelor erau precum niște balamale curbate.

— Ești, totuși, nepotul meu.

— Dar acesta nu este ținutul tău, a zis James. A fost domeniul lui Belphegor, nu-i așa? Și tu i l-ai luat.

Belial a chicotit nevinovat.

— Săracul Belphegor, a zis el, l-am rănit destul de grav când se aștepta mai puțin. Sunt sigur că plutește undeva în spațiul dintre lumi, încercând să găsească o cale de a se întoarce acasă. Nu este chiar un tip cumsecade acest Belphegor. Nu mi-aș irosi compasiunea pe el.

— Nu îl compătimesc, a spus James. La început, am crezut că Belphegor este bunicul meu. Dar informațiile nu se prea potriveau. Apoi, Agaliarept a spus că tărâmul stăpânului său a fost cucerit de altcineva.

— L-ai întâlnit pe *Agaliarept?*

Belial părea să fie foarte amuzat.

— Ce tip! Am petrecut multe momente plăcute împreună, până să fie prins în cutia aia. Te învârti în cercuri interesante, James!

Băiatul l-a ignorat.

— Și atunci am început să mă întreb: cine ar fura un tărâm întreg? Și de ce?

James urmărea atent fața lui Belial, însă Prințul Iadului nu trăda nicio emoție.

— Mi-am amintit, apoi, că am citit o carte în care erai menționau

— Sunt menționat în multe cărți, a replicat Belial.

— în aceasta erai numit hoț de tărâmuri, de lumi, însă am crezut că este o greșeală, că autorul voia să spună că erai cel mai mare hoț din toate dimensiunile. Dar era corect, nu-i așa? *Furi lumi.* Ai furat acest domeniu de la Belphegor.

James se simțea amețit; încheietura zgâriată de unghiile lui Christopher îl durea și zvâcnea.

— Ai crezut ca nimeni nu va ghici că tu ești în spatele atacurilor demonice. Ai crezut că, dacă lași indicii, acestea vor duce către Belphegor. Ce nu înțeleg este de ce toata viața mea mi-ai arătat acest loc, acest tărâm... James s-a oprit, încercând să se controleze. Văd lumea asta fie că vreau, fie că nu vreau. Dar de ce mi-ai arăta o lume care nu este a ta?

Belial a făcut o grimasă.

— Sunteți muritori, vă numărați viețile în zile și ani. Noi, demonii, ne măsurăm viețile în secole și milenii. Când am luat acest loc de la fratele meu, vânătorii de umbre nu existau. Nici măcar nu era un gând în căpușul prost al lui Raziei. De-a lungul secolelor, am subjugat complet acest tărâm. Fiecare copac,

fiecare piatră, fiecare bob de nisip este sub comanda mea, așa cum ești și tu, băiatul meu. De asta te-am adus aici!

— Am venit aici pentru că așa am vrut, a zis James. Am ales să te întâlnesc față în față.

— Când ai descoperit că nu sunt Belphegor?

James se simțea brusc obosit.

— Ce contează? Am intuit, parțial, când mi-a vorbit mandikhorul pe pod. Un Prinț al Iadului nu ar fi dorit atât de mult să mă vadă dacă nu am fi fost de același sânge. Și nu ar fi fost atât de evaziv în legătură

cu numele său dacă nu ar fi încercat să mă păcălească în vreun fel. Aga- liarept a spus că tărâmul stăpânului său a fost furat de un demon mai isteț și că bunicul meu este cel mai șiret demon. Când Ariadne s-a referit la stăpânul ei ca fiind Stăpânul Hoților, am știut. Stăpânul mandi- khorului, hoțul, prințul viclean, bunicul meu — erau aceeași persoană.

— Și cine crezi că a vorbit cu tine prin Ariadne și prin ceilalți? a întrebat Belial.

El a gesticulat alene prin aer și, pentru o clipă, James a văzut un colț al infirmeriei din Orașul Tăcut. Bolnavii stăteau nemișcați în paturile lor. Jem îi păzea, în fața arcadei, cu toiagul în mână. Camera era tăcută. James nu a putut să nu se uite la Christopher, care zăcea nemișcat și vânăt.

— Mă plictisisem de tărăgănarea ta, a spus Belial, coborându-și mâna. Viziunile dispăruseră. Trebuia să înțelegi că, dacă nu veneai la mine, oamenii aveau să continue să moară.

James s-a gândit la Matthew și la Cordelia și la cum se uitaseră la el, nevenindu-le să creadă când le spusese de ce trebuia să treacă prin Poartă, de ce nu avea de ales: *Trebuie să mă due la bunicul meu, chiar dacă este o capcană. Unele capcane trebuie declanșate. Dacă nu mă întâlnesc cu el și nu cad la învoială, oamenii vor continua să moară.*

— Tu ești motivul pentru care au apărut atât de puțini demoni în Londra, în toți acești ani, a spus James.

„Le este frică să iasă la iveală”, zisese Polly.

— Le-a fost teamă de tine. Dar de ce?

— Pentru că am vrut să vă slăbesc hotărârea și puterile, a zis Belial. Demonul mandikhor a trecut prin rândurile voastre ca un cuțit încins prin unt. Nici nu avea cum să fie altfel. Nu vă amintiți nimic din ce înseamnă să fiți războinici.

— Atunci ai început să lași demonii să ne atace, a șoptit James. Ca să ne faci temători și neatenți.

Belial își scutura niște nisip de pe mâneci.

— Tu și prietenii tăi ați fost destul de atenți, din câte se pare.

— Noi, oamenii, nu suntem atât de nerozi pe cât ne crezi, a spus James pe un ton rece.

Zâmbetul lui Belial s-a lărgit.

— M-ai înțeles greșit, copile, dacă ai impresia că îi consider pe oameni nerozi, a zis el. Oamenii sunt cea mai iubită creație a Raiului. „Cât îi seamănă faptele cu ale unui înger și cât îi seamănă judecata cu a unui dumnezeu!” a citat el încetișor. „El e frumusețea lumii și modelul viețuitoarelor!”[XXV]

— Shakespeare era sarcastic, a replicat James.

— Tu oricum nu ești om, nu? a zis Belial. Niciun nefilim nu este. Stați printre oameni, arătați ca ei, dar și puterile celui mai slab dintre voi sunt mai mari decât puterile celui mai puternic om.

James nu știa sigur la ce se așteptase de la Belial, dar nu la atitudinea lui față de oameni. Dar demonii erau creaturi viclene și se asemănau cu elfii din acest punct de vedere: schimonoseau și schimbau adevărul pentru a servi propriilor interese. Iar demonii, spre deosebire de elfi, puteau minți.

— De ce ai vrut atât de mult să mă întâlnești? a întrebat James pe un ton neutru. Și de ce nu ai venit tu la mine? De ce ai insistat să vin eu?

Belial și-a dat capul pe spate, însă, dacă râdea, din gura lui nu se auzea niciun zgomot.

XXV William Shakespeare, *Hamlet,* Actul II, scena 2, traducere de Victor Ane- stin, Editura MTTLC, București, 1902 (n. tr.).

— Mă surprinzi! a zis el.

— Te așteptai să simt mai multă frică? a întrebat James. Atunci, nu îl cunoști pe tatăl meu. Nu o cunoști pe mama mea. Nu îmi cunoști familia și nu mă cunoști pe mine.

— Mă așteptam la mai multă furie, a răspuns Belial. Dar poate ai trecut deja de etapa asta. Pari a ști deja multe despre mine. Voi, nefili- mii, și cărticelele voastre! In cazul ăsta, ce ai învățat despre bunicul tău?

— „L-ai făcut pe Belial pentru adâncurile iadului, înger al vrăjmășiei; în întuneric sălășluiește, sfatul lui aduce cruzime și vinovăție. Toți ai lui sunt îngeri ai distrugerii, ghidați de legile întunericului”, a citat James.

Belial părea amuzat.

— Ai aflat și ce reprezintă numele meu? *Beliya’al,* în aramaică — sau era în ebraică? înseamnă „cel ce nu se va ridica niciodată”. Eu sunt singurul Prinț al Iadului care nu poate păși pe pământ în forma mea adevărată. Trebuie să posed un corp pentru a exista pe tărâmul vostru.

— Ai posedat-o pe Ariadne, l-a contrazis James. In infirmerie.

— Doar pentru o clipă, a spus Belial, amărât. Când spiritul meu intră într-un corp omenesc, atunci este ca și cum un foc de tabără ar arde în interiorul unei cutii din hârtie. Corpul este distrus în câteva ore. Lilith, Samael și toți ceilalți pot păși pe Pământ în propriile corpuri. Doar mie îmi este interzis, căci Raiul ne pedepsește pe toți după legile sale. Dintre toți prinții, eu am iubit cel mai mult oamenii, așa că doar mie nu îmi este permis să umblu printre ei.

In timp ce vorbea, Belial gesticula. Mâinile sale erau la fel de frumoase și fără vârstă ca și restul trupului, cu degete lungi și subțiri. Unghiile lui erau negre și mate.

— Și apoi te-ai născut tu.

Sângele îl ardea pe James și mai tare în vene. Simțea cum pe spate i se scurge transpirație, ca și cum ar fi avut febră. Nici nu îndrăznea să se uite în jos, la mână.

— Singurul corp pe care îl pot folosi, a zis Belial, este unul prin venele căruia curge sângele meu. Am încercat cu mama ta, dar nu am reușit din cauza îngerului mecanic pe care obișnuia să îl poarte. Chiar și după ce a dispărut, Ithariel a continuat să o

protejeze. Ea este prea otrăvită cu sânge angelic pentru a o putea folosi.

Belial și-a dezvelit dinții.

— Dar tu... Iți putem împărți corpul, James. Prezența mea ar vindeca veninul mandikhorului ce-ți curge prin vene. Ai supraviețui, iar puterea ta ar fi imensă, căci ești moștenitorul meu, sânge din sângele meu.

James a clătinat din cap.

— Atacurile demonilor, boala — tu ai cauzat toate aceste lucruri pentru că este necesar ca eu să îți dau voie.

Ultima piesă a puzzle-ului se așeza la locul ei. Trupul lui James zvâcnea de durere.

— De aceea ai vrut ca Belphegor să fie învinuit pentru faptele tale. Pentru toate astea. Ai încercat să ocolești legea care spune că nu ai permisiunea de-a umbla printre noi. Nu ai încercat niciodată să ne păcălești pe noi, vânătorii de fantome, în privința identității bunicului meu. Ai încercat să îi păcălești pe cei ca tine.

— îngerii din ceruri și demonii de pe talpa Iadului, a zis Belial, cercetându-și unghiile negre. într-adevăr. Nu pot nega.

— Este nevoie ca eu să îmi ofer trupul *de bunăvoie.* Să îți permit să devii eu.

— Cam așa ceva, a zis Belial.

Demonul părea plictisit.

— Ai răpit fericirea bunicii mele. Ai luat viața verișoarei mele, Barbara. Și vrei ca eu să...

— Să îmi oferi trupul tău, pentru a mă înălța, a continuat Belial, nerăbdător. Da, da, pentru că eu pot opri totul. Doar așa ți-a spus și creatura mea de pe pod.

— Demonul mandikhor, a spus James. Ai posedat pe cineva și l-ai trimis la Emmanuel Gast. L-ai pus să invoce demonul.

— Gast a fost un idiot folositor, a comentat Belial. A crezut, cumva, că după ce o să invoce demonul, o să îl las să trăiască, deși totul ar fi condus, în cele din urmă, la el. Nu era tocmai genul de persoană care să reziste torturii și interogatoriului.

Belial a început să caște.

— Este păcat, cu adevărat — Gast era destul de talentat la magia dimensională. A reușit să invoce demonul mandikhor în așa fel, încât el există parțial în lumea voastră, și parțial aici, unde își are sălașul.

— De asta poate suporta lumina soarelui în lumea noastră, a zis James.

— Exact. Lumile sunt ca niște straturi, așezate unul peste celălalt: demonul mandikhor și copiii lui sunt protejați, pe tărâmul vostru, de această lume. Iar aici, el îmi este supus mie. Când îi voi porunci să nu mai atace nefilimii, nu o va mai face. Nu va mai muri nimeni. Dar dacă mă refuzi, atacurile vor continua. Iar tu, băiatul meu, vei pieri.

— Oprește, mai întâi, demonul! i-a cerut James cu vocea gâtuită. Adu-1 aici și distruge-1 și atunci... vei putea să mă posedezi! Iți voi da voie!

— Nu! a murmurat Belial. Nu așa funcționează lucrurile, James Herondale! Acesta este tărâmul meu și nu îmi vei juca feste aici. Devii mai întâi gazda mea. Apoi...

James a clătinat din cap.

— Nu! Mai întâi, distrugi demonul! Și nu poți doar să îți anulezi poruncile. Va trebui să îl ucizi.

Privirea de gheață a lui Belial s-a oțelit. *Ochii lui seamănă așa mult cu ai mamei!* s-a gândit James. Era ciudat să vadă acei ochi plini de atât de multă răutate. De atât de multă ură.

— Nu îmi comanzi tu mie! a zis Belial. Vino aici, băiete!

James nu s-a clintit. Belial a mijit ochii, apoi și-a mutat privirea la el, cercetându-i chipul, echipamentul și încheietura însângerată.

— Mă refuzi, a zis el lent, ca și cum nu i-ar fi venit să creadă.

James ar fi zis că Belial părea înspăimântat, dacă ar fi fost posibil ca un Prinț al Iadului să fie înspăimântat de ceva.

— Așa cum am spus, a zis James. Am venit aici din proprie inițiativă.

— înțeleg, a răspuns Belial. Nu ești la fel de supus pe cât am

fost făcut să cred. Dar îți vei da seama în curând de înțelepciunea planurilor mele. Aș fi preferat trupul unui bărbat adult, a adăugat el, ca un soi de apropo. De fapt, aș fi preferat să fii puțin mai în vârstă, dar, cum se spune, calul de dar...

Belial a rânjit.

— Amintește-ți că nu ești singurul de care mă pot folosi.

Demonul își legăna mâna cu unghii negre prin aer, iar o lumină multicoloră trasa un contur în aer. Conturul a căpătat forma lui Lucie — Lucie îmbrăcată în echipament, cu părul prins într-un coc strâns. Imaginea semăna leit cu ea, până la petele de cerneală de pe mâini. James și-a simțit stomacul strângându-se dureros.

— Să nu îndrăznești să te atingi de ea! s-a răstit el. în plus, Lucie nu ar accepta niciodată târgul tău.

Belial a râs.

— Nu fi așa de sigur! Gândește-te bine, James! In ciuda puterii ce îți curge prin vine, trupul tău este fragil. Uite din ce te stingi acum! Patru zgârieturi mici, de unghie, pe braț. Un lucru așa de mic, să distrugă ceva atât de important! Viețuiești într-o carcasă atât de delicată, care poate îmbătrâni și muri, și te poate arunca în agonie. Dar dacă te unești cu mine, atunci ai putea fi nemuritor. Nu ți-ai dori același lucru pentru sora ta? Pentru tine?

— Nu, a răspuns James. Nu ar merita.

— Ah, încrederea prostească a nefilimilor.

Belial a mijit ochii.

— Poate că este timpul să îți amintesc, băiete, de cât de fragil ești cu adevărat.

Se lăsase tăcerea. Jesse stătea în picioare, liniștit — liniștit ca un mort —, cu sabia în mână. Băiatul și-a mutat privirea de la Grace la locul în care Lucie era ghemuită. Jesse și-a înclinat ușor capul spre Lucie, care s-a întors spre Grace.

— Da! a spus Lucie. II pot vedea pe Jesse.

Grace și-a dus mâna la gură.

— Dar cum? a șoptit ea. Și James este un Herondale, dar el nu îl poate vedea — nu l-a putut vedea niciodată...

— Lucie este neobișnuită, a zis Jesse. Pare să fie capabilă să vadă mai mult decât fantomele de rând.

Jesse a proptit sabia de o latură a magaziei și s-a îndreptat spre sora lui.

— Grace! a zis el, înconjurând-o, ușor cu brațele. Demonul acela... a fost tot lucrarea bunicului?

Grace s-a retras puțin.

— Nu, a răspuns ea. Era..., a început fata, clătinând din cap. Nu suntem în siguranță acum. Nu putem vorbi în fața ei. Este fiica lui Will Herondale, Jesse; practic, este nepoata Consulului...

Lucie s-a ridicat, tăcută, scuturându-și iarba de pe haine. Fata se simțea stânjenită. S-a gândit la demon, la șuierul lui: „Jurămintele făcute de mama ta celor mult mai puternici decât ea.” Știa că demonul fusese creația Tatianei și, după expresia de pe chipul lui Jesse, băiatul bănuia același lucru.

— O cunosc pe Lucie, a zis Jesse, privind-o pe fată peste creștetul blond al lui Grace. Am încredere în ea. La fel cum tu ai încredere în James.

Grace s-a retras și s-a încruntat.

— Nu i-am povestit niciodată despre tine...

— Lucie!

O voce i-a strigat numele. Fata a ridicat privirea și l-a văzut pe Thomas venind în fugă spre ea. A traversat repede zona cu tufișuri și

s-a apropiat, confuz, dar gata de luptă, cu boleadora în mâini. Grace s-a retras repede de lângă Jesse, ștergându-și fața. Fata s-a întors cu o privire ucigătoare spre Thomas.

— De ce mi-ați invadat casa? a întrebat ea. Ce se întâmplă aici?

— Nu am crezut că vei fi acasă, a răspuns Thomas.

— Nu ajută cu nimic, a comentat Lucie. Spune-i despre antidot, Thomas!

— Ah, a zis Thomas, privind-o neliniștit pe Grace. Christopher și cu mine am încercat să găsim un leac pentru otrava demonică.

— Și? a zis Grace, scurt.

Fata îl privea pe Jesse cu coada ochiului; băiatul se retrăsese la câțiva metri mai încolo și îi privea tăcut. Era clar că Thomas nu îl putea vedea.

— Am avut nevoie de ceva din sera ta, a zis Thomas. O plantă anume. Am găsit-o și bănuiesc că nu îți va lipsi, după starea în care se află sera.

Jesse a ridicat sprâncenele.

— V-ați făcut un obicei din a intrat nepoftiți în casele oamenilor și a le insulta grădinile? a întrebat Grace. Și de ce se afla domnișoara Herondale în grădinile italiene?

— Eu..., a început Lucie.

Lumea a devenit albă în jurul ei. Albă, apoi cenușie. Lucie a inspirat scurt, pe când grădina din fața ei a dispărut, înlocuită de un deșert întins și un cer spuzit de stele necunoscute. In fața ei, Lucie îl vedea pe James. Hainele băiatului erau pătate de sânge. Băiatul părea bolnav și scuturat de febră. Pe când Lucie privea, șocată, această imagine, James s-a năpustit înainte, cu o sabie în mână.

Viziunea a dispărut. Lucie se afla iar pe domeniul vilei Chiswick. Ședea pe pământ, aplecată în față și luptându-se să respire. Știa că ceea ce văzuse fusese real.

— James! a zis ea, gâtuită.

James este in pericol. Trebuie să îl ajutăm. Dar fata nu putea spune așa ceva de față cu Thomas; el trebuia să se concentreze asupra antidotului și, în plus, ar fi crezut-o nebună. Lucie a încercat să își stăpânească vocea.

— Ar trebui să merg la el.

Thomas a privi t-o încurcat. La fel și Grace. Doar Jesse părea să înțeleagă.

— Unde este el acum? a întrebat Jesse. Mă duc să văd ce

face. Știi cât de repede pot călători.

Lucie și Grace au schimbat o privire scurtă, aproape conspirativ.

— Unde *este* James, apropo? a întrebat Grace cu voce tare. Nu este cu voi aici?

— Este în Cimitirul Highgate, a răspuns Lucie. S-a dus în Orașul Tăcut.

Jesse a dat scurt din cap și a dispărut

— Ce naiba, Lucie? a zis Thomas. Ce e toată chestia aia despre James?

— Ar trebui să merg la el, a răspuns fata. Le simt mult mai de folos lor decât ție, în laborator. Acum, că avem ultimul ingredient, este vital să creezi leacul cât mai repede, nu-i așa?

— Da, dar este nevoie să pleci acum spre Highgate?

— Simt doar că ar trebui să fiu cu el și cu Cordelia. Am făcut ce ne-am propus aici — în laborator nu am fac decât să îți distrag atenția.

— Lucie poate împrumuta trăsurica noastră cu ponei, a zis Grace, iute. Ar trebui să fie suficient ca să ajungă în Orașul Tăcut, dacă asta își dorește.

Surprinsă, Lucie a privit-o recunoscătoare. Thomas părea să nu știe ce să facă.

— Ar trebui să merg cu tine, Lucie.

— Nu! a protestat fata. Tom, este absolut necesar să mergi la casa Consulului. Nu aș putea să trăiesc cu mine însămi dacă aș ști că leacul a întârziat din cauza mea.

Ceea ce, s-a gândit Lucie, era complet adevărat. Thomas s-a lăsat convins, în cele din urmă, să își ia la revedere, îndreptându-se spre aleea lungă a vilei.

De îndată ce băiatul a fost destul de departe, Grace și-a întors o privire dură asupra lui Lucie.

— Ce pui la cale? Știu că l-ai trimis la plimbare dintr-un motiv anume. Unul real.

— L-am trimis de aici din cauza lui Jesse, a zis Lucie. Și pentru că... te-am auzit vorbind cu demonul acela, Grace. Te

amenința în legătură cu nu știu ce vrajă. Conclavul...

Chipul lui Grace căpătase o culoare groaznică. în cărți, când oamenii păleau, scena suna foarte dramatic. în acel moment însă, Lucie simțea că i se face rău.

— Nu le spune numele, a zis Grace. Da, eu și mama am folosit magia neagră pentru a-1 aduce pe fratele meu înapoi la viață, iar cu magia neagră au venit și demonii — demoni cu care ea a făcut înțelegeri, demoni cu tot felul de cerințe, care i-au smuls promisiuni. Jur pe înger că îmi doresc ca mama să nu fî făcut nimic din toate astea. Am încercat să ascund lucrurile cele mai rele față de Jesse, dar eu... el este tot ce am și nu pot să îl pierd. Dacă se află în Conclav despre ce a făcut mama...

— Știu, a zis Lucie, încercând să vorbească pe un ton calm. înțeleg că nimeni nu trebuie să afle că Jesse se află aici, că îl ascunzi pentru că, dacă nefilimii îi găsesc trupul, îl vor distruge. Dar oare trebuie ascuns, protejat? Enclava nu l-a găsit când s-a cercetat domeniul...

— Mama a ținut sicriul lui Jesse în dormitorul ei, iar membrii Enclavei nu au intrat acolo, a răspuns Grace, aproape șoptit Eu l-am mutat după ce s-a îmbolnăvit ea. Nu am mai suportat să intru acolo. Și nu am suportat nici gândul ca el să se trezească acolo în fiecare seară.

— Este groaznic! a dat Lucie să spună.

Fata a scăpat un țipăt, surprinsă, văzându-1 pe Jesse reapărând. Mult mai obișnuită cu aparițiile și plecările fantomatice ale fratelui ei, Grace nu părea deloc tulburată.

— L-ai găsit? a întrebat Lucie imediat. L-ai văzut pe James?

Jesse a ezitat.

— Nu l-am văzut pe el, dar i-am găsit pe Matthew și pe Cordelia. James... nu era nicăieri.

— Asta-i tot? James nu era *nicăieri}* a întrebat Lucie. Matthew și Cordelia nu l-ar lăsa așa, singur.

— Cred că el s-a despărțit de ei, dacă a ales să plece, a zis Jesse lent. Am simțit urmele... magiei negre acolo.

Stomacul lui Lucie s-a strâns.

— Atunci trebuie să mergem la ei. Acum!

— Poți lua trăsurica noastră, cum am sugerat, a zis Grace, deși Lucie a observat că fata nu se oferise să o însoțească.

— Nu! Mulțumesc, dar...

Lucie s-a întors spre Jesse.

— Te rog, mă poți lua cu tine? Pot călători așa cum o faci tu?

Jesse era surprins.

— Așa cum călătoresc *fantomele?* a întrebat el. Nu am nicio idee dacă va funcționa, Lucie. Nu am mai luat niciodată pe nimeni cu mine.

Lucie a întins mâna. Jesse se afla aproape de ea, iar fata și-a așezat palma pe pieptul lui. Trupul lui era solid, iar pielea lui, pe claviculă, acolo unde îl atingea cu degetele, era moale. însă, sub mână, Lucie nu simțea inima bătând. Fata l-a privit în ochi. Știa că era posibil ca Jesse să nu o poată ierta vreodată, însă nu avea de ales.

— Jesse Blackthorn! a zis ea. Iți poruncesc să mă iei cu tine la fratele meu. Du-mă în Cimitirul Highgate!

Jesse s-a crispat.

— Lucie, nu!

Grace a făcut un pas spre ei, privindu-i uimită. A dat să întindă mâna spre Jesse.

— Iți poruncesc, a repetat Lucie, cu îndârjire.

Privind-o furios, Jesse a tras-o pe fată în brațele lui, iar pământul a dispărut sub picioarele lor.

20

Mai prejos de zei

Dezvăluindu-i o disperată răzbunare și luptă cruntă
Cu mai prejos de zeii. Din altă parte, se ridică
Atunci Belial, o făptură mult mai umană.
O persoană mai grațioasă decât acesta
Cerul nu pierduse; părea creat pentru mari fapte.[XXVI]

John Milton, *Paradisul pierdut*

— Frânghia este tot moale, a zis Matthew, după o perioadă de timp ce părea să se întindă la infinit.

Matthew era foarte palid; Cordelia era îngrijorată din cauza lui. Trecerea lui James în cealaltă lume părea să îl secătuiască de putere. Cordelia se apropiase cât putuse de mult de arcadă. Crezuse pesemne că l-ar fi putut vedea pe James înăuntru, dar, dincolo de poartă, nu zărea decât pământul sterp, copacii strâmbi și o lună roșie ce se ridica pe cer.

— Dacă i s-a întâmplat ceva? a întrebat Matthew.

— I-ai spus lui James să tragă de funie dacă trebuie să iasă, a spus Cordelia. Știe ce are de făcut.

Fata și-a aruncat privirea în jos; vedea urmele șterse ale lui James, care duceau spre arcadă, dispărând apoi brusc, dincolo. Fata s-a întins

să atingă spațiul de sub poartă, doar ca să încerce... Poate exista totuși un punct mai slab în barieră? Nu a găsit nimic. Spațiul cuprins de arcadă era tare precum granitul. Prin el, fata vedea grăunțele de nisip răscolite de vântul unei alte lumi.

XXVI John Milton, *Paradisul pierdut,* trad, din limba engleză Adina Begu, Editura Aldo, București, 2007 (n. tr.).

Tărâmul acela părea așa de aproape!

S-a auzit un pocnet, iar funia s-a întins. Cordelia s-a întors pe călcâie, auzindu-1 pe Matthew strigând. Apoi, funia a plesnit, trăgându-1 pe tânăr în picioare. Matthew s-a prăbușit pe spate, zbătându-se pe când era tras spre arcadă. Apoi s-a agățat cu mâinile de pământ, încercând să își încetinească alunecarea. Hainele lui se agățau și se rupeau în rădăcinile ce ieșeau din pământ. S-a lovit de arcadă chiar înainte ca funia să cadă iar moale. Matthew s-a rostogolit departe de poartă, gemând, pe când Cordelia alerga la el, scoțându-și sabia.

Fata a căzut în genunchi, lângă tânăr. în părul lui era țărână și sânge. Cordelia a prins funia, ridicând-o pe Cortana.

— Nu! a zis Matthew, aspru. James...

Matthew nu voia ca fata să taie legătura lui cu James, Cordelia o știa prea bine. Dar tânărul ar fi murit dacă mai era izbit de bariera ce exista între cele două lumi, iar Cordelia știa și asta, și chiar dacă lui Matthew nu îi păsa, Cordelia nu putea lăsa așa ceva să se întâmple.

Fata a coborât sabia și a tăiat funia din jurul taliei lui Matthew. Tânărul s-a rostogolit pe burtă, ridicându-se cu greu în genunchi, tocmai pe când Cordelia prindea capătul tăiat al frânghiei și își legă un nod în jurul încheieturii, cât putea de strâns.

— *Cordelia,* a zis Matthew, întinzând mâna spre ea.

Funia s-a întins iar. Forța era incredibilă — a aruncat-o pe Cordelia într-o parte, iar fata aproape că a lunecat în propria sabie. Cordelia țipa pe măsură ce frânghia o trăgea spre arcadă. Fata a văzut bariera apropiindu-se pe când funia dispărea înăuntru. Spațiul porții pâlpâia. Cordelia s-a rostogolit, îndoindu-și trupul și ridicând-o pe Cortana cu o mână, dar funia o trăgea din ce în ce mai repede. Și-a amintit felul în care Cortana se înfipsese în granitul de pe Tower Bridge. A auzit vocea tatălui ei, ca o amintire dureroasă: „Asta-i o sabie ce poate tăia orice.”

Cordelia a simțit mânerul săbiei pulsându-i în palmă — I-a auzit pe Matthew strigând — și a întors-o pe Cortana înainte, îndreptată spre

arcadă, de parcă ar fi fost făcută din hârtie. Apoi s-a auzit un zgomot ca de sticlă sfărâmată pe când Cortana pătrundea prin bariera dintre lumea aceasta și următoarea. Cordelia a țipat, ferindu-se din calea unor cioburi ca de sticlă ce zburau pe lângă ea. Fiecare ciob conținea o altă imagine — fata a văzut o plajă și o lună însângerată, o peșteră subterană, o citadelă cocoțată pe un deal, un demon care se înălța în fața unui turn de veghe. Cioburile au lunecat la vale și au dispărut. Funia a rămas iar moale. încheietura și mâna Cordeliei ardeau de durere. Fata s-a rotit pe o parte, tușind și trăgând aer în piept.

Cordelia se afla pe tărâmul umbrelor: cerul de deasupra era despicat de nori cenușii ce atârnau grei, ca niște blocuri de granit. Pretutindeni se lățeau dune de cenușă și de nisip. Oasele înălbite ale unor animale bizare, demult pierite, ieșeau din pământ.

— Daisy? s-a auzit o voce cunoscută.

Frânghia a căzut din mâna fetei pe când aceasta se chinuia să se ridice, îngenuncheat în nisip, lângă ea, se afla chiar James. Era palid precum ceara, cearcănele de sub ochii lui semănau cu niște vânătăi, iar obrajii îi erau pătați de murdărie.

— Cum ai pătruns aici? a șoptit el. Cum este posibil să fii tu aici?

— Cortana. Sabia... a pătruns prin poartă...

— Daisy! a spus el, cu vocea întretăiată, prinzând-o în brațe.

Cordelia nu se așteptase la reacția lui. Fata a dat drumul săbiei, surprinsă — ceea ce era un lucru bun, căci altfel ar fi putut înjunghia pe cineva. Obrazul băiatului s-a lipit de al ei; Cordelia îi simțea inima bătând tare.

— Am crezut că nu te voi mai vedea niciodată, a șoptit el. Daisy, îngerul meu...

Cordelia l-a înlănțuit cu brațele.

— James!

Cele câteva secunde în brațele lui James îi păreau Cordeliei infinite și, totodată, parcă nu trecuse nicio clipită. Fata și-a apăsat buzele pe părul lui moale, tocmai pe când sunetul unui

tunet a reverberat cu ecou deasupra lor. James a sărit în picioare, trăgând-o pe Cordelia cu el.

— întoarce-te, Daisy! a zis el, privind-o drept în ochi. Trebuie să pătrunzi iar prin barieră! Pleacă de aici!

Tunetul s-a auzit iar, acum mai aproape.

— James, nu! Nu te las singur!

James i-a dat drumul din brațe, mârâind a frustrare. A ridicat-o pe Cortana și a așezat-o în mâinile fetei. Degetele Cordeliei s-au strâns automat în jurul plăselelor.

— Știu ce vrea Belial acum. Te asigur că nu ai ce face...

Mâna fetei s-a strâns și mai tare în jurul săbiei.

— Doar dacă vii înapoi cu mine, a zis ea încăpățânată.

Tunetul a bubuit iar, doar că nu era un tunet, ci părea să răsune cu ecou din pământ.

— Nu pot! a răspuns el.

Vântul din deșert prinsese a bate mai tare, răsfirând părul negru ca mătasea al lui James.

— Trebuie să îl distrug! Este singura cale de a pune capăt tuturor relelor.

James a atins fața Cordeliei.

— întoarce-te, Daisy! Spune-i lui Matthew...

Un urlet a despicat întunericul, făcând pământul să se cutremure sub picioarele lor. Cordelia a rămas fără aer, văzând dunele din jurul lor dându-se, deodată, la o parte. Nisipul a țâșnit în sus, acoperind stelele; pământul s-a deschis și *ceva* a început să se cațere afară, uruind ca un tunet.

Cordelia a ridicat mâna să își acopere fața. Când a coborât-o, pielea și părul ei erau pline de nisip. Fata a clipit și a rămas cu ochii căscați. Unde înainte nu fusese decât deșert pustiu, se înălța acum mandikhor, de trei ori mai mare decât fusese pe pod. Demonul era deasupra lor, iar trupul lui uriaș împărțea cerul în două.

Conacul Consulului, din Grosvenor Square, fusese construit în

stilul perioadei georgiene, din cărămizi deschise la culoare, lipite cu stuc, cu o fațadă cu stâlpi, ce amintea de Roma Antică. Era o casă mare: vârfurile copacilor se loveau de ferestrele de la cel de-al patrulea etaj. Pentru

Thomas, fusese un loc în care se jucase cu prietenii lui încă de când era foarte tânăr, așa că își pierduse de mult capacitatea de a-1 impresiona sau speria. Sau, cel puțin, așa crezuse el. Coborând din trăsură și urcând treptele late ce duceau spre ușa principală, neliniștea a început să îl apese greu în stomac. El și Lucie încălcaseră toate regulile din *Codex,* iar acum se îndrepta direct spre casa Consulului. Pesemne că înnebunise.

Thomas s-a gândit la James, la Lucie, la Matthew. La Cordelia. Niciunul dintre ei nu ar fi ezitat o clipă să intre pe ușa din față. S-a gândit la Christopher, care murea în Orașul Tăcut. Singur, în beznă, fără prieteni, răvășit de o otravă care îi pârjolea trupul. Christopher, vărul lui Thomas și fratele lui de suflet.

Thomas a urcat scările în fugă și a bătut la ușă.

— Charles! a strigat el. Charles. Sunt Thomas Lightwood, dă-mi drumul!

Ușa s-a deschis imediat, ca și cum Charles ar fi așteptat la intrare. Acesta purta un costum negru, pe trup, iar părul lui roșcat era pieptănat pe spate. Thomas a simțit un soi de durere amestecată cu furie, așa cum se simțea mereu în preajma lui Charles, în ultima vreme. Odinioară, Charles nu fusese nimic altceva decât fratele mai mare și enervant al lui Matthew, la care se gândea arareori. Acum, Thomas vedea felul în care Alastair îl privea pe Charles și simțea o durere surdă.

— Dacă ai venit să afli vești despre Christopher, să știi că nu am mai multe informații decât tine, a zis Charles, nerăbdător. Este în Orașul Tăcut. Cred că Matthew s-a dus la Institut, cu James. Iți sugerez să faci la fel.

Charles a dat să închidă ușa. Fără a sta prea mult pe gânduri, Thomas și-a proptit umărul masiv în golul dintre ușă și toc.

— Știu deja unde se află Christopher, a zis el. Am nevoie să folosesc laboratorul de la subsol. Christopher nu o mai poate face, dar eu pot.

— Nu! a răspuns Charles. Nu fi ridicol! Oamenii mor. Nu este momentul să te joci cu...

— Charles!

Alastair a apărut în cadrul ușii. Tânărul purta pantaloni și cămașă și nu avea sacou. Antebrațele lui dezgolite erau musculoase și își ținea bărbia ridicată arogant, așa cum o facea chiar și când nu îl vedea nimeni.

— Lasă-1 pe Thomas să intre!

Charles și-a dat ochii peste cap, dar s-a îndepărtat de ușă. Thomas a intrat, aproape împiedicându-se.

— Ce vrei să faci în laborator? a întrebat Alastair.

Băiatul se uita la Thomas. Sprâncenele lui întunecate erau încruntate.

Thomas a explicat iute ideea lui Christopher de a crea un leac, omi- țând, bineînțeles, părțile ilegale, care implicau vizitele la sere.

— Am nevoie de laborator doar pentru a verifica dacă funcțio- nează, a încheiat el. Alastair...

— Thomas, serios! a zis Charles. Poate că ai intenții bune, dar nu este momentul să faci experimente prostești, pe grabă. Simt pe cale de a mă întâlni cu Enclava. Nu am timp să stau aici ca să mă asigur că nu arunci în aer toată casa.

Thomas s-a gândit la Christopher — timidul și istețul Christo- pher — și la anii de hotărâre tăcută care făcuseră din el un expert respectat de Henry, mult mai capabil decât îl judecaseră vreodată oamenii.

Thomas a strâns la piept cutia în care ținea rădăcinile de mâlos.

— Sora și vărul meu au fost, amândoi, doborâți de această otravă demonică, a zis Thomas. Sora mea e murit. Christopher este pe moarte. Cum poți crede că nu tratez lucrurile cu

seriozitate? Antidotul este singura cale prin care îi putem salva pe cei care încă trăiesc.

— Enclava..., a început Charles, încheindu-și jacheta.

— Chiar dacă Enclava dă de urma demonului mandikhor și îl ucide, acest lucru nu îi va ajuta pe cei bolnavi, a zis Thomas. Nu o va ajuta pe Ariadne.

Gura lui Charles a devenit o dungă severă și, preț de o clipă, Thomas a avut ciudatul sentiment că băiatul urma să spună că nu îi păsa de Ariadne. L-a văzut pe Alastair aruncându-i o privire sumbră — era aproape ca și cum se gândise la același lucru.

Thomas și-a dres glasul.

— Cineva mi-a spus odată că trebuie să ne dăm un pas înapoi și să-i lăsăm pe oameni să facă lucrurile la care se pricep mai bine, iar Christopher este un om de știință priceput Am încredere în el. Antidotul va funcționa.

Charles îl privea fără se înțeleagă, dar Thomas nu spusese acele cuvinte pentru el. Și-a întors privirea la Alastair, care își punea o pereche de mănuși. Acesta din urmă se uita în sus, relaxat, fără să se sinchisească de Thomas, iar într-un final a zis:

— Charles, lasă-1 să folosească laboratorul! Voi rămâne eu aici și mă voi asigura că nu dă foc casei.

Charles părea uluit.

— Ai face tu asta?

— Mi se pare un plan bun și știi că nu mă interesează deloc să iau parte la o altă întâlnire a Enclavei.

— Presupun că nu, a zis Charles, ușor ezitant. Bine! Atunci, vino când poți!

Charles a întins o mână spre Alastair, ca și cum i-ar fi stat în obicei, apoi a coborât-o repede. El și Alastair s-au privit un moment cu un soi de stinghereală care parcă i-a străpuns inima lui Thomas.

Charles a început să coboare treptele. Pe la mijlocul lor, s-a întors, încruntat.

— Să nu distrugi *nimici* l-a avertizat pe Thomas, după care a coborât țanțoș și a dispărut după colțul conacului.

— Ar fi bine să mergem în laborator..., a dat să spună Thomas, îndreptându-se spre aripa principală a casei.

— Oprește-te! a zis Alastair.

Thomas a înghețat, mai mult surprins. Ochii lui Alastair erau două bucățele de gheață neagră.

— Nu-mi pasă nici cât negru sub unghie de laborator, a zis el. Vreau să știu unde este sora mea, în tot haosul ăsta. Unde s-a dus?

— Este la Cimitirul Highgate, a răspuns Thomas. La intrarea în Orașul Tăcut.

— La dracu'! a bombănit Alastair. De ce? Știi ceva, nu mai contează! Nu o să fac decât să mă înfurii și mai tare.

— îmi pare rău! a spus Thomas. Nu pentru că ease află acolo — dacă ar exista vreun pericol și mă îndoiesc că va fi vreunul, Cordelia s-ar putea apăra admirabil dar pentru că se întâmplă toate aceste lucruri. Nu este vina nimănui, dar... îmi pare rău.

Privirea lui Alastair s-a înmuiat și, pentru o clipă, lui Thomas i s-a părut că se întorseseră la Paris, când, plimbându-se cu mâinile în buzunar, discutase cu Alastair Carstairs ore în șir, de parcă nu erau decât ei doi de pe lume.

— Și mie îmi pare rău! a zis el. Pentru sora ta. Nu am avut ocazia să îți spun.

Thomas a inspirat scurt.

— Mulțumesc!

— Chiar crezi că antidotul ăsta va funcționa? a întrebat Alastair.

— Sunt sigur!

Alastair a privit în ochii lui Thomas ceva vreme, apoi a încuviințat. — Cât durează să îl prepari?

— Douăzeci de minute, dacă totul decurge bine.

Alastair a oftat.

— Bine, a spus el. Douăzeci de minute, atunci. După aceea,

mă duc să o caut pe Cordelia.

Văzând privirea uimită a lui Thomas, Alastair a indicat, nerăbdător, spre treptele care coborau în laborator.

— O să te ajut! a zis el. Hai să ne apucăm de treabă.

Demonul mandikhor era uriaș și se ridica asupra lor ca fumul unui foc de tabără. Creatura era inconfundabilă: deși crescuse monstruos, avea același trup de leu, acoperit de solzi, și trei rânduri de falei cu colți. In tărâmul umbrelor, demonul se schimbase însă și într-un alt fel — corpul lui era marcat de o mie de boli. Pe când creatura se mișca spre ei, despicând nisipul cu ghearele, Cordelia a simțit că i se face rău. Demonii, în general, erau dezgustători, iar vânătorii de umbre învățau să facă față ororii. Dar sentimentul inspirat de trupul devastat de boli al demonului mandikhor era unul aproape visceral — brațele îi erau presărate de nodulii oribili ai ciumei, în timp ce trunchiul îi era acoperit de pustule

de variolă, iar pieptul crăpat și despicat de lepră. Bucăți de piele erau roase de putreziciune acidă, în timp ce altele erau roșii de scarlatină. Din urechi și din gură îi picura limfa neagră.

James s-a dat înapoi, trăgând-o pe Cordelia după el, însă nisipul și țărâna se strânseseră în jurul lor sub forma unor dune abrupte. Nu aveau unde să se retragă. S-a auzit un hohot răsunător. în vârful uneia dintre dune era un bărbat cu părul cărunt și ochii cenușii. Părea tânăr și uimitor de frumos, însă frumusețea lui avea ceva întunecat — era ca sângele în zăpadă sau ca lucirea albă a unui os în umbră.

Bărbatul semăna cu James. Nu într-un fel anume, însă forma ochilor, a chipului, curbura gurii aduceau cu el. *Acesta este Belial, Prințul Iadului,* și-a zis Cordelia. *Dacă îți aduce cumva aminte de James, asta este pentru că astfel vrea el să pară. Este posibil să nu arate deloc așa, informa lui adevărată.*

Pe când praful începea să se așeze, Belial a întins o mână

spre demonul mandikhor. Creatura a părut să înlemnească pe când Belial s-a întors, aruncându-i Cordeliei o privire de gheață.

— Nu, nu, James! a zis el. Nu este drept să aduci întăriri. Cum rămâne cu regulile unui joc curat?

James și-a tras sabia scurtă din centura cu arme. Respira greu și era foarte palid: murdar de țărână și de nisip, James nu mai arăta ca un gentleman eduardian, ci cu ceva mai primitiv.

— Las-o să se întoarcă în lumea noastră! a zis el. Las-o în pace! Cu mine ai tu treabă...

— Nu, a spus Cordelia, scurt. Nu te pot lăsa singur!

Belial a dat plictisit din mână, scuturând alene din încheietură. Cordelia rămăsese fără răsuflare pe când niște vițe negre au explodat, ieșind din pământ, și i-au înconjurat picioarele și labele picioarelor, țintuind-o la pământ. James a făcut un pas spre ea; fata a ridicat-o pe Cortana și a coborât-o asupra vițelor, intenționând să le taie...

Sabia a dispărut din mâna fetei. Cordelia s-a dezechilibrat și a căzut în genunchi; vițele se încolăciseră și mai strâns în jurul picioarelor ei, iar fata și-a înăbușit un țipăt Durerea era agonizantă, iar Cordelia vedea roșu în fața ochilor. L-a auzit pe James strigând ceva și și-a ridicat privirea

împăienjenită. L-a văzut apoi pe Belial rânjind grotesc și strângând-o pe Cortana în mână. Prințul Iadului a râs, văzând chipul fetei.

— în lumea asta, toate lucrurile ascultă de voința mea, a zis eh Chiar și o sabie făurită de Wayland Fierarul.

Belial a pocnit din degete, tare ca o împușcătură. Demonul mandikhor a făcut un pas înapoi și *a* sărit spre James.

Băiatul s-a rostogolit iute într-o parte. A auzit creatura lovind pământul, lângă el, și cutremurând nisipul. James s-a rotit pe spate, pe când demonul s-a ridicat deasupra lui, și și-a împuns sabia înainte. A auzit un mârâit, iar limfa fierbinte i-a stropit brațul.

Demonul s-a retras suficient cât să îi facă loc lui James să sară în picioare. O vedea pe Cordelia luptându-se cu disperare să se desprindă de vițe. Băiatul a făcut un salt înainte, s-a rostogolit de câteva ori, a aterizat în picioare și s-a întors pe călcâie: demonul se afla în spatele lui și își legăna o labă grea și strânsă ca o ghioagă. James s-a ferit, pe când laba a trecut șuierând pe deasupra capului său, abia ratându-1. Capul îi zvâcnea de durere. își simțea pielea arzândă și strânsă, iar încheietura îl ardea. James s-a tras înapoi, încercând să se concentreze asupra mandi- khorului. însă demonul era ca o umbră care se mișca pe fundalul unei lumini puternice și care îi rănea ochii. Belial îi privea cu atenție, pe când mandikhorul l-a împresurat pe James, urlând.

Cordelia a țipat, avertizându-1 pe James. Demonul sărise în aer — era surprinzător de iute, în ciuda bubelor și a rănilor de pe trup — cu ghearele întinse. Una dintre ele a zgâriat brațul lui James; băiatul s-a întors într-o parte, biciuind aerul de deasupra capului cu sabia și despicând carnea de pe trunchiul demonului. Mâzga l-a stropit iar și s-a amestecat cu propriul lui sânge. James a simți gust de metal în gură. S-a aruncat pe vine, s-a rostogolit și a făcut un salt înainte: mandikhorul s-a repezit iar cu pumnul asupra lui, agățându-se în lama săbiei lui James. Demonul a urlat. Pielea îi era despicată. Creatura a prins lama și a împins tare, arun- cându-1 pe James cât colo. Băiatul s-a prăbușit la pământ cu atâta forță, încât a rămas fără respirație. Sabia i-a lunecat din mână. James s-a întins după ea tocmai pe când unul dintre picioarele demonului cobora asupra

armei. Băiatul s-a rostogolit pe o parte, scuturat de o tuse groaznică; s-a târât în genunchi, scuipând sânge. L-a auzit pe Belial râzând.

James și-a șters sângele de la gură. Demonul se ridicase complet deasupra lui și îl privea cu ochii mijiți, ca două dungi roșii.

— Dă-te bătut, James! a zis Belial. Recunoaște înfrângerea! Sau voi porunci mandikhorului să te doboare.

James s-a ridicat chinuit în genunchi. A văzut-o pe Cordelia. Mâinile ei erau însângerate din cauza vițelor pe care încercase să și le desprindă de picioare. James voia să îi ceară iertare, să îi spună cât de rău îi părea că o trăsese după el în acea situație groaznică și fără ieșire. Cordelia l-a privit — era ca și cum fata ar fi încercat să îi spună ceva, să îi vorbească din priviri. Fata încă ținea vițele în mâini. Nu renunțase, în ciuda sângelui, în ciuda durerii. Așa era Cordelia; nu avea să renunțe așa ușor.

Luptă, și-a spus James, însă când a încercat, nu a reușit să se ridice: trupul lui începea să cedeze. Cu coada ochiului, vedea umbre împresurându-1. Mandikhorul se înălța deasupra lui, așteptând o comandă sau un gest de la Belial. De la Belial, cel care stăpânea lumea aceea, care îngenunchease tărâmul conform voinței lui.

James a întins mâna dreaptă. Rana făcută de gheara demonului sângera necontenit: picăturile cădeau pe jos, iar nisipul le absorbea. Lui James i se părea că aude nisipul șoptind, un murmur slab, dar poate că de vină era doar otrava din trupul lui.

Umbre, a șoptit nisipul, iar James s-a gândit la toate lucrurile pe care le învățase de la Jem. Concentrare. Limpezime. Respirație. *Trebuie să construiești o fortăreață de control în jurul tău. Trebuie să ajungi să cunoști această putere, pentru a o putea stăpâni.*

Belial stăpânea acea lume. Stăpânea asupra fiecărui lucru care făcea parte din ea — *foecare copac, foiecare piatră, foiecare bob de nisip este sub porunca mea.* Fiecare părticică a acelui tărâm i se supunea lui Belial. *Nu ești tu moștenitorul meu, sânge din sângele meu?*

James a încercat să se adune, să se concentreze, amplificându-și atenția ca pe o rază de lumină prin lupă. S-a încordat cu toată voința, cu toată hotărârea, cu tot sângele ce îi curgea prin vene. A simțit pământul clătinându-se sub picioare; a invocat elementele lumii aceleia: lemnul

pietrificat al copacilor strâmbi, grămezile de oase ce se clătinau, dunele de nisip, umbra mandikhorului.

Belial a țipat; demonul a sărit în sus. James a săltat în picioare și și-a concentrat propria putere în ținutul din jur, iar lumea demonică i-a răspuns cu zel: pământul i-a uruit sub picioare; aerul a explodat ca un foc negru din mâinile și din degetele lui. Mandikhorul s-a clătinat spre James, însă vântul era plin de nisipul ce se răsucea, creând o tornadă neagră. Belial a strigat, dar demonul nu îl mai putea auzi: vocea lui se pierdea în vântul biciuitor. James a rămas cu brațele deschise larg, în timp ce nisipul și vântul sfâșiau aerul în jurul lui ca o furtună în deșert. Mandikhorul urla acum neîncetat: întreaga esență a tărâmului se întorsese împotriva lui. Crengile se desprinsesem de pe copaci, zburând prin aer ca niște cuțite, iar oasele deveniseră proiectile. Demonul a scos un ultim zbierăt pe când tornada întunecată s-a ridicat în jurul lui, înainte de a se năpusti înainte, zdrobind și sfâșiind.

In clipa în care mandikhorul a dispărut, James a eliberat forțele pe care le stăpânise: vântul s-a potolit, pământul s-a liniștit sub picioarele lui, iar rămășițele au căzut încetișor. Băiatul și-a șters nisipul și sângele din ochi, privind, disperat, de jur-împrejur. întregul peisaj se schimbase: dunele se mutaseră, iar în fața lui se întindea acum o câmpie de nisip. James a văzut-o apoi pe Cordelia: fata zăcea nemișcată; părul ei era ca o pată de sânge pe nisip.

— *Daisy! a.* strigat James, cu vocea aspră, și a dat să se miște spre ea.

Abia a făcut un pas că Belial a și apărut în fața lui, deși nu fusese acolo în urmă cu o clipă. In nisip nu erau urme care să arate că pășise spre James. Cu mâna stângă, o ținea pe Cortana. Lama ei aurie sclipea pe pielea Iui cenușie.

— *Ei bine,* a zis Belial, strâmbându-și chipul într-un soi de zâmbet. Ce isteț din partea ta!

James a rămas cu ochii pironiți asupra lui. Simțea oboseala, veninul din vinele lui ce aștepta să îl cotropească iar. Era disperat să ajungă la Cordelia înainte de a leșina iar.

— Dă-te din calea mea! a șuierat el, cu vocea răgușită răsunându-i din gâtul uscat.

Belial a chicotit.

— „Fericit este bărbatul care rabdă ispita.” Este un gând frumos, nu-i așa? Și este din Cartea lui lacov[XXVII].

Belial s-a aplecat spre James, iar băiatul i-a simțit mirosul de cretă arsă.

— Văd că începi să înțelegi o mică parte din puterea pe care ai putea să o ai dacă ți-ai accepta moștenirea, a șoptit el. Sângele care îți curge în vene, din partea mea, este mult mai puternic decât cel al lui Raziei. Ce fel de putere crezi că ai avea dacă ai rămâne așa cum ești acum?

— Lasă-mă! i-a zis James, aspru. Nu am să îți dau voie...

— *Destul!* a urlat Belial.

Era ca și cum demonul își scăpase expresia chipului de sub control: ochii lui păreau bizar de alungiți, ca și gura, care i se întindea peste bărbie într-un șuier teribil de furie.

— Chiar crezi că voi permite ca acest trup să piară? Nu ai de ales, tu...

Brațul stâng al lui Belial a țâșnit înainte. Ochii lui James s-au deschis larg, văzând-o pe Cortana zburând din mâna demonului și eliberându-se dintre degetele lui cu gheare. Belial a urlat teribil, întorcându-se și văzând ceea ce James abia observase: Cordelia stătea în spatele lor. Echipamentul fetei era făcut ferfeniță de la genunchi în jos. Cortana a zburat spre ea ca o pasăre: Cordelia a întins mâna, iar mânerul armei i s-a lipit de palma de însângerată.

— Este foarte nepoliticos să iei sabia cuiva fără să ceri voie, a zis ea.

Belial a mijit ochii; a ridicat mâna, iar pământul de sub picioarele Cordeliei a început să se crape. James a făcut câțiva pași înainte, orbește, vrând să o prindă pe fată, dar aceasta se ținea

XXVII „James” (în engleză) (n. tr.).

bine pe picioare. A sărit spre Belial, înfingând-o pe Cortana în pieptul demonului cu o singură mișcare lină. Belial și-a aruncat capul pe spate, urlând în agonie.

— Daisy!

James a luat-o la fugă spre fată, pe când aceasta își trăgea sabia înapoi; Belial încă țipa. Din rana lui curgea sânge roșu precum rubinele,

de un roșu-închis, lucitor. James a prins-o pe Cordelia, care răsufla greu și tremura; ochii ei erau ațintiți asupra lui Belial.

— *Nerozilor!* a șuierat Belial. Habar nu aveți ce ați făcut!

Demonul a ridicat o mână, ca și cum ar fi vrut să-1 lovească pe unul dintre ei, dar brațul i s-a sfărâmat ca făcut din nisip. Belial a căscat ochii pe când trupul i se cutremura și se despica în părticele, ca puzzle-ul unui copil, aruncat la întâmplare în aer. Demonul a deschis gura ca și cum ar fi vrut să răcnească sau să țipe, dar fața lui s-a prăbușit înainte să mai poată scoate vreun sunet — Belial s-a năruit, dizolvându-se în aer pe când James îl privea cuprins de groază.

Cordelia a țipat. Pământul se umfla sub ei. Cerul a început să se crape, iar o lumină roșie și întunecată a pătruns prin fisuri ca sângele din rănile lui Belial. Tărâmul s-a rupt în bucăți în jurul lor. James a tras-o pe Cordelia spre el pe când pământul le fugea de sub picioare.

Nu semăna deloc cu trecerea prin Portal, s-a gândit Lucie, care era un vârtej de imagini și de sunete. Drumul pe care călătoreau morții era tăcut și complet cufundat în beznă. Fata nu vedea și nu auzea nimic. Dacă nu ar fi simțit brațele lui Jesse în jurul ei, trupul lui solid lipit de al ei, ar fi crezut că pierduse lumea viilor pentru totdeauna sau că fusese aruncată într-un vid teribil.

Lucie s-a simțit extraordinar de ușurată când lumea s-a deschis iar în fața ochilor ei. Sub picioarele fetei era pământ. S-a împiedicat, iar brațele care o țineau au ajutat-o să își recapete echilibrul. Lucie a clipit, încercând să alunge amețeala, și a privit în jurul ei.

Mai întâi l-a văzut pe Jesse. Băiatul o ținea aproape, dar ochii

lui verzi scăpărau de furie.

— Să te ia naiba, Lucie Herondale! a zis el, dându-i drumul.

— Jesse..., a început ea.

Lucie și-a dat seama că habar nu avea unde se afla. S-a uitat disperată în jur. Se aflau într-o poiană, în mijlocul Cimitirului Highgate, sub niște cedri. Era întuneric, dar golurile dintre frunze lăsau să pătrundă ceva din lumina stelelor. Cu mâinile tremurânde, Lucie a scos lampa-vrăjitoarei

din buzunar. Lumina s-a aprins: acum, fata putea vedea mormintele ce se înălțau în jurul lor, ca un inel. Aici, pământul era răvășit, deranjat, ca și cum avusese loc o bătălie. în iarbă, la ceva depărtare, zăcea o siluetă ghemuită. Lucie a inspirat scurt, șocată.

— *Matthew!*

Fata a traversat poiana și s-a aruncat lângă *parabatai-ul* lui James. In sclipirea lămpii, fata i-a văzut vânătăile de pe față. Sacoul și cămașa tânărului erau sfâșiate și stropite de sânge. Lucie și-a scos degrabă stela de la centură, întinzându-se după mâna lui Matthew. Runa de *parabatai* se profila neagră și dezolantă pe încheietura băiatului. Lucie și-a înghițit lacrimile.

— Lucie!

Jesse era în picioare, lângă ea. Vântul agita frunzele de deasupra, dar nici hainele, nici părul băiatului nu se mișcau.

— Este în siguranță. Este doar inconștient, dar nu se află în pericol.

Lucie a apăsat vârful stelei pe palma lui Matthew și a desenat repede o *iratze.*

— De unde știi?

— Mi-aș da seama dacă ar fi pe moarte, a răspuns Jesse încet. Iar el m-ar putea zări.

Lucie a terminat desenul și l-a văzut prinzând viață pe pielea lui Matthew. Băiatul a gemut și s-a mișcat, deschizând ușor ochii.

— Matthew! a zis ea, aplecându-se asupra lui.

Lucie și-a vârât stela înapoi în centură și și-a așezat mâna pe obrazul lui, acolo unde vânătăile și zgârieturile începeau deja să dispară. Ochii lui s-au ațintit asupra alor ei, cu pupilele mărite și neclare.

— Cordelia? a șoptit el.

Lucie a clipit.

— Math, nu, a zis ea. Sunt Lucie.

Fata i-a luat mâna.

— Unde este Cordelia? Și James? Matthew, unde sunt ei?

Matthew a dat să se ridice în capul oaselor.

— Arcada, a zis el, iar Lucie l-a privit confuză. Au intrat prin ea. Mai întâi James, apoi Cordelia. Au folosit-o pe Cortana.

Ochii lui verde-închis se mișcau rapid, privind iute de jur-împreju- rul poienii.

— Arcada, a repetat el, cu o notă de panică în glas. Unde este?

îngrijorată, Lucie și-a aruncat privirea la Jesse. Băiatul părea încă mânios, dar cel puțin nu plecase. Nu dispăruse. Jesse a ridicat din umeri — era clar că nici el nu văzuse vreo arcadă.

— Matthew, încearcă să îți amintești..., a început ea.

Apoi cerul s-a despicat, mut, pe mijloc. Era incredibil! Pentru o secundă, pe boltă a apărut o gaură și, prin ea, Lucie putea vedea constelațiile unei alte lumi. A observat umbre care se ridicau în aer ca niște turnuri de foc, arzând întunecat. Pentru o clipă, fata a întrezărit o pereche de ochi oțelii.

Apoi James și Cordelia au căzut din cer.

Cordelia a fost prima, apărând în aer ca o stea căzătoare, într-o clipită, la vreo trei metri deasupra solului. S-a lovit tare de pământ, iar Cortana i-a zburat din mână. James a urmat-o un moment mai târziu. Trupul lui era moale. S-a prăbușit lângă Cordelia și a rămas nemișcat.

— Ridică-mă! a zis Matthew, prinzând mâna lui Lucie.

Sub ochii lui Jesse, Lucie l-a ajutat pe Matthew să se ridice în

picioare. James și Cordelia zăceau la câțiva metri mai departe; Lucie și Matthew au îngenuncheat lângă ei. Cordelia încerca deja să se ridice. Era murdară de nisip și de țărână. Părul ei ca focul se desfăcuse și i se revărsa pe umeri.

— James! a icnit ea, cu respirația tăiată.

Ochii negri i s-au deschis larg, înnebuniți de frică.

— Ocupați-vă de el, vă rog, nu de mine — otrava demonică...

Otrava demonică? Lucie a înghețat, dar s-a aplecat asupra fratelui ei. James zăcea nemișcat, cu mâinile murdare de limfa, palid și înlemnit. Părul lui negru și ciufulit era năclăit de sânge. Cordelia a încercat să se ridice în picioare, dar a țipat și s-a prăbușit la loc în genunchi. îngenuncheată lângă James, Lucie o privea cuprinsă de panică.

— Daisy...

— Nu este nimic, a zis Cordelia. Vă rog, trebuie să existe ceva ce putem face pentru James...

Cordelia inspira, tremurând.

— James l-a ucis pe mandikhor. L-a distrus. Nu poate muri! Nu este drept!

Matthew ședea lângă James, cu stela deja pregătită. Runele desenate de un *parabatai* erau întotdeauna mai puternice: mâinile lui Matthew lucrau calme pe când desenau rune pe mâinile, pe încheieturile lui James și la baza gâtului acestuia. Tinerii rămăseseră neclintiți, așteptând cu sufletul la gură. Chinuită, Cordelia s-a tras mai aproape. Părul ei roșcat atingea frunzele verzi căzute pe jos. Privirea îi era ațintită asupra lui James.

Runele de pe pielea lui au pâlpâit, iar apoi au dispărut.

— Nu vor funcționa, a zis Jesse.

Pe chipul lui nu se mai citea mânia; băiatul stătea lângă Cordelia, nevăzut de nimeni altcineva în afară de Lucie. în ochii lui era o mare durere.

— Este prea aproape de moarte.

Matthew a rămas fără respirație și și-a dus mâna la piept, și-a

apăsat inima tare, ca și cum cineva i-ar fî împlântat un cuțit în ea, iar acum încerca să oprească sângerarea. Matthew pălise.

— Se stinge, a zis el, cu vocea spartă. O simt.

Lucie a prins mâinile fratelui ei. Erau reci și moi. Lacrimile ei au picurat pe obrajii lui James, lăsând urme în murdăria de pe fața băiatului.

— Te rog, Jamie! a șoptit ea. Te rog, nu muri! Mai respiră o dată! Pentru mama și pentru *Papa.*

— Dă-i-1! a zis Jesse.

Capul lui Lucie s-a înălțat brusc, fata pironindu-și ochii asupra lui Jesse. Pe chip i se citea o expresie ciudată: un soi de resemnare bizară, aproape luminoasă.

— Ce vrei să spui?

Cordelia se holba la ea.

— Lucie? Cu cine vorbești?

Jesse a pășit spre ei. A îngenuncheat, dar iarba nu s-a mișcat sub greutatea lui. Jesse și-a tras lanțul de aur peste cap și i l-a întins lui Lucie. Fata și-a amintit ce îi spusese Jesse după bătălia de pe Tower Bridge:

că i-ar fi dat ultima lui suflare, că ar fi avut suficientă forță vitală pentru a-i goli plămânii de apă dacă s-ar fi înecat. Așa cum se îneca James în otravă.

— Dar cu tine ce se va întâmpla? a șoptit ea.

Lucie știa că prietena ei, Cordelia, continua să se holbeze; Matthew se chircise de durere, respirând scurt și chinuit

— Mai contează? a întrebat Jesse. Aceasta este viața lui. Nu umbra palidă a ceea ce poate fi viața. Nu ani întregi de așteptare în beznă.

Lucie a întins mâna și și-a strâns pumnul în jurul medalionului care a căzut în palma ei rece și solid. A ezitat, preț de o clipă — doar o clipă, ochii ei s-au ațintit asupra lui Jesse, care stătea îngenuncheat în iarbă. Apoi, și-a privit fratele. Buzele lui erau albastre, iar ochii i se cufundaseră în găvane. Abia mai respira. Cu grijă, ca și cum ar fi ținut vasul de sticlă ce

conținea ultima picătură de apă din lume, Lucie a deschis micul medalion și a lipit curbura metalului de buzele lui James. Nu s-a întâmplat nimic, preț de o clipă. Apoi, pieptul lui James a început să se ridice, însuflețit de ultima răsuflarea a lui Jesse Blackthorn.

Ochii lui s-au deschis, arzând aurii, iar din cele patru semne mici de pe încheietura băiatului s-a scurs un lichid negru — corpul lui elimina otrava demonului mandikhor. Lucie a strâns tare medalionul în palmă, atât de tare, încât metalul a tăiat-o în palmă. Cordelia a țipat; Matthew și-a ridicat privirea, iar culoarea i-a revenit în obraji. S-a mutat lângă James și l-a tras în poală.

Băiatul s-a lăsat moale la pieptul lui Matthew, încercând să se concentreze. Lucie știa ce vedea fratele ei. Un băiat aplecat asupra lui: un băiat cu părul la fel de negru ca și al lui, cu ochi verzi, de culoarea frunzelor de păducel, care începuse deja să se șteargă, ca o siluetă văzută prin ceață, ce se destramă odată cu schimbarea vântului.

— *Cine ești?* a șoptit James, cu vocea frântă.

Dar Jesse era deja dus.

— Cum adică cine sunt? a întrebat Matthew. Sunt *parahatai-ul* tău, nerodule!

Matthew era ocupat să deseneze tune de vindecare pe orice parte a corpului lui James prindea, lucru pe care Cordelia nu putea decât să îl admire. Habar nu avea ce făcuse Lucie ca să își vindece fratele, dar nu mai conta.

— Nu m-am referit la tine, Matthew, a răspuns James.

Ochii lui erau închiși, iar genele negre îi mângâiau obrajii.

— Evident.

Matthew și-a trecut mâna cu inel prin părul lui James și a zâmbit.

— Ai de gând să ne spui ce s-a întâmplat? Nu se întâmplă în

fiecare zi să vezi un tip intrând într-o lume demonică și apoi să cadă din cer. Ai zice că ai vrea să împărtășești experiența asta cu prietenii tăi.

— Crede-mă, este o poveste lungă! a zis James. îți promit că acum nu mai suntem în pericol...

— Chiar l-ai ucis pe mandikhor? a întrebat Lucie.

— Da, a răspuns James, iar Cordelia l-a distrus pe cel care l-a invocat.

James a întins o mână cu cicatrici și murdară de țărână.

— Daisy, vrei să vii aici? a zis el, zâmbind strâmb. Mi-ar plăcea să vin la tine, dar nu cred că am suficientă putere să merg.

Cordelia a încercat să se ridice, dar o durere năprasnică i-a cuprins piciorul. Fata și-a înăbușit un geamăt de durere.

— Cred că am piciorul rupt. Este foarte supărător, dar sunt bine.

— Oh, *Daisy!* Piciorul tău.

Lucie a sărit în picioare și a dat fuga la Cordelia, căzând în genunchi și apăsându-și stela pe brațul fetei. Lucie a început să deseneze o *iratze.*

— Sunt cea mai rea, a gemut ea. Cel mai prost *parabatai* din lume. Te rog să mă ierți, Daisy!

Pe când runa de vindecare își facea efectul, Cordelia putea simți osul din picior începând să se lege la loc. Nu era un sentiment cu totul plăcut. A gemut și a zis:

— Lucie, nu-i nimic — aș fi facut-o singură, dar mi-am pierdut stela în... în celălalt loc.

Lucie a îndepărtat o șuviță de păr de pe fața Cordeliei și i-a zâmbit.

— Nu va fi nevoie să o faci niciodată singură, a zis ea. Runele desenate de *parabatai-ul* tău sunt cele mai bune.

— Groaznic! a comentat Matthew. Uită-te cum își afirmă legătura veșnică de prieteni! In public!

— Pun la îndoială definiția ta de „public”, a zis James.

Lucie și Cordelia au schimbat o privire: dacă James era în stare să îl ia peste picior pe Matthew, atunci era clar pe calea cea bună.

— Asta este un cimitir în mare parte părăsit.

— Hmm, a făcut Matthew, pe un ton surprinzător de serios, mijind ochii.

Băiatul s-a ridicat în picioare, ajutându-1 pe James să se sprijine, în capul oaselor, de un copac. Pe când Matthew se îndrepta spre marginea poienii, James a zis:

— Lucie, lasă-mă să vorbesc cu Cordelia un moment!

Lucie și-a privit prietena, care a dat din cap și s-a ridicat — încă o durea să își lase greutatea pe picior, dar *iratze-le* prietenele! sale își îndepliniseră, în mare parte, misiunea. Lucie a mers să i se alăture lui Matthew pe când Cordelia a șchiopătat spre James și s-a așezat lângă el, sub umbra chiparosului.

Pentru o clipă, când respirația lui James încetinise, Cordelia văzuse viața bifurcându-se. Pe un drum, James era mort — lumea nu mai avea sens, Lucie avea inima frântă, Matthew era distrus, Thomas și Christopher erau zdrobiți, iar familia Herondale avea să își piardă pentru totdeauna zâmbetul. Și un al doilea drum, pe care viața continua ca înainte — imperfectă, amețitoare, dar plină de speranță. Ei pășeau acum pe al doilea drum. Asta era tot ce conta — James *respira,* buzele lui nu mai erau albastre și se uita la ea cu ochii lui lucizi și aurii. In ciuda faptului că o durea tot trupul, Cordelia a zâmbit.

— Mi-ai salvat viața, a zis el. Așa cum ai salvat-o și pe a surorii mele, cu mulți ani în urmă. Ar fi trebuit să îți dăm o poreclă mult mai războinică. Nu Daisy, ci Artemis sau Boadicea.

Cordelia a râs încetișor.

— Mie îmi place Daisy.

— Și mie, a zis el, întinzându-se să dea ușor la o parte o șuviță de păr.

Cordelia și-a simțit inima aproape oprindu-se.

— „Și când obrazul luna-i lumină, mii de inimi fură cucerite: nici mândria și nici scutul nu i-ar fi zădărnicit puterea. Layla îi era numele.”

— *Layla și Majnun,* a șoptit ea. Iți... amintești?

— Mi-ai citit, a zis el. Poate că acum, că s-a terminat totul, putem citi iar, împreună?

Să citim împreună! Cordelia nu mai auzise nicicând ceva atât de romantic. A dat să încuviințeze, dar chiar atunci Matthew a început să strige:

— Vine cineva! Văd niște lampa-vrăjitoarei!

Cordelia s-a întors să se uite. Câteva lumini apăruseră între copaci: pe când se apropiau, fata a văzut și lucirea unei torțe. A încercat să se ridice, dar *iratze-le.* începuseră deja să se stingă: piciorul o durea prea tare. S-a așezat iar.

— Oh, cerule! a exclamat Lucie. Frații Tăcuți nu vor fi deloc bucuroși să ne găsească aici, nu-i așa? Și nici Enclava. O să fim într-un bucluc cât casa.

— Poate reușim să fugim! a sugerat Matthew.

— Nu mă duc nicăieri, a răspuns James. Voi rămâne aici și voi accepta orice pedeapsă se gândesc să îmi aplice. Roata, fecioara de fier, păianjeni. Accept orice, doar să nu mă ridic.

— Eu nu cred că mă pot ridica, a zis Cordelia, pe un top spăsit.

— „Umbre negre împresoară băiatul care crește”, a recitat Matthew. Coleridge.

— Wordsworth, l-a corectat James.

Luminile se apropiau. O voce ascuțită a destrămat tăcerea din poiană. O voce cunoscută.

— Ce naiba se întâmplă?

Cordelia s-a întors, încercând să nu își miște piciorul. Alastair a înaintat, cu pași mari, în poiană. Arăta dezarmant de normal, îmbrăcat într-o haină veche de tweed, a tatălui său, de parcă ieșise la plimbare. Părul lui nenatural de deschis la culoare lucea sub lumina stinsă a stelelor. Alături de el se afla Thomas. Băiatul avea părul ciufulit și ducea în mână ceea ce părea să fie geanta unui farmacist.

— *De ce* sunteți cu toții pe jos? a întrebat Thomas, legănându-și apoi geanta în aer. Antidotul este gata. Care este cea mai rapida cale de *a ajunge* la Christopher?

S-a auzit un cor de voci. Matthew s-a ridicat primul în picioare și l-a îmbrățișat tare pe Thomas, având totuși grijă să nu îi dărâme geanta din mână.

— Să mergem să îi anunțăm pe Frați, a zis el, trăgându-și prietenul spre Orașul Tăcut.

— Nu este nevoie să vii cu mine, a protestat Thomas, amuzat.

— Doar în cazul în care vor fî incantații, a zis Matthew. Nu cred că vor face, dar în orice caz.

Alastair îi urmărise pe Thomas și pe Matthew dispărând în umbrele de sub copaci. A dat din cap și s-a întors spre Cordelia.

— *Biyâ,* a zis el, aplecându-se să o ia în brațe. Vino acasă!

Surprinsă, Cordelia și-a aruncat un braț pe după gâtul lui.

— Dar, Alastair, nu îmi pot lăsa prietenii…

— Layla! a zis Alastair, pe un ton neobișnuit de blând. Nu o să rămână singuri. Thomas și cu mine am trimis un mesaj la Institut. Uite!

Cordelia a privit și a văzut că aleea largă dintre morminte licărea din pricina pietrelor de lampa-vrăjitoarei purtate de un grup de vânători de umbre. Fata a recunoscut câteva chipuri: Will Herondale, a cărei torță îi lumina puternic părul brunet, cu șuvițe argintii. Tessa, care ducea cu ea o sabie și își lăsase părul castaniu să îi curgă pe umeri. Gabriel, Cecily și Anna Lightwood. Anna zâmbea, iar părul ei era la fel negru precum echipamentul pe care îl purta.

Cordelia a auzit-o pe Lucie strigând:

— *Papa!*

Will a rupt-o la fugă. A prins-o pe fiica lui și a ridicat-o în brațe. Tessa a alergat la James, a îngenuncheat și s-a tânguit, văzându-i vânătăile și tăieturile. Gabriel și Cecily au venit și ei și, curând, James și Lucie erau înconjurați de oameni, îmbrățișați și certați în egală măsură.

Cordelia a închis ochii ușurată. James și Lucie erau în siguranță. Peste tot se auzeau voci. Gabriel și Cecily întrebau de

Thomas, iar

ceilalți le spuneau că se îndrepta spre Orașul Tăcut, unde avea să fie administrat leacul. Altcineva — un membru al familiei Rosewain — zicea că exista încă pericolul ca demonii să atace iar, chiar dacă acum exista un antidot.

— Mandikhorul a fost înfrânt, a zis Cordelia. Nu se va mai întoarce.

— De unde știi, domnișoară? a întrebat George Penhallow.

— PENTRU CĂ JAMES L-A UCIS! a răspuns Cordelia cât de tare a putut James a omorât demonul mandikhor. L-am văzut dân- du-și duhul.

în acel moment, mai multi oameni s-au năpustit în direcția ei, însă Will le-a blocat drumul, întinzând mâna, pretextând că nu ar trebui să supere o fată rănită. Alastair a profitat de ocazie să se strecoare din poiană și să se intre în umbră, cărând-o încă pe Cordelia în brațe.

— Te implor să nu te implici, *khahare azizaml* a zis Alastair. Se va lămuri totul în curând, dar mai întâi vor urma o grămadă de zvonuri prostești. Iar tu trebuie să te odihnești.

— Dar ei trebuie să afle că James a omorât demonul, a spus Cordelia.

Se simțea ciudat de confortabil să fie cărată astfel, cu capul plecat pe umărul fratelui ei. Așa cum o căra odinioară tatăl ei, când era foarte mică.

— Cu toții trebuie să afle ce a făcut James pentru că... pentru că trebuie.

Pentru că Belial este bunicul lui. Pentru că atunci când Enclava va afla, cine știe ce vor gândi cu toții. Pentru că oamenii pot fi proști și cruzi.

— Vor afla, a zis Alastair, părând complet încrezător. Adevărul este adevăr. Va ieși întotdeauna la suprafață.

Cordelia și-a înălțat capul ca să îl privească.

— De unde știi că antidotul funcționează?

Alastair a zâmbit larg, prin întuneric.

— Cred în Thomas.

— Da? a zis Cordelia. Nici nu știam că îl cunoști așa de bine!

Alastair a ezitat.

— L-am văzut preparându-1, a spus el în cele din urmă.

Ajunseseră, de acum, în dreptul trăsurii familiei Carstairs, cea cu desenul unor turnuri de castel pe portieră. în afară de aceea, și alte trăsuri erau oprite în stradă.

— Pentru că a avut atâta încredere în Christopher, a avut încredere și în el însuși. Nu am crezut niciodată că poate exista o asemenea prietenie — una care te face să devii un om mai bun.

— Dar, Alastair...

— Gata cu întrebările! a zis Alastair, așezând-o pe Cordelia în trăsură și urcând după ea.

Băiatul a zâmbit — acel surâs rar și fermecător care era cu atât mai scump, grație rarității lui.

— Ai fost foarte curajoasă, Layla, dar și tu ai nevoie să te vindeci! Este timpul să mergem acasă!

TRECUT:
CONACUL CIRENWORTH, 1898

CORDELIA SE SIMȚEA ADESEA SINGURĂ CÂND RĂMÂNEA CU PĂRINȚII, DAR niciodată ca atunci când Alastair mergea la Academie. Cât era plecat, restul familiei Carstairs călătorea în India, la Paris, în Cape Town și Canada, însă vacanțele îi găseau pe toți la Cirenworth, pentru întoarcerea băiatului.

Cordelia așteptase lungi întregi ca el să se întoarcă, dar când Alastair a ieșit din trăsură — mai înalt, mai ascuțit la față și mai elegant ca niciodată —, fratele ei i s-a părut a fi o cu totul altă persoană. Fusese dintotdeauna irascibil și arțăgos, dar acum abia dacă îi mai adresa un cuvânt. Iar atunci când vorbea, o făcea, în mare parte, ca să îi spună să îl lase în pace. Părinții ei au ignorat transformarea. Când Cordelia l-a întrebat pe tatăl lor de ce nu mai voia Alastair să își petreacă timpul cu ea, bărbatul a zâmbit și i-a spus că adolescenții treceau prin „asemenea perioade" și că avea să „înțeleagă când se facea mai mare”.

— S-a distrat cu băieți de vârsta lui tot anul, iar acum s-a întors la țară, cu unii ca noi, a zis Elias, chicotind. O să-i treacă.

Răspunsul nu era unul satisfăcător. Cordelia a încercat să iasă cât mai mult în calea lui Alastair, să îl forțeze să o bage în seamă. Adesea însă, Cordelia nu îl găsea nicăieri. Băiatul își petrecea ore întregi încuiat

în dormitorul lui, iar când fata batea la ușă, nici măcar nu se mai deranja să o trimită la plimbare. O ignora, pur și simplu. Singurul mod prin care știa că el se afla acolo era când ieșea să ia masa sau să plece la o plimbare lungă, de unul singur.

Situația asta a durat câteva săptămâni. Sentimentele Cordeliei s-au schimbat de la dezamăgire la durere, la învinuire, la enervare și apoi la furie. într-o noapte, în timpul cinei, Cordelia a aruncat cu o lingură în el și i-a strigat:

— De ce nu vrei să vorbești cu mine?

Alastair a prins lingura în aer, a așezat-o pe masă și a săgetat-o cu privirea, în tăcere.

— Nu azvârli cu lucrurile, Cordelia! a admonestat-o mama ei.

— *Mâmân!* a protestat Cordelia, simțindu-se trădată.

Tatăl ei a ignorat întreaga întâmplare și a continuat să mănânce, ca și cum nu se întâmplase nimic. Risa a lunecat în cameră și a așezat o nouă lingură în dreptul Cordeliei, fapt pe care fata l-a găsit extrem de enervant.

Refuzul lui Alastair de a o băga în seamă era menit să o facă să renunțe și să înceteze a mai încerca. Doar că fata și-a dublat eforturile.

— Ei bine, anunța ea, când se găsea în aceeași cameră cu el, merg să culeg mure, pe drum. (Alastair iubea murele.)

Sau:

— Cred că mă duc să fac niște rostogoliri în sala de antrenament, după prânz. (Alastair insista întotdeauna ca fata să învețe cum să cadă în siguranță, iar, pentru asta, Cordelia avea nevoie de un partener.)

Intr-o zi, când Alastair a ieșit într-una dintre plimbările lui, Cordelia a așteptat un minut, după care s-a luat după el. Era un exercițiu bun, s-a gândit ea — învăța să se miște pe furiș, să cerceteze împrejurimile, își ascuțea simțurile. Cordelia transformase totul într-un joc: cât timp era în stare să își pândească fratele înainte să fie observată? Oare putea rămâne nedetectată suficient timp cât să afle încotro mergea el?

Din câte se părea însă, Alastair nu avea o destinație anume.

Doar se plimba în neștire, cunoscând pădurile cât să nu se piardă. După câteva ore, Cordelia a început să obosească, apoi a simțit că i se face foame.

Pe urmă, distrasă fiind, s-a împiedicat de o rădăcină de copac și a căzut pe pământul bătătorit. Alastair, care pășea în fața ei, s-a întors, auzind sunetul, și a văzut-o pe fată, care, nervoasă, s-a ridicat în picioare. Cordelia și-a încrucișat brațele la piept și și-a înălțat bărbia, încăpățânată și hotărâtă să-și păstreze mândria în fața oricărei reacții neplăcute a lui Alastair: dezgust, furie, nepăsare. în schimb, fratele ei a oftat și s-a îndreptat spre ea. Fără vreun alt preambul, Alastair a întrebat:

— Te-ai rănit?

Cordelia și-a ridicat piciorul și l-a legănat, încercându-1.

— Voi fi bine! Cred că doar m-am zgâriat.

— Haide! a zis el. Hai să mergem acasă!

Au mers în tăcere, fără să își vorbească. Alastair era cu câțiva pași în fața ei. în cele din urmă, înnebunită de liniște, Cordelia a izbucnit:

— Nu vrei să știi de ce te-am urmărit?

Alastair s-a întors, privind-o gânditor.

— Presupun că ai crezut că vin aici să fac ceva distractiv.

— îmi pare rău! a zis ea, devenind, ca întotdeauna, mai agitată în fața calmului imperturbabil al lui Alastair. îmi pare rău că, de când ai plecat la Academie, ai devenit adult, matur și ai prieteni noi, interesând! îmi pare rău că sunt doar surioara ta prostuță!

Alastair a privit-o o clipă, apoi a izbucnit în râs. Hohotul lui nu era însă deloc amuzant.

— Habar nu ai despre ce vorbești.

— îmi pare rău că ești prea bun pentru familia noastră! îmi pare rău că ești prea bun ca să te mai antrenezi cu mine!

Alastair a clătinat din cap, ignorându-i cuvintele.

— Nu fi nătângă, Cordelia!

— Vorbește cu mine! a spus ea. Nu știu de ce ești atât de

țâfnos. Tu ești cel norocos că a scăpat de aici. Care s-a distrat în Idris. Știi cât de singură m-am simțit tot anul?

Pentru o clipă, Alastair a părut pierdut, ezitant. Trecuse mult timp de când Cordelia nu mai văzuse o expresie atât de prietenoasă pe chipul lui. Apoi fratele ei s-a închis ca o poartă de fler.

— Cu toții suntem singuri, a zis el. In cele din urmă.

— Ce vrea să însemne asta? a întrebat ea, însă Alastair se întorsese să plece.

După un timp, ștergându-și lacrimile de pe obraz cu mâneca rochiei, Cordelia a pornit pe urmele lui.

Când s-au întors acasă, fata l-a lăsat la intrare, iar ea a mers să scoată toate cuțitele de aruncat din cabinetul cu porțelanuri, ce servea drept armurăria casei. Cordelia a trecut pe lângă fratele ei în drum spre sala de antrenamente, privindu-1 încruntată și abia capabilă să care tot mormanul de arme. Alastair a privit-o în liniște.

In sală, fata s-a pregătit și a început să se antreneze. *Poc. Poc.* Cuțitele de aruncat nu erau tocmai punctul ei forte, dar avea nevoie să simtă că lovește ceva, chiar dacă era vorba doar de niște ținte. Ca de obicei, ritmul antrenamentului o liniștea. Respirația ei era mai calmă și mai egală. Repetarea gesturilor o aducea cu picioarele pe pământ: cinci aruncări, apoi urma plimbarea pentru recuperarea cuțitelor și înapoi. Cinci aruncări, plimbare, recuperare, plimbare, cinci aruncări.

După douăzeci de minute, fata și-a dat seama că Alastair o privea din pragul sălii. Cordelia l-a ignorat. Oricine altcineva i-ar fi spus că își îmbunătățise tehnica de când o văzuse ultima dată sau ar fi cerut voie să încerce. Alastair însă și-a dres glasul, și, în cele din urmă, a zis:

— Iți răsucești piciorul stâng la aruncare. De aceea ești atât de inconsecventă!

Cordelia l-a săgetat cu privirea, dar a avut mai multă grijă la cum călca. După o vreme, Alastair i-a spus:

— Este o prostie să crezi că am fost norocos. Nu sunt norocos.

— Tu nu ai fost prizonier aici, un an întreg.

— Oh? a rânjit Alastair. Câți oameni au venit aici anul acesta ca să te batjocorească? Sau câți te-au întrebat ce este în neregulă cu tine de nu ai un meditator privat? Sau au sugerat că am fi niște indolenți pentru că ne-am tot mutat dintr-un loc în altul?

Cordelia s-a uitat la el, așteptând să vadă vulnerabilitate și tristețe pe chipul lui, însă ochii lui Alastair priveau severi, iar gura lui era o dungă amară.

— Te-au tratat rău?

Alastair a râs iar fără pic de veselie.

— Pentru o vreme. Apoi mi-am dat seama că trebuia să aleg. La Academie sunt doar două tipuri de oameni. Agresorii și cei agresați.

— Și tu...?

— Tu ce ai fi ales? a întrebat Alastair, ferm.

— Dacă acestea ar fi singurele două opțiuni, a răspuns Cordelia, aș alege să plec și să mă întorc acasă.

— Da, păi, eu am ales-o pe cea în care nu am fost ținta batjocurii.

Cordelia a rămas nemișcată și tăcută. Chipul lui Alastair era impasibil.

— Și cum a funcționat? a întrebat ea, cât de blând a putut.

— Groaznic! a zis el. Este groaznic!

Cordelia nu știa ce să facă sau ce să spună. Voia să își arunce brațele în jurul fratelui ei, să îi spună că îl iubea, însă Alastair stătea așa de rigid, cu brațele încrucișate la piept, că fata nu a mai îndrăznit. în cele din urmă, Cordelia a întins un cuțit.

— Vrei să arunci? Ești mult mai priceput decât mine.

Văzând că o privea bănuitor, Cordelia a adăugat:

— Mi-ar prinde bine niște ajutor, Alastair! Vezi bine cât de prost mă descurc.

Alastair i-a luat cuțitul din mână.

— Foarte prost! a zis el. Știu că mânuirea săbiei este un lucru natural pentru tine, dar asta nu se aplică la orice. Trebuie să încetinești! Fii atentă la picioare! Acum, urmărește-mi gesturile! Așa, Layla! Stai lângă mine!

Iar Cordelia avea să îi fie mereu alături.

497

2Î

ARD

Inima-mi de-alfrumuseții farmec e legată.
Iubirea-mi e tare ca o piatră.
Și deși ca o făclie ard,
Și-aproape-n umbră eu mă fac,
N-am pizmă pe-o inimă ce zboară ca pasărea:
Ale iubirii lanțuri o-ncercuie pe-a mea.

Nizami Ganjavi, *Layla și Majnun*

James era întins pe patul din camera lui, deasupra păturilor, și avea brațele sub cap. Se uita la crăpătura cunoscută din tavan, care semăna un pic cu o rață. Tatăl lui ar fi fost oripilat. Lângă el ședea Matthew, care purta un sacou din catifea și pantaloni asortați. James își tot pierduse și recăpătase cunoștința preț de

două zile după ce revenise de pe tărâmul lui Belial. Uneori visa lumea demonică și se trezea țipând, întinzându-se după o armă care nu era acolo. Cuțitele lui James poate că nu erau acolo, însă Matthew îi stătea mereu alături.

Dacă era cineva pe lume care înțelegea legătura dintre *parabatai,* acele persoane erau părinții lui James. In noaptea întoarcerii din Highgate, Matthew își trăsese un teanc de așternuturi în camera lui James, se ghe- muise în ele și se culcase. Nimeni nu încercase să îl facă să plece — când Tessa adusese supă și ceai pentru James, adusese mâncare și pentru Matthew. Când Will adusese cărți de joc, ca să treacă timpul, Matthew jucase și el, pierzând în mare parte.

Nu că ceilalți nu ar fi fost amabili. Când Anna îi adusese lui James o cravată nouă, la modă, ca să îl înveselească, adusese una și pentru Matthew. Când Lucie se strecurase la ei la miezul nopții, cu tarte șterpelite de le bucătărie, venise cu câteva prăjituri în plus și pentru Matthew. Era posibil, în concluzie, ca Matthew să nu se mai întoarcă acasă. James nu îl putea învinui: Charles se purtase ca un nemernic în ultima vreme. Toată lumea îl aplauda pe Christopher ca pe un erou pentru că reușise să creeze antidotul pentru otrava demonului mandikhor — o poveste încă și mai emoționantă datorită amănuntului că Christopher fusese doborât și se vindecase singur. Puțini erau cei care știau că Charles aproape că nu îi permisese lui Thomas să folosească laboratorul pentru a prepara leacul. Cuvintele „Dacă nu ar fi fost Alastair Carstairs, totul s-ar fi dus de râpă” trecuseră pe buzele lui Thomas, ceea ce îl făcuse pe James să se întrebe dacă nu cumva se întorsese, din greșeală, în lumea demonică.

Thomas și Christopher îi vizitau în fiecare zi, spunându-i povești despre ce se întâmplase după ce vindecaseră boala. Niciunul dintre cei afectați nu își aducea aminte să fi strigat numele lui James, iar Ariadne habar nu avea că fusese posedată pentru scurt timp. Carantina încetase, iar Charlotte și Henry

aveau să se întoarcă în curând; Christopher și James erau, momentan, eroi, ceea ce îl înfuria cumplit pe James. După cum sublinia el, Cordelia fusese cu el în lumea demonică și, în lipsa ei, ar fi murit. Lucie fusese, de asemenea, eroina zilei, ca și Matthew. Thomas culesese rădăcina de mâlos din sera Conacului Chiswick și preparase antidotul cu propriile mâini. Anna îi dusese la Hell Ruelle. Din punctul lui James de vedere, erau cu toții eroi.

In cele din urmă, Matthew l-a întrebat, când erau singuri, dacă îi era cumva dor de Cordelia. Doar ea nu îl vizitase: din câte se părea, rana de la picior era destul de gravă și avea să dureze mai multe zile până se vindeca. Lucie o vizitase și îi povestise că, în general, se simțea bine.

— I-am citit din *Frumoasa Cordelia* și a adormit imediat, a zis Lucie, cu încântare. Pesemne a fost foarte obosită.

Thomas și Christopher o vizitaseră și ei și îi duseseră bomboane de ciocolată. II întrebaseră pe James dacă dorea să îi trimită ceva, alături de salutările lui, însă băiatul doar dăduse din cap, fără să spună vreun cuvânt, de frica a ceea ce avea să zică dacă deschidea gura. Nu voia să

vorbească despre Cordelia cu nimeni. Voia doar să o vadă. Dacă ar fi văzut-o, ar fi știut ce avea de spus.

— Deci, a zis Matthew, încrucișându-și brațele sub cap. Plănuiești să ceri ceva acum, că ești noul erou al Conclavului?

Matthew privea crăpătura din tavan.

— Eu aș cere să am un valet personal și să îmi fie adus Oscar Wilde, pentru a conversa cu el.

— Nu este mort? a întrebat James.

— Nu am nimic împotriva celor nemorți, a chicotit Matthew. Așteaptă până la următoarea noastră vizită la Hell Ruelle!

James a rămas tăcut un moment. Ar fi preferat să îi evite pe membrii Conclavului; erau prea multe lucruri pe care nu le cunoșteau. Tot ceea ce li se spusese — de către Lucie, Matthew și Cordelia — fusese că găsise demonul în Highgate și că îl

ucisese, cu ajutorul prietenilor săi. Nu vedea niciun motiv pentru care ei ar fi trebuit să știe mai multe.

Cu părinții lui însă, situația stătuse altfel. Când reușise să fie destul de coerent pentru a povesti, James le explicase lor și lui Lucie adevărul despre întâlnirea cu Belial și modul în care Prințul Iadului, rănit de Cortana, se destrămase. In cele din urmă, le dezvăluise legătura de sânge dintre familia Herondale și demon.

Cu toții reacționaseră în stilul caracteristic. Tessa fusese practică și îi spusese că încercase să afle cine era tatăl ei timp de mulți ani, dar că măcar acum știau. Lucie păruse șocată, dar promisese să transforme povestea într-un roman. Will se înfuriase pe lume și plecase să îl vadă pe Jem. Unchiul Jem, care promisese să țină secretă legătura de familiei a Tessei, îi spusese lui Will că, deși un Prinț al Iadului nu putea fi ucis, o rană atât de gravă ca a lui Belial avea să îl slăbească și să îl lase fără trup timp de cel puțin un secol.

James le mărturisise adevărul și lui Christopher, și lui Thomas, însă cu toții fuseseră de acord că era mai bine să țină secret, momentan, detaliile legate de Belial, mai ales din moment ce Prințul Iadului nu mai reprezenta, deocamdată, o amenințare. Tărâmul lui se risipise în vânt, le explicase Jem, însemnând că Stăpânul Hoților își pierduse puterea. Era puțin probabil ca James să mai simtă sau să mai vadă tărâmul umbrelor.

— James?

Ușa băiatului s-a deschis, iar mama lui a apărut în prag. Femeia a zâmbit când i-a văzut pe James și pe Matthew, însă pe fruntea ei se ițea o dungă de îngrijorare. Tessa și-a împins o șuviță de păr după ureche și a zis:

— Ai un vizitator. O tânără domnișoară.

James s-a ridicat în capul oaselor.

— Cordelia?

L-a văzut pe Matthew privindu-1 cu coada ochiului, dar Tessa

clătina deja din cap.

— Nu este Cordelia, a zis ea. E vorba despre Grace Blackthorn.

Acum era rândul lui Matthew să se ridice în capul oaselor.

— Oh nu! a zis el. Nu, nu! Spune-i să plece. Spune-i că este invazie de șobolani! Spune-i că în Institut a devenit ilegal comportamentul ei imprecis și perfid și că nu mai are voie aici!

Tessa a ridicat din sprâncene.

— A zis că vrea să îți vorbească despre ceva important.

Matthew s-a întors spre James, implorator.

— Jamie! Nu! E>upă tot ce a făcut...

James s-a uitat urât la *parabatai~ul* său. Chiar și acum, Tessa și Will cunoșteau extrem de puține lucruri despre înțelegerea care existase între James și Grace, și prefera ca lucrurile să rămână astfel.

— Este vorba despre mama ei? a întrebat el. Tatiana este iar bolnavă?

— Tatiana se simte bine, a răspuns Tessa.

Antidotul fusese incredibil de eficient; din câte știa James, niciun vânător de umbre nu rămăsese nevindecat.

— James, dacă nu vrei să o primești...

— O primesc, a zis James, ridicându-se în picioare. Trimite-o înăuntru!

Pe când Tessa mergea să o aducă pe Grace, Matthew s-a rostogolit jos din pat și și-a pus pantofii. In pragul ușii, băiatul s-a întors spre James cu o privire pătrunzătoare.

— Ai grijă! a zis el, plecând și lăsând ușa deschisă.

Un moment mai târziu, ca și cum ar fi așteptat plecarea lui Matthew, Grace a intrat în cameră. Fata era frumoasă, ca întotdeauna. Părul ei

foarte blond era pieptănat pe spate, lăsând să i se vadă chipul oval. Obrajii îi erau colorați într-un roz delicat, ca interiorul unei scoici. Purta o rochie verde, iar tivul erau umed și puțin murdar — plouase în reprize toată ziua, iar acum era târziu în zi.

Odinioară, frumusețea lui Grace îl zguduise pe James ca o

furtună. Văzând-o acum, băiatul simțea doar o mare oboseală — o epuizare tulbure, de parcă ar fî băut prea mult cu o noapte în urmă. își dorea că ea să nu fî fost acolo. Nu pentru că îl durea să o privească, ci pentru că îl lăsa complet rece. James crezuse că era o persoană capabilă de o iubire mai adâncă de atât.

— Ai vrut să vorbești cu mine între patru ochi, a zis el. Ești sigură că este o idee bună? Mama ta...

— Ar înnebuni dacă ar ști că sunt aici, a completat Grace. Da, dar trebuie să îți vorbesc.

— Atunci ai face bine să închizi ușa! a răspuns el.

James nu îi vorbise niciodată așa de concis lui Grace. Era bizar și stânjenitor, dar era la fel de ciudat și de jenant ca ea să fie acolo.

Mâinile fetei tremurau pe când închideau ușa. S-a întors și, spre uluirea lui James, Grace a îngenuncheat pe podea, în fața lui.

James a făcut un pas înapoi.

— Grace! Nu...

— Trebuie, a zis ea.

Mâinile fetei erau împreunate.

— înțeleg de ce nu vrei să mă asculți. Ai toate motivele din lume. Dar te implor să asculți ce am de spus. Fata a continuat cu voce tre- murândă: M-am logodit cu Charles pentru că am crezut că până se recuperează mama, ea nu m-ar mai putea răni. Că m-ar găsi protejată de familia Consulului.

— Da, a zis James. Știu. Ei te vor proteja, într-adevăr. Cei din familia Fairchild sunt oameni buni.

James a oftat.

— Grace, te rog, ridică-te!

Fata s-a ridicat, înălțându-și bărbia.

— M-am întors ieri la Chiswick, cu Charles, să îmi adun câteva lucruri personale, a zis ea. Intenționez să nu mai trec pe acasă până

la căsătorie. Am văzut-o pe mama acolo și, inițial, am crezut că

am izbutit. Părea satisfăcută de faptul că am încheiat o înțelegere avantajoasă. Apoi mi-am dat seama că își pierduse interesul în ceea ce mă privește pentru că și-a făcut planuri mai mari.

James s-a încruntat. Sub ochii fetei vedea urmele lacrimilor căzute recent. In ciuda voinței sale, tânărul era îngrijorat.

— Știi că ea vă urăște pe tine și pe tatăl tău, a zis Grace repede. își urăște și frații. întotdeauna a crezut că, într-o zi, ei o vor ucide pentru a recupera Conacul Chiswick.

— In starea în care se află, Tatiana este norocoasă dacă o vrea cineva, a comentat James, dar Grace nu părea să îl fî auzit.

— Când s-a trezit, după boală, a aflat cumva — nu știu cum — că tu aproape că ai murit și ea crede că...

Grace părea să își caute cuvintele.

— Ea a crezut întotdeauna că Jesse ar putea fî readus la viață, dacă folosește necromanția. A chemat magicieni, sperând că aveau să facă magie neagră pentru ea. I-a implorat pe demoni să o ajute...

James era oripilat.

— Dar este o nebunie. Să te joci cu asemenea lucruri este același lucru cu a înfrunta sentința cu moartea.

— Tatiana nu s-a jucat. *S-a dedicat* acestei idei, a colecționat cărți de necromanție, a căutat Mâinile Gloriei în toate Piețele Umbrelor.

— Dar Enclava a cercetat Conacul Chiswick. Nu au găsit nici urmă de magie neagră.

— Ține totul în conacul din Idris.

— Și nu mi-ai spus niciodată nimic din toate astea? a întrebat James.

— Cum aș fî putut? Și să te implic și pe tine? Mama înnebunește când este vorba de tine. De când s-a trezit, este tot timpul furioasă. Zice că știe că acum nu mai există nicio șansă să îl aducă pe Jesse înapoi. Zice că este ca și cum i-ai furat ultima răsuflare pentru că ai supraviețuit demonului.

— PoftimP

James se simțea amețit.

— Cum ar fî posibil așa ceva?

— Ți-aș răspunde, dacă aș ști. James, mama este *periculoasă,* a zis Grace. Și-a construit un palat din visuri și din minciuni, și când acele minciuni sunt amenințate, o ia razna. Iți amintești automatul din holul conacului din Idris?

— Da, dar nu înțeleg ce legătură are cu orice altceva...

— Cu mulți ani în urmă, un magician a făcut un farmec asupra lui, a zis Grace. In cazul în care mama moare, automatul este vrăjit să se trezească și să omoare vânători de umbre. Acum, Tatiana a decis că Jesse nu se va mai trezi niciodată și că nu mai are pentru ce să trăiască. Plănuiește să își ia viața în noaptea asta, iar când se va întâmpla asta, haosul va izbucni. Automatul se va duce în Alicante...

Inima lui James începuse să bată cu putere.

— înțeleg ce va face, a zis el. Grace, trebuie să le spunem părinților mei!

— Nu! James, nimeni nu trebuie să știe. Dacă o vor aresta pe mama, dacă cercetează Conacul Blackthorn, vor vedea cât de mult s-a adâncit mama în magia neagră și în necromanție, și atunci vina va cădea și asupra mea, iar Jesse... Fata a tăcut, fluturând din mâini ca și cum ar fi fost niște molii agitate. Dacă ar ști că i-am trădat secretele, mama m-ar învinui și pe mine, James. M-ar putea închide în Orașul Tăcut.

— Nu este nevoie să se întâmple una ca asta. Acesta este păcatul Tatianei, nu al tău. Iar ea este, în mod clar, nebună. Se poate găsi îndurare pentru cei nebuni.

Grace și-a ridicat chipul spre James. Ochii ei luceau. Din cauza lacrimilor sau a hotărârii, băiatul nu ar fi știut să spună.

— James! a zis ea. îmi pare rău!

— Iți pare rău? a repetat el. Pentru ce?

— Nu am vrut niciodată să îți fac una ca asta, a zis ea. Dar ea a insistat. El a insistat. A trebuit să fii tu. Mama a făcut din mine sabia care să îi îndepărteze din cale orice barieră. Dar sângele tău, sângele lui este o opreliște pe care nu o pot sfârteca. Nu te pot lega de mine fără lanțul lui.

Ceva argintiu a lucit în mâna fetei. Grace a prins brațul lui James. El a încercat să se retragă, dar fata îl ținea bine. James a simțit ceva rece pe piele și a auzit un clinchet ca al unei

încuietori pe când cercul de metal

se închidea în jurul încheieturii lui. O scânteie de durere i-a străbătut brațul, ca un șoc electric. A încercat să se retragă. Imagini neclare i-au răsărit în fața ochilor. In ultima clipă, înainte ca totul să se schimbe, James a văzut-o pe Cordelia — fata stătea la ceva depărtare de el, la marginea acoperișului Institutului. Când a încercat să se întoarcă, să se uite la ea, fata și-a acoperit fața cu mâinile și s-a retras din calea lui. A văzut luna în spatele ei. Sau poate nu era luna. Era un obiect din argint, care se rotea ca o roată în beznă, atât de luminos, că stingea lumina oricărei alte stele.

Plouase în Londra, dar vremea în Idris, chiar și la lăsarea serii, era caldă. Lucie îl urmase pe unchiul Jem pe cărarea ce se deschidea din locul în care sosiseră, prin Portal, chiar în afara orașului Alicante. Nimeni nu se putea transporta direct în interiorul fortăreței; orașul era protejat împotriva acestor lucruri. Pe Lucie nu o deranja. Destinația ei nu se afla în interiorul cetății.

Jem — Lucie nu se putea gândi la el ca la Fratele Zachariah, indiferent cât ar fî încercat — mergea alături de ea, pe când parcurgeau drumul de la marginea Câmpiilor Nepieritoare. Deși chipul lui era plini de cicatrici, Lucie și-a dat seama, pentru prima dată, că fața lui Jem era tânără — mai mult ca a mamei ei, decât ca a tatălui fetei. Oare era ciudat pentru Will, s-a întrebat ea, să îmbătrânească, în timp ce Jem arăta tot ca un băiat? Ori poate atunci când iubeai pe cineva nu observai aceste lucruri? Exact așa cum părinții ei nu vedeau nicio diferență între ei?

Este acolo.

Jem a arătat spre ceva ce semăna cu un oraș în miniatură, alcătuit din căsuțe albe. Aceea era necropola cetății Alicante, unde erau îngro- pați membrii familiilor din Idris. Alei înguste, pavate cu pietriș alb, șerpuiau printre mausolee. Lui Lucie îi plăcuse dintotdeauna felul în care mormintele semănau cu niște căsuțe, cu uși sau porți și acoperișuri înclinate. Spre deosebire de mundani, vânătorii de umbre nu își decorau mormintele cu statui întruchipând îngeri. Numele familiilor erau trecute

deasupra fiecărei uși sau erau săpate pe plăcuțe de metal: BELLEFLEUR, CARTWRIGHT, CROSSKILL, LOVELACE, chiar și BRIDGESTOCK. In moarte, vechile adversități nu mai contau. Lucie a găsit, în cele din

urmă, numele pe care îl căuta, înscris pe un mormânt mare, de sub un copac umbros: BLACKTHORN.

Fata s-a oprit, privind. Era un mormânt ca oricare altul, cu excepția spinilor care înconjurau soclul. Numele celor care muriseră se înșiruiau pe partea stângă a mormântului ca niște soldați ascultători. Era simplu să găsești cel mai recent nume adăugat listei: JESSE BLACKTHORN, NĂSCUT ÎN 1879, DECEDAT ÎN 1896.

Lucie îl întâlnise pe Jesse, în pădure, în 1897. Era fantomă de atât de puțin timp! Păruse cu mult mai în vârstă decât era ea atunci; Lucie nu se gândise niciodată cât de speriat trebuie să fi fost băiatul. Cu toții credeau că Jesse murise cu mult timp în urmă. Nimeni nu știa cât sacrificase el de atunci.

Fata a atins medalionul care-i atârna la gât și s-a întors spre Jem.

— Pot să mă lași singură un moment, te rog?

Jem și-a coborât privirea spre ea, vizibil îngrijorat. Lui Lucie îi era greu să îi citească expresia, ochii închiși, dar unchiul ei ezitase când îl rugase să o aducă în Idris pentru a vizita cimitirul, fără a spune părinților ei. Jem acceptase doar când Lucie îi spusese că avea să cheme un magician care să o ducă.

Jem a atins ușor părul fetei.

Nu zăbovi prea mult la gândul morții. „Lucie” înseamnă lumină. Uită~te spre zi, nu spre noapte!

— Știu, unchiule Jem! a zis ea. Nu durează decât un moment.

Jem a dat din cap și a dispărut în umbră, așa cum faceau mereu Frații Tăcuți. Lucie s-a întors spre mormânt. Tânăra știa că înăuntru nu se afla nimic din Jesse, însă gestul o mângâia.

— Nu am spus nimănui ce am văzut la Conacul Chiswick și nu o să spun niciodată, a zis ea cu voce tare. Nu am păstrat tăcerea pentru a le proteja pe Grace sau pe mama ta. Ci doar ca să te

protejez pe tine. Nu m-am așteptat să fii un prieten atât de bun, Jesse! Nu m-am așteptat să îți dai viața pentru fratele meu. Știu că erai supărat pe mine și, mai mult decât orice, regret faptul că nu am apucat să îți cer iertare. Nu ar fi trebuit să îmi folosesc astfel puterea. încă îmi este greu să îmi imaginez că am o putere și nici acum nu o prea înțeleg.

Lucie i-a atins numele cu vârfurile degetelor. Literele erau săpate egal în marmura netedă.

— Fără tine, nu cred că o voi înțelege vreodată.

— Ba da.

Fata a ridicat privirea și l-a văzut pe Jesse, care se sprijinea de o latură a mormântului, așa cum un băiat de la țară se proptea de o poartă. Jesse zâmbea ca de obicei, ușor strâmb, iar părul lui negru și drept îi intra în ochi. Fără a sta prea mult pe gânduri, Lucie a lăsat jos florile pe care le ținea și s-a întins spre Jesse, încercând să îi prindă degetele. Degetele ei au trecut prin nimic. In afară de un curent de aer rece, Jesse nu mai era solid, ca înainte. Lucie și-a retras mâna, apăsându-și-o la piept.

— Jesse!

— Puterea mea dispare, a zis el. Poate că toată afacerea cu ultima răsuflare era mult mai complexă decât am crezut.

— îmi pare așa de rău! a șoptit Lucie. Este vina mea.

— Lucie, nu!

Jesse a făcut un pas în față; fata îi simțea răceala ce răzbătea din corpul lui și l-a privit cu atenție. Părea acum mai puțin uman și, în mod ironic, mai frumos decât înainte: pielea lui era netedă precum sticla, iar genele îi erau negre și surprinzătoare.

— Mi-ai permis să fiu ceva ce nu am fost niciodată, nici când am fost în viață. Un vânător de umbre. M-ai lăsat să fac parte din ceea ce faci tu. Nu am crezut că mi se va mai da ocazia de a-mi aduce contribuția.

— Dar tu ai fost atât de important! a zis Lucie. Fără ajutorul tău, nu am fi putut face ceea ce am făcut, chiar dacă ceilalți încă nu o știu. Și ai salvat viața lui James. Iți voi fi datoare pe veci.

Ochii lui Jesse erau aproape negri.

— Lucie, nu datorezi nimic celor morți.

— Ba da! a șoptit ea. Trupul tău este tot la Conacul Chiswick? Grace te veghează?

— Da. O să vină când poate, sub pretextul de a avea grijă de casă, acum, că nu mai putem avea încredere în...

Jesse s-a întrerupt.

— Lucie, m-ai învățat să văd lucrurile altfel, a zis el după un moment. Am crezut că nebunia mamei mele este inofensivă. Nu mi-am dat seama că încheiase înțelegeri cu demonii până când nu am văzut creatura care a atacat-o pe Grace.

— îmi pare rău! a șoptit Lucie. Pentru tot.

Vocea lui Jesse s-a îmblânzit.

— Nu a fost niciodată vina ta. Mama are nevoie de ajutor. Grace plănuiește să se asigure că va primi sprijin. Să nu îți pară rău, Lucie! Tu ai adus lumina în lumea mea întunecată și, pentru asta, îți sunt recunoscător.

— Eu îți sunt recunoscătoare, a zis ea. Și voi găsi o cale să te pot ajuta, Jesse. Iți jur că te voi aduce la viață, dacă voi putea, sau am să îți ofer odihnă, dacă nu este imposibil.

Jesse a clătinat din cap.

— Nu-mi poți promite ceva atât de serios!

— Ba da, și îți promit! Sunt o Herondale, iar noi ne ținem întotdeauna promisiunile.

— Lucie, a început Jesse, încruntându-se. Aud ceva. Cine este aici cu tine?

— Je... Fratele Zachariah, a răspuns Lucie.

Fata presupunea că nu ar fi trebuit să fie surprinsă de abilitatea fantomelor de a-i auzi pe Frații Tăcuți. După-amiaza târzie se preschimba în înserare. Turnurile demonilor sclipeau în apus, preschimbând culorile unui copac în nuanțele toamnei: roșu și auriu, arămiu și culoarea văpăilor.

— Trebuie să plec! a zis Jesse. James Carstairs este un Frate Tăcut. Este posibil să mă poată vedea. Nu aș vrea să te bag în bucluc.

Jesse a privit-o pe Lucie o ultimă dată.

— Promite-mi că nu vei încerca să mă ajuți!

— Jesse! a șoptit Lucie, întinzând mâna.

Fata a simțit o mică apăsare pe degete, care apoi a dispărut. Jesse se făcuse nevăzut precum ceața ce se risipea în ploaie.

Grace stătea lângă fereastră. Soarele apusese, dar lucirea lampadarelor era vizibilă prin geam. Lumina contura părul lui Grace, curbura obrajilor ei, golurile tâmplelor. Oare fata stătuse mereu acolo? Pesemne că da — normal că da. Mâna lui James s-a sprijinit de spătarul fotoliului. Se simțea amețit Poate că încă nu își revenise așa de bine pe cât crezuse.

— James?

Grace s-a apropiat de el. Foșnetul rochiei ei verzi răsuna tare în cameră tăcută.

— Ai să mă ajuți? Ai să distrugi automatul?

James a privit-o uimit. Era Grace — Grace a lui, pe care o iubea și pe care o iubise dintotdeauna.

— Credința mă leagă, Grace, a zis el, încet. Și chiar dacă nu ar fi așa, eu sunt al tău, iar tu ești a mea. Aș face orice pentru tine.

Ceva, ca o urmă de durere, a lucit în ochii ei, și fata și-a îndepărtat privirea.

— Știi că trebuie să mă mărit totuși cu Charles.

James își simțea gura uscată. Uitase. Oare menționase căsătoria când intrase în cameră? James nu își mai putea aminti.

— Dacă m-aș căsători cu tine…, a zis Grace, clătinând din cap, mama ar găsi metode de a te chinui pe tine și pe familia ta, pe veci. Nu s-ar opri niciodată. Nu aș putea să abat o asemenea soartă asupra ta.

— Tu nu îl iubești pe Charles.

Grace și-a ridicat privirea la el.

— Oh, James! a zis ea. Nu, nu îl iubesc!

Tatăl lui îi repetase mereu că nu exista nimic mai presus de iubire, că dragostea învingea orice îndoială și urmă de

neîncredere.

El o iubea pe Grace.

Știa prea bine.

Grace și-a strecurat mâna în mâna lui James.

— Nu mai avem timp, a șoptit ea. Sărută-mă, James! O singură dată, înainte de a pleca!

Grace era extrem de mică pe lângă el, iar James a trebuit să o ridice în brațe pentru a o săruta. Fata și-a încolăcit brațele în jurul gâtului lui și, pentru o secundă, cât buzele ei i-au atins gura, James și-a amintit o pereche de buze moi care se prinseseră înfometate de ale lui, un trup care se arcuise lipit de al lui, formele moi și părul răsfirat. Dorința înnebunitoare și distrugătoare care îl făcuse să uite de orice în afară de modul în care o simțise pe Cordelia în brațele lui, în afară de căldura ei moale și dulce.

Grace s-a retras și l-a sărutat ușor pe obraz. Ținuta lui Grace nu era defel deranjată; Cordelia se descălțase, corsetul ei fusese întors, iar

părul îi ieșise complet din agrafe. Dar ei se prefacuseră doar, iar James înțelegea acum. El și Cordelia se prefacuseră pentru ochii străinilor care pătrunseseră în cameră. Iar dacă o dorise pe Cordelia în acel moment, atunci fusese un lucru natural: atracția fizică nu era iubire, iar James era sigur că fata nu simțea nimic pentru el. Cordelia era prietena lui; îl rugase chiar să o ajute să își găsească un soț.

— Va trebui să anunțăm Conclavul, a zis el. Mama ta nu poate fi lăsată să practice magia neagră în libertate. Chiar dacă automatul ăsta este distrus, ea se va face vinovată de faptul că a plănuit să ucidă vânători de umbre. S-ar putea să vrea să o facă din nou.

Zâmbetul lui Grace a dispărut.

— Dar, James...

Fata a cercetat chipul lui James, apoi a dat din cap.

— Așteaptă până ce Charles va anunța oficial logodna noastră. De îndată ce voi *fi cu* adevărat în siguranță, Conclavul

poate afla.

James a simțit o ușurare vagă. Era pe cale să o sărute iar, când s-a auzit o bătaie la ușă. Grace și-a retras mâna din a lui James, pe când el a zis:

— Un moment!

Era însă prea târziu — ușa fusese deschisă larg, iar în prag stătea Matthew. Lângă el se afla Cordelia, arătând drăguț în rochia ei albastru marin și o jachetă asortată. Fata se uita când la James, când la Grace cu ochii mari, uimiți.

— Cred că ar fi mai bine să plec, a zis Grace.

Obrajii ei erau îmbujorați, dar, altfel, părea perfect calmă. Cordelia nu își putea dezlipi privirea de la ea — știa că Lucie o întâlnise pe domeniul Conacului Chiswich și că fata refuzase să mai spună și altceva în afară de faptul că Grace voise să scape cât mai repede de ea și de Thomas. Cordelia nu îi mai văzuse pe Grace și pe James împreună de la bătălia de pe podul Battersea. Nu crezuse că avea să o doară așa. In concluzie, se pregătise cu grijă pentru vizita îndelung așteptată, își alesese una dintre noile rochii preferate, de un albastru puternic; purta cei mai frumoși cercei de aur și adusese cu ea o ediție tradusă a poemului *Layla și Majnun.* Poemul nu suna la fel de frumos în

engleză, ca în persana originală, dar ar fi fost perfect pentru a-1 citi împreună cu James.

Acum, pe când se uita la James și la Grace, Cordelia se bucura că volumul era ascuns în jachetă.

— Domnișoară Blackthorn! a salutat Cordelia, înclinând capul, politicoasă.

Lângă ea, Matthew stătea rigid. Băiatul nu a zis nimic pe când Grace a murmurat un „la revedere” și a ieșit din cameră, lăsând în urma ei un parfum de tuberoze.

Cordelia și-a spus să nu fie nesăbuită. Aparent, toată lumea îl vizitase pe James ca să vadă cum se simțea, de ce nu are fi venit și Grace?!

— James! a zis Matthew după plecarea lui Grace. Te simți bine?

James părea să fie puțin șocat să îi vadă pe toți. Era îmbrăcat în- tr-o cămașă și o pereche de pantaloni cu dungulițe. Cordelia putea să vadă urmele vânătăilor ce începuseră să îi dispară de pe față și de pe brațe. Avea și o tăietură în curs de vindecare în zona claviculei. Părul îi stătea răvășit ca întotdeauna, iar Cordelia s-a luptat cu impulsul de a i-1 da la o parte din ochi.

— Mă simt bine, chiar mai mult decât bine, a spus James, trăgân- du-și mânecile și închizându-și manșetele.

Cordelia a observat o lucire argintie pe una dintre încheieturile lui. Era brățara lui Grace. Cordelia s-a simțit cuprinsă de un foc interior. Matthew a rămas cu ochii la brățară. despărțit de fratele

— Să înțeleg că Grace s-a

— Nu, a zis James, iar zâmbetul i-a dispărut de pe buze. încă intenționează să se căsătorească.

— Atunci se gândește să îl omoare pe Charles?

— Matthew, nu mai visa la omoruri!

Deschizându-și garderoba, James și-a aruncat jacheta de echipament pe el.

— Nu se căsătorește cu Charles pentru că îl iubește. O face pentru a se elibera de mama ei. Crede că influența și puterea lui Charles o vor proteja.

— Sunt sigură că și tu ai putea să o protejezi, a spus Cordelia încet, neputând să se mai abțină.

Nu își putea da seama dacă remarca avusese vreun efect asupra lui James. „Masca” părea să fi revenit și nu îi putea citi expresia feței.

— Tatiana vrea ca Grace să facă o alianță puternică, a spus James. Poate nu este complet mulțumită, dar dacă Grace s-ar căsători cu mine, ar izbucni războiul, iar ea nu ar tolera asta.

James și-a închis nasturii de la jachetă.

— Ea m-a făcut să înțeleg că tot ce a făcut a fost din dragoste pentru mine. Acum trebuie să fac și eu ceva pentru ea.

In mintea ei, Cordelia a auzit vocea lui Alastair: „Tot ce face este pentru ca eu și el să fim împreună.”

De când se întorseseră din Highgate, Alastair nu vorbise deloc despredespre orice ar fi avut vreo legătură cu el. își Charles sau majoritatea timpului acasă, venind adesea în camera Cordeliei pentru a-i citi din ziare în timp ce ei i se vindeca piciorul. Nici în timpul nopții nu ieșea. Ea și Alastair alcătuiau, cu siguranță, o pereche aparte, s-a gândit Cordelia. Nefericiți și îndrăgostiți.

— James, a spus Matthew cu o voce tensionată, nu îi datorezi nimic după tot ce ți-a făcut.

— Nu este vorba despre a plăti o datorie. O fac pentru că o iubesc.

Cordelia a simțit ca și cum cineva luase o lamă ascuțită și îi tăia inima în bucăți ce formau numele lui James. Simțea că rămâne fără aer. Ii auzea vocea drăgăstoasă în minte: „Daisy, îngerul meu.”

James a ieșit din cameră clătinând din cap, iar Cordelia și Matthew l-au urmat după ce și-au aruncat o privire încurcată. Mai bine zis, au fugit după James, traversând iute coridoarele Institutului și încercând să nu se lovească de mobilier.

— Ce se întâmplă? a întrebat Matthew, în timp ce evita o armură decorativă. Ce ți-a cerut să faci?

— In Conacul Blackthorn, există un obiect ce trebuie distrus, a spus James și le-a povestit pe scurt despre nebunia Tatianei, despre automat și despre vraja magicianului care aștepta să îl aducă la viață. Despre cum el trebuia să distrugă automatul în timp ce Grace urma să facă tot ce putea pentru a o opri pe

mama ei.

Era ceva schimbat nu doar la mimica lui James, ci și la modul în care vorbea. Băiatul nu mai pronunțase numele lui Grace cu acea intonație

de când aceasta se logodise cu Charles. Cordelia a strâns pumnii până și-a simțit unghiile intrându-i în piele. își dorea să vomite, să țipe. Insă știa că nu avea să facă aceste lucruri. *Nu va țipa, nu! S-ar fi disprețuit dacă ar fi făcut asta.*

— Sunt sigur că nu sunt singurul care nu se miră de faptul că Tatiana Blackthorn a cochetat cu necromanția, a spus Matthew. Dar trebuie să anunțăm Conclavul.

Urcând câte două trepte deodată, James a clătinat din cap.

— Nu încă. întâi trebuie să fac ce am spus. Vă voi explica mai mult mai târziu. Nu îi putem distruge viața lui Grace.

Ajunseseră la capătul unei scări de piatră care cobora în întuneric. Cordelia era aproape ușurată să vadă și pe fața lui Matthew aceeași expresie de uimire și de îngrijorare care cu siguranță se citea și pe chipul ei.

— Deci pleci către *Idris'!* a întrebat Cordelia. Cum?

— Există un Portal în criptă, a spus încet Matthew, în timp ce ajungeau la capătul scărilor ce se terminau într-o încăpere mare din piatră.

Nu era așa de întuneric precum își imaginase Cordelia: lămpi de alamă luminau palid pereții și podelele de piatră.

— Tatăl meu venea aici ca să își facă experimentele în vremurile când el și mama conduceau Institutul. Mare parte din munca lui a fost mutată în laboratorul de acasă, dar...

Matthew a gesticulat în direcția unui pătrat strălucitor, asemănător unei oglinzi mari ce orna peretele opus. Suprafața lui se mișca precum apa, fiind luminată de luciri stranii.

— Portalul este încă aici, a spus James. A fost închis pe timpul carantinei, dar nu mai este cazul.

— Dar tot ai nevoie de permisiunea Conclavului pentru a folosi portalul către Idris, a subliniat Matthew.

— Ai devenit, brusc, fascinat de Legi? a zâmbit James. Oricum eu voi fi cel care le va încălca. îmi va fi simplu: trec prin Portal, distrug obiectul și mă întorc.

— Ești nebun dacă îți închipui că nu vom veni cu tine.

James a clătinat din cap:

— Voi trebuie să rămâneți aici pentru a deschide Portalul când mă voi întoarce. Dati-mi douăzeci de minute! Cunosc casa si știu exact unde este obiectul.

— Nu cred că este o idee prea bună, a spus Cordelia. Te-am mai văzut o dată dispărând printr-un Portal și uite ce s-a întâmplat...

— Am supraviețuit, a răspuns James. L-am ucis pe mandikhor și l-am rănit pe Belial. Mulți ar spune că am avut succes.

Băiatul a ajuns în fața portalului și, pentru o clipă, James nu a fost decât o siluetă, o umbră întunecată pe suprafața argintie din spatele lui.

— Așteptați-mă! a zis el și, pentru a doua oară într-o săptămână, Cordelia l-a văzut pe James Herondale dispărând în fața ochilor ei printr-un portal.

Fata i-a aruncat o privire lui Matthew, care strălucea precum una dintre torțele de alamă de pe pereți, îmbrăcat în sacou și pantaloni de catifea, în culoare bronzului. Părea gata să se întoarcă la Hell Ruelle, nu să stea de veghe într-o criptă.

— Nu ai încercat să îl oprești, a zis Cordelia.

Matthew a clătinat din cap:

— Nu de data asta, a spus el. Aș fi încercat degeaba.

Matthew s-a uitat la ea.

— Chiar am crezut că s-a terminat. Chiar dacă Grace a venit azi, am crezut că o va alunga. Că l-ai vindecat de boala asta.

Cuvintele lui au săgetat-o pe Cordelia. „Am crezut că l-ai vindecat” Și ea crezuse același lucru, cumva își permisese să creadă, să spere că oferta lui James de a citi împreună fusese mai mult decât un simplu gest de prietenie. Ii interpretase privirea, expresia de pe chip complet greșit — cum se putuse înșela atât de mult? Cum putuse să creadă că el îi împărtășea

sentimentele, când Cordelia știa prea bine cum stăteau, de fapt, lucrurile?

— Să fie de vină Camera Șoaptelor? Insă ne-am prefăcut doar.

Cuvintele sunau fals. Nu acela era adevărul, cel puțin nu în ceea ce o privea pe ea, dar nu voia să fie considerată ca fiind demnă de milă. Nici de către Matthew și nici de nimeni altcineva.

— Nu a fost altceva.

— Cumva mă bucur să aud asta, i-a spus Matthew.

Ochii lui erau foarte negri, verdele fiind doar o ramă în jurul pupilei.

— Mă bucur că nu ești rănită. Și mă bucur că...

— Nu mă simt rănită. Doar că nu înțeleg, a zis Cordelia.

Vocea ei era ca un ecou.

— James părea să fie complet altă persoană.

Gura lui Matthew a schițat un surâs amar.

— Așa este de mulți ani. Uneori este prietenul inimii mele, iar uneori îl văd ca din spatele unui zid de sticlă de care nu pot trece oricât mi-aș izbi pumnii de el.

Masca, și-a spus Cordelia. Deci Matthew o văzuse și el.

— Probabil crezi că sunt ridicol, a zis Matthew. *Parabatai-i* ar trebui să fie apropiați și, sincer să fiu, nu aș vrea să trăiesc în lumea aceasta fără James. Insă el nu îmi spune ce simte.

— Nu cred că ești ridicol și mi-aș dori să nu mai debitezi asemenea lucruri, a zis Cordelia. Matthew, poți să spui câte lucruri rele vrei despre tine, dar asta nu înseamnă că sunt și adevărate. *Tu* decizi adevărul despre tine, nimeni altcineva. Doar tu poți alege ce fel de persoană vrei să fii.

Matthew a privit-o și, pentru prima oară, a părut să fi rămas fără cuvinte.

Cordelia se îndrepta spre Portal.

— Știi cum arată Conacul Blackthorn?

Matthew a părut să se întoarcă la realitate.

— Desigur, a răspuns el. Dar au trecut doar zece minute.

— Nu văd de ce trebuie să facem ce ne-a spus, a replicat Cordelia. Deschide Portalul, Matthew!

Băiatul a privit-o lung și, într-un final, colțul gurii lui s-a ridicat într-un zâmbet.

— Ești destul de autoritară pentru o fată a cărei poreclă este Daisy, a spus el și s-a îndreptat către Portal.

I-a atins suprafața, iar aceasta s-a vălurit precum apa. O imagine a început să apară în centru: un conac vechi, aflat în spatele unei mari peluze năpădite de buruieni. Porțile negre și mari din fier erau cuprinse de mărăcini. Acestea erau larg deschise, iar prin ele Cordelia

putea să vadă fațada de piatră a casei cu multe ferestre. In timp ce se uita la clădire, una dintre ferestre a izbucnit în flăcări portocalii. Apoi alta. Cerul de deasupra conacului se transformase într-un roșu-închis, prevestitor.

Matthew a început să înjure.

— Vrea să dea foc casei, nu-i așa? a spus Cordelia.

— Fir-ar să fie de Herondali! a izbucnit Matthew, cu o voce disperată. Eu mă duc...

— Nu de unul singur, a spus Cordelia și, ridicându-și fusta, a sărit prin Portal.

In ciuda faptului că Grace și Tatiana plecaseră recent, Conacul Blackthorn arăta ca și cum ar fi fost abandonat cu mult timp în urmă. Una dintre ușile laterale era deschisă, iar James se afla în holul gol de la intrare, iluminat doar de lumina lunii ce bătea prin ferestrele mari. Podeaua era acoperită cu un strat gros de praf, iar deasupra atârna un candelabru atât de năpădit de pânze de păianjen, încât semăna cu un ghem cenușiu de lână.

James a traversat holul prin lumina liniștită a lunii și a început să urce scările în spirală. Al doilea etaj era complet

cufundat în întuneric: ferestrele de la etaj fuseseră acoperite cu niște draperii groase, negre, care nu lăsau lumina să treacă.

Băiatul și-a aprins lampa-vrăjitoarei și a luminat coridorul lung, prăfuit, din fața lui. Pe măsură ce înainta, ghetele lui scoteau un scrâșnet neplăcut, iar el își imagina că pășea pe oasele uscate ale unor animale mici.

In capătul coridorului, în fața unui perete curbat, acoperit cu ferestre, stătea creatura de metal: un monstru impozant, de oțel și cupru. Pe peretele alăturat, așa cum își amintea, se afla o vechitură ruginită: o sabie cu mânerul rotund, de cavaler. James a luat arma și, fără ezitare, a tăiat în două monstrul mecanic. Partea de sus a acestuia a căzut pe podea cu un puternic zgomot metalic. James a început să lovească din nou cu sabia, încercând să decapiteze creatura; pe de o parte, se simțea ridicol, ca și cum ar fi tăiat în bucăți o conservă uriașă. însă, pe de alta, era plin de mânie împotriva amărăciunii care o consumase pe Tatiana Blackthorn,

care transformase casa aceea într-o închisoare pentru Grace și care o întorsese pe Tatiana împotriva propriei familii și împotriva lumii.

James s-a oprit, respirând greu. Costumul mecanic era acum o grămăjoară de fier vechi la picioarele sale. *Oprește-te,* și-a spus și, în mod ciudat, a văzut-o pe Cordelia cu ochii minții, i-a simțit mâna pe umăr, ținându-1. *Oprește~te!*

Băiatul a aruncat sabia și tocmai se pregătea să se întoarcă iar când a auzit o mică explozie. Grămada de metal mărunțit era în flăcări. James a făcut un pas înapoi, holbându-se la focul care acum încerca să ajungă la pânzele de păianjen întinse pe pereți. James și-a îndesat lampa-vră- jitoarei în buzunar; coridorul era deja cuprins de flăcări aurii și roșii ce aruncau umbre stranii pe pereți. Draperiile începuseră să ardă cu un fum gros și înecăcios și cu un miros acru, îngrozitor. Dansul flăcărilor era hipnotizant în timp ce săreau de la un rând de draperii la altul, ca un buchet

aruncat de-a lungul coridorului. Dacă James mai zăbovea aici, ar fi ars în genunchi, înecat cu amărăciunea Tatianei Blackthorn. S-a întors așadar și a zbughit-o spre scări.

Matthew nu a pierdut timpul cu o rună pentru deschiderea ușilor, ci a izbit direct ușa și a alergat înăuntru. Cordelia era pe urmele sale. Holul de la intrare era plin cu un fum înecăcios. Fata s-a uitat în jur terifiată. Putea vedea înăuntrul unei camere pentru recepții, cu un șemineu înalt: probabil fusese o încăpere măreață la un moment dat, dar acum era plină de praf și de mucegai. O masă acoperită cu pânze de păianjen se afla în mijlocul ei. Pe masa erau încă farfurii pline cu mâncare râncedă, iar șoarecii și gândacii colcăiau liberi pe masă. In praful gros de pe podea se vedeau urme de picioare care se îndreptau către scări.

Cordelia l-a zgâlțâit pe Matthew și a arătat spre urme:

— Pe aici!

Tinerii s-au îndreptat către trepte: la capătul lor puteau vedea infernul focului. Cordeliei i s-a tăiat respirația când l-a văzut pe James ieșind din inima flăcărilor, fugind pe scări. El a sărit peste balustradă, în timp ce focul cuprindea primele trepte, și a aterizat în mijlocul holului. James se uita stupefiat la Cordelia și la Matthew.

— Ce căutați aici? a țipat el prin vacarmul flăcărilor.

— Am venit după tine, idiotule! a strigat Matthew.

— Și cum credeți că vă mai puteți întoarce?

— Există un Portal în seră, care face legătura cu sera din Chiswick, a spus Cordelia.

Grace îi spusese asta. Parcă se întâmplase cu un milion de ani în urmă.

— Ne putem întoarce pe acolo.

De undeva, din interiorul casei, s-a auzit un zgomot puternic, ca și când oasele unui gigant s-ar fi sfărâmat în praf.

— Casa...

— Este în flăcări, da, *știu!* a țipat James. Spre ușă, repede!

Ieșirea era la mică distanță. Au alergat spre ea, pașii lor ridicând praful. Aproape ajunseseră la ușă. Matthew trecuse peste prag în momentul în care zidul cel mai apropiat s-a prăbușit.

Cordelia s-a clătinat și a fost lovită de un val de aer fierbinte; fata a văzut cum o grindă acoperită cu tencuială se desprindea de perete și venea cu repeziciune spre ea, apoi l-a auzit pe Matthew strigând-o și ceva a lovit-o din lateral. S-a rostogolit prin praf împreună cu James, în timp ce grinda a izbit cu putere parchetul, sfarâmându-1.

Cordelia s-a înecat și a tras brusc aer în piept, uitându-se în sus. James a împins-o din calea lemnului ce se desprindea din tavan. Corpul lui o ținea pironită la podea. Ochii săi aveau culoarea flăcărilor ce îi înconjurau; i-a simțit respirația anevoioasă în timp ce se uitau aproape orbi unul la celălalt.

— James! a țipat Matthew, iar James a clipit și a sărit în picioare, dându-i mâna Cordeliei pentru a o ajuta să se ridice.

Albastrul rochiei ei a strălucit când s-a ridicat, presărat cu o mie de puncte incandescente lăsate în locurile unde aterizaseră scântei. Nu era doar rochia ei, totul era din foc. Ca prin vis, au alergat către ușa de la intrare, acolo unde stătea Matthew. Băiatul își scosese sacoul din catifea și îl folosea pentru a se lupta cu flăcările care încercau să cuprindă pragul. James s-a răsucit pentru a o ridica pe Cordelia în brațe, ca într-un ciudat balet înflăcărat, și a trecut-o peste ultimele văpăi, pe când acestea au acoperit ușile de la intrarea conacului. Tinerii s-au

îndepărtat de casă, dătinându-se spre buruienile din grădină. într-un final, s-au oprit, iar James și-a înălțat capul pentru a privi casa mistuită de foc, care ardea cu un fum gros, negru, aruncând lumini sângerii pe cerul nopții.

— Poți să o lași jos pe Cordelia, a spus Matthew pe un ton puțin acid.

Matthew gâfâia, cu părul plin de funingine. își pierduse sacoul de catifea.

James a lăsat-o ușor pe Cordelia pe pământ.

— Piciorul tău...? a început el.

Fata a încercat să își dea la o parte o șuviță de păr, însă a descoperit că era plină de cenușă.

— Este în regulă. S-a vindecat, a spus ea. Tu ai...

— Dat foc casei? Nu intenționat, i-a răspuns James.

Genele îi erau pline de funingine, iar pe față avea dungi negre.

— A luat foc din întâmplare, pe când erai în ea? a mormăit Matthew.

— Pot să explic...

— Nu pot, pur și simplu nu pot, l-a întrerupt Matthew, clătinând din cap și împrăștiind cenușa. Nu mai am răbdarea necesară. Rezerva de răbdare s-a epuizat! Nu mai accept răbdare nici pe credit. Tu, cu mine și cu Cordelia vom merge acasă și, odată ajunși acolo, te voi certa pe îndelete. Pregătește-te!

James a schițat un zâmbet.

— Exact asta voi face. între timp, trebuie să ajungem la seră. Ar fî bine să nu mai stăm aici.

Cordelia și Matthew au aprobat cu înflăcărare. Cei trei au ajuns la sera goală, cu excepția unui vrej de viță-de-vie căzut, a unor sticle goale și a Portalului ce strălucea precum o oglindă, reflectând lumina roșiatică a focului. James și-a pus mâinile pe suprafața lui, iar Cordelia a izbutit să vadă Conacul Blackthorn din Chiswick, iar în spatele ei, cerul Londrei. Apoi a pășit prin Portal.

Camera de la Taverna Diavolului era confortabilă, iar un foc slab ardea în vatră — Cordelia crezuse că nu își va mai dori să vadă un foc vreodată, dar acela era plăcut. Tâlharii Veseli erau tolăniți pe mobila uzată:

Christopher și Thomas ședeau pe vechea canapea, James se cufundase într-un fotoliu, iar Matthew era pe un scaun la masa

rotundă de lemn.

James își scosese sacoul, care avea acum câteva găuri arse, și își rulase mânecile. Făcuseră cu toții tot ce le stătuse în putință să se curețe când sosiseră la tavernă, dar încă mai aveau funingine pe haine și în păr, iar Cordelia era de părere ca rochia ei albastră era complet distrusă. Matthew se juca distras cu o sticlă, contemplându-i conținutul de culoarea chihlimbarului.

— Matthew, ar trebui să bei niște apă! a sugerat Christopher. Alcoolul nu o să te ajute cu deshidratarea după ce ai inhalat atât de mult fum.

Matthew a ridicat o sprânceană, însă Christopher părea hotărât — Cordelia observase, atunci când sosise Christopher, că tânărul părea ușor schimbat: mai puțin timid și cu nasul în cărți, era mai sigur pe sine.

— Apa este băutura diavolului, a spus Matthew.

Cordelia s-a uitat la James, însă acesta a zis doar.

— De asta ai tot timpul probleme cu stomacul, Math!

Chipul său era imposibil de citit. Masca îi căzuse la Conacul Blackthorn, s-a gândit Cordelia, când îi salvase viața. Dar acum era la locul ei. S-a întrebat în sinea ei dacă băiatul se gândea la Grace. Durerea din piept i se transformase din agonie, într-o tristețe surdă ce pulsa cu fiecare bătaie a inimii.

Pe scară s-au auzit pași, iar Lucie a dat năvală în cameră, aproape împiedicându-se din cauza grămezii de haine pe care o căra: două costume pentru James și pentru Matthew, plus o rochie simplă, din bumbac, pentru Cordelia. Tinerii au întâmpinat-o cu aplauze. Când Cordelia, James și Mattthew ieșiseră prin Portalul serei din Chiswick, își dăduseră seama că niciunul dintre ei nu se putea întoarce acasă cu hainele arse. James trebuia să recunoască faptul că până și Will ar fi fost furios.

— Trebuie să ținem niște haine de rezervă la tavernă pentru situații de genul ăsta, a propus James.

— Mai bine am încerca să nu mai ajungem în situații de genul ăsta, i-a replicat Matthew, încruntat.

Cei trei luaseră o brișcă până pe Fleet Street, unde primiseră multe priviri curioase din partea clienților Tavernei Diavolului. Matthew și

Cordelia se refugiaseră în camera de sus, în timp ce James căutase câțiva Neobișnuiți pe care îi trimise la Thomas și la Christopher cu mesajul de a aduce imediat îmbrăcăminte pentru toți trei. Din păcate, Thomas și Christopher nu reușiseră să facă rost de nimic util: ei veniseră în grabă, dar fără haine în plus. Neobișnuiții fuseseră trimiși imediat la Lucie, care ar fî trebuit să fî fost contactată prima, după spusele Cordeliei. Lucie știa cum să rezolve orice problemă.

Lucie a aruncat hainele în brațele fratelui ei și s-a uitat urât la el.

— Nu îmi vine să cred, a bombănit ea, că ai dat foc Conacului Blackthorn fără mine!

— Dar nu erai în preajmă, Lucie! a protestat James. Te-ai dus la unchiul Jem.

— Așa este! a recunoscut Lucie. Mi-aș fî dorit doar să fî fost cu tine. Nu mi-a plăcut niciodată conacul, când eram mici. Și, oricum, întotdeauna mi-am dorit să dau foc unei case.

— Te asigur că nu este atât de interesant, a răspuns James.

Lucie a luat rochia din poala lui James și a îndemnat-o pe Cordelia să vină cu ea în dormitorul alăturat, unde a ajutat-o să își desfacă copcile rochiei albastre.

— O să plâng după rochia asta, a spus Lucie, în timp ce veșmântul a căzut la pământ într-o grămăjoară de material ars, lăsând-o pe Cordelia în combinezon și jupă. Era așa de frumoasă!

— Ți se pare că miros a pâine arsă? a întrebat Cordelia.

— Puțin, da, a răspuns Lucie, întinzându-i Cordeliei fusta de bumbac. Incearc-o pe asta! Am împrumutat-o din garderoba mamei. Este o rochie pentru ceai, deci ar trebui să fîe potrivită.

Lucie se uita gânditoare la Cordelia.

— Deci... ce s-a întâmplat? Cum a ajuns James să incendieze Conacul Blackthorn?

Cordelia i-a spus întreaga poveste în timp ce Lucie îi curăța cu dibăcie cenușa din păr și i-1 aranja într-o coafură ce putea trece drept acceptabilă. Lucie a oftat când Cordelia a terminat

de povestit.

— Așadar, Grace l-a rugat să o facă, a spus ea. Am crezut, am sperat că... nu contează.

Lucie a pus peria pe măsuța de toaletă.

— Grace încă se mărită cu Charles, deci nu pot decât să sper că James o va uita.

— Da, a spus Cordelia.

Și ea crezuse și sperase. Și ea se înșelase. Durerea surdă din piept creștea în intensitate, ca și cum lipsea o bucată din ea, vreun soi de organ vital fără de care abia putea să respire. Fata simțea conturul dur al volumului cu poemul Lțyla *și Majnun,* bine ascuns sub jachetă. Poate ar fi fost mai bine dacă ar fi aruncat cartea în flăcările care mistuiseră conacul.

Cele două fete s-au întors în camera principală, unde Tâlharii Veseli păreau să se certe între ei. Thomas i se alăturase lui Matthew și beau amândoi coniac, în timp ce ceilalți doi stăteau pe uscat.

— Nu îmi vine să cred că ai ars o casă până la temelii, a zis Thomas și a dat noroc cu James.

— Mare parte din voi nici nu a văzut interiorul acelei case, a spus Lucie în timp ce se așeza pe marginea canapelei, lângă James. Eu m-am uitat înăuntru, pe geam, când eram mică. Toate încăperile erau pline de putreziciune și de gândaci, iar toate ceasurile erau oprite la ora nouă fără douăzeci.

— Asta este povestea noastră? a întrebat Charles. Cea pe care o vom spune Enclavei, vreau să zic. Trebuie să ne gândim la întâlnirea de mâine.

James și-a împreunat degetele sub bărbie, iar brățara de pe încheietură a strălucit.

— Eu aș fi dispus să mărturisesc ce am făcut, dar aș dori să nu îi implic pe Matthew și pe Cordelia, și nu pot vorbi despre motivul pentru care m-am dus acolo. Ar însemna să îmi încalc promisiunea făcută față de Grace.

Christopher s-a uitat la el mirat.

— Atunci vrei să inventăm un motiv?

— Ai putea spune că ai ars-o pentru a îmbunătăți priveliștea

Conacului Herondale, a sugerat Matthew. Sau poate pentru a crește valoarea proprietății.

— Sau ai putea susține că ești un piroman incorigibil, a propus Lucie veselă.

Thomas și-a dres glasul.

— Eu sunt de părere, a zis el, că mulți oameni vor avea de suferit dacă povestiți ce s-a întâmplat în această noapte. însă dacă păstrați povestea pentru voi, o casă veche și malefică, plină de magie neagră, va fi fost distrusă împreună cu un automat periculos. Vă încurajez să nu spuneți nimic.

Matthew părea surprins.

— Serios? Thomas-cel-Drept, cel care ține partea adevărului?

Thomas a ridicat din umeri.

— Nu este valabil pentru toate situațiile. Sunt de părere că ar trebui să anunțăm, la un moment dat, Conclavul cu privire la tendințele periculoase ale Tatianei. Dar cred că pierderea Conacului Blackthorn o va face inofensivă pentru o vreme.

— Le putem spune în momentul în care Grace și Charles își vor anunța oficial logodna, a zis încet James.

— Sunt de acord să nu divulg nimic momentan, a adăugat Cordelia. Până la urmă, totul s-a întâmplat din dorința lui Grace și ar trebui să o protejăm.

James i-a aruncat o privire plină de recunoștință, însă Cordelia și-a coborât fruntea spre podea, frământând rochia între degete.

— Sinceră să fiu, îmi pare rău că nimeni nu va ști vreodată că James, Cordelia și Matthew sunt eroii care au dejucat planurile demonilor de a ataca Idris, a spus Lucie.

— Dar noi vom ști întotdeauna, a replicat Thomas și și-a ridicat paharul. In numele eroilor secreții

— în numele prieteniei noastre de nestrămutat, a spus Matthew, ridicându-și la rândul lui paharul.

In timp ce toți ovaționau și ciocneau paharele, Cordelia a simțit inelul de fier din jurul inimii ei slăbindu-se puțin.

22

REGULILE LUPTEI

„O ’Melia, dragă, asta le-ntrece pe toate!
Cine-arfi crezut să te-ntâlnesc în Oraș?
Și de unde veșminte așafrumoase, bunăstare, oi avea?”
„Oh, nu știi că ruinată sunt?”, așa grăit-a ea...

„Dorința-mi e să am pene, o rochie până-n pământ
Și un chip frumos, să pot merge (anfoșă-n Oraș!”
„Draga mea — o fată de la țară, așa cum îmi pari ai fi,
Nu poate visa la aste lucruri. Tu nu cunoști ruina”, așa ea grăi.

Thomas Hardy, „Fecioara ruinată”

CORDELIA NU MAI PARTICIPASE VREODATĂ LA O ÎNTÂLNIRE A ÎNTREGII Enclave. *Familia ei se mutase* constant până vara aceea, iar ea era încă minoră. Din fericire, la cât de multi vânători de umbre minori fuseseră implicați în incidentele ce urmau să fie discutate, limita de vârstă fusese ignorată pentru acea întâlnire. Acceptaseră cu toții invitația de a participa; Lucie chiar își luase instrumentele de scris în caz că s-ar fi simțit inspirată.

Sanctuarul fusese amenajat drept loc de întâlnire, cu rânduri de scaune așezate cu fața la un pupitru. In firide fuseseră urcate statui aurii ale lui Raziei, iar Tessa agățase tapiserii cu emblemele fiecărei familii de vânători de umbre din Londra. James și Christopher erau așezați amândoi în primele rânduri ale încăperii. Toate scaunele erau ocupate, iar multi dintre cei prezenți stăteau în picioare. Sala era plină până la

refuz. Cordelia venise cu familia ei, dar se despărțise de Alastair și de Sona pentru a putea sta alături de Lucie și de Matthew.

Will Herondale își ocupase locul la pupitru. Bărbatul arăta elegant, îmbrăcat într-un sacou gri, cu o vestă și pantaloni cu dunguțe. Părea să aibă o conversație amicală cu Gabriel Lightwood, asistați de Tessa. Inchizitorul Bridgestock se afla în apropierea lor și privea încruntat.

Lucie i-a descoperit rapid pe toți participanții care își reveniseră după ce fuseseră otrăviți și i-a arătat Cordeliei: Ariadne Bridgestock era prezentă, calmă și foarte frumoasă, îmbrăcată într-o rochie violet, asortată cu o panglică din părul ei brunet. Cordelia nu a putut să nu își aducă aminte de modul în care Anna se întinsese după mâna lui Ariadne pe când aceasta zăcea încă nemișcată, cu ochii închiși.

„Te rog, nu muri!”

Rosamund Wentworth era și ea prezentă, așa cum erau și Anna, și Cecily Lightwood, care se juca cu micul Alexander pe marginea unei fântâni secate. Alexander părea să arunce în aer ceva lucios și, cel mai probabil, casant. Sophie și Gideon, abia întorși din Idris, zâmbeau, uitându-se la Cecily și la micul Alex, dar ochii lui Sophie erau triști.

Thomas și sora lui, Eugenia, erau în apropiere. Eugenia părea să fie o versiune mai slabă a Barbarei: era măruntă, dar ascuțită la față, cu păr negru, pieptănat în sus, în stilul pompadour, al fetelor Gibson.

Așezată chiar în marginea grupului vânătorilor de umbre, se afla Tatiana Blackthorn, care ședea extrem de dreaptă pe scaun. Nu își dăduse jos pălăria ornată cu o pasăre împăiată ce părea să se uite amenințător. Femeia era mai slabă ca niciodată și stătea cu mâinile încleștate în poală. Fața ei era înlemnită de furie.

Grace stătea la distanță de mama ei, alături de Charles, care îi șoptea în ureche. Ea și Tatiana nu se uitau una la cealaltă. Cordelia știa de la James că Grace încercase să își oprească mama de la a face un gest disperat cu o noapte înainte: din câte se părea, funcționase, dar Cordelia nu putea să nu se întrebe ce se întâmplase între ele sau dacă știau ce se alesese de Conacul Blackthorn.

Un oaspete cu adevărat surprinzător era Magnus Bane, care stătea elegant, picior peste picior, în partea cealaltă a încăperii.

Părea să o fi simțit pe Cordelia uitându-se la el, așa că i-a făcut cu ochiul.

— îl idolatrizez, a spus Matthew cu părere de rău.

— Știu, a zis Lucie, bătându-1 pe mână.

Matthew părea amuzat; Cordelia simțise că ceva se schimbase în interacțiunile lui cu Lucie, dar nu își putea da exact seama ce. Era ca și cum o anumită tensiune dispăruse dintre ei.

— Bun venit tuturor! a răsunat vocea lui Will în întreaga încăpere; pupitrul fusese încrustat cu rune pentru a-i amplifica vocea. Tocmai am fost anunțat de întârzierea Consulului, dar este pe drum. Ar fi ideal dacă toată lumea ar mai avea puțină răbdare și s-ar abține de la a sparge obiectele prețioase din Sanctuar.

Will a aruncat o privire cu subînțeles către Cecily, care a făcut o față nevinovată.

— Intre timp...

Will s-a oprit surprins, deoarece Charles venise lângă el, la pupitru. Băiatul purta un frac elegant, iar părul său roșu era pieptănat pe spate și strălucea.

— Voiam doar să le mulțumesc tuturor pentru că au avut încredere în mine pentru poziția de Consul interimar, a spus el, iar vocea îi răsuna în sală. După cum știți, antidotul pentru această boală îngrozitoare a fost conceput în laboratorul tatălui meu, din Grosvenor Square.

Cordelia i-a aruncat o privire lui Alastair, care, spre surprinderea ei plăcută, și-a dat ochii peste cap. De fapt, dacă Charles sperase să primească aplauze, acestea nu au venit defel, sala rămânând cufundată în tăcere.

Charles și-a dres glasul.

— Desigur, printre noi sunt și alți bravi vânători de umbre care ar trebui să primească recunoștința noastră, în afară de mine. Christopher Lighthouse, desigur, Cordelia Carstairs și James Herondale.

Tatiana Blackthorn a sărit în picioare. Pasărea de pe pălăria ei tremura, dar, în momentul acela, nu mai părea ridicolă, așa cum era adesea, ci amenințătoare.

— James Herondale este un impostor! a spus ea cu o voce aspră. Are legături cu demonii! Cu siguranță a lucrat împreună cu ei pentru a plănui aceste atacuri.

Lucie a părut că se îneacă. Un murmur de mirare a străbătut încăperea. Inchizitorul Bridgestock părea uluit. Cordelia s-a uitat la James, care stătea nemișcat, chipul său fiind lipsit de orice expresie. Christopher avea mâna pe umărul lui James, dar acesta nu s-a mișcat.

Matthew și-a încleștat pumnii.

— Cum îndrăznește...

Tatiana părea să fie un turn deasupra mulțimii.

— Hai, băiete, neagă! a țipat ea la James. Bunicul tău a fost demon.

Cordelia a încercat să nu se uite la Tâlharii Veseli sau la Lucie. Cu siguranță, Tatiana nu avea cum să știe despre Belial. Repeta probabil doar ceea ce tot Conclavul știa deja, faptul că Tessa era magiciană și că, în concluzie, James avea sânge de demon.

James s-a ridicat brusc de pe scaun și s-a întors către sală. In spatele lui, Will și Tessa stăteau înmărmuriți.

— Nu voi nega, a spus el cu o voce disprețuitoare. Toată lumea știe, acesta a fost întotdeauna adevărul și nimeni nu a încercat să îl ascundă.

— Nu vedeți? a strigat Tatiana furioasă. A complotat cu dușmanul. Am adunat dovezi ale comploturilor lor…

— Atunci unde sunt aceste dovezi? a întrebat Will, roșu de furie. La dracu’, Tatiana…

— Sunt la mine acasă, a șuierat ea. în vila mea din Idris le-am adunat pe toate, dar acest băiat, această odraslă a demonilor, mi-a ars casa din temelii. De ce ar fi făcut asta dacă nu pentru a-

și proteja secretul?

Cordelia avea impresia că îi stătuse inima în loc și nu a îndrăznit să se uite la ceilalți, la Lucie, la Matthew sau la Thomas. Nu se putea uita nici măcar la James.

— Tatiana! a exclamat Gabriel Lightwood, ridicându-se în picioare.

Cordelia s-a gândit pe dată: *Normal, doar e fratele ei,*

— Tatiana, ce spui tu nu are niciun sens. De ce nu am auzit nimic despre acest foc dacă a avut loc? De fapt, cum se face că tu știi despre el?

Chipul Tatianei s-a schimonosit de furie.

— Tu nu m-ai crezut niciodată, Gabriel. Nici când eram copii, nu credeai niciun cuvânt din ce spuneam. Știi la fel de bine ca mine că

există un Portal între Conacul Blackthorn și Conacul Chiswick. Am trecut prin el în această dimineață pentru a lua niște documente și am găsit, în locul conacului, un morman de cenușă.

A venit rândul lui Gideon să se ridice. Durerea recentă îi lăsase urme adânci pe chip. Privirea pe care i-a aruncat-o surorii sale era de neclintit.

— Casa aceea blestemată putea să ardă în orice clipă pentru că ai refuzat să o îngrijești. Avea să ardă în cele din urmă. Este de prost gust din partea ta să încerci să îl învinovățești pe James pentru asta.

— Destul, opriți-vă! a țipat Bridgestock.

Bărbatul ajunsese la pupitru, iar vocea îi răsuna puternic prin încăpere.

— James Herondale, este adevărat ce spune doamna Blackthorn?

— Normal că nu este..., a început Will.

— I-a spus lui Grace ce a făcut, a replicat Tatiana. Intreab-o pe ea ce i-a spus!

— Cerule! a șoptit Matthew.

Mâinile lui se țineau atât de puternic de brațele scaunului, încât degetele i se albiseră. Lucie și-a scăpat stiloul și caietul, iar mâinile au început să îi tremure.

Grace a dat să se ridice în picioare, cu privirea în pământ. Cineva din mulțime a strigat că judecata prin Sabia Mortală ar fi putut clarifica situația. Tess încă se ținea de Will, dar părea să îi fie rău.

Cordelia a riscat să arunce o privire către James, însă acesta avea capul dat pe spate, chipul cenușiu și ochii arzători. *Nu se va apăra,* s-a gândit ea. Nu ar fi explicat niciodată. Insă ce se întâmpla cu Grace? Dacă intenționa să spună adevărul? Charles avea să se lepede de ea, așa cum făcuse și cu Ariadne. Nu avea pic de loialitate. Grace ar fi devenit o pradă ușoară pentru mama ei. Fata avea atât de multe de pierdut dacă spunea adevărul!

— Adevărul este, a început Grace, iar vocea ei era o șoaptă. Adevărul este că James...

Cordelia a sărit în picioare.

— Adevărul este că James Herondale nu a dat foc Conacului Blackthorn noaptea trecută, a spus ea cu o voce atât de puternică, încât

probabil că fusese auzită și pe Fleet Street. James nu avea cum să fie în Idris, din moment ce a fost cu mine. In dormitorul meu. Toată noaptea.

Murmurul mulțimii șocate ar fi fost aproape satisfăcător în alte circumstanțe. Sona s-a prăbușit lângă Alastair, îngropându-și capul la pieptul lui. Lumea a început să se uite în jur, cu ochi curioși, încercând să o găsească pe Cordelia. Inima îi bătea ca un ciocan de fierărie. Anna s-a uitat la ea cu o privire stupefiată. Will și Tessa păreau trăsniți de fulger. Matthew își ascunsese capul în mâini.

Bridgestock a privit-o amuzat.

— Sunteți sigură, domnișoară Carstairs?

Cordelia și-a ridicat sfidător bărbia. Știa că acum era compromisă în ochii întregii Enclave. Mai mult decât compromisă, viața ei era distrusă. Nu avea să se mai mărite niciodată. Se putea considera norocoasă dacă mai era primită la petreceri. Vânătorii de umbre erau mai puțin stricți decât mundanii când venea vorba de astfel de lucruri, dar o tânără femeie care își petrecuse noaptea cu un băiat, în dormitorul ei, nici mai mult, nici mai puțin, nu mai era bună de măritat.

— Sunt sigură, a spus ea. In legătură cu ce parte a întâmplării credeți că sunt confuză?

Bridgestock s-a înroșit, iar Rosamund Wentworth arăta de parcă tocmai primise un cadou neașteptat. Cordelia nu îndrăznea să se uite la James.

— Grace, spune-le. .da bălmăjit Tatiana.

— Cordelia are, cu siguranță, dreptate. James este nevinovat.

Tatiana a scos un sunet îngrozitor, ca și cum ar fi fost înjunghiată.

— Nu! a urlat ea. Dacă nu a fost James, atunci a fost unul dintre voi! a zis ea, îndreptând un deget acuzator către mulțime, și în special către Tâlhari. Matthew Fairchild, Thomas Lightwood, Christopher Lightwood! Trebuie să fi fost unul dintre ei. Unul dintre ei este responsabil, simt sigură!

Un murmur a cuprins din nou mulțimea. Pe măsură ce haosul începea să capete proporții, ușile Sanctuarului s-au deschis larg, iar Charlotte Fairchild, Consulul, a intrat în sală.

Era o femeie mică de statură, care avea părul castaniu-închis strâns într-un coc simplu. La tâmple se ițeau câteva șuvițe cărunte. Purta o bluză cu gulerul înalt și o fustă neagră. Totul la ea era îngrijit și mărunt. De la cizme până la ochelarii cu rame aurii.

— îmi cer scuze că am întârziat! a spus ea cu vocea unei persoane care era obișnuită să ridice tonul pentru a se face auzită într-o încăpere plină de bărbați. Intenționam să ajung mai

devreme, dar a trebuit să rămân în Idris pentru a investiga focul care a cuprins Conacul Blackthorn noaptea trecută.

— V-am spus! V-am spus eu că ei sunt de vină! a țipat Tatiana.

Charlotte și-a strâns buzele.

— Doamnă Blackthorn, am petrecut multe ore cu un grup al gărzilor din Alicante, cercetând rămășițele casei dumitale. Am găsit multe obiecte asociate și impregnate cu necromanție și magie demonică. Ambele sunt interzise vânătorilor de umbre.

Chipul Tatianei parcă intrase la apă.

— Trebuia să am acele obiecte! a urlat ea cu vocea disperată a unui copil. A trebuit să le am, a trebuit să le folosesc, pentru Jesse — fiul meu a murit și niciunul dintre voi nu m-a ajutat! A murit și niciunul dintre voi nu m-a ajutat să îl aduc înapoi!

Tatiana a privit în jurul ei cu ochii umeziți de lacrimi și plini de ură.

— Grace, de ce nu mă ajuți? a șuierat ea și s-a prăbușit pe podea.

Grace a traversat încăperea pentru a ajunge la Tatiana și a pus o mână pe umărul mamei sale adoptive, dar fața ei era de piatră. Cordelia nu putea vedea pe chipul lui Grace nicio urmă de compasiune pentru situația disperată a Tatianei.

— Pot confirma ce a spus Charlotte, a intervenit Magnus Bane, care se ridicase elegant în picioare. In ianuarie, doamna Blackthorn a încercat să îmi cumpere serviciile pentru a-și aduce fiul înapoi din morți. Am refuzat-o, dar am văzut numeroase dovezi ale dedicării ei într-ale artelor necromanției, ceea ce mulți ar numi drept magie neagră. Aș fi spus ceva la momentul respectiv, dar mi-a fost milă. Mulți îți doresc să îi aducă înapoi pe cei dragi. Puțini reușesc să ajungă prea departe.

Magnus a scos un oftat.

— Poate fi periculos când astfel de obiecte cad pe mâinile neini- țiaților. Acest lucru ar putea reprezenta, cu siguranță, o

explicație pentru incendiul tragic și complet accidental care a cuprins conacul doamnei Blackthorn.

Din sală s-au auzit noi exclamații.

— Exagerează puțin, a șoptit Lucie.

— Nu contează, cât timp Conclavul îl crede, a răspuns Matthew.

Will și-a înclinat capul către Magnus; Cordelia simțea că exista o prietenie veche între cei doi. In vacarmul creat, Charlotte i-a indicat Inchizitorului Bridgestone să o aresteze pe Tatiana.

O mână a căzut pe umărul Cordeliei. Ea s-a uitat în sus și l-a văzut pe James. A simțit dintr-odată că totul în pieptul ei se strânge, ca și cum inima i s-ar fi contractat. James era palid și doar pe obraji avea două puncte roșii.

— Cordelia! a spus eh Trebuie să îți vorbesc! Chiar acum!

James a trântit ușa salonului și s-a întors cu fața la Cordelia. Părea că părul chiar îi explodase, s-a gândit ea într-un moment de sumbru amuzament I se îndrepta în toate direcțiile.

— Nu poți să îți faci una ca asta, Daisy! a spus el cu un glas disperat. Trebuie să îți retragi mărturia.

— Nu pot face asta, James! i-a răspuns în timp ce băiatul se plimba încolo și-ncoace în fața șemineului.

Focul nu era aprins, însă încăperea nu era răcoroasă: afară, soarele strălucea puternic, iar lumea din Londra își vedea liniștită de viață într-o zi frumoasă.

— Cordelia! a insistat James. Vei fi distrusă.

— Știu asta! a răspuns fata, cuprinsă de un calm rece. De asta am spus ce am spus, James! Trebuia să fiu credibilă. Nimeni nu ar gândi că aș spune ceva atât de îngrozitor despre mine dacă nu ar fi fost adevărat.

James s-a oprit și s-a uitat la ea cu o privire chinuită, ca și cum ar fi fost străpuns de mii de mici pumnale.

— Ai facut-o pentru ca ți-am salvat viața? a șoptit el.

— Vrei să spui noaptea trecuta? La conac?

El a încuviințat cu o mișcare din cap.

— Oh, James!

Cordelia se simțea dintr-odată foarte obosită.

— Nu! Nu acesta a fost motivul. Chiar crezi ca aș putea să îi văd cum mă aclamă ca pe un erou în timp ce ești transformat într-un răufăcător? Nu îmi pasă ce cred ei despre onoarea mea. Te cunosc și îi cunosc și pe prietenii tăi, și știu ce ați face imul pentru celălalt. Și eu sunt prietena ta, și știu ce este onoarea. Lasă-mă să fac asta!

— Daisy, a zis el, iar Cordelia și-a dat seama, ușor șocată, că Masca în sfârșit căzuse de pe chipul lui James — expresia lui era evident una vulnerabilă. Nu pot să suport. Să îți distrugi viața în felul ăsta? Hai să ne întoarcem și să le spunem că eu am facut-o. Că am dat foc casei și că tu ai mințit pentru a mă proteja.

Cordelia s-a sprijinit de un scaun cu tapiserie albastră și cu o pereche de săbii sculptate pe spătar.

— Nu o să ne creadă nimeni, a spus ea, lăsând cuvintele să cadă precum pietrele într-un lac și văzându-1 tresărind. Când vine vorba de reputația unei femei, ea este bănuită. Este vinovată. Așa funcționează lumea. Știam că vor crede că sunt vinovată și că acum, indiferent ce am spune, nu se vor mai răzgândi. S-a terminat, James. Nu contează prea mult! Nu este nevoie să rămân în Londra, pot să mă întorc la țară.

Pe măsură ce vorbea, Cordelia își dădea seama ca așa urmau să stea lucrurile. Ea nu era Anna, capabilă să aibă un stil de viață boem și nebunesc, cu sprijinul familiei. Trebuia să se întoarcă la Cirenworth, unde vorbea cu oglinzile, singurele care îi țineau companie. Avea să se cufunde în singurătate și să renunțe la visurile ei legate de Londra. Nu avea să mai existe nicio Tavernă a Diavolului, nicio luptă cu demonii alături de Lucie, niciun râset noaptea târziu cu Tâlharii.

Ochii lui James s-au aprins.

— In niciun caz! a refuzat el. Și să permit ca inima lui Lucie să se frângă pentru că a rămas fără *parabatai-ul* ei? Să te las să trăiești o viață izolată, în rușine? Nu o să accept asta!

— Nu îmi regret decizia, a zis Cordelia încet Aș face din nou

același lucru. Și niciunul dintre noi nu poate schimba nimic acum, James!

El nu avea puterea de a face lumea justă, așa cum nici ea nu putea. Eroii erau recompensați doar în povești; în realitate, actele de eroism nu erau recompensate sau erau pedepsite, iar lumea avea să meargă pe aceeași cale dintotdeauna.

— Pot cere un ultim lucru de la tine, a spus el. Un ultim sacrificiu.

Cum probabil îl vedea pentru ultima oară, Cordelia și-a lăsat privirea să întârzie asupra chipului său. Asupra curburii gurii lui James, a pomeților, a genelor lungi care îi umbreau ochii aurii. Asupra semnului discret al stelei albe de pe gâtul său, aflate exact în dreptul locului în care părul lui negru îi atingea gulerul.

— Ce anume? a întrebat Cordelia. Dacă îmi stă în puteri, o voi face!

James a făcut un pas către ea. Cordelia vedea că mâinile îi tremurau ușor. O clipă mai târziu, era în genunchi, pe covorul din fața ei, cu capul dat pe spate și ochii ațintiți asupra chipului ei. Cordelia și-a dat seama ce voia să facă și a dat să își ridice mâinile pentru a protesta, însă era deja prea târziu.

— Daisy, vrei să te căsătorești cu mine?

Lumea părea să se fi oprit în loc. Cordelia se gândea la ceasurile din Conacul Blackthorn, toate oprite la nouă fără douăzeci. Se gândea la miile de ocazii în care și-1 imaginase pe James rostind acele cuvinte, dar niciodată în acele circumstanțe. Niciodată așa.

— James! a spus ea. Tu nu mă iubești.

El s-a ridicat în picioare, iar ea s-a bucurat să nu îl mai vadă în genunchi. James stătea în continuare aproape de ea, atât de aproape, încât i-ar fi putut pune mâna pe piept.

— Nu! i-a confirmat el. Nu te iubesc.

Știa, dar, auzindu-1 spunând-o, era o lovitură: neașteptată și șocantă. — Nu în felul acela, și nici tu nu mă iubești așa, a continuat James. *Oh, James!* Atât de inteligent și totuși atât

de orb!

— Dar suntem prieteni, nu-i așa? a întrebat el. Ești unul dintre cei mai buni prieteni pe care i-am avut vreodată. Nu te voi lăsa singură!

— O iubești pe Grace, nu-i așa? a șoptit Cordelia.

— Grace se căsătorește cu altcineva, a spus James. Sunt perfect liber să mă căsătoresc cu tine.

I-a prins mâna, iar ea l-a lăsat: se simțea amețita, ca și cum s-ar fî agățat de catargul unei nave bătute de furtună.

— Nu vreau să fiu pusă într-o situație în care soțul meu nu îmi este fidel, i-a spus Cordelia. Nu mă voi căsători cu tine, ca pe urmă să închid ochii la ce faci, James! Aș prefera să fiu singură și disprețuită, iar tu ai prefera să fii liber...

— Daisy, a spus James. Nu ți-aș face niciodată una ca asta. Când fac o promisiune, intenționez să o țin.

Cordelia a clătinat din cap.

— Nu înțeleg ce vrei să propui...

— Un an, a spus el repede. Dă-mi un an pentru a îndrepta lucrurile! Hai să ne căsătorim și vom trăi împreună, ca prieteni! Suntem excepțional de compatibili, Daisy. Cine știe, ar putea fi foarte distractiv. îți promit: cu mine, vei avea un mic dejun mai interesant decât cu Alastair.

Cordelia a clipit.

— *Une mariage blanc?* a întrebat ea încet.

Les manages blancs, căsătoriile în alb, aveau loc, în mod obișnuit, când unul dintre parteneri trebuia să se căsătorească pentru a primi o moștenire sau pentru a proteja o femeie de o situație periculoasă din casa ei. Puteau fi și alte motive, s-a gândit ea, însă era greu să nu observi ironia situației.

— Divorțul este mult mai bine privit printre vânătorii de umbre decât printre mundani, a zis James. Intr-un an poți divorța din ce motiv vrei. Poți susține că nu îți pot oferi copii. Spune ce vrei despre motivul pentru care nu suntem

compatibili, iar eu te voi susține. Și atunci vei fi o femeie divortață dezirabilă, cu onoarea intactă. Și te vei putea mărita din nou.

Ușurarea și speranța din ochii lui erau un chin pentru Cordelia. Și totuși, nu putea spune că nu și-ar fi dorit ceea ce i se întâmpla. Urmau să fie căsătoriți și să trăiască împreună, să aibă casa lor, ceea ce însemna un nivel nesperat de intimitate. Ar fi dormit și s-ar fi trezit împreună, în același loc. Ar fi însemnat o viață deghizată sub forma pe care și-o dorise dintotdeauna.

— Cum rămâne cu prietenii noștri? a șoptit ea. Nu putem ascunde adevărul timp un an. Oricum, ei știu că am mințit adineaori, știu că tu ai incendiat conacul.

— Le vom spune adevărul, a propus James. Ne vor păstra secretul. Poate li se va părea că jucăm o mare festă Conclavului. Și vor fi foarte încântați să aibă toată casa la dispoziție pentru a se distra. Dar va trebui să ne protejam porțelanurile.

— Trebuie să îi spunem și lui Lucie. Nu îmi pot minți *parabatai-uL*

— Evident, a fost de acord James, dând să zâmbească. Prietenii noștri ne iubesc și ne vor păstra secretul. Deci? Am căzut de acord sau trebuie să mă așez iar în genunchi?

— Nu! a răspuns Cordelia repede. Nu din nou în genunchi, James! Mă voi mărita cu tine doar ca să nu mai stai în genunchi!

— Negreșit, a spus el, iar lumina din ochii lui fărâmiță și ce mai rămăsese din inima Cordeliei. Vei dori să păstrezi asemenea lucruri pentru adevărata cerere în căsătorie, care se va ivi după ce se termină asta. Dragostea te va găsi, Daisy. Trebuie să aștepți doar un an.

— Da, a spus ea. Doar un an.

James și-a scos inelul Herondale încrustat cu păsări în zbor. Ea și-a întins mâna, iar James i l-a strecurat pe deget, fără ezitare. Cordelia l-a privit, i-a privit genele care îi cădeau pe obraz precum cerneala neagră pe hârtie.

„Dragostea te va găsi.”

Dragostea o găsise cu ani în urmă, ca și acum, ca în fiecare zi din momentul în care îl văzuse pe James pentru prima oară la Londra. „Tu nu mă iubești”, spusese el. Habar nu avea. Și nici nu avea să afle vreodată.

Ușa s-a deschis, lucru care a facut-o pe Cordelia să tresară. In cameră au intrat Will, cu chipul ce părea răvășit de o furtună, urmat de Tessa, aparent mai calmă, iar în urma ei venea Sona. Pe fețele tuturor se citea o furie sumbră. Sau poate nu și pe chipul Tessei; ea părea mai mult îngrijorată, s-a gândit Cordelia. Și mai resemnată.

— Tatiana a fost luată în custodie de către Bridgestock și de către Consul, a anunțat Will, privindu-i glacial pe tineri. In alte circumstanțe, ar fi însemnat o mare ușurare, ținând cont de acuzațiile pe care ți le aduce, James.

Băiatul a ridicat o mână.

— Tată, înțeleg de ce ești furios, dar...

— James! l-a întrerupt Will, iar vocea lui a răsunat ca un bici.

In ochii lui nu se citea însă doar mânie, credea Cordelia. Era și o durere profundă, care o facea pe fată să își dorească să se ascundă.

— Nu pot să îți explic cât de dezamăgiți suntem Tessa și cu mine. Am crezut că ești mai bun de atât. Atât din punctul de vedere al modului în care tratezi femeile, cât și al modului în care îți asumi responsabilitatea greșelilor pe care le faci.

— Oh, Layla! a îngăimat Sona, cu o privire tristă. *Che kar kardiP Ce~ai făcut?*

— Destul! a spus James, mutându-se protector în fața Cordeliei, dar fata s-a strecurat alături de el.

Ar fî trebuit să își înfrunte problemele unul lângă celălalt. Măcar atât să fî însemnat înțelegerea lor!

— Tată! a spus James. Mamă! Doamnă Carstairs! Voi asculta orice aveți de spus și îmi voi cere iertare pentru tot ce am greșit, dar permi- teți-mi întâi să v-o prezint pe logodnica mea.

Cei trei adulți s-au privit surprinși.

— Vrei să spui că..., a început Tessa.

James a zâmbit. Chiar părea să fie destul de fericit, s-a gândit Cordelia, dar și-a dat seama că James își ridicase iar Masca, precum o foaie de sticlă. A văzut modul în care Teresa se uita la James și s-a întrebat dacă nu cumva văzuse și ea schimbarea.

— Cordelia mi-a făcut onoarea de a accepta să se mărite cu mine.

Cordelia și-a înălțat mâna pe care strălucea inelul Herondale.

— Suntem amândoi foarte fericiți și sperăm că și voi sunteți, a spus ea.

Fata s-a uitat la mama ei, însă, spre surprinderea sa, Sona părea să fie îngrijorată. *Dar am făcut cum ai dorit, Mârnân,* a țipat ea în gând. *Am încheiat o căsnicie avantajoasă.*

Atât Will, cât și Tessa se uitau la Sona, ca și cum i-ar fî așteptat reacția. Mama Cordeliei a expirat încet și și-a îndreptat umerii, privin- du-i cu ochii ei negri pe Cordelia și pe James.

— *Cheshmet roshan,* a spus ea și și-a înclinat capul spre Will și Tessa. Mi-am dat binecuvântarea.

Un zâmbet larg a apărut pe fața lui Will.

— Atunci nu avem altceva de făcut decât să ne dăm și noi binecuvântarea, Cordelia Carstairs, a spus el. Familiile Carstaris și Herondale vor fi și mai apropiate acum. Dacă James ar fi putut să își aleagă soția dintre toate lumile care există sau care au existat, nu mi-aș fi putut dori o alta.

— Will, nu ne poți complimenta noua fiică doar pe baza numelui de familie, a râs Tessa.

Will rânjea ca un copil.

— Stai să îi spun lui Jem...

Ușa s-a deschis brusc, iar Lucie a intrat în cameră.

— Ascultam la ușă, a anunțat ea fără pic de jenă. Daisy! Vei fi sora mea!

Lucie a alergat către Cordelia și a îmbrățișat-o. Alastair a

intrat tăcut în urma ei, însă a zâmbit când Cordelia și-a îndreptat privirea spre el. Era aproape scena fericită la care Cordelia visase întotdeauna. Nu trebuia decât să încerce să uite că, deși Will își dorea ca ea să intre în familia lui, dacă James ar fi fost liber să aleagă, ar fi ales pe altcineva.

Abia mai târziu, în noapte, Cordelia a aflat ce se întâmplase cu Tatiana, de la Alastair, care, presupunea ea, auzise povestea la rândul lui de la Charles.

Fuseseră destul de îngăduitori cu Tatiana. Opinia majorității membrilor Enclavei era că moartea fiului ei îi luase mințile și că, deși ceea ce făcuse — faptul că ceruse ajutorul magicienilor întunecați pentru a face necromanție și magie neagră — era revoltător, Tatiana acționase înnebunită de mâhnire. Cu toții își amintiseră de pierderea lui Jesse și simțiseră milă pentru ea; în loc să o închidă în Orașul Tăcut sau să îi înlăture pece- țile, Tatiana urma să fie trimisă să stea cu Surorile de Fier în Cetatea de Diamant. Aproape în închisoare, dar nu chiar, după spusele lui Alastair.

Grace avea să se mute cu familia Bridgestock, din câte se părea în urma insistentelor lui Ariadne. Teoria lui Alastair era că aceasta era si » »

o cale prin care familia Bridgestock încerca să scape basma curată, făcând să pară că logodna dintre Ariadne și Charles fusese ruptă pe cale amiabilă.

— Ce ciudat! a spus Cordelia, întrebându-se de ce Ariadne ar fi făcut acea cerere.

Dacă nu voia să se mărite cu Charles, de ce și-ar fi dorit să trăiască cu Grace sub același acoperiș? Cordelia suspecta totuși că frumoasa Ariadne Bridgestock era mai mult decât părea.

— Mai am o veste, a spus Alastair, pe când stătea la capătul patului surorii sale, iar Cordelia era ridicată pe perne și își pieptăna părul lung. Tatăl nostru va fi eliberat.

— *Eliberat?* a întrebat Cordelia, cu inima dând să îi iasă din piept. Cum adică?

— Plângerile împotriva lui au fost rezolvate, a zis Alastair. întreaga situație nenorocită a fost considerată un accident. Tata va reveni la Londra peste două săptămâni.

— De ce l-ar elibera, Alastair?

Alastair a schițat un zâmbet, deși gestul se limita la buzele lui.

— Datorită ție, exact așa cum ți-ai dorit. Ai reușit, Cordelia, ești o eroină acum! Asta schimbă lucrurile. Ar fi un gest nepopular ca ei să îți judece tatăl pentru o infracțiune săvârșită din neglijență și pe care nici nu și-o mai amintește. Oamenii doresc să vadă că se face dreptate după atâtea morți și teroare. Vor să vadă familii reunite. Cu atât mai mult cu cât există și copilul.

— De unde știu ei de copil?

Alastair și-a luat ochii de la ea — era gestul care îl dădea de gol atunci când mințea.

— Nu știu, probabil le-a spus cineva.

Cordelia nu avea cuvinte. Era tot ce își dorise atâta timp. Să își elibereze tatăl, să își salveze familia. Fusese mantra ei, cuvintele pe care și le repetase în fiecare noapte înainte de a adormi. Acum, că reușise, nu știa ce să simtă.

— Alastair, a șoptit ea, motivul pentru care am fost în Orașul Tăcut cu Matthew și cu James a fost că voiam să vorbesc cu vărul Jem. Știu că *Mâmân* își dorea ca tata să meargă la Basilias, drept

penitență. M-am gândit că poate, dacă spunem Conclavului despre boala lui — pentru că este o boală l-ar lăsa să fie tratat acolo, în loc să stea în închisoare.

— Ah, în numele îngerului, Cordelia! a zis Alastair, acoperindu-și ochii.

Când și-a îndepărtat palmele de la față, privirea îi era tulbure.

— Ai fi fost de acord cu asta? Cu faptul ca toată lumea să știe despre problema lui cu băutura?

— După cum ți-am mai spus, Alastair. Nu este păcatul nostru. Este al lui.

Alastair a oftat din toți rărunchii.

— Nu știu, tata a refuzat întotdeauna să se ducă la Basilias. Spunea că nu îi plac Frații Tăcuți, dar cred că era îngrijorat că vor vedea direct prin el. îmi închipui că acesta este motivul pentru care l-a ținut întotdeauna pe vărul Jem departe de familie, *a* spus el trăgând adânc aer în piept. Dacă vrei să se ducă la Basilias, ar trebui să îi scrii și să îi spui. Tu erai ultima din familie care nu îi cunoștea secretul. Faptul că acum știi s-ar putea să conteze.

Cordelia a lăsat peria jos, relaxându-se, în sfârșit.

— Este o idee bună. Alastair...

— Ești fericită, Layla? a întrebat el, arătând către inelul Herondale. Știu că asta ți-ai dorit.

— Am crezut că s-ar putea să te superi, a spus ea. Erai atât de furios pe James când credeai că încerca să mă compromită!

— Nu credeam, la momentul respectiv, că ar fi dispus să te ia de soție, a zis el, ca și cum ar fi vrut să își ceară iertare. Dar s-a purtat ca un gentleman și te-a cerut în căsătorie în fața lumii. Este un gest important. Să nu lași pe nimeni să nege asta!

Cordelia aproape își dorea să îi spună adevărul lui Alastair: că James sacrifica mai mult decât putea ghici el, dar nu putea, așa cum nu putea să îi spună nici mamei ei; Alastair ar fi fost furios, iar Sona ar fi fost distrusă.

— Am ce mi-am dorit, a replicat ea, neputând să se convingă să spună că era fericită. Dar tu, Alastair? Ce s-a întâmplat cu fericirea ta?

Alastair își cerceta mâinile, iar când și-a ridicat privirea, avea un zâmbet strâmb pe față.

— Iubirea este complicată, a răspuns el. Nu-i așa?

— Știu că te iubesc, Alastair, a răspuns Cordelia. Știu că nu ar fi trebuit să trag cu urechea la discuția dintre tine și Charles.

Tot ce am vrut vreodată a fost să vorbești cu mine, nu să îți aud secretele din întâmplare.

Alastair s-a înroșit și s-a ridicat în picioare, evitându-i privirea.

— Ar trebui să te culci, Layla, a spus el. Ai avut o zi plină de evenimente, iar eu am o treabă importantă de care trebuie să mă ocup.

Cordelia s-a aplecat puțin, pentru a se uita după eh

— Ce fel de treabă importantă?

El a vârât înapoi capul în cameră, zâmbind larg.

— Părul meu, a spus el, dispărând înainte ca ea să îl mai poată întreba ceva.

NIMENI, DIN CEI CE IUBESC

Nu lăsa pe nimeni, răvășit de dragoste, să se proclame nefericit.
Căci și iubirea zadarnică are bucuriile ei.

J. M. Barrie, „Micul pastor”

LUCIE NU PUTEA SĂ NU FIE IMPRESIONATĂ, ÎN CIUDA CONVINGERII SALE că era greșit să fii impresionat de propriii părinți. Mama ei organizase imediat petrecerea tradițională de logodnă în cinstea lui James și a Cordeliei, dar rezultatul era atât de minunat, încât ai fi zis că petrecuse săptămâni întregi planificând-o. Sala de bal strălucea datorită lămpilor-vrăjitoarei și lumânărilor, iar pe pereți erau atârnate ghirlande poleite, ca de nuntă. Pe mesele acoperite cu dantelă se aflau platouri cu dulciuri, toate colorate în galben și auriu: pateuri cu lămâie glazurate, umplute cu cremă, vase din sticlă pline de fructe confiate, bomboane sofisticate îmbrăcate în hârtie aurie și așezate pe un *epergne*[XXVIII]*,* tarte gălbui cu prune și caise. Pe coloanele sălii de bal erau atârnate aranjamente curgătoare de flori: bujori, camelii crem, mănunchiuri de gladiole înalte și galbene, buchete răsfirate de mimoze, trandafiri galbeni și narcise. încăperea era plină de oameni veseli. Carantina se terminase și toată lumea voia să se adune, să bârfească și să îi felicite pe Will și pe Teresa pentru fericirea copiilor lor.

XXVIII Obiect decorativ constând din vase unite prin brațe, de regulă așezat în centru mesei și pe care se etalau diferite produse, de la semințe și până la condimente și dulciuri (n. red.).

Insă Tessa, deși avea un braț petrecut în jurul taliei lui Will și îi zâmbea Idei Rosewain, care sosise purtând o pălărie pur și simplu enormă, părea îngrijorată. Lucie s-a gândit că majoritatea oamenilor nu ar fi observat, dar ea era un observator antrenat al stărilor mamei ei. Plus că și ea era îngrijorată.

Lucie ar fi trebuit *să* fie plină de încântare. Fratele ei și cea mai apropiată prietenă aveau să se căsătorească. Ar fi trebuit să fie un moment care să o facă veșnic fericită. Dar ea știa adevărul — James și Cordelia îi spuseseră — că mariajul era o farsă, o formalitate pentru a salva reputația Cordeliei. Tessa și Will nu știau și nimeni nu voia să le spună. Lasă-i să creadă că James va fi fericit cu Cordelia.’ Lasă-i să creadă că totul era adevărati Lucie și-ar fi dorit să creadă și ea că era adevărat și, dacă nu era, măcar să fi avut cu cine să vorbească despre asta. Tâlharii Veseli hotărâseră cu toții să trateze căsătoria ca pe o glumă din partea lui James, iar ea nu avea curajul să îi spună Cordeliei ce o măcina, riscând să o facă să se simtă și mai rău față de cum se simțea deja cu siguranță.

Poate că viața nu era ca în cărți. Poate că viața nu avea să fie niciodată astfel. Fratele ei, îmbrăcat elegant în alb și negru, li se alăturase părinților pentru a primi oaspeții. Gabriel și Cecily abia ajunseseră împreună cu Anna, Alexander și Christopher și împărțeau îmbrățișări și felicitări.

Thomas sosise deja, împreună cu familia lui. Familia Fairchild venise mai devreme. Matthew se despărțise imediat de ai lui și se îndreptase direct către camera de jocuri. între timp, Charles se plimba de jur-împre- jur, dând mâna cu toată lumea și, în general, asumându-și meritul pentru oprirea atacurilor.

Sunetele trăsurilor care intrau în curte alcătuiau, la rândul lor, un fel de melodie ciudată pe măsură ce încăperea începea să se umple — ajunsese familia Bridgestock, Ariadne era slabă, dar avea ochii scânteietori, iar cu ei venise și Grace Blackthorn. Lucie a tras neliniștită de medalionul pe care îl purta la gât. Grace arăta minunat într-o rochie verde, de culoarea unei primăveri timpurii, cu părul ei de culoarea aurului aranjat într-o cascadă de bucle. Văzând Conacul Chiswick de aproape, Lucie

se întreba din nou cum de reușea Grace să arate mereu atât de splendid când trăia în mijlocul unui morman uriaș de cărămizi murdare.

Sau cel puțin *trăise* acolo, căci acum tânăra se mutase cu familia Bridgestock, până avea să se mărite cu Charles. Acesta nu era un moment de sărbătoare pentru Grace, s-a gândit Lucie, uitându-se la fața palidă a fetei în timp ce îi saluta pe Will și pe Tessa. James era perfect calm, atât el, cât și Grace fiind aproape dureros de politicoși când fata l-a felicitat. Oare pe Grace o *deranja* logodna? s-a întrebat Lucie. Ea fusese cea care se despărțise de James — avea să se mărite cu Charles —, iar Lucie nu voia să o ierte pentru îi frânsese inima lui James. Și totuși... Apoi a observat-o pe Grace scuzându-se și pornind, crispată, către Charles. S-au salutat ca doi străini sau ca doi parteneri de afaceri, s-a gândit Lucie. Oh, cum își mai dorea să fi putut vorbi cu Jesse! Poate el ar fi reușit să îi spună cum se simțea sora lui cu adevărat. Poate ar fi putut să îi spună chiar mai mult de atât...

— A ajuns, a șoptit o voce la urechea lui Lude. Oaspetele de onoare.

— Vorbești despre Cordelia?

Lucie s-a întors și a dat cu ochii de Jessamine plutind lângă ea, în dreptul ușilor înalte franțuzești ce duceau către balconul de piatră.

Prin ele, putea vedea, în depărtare, un lampadar electric care arunca o lumină stranie asupra ierbii. Jessamine însă nu avea nicio reflexie.

— Arată minunat! a spus Jessamine, zâmbind misterios și dispărând în direcția mesei cu dulciuri; fantomele nu puteau mânca, însă lui Jessamine încă îi plăcea să admire prăjiturile.

Cordelia chiar arăta minunat! Venise cu mama și cu fratele ei. Sona arăta ca o regină, îmbrăcată într-o rochie verde și un *roosari* din catifea neagră. Alastair... ei bine, Lucie abia îl observase pe Alastair până când îi înmânase menajerei pălăria și își dăduse seama că își readusese părul la culoarea sa

naturală. Brunetul părului arăta uluitor în contrast cu pielea sa arămie.

Și apoi era Cordelia, îmbrăcată într-o rochie de mătase de un albastru profund, cu tul auriu, și mânecile încrețite, ornată cu o broșă opalescentă, ce ținea mătasea și voalul într-o rozetă în dreptul pieptului. Risa îi decorase părul cu perle ce străluceau printre șuvițele ei roșcate.

James i-a luat mâinile și a sărutat-o pe obraji. Atât el, cât și Cordelia păreau să fie conștienți de câți oameni se uitau le ei, șușotind probabil.

Deși dusese la o căsătorie, declarația Cordeliei, din timpul adunării Enclavei, avea să rămână șocul sezonului.

Enervată, Lucie s-a gândit să traverseze încăperea pentru a ajunge la familia ei. A oprit-o însă Thomas, care îl ținea după el pe verișorul lor, Alexander. Mătușa Cecily și unchiul Gabriel îl pasaseră pe Alexander lui Thomas, în timp ce ei se dedicaseră pregătirilor pentru petrecere. Era cumva drăguț să îl vezi pe Thomas cel înalt și musculos cum căra grijuliu un copil, deși Lucie nu i-ar fi spus niciodată, de teamă să nu i se urce la cap.

— Luce! a spus Thomas. Trebuie să îi salut pe Cordelia și pe Alastair. Poți să îl iei pe răsfățatul ăsta îngrozitor?

— Nu-s răsfățat, l-a contrazis Alexander în timp ce sugea dintr-o bucată de lemn-dulce.

— *Aș putea,* a recunoscut Lucie, dar nu țin neapărat.

— Matthew, a sugerat Alexander încruntat.

Matthew era pseudoruda Iui preferată.

— *Oscar!*

— Nu cred că Oscar a fost invitat, bătrâne, a spus Thomas. Mai ales ținând cont de faptul că este un câine.

— Cred că mai bine te-ai duce să îl cauți pe Matthew, a zis Lucie, văzând că Alexander era pe punctul de a cădea în disperare.

Thomas a salutat-o din colțul buzelor și a dispărut în mulțime. Lucie a observat, cu o urmă de încântare, că ajunsese și Magnus

Bane, îmbrăcat ca un pirat, cu vesta presărată cu nasturi din pietre prețioase și cercei cu rubine în urechi. Sosirea lui făcuse cu siguranță senzație.

Lucie se afla pe la jumătatea sălii, când Charles s-a urcat pe bancă, clătinându-se, ca și cum ar fi băut prea mult, și a bătut cu inelul lui de familie în paharul pe care îl ținea în mână.

— Iertați-mă! a strigat el, iar vacarmul din încăpere a început să se domolească. Vreau să spun ceva!

Soții Herondale o primiseră imediat pe Cordelia în familia lor, iar fata nu știa cum să îi privească în ochi știind că totul era o minciună. Nu era noua fiică a lui Will și a Tessei, căci ea și James aveau să

divorțeze peste un an. James era îngrozitor de amabil și el. De când se logodiseră, Cordelia reușise cumva să se convingă singură că îl făcuse pe James prizonierul acestei căsătorii. Era perfect conștientă de faptul că, dacă nu și-ar fî aruncat reputația la gunoi, el s-ar fî aflat acum în închisorile din Orașul Tăcut. După asta fusese obligat să o ceară de soție. James îi zâmbea de fiecare dată când se uita la ea, cu acel zâmbet încântător ce părea să-i spună că este un miracol sau o revelație. Insă pe Cordelia nu o încălzea cu nimic; James avea o inimă bună și atât. Nu o iubea, iar asta nu avea să se schimbe niciodată.

Spre marea surpriză a Cordeliei, Alastair îi fusese de foarte mare ajutor în ultimele câteva zile. Ii adusese ceai, îi spusese glume, jucaseră șah și, în general, îi ținuse gândurile ocupate. Vorbiseră foarte puțin despre întoarcerea lui Elias. Cordelia nu credea că o lăsase vreo clipă singură în casă — nici măcar pentru a-1 vedea pe Charles.

Că tot veni vorba, acesta se urcase pe o bancă și striga, spunând că avea ceva de comunicat și creând astfel o agitație care atrăsese cu repeziciune atenția întregii încăperi. Toți păreau extrem de surprinși, inclusiv Tessa și Will. Sona se uita încruntată, evident gândindu-se că Charles era foarte

nepoliticos. Mama ei nu știa nici măcar jumătate din poveste, s-a gândit Cordelia, pesimistă.

— Dați-mi voie să fiu primul care închină un pahar în cinstea noului cuplu fericit, a spus Charles, făcând exact ce spusese. In cinstea lui James Herondale și a Cordeliei Carstairs. Aș dori să adaug, personal, că James, *parabatai-ul.* fratelui meu, a fost întotdeauna ca un frate mai mic pentru mine.

— Un frate mai mic pe care l-a acuzat că vandalizează sere prin toată țara, a mormăit Will.

— Cât despre Cordelia Carstaris — cum aș putea să o descriu? a continuat Charles.

— Mai ales pentru că nu te-ai obosit să încerci să o cunoști, a șoptit James.

— Este atât fermecătoare, *cât și* frumoasă, a spus Charles, facând-o pe Cordelia să se întrebe care era diferența. Precum și curajoasă. Sunt sigur că îl va face pe James fericit, așa cum și minunata mea Grace mă va face pe mine.

Charles i-a zâmbit lui Grace, care stătea tăcută lângă el, cu chipul ascuns sub o mască.

— Ati înțeles bine. Doresc să anunț oficial intenția mea de a
mă I f t f
căsători cu Grace Blackthorn. Veți fi cu toții invitați, desigur.

Cordelia i-a aruncat o privire lui Alastair, al cărui chip era lipsit de expresie. Mâinile pe care și le ținea în buzunare erau însă încleștate în pumni. James mijise ochii.

Charles a continuat nepăsător

— Și, în final, aș dori să le mulțumesc membrilor Enclavei, care m-au sprijinit în acțiunile mele în rolul de Consul interimar în timpul problemelor pe care le-am avut recent. Eram prea tânăr să fiu încărcat cu astfel de responsabilități, dar ce aș fi putut spune când m-a chemat datoria?! Un singur lucru. Că sunt onorat să am încrederea mamei mele, iubirea viitoarei mele mirese și încrederea poporului meu...

— Mulțumesc, Charles! a spus James, care apăruse lângă tânăr și făcuse ceva ingenios cu picioarele, astfel încât banca pe

care stătea Charles s-a dărâmat.

James l-a prins pe Charles de umăr înainte de a aluneca pe podea și l-a bătut ușor pe spate. Cordelia nu credea că mai băgase cineva de seamă.

— Un discurs excelent! a încheiat James.

Magnus Bane a zâmbit ștrengărește și a pocnit din degete. Buclele panglicilor aurii ce atârnau de candelabru au luat forma unor bâtlani în zbor în timp ce „For He’s a Jolly Good Fellow” a început să se audă cântând fantomatic din direcția pianului la care nu se afla nimeni. James l-a tras pe Charles de lângă banca pe care se urcase și l-a împins în mulțimea de invitați. Mulțimea părea ușurată.

— Am crescut un fiu minunat, draga mea! a spus Will, sărutând-o pe Tessa pe obraz, apoi s-a uitat la Cordelia și a zâmbit. Și nu ne-am fi putut dori o fată mai minunată pentru a-i fi soție.

Alastair părea că vrea să se îndepărteze, iar Cordelia nu îl putea învinovăți.

— Vă mulțumesc, domnule Herondale! a spus fata. Sper că mă voi ridica la înălțimea așteptărilor dumneavoastră.

Tessa părea surprinsă.

— De ce ți-ai face vreodată griji din cauza asta?

— Cordelia este îngrijorată, a spus Alastair, pe neașteptate, din cauza nerozilor care vorbesc despre tatăl nostru și despre familia noastră. Nu ar trebui să le dea voie să o deranjeze.

Tessa a pus o mâna blajină pe umărul Cordeliei.

— Oamenii cruzi vor răspândi întotdeauna zvonuri, a zis ea. Iar cei care caută plăcerea în cruzime le vor crede și le vor răspândi, la rândul lor. Dar sunt convinsă că, într-un final, adevărul învinge. In plus, a adăugat ea zâmbind, cele mai interesante femei vor fî întotdeauna cele despre care se va vorbi pe ascuns cel mai mult.

— Foarte adevărat! a întărit Charles, care apăruse brusc între

ei.

Alastair a tresărit.

— Pot vorbi puțin cu Alastair? Este o problemă personală, a zis Charles, luându-1 pe Alastair de cot și împingându-1 spre ungherele mai întunecate ale sălii de bal.

Mâna lui Alastair a țâșnit și a prins-o pe Cordelia de încheietură. Spre marea ei surpriză, fata s-a trezit și ea trasă împreună cu cei doi.

Când Charles s-a oprit și s-a întors spre Alastair, a părut la fel de surprins ca și Cordelia.

— Ah, Cordelia! a spus el nedumerit. Speram să vorbesc cu fratele tău între patru ochi.

— Nu, a răspuns Alastair, spre uimirea Cordeliei. Ea va rămâne aici.

— *Che kar miknoi?* a șuierat Cordelia. Alastair, ce faci? Ar trebui să plec...

— Nu doresc să vorbesc singur cu tine, Charles, a continuat Alastair. Cu siguranță mi-ai primit scrisoarea.

Charles s-a înroșit

— Nu am crezut că ai vorbit serios.

— Ba da, a spus Alastair. Orice ai avea de zis de acum înainte, poate fî zis de față cu sora mea. Ea nu va dezvălui nimănui secretele tale.

Charles a părut să se resemneze.

— Prea bine, a zis el, crispat. Nu te-am mai văzut de la întâlnire. Am trecut pe la tine, dar Risa mi-a dat de înțeles că nu erai acasă.

— Nu plănuiesc să mai fiu disponibil pentru tine vreodată, l-a informat Alastair, pe un ton egal.

Cordelia a încercat să se elibereze iar, dar Alastair o ținea încă strâns de încheietura mâinii.

— Ar fi trebuit să te părăsesc în momentul când te-ai logodit cu Ariadne, i-a zis lui Charles în timp ce obrajii i se

îmbujoraseră. Ar fi trebuit să te părăsesc când ai abandonat-o într-o situație atât de cumplită! Acum ești logodit din nou și mi-am dat seama că de mine — sau de oricine altcineva — nu îți va păsa niciodată măcar pe jumătate din cât îți pasă de cariera ta.

Strânsoarea din jurul încheieturii Cordeliei se relaxase. Fata ar fi putut pleca dacă voia, dar, în acel moment, și-a dat seama că Alastair avea nevoie de ea. Așadar, Cordelia a rămas, spre disperarea lui Charles, care pălise.

— Alastair! a exclamat el. Nu este adevărat! Nu există o altă cale!

— Există alte soluții, a spus Alastair. Uită-te la Anna! Uită-te la Magnus Bane!

— Nu sunt un boem gata să fiu exilat la marginea societății. îmi doresc să devin Consul. Să fac parte din Conclav. Să contez!

Sunetul scos de Alastair era pe jumătate de durere și pe jumătate de epuizare.

— Și poți avea tot ce îți dorești, Charles. Dar nu mă poți avea și pe mine. Eu vreau să îmi trăiesc viața, nu să mă ascund în umbră pe măsură ce tu te tot logodești cu femei, încercând să ascunzi cine ești cu adevărat. Aceasta este alegerea ta, dar nu mă poți forța să fac același lucru.

— Atunci, asta este tot ce ai să îmi spui? După toți anii ăștia? Nu poate fi tot, a zis Charles, iar în acel moment nu a mai părut ridicol, așa cum fusese când închinase un pahar în cinstea lui însuși.

Cordeliei i se părea că vede durere adevărată în ochii lui Charles. Tânărul îl iubea pe Alastair, în felul lui. Dar nu era suficient. Unele feluri de dragoste nu erau suficiente.

— Succes, Charles! i-a urat Alastair.

Ochii lui negri au strălucit.

— Sunt sigur că vei avea o viață încununată de succes.

Alastair s-a îndepărtat. Cordelia, care rămăsese brusc și stânjenitor de singură cu Charles, s-a grăbit să plece pe urmele fratelui ei.

— Nu te privește să înțelegi despre ce a fost acea conversație, a zis Charles, crispat și strident, pe când Cordelia se întorcea să plece.

Fata a ezitat, fără a întoarce privirea la Charles.

— Am înțeles că mi-ai rănit fratele, a zis ea, în cele din urmă. Și am mai înțeles că nu se va mai repeta.

— Nu, nu se va mai repeta, a spus Charles, încetișor, și apoi s-a cufundat în tăcere, pe când Cordelia s-a îndepărtat.

James se afla pe balconul sălii de bah Balconul era lung, din piatră, împrejmuit de balustrade înalte până la piept, și nu existase în tinerețea tatălui său, dar fusese adăugat în timpul renovărilor făcute Institutului. Părinților lui le plăceau balcoanele. James se simțea ca pe acoperiș, undeva departe, doar că faptul că se afla în aer liber nu avea același efect calmant asupra lui. Aerul avea gustul Londrei, ca întotdeauna, și James putea vedea, în depărtare, formele caselor care se înălțau pe fundalul Tamisei. Băiatul se gândea la apele adânci, întunecate și murdare ale râului, de culoarea ținutului lui Belial. Cămașa lui albă, apretată, a atins piatra balconului în timp ce James s-a aplecat în față, sperând că astfel și-ar putea elibera presiunea din piept.

Nu era îngrozit la gândul căsătoriei cu Cordelia și se întreba dacă nu cumva ar fi trebuit să urască acest lucru. Când se gândea la mariajul lor, James își imagina o cameră caldă, un foc în vatră, o tablă de șah sau un pachet de cărți desfăcute. Ceața se lipea de geamuri, dar lumina din cameră strălucea pe rândurile de cărți în engleză și în persană. James se gândea la vocea domoală a Cordeliei, citindu-i într-o limbă pe care el încă nu o cunoștea, în timp ce îl fura somnul.

Apoi și-a spus că era un prost. Ar fi fost stânjenitor și bizar, ca un dans ciudat în care s-ar fi prins unul de dragul celuilalt, pentru a rezista un an, până ce aveau să fie liberi. Și totuși, când închidea ochii...

— James!

Băiatul a știut cine îi vorbise înainte de a se întoarce; întotdeauna îi recunoștea vocea. Grace era în spatele lui, pe jumătate ascunsă în

umbră, iar ușile franțuzești se încinseseră în urma ei. Prin ele, James vedea stindarde aurii și auzea muzica.

— Magnus Bane a făcut, cumva, pianul să funcționeze, a zis Grace, pe tonul ei moale, și oamenii dansează.

James a prins balustrada de piatră a balconului, privind spre oraș. Nu o mai văzuse pe Grace de la întâlnirea Enclavei și nici nu îi trimisese vreun mesaj. Ar fi simțit că o trădează pe Cordelia.

— Știi, ar fi probabil mai bine să nu ne vorbim.

— Aceasta ar putea fi ultima noastră șansă de a vorbi între patru ochi, a zis Grace. Când a văzut că nu răspunde, Grace a continuat, cu vocea gâtuită: Se pare că îngerul nu își dorește ca noi doi să fim împreună, nu-i așa? La început, nu am putut rupe logodna cu Charles din cauza mamei. Apoi, în momentul în care m-am eliberat de ea, tu te-ai logodit cu Cordelia.

— Nu-i pronunța numele! a zis James, surprinzându-se singur cu vehemența cu care rostise cuvintele.

Băiatul și-a plecat capul. în gură avea gust de ploaie și de metal.

— Este cea mai bună persoană...

— Știu ce a făcut pentru tine, James, a zis Grace, molcom. Știu că nu ai fost cu ea în acea noapte. Ai fost în Idris, incendiind Conacul Blackthorn. Știu că a mințit pentru a te proteja. Sincer, nu aș fi crezut că este atât de șireată.

— Nu este șiretenie, este generozitate, a zis James. își irosește un an de viață într-o căsnicie pe care nu are cum să și-o dorească, doar pentru a mă proteja pe mine.

— LJn an? a întrebat Grace. Aceasta este înțelegerea dintre voi?

— Nu voi discuta asta cu tine, a spus James.

Pieptul îl durea ca strâns în menghină. Abia putea respira.

— Cred că mă urăști, a zis Grace, dacă toate acestea se întâmplă ca o consecință a ceea ce ți-am cerut să faci pentru mine.

— Nu dau vina pe tine, Grace, dar nu putem fi prieteni. Ar complica lucrurile și mai mult.

A urmat o pauză. Grace era cufundată în umbre, dar James o văzuse în sala de bal, îmbrăcată într-o rochie verde, cu smaralde la

urechi. James recunoscuse cerceii. Erau ai lui Charlotte. Pesemne că îi dăruise lui Grace.

— Mă bucur că o vei avea alături pe Cordelia, a spus Grace.

— Mi-aș dori să pot spune același lucru despre tine și despre Charles, a răspuns James. Cordelia merită ceva mai bun; voi face tot ce îmi stă în putere, în acest an, să o fac fericită. Sper că Charles va face același lucru pentru tine.

— Aș putea fi cu tine peste un an, a zis ea, aproape șoptind. Aș putea avea o logodnă lungă cu Charles, ai putea divorța de Cordelia — s-ar putea realiza.

James nu a răspuns. Strânsoarea din pieptul lui devenise dureroasă. Se simțea de parcă ar fi fost rupt în două, brutal și la propriu.

— James? a zis Grace.

Băiatul și-a înghițit cuvintele: *Da, așteaptă~mă, te voi aștepta. Grace! îmi amintesc pădurea, umbrele, rochia ta de culoarea fildeșului!*

Grace.

James simțea gust de sânge. A strâns balustrada așa de tare, încât a crezut că avea să-și rupă degetele. Un moment mai târziu, James a auzit zgomotul ușor al ușilor franțuzești care se deschiseseră și se închiseseră la loc. A rămas nemișcat preț de un minut, apoi un altul. Când s-a întors în cele din urmă, James era singur pe balcon. Nu era nici urmă de Grace.

In schimb, prin geam, băiatul a văzut-o pe Cordelia. Tânăra dansa cu Matthew. Părul ei splendid îi evadase de sub podoaba pe care o avea pe cap, sfidând orice încercare de a-1 ține strâns. Cei doi râdeau.

Ocolind cu dibăcie cuplurile de pe ringul de dans, Anna a oftat: și-ar fi dorit să se distreze mult mai mult decât o facea. Deși renunțase să mai creadă în dragostea romantică, tinerei îi făceau încă plăcere petrecerile de logodnă, în special când îi simpatiza pe oamenii care se logodeau, ceea ce, trebuia să recunoască, nu se întâmpla prea des.

Seara aceea era diferită. Multe dintre persoanele ei favorite din întreaga Enclavă se aflau acolo: Tâlharii Veseli, mătuși și unchi, dar și membri ai familiei extinse, si — ca o bomboană indecentă așezată deasu- pra unui tort deja poleit — Magnus Bane. El îi ajutase să ridice protecții

magice în jurul casei familiei lor, în ziua în care Christopher fusese atacat. Anna îi datora o favoare, dar nu o deranja: era sigură că urma să fie foarte amuzant să își plătească datoria. Totuși, existau două lucruri care o sâcâiau. Deși James era unul dintre verișorii ei favoriți, iar pe Cordelia o plăcea foarte mult, era ceva foarte suspect la acea logodnă neașteptată a lor.

Anna știuse încă de la balul dat în onoarea familiei Carstairs că fata era îndrăgostită până peste urechi de James și că lui James i se aprinseseră călcâiele după Grace Blackthorn. Anna făcuse aceste observații și le reținuse, hotărând că avea să o invite pe Cordelia la ceai. Era groaznic să trăiești o iubire neîmpărtășită. Poate că reușea să o facă pe Cordelia să uite!

Anna își dăduse seama că tânăra Carstairs era o fată puternică și încăpățânată — și că ea, Anna, o plăcea foarte mult. De fapt, o plăcea suficient de mult, cât să își dorească din toată inima ca James să se trezească la realitate și să vadă comoara care se ascundea sub nasul lui. Anna crezuse că rochiile aveau să ajute — și fusese extrem de satisfăcută să vadă expresia surprinsă de pe chipul lui James când o privise pe Cordelia dansând la Hell Ruelle. In realitate, aproape *crezuse* că băiatul își dăduse seama că tânăra Cordelia era fata potrivită pentru el — până la urmă, Grace se logodise cu Charles, așa că acea partidă era pierdută —, dacă fata nu ar fi făcut acel anunț

șocant în cadrul întâlnirii Enclavei.

Anna considera că se pricepea la multe lucruri, iar unul dintre ele era să judece corect o persoană. Cordelia Carstairs, fata care roșise văzând o rochie seducătoare, nu avea cum să își fi petrecut noaptea cu un bărbat cu care nu era căsătorită, chiar dacă ar fi fost iubirea vieții ei. Iar James nu ar fi fost capabil să compromită o fată necăsătorită. Anna era gata să pună rămășag pe apartamentul din Percy Street.

Pe când se strecura pe ușa din capătul încăperii, Arma și-a aruncat o privire înapoi, văzându-i pe Matthew și pe Cordelia dansând împreună. Cordelia părea amuzată, ceea ce nu era deloc surprinzător Matthew făcea pe toată lumea să râdă. Tânăra nu putea vedea chipul lui Matthew, deși ceva la modul în care se apleca spre Cordelia era ușor bizar. Arma nu ar fî știut să spună ce anume i se părea nelalocul lui.

Will pășise pe ringul de dans; cu toții au zâmbit când Will a cerut permisiunea de a dansa cu Cordelia. *Sărmana fată,* s-a gândit Anna: era o tradiție a vânătorilor de umbre, care spunea că aducea noroc să dansezi cu o viitoare mireasă. Cordelia nu avea să aibă niciun moment de respiro. Tânăra părea, cel puțin, fericită să poată dansa cu viitorul ei socru, pe când Matthew se îndepărta pentru a i se alătura lui Thomas.

Și Matthew păruse bucuros în timpul dansului, s-a gândit Anna, în- dreptându-se, pe coridor, spre sala de jocuri. Spera că băiatul ieșea, în final, din depresia care îl răvășise ani la rândul. Anna fusese îngrijorată. Tâlharii Veseli erau ca frățiorii ei, iar Matthew fusese întotdeauna tovarășul ei în tot felul de aventuri și necazuri.

Camera jocurilor era cufundată în umbră. Annei îi plăcea aici: era o încăpere simplă, fără panglici, rozete și poleială. Setul de șah dăruit de tatăl ei lui Will lucea în lumina lunii ce se revărsa prin fereastră. Razele se răsfrângeau ca niște flăcări de argint asupra podelei lustruite și a tinerei care stătea în centrul

camerei.

Ariadne Bridgestock!

Ariadne era al doilea subiect care nu îi dăduse pace Annei întreaga noapte. Voise să o întrebe de zeci de ori dacă se simțea bine, dacă își revenise, și de zeci de ori se abținuse. Dacă frumusețea era o măsură a sănătății, atunci Ariadne era cea mai sănătoasă persoană de la petrecere. Părul ei brunet lucea, pielea ei moale și cafenie era ca de mătase, iar buzele ei erau pline și roșii. Primele buze pe care le sărutase Arma. Primele pe care le iubise.

— Iți cer scuze! a zis Anna, făcând o scurtă plecăciune. Nu mi-am dat seama că ești aici.

Tânăra s-a întors să plece, dar Ariadne a traversat camera iute, spre ea, întinzând mâna.

— Arma, te rog, vreau să vorbesc cu tine!

Anna s-a oprit, uitându-se la ușă. Aproape că își auzea pulsul în urechi. Se blestema, pe mutește; ar fi trebuit să treacă de mult de stadiul unor asemenea reacții. Așa de prostești, așa de naive. *Eu sunt Anna Lightwood,* și-a zis ea. *Nimic nu mă poate atinge.*

— Te-am auzit, a zis Ariadne, încetișor.

Anna s-a întors spre ea.

— Cum?

— Te-am auzit, când m-ai vizitat la infirmerie, a zis Ariadne, și când m-ai rugat să nu mor.

Șocată, Anna a întrebat:

— Deci, ai aflat despre trădarea lui Charles de la mine?

Ariadne a fluturat din mână, ca si cum nu ar fi contat, iar brătările ei subțiri, din aur, au scos un clinchet ca de clopoței.

— Nici nu a contat prea mult. Singurul lucru care a contat cu adevărat a fost să îmi dau seama că încă mai ai iubire în inima ta, pentru mine.

Anna și-a dus mâna la medalionul de la gât. Mama i-1 dăduse când jelise pierderea lui Ariadne. Prima și ultima dată când

Anna lăsase pe cineva să îi frângă inima.

— Mi-am dat seama că m-am înșelat, a spus Ariadne.

— Să te logodești cu Charles? a întrebat Anna.

Tânăra își amintea că, în urmă cu doi ani, îl găsise pe Charles în casa familiei Bridgestock. Ea venise să îi aducă flori lui Ariadne. își amintea cum părinții fetei zâmbiseră pe când Charles săruta mâna fiicei lor, în timp ce Anna era împinsă afară din încăpere.

— Există bărbați mai buni pe lume, dacă insiști să te măriți.

— Nu! a răspuns Ariadne. M-am înșelat în legătură cu noi două. M-am înșelat în legătură cu ceea ce îmi doresc.

Ariadne și-a împreunat mâinile.

— Ceea ce am spus cu ani în urmă — unele dintre acele lucruri sunt încă valabile. Nu vreau să îmi rănesc părinții. Vreau să am copii. Dar nimic din toate acestea nu contează dacă nu am iubire în viața mea.

Ariadne a zâmbit melancolic.

— Ți-ai făcut un renume, Anna, ca fiind o persoană care nu crede în dragoste.

Anna vorbit pe un ton rece:

— Intr-adevăr. Cred că dragostea este cauza tuturor durerilor și suferințelor din această lume.

Mătasea rochiei lui Ariadne a foșnit. Un moment mai târziu, fata se afla lângă Anna, ridicându-se pe vârful picioarelor pentru a săruta obrazul tinerei. Când s-a retras, ochii ei străluceau.

— Știu că ești încăpățânată, Anna Lightwood, dar și eu sunt la fel de căpoasă. O să te fac să te răzgândești. O să te recuceresc.

Ariadne și-a strâns fusta și a ieșit din cameră, lăsând în urmă un parfum de flori de portocal, ca un fum ce întârzia în aer.

— Nu te deranjează să dansezi cu un moșneag ca mine? a zis Will, răsucind-o cu dibăcie pe Cordelia, pe ringul de dans.

Fata i-a zâmbit. Will nu părea deloc bătrân — în zâmbetul lui

se citea neastâmpărul unui băiețandru. Era ciudat că nici Jem, nici Tessa nu îmbătrâniseră de la finalul Războiului Mecanic, și, cu toate astea, amândoi păreau mai îmbătrâniți și mai serioși decât Will Herondale.

— Ba deloc, a răspuns ea. Timp de mulți ani, eu și cu Alastair ne-am dorit să vă vedem mai mult pe dumneavoastră și pe doamna Herondale. Vă consideram un soi de unchi si mătușă.

» '

— Acum, că vom fi atât de aproape și că vom alcătui, cu adevărat, o familie, se vor ivi multe ocazii, a zis Will. Poate o petrecere de revenire a tatălui tău.

Cordelia a pălit. Era sigură că tatăl ei nu și-ar fi dorit așa ceva; ar fi vrut, în schimb, să uite că fusese vreodată plecat pentru că nu dorea să își amintească de ce se întâmplase. Will și-a plecat capul pentru a o privi cu mai multă atenție.

— Sau putem să nu punem nimic la cale. Nimicul este planul meu favorit. Presupune atât de puțin efort!

Cordelia a zâmbit stins.

Will a oftat.

— Glumesc prea mult, a zis el. Este doar o cale prin care reușesc să supraviețuiesc într-o lume așa de complicată. Dar simt că nu te bucuri de revenirea tatălui tău.

— Este, așa cum ați spus, complicat, a răspuns Cordelia.

Fata era conștientă că ceilalți dansatori se uitau la ei, întrebându-se probabil, ce discutau atât de concentrați.

— Mi-am iubit tatăl enorm, când eram copil, a zis Will. Credeam că este cel mai bun om pe care l-am cunoscut vreodată. Apoi, când am descoperit că irosise toți banii familiei la jocurile de noroc, l-am crezut cel mai rău om pe care îl cunoscusem. Acum, că sunt eu însumi tată, știu că nu a fost decât un om ca toți ceilalți.

Cordelia și-a ridicat privirea.

— Mulțumesc! a zis ea.

Fata voia să îi spună lui Will Herondale că îi aprecia sinceritatea. Cordelia se întreba cât de multe cunoștea Will

despre tatăl ei sau cât ghicise; sigur se împrăștiaseră zvonuri. își dorea să fi putut să fie la rândul ei sinceră în legătură cu promisiunea făcută lui James. Sigur Will trebuie să fi observat că James abia îi adresase două vorbe în acea seară — la petrecerea lor de logodnă?

— Daisy?

Cordelia și Will și-au oprit dansul; fata a observat, surprinsă, că James se apropiase de ei. Negrul și ivoarul costumului de seară se potriveau perfect cu înfățișarea lui, ce contrasta deja frumos, în negru, alb și auriu, s-a gândit Cordelia.

— Daisy? a zis el iar, timid.

Cordelia abia a observat că Will se depărtase de ea. Nu a văzut decât mâna întinsă a lui James.

— Vrei să dansezi?

James și Cordelia păreau minunat de fericiți, se gândea Lucie. Nu ar fi găsit nimic ciudat la asta, cu excepția faptului că știa adevărul: totuși, James și Cordelia erau prieteni buni. Pe când îi privea, Cordelia a râs la ceva ce îi spusese James și a întins mâna să își îndese o șuviță liberă de păr, sub podoaba pentru cap. Poate că Tâlharii Veseli avuseseră dreptate — poate că ei doi, cea mai bună prietenă și fratele său, aveau să găsească ceva amuzant în toată afacerea?

— La ce te gândești, Luce? a întrebat Thomas, care se sprijinea de un zid.

Cravata lui era desfăcută. Ii acordase, binevoitor, mai multe dansuri lui Esme Hardcastle înainte de a se retrage în siguranța colțului cu băuturi. Matthew i se alăturase acolo, la fel și Lucie.

— Te uiți foarte gânditoare la Jamie și la Cordelia.

— Mă gândeam că îl face să danseze mai bine, a răspuns Lucie.

Matthew și-a înclinat capul într-o parte.

— In numele îngerului! a zis el. Căsătorie. Știai că James mi-a cerut să fiu *suggenes-ul* lui?

In ceremoniile de căsătorie ale vânătorilor de umbre, un

suggenes era persoana care conducea mirele sau mireasa la altar — mamă, tată, frate, prieten cel mai bun.

— Păi nu este un lucru ciudat, a zis Lucie. *Parabatai-i* se aleg, de obicei, unul pe celălalt.

— Mă face să mă simt bătrân, a replicat Matthew.

Tânărul bea din butelca pe care o avea în mână, ceea ce Lucie considera a fi un semn rău. De obicei, la petreceri, unde alcoolul era la discreție, Matthew putea fi văzut cu un pahar de vin în mână. Dacă se decidea să își ia gura lui de gin din butelcă, asta însemna că Matthew era hotărât să se îmbete zdravăn. De asemenea, ochii lui sclipeau periculos. Poate că băiatul era supărat pe Charles? Supărat că părinții lui acceptaseră prea ușor logodna cu Grace? Deși cum ar fi putut ei să știe? Lucie își punea toate aceste întrebări, aruncând priviri spre Henry și spre Charlotte, care ședeau la o masă, în capătul opus al încăperii. Scaunul cu rotile al lui Henry stătea ca o santinelă lângă perete, iar Consulul și soțul ei ședeau înclinați unul spre celălalt, vorbind ușurel și ținându-și mâinile împreunate.

— Deși, a adăugat el, mijind ochii în timp ce privea undeva dincolo de Thomas, nu simt suficient de bătrân ca să mă mai confrunt și cu asta.

Lucie s-a uitat spre punctul de interes al lui Mattthew și l-a văzut pe Alastair Carstairs, care traversa mulțimea în direcția lor. Umerii îi erau ușor încovoiați, iar părul lui din nou brunet îl facea să pară o altă persoană.

— Fii politicos cu el, Matthew! a zis Thomas, îndreptându-și spatele. M-a ajutat enorm când a trebuit să prepar antidotul.

— A încercat cineva tartele cu lămâie? a întrebat Alastair, pe un ton relaxat, pe când sosea în mijlocul grupului lor. Aveți un bucătar excelent, Lucie!

Fata a clipit. Matthew a strâns din dinți.

— Nu îndrăzni să faci conversație de curtoazie, Alastair! a zis el. încep să am o migrenă.

— Matthew! a spus Thomas, sever. Vrei să stai jos?

Matthew și-a îndesat butelca înapoi în jachetă, cu mâinile

tremurânde.

— Nu vreau, a răspuns el. îmi doresc să fim lăsați în pace de Carstairs. Seara asta este destul de dificilă și așa...

Nu exista un moment propice pentru Lucie să întrebe de ce era grea acea noapte, căci Alastair și intervenise. Tânărul părea pe jumătate enervat și pe jumătate stânjenit. Vocea lui răsuna egal, dar tensionată.

— Nu putem lăsa zilele de școală în urmă? a zis el. E suficient dacă recunosc că am fost un nemernic? Cum pot să vă cer iertare?

— Nu poți, a răspuns Matthew, pe un ton foarte ciudat.

Toate privirile s-au ațintit asupra lui. Lucie avea ciudatul sentiment că se uita la cineva care facea echilibristică pe muchea unui cuțit. Matthew părea să fie făcut din unghiuri ascuțite, ca și cum ar fi avut pumnale pe sub piele.

— Să nu crezi că ești prietenul nostru acum sau că ești binevenit printre noi, indiferent ce s-a întâmplat.

Thomas s-a încruntat.

— Matthew, a zis el pe un ton dezaprobator, asta a fost în trecut. Este timpul să ne comportăm ca niște adulți și să uităm răutățile copilărești.

— Thomas, tu ești bun, a spus Matthew. Prea bun și vrei să uiți, dar eu nu sunt deloc ca tine și nu pot să nu îmi amintesc.

Lumina dispăruse din ochii lui Alastair. Totuși, spre surpriza lui Lucie, tânărul nu părea furios, ci aproape resemnat.

— Lasă-1 să spună ce are de spus, Thomas!

— Nu ai dreptul să îi vorbești lui Thomas pe tonul acesta familiar, a spus Matthew. Thomas, ție nu ți-am spus niciodată asta. Nu am putut. Dar este mai bine să cunoști adevărul decât să lași șarpele ăsta să îți devină prieten.

— Matthew..., a zis Thomas, pierzându-și răbdarea.

— Știi ce obișnuia să spună despre noi la școală? a zis Matthew. Că mama mea și tatăl tău au fost amanți. Că sunt bastardul tatălui tău. Mi-a

spus că Henry este doar o jumătate de bărbat și că nu a putut face copii, așa că Gideon a intervenit ca să umple golul. A zis că mama ta era așa de hidoasă din cauza chipului ei cicatrizat, că nimeni nu l-a putut acuza pe taică-tu că își căuta alinarea în altă parte. Și că erai un copil urât și bolnăvicios pentru că i-ai moștenit constituția slabă — pentru că a fost mundană, și nu una oricare. Ci o servitoare și o târfa.

Matthew s-a oprit, pierzându-și suflul, de parcă nu îi venea nici lui să creadă ceea ce spusese. Thomas rămăsese neclintit și palid. Nici Alastair nu făcuse vreo mișcare. Spre surprinderea ei, Lucie a fost cea care vorbit.

— El *a fost* sursa acelui zvon groaznic? Alastair?

— Nu... nu sursa, a zis Alastair, vorbind gâtuit. Și nu i-am spus toate acele lucruri lui Matthew...

— Dar le-ai spus altora, a replicat Matthew, glacial. Am aflat tot în anii ce au trecut de atunci.

— Da, a recunoscut simplu Alastair. Am împrăștiat bârfa. Am repetat acele cuvinte. Am făcut toate astea.

Alastair s-a întors spre Thomas.

— îmi pare...

— Nu îmi spune că îți pare rău.

Buzele lui Thomas erau cenușii.

— Tu crezi că eu nu am auzit povestea? Ba bineînțeles că da, chiar dacă Matthew a încercat să mă protejeze. Am auzit-o pe mama plângând din cauza ei, pe tata spumegând de furie și de jale, le-am văzut pe surorile mele frânte de rușine, din cauza unor minciuni...

Thomas s-a oprit, gâfâind.

— Tu ai repetat acele cuvinte fără să știi sau să îți pese dacă erau adevărate. Cum ai putut face una ca asta?

— Erau doar cuvinte, a zis Alastair. Nu m-am gândit...

— Nu ești cine am crezut că ești, a spus Thomas, iar fiecare cuvânt răsunase rece și tăios. Matthew are dreptate. Aceasta este petrecerea de logodnă a sorei tale și, de dragul Cordeliei, ne vom purta civilizat cu tine, Carstairs. Dar dacă te mai apropii de mine sau dacă îmi mai vorbești vreodată, după asta, o să te arunc în Tamisa.

Lucie nu îl auzise niciodată pe Thomas vorbind așa de rece. Alastair s-a dat înapoi, șocat. Apoi, s-a întors pe călcâie și a zbughit-o prin mulțime. Lucie l-a auzit pe Matthew șoptindu-i ceva lui Thomas, dar nu a rămas să audă ce era: fata era deja pe urmele lui Alastair. Tânărul alerga de parcă ar fi avut aripi la călcâie, iar Lucie s-a năpustit după el, pe ușile sălii de bal, pe treptele de piatră și l-a prins, în cele din urmă, în dreptul intrării.

— Alastair, așteaptă! a strigat ea.

Tânărul s-a întors să o privească. Lucie și-a dat seama, șocată, că Alastair plânsese. Intr-un mod ciudat, Lucie își amintea de prima dată când văzuse un bărbat plângând: în ziua în care tatăl ei aflase despre moartea părinților lui.

Alastair și-a șters, furios, lacrimile din ochi.

— Ce vrei?

Lucie era aproape ușurată să îl audă vorbind așa cum vorbea de obicei.

— Nu poți pleca.

— Ce? a șuierat el. Nu mă urăști și tu?

— Nu contează ce cred eu. Aceasta este petrecerea de logodnă a Cordeliei. Tu ești fratele ei. Ai să-i frângi inima dacă dispari, așa că îți cer să nu pleci.

Alastair și-a înghițit un nod.

— Spune-i Laylei... Cordeliei că am o migrenă puternică și că mă odihnesc în trăsura noastră. Nu este nevoie să își încheie distracția mai devreme sau să își strice petrecerea.

— Alastair...

Dar tânărul deja dispăruse în noapte. Lucie s-a întors spre trepte, abătută. Cel puțin Alastair nu pleca de la Institut, deși ea ar fî preferat să...

Lucie a tresărit. Intr-o nișă, în umbră, stătea Grace. Rochia ei de un verde pal era aproape luminiscentă în beznă. Fata s-a strâmbat văzând-o pe Lucie.

— Presupun că pare ca și cum aș fi tras cu urechea, a zis ea.

Te asigur însă că nu am vrut în niciun caz să aud... *ceea ce am auzit.*

Lucie și-a înfipt pumnii în șolduri.

— Atunci de ce ești aici?

— Eram deja pe trepte, a zis Grace. Te-am auzit tropăind pe trepte și am decis că ar fi mai bine să mă ascund, decât să fac conversație.

— Plecai, a zis Lucie. Nu-i așa?

Grace nu a răspuns. Fata stătea foarte bățoasă și nu se sprijinea de zid. Lucie și-a adus aminte ceva ce îi spusese James odată, despre faptul că Tatiana o obligase pe Grace să umble cu o carte pe cap, în salonul Conacului Blackthorn, pentru a-și perfecționa postura.

— Știi, a zis Lucie, simțindu-se peste măsură de obosită, *nu ești obligată* să te măriți cu Charles.

Grace și-a dat ochii peste cap.

— Te rog, nu îți bate capul! Nu mă grăbesc să plec din cauza sentimentelor mele rănite. Și nu te deranja să îmi spui că James nu vrea, cu adevărat, să se însoare cu Cordelia. Știu și asta.

Lucie a înghețat.

— Nu aș fi zis nicicând una ca asta.

— Nu! a spus Grace. *Presupun* că nu!

Lucie a pufnit exasperată.

— Știu, crezi că nu avem nimic în comun, a zis ea. Dar sunt singura persoană din lume care are habar despre fratele tău. Care știe ce secret protejezi tu.

Grace a înlemnit.

— L-ai văzut pe Jesse, în Idris, a zis ea. Am vorbit cu el. Știu că ți-a cerut să nu îl ajuți și mai știu că voi, cei din familia Herondale, sunteți *onorabili.*

Grace aproape că a scuipat cuvântul.

— Dacă el ți-a cerut să nu îl ajuți, atunci tu vei face întocmai. La ce mi-ar folosi o altă persoană care nu vrea să îmi ajute

familia?

Lucie și-a ridicat bărbia.

— îmi dau seama cât de bine mă cunoști, domnișoară Blackthorn. Intenționez să fac tot ce îmi stă în putere pentru a-1 ajuta pe Jesse — indiferent dacă el vrea asta sau nu.

Grace a făcut un pas în față, ieșind din umbră. Cerceii ei verzi dăn- țuiau în lumină ca niște ochi de pisică.

— In acest caz, spune-mi mai multe! i-a cerut ea.

Nu a durat mult pentru ca Magnus Bane să îl găsească pe Matthew Fairchild, care ședea sprijinit de un perete, aproape de ușa ce ducea spre salon. Cravata îi era aproape complet desfăcută. Magnus a rămas pe loc un moment, uitându-se la el: Matthew era exact genul de persoană pe care voia mereu să o ajute și din cauza căreia se certa apoi pentru că încercase să o ajute. In viața lui Magnus existaseră o sută de Matthew Fairchild: tineri și tinere cu o dorință de autodistrugere pe atât de mare pe cât le era frumusețea, care, în ciuda tuturor darurilor primite de la natură, păreau să nu dorească altceva decât să se irosească. Magnus își spusese iar și iar că toți acei Matthew Fairchild din lume nu puteau fi salvați și totuși nu se putea abține să nu încerce.

Bărbatul s-a sprijinit de zid, lângă Matthew. S-a întrebat de ce alesese băiatul să stea acolo, pe jumătate ascuns de restul oamenilor, în spatele unui stâlp. Matthew părea să se uite în gol la ringul de dans.

— întotdeauna mi s-a zis că este nepoliticos pentru un gentleman să fie retras, a zis Magnus.

— Atunci, trebuie să fi auzit și că sunt, în general, considerat foarte nepoliticos, a replicat Matthew.

In mâna lui dreaptă se afla o butelcă, iar pe deget îi sclipea un inel cu emblema familiei Fairchild. Odinioară, Magnus făcuse observația că un om care își aduce propria băutură la o petrecere era, într-adevăr, într-o stare deplorabilă. Adevărata

întrebare era însă de ce nimeni altcineva nu observa faptul că Matthew stătea în picioare doar pentru că îl sprijinea zidul.

în mod obișnuit, Magnus nu ar fi fost extrem de surprins de situație — nu era nimic neobișnuit pentru un băiat de șaptesprezece ani să se îmbete la o petrecere —, însă Matthew fusese beat și când merseseră pe Tower Bridge, deși cineva mai puțin experimentat nu ar fi observau Cineva cu mai puțină experiență ar fi putut rata starea în care se afla Matthew și acum. Nu era tocmai vorba de băutură, s-a gândit Magnus, cât de faptul că Matthew era extrem de obișnuit să pretindă că nu băuse.

— M-am gândit că aș putea fi o excepție, din moment ce mi-ai admirat vestele, a zis Magnus.

Matthew nu a răspuns. Băiatul se uita încă la ringul de dans — deși nu doar la dansatori, ci mai degrabă la un cuplu anume. Cordelia Carstairs și James Herondale. Un alt Carstairs care își lega viața de un Herondale. Magnus se amuzase auzind despre logodnă. își amintea că James îi menționase o altă fată când îl întâlnise prima dată, dar chiar și Romeo se crezuse odată îndrăgostit de o fată numită Rosalinda. Era limpede, după felul în care se priveau James și Cordelia, că perechea era una de îndrăgostiți. Era, de asemenea, clar de ce Matthew stătea în acel loc — de după stâlp, Matthew îi vedea clar pe James și pe Cordelia, vedea capul brunet al băiatului aplecat asupra capului roșcat al fetei și chipurile lor apropiate.

Magnus și-a dres glasul.

— înțeleg de ce nu te interesează vestele mele, Fairchild. Am fost în pielea ta. Dorind ceea nu poți avea nu vei face decât să îți frângi inima.

Matthew a vorbit pe o voce pierită.

— Ar fi altceva dacă James ar iubi-o. M-aș retrage în beznă, la fel ca Jem, și nu i-aș mai rosti niciodată numele. Dar el nu o iubește.

— Cum? a zis Magnus, neplăcut surprins.

— Este un mariaj fals, a răspuns Matthew. Nu va dura decât un an.

Magnus înmagazina informația ca pe un mister ce necesita elucidare: nu se potrivea deloc cu ceea ce știa despre bărbații familiei Herondale, tată sau fiu.

— Totuși, a zis Magnus, în acest an, ei vor fi soț și soție.

Matthew și-a ridicat privirea. Ochii lui verzi au străfulgerat.

— Și în timpul acelui an, eu nu voi face nimic. Ce fel de persoană mă crezi?

— Cred, a zis Magnus, vorbind foarte încet, că ești o persoană extrem de tristă, deși nu știu de ce. Și cred că, în calitate de nemuritor, îți pot spune că multe lucruri se pot întâmpla într-un an.

Matthew nu a răspuns. Ii privea pe Cordelia și pe James. Toți cei din sală erau cu ochii pe ei. Cei doi dansau lipiți unul de celălalt, iar Magnus ar fi fost mai mult decât bucuros să pună pariu pe o mie de lire

că tinerii erau îndrăgostiți unul de celălalt. Un pariu pe care părea să îl fi pierdut. Și totuși...

Of cerule! s-a gândit magicianul. *S-ar putea să fie nevoie să rămân ceva timp în Londra. Poate ar fi bine să trimit după pisica mea!*

Era ca și cum timpul nu s-ar fi scurs deloc de la primul bal al Cordeliei în Londra. Totuși, absolut totul se schimbase. Cordelia se simțea așa de diferită de tânăra chinuită de nesiguranță care sosise la Londra, disperată să își facă prieteni și aliați și care văzuse un străin în fiecare chip. Acum, ea avea prieteni mulți: o vedea pe Anna, la intrarea în sala de bal, vorbind veselă cu Christopher. II vedea pe Thomas, așezat alături de sora lui, și pe Matthew, lângă Magnus Bane. Și pe Lucie, Lucie a ei, care într-o zi avea să stea lângă ea, în cercurile aprinse de flăcări ale ceremoniei *parabatai-lor.*

— Daisy! a zis James, zâmbind.

Era un zâmbet real, deși Cordelia nu ar fi știut să spună dacă băiatul era fericit sau trist, sau altceva.

— La ce te gândești?

Un lucru nu se schimbase: inima îi bătea încă prea repede când dansa cu James.

— Mă gândeam, a zis ea, că trebuie să fie ciudat pentru tine acum, că tărâmul lui Belial a fost distrus.

O sprânceană neagră s-a ridicat pe fruntea lui James, ca o înfloritură din cerneală pe o coală albă.

— Ce vrei să spui?

— Era un loc pe care îl puteai vedea doar tu, a zis ea. In care puteai merge doar tu. Acum a dispărut. Este ca un inamic pe care îl cunoșteai de mult. Deși îl urai, trebuie să fie ciudat să știi că nu îl vei mai vedea niciodată.

— Nimeni altcineva nu a mai înțeles acest lucru.

James o privea cu o duioșie surprinzătoare, iar Masca lui căzuse complet. James a tras-o pe Cordelia mai aproape de el.

— Trebuie să ne gândim la ceea ce ne așteaptă ca la o aventură, Daisy.

Cordelia îi simțea inima bătându-i lângă a ei.

— Ce anume va fi o aventură?

— Căsnicia noastră, a zis James, aprins. Știu că ai renunțat la multe lucruri pentru mine și nu vreau să regreți vreodată. Vom trăi împreună și vom fi cei mai buni prieteni. Te voi ajuta să te antrenezi pentru ceremonia *parabatai.* Te voi apăra și te voi sprijini, întotdeauna. Nu vei fi niciodată singură. Iți voi sta mereu alături.

Buzele lui James au atins obrazul fetei.

— Mai ții minte ce bine ne-am descurcat în Camera Șoaptelor? a murmurat James, iar Cordelia s-a cutremurat, simțindu-i respirația caldă pe piele. I-am păcălit pe toți.

„I-am păcălit.” Așadar, fusese întocmai cum se temuse ea, în ciuda a ceea ce îi spusese James — și poate chiar crezuse — în acel moment: pentru Cordelia, întâmplarea fusese sinceră, dar

nu și pentru el. O plăcere bizară și amară.

— Presupun, a zis James, că ceea ce spun este că știu că ți se pare a fi o experiență ciudată, dar sper că vei putea fi măcar un pic fericită, Daisy.

Părul lui James se răsfira pe fruntea lui. Cordelia și-a amintit de câte ori voise să îi îndepărteze șuvițele de pe față. De data aceasta a întins mâna și i-a alungat părul din ochi. Cordelia a zâmbit; un zâmbet la fel de fals pe cât era de vesel.

— Sunt, a zis ea, un pic fericită.

Pentru o clipă, gropița s-a adâncit în obrazul lui James.

— îmi pare bine să aud, a zis el, trăgând-o mai aproape pentru următorul dans.

Cordelia își amintea balul când James o părăsise pe ringul de dans și mersese să o întâmpine pe Grace. Acum nu mai avea să facă una ca asta; ținea prea mult la onoare. Cordelia îl avea pe James pentru ea timp de'un an — un an de bucurie amară. Avea să-și recupereze și tatăl. Avea să rămână în Londra și să devină *parabatai* cu Lucie. Avea tot ceea ce își dorise și totuși nimic din ceea ce își imaginase.

Fata s-a gândit la ceea ce îi spusese James despre fructul elfilor cu cât mâneai mai mult, cu atât îți doreai mai mult și cu atât durea mai tare când nu îl aveai. Totuși, a nu cunoaște gustul nu era tot un soi de tortură?

Cordelia îl iubea pe James; avea să îl iubească mereu. Atâția oameni iubeau fără speranță, fără a îndrăzni măcar să viseze la o atingere sau la o privire de la obiectul afecțiunii lor. Se topeau de dor în tăcere, nefericiți, la fel ca muritorii care tânjeau după fructul elfilor.

Ceea ce îi oferea soarta acum era un an în care avea să guste fructul. Un an în care putea trăi cu James, în care îl putea iubi și care ar fi putut să îi distrugă visurile la o altă iubire, dar cel puțin avea să se consume fericită. Timp de un an, fata își putea împărți viața cu el. Se puteau plimba împreună, citi împreună, mânca și trăi împreună. Aveau să râdă împreună. Timp de un

an, Cordelia avea să stea lângă foc, înțelegând ce înseamnă să arzi.

EPILOG
CONACUL CHISWICK, LONDRA

NU DEPARTE DE LUMINILE LONDREI, GĂRZILE NEFILIMILOR O ÎNSOȚISERĂ pe Tatiana la Conacul Chiswick, ale cărei porți și alei erau năpădite și aproape blocate de mărăcini. Spinii ascundeau lumina soarelui de la oricare dintre ferestre, împiedicând gărzile — printre care se numărau și frații ei, Gideon și Gabriel — să vadă ce se petrecea înăuntrul casei. Tatiana și-a strâns lucrurile și a reapărut în ușa casei, ducând o valiză mică, maro.

Femeia i-a privit din capătul scării.

— Mi-ar plăcea să mai pot merge o dată în grădină, a zis ea.

Femeia nu credea că ura pe care o simțea pentru ei i se putea citi pe chip. Frații săi nu păreau să știe, să înțeleagă cât de mult îi meritau disprețul.

— Ca să îmi iau la revedere de la amintirea soțului și a tatălui meu.

Un soi de spasm s-a ivit pe chipul lui Gabriel. Gideon și-a așezat o mână pe umărul fratelui său. Ei nu își respectaseră niciodată tatăl așa cum s-ar fi cuvenit. Nu îl jeliseră după ce le permiseseră lui Will Herondale și lui Jem Carstairs să îl ucidă.

Gideon a încuviințat.

— Du-te! l-a îndemnat, dând scurt din cap. Te vom aștepta aici.

Herondale, s-a gândit Tatiana, pe când își croia cale spre grădinile italiene. In vinele lor curgea sânge spurcat. In opinia ei, numele lor domina mai mult decât ar fi trebuit cărțile de istorie. Numele „Lightwood” ar fi trebuie să apară mai des. Până la urmă, nu ar fi fost deloc surprinsă dacă nevasta magiciană a lui Will nu era prima care spurcase linia lor pură cu sânge de repudiați.

Tatiana ajunsese în dreptul structurii mici, zidite, din centrul grădinii. Ușa era descuiată. Femeia a blestemat-o pe Grace în *gând, fetișcană proastă și leneșă,* și s-a grăbit să intre pentru a vedea dacă fusese ceva stricat. Spre ușurarea ei, sicriul lui Jesse era neatins: lemnul lucea, iar sticla era lipsită de praf. Antica sabie a familiei Blackthorn care, într-o zi, avea să fie a fiului ei, strălucea pe perete. Tatiana a atins-o ușor. Băiatul ei, prințul ei adormit, zăcea acolo. In ceea ce o privea, tânărul semăna cu soțul ei. Rupert avusese trăsături așa de fine, o delicatețe și o perfecțiune a înfățișării și a ținutei! Ziua în care el fusese smuls din această lume fusese o tragedie. Tatiana oprise fiecare ceas din casă și din Conacul de la țară la ora la care îi luaseră trupul, căci atunci lumea ei se sfârșise.

Cu excepția lui Jesse. Acum, Tatiana trăia pentru Jesse, pentru răzbunare.

— Nu te îngrijora! a zis o voce mieroasă.

Tatiana știa cine vorbise înainte să își arunce privirea în sus. Era un vârtej de praf, o mână de nisip lucitor ce lua înfățișarea unui bărbat frumos, înveșmântat în straie cenușii, cu ochii precum două cioburi de oglindă.

— Grace va avea grijă de el, l-a asigurat Tatiana. Ține la fratele ei așa cum tu nu ții la nimeni.

— Nu voi permite să i se întâmple ceva rău lui Jesse, a zis Prințul Iadului. Ceea ce are el este neprețuit.

Tatiana știa că demonul nu se afla cu adevărat acolo, că Belial nu putea umbla pe pământ decât ca o iluzie. Totuși, el lumina ca sticla spartă, ca orașele cuprinse de flăcări. Se zicea că Lucifer era cel mai frumos înger care căzuse din Rai, dar

Tatiana nu credea asta. Nu putea exista un înger mai frumos decât Belial, căci el se schimba întruna. Avea o mie de chipuri.

— De ce aș crede ce îmi spui? a întrebat ea. Ai permis să fiu otrăvită și aș fi putut să mor. Mi-ai promis că doar dușmanii mei vor fi răniți. Și uite — femeia a arătat cu degetul în direcția curții, unde o așteptau Gideon și Gabriel —, trăiesc încă!

— Nu te-aș fi lăsat să mori, a zis Belial. A fost necesar pentru a îndepărta bănuielile lor de la tine. Tot ce am făcut, a fost pentru a te salva.

Vocea ei răsuna amar.

— Să mă salvezi pentru ce? Ca să putrezesc în temniță în timp ce dușmanii mei prosperă?

Belial și-a așezat mâinile pe sicriul lui Jesse. Degetele lui erau lungi, ca picioarele unui păianjen.

— Am mai discutat despre asta, Tatiana. Moartea Barbarei a fost darul meu pentru tine, dar acela nu a fost decât începutul. Ceea ce am plănuit pentru Herondale, Lightwood și Carstairs este mult mai grav și mai teribil decât moartea.

— Dar planul tău de a-1 crește pe James Herondale de partea întunericului pare să fi eșuat. Chiar și după ce l-am pregătit pentru tine...

Pentru o clipă, expresia de pe chipul lui Belial a dispărut și, în spațiul astfel format, Tatiana a părut să vadă, prin abis, întunericul Iadului.

— L-ai pregătit? a șuierat el. Când a venit pe tărâmul meu nu avea nicio brățară la mână. Era protejat.

Tatiana a pălit.

— Nu este posibil. Brățara era la mâna lui azi, la întâlnire. Am văzut-o!

Un rânjet s-a ițit pe chipul lui Belial, dar a dispărut pe dată.

— Și asta nu a fost tot. Nu mi-ai spus că fata familiei Carstairs are una dintre săbiile făurite de Wayland Fierarul.

Belial și-a deschis sacoul. Pe pieptul lui era o rană, o tăietură adâncă în materialul cămășii, prin care se scurgea sânge de un

roșu întunecat. O rană ce părea proaspătă și nevindecată. Deși Tatiana știa că demonul nu avea formă solidă și că nu sângera cu adevărat, priveliștea a tulburat-o. Nimeni nu ar fi trebuit să poată răni un Prinț al Iadului. Femeia a făcut un pas înapoi.

— Eu nu... nu am crezut că este important. Fata aceea nu pare a fi ceva...

— Atunci tu nu înțelegi ce este Cortana. Atâta timp cât fata are sabia aceea și îl protejează pe James, nu mă voi putea apropia de el.

Belial și-a închis iute sacoul.

— Proștii cred că, din moment ce am fost rănit de acea sabie, nu mă voi mai putea întoarce în lumea lor decât peste un secol. Ei nu știu că am o ancoră aici. Și nu pricep nici forța mâniei mele.

Belial a rânjit dinții, iar fiecare dintre ei era un punct ascuțit, pilit.

— Mă vor vedea întorcându-mă mai curând decât au crezut.

Tatiana știa că ar fi trebuit să se teamă de furia unui Prinț al Iadului, dar când pierdeai tot ce conta, nu mai putea exista nici frică. Buza i s-a răsfrânt.

— Presupun că vei înfrunta acea întoarcere de unul singur, din moment ce eu voi fi întemnițată în Citadela de Diamant.

Tatiana a atins sicriul lui Jesse și a simțit un suspin ridicându-i-se în gât.

— Și băiatul meu chipeș se va topi fără mine.

— Oh, Tatiana, lebăda mea neagră! a murmurat Belial, zâmbind acum. Nu înțelegi că acesta este punctul culminant al planului meu? Familiile Herondale, Lightwood, Enclava, cu toții te-au alungat din rândurile lor. Dar unde se află inima nefilimilor? Ea șade în darul lor primit de la înger, în *adamas.* In stelele cu care își desenează runele, în pumnalele serafice cu care se protejează.

Tatiana și-a ridicat privirea la Belial, înțelegând.

— Vrei să spui...

— Nimeni nu poate intra în Citadela de Diamant cu forța, a zis el. Dar tu, draga mea, vei fi condusă acolo. Și apoi vei lovi

Conclavul chiar în inima lui. Vom lovi împreună.

Tatiana își sprijinea încă mâna pe sicriul fiului ei, dar pe chip îi încolțea acum un zâmbet.

—570-^-------------------

NOTE ASUPRA TEXTULUI

MAJORITATEA LOCURILOR DIN LONDRA MENȚIONATE ÎN *LANȚUL DE AUR* sunt reale: a existat intr-adevăr o Tavernă a Diavolului pe Fleet Street și Chancery, unde Samuel Pepys și doctorul Samuel Johnson veneau să bea. Deși taverna a fost demolată în 1787, îmi place să cred că a rezistat ca loc de întâlnire al repudiaților, fiind invizibilă mundanilor.

Poemul pe care îl recită Cordelia când dansează în Hell Ruelle este din volumul *The Book* of *Thousand Nights and a Night,* al lui Sir Richard Francis Burton, publicat în 1885. Piatra lui Dick Whittington este reală și se află la poalele dealului Highgate. *Layla și Majnun* este un poem epic persan/farsi, scris în 1188 de poetul Nizami Ganjavi. Am folosit exonimul „persană” pentru a mă referi la limba pe care o vorbesc Cordelia și familia ei, din moment ce Cordelia și Alastair nu au crescut în Iran și „persana” ar fi fost modul în care oricine ar fi vorbit și gândit în engleză în 1903 s-ar fi referit la limbă.

De asemenea, aș vrea să mulțumesc companiei Tomedes Translation și lui Fariba Kooklan pentru ajutorul oferit în ceea ce privește persana folosită în carte. Fragmentele din *Layla și Majnun* sunt extrase din traducerea lui James Atkinson, din

1836, ediție pe care Cordelia ar fi putut să o dețină.

------- ^-571

Pentru cei care îndrăgesc lumea vânătorilor de umbre:

Un basm la Londra

O POVESTIRE BONUS CU WILL ȘI TESSA

LONDRA, 3 MARTIE 1880

WILL HERONDALE STĂTEA LA FEREASTRA NOULUI SĂU DORMITOR ȘI privea la o Londră înghețată sub cerul înfrigurat al iernii. Zăpada îmbrăca acoperișurile caselor până la panglica palidă a Tamisei, împrumutând priveliștii o atmosferă desprinsă din poveștile cu elfi. Insă, în momentul acela, Will nu se simțea prea încântat de poveștile cu elfi.

Ar fi trebuit să fie fericit, atâta lucru știa, căci, în fond, astăzi era ziua nunții lui. Și fusese fericit, din clipa în care se trezise, în ciuda faptului că Henry, Gabriel și Gideon intraseră în camera lui pentru a-1 bate la cap cu sfaturi și glume în timp ce se îmbrăca. Și continuaseră astfel până la finalul ceremoniei. Atunci se întâmplase. De asta stătea la fereastră, uitându-se la Londra cea înghețată, în loc să fie la parter, lângă foc, sărutându-și soția. Proaspăta lui soție, Tessa.

Totul începuse perfect. Nu era chiar o nuntă tipică pentru vânătorii de umbre, pentru că Tessa nu era chiar un vânător de umbre.

Dar Will hotărâse să poarte oricum costumul tradițional de nuntă deoarece avea să fie conducătorul Institutului din Londra, copiii lui aveau să fie vânători de umbre, iar Tessa urma să

conducă Institutul

alături de el, făcând parte din viața lui de vânător de umbre. în opinia lui, noua lor viață ar fi trebuit să înceapă așa cum își propuseseră să continue.

Henry, mânuind o stelă în scaunul lui cu rotile, l-a ajutat pe Will cu runele Dragostei și ale Norocului, ce îi decorau mâinile și brațele, înainte ca acesta să își pună cămașa și sacoul. Gideon și Gabriel au glumit pe seama afacerii proaste pe care o facea Tessa cu Will și despre cum oricare dintre ei i-ar fî luat cu plăcere locul, deși amândoi era logodiți. Henry era chiar căsătorit și avea un copil mic și din cale afară de gălăgios, pe Charles Buford, care ocupa mare parte din atenția și timpul părinților săi. Will a zâmbit și a râs, și s-a uitat în oglindă pentru a se asigura că părul nu îi stătea dizgrațios. Apoi s-a gândit la Jem și a simțit o durere în inimă.

Conform tradiției vânătorilor de umbre, trebuia să existe un sugge- *nes,* o persoană care îi conducea pe miri până la altar. In mod normal, această persoană era un frate sau un prieten apropiat — și dacă aveai un *parabatai,* alegerea persoanei care urma să îndeplinească rolul de *suggmes* era deja făcută. Dar *parabatai-ul* lui Will era un Frate Tăcut acum, iar Frații Tăcuți nu puteau fî *suggenes.* Așa că acel loc de lângă Will rămăsese gol în drumul său către catedrală.

Sau cel puțin ar fî părut gol pentru oricine altcineva. Pentru Will, era plin de amintirea lui Jem: zâmbetul lui Jem, mâna lui Jem pe brațul său, loialitatea lui de neclintit.

în oglindă, tânărul vedea un Will Herondale în vârstă de nouăsprezece ani, îmbrăcat într-un costum albastru-închis — în cinstea obârșiei de magiciană a Tessei — cu căptușeală aurie.

Costumul tradițional era croit sub forma unui frac ale cărui manșete și tiv erau decorate cu o serie de rune aurii. Verigi din aur îi străluceau la încheieturi. Părul său dezordonat și negru fusese îmblânzit momentan. Will părea să fie stăpân pe sine și calm, deși pe dinăuntru sufletul său era cuprins de mâhnire și

de dragoste.

Până cu un an în urmă, nu îi trecuse niciodată prin cap că inima lui ar fî putut să fie deopotrivă plină cu amărăciune și cu fericire. Și totuși, în timp ce îl plângea pe Jem, o iubea pe Tessa. Știa că și ea simțea la fel și era reconfortant pentru ei să fie împreună și să își împărtășească ceva ce nu mulți alții simțiseră vreodată. Deși Will credea că mâhnirea

profundă și bucuria profundă se puteau întâmpla în același timp, așa cum era și cu dragostea, nu considera că era un lucru obișnuit.

— Nu uita bastonul, Will! a spus Henry, trezindu-1 pe Will din reverie și întinzându-i bastonul cu cap de dragon ce fusese al lui Jem.

Will s-a înclinat recunoscător către Henry și a început să coboare scările ce duceau către inima bisericii.

Sala fusese decorată cu stindarde ornate cu rune aurii ce reprezentau Dragostea, Căsătoria și Loialitatea. Soarele strălucea puternic afară, luminând culoarul dintre bănci ce ducea spre altar. Biserica fusese împodobită cu o mulțime de flori ce proveneau din Idris și care umpleau încăperea cu un miros ce îi amintea de Conacul Herondale, aflat în ținutul de la țară, o mare grămadă de pietre aurite pe care o moștenise când împlinise optsprezece ani. Inima lui plutea la gândul că el și Tessa vizitaseră conacul în vara anului trecut, când copacii Pădurii Brocelind înverziseră, iar câmpurile erau vii de culoare. Ii amintea de casa copilăriei din Țara Galilor; spera ca el și Tessa să își petreacă acolo toate lunile de vară ce urmau.

Inima sa a plutit și mai departe în momentul în care a sprijinit bastonul lui Jem de altar și s-a întors cu fața la încăpere: îi fusese teamă că Enclava din Londra avea să refuze să participe la nuntă din cauza fanatismului și a prejudecăților; sentimentele izvorâte din faptul că Tessa era pe jumătate magiciană variau de la indiferență la răceală. Dar băncile erau pline, iar el nu vedea decât chipuri fericite: pe Henry alături de Charlotte (care

îl lăsase pe micul Charles în grija lui Bridget), care purta o pălărie plină de flori; proaspăt căsătoriții soți Baybrook, familiile Townsend, Wentworth și Bridgestock; pe George Penhallow, care ocupa momentan funcția de conducător interimar al Institutului; pe sora lui, Cecily, care stătea lângă o harpă uriașă din aur ce fusese adusă din camera de muzică; pe Gideon și pe Gabriel Lightwood; până și Tatiana Blackthorn era prezentă, alături de fiul său, micul Jesse. Tatiana purta o rochie roz ciudat de familiară.

O parte din Will își dorea ca și părinții lui să fi fost prezenți. Fusese să îi vadă pe ascuns de câteva ori după ce Charlotte îi dăduse permisiunea să folosească Portalul din criptă pentru a-și vizita familia. Dar acum erau la mare distanță de lumea vânătorilor de umbre și nu își

doreau să se întoarcă la ea. El și Tessa plănuiau să îi viziteze la câteva zile după nuntă pentru a primi felicitările și binecuvântările lor.

Charlotte s-a ridicat în picioare. își dăduse jos pălăria și purta hainele de gală ale Consulului; roba ei era decorată cu rune din argint și din aur, iar în mâini ținea toiagul Censului. Asemenea lui Will, s-a mișcat încet printre bănci și pe treptele care duceau la altar. Și-a ocupat locul în spatele lui și i-a zâmbit acestuia.

Pentru Will, Charlotte arăta ca atunci când sosise pentru prima oară la Institutul din Londra, înspăimântat și singur, iar ea îl primise cu brațele deschise.

O singura notă a răsunat în încăpere. Will și-a amintit de lecțiile de harpă pe care le luase Cecily când locuiseră în Țara Galilor; ea știa, ca și mama lor, să cânte la harpă. Will și-ar fî dorit...

Dar toate dorințele sale au dispărut, căci ușile bisericii s-au deschis, iar prin ele a pășit Tessa. Alesese să poarte o rochie complet aurie pentru a-i sfida pe cei care fi putut spune că nu era vânător de umbre pe de-a-ntregul și că nu avea dreptul să poarte acea culoare. Rochia ei era făcută din mătase cu un

corset tivit, lipit pe trup, și o fustă plină, acoperită de tul ivoar. Mănușile erau din mătase, delicate, ca și condurii decorați cu perle, ce se ițeau de sub rochie. In păr îi fuseseră aranjate mici flori aurii din mătase.

Will nu mai văzuse nimic sau pe nimeni atât de frumos.

Tessa pășea cu bărbia ridicată, mândră, cu ochii ațintiți asupra lui Will. Ochii aceia cenușii: prima oara când privise în adâncul lor, îl izbiseră cu ascuțimea lor, asemănătoare metalului a cărui culoare o aveau. Obrajii ei erau îmbujorați; se ținea strâns de brațul lui Sophie, iar Sophie o conducea încet spre altar. Will nu fusese deloc mirat de faptul că Tessa o alese pe Sophie să îi fie *suggenes.* Și lui îi plăcea Sophie, dar în momentul acela nu se putea uita decât la Tessa.

Ea i s-a alăturat la altar, Sophie trecându-i discret în spate. Will simțea că inima stătea să îi sară din piept. Tessa avea privirea ațintită spre podea. Putea să îi vadă creștetul și florile aurii prinse în bucle. Will nu crezuse niciodată că avea să ajungă în acel moment. Nu cu adevărat, în adâncurile inimii lui unde era ascuns întunericul fricilor sale. Căci Will acceptase cu mult timp în urmă faptul că avea să o iubească pe Tessa

pentru totdeauna, dar că dragostea lui avea să rămână un vis. Avea să rămână ascunsă, poate chiar arzând pentru totdeauna în agonie, sau să trăiască precum un mărăcine ce îl sugruma, ce avea să îi distrugă încet capacitatea de a mai simți fericire. Tessa era menită să rămână doar în visurile lui, iar amintirea sărutului ei urma să fie singurul sărut pe care avea să îl cunoască. Cei din familia Herondale se îndrăgosteau doar o dată, iar el își dăruise inima Tessei. Insă ea nu o putuse accepta.

Când totul se schimbase, fusese ca un început foarte încet al fericirii. O lumină ce răzbătea prin norii pierderii ce purta numele *parabatai-ukui* său. Se trezea noaptea, țipând după Jem și, uneori, Tessa venea la el, din camera ei, și îi ținea mâna până adormea la loc. Iar uneori, ea era cea care suferea și el era cel care o alina. Și în acele momente își facea griji că iubirea nu

putea crește într-un pământ atât de amar. Dar într-un final crescuse mai bogată și mai adâncă decât în trecut. Până o ceruse pe Tessa în căsătorie, ei doi deveniseră precum aurul modelat în foc.

Din ziua aceea, tot timpul petrecut în așteptarea nunții fusese un delir de fericire, o zăpăceală de planuri și de râsete.

Dar Tessa nu se uita la el și, pentru o clipă, Will a fost năpădit de vechile griji. I-a vorbit atât de încet, încât nu credea că Charlotte sau Sophie ar fi putut să îl audă.

— Tess, *cariat*

Tess, iraga mea?

La cuvintele lui, ea și-a ridicat privirea. Zâmbea, iar lumina îi dansa în ochi. S-a întrebat cum putuse crede vreodată că ochii ei aveau culoarea metalului: ei erau precum norii ce se adunau deasupra Cadair Idris-ului. Și-a dus mâinile la gură ca și cum încerca să nu râdă.

— Oh, Will, a spus ea, sunt atât de fericită!

El a întins mâna pentru a-i prinde mâinile, iar Charlotte și-a dres glasul. Ochii ei erau plini de dragoste și de afecțiune, uitându-se la Tessa și la Will.

— Să începem! a spus Charlotte.

Institutul era cufundat în tăcere; Cecily nu mai cânta la harpă. Will stătea uitându-se la Tessa pe măsură ce viața i se deschidea în fața ochilor.

— Stau aici în două ipostaze, a spus Charlotte. Drept Consul, este de datoria mea să unesc doi nefilimi.

S-a uitat în mulțime cu o privire neîmblânzită, dorind să vadă cine îndrăznea să conteste faptul că Tessa era vânător de umbre.

— Iar drept prieten, este o bucurie să le pecetluiesc fericirea sub legământul căsătoriei.

Lui Will i s-a părut pentru o clipă că aude pe cineva râzând. A aruncat o privire spre rândurile de bănci, dar nu a văzut decât priviri prietenoase. Până și strâmbătura pe care o făcuse

Gabriel Lightwood părea mai degrabă desprinsă din decor, decât ostilă.

— Theresa Gray, a spus Charlotte, l-ai găsit pe iubitul sufletului tău?

Insă acum mă voi ridica și voi străbate cetatea, voi merge pe străzile și în piețele ei; îl voi căuta pe iubitul sufletului meu! L-am căutat, dar nu l-am găsit.

Will știa cuvintele. Toți vânătorii de umbre le știau.

Chipul Tessei părea că strălucește.

— L-am găsit, a răspuns ea. Și nu îi voi da drumul.

— William Owen Herondale, a zis Charlotte și s-a întors către Will. Ai mers tu la străjeri și în cetățile lumii? Ai găsit-o pe iubita sufletului tău?

Will s-a gândit la toate nopțile când bântuise străzile Londrei fără a avea vreo direcție sau vreun țel. Poate că în toate acele nopți chiar o căutase pe Tessa, fără să știe că ea era cea pe care o căuta.

— Am găsit-o, a răspuns Will, și nu îi voi da drumul niciodată!

— Este timpul să vă puneți inelele, le-a zis Charlotte zâmbind.

Printre cei adunați în sală s-a ridicat un murmur curios: deși mama ei fusese vânător de umbre, Tessa nu putea purta runele îngerului. Invitații se întrebau, fără îndoială, cum aveau să se descurce cu runele ce trebuiau schimbate între soți — una pe braț și una deasupra inimii, mireasa și mirele marcându-se unul pe celălalt cu *stele.* Aveau să fie dezamăgiți, s-a gândit Will; el și Tessa plănuiau să se ocupe de rune după ceremonie — runa care se punea deasupra inimii era oricum făcută adesea în intimitate.

Sophie a făcut un pas înainte, ținând o cutie învelită în catifea, puțin adâncă, în care se aflau două inele, amândouă în stilul Herondale. Pe interiorul fiecărui inel era inscripționat un fulger, o trimitere la moștenirea Starkweather a Tessei, și cuvintele *Cel din urmă vis al sufletului meu.*

Lui Will nu îi păsa că citatul nu avea vreo însemnătate pentru alții, însemna totul pentru ei doi.

Tessa a luat prima inelul mai mare și l-a pus pe degetul lui Will. El purtase întotdeauna inelul familiei, dar acum îl simțea diferit, îngreunat de un nou sens. Tessa a dat să își scoată mănușa, și până când Will a reușit să îi țină mâna dezgolită în mâna lui, punându-i inelul pe stânga, țopăia deja de nerăbdare. Inelul a intrat. Tessa și-a privit mâna și s-a uitat la Will, cu chipul solemn.

— Theresa Gray Herondale și William Owen Herondale, a zis Charlotte. Vă declar căsătoriți. Să înceapă petrecerea!

Urale vesele s-au ridicat dintre rândurile de bănci; Cecily a început să cânte un marș zgomotos și probabil nepotrivit la harpă. Will a prins-o pe Tessa în brațele lui: ea era toată mătase moale, tul alunecos și buze calde întoarse spre ale lui, pentru a-i oferi un mic sărut. Will i-a inspirat mirosul de lavandă și și-a dorit să fi putut fi singuri în camera decorată și mobilată pentru ei. Camera pe care aveau să o folosească pentru tot restul vieții lui.

Urma însă banchetul extravagant. Will a trecut brațul Tessei pe după al lui și a condus-o pe treptele altarului.

Charlotte se întrecuse pe sine cu decorarea sălii de bal. Stindarde din mătase aurie atârnau deasupra ferestrelor, a ușilor și a șemineurilor. O singură masă masivă fusese întinsă, iar aceasta traversa centrul încăperii. Fusese acoperită cu damasc, iar farfuriile, vasele, sfeșnicele și tacâmurile erau toate din aur.

Tessa a făcut ochii mari.

— Charlotte nu ar fi trebuit să cheltuie atât de mulți bani! a șoptit ea în timp ce ea și Will cercetau aranjamentele florale — buchete de trandafiri de seră se răsfrângeau de pe orice suprafață liberă, în nuanțe de auriu, crem și roz.

— Să sperăm că a băgat mâna în trezoreria Conclavului, a zis Will pe un ton egal, în timp ce servea dintr-o brioșă.

Tessa a râs și a arătat spre o pereche de scaune asortate, masive, din lemn, ce aduceau a tronuri, cu spătare ascuțite și

încrustate cu auriu.

După ce au șușotit un moment, Will și Tessa și-au ocupat locurile, regește, tocmai pe când ușile sălii de bal erau deschise, pentru începerea petrecerii.

S-au auzit exclamații de mirare pe măsură ce invitații se scurgeau înăuntru, îmbrăcați în cele mai fine haine. Cecily, care purta o rochie albastră care i se potrivea cu ochii, a venit în pași de dans ca să îi îmbrățișeze, sărute și să îi felicite pe amândoi. Gabriel era pe urmele ei, privind-o ca o căprioară topită de iubire, în pădure. Gideon și Sophie, la rândul lor logodiți, chicoteau într-un ungher, iar Charlotte și Henry se agitau în jurul lui Charles, care avea colici și voia ca toată lumea să afle.

Cecily a bătut din palme pe când doi servitori angajați special de Charlotte pentru nuntă s-au apropiat de masă, ducând cu ei două torturi etajate.

— De ce *două!* i-a șoptit Tessa lui Will.

— Unul este pentru invitați, iar celălalt este pentru mireasă, a explicat el. Cel pentru invitați va fi tăiat și toți vor primi o bucată, pe care o vor lua cu ei acasă, în semn de noroc. Al tău va fi mâncat, cu excepția unei singure felii, pe care o vom păstra pentru aniversarea noastră de douăzeci și cinci de ani.

— Mă iei peste picior, Will Herondale, a zis Tessa. Cine ar vrea să mănânce tort vechi de douăzeci și cinci de ani?

— Sper că vei avea altă părere când vom fi amândoi bătrâni și urâți, a replicat Will.

Tânărul și-a amintit atunci, pentru o clipă, că Tessa nu avea să îmbătrânească niciodată. Doar el avea să se stingă ușor și, în final, să moară. Era un gând bizar și supărător. Will și-a luat ochii de la tort și a surprins privirea Tatianei Blackthorn, care ocupase un loc la capătul mesei. Aceasta îl strângea pe Jesse la piept, rotindu-și ochii bănuitor de jur-împrejur. Will știa că Tatiana avea doar nouăsprezece ani, însă părea mult mai în vârstă. Femeia i-a aruncat o privire misterioasă și s-a uitat în altă parte. Will s-a cutremurat și și-a așezat mâna peste a Tessei, tocmai pe când Henry începea să bată, vesel, în paharul

său cu un obiect ce semăna cu o eprubetă. Cel mai probabil chiar era o eprubetă; Henry își instalase deja un laborator în pivnița casei Consulului din Grosvenor Square.

— închin, a început el, pentru fericitul cuplu...

Tessa își împletise degetele cu ale lui Will, însă el simțea încă fiori reci, ca și cum Tatiana îi picurase apă înghețată în vene. Cecily se întorsese la Gabriel, iar Will își dădea seama, după sclipirea din ochii ei, că fata plănuia ceva.

După câte se părea, toți prietenii lor plănuiseră ceva. După toastul lui Henry a urmat urarea lui Charlotte, apoi a lui Gideon, a lui Sophie, Cecily și Gabriel. Cu toții au lăudat-o pe Tessa și l-au luat peste picior pe Will, însă erau genul de glume născute din afecțiune, iar Will a râs la fel de mult ca toți ceilalți — ei bine, mai puțin Jessamine. Fata era prezentă în forma ei fantomatică, iar Will o putea vedea legănându-se dintr-o parte în alta, amuzată. Părul ei plutea în aer, purtat de o briză invizibilă.

Pe când petrecerea de apropia de final, tăcerile dintre Will și Tessa se prelungeau din ce în ce mai mult. Dar nu erau tăceri stânjenitoare. Nici vorbă! Intre ei se crease un alt fel de energie, care trosnea ca focul din vatră. De fiecare dată când Tessa îl privea pe Will, obrajii ei se îmbujorau, iar tânăra își mușca buza. Will se întreba dacă ar fi fost nepoliticos să sară pe masă și să le poruncească tuturor să plece de urgență pentru că avea nevoie să poarte o conversație intimă cu soția lui.

Will a ajuns la concluzia că ar fi fost de prost gust. Cu toate acestea, nu s-a putut abține să nu bată nerăbdător cu pantofii lui lucioși în podea, pe când invitații începeau să își la revedere de la ei.

— Cât de minunat! i-a zis Will lui Lilian Highsmith.

Că plecați, s-a gândit el.

— Oh, da, faceți foarte bine că plecați înainte ca drumurile să fie acoperite de polei, i-a șoptit Tessa lui Martin Wentworth. înțelegem pe deplin.

— Ah, absolut, a început Will, întorcându-se, și multe

mulțumiri pentru că ați venit...

Will s-a întrerupt brusc. Tatiana Blackthorn stătea chiar în fața lui. Chipul ei era golit de orice expresie, ca o oală care fusese curățată în profunzime. Mâinile ei osoase se frângeau neobosite.

— Am să îți spun ceva, i-a zis ea.

Will a zărit-o pe Cecily privindu-1 ușor neliniștită. Tânăra îl ținea pe Jesse — pesemne că Tatiana profitase de ocazie să îl arunce pe bebeluș în brațele lui Cecily, pentru a veni să discute cu Will. Neliniștea lui a devenit încă și mai adâncă.

— Da? a spus el.

Tatiana s-a aplecat spre el. La gât îi atârna un medalion de aur, încrustat cu spinii familiei Blackthorn. Will și-a dat seama, șocat, că Tatiana purta aceeași rochie pe care o avusese în ziua când soțul și tatăl ei muriseră. Petele de pe ea erau, cu siguranță, de sânge închegat.

— Azi, Will Herondale, a zis ea, vorbind foarte încet și foarte limpede, aproape șoptindu-i în ureche, va fi cea mai fericită din viața ta.

Will n-ar fi știut să spună de ce, dar s-a simțit cutremurat de un fior. Nu i-a răspuns, iar Tatiana nu părea să aștepte un răspuns — ea doar s-a retras și s-a îndreptat înapoi spre Cecily, smulgându-i copilul din brațe, cu o privire satisfăcută.

De îndată ce Tatiana a ieșit din sală, Cecily a venit la cuplul de căsătoriți. Tessa era adâncită în conversație cu Charlotte, iar Will nu credea că soția lui observase ceva, grație îngerului.

— Ce a vrut să îți spună urâcioasa de Tatiana? a întrebat Cecily, îmi dă fiori, Will, serios. Doar când mă gândesc că atunci când mă voi căsători cu Gabriel vom deveni rude...

— Mi-a spus că azi este cea mai fericită zi din viața mea, a răspuns Will.

Tânărul se simțea ca și cum o piatră rece i s-ar fi lăsat grea în stomac.

— Oh!

Cecily s-a încruntat.

— Păi nu este chiar așa de rău, nu? Este genul de lucru pe care oamenii îl spun la o nuntă.

— Cecy!

Gabriel apăruse lângă Will.

— A început să ningă. Uite!

Au privit cu toții afară: era neobișnuit să ningă în martie, iar când se întâmpla, zăpada venea de regulă sub forma zloatei, nu a fulgilor mari și albi ce cădeau acum la ferestre, gata să acopere orașul murdar cu o pătură de argint pur.

Invitații se grăbeau acum să plece, înainte ca drumurile să se blocheze. Cecily a îmbrățișat-o pe Tessa și i-a urat multă fericire. Will s-a ridicat în picioare pe când Charlotte se apropia de el, zâmbitoare.

— Spune-i Tessei că am plecat să mă asigur că focul este făcut în apartamentul nostru, a zis el, mecanic.

Will se simțea ca și cum ar fi fost foarte departe de propriul lui trup.

— Nu ar trebui să îi fie frig în noaptea nunții.

Charlotte l-a privit încurcată, dar nu a încercat să îl oprească pe Will pe când aceasta ieșea din încăpere.

„Azi va fî cea mai fericită zi din viața ta."

Dacă Tatiana nu i-ar fî spus aceste cuvinte, se gândea Will, oare ar fî stat el lângă fereastră, privind zăpada și gerul de afară? Orașul era acoperit de alb sub ochii lui. Catedrala St. Paul era o fantomă pe fundalul cerului pe care nu se regăseau decât două culori.

Era ca și cum vorbele Tatianei descuiaseră ceva dinăuntrul lui, iar toate temerile lui începuseră să se reverse afară. La nuntă nu fusese prezent niciun membru al familiei Tessei, iar Will se întreba, plin de temere, dacă nu cumva Conclavul nu avea să o accepte cu adevărat, că faptul că era pe jumătate magiciană avea să îi împiedice întotdeauna pe ceilalți să o privească drept un vânător de umbre bun. Dacă îi vorbeau cu cruzime, iar el nu putea fî acolo ca să îi oprească? Dacă îi

făceau viața un chin, iar Tessa începea să îl urască pentru că o făcuse prizoniera Enclavei din Londra? Dacă absența lui Jem avea să îi doară prea mult pe amândoi pentru a mai fî capabili să scape de durere și să trăiască? Dacă nu reușea să o facă pe Tessa fericită? Gândurile îi dansau în minte, ca și cum ar fî fost fulgi de zăpadă. Will aprinsese focul, iar camera era caldă — în centrul încăperii era un pat cu stâlpișori, iar cineva, probabil Charlotte, așezase vaze cu flori de culoarea fildeșului pe ambele noptiere. Florile umpleau aerul cu parfumul lor.

Zăpada bătea ușor în geam când ușa s-a deschis, iar Tessa și-a ițit capul. Era toată un zâmbet, iar fața ei radia ca o lumânare.

Dacă ziua de astăzi chiar este cea mai fericită zi din viața mea? Dacă toate zilele care vor urma vor fi mai triste și mai goale?

Tremurând, Will a tras aer în piept și a încercat să zâmbească.

— Tess!

— Ah, ce bine, ești îmbrăcat decent! a spus ea. Aproape că mă așteptam să fii îmbrăcat precum Sydney Carton doar ca să mă șochezi. Poate să intre și Sophie? Trebuie să mă ajute cu rochia.

Will a dat din cap, iar Tessa a mijit ochii; îl cunoștea aproape mai bine decât oricine altcineva din lume, s-a gândit Will. Tess avea să îi observe fricile și îndoielile. Dacă avea să creadă că ea era de vină?

Tessa a făcut un semn, iar ea și Sophie au trecut prin dormitor pentru a ajunge în budoar în timp ce Will își privea amorțit mâinile. La naiba, nu avusese niciun moment de frică sau îndoială până la nuntă! Se trezise în fiecare dimineață gândindu-se cum de era posibil să fie atât de plin de fericire și de așteptări! Și atunci îi venea să îi spună și lui Jem, dar Jem nu era acolo. Mâhnire și dragoste, îngemănate ca întunericul și lumina din sufletul său. Dar Will nu se îndoise niciodată de

dragostea lui pentru Tessa.

Putea auzi mișcări și chicote din camera alăturată, apoi s-a ivit Sophie, i-a făcut cu ochiul și a ieșit din dormitor, închizând bine ușa în urma ei. O clipă mai târziu a apărut și Tessa, îmbrăcată într-un capot albastru din catifea, care o acoperea de la gât până la glezne. Părul ei era răsfirat pe spate, împrăștiindu-se pe umerii ei într-o învălmășeală de bucle mari, castanii.

Fata a traversat camera în picioarele goale și s-a așezat pe locul de lângă fereastra de unde privea el.

— Acum, Will, a zis ea ușor, spune-mi ce te supără, știu că este ceva!

Will își dorea să o țină în brațe. Dacă ar fi sărutat-o, ar fi uitat: ar fi uitat cuvintele Tatianei, ar fi uitat de golurile din sufletul lui, ar fi uitat de fricile care nu îi dădeau pace. Nu se pierdea niciodată așa cum se pierdea în brațele Tessei. Și-a amintit noaptea petrecută împreună în Cadair Idris, felul în care o simțise sub el, moliciunea incredibilă a pielii ei. Modul în care suferința și regretul se dizolvaseră în acea clipă, iar în ei rămăsese doar o fericire pe care nu credea că o va mai cunoaște vreodată.

Dar amintirile reveniseră în acea dimineață și se temea că aveau să revină și acum. Ea merita mai mult decât atât. Merita mai mult decât să încerce să găsească uitarea în săruturile ei.

— Este ceva prostesc, a spus el. Și, cu toate astea, mă obsedează, înainte de a pleca din sala de bal, Tatiana mi-a spus că asta va fi cea mai fericită zi din viața mea.

Tess a ridicat din sprâncene a mirare.

— Și acum crezi că a vrut să spună că fiecare zi ce va urma după asta va fi una nefericită? Sunt convinsă că asta a vrut să spună. Te urăște, Will. Mă urăște și pe mine. Dacă ar putea să ne strice ziua, ar face-o cu plăcere. Asta nu înseamnă că are puterile zânei malefice de la botezul Frumoasei Adormite.

— Știu asta, a spus el. Dar în tot acest timp mi-am făcut griji

că nu te voi putea face fericită, Tessa. Nu așa cum ar fi putut să o facă Jem.

— Will! a exclamat ea surprinsă.

— Nu te-am învinovățit niciodată pentru că l-ai iubit, a spus el urmărindu-i de aproape chipul. Tot ce a făcut în viața lui a fost făcut cu onoare, cu puritatea și cu putere — cine nu și-ar fi dorit să fie iubit în felul acesta? Insă când te iubesc eu, știu că este un gest disperat.

Aproape că i-a venit să tresară când a rostit cuvântul.

— Nu cred că poți înțelege cum te iubesc. Poate am ascuns-o mai bine decât am crezut. Este un lucru distrugător, Tessa. Amenință să mă distrugă și sunt îngrozit să fiu atât de... schimbat.

Will nu o mai putea privi. își vedea reflexia în întunericul ferestrei, iar chipul palid contrasta cu părul lui brunet. S-a întrebat trist dacă avea să o sperie.

— Will! a spus ea încet. Will, uită-te la mine!

Will a întors privirea la ea. Chiar și în halatul gros pe care îl purta, era adorabilă și încă destul de atrăgătoare cât să amețească. Din noaptea acea din Cadair Idris, ei doar se sărutaseră, și asta rar. Se abținuseră, pregătindu-se pentru noaptea nunții.

Tessa i-a strecurat în palmă o bucată de hârtie împăturită.

— Jem a fost aici în noaptea asta, a spus ea. Nici eu nu l-am văzut, însă i-a înmânat o scrisoare lui Sophie, iar ea mi-a dat-o mie. Cred că ar trebui să o citești.

Will a luat scrisoarea cu gesturi lente. Cât timp trecuse de când văzuse ultima oare liniile și curbele familiare ale scrisului *parabatai-ului* său?

Will,

Știu că probabil ești fericit astăzi, și cum ai putea să mijii fericit?! însă teama că nu iți vei accepta fericirea m-a făcut să mă plimb neliniștit pe etajele Orașului Tăcut. Nu

te-ai crezut niciodată vrednic de iubire, Will, dar tu iubești din toată inima și din întreg sufletul. Mă tem de rezultatul acestor îndoieli, căci Tessa te iubește și trebuie să aveți încredere unul în celălalt. M-am uitat la voi prin fereastră și v-am zărit stând unul lângă celălalt.

Nu te-am văzut niciodată atât de fericit. Știu că vei fi din ce în ce mai fericit pe măsură ce vă veți petrece zilele împreună.

Wo men shi sbeng si jijiao.

Jem

Will a expirat cu greutate și i-a înmânat Tessei scrisoarea. Era ca și cum Jem s-ar fî întins prin noaptea întunecată și friguroasă pentru a-i apuca mâna. Locul de deasupra inimii lui, acolo unde fusese runa *parabatai-ului* său, părea să ardă. Și-a amintit brusc momentul în care el și Jem stătuseră singuri în Institut, iar Will spusese că Tessa s-ar putea să nu își dorească să se mărite cu el. Jem zâmbise și răspunsese: „Ei bine, partea asta depinde doar de tine.”

încă depindea de el. își dorise să se însoare cu Tessa mai mult decât orice altceva și nu avea să își lase temerile să distrugă asta.

Tessa lăsase scrisoarea și se uita la Will cu o privire foarte serioasă.

— Așadar, pe cine ai de gând să asculți, Will? Pe Tatiana sau pe Jem?

El s-a uitat în ochii ei.

— Am să îmi ascult inima, a spus el, căci ea m-a adus la tine.

Tessa i-a oferit un zâmbet luminos și a început să râdă când Will s-a întins după ea și a așezat-o în poala lui.

— Stai! a spus ea, ridicându-se, spre neplăcerea lui Will.

Ar fî trebuit să se apropie, nu să se îndepărteze.

Tessa a început să tragă de cordonul ce îi ținea capotul strâns. Will și-a îndreptat umerii, atingând cu spatele fereastra rece. Catifeaua albastră a alunecat de pe umerii ei, lăsând-o doar într-un ne- glijeu din dantelă albă, pe jumătate transparent, strâns în față de un rând de panglici din mătase albastră, înnodate în funde. Cu siguranță nu mai avea nimic pe dedesubt. Formele trupului ei erau subliniate de materialul de culoarea fildeșului, lipindu-se de ea ca țesătura unui păianjen. Will a înțeles în sfârșit de ce îi făcuse Sophie cu ochiul.

— Tess, a șoptit, întinzându-și brațele, între care ea s-a întors, chicotind.

— îți place? a întrebat ea, plimbându-și nasul în jurul urechii lui. Charlotte m-a dus în cel mai scandalos loc de pe Bond Street...

— O ador, a răspuns el, prinzându-i buzele într-un sărut moale. *Te iubesc,* însă nu vreau să mi-o imaginez pe Charlotte în cămașă de noapte. Apoi și-a sprijinit capul de sticla ferestrei și a adăugat: Scoate-mi cămașa, Tess!

Fata s-a îmbujorat și a întins mâna spre nasturii din sidef. întâmplarea din Cadair Idris fusese rapidă, ca o secvență acum neclară, încărcată de fierbințeală și de atingeri. Ceea ce făceau i, in timp acum avea un ritm ce degetele ei trasau drumul de la un nasture la celălalt, iar buzele ei se lipeau ușor de pielea lui dezgolită centimetru cu centimetru. Până să ajungă cămașa pe podea, Will nu își mai dorea nimic altceva decât să o ridice pe Tessa în brațe și să o ducă în pat. Insă nu erau tocmai pregătiți. Will a scos stela din buzunar și i-a întins-o Tessei, care îl privea nedumerită.

— Ultimele rune de nuntă, a zis el. Vreau să mi le desenezi.

— Dar...

Will și-a așezat mâna peste a ei și a adus stela spre brațul lui, unde a trasat prima rună. Stela a licărit pe pielea lui, amestecând durerea și plăcerea. Chipul Tessei era îmbujorat pe când mâinile i se mișcau deasupra inimii lui Will — alături de cicatricea runei de *parabatai,*

— „Pune-mă ca o pecete pe inima ta, ca o pecete pe brațul

tău!” a șoptit el, pe când desenau împreună. „Căci dragostea este tare ca moartea, și gelozia este neînduplecată ca locuința morților.”

Tessa s-a aplecat pe spate. A privit tuna al cărei contur pregnant și negru se profila pe pielea lui Will. Tânăra și-a așezat mâna pe ea, iar Will se întreba dacă soția lui îi putea simți bătăile de ciocan ale inimii.

— „Apele cele mari nu pot să stingă dragostea, iar râurile n-ar putea s-o înece.” Te voi iubi totdeauna, Will...

Stela lui a căzut pe covor. Tessa stătea încă în poala lui Will: tânărul îi cuprinse șoldurile și s-a aplecat să o sărute. Era complet pierdut în momentul în care buzele lor s-au atins. Era pierdut în Tessa, în nevoia disperată de a o săruta mai apăsat, de a o strânge mai mult în brațe, de a o avea încă și mai aproape. Mâinile lui lunecau iar și iar pe mătasea și dantela neglijeului Tessei, iar materialul s-a boțit sub strân- soarea degetelor lui.

Pe când săruturile lor deveneau din ce în ce mai frenetice, Will s-a întins să desfacă mica fundă de la gâtul neglijeului. Tessa a rămas fără respirație când materialul i-a lunecat de pe trup, lăsându-i sânii dezveliți pe jumătate. Pielea ei era moale și pală precum frișca. Will nu s-a putut abține să nu îi sărute gâtul, claviculele, trasând panta ușoară a umerilor cu buzele lui. Tessa a gemut încetișor și s-a zvârcolit în poala lui, sprijinindu-și mâinile de umerii lui Will și înțepân- du-1 ușurel cu unghiile.

Dacă nu făcea ceva mai repede, și-a dat seama Will, aveau să se rostogolească amândoi pe covor, fără a se mai putea ridica vreodată. Gemând, Will și-a trecut un braț pe sub genunchii Tessei, iar pe celălalt în jurul umerilor; ea a râs surprinsă, pe când Will o ducea spre pat. S-au prăbușit printre pernele moi și pe pătură, întinzând mâini febrile, căci lunga lor așteptare luase sfârșit.

Will și-a aruncat pantofii din picioare, desfăcând restul fundițelor neglijeului pe când Tessa se întindea peste el, iar

părul ei lung forma o cortină în jurul lor. In grotă, fusese întuneric, dar acum Will o putea vedea pe Tessa în întregime, iar ea era splendidă. Tessa i-a atins chipul cu degetele neastâmpărate, apoi și-a lăsat mâna să se strecoare mai departe pe trupul lui, explorând moliciunea și deopotrivă duritatea pieptului său, runa din dreptul inimii.

— Frumosul meu Will, a zis ea, cu vocea-i aprinsă de dorință.

=>590o

UN BASM LA LONDRA

Will a tras-o pe Tessa peste el și s-au rostogolit împreună pe pat, atingându-și pielea. îngenuncheat, Will a început să sărute fiecare bucățică din corpul Tessei. Așa cum știa că avea să fie, Will a uitat de tot când Tessa și-a arcuit trupul și s-a cutremurat sub atingerea lui. Nu exista decât acel moment, acea noapte, doar ei doi — doar Will și Tessa Herondale și începutul vieții lor împreună.

Multe ore mai târziu, Will s-a trezit sub atingerea ușoară a Tessei pe umărul lui. Will dormea cu brațul în jurul ei, iar părul tinerei i se răsfirase pe piept. A privit spre soția lui, iar ea i-a zâmbit.

— Ce-i? a șoptit el, împingându-i o șuviță de păr de pe față.

— Auzi clopotele? a întrebat Tessa.

Will a încuviințat cu o mișcare din cap; în depărtare, clopotele catedralei St. Paul băteau ora unu a dimineții.

— Este ziua de după nunta noastră, a zis Tessa. Nu ești mai fericit decât ai fost ieri? Căci eu sunt. Cred că voi fi mai fericită în fiecare zi a vieților noastre.

Will știa că un zâmbet larg i se lățea pe chip.

— Ești fără de rușine, nevastă. Chiar m-ai trezit în puterea nopții ca să subliniezi un fapt evident?

Tessa s-a rostogolit lângă el, pe sub pătură. Will îi simțea atingerea ușoară pe piele.

— Poate nu doar pentru atât, iubirea mea.

Will a râs ușor și a tras-o în brațele lui.

Pentru comenzi și informații, contactați:
GRUPUL EDITORIAL CORINT

Departamentul de Vânzări

Str. Mihai Eminescu nr. 54A, sector I, București, cod poștal 0I05I7

Tel/Fax: 021.319.47.97; 021.319.48.20

Depozit

Str. Gării nr. II, Mogoșoaia, jud. Ilfov

Tel.: 0758.053.416

E-mail: vanzari@edituracorint.ro

Magazin virtual: www.edituracorint.ro

ISBN: 978-606-95079-8-8
ISBN: 978-606-95079-7-1

Format: 16/70x100;

Coli tipo: 37

Tiparul executat la:

EVEREST
TIPOGRAFIA